O DRAGOSTE CARE VA ARDE VEȘNIC

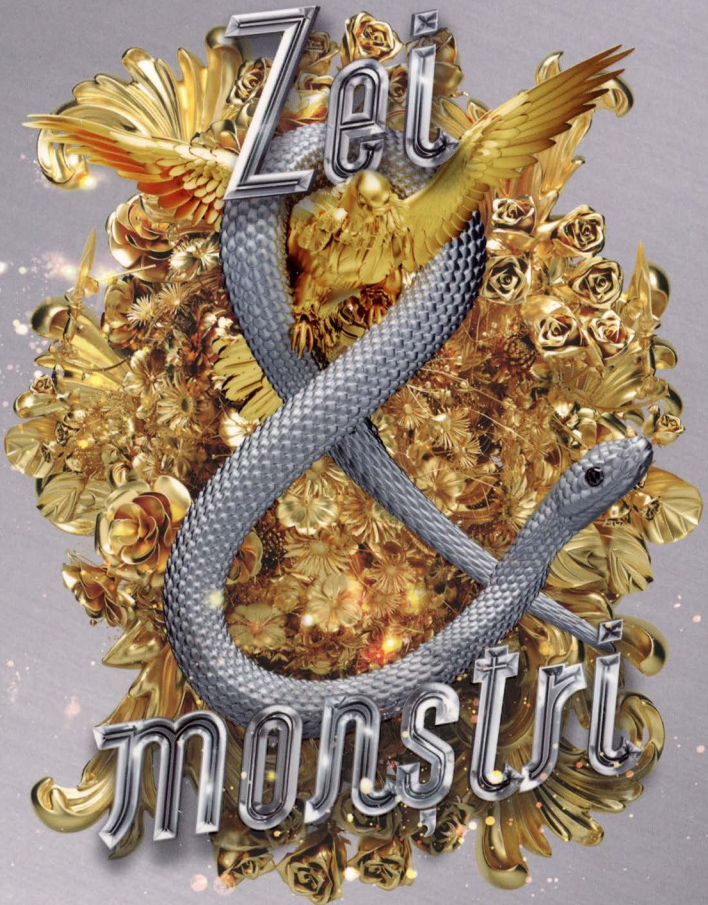

CONTINUAREA BESTSELLERULUI *SÂNGE ȘI MIERE*

SHELBY MAHURIN

CORINTEENS

„*Zei și monștri* e un amestec excelent al primelor două volume. Avem umorul și povestea de dragoste din *Șarpe și porumbel*, dar și întunericul, emoțiile și numeroasele creaturi magice din *Sânge și miere*. [...] Finalul a fost tulburător, iar epilogul, absolut încântător!"

Coffee, Book & Candle

„Se prea poate ca *Zei și monștri* să aibă cele mai bune scene cu Reid și Lou din întreaga serie. Sperăm ca toată lumea să adore sfârșitul, așa cum l-am adorat noi. [...] Romanul de față ne-a depășit așteptările și poate fi considerat o încheiere fantastică a seriei. Cu toate că MEREU ne vom dori și alte aventuri ale celor doi protagoniști, suntem extrem de satisfăcuți de felul în care părăsim această lume!"

Blissfully Bookish

„Evenimentele capătă o turnură delicios de întunecată în ultimul volum din captivanta serie a lui Shelby Mahurin atunci când Lou se întoarce acasă pentru a-și revendica ceea ce-i aparține – cu orice preț."

WATERSTONES

SHELBY MAHURIN

ZEI & MONȘTRI

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

SHELBY MAHURIN

ZEI & MONȘTRI

Traducere din limba engleză de
CRISTINA JINGA

CORINTEENS

Redactare: Shauki Al-Gareeb, Liviu Szóke
Tehnoredactare computerizată: Valentina Dobrescu

SHELBY MAHURIN
GODS & MONSTERS
Copyright © 2021 Shelby Mahurin
Map art © 2020 Leo Hartas

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAHURIN, SHELBY
Zei și monștri / Shelby Mahurin; trad. din lb. engleză de Cristina Jinga. - București: CorinTeens, 2022
ISBN 978-606-088-037-0

I. Jinga, Cristina (trad.)

821.111

Lui Jordan,
care e mai degrabă o soră, decât o prietenă

BELTERRA
N
E
S
Chateau le Blanc
Podul
L'Eau Mélancolique
AMANDINE
Saint-Loire
Domaine les-Roses
La Forêt des Yeux
La Rivière des Dents
Beauchêne
CESARINE
Le Ventre
Gévaudan
ORASUL CESARINE
Soleil et Lune
Cimitirul
Parcul Brindelle
Léviathan
Doleur
Patiseria lui Pan
Cathédral Saint Cécile d'Cesarine
Casa lui Tremblay
Castelul Cesarine

PARTEA I

Quand le chat n'est pas là, les souris dansent.
Când pisica nu-i acasă, șoarecii joacă pe masă.
— proverb francez

UN CUIB DE ȘOARECI

Nicholina

Ciumărea, silur și mătrăgună,
Un colț de viperă și-un ochi de bufniță,
O pulbere de floră, un strop de faună,
Cu bun motiv sau pentru posesie silnică.

Limfă de prieten și limfă de dușman,
Un suflet înecat de beznă ca-ntr-o noapte plină,
Căci doar în întuneric spiritele plutesc avan,
Unul spre altul, într-o mișcare lină.

VRAJA E CUNOSCUTĂ, O, DA, FOARTE CUNOSCUTĂ. Preferata noastră. *Ea* ne lasă s-o citim adesea. Grimoarul. Pagina. Vraja. Degetele noastre urmăresc fiecare trăsătură a condeiului, fiecare literă ștearsă de vreme, și simțim în ele furnicăturile promisiunii. Promisiunea că nu vom fi niciodată singure, iar noi le credem. O credem *pe ea*. Pentru că nu suntem singure – nu suntem niciodată singure – și șoarecii trăiesc în cuiburi cu zeci de alți șoareci, *sumedenie* de fârtați. Își sapă vizuini laolaltă ca să-și crească puii, copilașii lor, și găsesc cotloane calde, cu destulă mâncare și magie. Găsesc crăpături în pământ fără de boală, fără de moarte.

Degetele noastre se chircesc pe pergament, râcâind urme proaspete.

Moartea. Moartea, moartea, *moartea*, prietena și dușmana noastră, vine, la fel de neoprit ca respirația, după noi toți.

Dar nu și după mine.

Cei morți n-ar trebui să-și amintească. Ferește-te de noaptea în care visează!

Rupem hârtia acum, sfâșiind-o în bucățele. Bucăți-bucățele cu mânie. Se împrăștie ca cenușa pe zăpadă. Ca amintirea.

Șoarecii se adună în vizuini, da – se apără și se încălzesc unii pe alții –, dar când un pui din culcuș se îmbolnăvește, șoarecii îl mănâncă. O, da. Îl înghit cu totul, până la ultimul oscior, ca să hrănească mama, cuibul. Ultimul născut e întotdeauna bolnav. Întotdeauna mai mic. Trebuie să devorăm micul șoarece bolnav și el ne va hrăni pe noi.

El ne va hrăni pe noi.

O să-i pândim prietenii, *prietenii* – un mârâit îmi scapă din gâtlej la acest cuvânt, la promisiunea goală –, și o să-i hrănim, o să-i hrănim până o să-i îngrășăm cu mâhnire și vinovăție, cu furie neputincioasă și cu frică. Unde vom merge noi, vor veni și ei. Apoi o să-i devorăm și pe ei. Iar când o să ducem micul șoarece bolnav la mama lui, la Chateau le Blanc – când corpul său o să se usuce, când o să *sângereze* –, sufletul său va rămâne cu noi pentru totdeauna.

Ne va hrăni pe noi.

Noi n-o să mai fim niciodată singure.

L'ENCHANTRESSE

Reid

CEAȚA SE TÂRA PESTE CIMITIR. PIETRELE FUNERARE – vechi, sfărâmicioase, cu numele de mult șterse de intemperii – străpungeau cerul, înfipte în vârful falezei. Până și marea de dedesubt amuțise. În nepământeana lumină de dinainte de răsărit, am înțeles în sfârșit expresia *tăcut ca mormântul.*

Coco și-a trecut o mână peste ochii obosiți, apoi a făcut semn spre biserica ce se ridica din ceață. Mică. De lemn. O parte a acoperișului se prăbușise înăuntru. Nicio lumină nu licărea în ferestrele prezbiteriului.

— Pare părăsită, a spus ea.

— Și dacă nu e? a pufnit Beau, clătinând din cap, dar s-a oprit scurt, să caște. A continuat, peste căscat: Este o *biserică* și mutrele noastre sunt lipite prin toată Belterra. Chiar și un preot de țară ne va recunoaște.

— Bine.

Vocea ei obosită a sunat mai puțin tăioasă decât probabil intenționase.

— Dormi afară, cu câinele.

Toți ne-am întors ca la un semn să ne uităm la câinele alb spectral care ne urma. Apăruse undeva la marginea Cesarine, chiar înainte să ne hotărâm să călătorim de-a lungul coastei și nu pe drum. Văzuserăm destul din La Forêt des Yeux cât să ne ajungă o viață.

Zile în șir, câinele se ținuse după noi, neapropiindu-se niciodată cât să-l putem atinge. Suspicioși, derutați, matagoții se făcuseră nevăzuți imediat după apariția lui. Nu se mai întorseseră. Probabil câinele era și el un spirit fără odihnă – un nou tip de matagot. Probabil era doar o piază rea. Probabil de aceea Lou nu-i dăduse încă un nume.

Creatura ne privea acum și-i simțeam ochii ca pe o atingere fantomatică pe față. Am strâns-o mai tare de mână pe Lou.

— Am mers toată noaptea. Nimeni n-o să ne caute într-o biserică. E o ascunzătoare la fel de bună ca oricare. Dacă *nu* e părăsită, am continuat către Beau, care a dat să mă întrerupă, o să plecăm mai înainte să ne vadă careva. De acord?

Lou a rânjit larg la Beau, cu toată gura. Atât de larg, încât aproape că i-aș fi putut număra toți dinții.

— Ți-e *frică*?

El i-a aruncat o privire suspicioasă.

— După tuneluri, și ție ar trebui să-ți fie.

Rânjetul ei s-a șters, iar Coco s-a crispat vizibil, întorcând capul în altă parte. Tensiunea îmi înțepenise și mie spinarea. Lou n-a mai spus nimic totuși, dându-mi drumul la mână și ducându-se cu hotărâre la ușă. A apăsat pe clanță.

— Neîncuiată.

Fără vreun cuvânt, Coco și cu mine am urmat-o, trecând pragul. O clipă mai târziu, Beau ni s-a alăturat în pridvor, aruncând cu vădită suspiciune ocheade prin încăperea întunecoasă. Un strat gros de praf acoperea policandrul. Ceara se scursese pe podeaua de lemn, întărindu-se printre frunzele uscate și dărâmături. Un curent de aer venea dinspre sanctuarul de dincolo. Mirosea a apă de mare. A putreziciune.

— Locul ăsta e al naibii de bântuit, a șoptit Beau.

— Ai grijă cum vorbești!

Încruntându-mă la el, am intrat în naos. Am simțit o strângere de inimă la vederea băncilor părăginite. La vederea paginilor răzlețite din cărțile de imnuri, îngrămădite în colț să putrezească.

— Ăsta a fost cândva un loc sfânt.

— Nu e bântuit, a răsunat vocea lui Lou în tăcere.

Se oprise în spatele meu ca să se uite în sus, la fereastra cu vitralii. Chipul senin al Sfintei Magdalena privea în jos, la ea. Cea mai tânără sfântă din Belterra, Magdalena fusese venerată de Biserică pentru că-i dăruise unui bărbat un inel binecuvântat. Mulțumită acestuia, nevasta care-l neglija se îndrăgostise din nou de el, refuzând să se mai dea dusă de lângă el – nici măcar când acesta se îmbarcase într-o călătorie periculoasă pe mare. Îl urmase în valuri și se înecase. Numai că lacrimile Magdalenei o readuseseră la viață.

— Spiritele nu pot sălăslui pe pământ sfințit.

Beau s-a încruntat.

— De unde știi tu?

— Tu cum de *nu* știi? a replicat Lou.

— Ar trebui să ne odihnim.

Mi-am petrecut un braț peste umerii lui Lou, conducând-o către o bancă din apropiere. Arăta mai palidă ca de obicei, cu umbre adânci sub ochi, cu părul încâlcit și bătut de vânt după zile în șir de călătorie anevoioasă. Nu o dată – când ea credea că nu mă uitam – îi văzusem tot corpul zgâlțâit de convulsii, de parcă s-ar fi luptat cu greața. Nu mă surprindea. Trecuse prin multe. Cu toții trecuserăm.

— Sătenii o să se trezească în curând. O să cerceteze la orice zgomot.

Coco s-a întins pe o bancă, a închis ochii și și-a tras peste cap gluga pelerinei. Ascunzându-se de noi.

— Cineva ar trebui să stea de veghe.

Deși am deschis gura să mă ofer voluntar, Lou mi-a luat-o înainte:

— Stau eu.

— Ba nu, am intervenit clătinând din cap, nereușind să-mi aduc aminte ultima oară când dormise Lou.

Îi simțeam pielea rece, lipicioasă, pe pielea mea. Dacă *într-adevăr* se lupta cu greața, avea nevoie de odihnă.

— Tu dormi. Eu stau de veghe.

Un sunet a reverberat din fundul gâtlejului ei, în timp ce și-a pus o mână pe obrazul meu. Și-a trecut degetul mare peste buzele mele, zăbovind pe ele. Ca și ochii ei.

— Prefer să te veghez eu. Ce-o să văd în visele tale, Vânătorule? Ce-o să aud în...

— Mă duc în bucătărie să caut de mâncare, a mormăit Beau, împingându-ne și trecând pe lângă noi.

I-a aruncat o privire dezgustată peste umăr lui Lou. Stomacul meu a chiorăit în timp ce mă uitam după el. Înghițind greoi, am ignorat mușcătura foamei. Subita, neplăcuta apăsare în piept. Cu blândețe, am dat la o parte mâna lui Lou de pe obrazul meu și m-am dezbrăcat de haină. I-am întins-o ei.

— Du-te să dormi, Lou. O să te trezesc la apus și o să putem... – cuvintele îmi ardeau gâtlejul – o să putem să ne continuăm drumul.

La Chateau.

La Morgane.

La moarte sigură.

N-am dat glas din nou îngrijorărilor mele.

Lou spusese foarte clar că ea se va duce la Chateau le Blanc, fie că noi o vom urma, fie că nu. În pofida protestelor mele – în pofida faptului că îi amintisem *de ce* ne căutaserăm aliați, în primul rând, de ce aveam *nevoie* de ei –, Lou susținea că poate să se ocupe singură de Morgane. „Ai auzit ce-a spus Claud." Ea susținea că n-avea să ezite, de data asta. „Morgane nu mă mai poate atinge."

Susținea că avea să-i ardă căminul ancestral din temelii, laolaltă cu tot neamul ei. „O să construim unul nou."

„Un nou ce?" am întrebat, îngrijorat.

„Orice."

N-o văzusem niciodată acționând cu o asemenea intensitate neclintită. Nu. Obsesie. În unele zile, o sclipire feroce îi lucea în ochi – o aviditate sălbatică – și, în altele, nicio lumină, de niciun fel, nu răzbătea din ei. Zilele acelea erau cu mult mai rele. Se uita la lume cu o expresie moartă, refuzând să bage de seamă că exist sau să reacționeze la timidele mele încercări de-a o proteja.

O singură persoană izbutea asta.

Și aceea murise.

Acum, m-a tras în jos lângă ea, mângâindu-mi gâtul aproape absentă. La atingerea ei rece ca gheața, un fior m-a străbătut pe șira spinării și-am simțit brusc dorința de-a mă feri de ea. Am rămas pe loc. Tăcerea se așternuse peste încăpere, groasă și grea, în afară de chiorăielile stomacului meu. Foamea era un tovarăș constant, acum. Nici nu-mi mai aminteam ultima oară când mâncasem pe săturate. Cu Troupe de Fortune? În Văgăună? În Turn? În partea cealaltă a intervalului dintre bănci, respirația lui Coco a devenit treptat egală. M-am concentrat pe acest sunet, pe grinzile tavanului, numai nu pe pielea înghețată a lui Lou sau pe durerea din piept.

O clipă mai târziu totuși, niște strigăte au explodat din bucătărie, iar ușa sanctuarului s-a deschis brusc. Beau s-a năpustit înăuntru, galopând pe lângă amvon.

— Surpriză! a făcut semn înnebunit spre ieșire, când am sărit în picioare. Trebuie s-o ștergem! Imediat, *imediat*, hai *să plecăm*...

— Stai!

Un bărbat cocoșat în veșminte de preot s-a repezit în biserică, agitând o lingură de lemn. O fiertură gălbuie picura din ea. De parcă Beau îi întrerupsese masa de dimineață. Stropii de

legume din barbă – căruntă, neîngrijită, ascunzându-i mare parte din față – îmi confirmau bănuielile.

— Am zis, *vino-ncoace*...

A tăcut dintr-odată, oprindu-se din goană, când ne-a văzut pe noi. Din instinct, m-am întors să-mi ascund fața în întuneric. Lou și-a aruncat gluga peste părul ei alb, iar Coco s-a ridicat în picioare, pregătindu-se să fugă. Dar era prea târziu. Ochii lui negri au sclipit, recunoscându-ne.

— Reid Diggory.

Privirea lui încruntată m-a măsurat din cap până în picioare, înainte de a trece în spatele meu.

— Louise le Blanc.

Neputând să se abțină, Beau și-a dres glasul, din foaier, iar preotul l-a privit scurt, înainte să se strâmbe și să dea din cap.

— Da, știu cine ești și tu, băiete... *Și* tu, a adăugat el spre Coco, a cărei glugă încă îi acoperea fața în întuneric.

Ținându-se de cuvânt, Jean Luc adăugase și chipul ei lângă ale noastre pe afișele de persoane căutate. Ochii preotului s-au îngustat la vederea cuțitului pe care-l scosese ea.

— Pune ăla deoparte, până nu te rănești!

— Ne cerem scuze că am intrat fără permisiune! am zis eu, ridicându-mi mâinile implorator și aruncându-i o privire piezișă, de avertisment, lui Coco.

Încet, am înaintat pe intervalul dintre bănci, făcând o mișcare spre ieșire. Lou se ținea ca umbra după mine.

— N-am vrut să supărăm pe nimeni.

Preotul a pufnit, dar a lăsat lingura jos.

— Ați intrat nepoftiți în casa mea.

— E o biserică, a zis Coco, cu vocea înăbușită de apatie, iar mâna i-a căzut pe lângă corp de parcă dintr-odată nu mai putea susține greutatea cuțitului. Nu o reședință particulară. Și ușa era descuiată.

— Probabil ca să ne ademenească înăuntru, a sugerat Lou, cu o neașteptată vioiciune. Ca un păianjen în pânza lui.

Cu capul plecat într-o parte, se uita lung la preot, ca fascinată.

Fruntea preotului, ca și a mea, s-a încrețit la schimbarea subită de subiect.

— Ce?

Glasul lui Beau reflecta nedumerirea noastră.

— În adâncurile pădurii, a explicat ea, arcuindu-și o sprânceană, trăiește un păianjen care vânează alți păianjeni. L'Enchanteresse, cum îi spunem noi. Fermecătoarea. Nu-i așa, Coco?

Cum Coco n-a răspuns, Lou a continuat netulburată:

— L'Enchanteresse se furișează în pânzele inamicilor săi, trăgând de firele de mătase, păcălindu-i, făcându-i să creadă că au prins o pradă în capcană. Când păianjenii sosesc să se ospăteze, ea atacă, otrăvindu-i încet cu veninul ei unic. Îi savurează zile în șir. Într-adevăr, este una dintre puținele creaturi din lumea animală căreia îi place să provoace durere.

Ne holbam toți la ea. Până și Coco.

— Asta-i oribil, a zis în cele din urmă Beau.

— E *isteține.*

— Nu, s-a strâmbat el, cu fața schimonosită. E *canibalism.*

— Aveam nevoie de un adăpost, am intervenit eu.

Un pic prea tare. Prea disperat.

Preotul, care îi urmărise certându-se cu o expresie derutată, și-a întors atenția spre mine.

— Nu ne-am dat seama că biserica e ocupată. O să plecăm acum.

El continua să ne cântărească în tăcere, buzele-i schițând un rictus. Auriul mi-a împăienjenit vederea, drept răspuns. Căutând. Sondând. Protejând. I-am ignorat întrebarea mută. N-aveam nevoie de magie aici. Preotul era înarmat doar cu o lingură. Chiar dacă ar fi avut o sabie, ridurile de pe fața lui îl arătau a fi bătrân.

Înțelepțit. În pofida staturii lui înalte, timpul părea să-i fi veștejit musculatura, lăsând un bătrân costeliv în urmă. Puteam scăpa de el. Am luat-o de mână pe Lou, pregătindu-ne, și am aruncat o privire spre Coco și Beau. Amândoi au dat din cap o dată, înțelegând.

Încruntându-se, preotul și-a ridicat lingura parcă să ne oprească, dar în clipa aceea un nou val de foame mi-a răsucit stomacul. Răgetul lui s-a rostogolit în încăpere ca un cutremur. Imposibil de ignorat. Mijind ochii, preotul și-a mutat privirea de la mine la Sfânta Magdalena, în tăcerea care a urmat. După încă o clipă, a bombănit neprietenos:

— Când ați mâncat ultima oară?

Nu i-am răspuns. Rușinea îmi pișca obrajii.

— O să plecăm acum, i-am repetat.

Și-a pironit privirea în ochii mei.

— Nu asta am întrebat.

— Acum... câteva zile.

— Câte?

A răspuns Beau în locul meu:

— Patru.

Un alt chiorăit al stomacului meu a zguduit liniștea. Preotul a clătinat din cap. Cu o mină de parcă mai degrabă ar fi înghițit lingura cu totul, a întrebat:

— Și... când ați dormit ultima oară?

Din nou, Beau a părut să nu se poată abține:

— Am moțăit în bărcile unor pescari acum două nopți, dar unul dintre ei ne-a descoperit mai înainte de răsăritul soarelui. A încercat să ne prindă în plasa lui, imbecilul!

Ochii preotului au fulgerat spre ușile sanctuarului.

— Și poate v-a urmărit până aici?

— Tocmai am spus că era imbecil. Reid l-a prins pe el în plasă, în schimb.

Ochii aceia s-au întors din nou spre mine.

— Nu l-ai rănit.

Nu era o întrebare. Nu i-am răspuns. În schimb, am strâns-o mai tare pe Lou de mână și m-am pregătit să fug. Omul ăsta – omul ăsta sfânt – avea să dea curând alarma. Trebuia să câștigăm un avans de mai mulți kilometri înainte să sosească Jean Luc.

Lou nu părea să-mi împărtășească îngrijorarea.

— Cum te cheamă, preotule? a întrebat ea, curioasă.

Încruntându-se din nou, el i-a răspuns:

— Achille. Achille Altier.

Deși numele îmi suna familiar, nu știam de unde să-l iau. Probabil călătorise cândva la Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine. Probabil îl întâlnisem pe când eram sub jurământ, ca Vânător. L-am privit bănuitor.

— De ce n-ai chemat Vânătorii, părinte Achille?

Părea foarte stânjenit. Umerii îi radiau încordare și privea fix în jos, la lingura lui.

— Ar trebui să mâncați, a zis el, ursuz. E niște tocană, în spate. Ar trebui să fie de ajuns pentru toți.

Beau n-a stat pe gânduri.

— Ce fel de tocană?

Când i-am aruncat o privire urâtă, el a ridicat din umeri.

— Ar fi putut trezi tot târgul în clipa în care ne-a recunoscut...

— Încă o mai poate face, i-am amintit, aspru.

— ... și stomacul meu e pe cale să se mănânce pe el însuși, a încheiat el. Și al tău la fel, după cum sună. Avem nevoie de mâncare.

A adulmecat aerul și l-a întrebat pe părintele Achille:

— Sunt și cartofi în tocana ta? Nu mă dau în vânt după ei. Nu-mi place consistența lor.

Preotul și-a mijit ochii și a împuns cu lingura prin aer spre bucătărie.

— Dispari din fața mea, băiete, mai înainte să mă răzgândesc!

Beau și-a plecat capul a înfrângere, înainte de-a o șterge spre bucătărie, trecând pe lângă noi. Lou, Coco și cu mine nu ne-am mișcat totuși. Am schimbat priviri neîncrezătoare. După un lung moment, părintele Achille a oftat adânc.

— Puteți să și dormiți aici. Numai pe durata zilei, a adăugat arțăgos, câtă vreme nu mă deranjați.

— E duminică dimineață.

În sfârșit, Coco și-a dat gluga jos. Buzele îi erau crăpate, iar fața, trasă.

— N-o să vină curând sătenii la slujbă?

El a răspuns zeflemitor:

— N-am mai ținut o slujbă de ani buni.

Un preot izolat. Bineînțeles. Părăginirea bisericii căpăta înțeles acum. Odinioară, l-aș fi certat pe omul acesta pentru eșecul lui ca păstor al turmei. Pentru eșecul lui ca om. L-aș fi certat fiindcă întorsese spatele vocației sale. Lui Dumnezeu.

Cum se schimbaseră lucrurile!

Beau a reapărut cu o strachină și s-a sprijinit nonșalant de tocul ușii. Aburii tocanei îi învăluiau fața. Când stomacul meu a chiorăit din nou, el a zâmbit infatuat.

Am vorbit printre dinții încleștați:

— De ce ne-ai ajuta, părinte Achille?

Cu reticență, privirea preotului s-a plimbat peste fața mea obosită, peste cicatricea urâtă a lui Lou, peste expresia goală a lui Coco. Peste cearcănele noastre adânci și obrajii noștri scobiți. Apoi a întors capul, uitându-se fix pe deasupra umărului meu, și a spus:

— Ce contează? Aveți nevoie de mâncare. Aveți nevoie de un loc unde să dormiți. Eu am niște bănci goale în biserică.

— Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu ne-ar primi.

— Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu și-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă.

— Nu. Dar ar arde-o dacă ar fi vrăjitoare.

Și-a arcuit sardonic o sprânceană.

— Asta cauți tu, băiete? Rugul? Vrei să vă aplic eu pedeapsa divină?

— Eu cred, a intervenit tărăgănat Beau din ușă, că el doar îți atrage atenția că și *tu* ești dintre oamenii Bisericii – asta dacă nu ești, de fapt, păcătosul din povestea asta. Ești indezirabil printre cei din breasla ta, părinte Achille?

S-a uitat cu înțeles la ruina din jur:

— Deși urăsc să trag concluzii, preaiubiții noștri patriarhi cu siguranță ar fi trimis altminteri pe cineva să repare șandramaua asta.

Ochii lui Achille s-au înnegurat.

— Ai grijă cum vorbești!

I-am întrerupt, înainte ca Beau să-l poată provoca mai mult, deschizându-mi brațele larg. În stupoare. În frustrare. În... toate. Un nod îmi înclește gâtlejul la neașteptata bunătate a acestui om. Nu puteam înțelege. Nu putea fi adevărat. O imagine oribilă ca aceea descrisă de Lou, a unui păianjen canibal ademenindu-ne în pânza lui, părea mai lesne de crezut decât un preot oferindu-ne găzduire.

— Știi cine suntem. Știi ce am făcut. Știi ce o să se întâmple dacă ești prins că ne oferi adăpost.

M-a studiat câteva clipe lungi, cu o expresie impenetrabilă.

— Hai să nu fim prinși, atunci.

Cu o puternică exclamație de indignare, a pornit-o hotărât spre ușa bucătăriei. În prag totuși s-a oprit o clipă, uitându-se la strachina lui Beau. În secunda următoare, i-a luat-o din mâini, ignorând protestele lui Beau, și a întins-o spre mine.

— Sunteți doar niște copii, a bombănit el, fără să se uite în ochii mei.

Când degetele mele s-au înfășurat în jurul străchinii – stomacul meu contractându-se dureros –, el i-a dat drumul. Și-a aranjat sutana. Și-a masat ceafa. A făcut semn din cap spre tocană.

— N-are rost s-o mănânci rece.

Apoi s-a răsucit pe-un călcâi și a ieșit valvârtej din sanctuar.

ÎNTUNERICUL DIN MINE

Lou

ÎNTUNERICUL.

Învăluie totul. Se înfășoară în jurul meu, mă strânge, mă apasă în piept, pe gât, pe limbă până când devine totuna cu mine. Prinsă în capcana ochiului său, înecându-mă în adâncurile sale, mă retrag în mine până când nu mai exist deloc. Sunt întuneric. Întunericul ăsta, al meu.

Doare.

Ar trebui să nu simt durere. Ar trebui să nu simt nimic. Sunt lipsită de formă și necreată, un punct din întregul Univers. Fără contur. Fără viață sau plămâni sau membre de controlat. Nu pot să văd, nu pot să respir, și totuși, întunericul... orbește. Strânsoarea lui mă înăbușă, mă asfixiază, cu fiecare secundă mai puternic până când mă sfărâmă. Dar nu pot să țip. Nu pot să gândesc. Pot doar să ascult – nu, *să simt* – o voce depănându-se printre umbre. O voce frumoasă, înspăimântătoare. Șerpuiește în jurul meu, prin mine, și șoptește cu dulceață, făgăduind uitare. Făgăduind repaus.

Cedează, îmi susură ea, *și uită. Să nu mai simți nicio durere.*

Pentru o clipă sau o mie de clipe, șovăi, cântărind. Să cedez și să uit mă ispitește mai tare decât să rezist și să-mi amintesc. Sunt slăbită și nu-mi place durerea. Vocea e atât de frumoasă, atât de ademenitoare, atât de puternică, încât aproape c-o las să mă ia

în stăpânire. Și totuși... nu pot. Dacă abandonez, o să pierd ceva important. Pe *cineva* important. Nu-mi pot aminti cine.

Nu-mi pot aminti cine sunt *eu*.

Tu ești întunericul. Umbra se dă mai aproape de mine și eu mă strâng mai mult. Un grăunte de nisip sub infinite valuri negre. *Întunericul ăsta e al tău.*

Totuși, rezist.

FOCUL LUI COCO

Reid

COCO STĂTEA REZEMATĂ DE PIATRA FUNERARĂ lângă mine. O statuie măcinată de timp a Sfintei Magdalena se înălța deasupra noastră, cu fața de bronz umbrită în amurgul cenușiu. Deși închisese demult ochii, Coco nu dormea. Nici nu vorbea. Doar își freca o cicatrice din palmă cu degetul mare al celeilalte mâini, la nesfârșit, până când pielea i s-a înroșit. Mă îndoiesc c-a observat. Mă îndoiesc că a observat ceva.

Mă urmase în cimitir, după ce Lou răscolise bucătăria în căutare de carne roșie, nesatisfăcută cu peștele pe care părintele Achille îl preparase pentru cină. Nu fusese nimic rău în sine în modul în care Lou se repezise la carnea de vită, chiar dacă bucățelele nu erau fierte pe deplin. Flămânziserăm zile în șir. Tocana de la micul dejun, pâinea tare și brânza de la prânz nu ne potoliseră foamea. Și totuși...

Mi s-a strâns inima, fără să înțeleg de ce.

— E însărcinată? a întrebat Coco, după un lung moment.

Ochii i s-au deschis brusc și a întors capul să se uite la mine. Cu voce seacă, a adăugat:

— Spune-mi că ați avut grijă. Spune-mi că nu avem încă o problemă.

— A sângerat acum două săptămâni și, de atunci, n-am mai...

Mi-am dres glasul.

Coco a dat din cap, ridicându-și din nou fruntea spre cer, închizând ochii și răsuflând adânc.

— Bine.

M-am uitat lung la ea. Deși nu mai plânsese după La Mascarade des Crânes, pleoapele îi rămăseseră umflate. Urme de kohl încă îi mai împestrițau obrajii. Urme de lacrimi.

— Vrei să...

Cuvintele mi s-au poticnit în gât. Tușind, ca să le eliberez, am încercat din nou:

— Am văzut o cadă înăuntru, dacă ai nevoie să faci baie.

Degetele i s-au strâns în jurul degetului mare drept răspuns, de parcă încă mai simțea sângele lui Ansel pe mâini. Și le spălase în Doleur până-și luase pielea, în noaptea aia. Își arsese hainele în Léviathan, hanul unde atât de multe decurseseră anapoda.

— Sunt prea obosită, a murmurat, în cele din urmă.

Familiara arsură a mâhnirii mi-a încleștat gâtlejul. Prea familiară.

— Dacă simți nevoia să vorbești despre...

N-a deschis ochii.

— Nu suntem prieteni.

— Ba da, suntem, am contrazis-o.

Fiindcă n-a răspuns, mi-am întors capul, străduindu-mă să nu mă încrunt. În regulă. Ea nu voia să discute despre asta. Eu nu voiam nici atât. Încrucișându-mi brațele ca să mă apăr de frig, m-am așezat mai bine, pregătindu-mă pentru o lungă noapte de tăcere, când imaginea chipului îndârjit al lui Ansel mi-a răsărit în spatele pleoapelor. Convingerea lui îndârjită. „Lou e prietena mea", îmi spusese el odată. Fusese dornic s-o urmeze la Chateau le Blanc înaintea mea. Îi păstra secretele. O ajuta să-și poarte povara.

Vinovăția m-a sfâșiat pe dinăuntru. Cu colți zimțați și ascuțiți.

Că ne plăcea sau nu, Coco și cu mine *eram* prieteni.

Simțindu-mă caraghios, am făcut un efort să vorbesc:

— Tot ce spun e că, după ce a murit Arhiepiscopul, mi-a prins bine să vorbesc despre asta. Despre *el.* Așa că...

Am ridicat stingherit din umeri, simțindu-mi obrajii fierbinți. Ochii arzând.

— Dacă ai nevoie să... să vorbești... poți să vorbești cu mine.

De data asta a deschis ochii.

— Arhiepiscopul era un țicnit grețos, Reid. Să-l compari cu Ansel e de tot rahatul.

— Mda, bine, am zis, uitându-mă la ea cu înțeles, n-ai ce să faci când iubești pe cineva.

Și-a coborât iute privirea. Spre rușinea mea, buzele i-au tremurat.

— Știu asta.

— Știi?

— Bineînțeles că da, a zis ea cu o urmă din vechiul ei sarcasm și un foc i-a luminat trăsăturile. Știu că nu e vina mea că Ansel m-a iubit pe mine și... și doar pentru că eu nu l-am iubit pe el *în același fel* nu înseamnă că l-am iubit mai puțin. Cu siguranță l-am iubit mai mult decât l-ai iubit *tu.*

În pofida siguranței ei înfierbântate, vocea i s-a frânt la sfârșit.

— Așa că poți să-ți iei sfatul, superioritatea și *mila* ta și să ți le vâri în fund!

Mi-am păstrat fața impasibilă, refuzând să ripostez. Putea să se ia de mine cât voia. Puteam să suport. Sărind în picioare, a îndreptat un deget spre mine:

— Și n-am să stau aici să te las pe tine să mă *judeci* pentru... pentru...

Pieptul i se zbuciuma, respirând cu greutate. O singură lacrimă i-a șiroit pe obraz. Când a căzut între noi, sfârâind pe zăpadă, tot corpul i s-a muiat brusc.

— Pentru neputința mea, a sfârșit ea, atât de încet, încât abia de-am auzit-o.

Încet, stângace, m-am ridicat lângă ea.

— Nu te judec, Coco. Nici nu te compătimesc.

Când ea s-a strâmbat, am clătinat ferm din cap.

— Nu, nu. Ansel a fost și prietenul meu. Moartea lui n-a fost vina ta.

— Ansel nu e singurul care a murit în noaptea aceea.

Amândoi ne-am uitat la norișorul alburiu ce se înălța din lacrima ei căzută.

Apoi ne-am ridicat ochii spre cer.

Fumul ascundea soarele la apus, întunecat și amenințător deasupra noastră. Greu. Ar fi trebuit să fie imposibil. Călătoriserăm zile în șir. Cerurile de aici, la kilometri și kilometri depărtare de Cesarine – unde fumul încă ieșea în vălătuci groși din gurile tunelurilor, din catedrală, din catacombe, din castel, din cimitire și hanuri și de pe ganguri –, ar fi trebuit să se fi risipit. Dar vâlvătaia de sub capitală nu era un incendiu obișnuit. Era un foc negru, nenatural și etern, ca născut din măruntaiele iadului însuși.

Era focul lui Coco.

Un foc cu fum cât să învăluie un regat întreg.

Ardea mai fierbinte decât unul obișnuit, pârjolind și tunelurile, și bietele suflete captive în ele. Mai rău, potrivit pescarului care ne adusese la mal – un pescar al cărui *frate* se întâmpla să fie cadet în ordinul Vânătorilor –, nimeni nu putea stinge flăcările. Regele Auguste reușise să le țină în frâu numai postând câte un Vânător la fiecare intrare. Balisardele lor împiedicau prăpădul să se întindă.

Se părea că La Voisin spusese adevărul. Când o luasem deoparte în Léviathan, înainte să fi fugit în pădure cu celelalte Dames Rouges supraviețuitoare, avertismentul ei fusese limpede: „Focul e atâțat de supărarea ei. N-o să se oprească până nu se oprește ea."

Toulouse, Thierry, Liana și Terrance fuseseră prinși în tunelurile acelea.

— Tot nu e vina ta, Coco.

Fața i s-a strâmbat, în timp ce se uita la statuia Sfintei Magdalena.

— Lacrimile mele au pornit focul.

Așezându-se greoi, și-a strâns genunchii la piept, cuprinzându-și picioarele cu brațele.

— Toți sunt morți din cauza mea.

— Nu sunt toți morți.

Numaidecât, mintea m-a dus la *madame* Labelle. La lanțurile ei de cucută, la celula ei din temnița jilavă. La degetele regelui înfipte crud în bărbia ei. La buzele ei. Mânia mi-a aprins sângele. Deși mă făcea demn de dispreț, am simțit și ușurare, de asemenea. Din pricina focului lui Coco, regele Auguste – *tatăl* meu – avea lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de mama.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Coco a spus:

— Deocamdată.

Futu-i!

— Trebuie să ne întoarcem, am spus cu gravitate.

Vântul s-a întețit în jurul nostru. Mi-am imaginat mirosul cadavrelor arse în fum, al sângelui lui Ansel pe pământ. Chiar și avându-i de partea noastră pe Dames Rouges și pe vârcolaci – chiar și avându-l de partea noastră pe *Woodwose* –, tot pierduserăm. Încă o dată, m-am uluit de stupiditatea absolută a planului nostru. Morgane avea să ne măcelărească dacă ne duceam singuri la Chateau.

— Lou n-o să mă asculte pe mine, dar poate c-o să te asculte pe *tine*. Deveraux și Blaise au rămas în urmă să-i caute pe ceilalți. Îi putem ajuta și, după aceea, am putea...

— N-o să-i găsim, Reid. Ți-am spus. Oricine a rămas în tunelurile alea e mort.

— Tunelurile și-au mai schimbat poziția și înainte, am repetat pentru a zecea oară.

Îmi storceam creierii pentru a găsi ceva – orice – care-mi scăpase în argumentele anterioare. Dacă eu aș fi convins-o pe Coco, ea ar putut s-o convingă pe Lou. Eram sigur de asta.

— Poate că s-au schimbat din nou. Poate că Toulouse și Thierry sunt captivi într-un culoar adăpostit, teferi și nevătămați.

— Și poate că Liana și Terrance se prefac în pisici de casă când e lună plină.

N-a catadicsit să-și ridice capul, cu vocea încă o dată periculos de apatică.

— Las-o baltă, Reid! Lou are dreptate. Povestea asta trebuie să se termine. Soluția ei e la fel de bună ca oricare – chiar mai bună. Cel puțin nu stăm, mergem înainte.

— Atunci care a mai fost *rostul* să ne adunăm aliați? am protestat, luptându-mă să nu las frustrarea să mi se audă în glas. N-o putem ucide pe Morgane singuri.

— În mod clar n-o putem ucide nici cu aliați.

— Atunci să căutăm alții noi! Ne întoarcem la Cesarine și facem un plan cu Deveraux...

— Ce-aștepți, mai exact, să facă el? Cine sunt acești misterioși aliați pe care speri să-i găsești? Vrei să-i... crească în copaci?

Privirea i s-a asprit.

— N-a putut să-l salveze pe Ansel în La Mascarade des Crânes. N-a putut nici măcar să-și salveze *propria* familie, ceea ce înseamnă că nu ne poate ajuta nici pe noi. N-o poate ucide pe Morgane.

Recunoaște, Reid. Asta e calea noastră înainte. Nu putem căuta fantome în Cesarine.

Mi-am descleștat falca. Un val de fierbințeală mi-a urcat pe gât. Nu știam ce să fac.

— Mama nu e o fantomă.

— Mama ta poate avea singură grijă de ea.

— *Viața* ei...

— ... depinde în întregime de cât de bine poate minți, a completat Beau, apropiindu-se de noi agale dinspre bucătăria bisericii, ridicând leneș un deget spre cerul plin de fum. Tatăl nostru va fi disperat să stingă acest foc, chiar dacă trebuie să apeleze la o vrăjitoare pentru asta. Atâta timp cât norii literalmente atârnă deasupra capului nostru, mama ta e în siguranță. Scuze c-am tras cu urechea, apropo, a adăugat el. Voiam să știu dacă vreunul dintre voi a observat noua mea barbă.

A făcut o pauză.

— De asemenea, Lou n-a clipit de o jumătate de oră.

M-am încruntat.

— Ce zici?

— N-a clipit, a repetat el, trântindu-se pe jos lângă Coco și ducând o mână la ceafa ei.

Degetele lui o masau cu blândețe.

— Nici măcar o dată. Și-a petrecut ultima jumătate de ceas holbându-se la vitraliu, în tăcere. E neplăcut. A reușit să-l sperie și să-l pună pe fugă și pe preot.

Neliniștea mi-a dat fiori.

— I-ai numărat clipitul?

— Tu nu? a ridicat Beau o sprânceană mirată. Este soția ta – sau doamna inimii tale, iubita sau cum v-ați hotărât voi să vă spuneți. Ceva e clar în neregulă cu ea, frate.

Vântul s-a pornit să sufle mai tare în jurul nostru. La marginea bisericii, a reapărut câinele alb. Palid și spectral. Tăcut. Atent. Am făcut un efort să-l ignor, să mă concentrez asupra fratelui meu și asupra observațiilor lui idioate.

— Și n-ai barbă, am zis nervos, gesticulând spre bărbia lui golașă, dacă tot spunem lucrurilor pe nume.

Am aruncat o privire spre Coco. Încă își ascundea fața, cu capul pe genunchi.

— Fiecare jelește în felul lui, diferit.

— Eu îți spun că aici e mai mult decât *diferit.*

— Unde vrei să ajungi? l-am săgetat eu cu privirea. Cu toții știm că a trecut recent prin niște... schimbări. Dar e tot Lou.

Involuntar, mi-am întors privirea spre câine. Se uita la mine cu neobișnuită fixitate. Nici măcar vântul nu-i mișca blana. Ridicându-mă în picioare, am întins mâna și am fluierat încetișor.

— Vino aici, băiete!

Am făcut câțiva pași spre el. Apoi alți câțiva. El nu s-a clintit. Către Beau și Coco am șoptit:

— Nu i-a dat încă un nume?

— Nu, a spus Beau apăsat. Nici nu i-a remarcat în vreun alt fel prezența.

— Ești obsedat.

— Ești negativist.

— Dar tot n-ai barbă.

Mâna lui s-a ridicat imediat spre bărbia fără tuleie.

— Și tu tot n-ai...

Dar s-a oprit scurt când mai multe lucruri s-au întâmplat deodată. Vântul a răbufnit brusc, iar câinele s-a întors și-a dispărut în pădure. Un strigăt alarmat „Păzea!" a sfâșiat aerul – o voce familiară, *prea* familiară, și înfiorător de nelalocul ei în fumul și

umbrele din jur –, urmat de un scrâșnet asurzitor de metal rupt. Toți ne-am uitat în sus, îngroziți. Prea târziu.

Statuia Sfintei Magdalena s-a despicat la mijloc, bustul răsturnându-se sub vânt spre Beau și Coco. Cu un țipăt, ea l-a înșfăcat încercând să-l tragă la o parte, dar picioarele lor...

M-am aruncat în față, prinzând statuia în cădere și aterizând cu o bufnitură, în timp ce Coco și Beau și-au smuls picioarele din cale. Timpul a încremenit, pentru un scurt moment. Beau a cercetat-o pe Coco, asigurându-se că nu e rănită, iar ea a închis ochii, cutremurată de un suspin. Tresărind la durerea din coastele mele, m-am căznit să-mi recapăt răsuflarea, să stau să...

Nu.

Uitând de durere, m-am răsucit, străduindu-mă să mă ridic în picioare, cu fața spre persoana nou-venită.

— Bună, Reid! a șoptit Célie.

Albă la față și tremurând, strângea o tașcă de piele la piept. Zgârieturi și julituri îi știrbeau pielea ca de porțelan, iar poalele rochiei îi atârnau în zdrențe. Mătase neagră. Am recunoscut-o, de la înmormântarea Filippei.

— Célie.

M-am holbat la ea o clipă, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Nu se putea să fie aici. Nu se putea să fi traversat ținutul sălbatic de una singură, doar în rochia de mătase și în pantofi. Dar cum altfel să-mi explic prezența ei? Nu ajunsese *întâmplător* exact în locul ăsta și exact la momentul ăsta. Ea... trebuie să fi venit după noi. *Célie.* Adevărul situației s-a prăbușit peste capul meu și am apucat-o de umeri, abia abținându-mă s-o zgâlțâi, s-o îmbrățișez, s-o cert. Sângele îmi vâjâia în urechi.

— Ce *naiba* cauți aici?

Când ea s-a ferit, strâmbând din nas, mi-am lăsat mâinile jos, împleticindu-mă înapoi.

— Scuze! N-am vrut să...

— Nu mi-ai făcut nimic.

Ochii ei – mari, panicați – au coborât spre cămașa mea. Abia atunci am observat lichidul întunecat care o păta. Cu iz metalic. Vâscos. Țesătura de dedesubt mi se lipise de piele. M-am încruntat.

— Doar că ești... ei bine, plin de sânge.

Uluit, m-am întors pe jumătate, ridicându-mi cămașa ca să-mi examinez coastele. Durerea surdă mi se părea mai degrabă o vânătaie decât o rană.

— Reid! a zis Beau, răstit.

Ceva din glasul lui m-a făcut să mă opresc. Încet, i-am urmărit degetul spre locul unde Sfânta Magdalena zăcea în zăpadă.

Unde lacrimi de sânge șiroiau pe obrajii ei.

LA PETITE LARME

Reid

DUPĂ UN SCHIMB DE CUVINTE GRĂBIT, ÎN ȘOAPtă – de parcă statuia ne-ar fi putut auzi –, ne-am retras încetișor în siguranța sanctuarului.

— A fost nenorocitul ăla de câine! a zis Beau, trântindu-se pe o bancă lângă Coco.

De lângă amvon, Lou s-a ridicat. Lumina lumânărilor îi îmbăia jumătate de față, lăsându-i restul în umbră. Un fior rece mi-a străbătut șira spinării la imaginea nepământeană, de parcă ar fi fost tăiată în două. Jumătate Lou, jumătate... altceva. Ceva tenebros.

Ea s-a încruntat, ochii săgetându-i de la Célie la mine.

— Ce e asta?

— Asta, am spus, mai aspru decât voiam, întorcându-mă să mă încrunt la Célie, nu e nimic. O să plece acasă, dimineață.

Célie și-a ridicat bărbia. Și-a încleștat mâinile pe breteaua genții de piele. Îi tremurau ușor.

— Ba nu.

— Célie!

Exasperat, am condus-o la o bancă, lângă Lou, care n-a schițat niciun gest de întâmpinare. Ciudat! Aș fi crezut că între ele două s-ar fi format o oarecare legătură după ceea ce înduraseră în La Mascarade des Crânes.

— Ai văzut și tu cât e de periculos aici. Toată lumea din regat ne vrea morți.

— *Eu* nu vreau, a zis Beau, încrucișându-și picioarele pe banca din fața lui și aruncându-și un braț peste umerii lui Coco.

Când privirea lui s-a îndreptat spre Célie, aceasta s-a făcut roșie ca racul.

— Îți mulțumesc pentru avertisment, apropo, *mademoiselle* Tremblay! Se pare că toți ceilalți au uitat de bunele maniere. Șocant, într-adevăr. Statuia aia ne-ar fi zdrobit, dacă n-ai fi fost dumneata.

— Statuie? a întrebat Lou.

— Statuia din cimitir... a căzut, am murmurat.

N-am pomenit și de lacrimi.

Fără să ne dea atenție, cu obrajii încă îmbujorați sub privirea stăruitoare a lui Beau, Célie i-a făcut o plecăciune adâncă.

— În-înălțimea Voastră. Nu numai ei au uitat de maniere. Vă rog să mă iertați!

El și-a arcuit o sprânceană, zâmbind încrezut la mine pe deasupra capului ei plecat.

— Îmi place de ea.

Coco și-a ridicat gluga, ascunzându-și fața. Deși nu se rezemase de brațul lui Beau, nici nu se ferise de el.

— N-ar trebui să fie aici.

— Câinele ăla e de vină, a repetat Beau, hotărât. Unde apare el, hop și dezastrul. A fost și atunci când pescarul a încercat să ne înece.

Célie s-a încruntat.

— Dar pescarul n-a...

La privirile noastre șocate, s-a oprit brusc, roșind și mai tare. A ridicat timid un umăr.

— Barca s-a răsturnat de la un talaz. Nu vă amintiți?

— Ne-ai *urmărit*? a întrebat Lou.

Célie a refuzat să se uite la vreunul dintre noi.

M-am așezat descumpănit, punându-mi coatele pe genunchi.

— Ce cauți aici, Célie?

— Eu...

Cu o expresie deschisă, înduioșător de vulnerabilă, s-a uitat de la Lou, la Beau și Coco, înainte de a se opri asupra mea.

— Mi-ar plăcea să ajut.

— Să ajuți, a zis Lou, batjocoritor.

Fruntea lui Célie s-a încrețit auzindu-i tonul.

— Cred că... cred că am resurse de care grupul ar putea beneficia în urmărirea lui M-M...

S-a oprit din nou, ridicându-și tasca pe umăr și îndreptându-și spatele.

— În urmărirea lui La Dame des Sorcières.

— Nici măcar nu-i poți rosti numele, am mormăit eu, masându-mi tâmplele.

— Nu e nevoie să-i rostesc numele ca s-o ucid.

S-o ucidă.

Dumnezeule mare!

Un neașteptat chicotit s-a auzit dinspre Lou, care a rânjit larg și a bătut o dată din palme. De două ori. De trei ori. Ciudata sclipire i s-a reîntors în ochi.

— Măi să fie, se pare că pisicuța în sfârșit și-a descoperit ghearele. Sunt impresionată.

Râsul ei mi-a străpuns pielea, sfâșiindu-mi stomacul.

— Dar mama mea nu e un șoarece. Cum plănuiești s-o ucizi? Cu reverența ta? Invitând-o la un ceai?

Da, evident interpretasem greșit relația lor.

După falca încleștată a lui Beau, și el pățise la fel.

— Las-o în pace, Lou!

Célie i-a răspuns printr-o privire recunoscătoare. Încurajată, a continuat cu o voce mai fermă:

— Nu știu cum s-o ucid – nu exact, nu încă –, dar dețin niște informații. Ați avut dreptate mai devreme, Înălțimea Voastră.

Din tașca ei a scos un plic mototolit. Am recunoscut pe el scrisul lui Jean Luc.

— Regele Auguste a amânat execuția mamei tale până la noi ordine. Plănuiește să se folosească de magia ei ca să stingă incendiul.

Beau a făcut semn din cap spre mine.

— Ți-am spus eu.

Când ea mi-a întins plicul, am parcurs în grabă conținutul, înainte de a i-l da înapoi.

— Îți mulțumesc pentru asta, Célie! Sincer. Dar nu te pot lăsa să rămâi. Dacă ți se întâmplă ceva? Nu mi-aș putea-o ierta.

Am făcut o pauză, încruntându-mă din nou. Dacă mă gândeam mai bine...

— Ce-au zis părinții tăi?

A pufnit, reprobator.

— Absolut nimic.

M-am încruntat mai tare.

— Ei nu știu că ești aici, este? a zâmbit Beau cu superioritate, ridicând o sprânceană. Obrăznicătură mică și isteață, te-ai gândit că mai bine le ceri iertare decât voie.

Gemând la aluzia asta, mi-am îngropat fața în palme.

— *Célie.*

— *Ce?* s-a răstit ea.

Fragila ei stăpânire de sine a cedat într-o clipă și mi-am îndreptat spatele. Stupefiat. În toți anii cât o cunoscusem, Célie nu se răstise.

— Nu-i nevoie să te îngrijorezi că o să trimită tot regatul după mine, Reid. Ultima oară când am dispărut, a durat *o grămadă* de timp până să sosească ajutorul, dacă binevoiești să-ți amintești. Ferească Sfântul, toată lumea știe că tata nu-și poate controla propria familie.

Am clipit să-mi ascund șocul. Deși știam că *monsieur* Tremblay dăduse greș ca părinte, aparent, subestimasem cât de mult.

— Jean Luc va veni după tine. O să aducă toți Vânătorii cu el.

Ea a fluturat plicul prin fața mea.

— Jean Luc știe că sunt aici. M-a privit când am furat trăsura tatălui meu, ce Dumnezeu, și m-a cicălit tot timpul cât m-am muncit.

M-am uitat lung la ea. Nu știusem vreodată nici să fi furat, de asemenea. Sau să ia numele Domnului în deșert. A răsuflat cu putere pe nas, vârând plicul în pelerina ei.

— Oricum, aș fi crezut că *voi* mi-ați aprecia intervenția. Dacă o să călătoresc cu banda voastră de vrăjitoare notorii și evadați – îmi cer iertare, Înălțimea Voastră! –, Jean nu poate aresta pe niciunul dintre voi fără să mă aresteze și pe mine. Asta n-o să se întâmple. N-o să vă urmărească mai departe.

— Of, ce păcat că nu i-am văzut mutra! a zis Beau, schimonosindu-și fața ca îndurerat. Încă o dovadă că există un Dumnezeu și că El mă urăște.

— Nu contează.

M-am ridicat iute în picioare, dornic să închei această discuție. Să-l găsesc pe părintele Achille și să-l pun la curent cu situația, să-i cer o pătură în plus pentru noapte.

— Nu poți veni cu noi.

Clocotind, m-a privit trecând pe lângă ea în mânia mea tăcută, cu umerii trași în spate și spinarea dreaptă și țeapănă.

— Ceea ce *nu* pot să fac, a zis ea, în cele din urmă, printre dinții strânși, este să-mi privesc părinții în ochi. Ei ar vrea să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Ar vrea să ne întoarcem la viața de dinainte. Dar nu mă pot sili.

Vocea i-a coborât amenințător.

— Nici *tu* nu mă poți sili. Gândul de a st-sta acasă – făcând reverențe nobililor, sorbind *ceai* – în timp ce Morgane rămâne liberă mă îmbolnăvește fizic.

Fiindcă nu m-am oprit din mers, ea a continuat disperată:

— M-a închis în sicriul ăla cu Filippa săptămâni întregi, Reid. *Săptămâni.* M-a... m-a torturat și i-a mutilat pe copiii ăia. *Nu pot* să nu fac nimic.

Am înlemnit la amvon. Cu siguranță auzisem greșit. Cu siguranță această groază subită din pieptul meu... era nepotrivită. Nu m-am întors.

— Ce-a făcut?

O smiorcăială drept răspuns.

— Nu mă pune să repet, a zis ea.

— Célie...

Când în sfârșit m-am întors și-am pornit spre ea, răvășit de greață, m-a oprit cu un gest viguros. Lacrimile șiroiau din abundență pe obrajii ei. Nu și le ascundea. Nu și le ștergea. Și-a dat jos de pe umăr tașca de piele, răsturnând conținutul pe podeaua putrezită: bijuterii, coroane, pietre prețioase, chiar și-un caliciu. Ceilalți se uitau însuflețiți la micuța comoară, dar eu nu puteam să mă desprind de cuvintele lui Célie. Nu mă puteam opri... să le vizualizez.

Filippa fusese mai mare decât mine cu câțiva ani. Spre deosebire de Célie, ea se purtase cu mine ca o soră. O soră cuviincioasă, dezaprobatoare, totuși o soră. Gândul că Célie fusese închisă cu cadavrul ei – la atâtea *luni* după înmormântare – îmi întorcea violent stomacul pe dos. M-am forțat să-mi înghit fierea.

— N-am furat numai trăsura tatălui meu, a șoptit Célie în tăcerea lăsată și a făcut semn spre grămăjoara strălucitoare. I-am jefuit și seiful. Am presupus că o să avem nevoie de bani în călătoria noastră.

Beau s-a ridicat să se uite mai de aproape, trăgând-o și pe Coco după el.

— Cum ai cărat toate astea?

S-a uitat la brațele lui Célie cu neascuns scepticism, în timp ce Lou se apropia în urma lor.

Coco a împins, lipsită de interes, monedele cu vârful piciorului.

— Și unde e trăsura ta?

În sfârșit, Coco și-a lăsat jos și tașca. Degetele i s-au strâns în pumni.

— Am lăsat-o cu băiatul de la grajd, la han.

— Și lacheul tău?

Îngenunchind, Beau a împuns precaut cu degetul tașca de piele, de parc-ar fi fost făcută din piele de om. Probabil că era. *Monsieur* Tremblay se ocupase cândva cu negoțul obiectelor magice periculoase. Vrăjitoarele o uciseseră pe Filippa din cauza asta.

— Vizitiul tău?

— Am condus-o eu însămi.

— *Ce?*

Deși Beau se răsucise, vocea mea fusese cea care răsunase prin încăpere.

— Ți-ai pierdut mințile?

Lou a chicotit din nou, neobișnuit de încântată de întreaga situație.

Aruncându-i o privire mânioasă, m-am întors valvârtej la grup, cu stăpânirea de sine clocotind periculos de aproape de suprafață. Am respirat o dată adânc. Și încă o dată.

— Gata! S-a terminat! O să vorbesc cu părintele Achille ca să-ți găsească o escortă până înapoi la Cesarine, de cum se luminează de ziuă.

Cu gesturi repezite, am început să îndes înapoi giuvaierele în tașca ei de piele. Chiar și plină cu bijuteriile grele, a rămas ușoară ca fulgul în mâna mea. Probabil nu era piele de om, dar cu siguranță era magică. Nenorocitul de Tremblay! Nenorocita de *Célie*! Dacă dădea vreo vrăjitoare de ea cu tașca asta, ar fi avut aceeași soartă ca Filippa. Probabil că asta și voise. Probabil că după La Mascarade des Crânes, își dorea să moară.

Să fiu al naibii dacă aveam să-i fac pe plac!

— *Stai așa!*

Coco mi-a oprit brațul pe neașteptate, cu vocea tăioasă cum nu i-o mai auzisem de zile întregi. Degetele îi tremurau. Dându-și gluga pe spate, a smuls un medalion de la mine. Când l-a ridicat în lumina lumânării, fața ei – mai palidă acum, aproape transparentă – s-a reflectat pe suprafața aurie. Filigranul se împletea în jurul diamantului din centrul pandantivului oval. Modelul creat semăna cu... valurile.

Încet, rece, a întrebat:

— De unde ai ăsta?

Lou a apărut lângă umărul ei într-o clipă. Cu diamantele reflectate în ei, ochii săi sclipeau aproape argintiu.

Célie a avut atâta minte cât să facă un pas înapoi.

— Păi... v-am spus. L-am furat din seiful tatei.

S-a uitat la mine, pentru încurajare, dar nu-i puteam da vreuna. Nu mai văzusem niciodată această intensitate – această *posedare* –, nici la Coco, nici la Lou. Reacția lor era... neliniștitoare. Indiferent ce relicvă ne adusese Célie fără să vrea, trebuie să fi fost importantă.

— A fost bijuteria mea preferată când eram copil, dar... nu se deschide. Tata n-a putut s-o vândă.

Coco s-a cutremurat ca insultată și-a scos un cuțit din pelerină. M-am așezat grăbit în fața lui Célie.

— Oh, ce dracu'? a mârâit Coco, înțepându-și în schimb vârful degetului.

O singură picătură de sânge a căzut pe diamant și s-a strâns într-un cerc perfect. Apoi – de necrezut – s-a scurs sub suprafața pietrei, făcând o spirală stacojie strălucitoare. Când culoarea s-a împrăștiat, medalionul s-a deschis cu un declic.

Ne-am apropiat cu toții, aplecându-ne, ca în transă, asupra suprafeței absolut transparente a pietrei.

Lou s-a tras înapoi.

— *La Petite Larme*, a zis Coco, cu vocea îmblânzită.

Uitase pe moment de mânia ei.

— Mica Lacrimă, a repetat ca un ecou Beau.

— O oglindă făcută dintr-un strop de L'Eau Mélancolique.

Și-a privit reflexia cu o expresie imposibil de descifrat, înainte de a-și ridica ochii la Célie. Buzele i s-au strâmbat din nou dezgustate.

— Nu s-a deschis pentru că nu-ți aparținea. Este al mamei mele.

UN AC DAC-AR FI CĂZUT în sanctuar, toți i-am fi auzit reverberațiile. Până și părintele Achille – care dăduse buzna pe ușa bucătăriei cu șorțul la brâu și o farfurie picurând de zoaie, bodogănind despre zgomot – a părut să-și dea seama că întrerupsese un moment încordat. Ochii lui s-au îngustat la vederea lui Célie și a aurului de la picioarele ei.

— Célie Tremblay, a recunoscut-o el, posac. Ești foarte departe de casă.

Deși fata i-a oferit un zâmbet politicos, zâmbetul acesta era silit. Tensionat.

— Vă cer iertare, *monsieur*, dar nu cred c-am avut plăcerea să facem cunoștință.

— Achille, a zis el, pungindu-și buzele. Părintele Achille Altier.

Coco a închis medalionul cu un pocnet sec. Fără vreun cuvânt, și-a ridicat gluga pe cap.

— Drăguț șorț! a rânjit Beau la trandafirii pictați pe șorțul părintelui Achille.

Cu trăsături de pensulă groase și inegale, arătau ca pictați de un copil. În albastru, roșu și verde.

— Nepoatele mele mi l-au făcut, a murmurat părintele Achille.

— Îți pune ochii în evidență.

Părintele Achille a aruncat farfuria spre el. Deși Beau a reușit să prindă farfuria alunecoasă la piept, zoaiele l-au împroșcat în obraz la impact. Părintele Achille a dat din cap cu satisfacție.

— Asta-i ultima farfurie spălată de pe urma ta, băiete. Pe restul le poți curăța singur – și bucătăria, mulțumită ei.

A întins un deget spre Lou, enervat.

— Găsești o găleată și un mop care te-așteaptă.

Beau a deschis gura să protesteze indignat, dar Célie i-a întrerupt.

— Părinte Achille.

S-a plecat într-o altă reverență, deși nu la fel de adâncă, de data asta. Nu la fel de pompoasă. A aruncat o privire la șorțul înflorat și la sutana neîngrijită – la părăginirea sanctuarului – cu o dezaprobare abia mascată.

— Mă bucur să te cunosc!

Părintele Achille s-a fâțâit stingherit înaintea ei, parcă neobișnuit cu asemenea maniere elegante. Dacă n-aș fi știut ce și cum, aș fi zis că arăta fâstâcit sub privirea ei pătrunzătoare. Rușinat, chiar.

— Am cunoscut-o pe mama dumitale, a zis el, în cele din urmă, în chip de explicație. Când locuiam în Cesarine.

— Prea bine. O să-i transmit salutările dumitale.

El a pufnit din nou.

— Mai bine nu. Am spus că am cunoscut-o, nu c-aș fi plăcut-o.

La figura scandalizată a lui Célie, a bombănit:

— Sentimentul a fost reciproc, crede-mă. Acum – s-a îndreptat cu toată demnitatea pe care putea s-o adune –, nu e treaba mea să te întreb ce cauți în Fée Tombe, *mademoiselle* Tremblay. Nu-i de căderea mea să-ți spun ce prostie faci alăturându-te cetei ăstora. Așadar, n-am s-o fac. Pentru că nu-mi pasă. Doar ai grijă să nu faci necazuri înainte să pleci.

Am făcut un pas înainte, când el s-a întors pe călcâie.

— Are nevoie de o escortă până înapoi, în Cesarine.

— Reid!

Célie chiar a bătut din picior, de data asta.

— Încetează să mai fii atât de... atât de...

— Căpos? a sugerat Beau.

Părintele Achille s-a încruntat la noi peste umăr.

— Nu sunt doică.

— Vezi?

Triumfătoare, a zâmbit radioasă, ridicând un deget în aer.

— El n-o să mă conducă și drumul e mult prea primejdios să călătoresc singură. Trebuie să rămân aici. Cu voi.

Mi-am încleștat falca.

— N-ai avut nicio problemă să riști s-o faci până aici.

— Da, dar...

Ceva asemănător cu neliniștea i-a fulgerat prin ochi și zâmbetul i s-a șters.

— Eu... se poate să fi... mințit înainte. O chestiune măruntă, lipsită de importanță, a adăugat grăbită, văzându-mi figura. V-am spus că mi-am lăsat trăsura la grajd, dar, de fapt, ăăă, *în realitate*, se poate s-o fi luat greșit...

— Ai luat-o greșit unde? am întrebat.

— Spre far.

Părintele Achille s-a întors, încet.

— V-am pierdut din vedere chiar înainte de zori.

Célie își frământa mâinile.

— Când am ajuns la răspântie, am... am ales drumul care se îndepărta de sat. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că o să vă căutați adăpost într-o biserică. Pe cinstite, am avut un noroc extraordinar să vă găsesc totuși...

— *Scumpă* Célie! a întrerupt-o Beau. Fii drăguță și spune până la capăt!

Ea a roșit din nou, plecându-și capul.

— De-desigur, Înălțimea Voastră. Iertați-mă! Când m-am apropiat de far, s-a mișcat ceva în umbră. Asta... asta l-a speriat pe

Cabot, bineînțeles, și aproape că ne-a aruncat peste faleză, când a rupt-o la fugă. O roată s-a rupt pe muchie. Am izbutit să-l eliberez pe Cabot înainte ca trăsura să se rostogolească în mare... sau, cel puțin, *aș fi făcut-o* dacă nu l-ar fi smuls creatura, eliberându-l din hamuri.

S-a cutremurat.

— N-am mai văzut niciodată un asemenea monstru. Cu păr lung și încâlcit, cu pielea învelită în umbră. Cu colți albi și ascuțiți. Și mirosea a putreziciune. A carne putredă. Sunt încredințată că, dacă n-aș fi scăpat călare pe Cabot, ne-ar fi mâncat pe amândoi.

A răsuflat adânc, ridicându-și ochii la mine.

— Așadar, înțelegi, l-am lăsat *pe Cabot* la grajd, nu trăsura. Pur și simplu nu mă pot întoarce după el, câtă vreme rămâne în posesia creaturii, și nici nu pot risca să călătoresc fără el. *Trebuie* să rămân cu voi, Reid, sau n-o să mai ajung niciodată acasă.

— *Cauchemar*, a murmurat Lou.

Am întins o mână îngrijorată spre ea.

— Cum?

Schițând un zâmbet, ea și-a împletit degetele printre ale mele. Erau tot reci ca gheața.

— N-am zis nimic.

— Ba da, ai...

— Un *cauchemar* și-a făcut într-adevăr sălaș în far.

Văzând fețele noastre nedumerite, părintele Achille a adăugat:

— Un coșmar. Așa îl numesc sătenii, în orice caz. A dat peste noi aici, în Fée Tombe, acum trei zile, și sunt toți îngroziți.

S-a încruntat și-a clătinat din cap.

— Neghiobii plănuiesc să dărâme farul, dimineață.

Ceva din încruntătura lui mi-a atras atenția.

— Și acest *cauchemar* i-a făcut cuiva rău?

— În afară de mine? a întrebat Célie. Ne-a speriat, pe Cabot și pe mine, de era să murim!

Coco a comentat batjocoritor de sub glugă:

— Și ce tragedie ar fi fost!

— Coco! a dojenit-o Beau. Asta a fost mai prejos de tine. Dacă vrei să fii malițioasă, cel puțin fă-o inteligent.

— Nu-i nicio maliție, a zis ea, cu dulceață. Aș fi plâns moartea calului.

— Poftim?

Célie s-a răsucit cu fața la ea și cu gura căscată de stupoare.

— Îmi... îmi pare foarte rău pentru colierul mamei tale, Cosette, dar eu n-am *știut*...

Am vorbit peste ea:

— Coșmarul a făcut rău cuiva?

Părintele Achille a ridicat din umeri.

— Nu contează.

— Pentru mine contează.

— Gloata aia oricum vine, băiete. O să fii ucis.

— Nu-ți pasă.

— Exact, a zis el și i-au fremătat nările. Nu-mi pasă. Coșmarurile sunt notoriu crude, dar creatura asta n-a atacat încă. Noaptea trecută, a pătruns într-o măcelărie și a furat câteva bucățele, dar asta-i tot ce știu eu.

Am schimbat o privire mai întâi cu Lou, apoi cu Beau. Părintele Achille a scrâșnit din dinți și a zis, ca și cum cuvintele îi produceau durere fizică:

— Ar trebui să stai deoparte, băiete. Asta nu e lupta ta.

Dar o gloată care să ardă de vie o creatură nevinovată suna exact ca lupta mea. Același lucru l-ar fi făcut și cu Lou, dacă ar fi avut prilejul. Și cu Coco. Cu mama. Cu mine. O mânie familiară, groasă și vâscoasă, îmi clocotea în vene. Sătenii ăștia nu erau singurii de vină. Deși aveau să căsăpească acest nevinovat, Morgane torturase și schilodise mulți din neamul meu, frații și surorile mele – cu toții victime colaterale în acest război pe care nu ei îl aleseseră. Un război pe care acest *cauchemar* nu-l alesese.

Destul!

O scurtă escală la far n-avea să strice nimic. Am fi putut să-l avertizăm pe *cauchemar* înainte de atacul gloatei – poate chiar să-l eliberăm – și să plecăm mai departe până să răsară soarele. Era o faptă nobilă. Lou poate că alesese calea greșită pentru noi, dar ăsta mi se părea un pas în direcția cea bună. Probabil c-avea să ne pună pe un curs nou. Unul mai bun.

Cel puțin avea să ne întârzie sosirea la Chateau le Blanc. Și probabil...

— Eu votez nu.

Vocea lui Coco a răsunat tăioasă de sub glugă.

— Coșmarurile sunt periculoase și nu ne putem permite o distragere. Ar trebui să ne continuăm drumul spre Chateau.

Lou a rânjit și a încuviințat.

— Dacă l-am putea ajuta pe acest *cauchemar*, am murmurat eu, poate ne va ajuta și el. Iată-ți misteriosul aliat, Cosette. Nu e nevoie de copaci.

Deși nu-i puteam vedea fața, am simțit-o privindu-mă furioasă.

Clătinând din cap, i-am întins lui Célie pătura mea, înainte să mă întorc la bancă. Lou nu mi-a dat drumul la mână. Degetul ei mare se plimba peste venele de la încheietura mea.

— Avem nevoie de trăsura lui Célie, am zis. Chiar dacă ea se întoarce sau nu acasă.

Célie a ridicat brusc capul.

— O trăsură ne-ar scurta considerabil călătoria.

— Da.

Am studiat-o câteva clipe lungi. Mai degrabă, am *reevaluat-o*. Un mușchi mi s-a zbătut pe falcă la vederea expresiei ei pline de speranță, la hotărârea umerilor ei. Aceasta nu era Célie pe care o știam eu.

— Ne-ar scurta-o.

Achille și-a aruncat brațele în sus și-a pornit cu pași mari spre bucătărie ca să scape de noi.

— Nebuni, toți, a zis peste umăr, cu voce sumbră. Un *cauchemar* e mai puternic pe timpul nopții. Acționați de cum se crapă de ziuă, înainte să atace mulțimea. Orice ar fi, nu-i lăsați să vă vadă. Frica îi face proști pe oameni.

O ultimă privire spre mine și Célie, apoi a clătinat din cap.

— Dar și curajul îi face proști.

O PREZENȚĂ INSIDIOASĂ

Lou

DIN ÎNTUNERIC, O VOCE SE RIDICĂ.

Nu *acea* voce. Nu aceea înfiorătoare, care îmi cântă și mă ademenește. Vocea aceasta e mai ascuțită, mai tăioasă, mai mușcătoare. Nu mă ispitește. Mă... mă *ceartă.*

Trezește-te! se răstește ea. *Nu ești moartă încă.*

Dar eu nu cunosc cuvântul ăsta. Nu înțeleg ce e moartea.

Nimeni nu înțelege. Nu asta-i ideea – sau poate asta e întreaga *idee. Dispari!*

Dispariție. Întunericul oferă uitare. Dulce ușurare.

Las-o dracului! Ai muncit prea din greu și prea mult timp ca să te dai bătută acum. Haide! Vrei mai mult decât uitare. Vrei să trăiești.

Un chicotit fantomatic reverberează prin umbre. Prin bezna nesfârșită. Se încolăcește în jurul meu, mângâind marginile zimțate ale conștiinței mele, alinând ce-i fărâmat în cioburi în miezul meu. *Supune-te, șoricel! Lasă-mă să te devorez!*

Mă doare. Cu fiecare puls al întunericului, durerea se ascute până ce n-o mai pot suporta.

Asta e inima ta. Vocea aspră se întoarce, mai puternică acum. Mai puternică și decât bătaia ritmică. *Tic-tac. Tic-tac. Tic-tac.* Instinctiv, mă trag înapoi, dar nu mă pot ascunde de sunet. De durere. Ecoul ei e pretutindeni, de jur împrejurul meu. *Încă mai bate.*

Încerc să înțeleg asta, încerc să scrutez prin întuneric spre locul unde o inimă ar putea într-adevăr să bată. Dar nu văd nimic.

Nu te ascunde de asta, Lou! La-ți durerea în stăpânire! Folosește-o!

Lou. Cuvântul e familiar, ca aerul expirat într-un hohot de râs. Respirația de dinainte de a sări, exclamația înăbușită când zbori, în schimb. E o răsuflare de ușurare, de enervare, de dezamăgire. E un strigăt de mânie și un icnet de extaz. Sunt... eu. Eu nu sunt întuneric. Sunt cu totul altceva. Iar vocea asta... e a mea.

Așa, vezi? spune ea – spun *eu* – cu ușurare evidentă. *Era și timpul.*

Cu toate acestea, pe aripile unei conștientizări vine o alta și mă încordez brusc, împingând împotriva întunecimii strivitoare. Răspunde cu blândețe, nemaifiind un simplu întuneric, ci o prezență sensibilă aparte. O prezență insidioasă. Pare anapoda, cumva. Străină. N-ar trebui să fie aici – oriunde e acest *aici* –, pentru că locul ăsta... e și al meu. Ca bătaia inimii mele. Ca numele meu. Deși mă încordez din nou, încercându-mi puterile, întinzându-mă mai mult, deși împing și împing și împing, dau numai de o rezistență de fier.

Întunericul e neclintit ca piatra.

UN JOC AL ÎNTREBĂRILOR

Reid

VÂRFURILE DEGETELOR LUI LOU ÎMI ATINGEAU ușor piciorul, în ritmul respirațiilor egale ale celorlalți. La fiecare inspirație, urca. La fiecare expirație, își întorcea încheietura, plimbând mâna cu dosul palmei în jos. Vântul șuiera printre crăpăturile din biserică, făcându-mi pielea ca de găină pe brațe. Stăteam țeapăn sub atingerea ei, cu inima bătându-mi în gât la frecarea subtilă. Încordat. Așteptând. Fără îndoială, degetele acelea urcau din ce în ce mai sus, mai sus pe coapsa mea, lent și seducător, dar am prins-o de încheietură, acoperindu-i mâna cu a mea. S-o țintuiesc în loc.

O emoție străină mi s-a coagulat în sânge când m-am uitat la mâna ei sub a mea. Ar fi trebuit să simt dorință arzătoare, ar fi trebuit să mă umplu de acea foame familiară, acea căldură care mă aducea în pragul febrei când ne atingeam. Dar ghemul acesta din stomacul meu... nu era dorință. Era altceva. Ceva *greșit*. În urmă cu o jumătate de oră, când ceilalți se pregătiseră de culcare, o generală senzație de groază mă învăluise. Groaza se intensificase când Beau, ultimul treaz, lunecase în sfârșit în brațele somnului, lăsându-ne singuri pe Lou și pe mine.

Dregându-mi glasul, i-am strâns tare degetele. M-am silit să zâmbesc. I-am sărutat ușor palma.

— Avem treabă dimineața, devreme. Trebuie să părăsim Fée Tombe după ce-l eliberăm pe *cauchemar*. Ne așteaptă alte câteva zile lungi pe drum.

A sunat ca o scuză.

Și era una.

Un sunet jos a reverberat din gâtlejul ei. Nu-și mai purtase panglica de când plecaserăm din Cesarine. Privirea mea a căzut pe cicatricea ei, vindecată, dar încă franjurată, umflată. Și-a atins-o cu mâna liberă.

— Cum *eliberezi* un *cauchemar*?

— Poate reușim să vorbim cu el. Să-l convingem să se întoarcă în pădure, am spus eu.

— Și dacă nu reușim?

Am oftat.

— Atunci măcar o să-l avertizăm de atacul mulțimii. Nu-l putem forța să facă nimic.

— Și dacă el decide să mănânce mulțimea? Dacă avertizarea noastră o să-i creeze șansa să facă exact asta?

— N-o s-o facă, am spus, hotărât.

Ea m-a studiat cu un început de zâmbet.

— Ai căpătat chiar drag de noi, nu-i așa?

Rânjetul i s-a lățit.

— De monștri.

Mi-am lipit buzele de fruntea ei. Am ignorat mirosul neobișnuit al pielii ei.

— Dormi, Lou!

— Nu sunt obosită, a tors ea, cu ochii prea strălucitori în întuneric, prea palizi. O să dormim toată ziua.

Când mâna i s-a strecurat din nou pe pieptul meu în sus, i-am prins-o, împletindu-mi degetele cu ale ei. Lou mi-a înțeles greșit mișcarea. A luat-o drept o invitație. Cât ai clipi, și-a trecut genunchiul peste picioarele mele, încălecându-mă și ridicând

brațele noastre deasupra capului, incomod. Când și-a arcuit șalele, apăsându-și pieptul de al meu, mi s-a căscat brusc un gol în stomac. La dracu'!

M-am străduit să-mi păstrez privirea impasibilă. Bineînțeles că ea voia să... să mă atingă. De ce să nu vrea? Cu mai puțin de o lună în urmă, tânjeam după ea ca un dependent de droguri. Ușoara rotunjime a șoldului ei, valul des al părului ei, sclipirea poznașă din ochii ei. Eram incapabil să mă abțin s-o pipăi în fiecare moment al zilei – nici prezența *mamei* mele nu mă oprise. Totuși, și atunci fusese mult mai mult decât dorință fizică.

De la bun început, Lou îmi trezise interesul. Prezența ei fusese molipsitoare. Chiar și furios, exasperat, niciodată nu încetasem să vreau să fiu lângă ea.

Am aruncat o privire spre Beau, Coco și Célie, rugându-mă ca vreunul dintre ei să se miște. Sperând că aveau să-și deschidă ochii și să ne întrerupă. Dar nu s-au trezit. Au continuat să doarmă, indiferenți la zbuciumul meu lăuntric.

O iubeam pe Lou. Știam asta. O simțeam în oasele mele.

De asemenea, nu puteam suferi s-o văd.

Ce naiba era *în neregulă* cu mine?

Mânia a răbufnit când ea și-a mișcat buzele pe urechea mea, ronțăindu-mi ușurel lobul. Prea mulți dinți. Prea multă *limbă*. Un alt val de repulsie m-a străbătut. *De ce?* Să fi fost din pricină că ea încă mai jelea morții? Din pricină că *eu* jeleam? Pentru că se năpustise asupra mâncării de la cină ca un animal turbat, pentru că nu clipise decât de două ori în ultima oră? M-am scuturat mintal de gândurile acestea, enervat pe Beau. Pe mine însumi. Ea se purtase mai ciudat ca de obicei, adevărat, dar asta nu justifica modul în care mă furnica pielea când mă atingea.

Mai rău încă, aceste gânduri – groaza iminentă, aversiunea bulversantă – mi se păreau o trădare. Lou merita ceva mai bun de atât.

Înghițind nodul din gât, am întors capul, să-i întâlnesc buzele. M-a sărutat cu entuziasm, fără șovăire, iar vinovăția mea n-a făcut decât să se adâncească. Totuși, nu părea să-mi fi simțit repulsia. S-a lipit mai apăsat de mine. Și-a legănat bazinul peste mine. Stângace. Nerăbdătoare. Când și-a coborât din nou gura spre gâtul meu, sugând locul în care pulsul meu bătea rapid, am clătinat din cap înfrânt. N-avea niciun rost. Mi-am coborât mâinile pe umerii ei.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Cuvintele au ieșit fără voia mea. Ea a clipit surprinsă și ceva ce semăna cu... nesiguranța a licărit în ochii ei palizi. M-am urât pentru asta. O văzusem pe Lou nesigură de aproximativ două ori, de-a lungul relației noastre, și niciuna dintre situații nu fusese de bun augur pentru noi. Licărul s-a stins la fel de rapid cum apăruse, înlocuit de o sclipire jucăușă.

— Asta implică limbile, nu?

Binișor, dar ferm, am dat-o la o parte de pe mine.

— Nu. Nu implică.

— Ești sigur? m-a întrebat cântat și s-a lăsat peste mine, seducător.

Sau, cel puțin, asta i-a fost intenția. Dar gestul a fost lipsit de eleganța ei obișnuită. M-am lăsat pe spate, studiindu-i ochii excesiv de strălucitori. Obrajii aprinși.

— E ceva în neregulă?

Spune-mi ce e! O să îndrept eu lucrurile.

— Tu să-mi spui.

Din nou, mâinile ei mi-au căutat pieptul. I le-am prins cu frustrare bine ținută în frâu, strivindu-i degetele înghețate drept avertisment.

— Vorbește cu mine, Lou!

— Despre ce vrei să vorbim, *dragul* meu soț?

Am tras adânc aer în piept, încă privind-o îndeaproape.

— Ansel.

Numele lui a căzut între noi ca un leș. Greoi. Mort.

— Ansel, a repetat.

Și-a smuls mâinile, încruntându-se. Ochii i-au devenit distanți. A tras obloanele. Și-a fixat un punct imediat deasupra umărului meu, pupilele lărgindu-se și contractându-se, într-o succesiune rapidă, aproape imperceptibilă.

— Vrei să vorbim despre Ansel.

— Da.

— Nu, a zis ea sec. Eu vreau să vorbim despre tine.

A fost rândul meu să mijesc ochii.

— Eu nu.

Replica ei n-a venit imediat. Continua să se uite fix de parcă și-ar fi căutat... ce? Cuvintele potrivite? Lou nu-și făcuse griji niciodată înainte de cuvintele potrivite. De fapt, îi făcea plăcere să le spună pe cele nepotrivite. Dacă era să fiu sincer cu mine, și mie îmi plăcea să le aud.

— Hai să jucăm un alt joc al întrebărilor, atunci, a zis ea deodată.

— Ce?

— Ca în patiserie.

A dat repede din cap, aproape pentru ea însăși, înainte să mă privească, în sfârșit, în ochi. Și-a lăsat capul într-o parte.

— Nu ți-ai mâncat ruloul cu miere.

M-am uitat nedumerit la ea.

— Ce?

— Ruloul tău cu miere. Nu l-ai mâncat.

— Da, te-am auzit. Numai că...

Am scuturat din cap și am încercat din nou, uluit.

— Nu mă dau în vânt după dulciuri ca tine.

— Hmm...

Și-a lins buzele lasciv. Când brațul ei s-a furișat în spatele meu de-a lungul băncii, am făcut un efort să nu mă aplec în față.

Când degetele ei mi-au trecut prin păr totuși, n-am mai putut să rezist. Ea m-a urmat ca un tăun.

— Și carnea de căprioară e delicioasă. Sărată. Fragedă. Cel puțin, a adăugat cu un zâmbet de cunoscător, dacă o mănânci direct.

M-am holbat la ea derutat. Apoi, îngrozit. Voia să spună dacă o mănânci *crudă*.

— Altminteri, *rigor mortis* întărește carnea. Trebuie să atârni animalul două săptămâni ca să se descompună țesutul conjunctiv. Și e mai greu să eviți mușchii, bineînțeles.

— Când dracu' ai mâncat tu *căprioară crudă*? am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Ochii i-au lucit auzind înjurătura și a scos un sunet de încântare, aplecându-se spre mine.

— Ar trebui să încerci și tu. S-ar putea să-ți placă. Apoi: Dar bănuiesc că un vânător n-ar avea nevoie să jupoaie o căprioară în turnul lui de fildeș. Spune-mi, ai suferit vreodată de foame?

— Da.

— Foame *adevărată*, vreau să spun. Ai suferit vreodată de frig? Frig din ăla care-ți congelează măruntaiele și te lasă gheață?

În pofida ostilității cuvintelor, vocea ei nu avea nici urmă de dispreț. Doar curiozitate. Curiozitate *sinceră*. Se legăna înainte și-napoi, incapabilă să stea nemișcată, privindu-mă cu atenție. M-am uitat încruntat la ea.

— Știi că da.

Ea și-a înălțat capul.

— Știu?

Și-a pungit buzele și a mai dat o dată din cap.

— Știu. Da, desigur. Văgăuna. Îngrozitor de frig, nu?

Cu două degete imitând mersul, a urcat pe piciorul meu.

— Ți-e foame și acum, nu-i așa?

A chicotit când i-am întors mâna în poala ei.

— Care – mi-am dres glasul – e următoarea ta întrebare?

Puteam să-i fac pe plac. Puteam juca acest joc. Dacă așa pătrundeam până la ea, dacă așa destrămam ce era... *schimbat* în ea, aș fi stat aici toată noaptea. Aveam s-o ajut. Zău. Pentru că dacă asta era cu adevărat durerea pentru moartea lui Ansel, atunci avea nevoie să vorbească despre asta. Aveam nevoie *amândoi* să vorbim despre asta. Încă un junghi de vinovăție m-a săgetat când am privit în jos la mâinile ei. Și le încleștase strâns una de alta.

Ar fi trebuit să țin eu mâinile acelea. Nu puteam să mă silesc s-o fac.

— Ooooh, întrebări, întrebări!

Și-a dus pumnii strânși la buze, cugetând cu voce tare!

— Dacă ai putea fi altcineva, cine ai vrea să fii?

Alt rânjet.

— A cui piele ai vrea s-o porți?

— Eu...

Am aruncat o privire spre Beau, fără să mă gândesc. Ei nu i-a scăpat mișcarea.

— Eu n-aș vrea să fiu nimeni altcineva.

— Nu te cred.

Defensiv, am întrebat-o:

— Tu cine ai vrea să fii?

Ea și-a coborât mâinile la piept. Cu degetele încă strâns împletite, ai fi zis că se roagă. Mai puțin cu sclipirea din ochi și cu zâmbetul diabolic.

— Eu pot fi oricine vreau.

Mi-am dres glasul, luptându-mă să ignor părul care mi s-a ridicat pe ceafă. Pierdut.

— De unde știi despre *cauchemar*? Am studiat magia neagră toată viața mea și n-am auzit niciodată despre o creatură ca asta.

— Tu ai *stârpit* magia. Eu am trăit cu ea.

Și-a înălțat capul. Mișcarea a trimis noi fiori reci pe șira spinării mele.

— Eu *sunt* magia. Învățăm mai multe în umbre decât aflăm vreodată în soare.

Când nu i-am răspuns, m-a întrebat abrupt, direct:

— Cum ai alege să mori?

Ah! Am privit-o, cu înțeles. *Iar începem.*

— Dacă aș putea alege... presupun că mi-aș dori să mor de bătrânețe. Gras și fericit. Înconjurat de cei dragi.

— N-ai vrea să mori în bătălie?

Un icnet speriat. O bufnitură oribilă. Un halou stacojiu. Mi-am alungat din minte ultima imagine a lui Ansel, privind-o drept în ochi.

— N-aș alege moartea pentru nimeni. Nici măcar pentru mine însumi. N-aș mai face-o.

— *El* a ales-o.

Deși mi s-a strâns inima – deși chiar și numele lui îmi aducea o usturime greu suportabilă în ochi –, am dat din cap.

— Adevărat. Și am să-l onorez pentru asta în fiecare zi a vieții mele – pentru că a ales să te ajute pe tine, să lupte alături de tine. Că a ales s-o înfrunte pe Morgane cu tine. A fost cel mai bun dintre noi.

Zâmbetul în sfârșit i s-a șters și am luat-o de mână. În pofida răcelii de gheață, nu i-am dat drumul.

— Dar n-ar trebui să te simți vinovată. Ansel a decis pentru el însuși – nu pentru tine sau pentru mine, ci pentru *el*. Acum, am continuat ferm, mai înainte să mă poată întrerupe, e rândul tău. Răspunde la întrebare!

Fața i-a rămas impenetrabilă. Opacă.

— Nu vreau să mor.

I-am frământat mâna între palme, încercând să i-o încălzesc.

— Știu. Dar dacă ar trebui să alegi...

— Aș alege să nu mor, a zis ea.

— Toată lumea moare, Lou, am spus cu blândețe.

Ea s-a dat mai aproape văzându-mi expresia, ridicând mâna pe pieptul meu. Mi-a șoptit la ureche:

— Cine zice, Reid?

Mi-a cuprins obrazul în palmă și, pentru o secundă, m-am pierdut în vocea ei. Dacă închideam ochii, puteam pretinde că o Lou diferită mă atingea în felul acesta. Puteam pretinde că răceala asta de gheață aparținea alteia – unei hoațe rea de gură, unei păgâne, unei vrăjitoare. Puteam pretinde că respirația îi mirosea a scorțișoară și părul îi cădea, lung și castaniu, pe umeri. Puteam pretinde că toate acestea făceau parte dintr-o glumă elaborată. O glumă nepotrivită. Ea ar fi râs și mi-ar fi dat un bobârnac în acest punct. Mi-ar fi spus că trebuie să mă destind, să nu mai fiu atât de crispat. În schimb, buzele ei s-au apropiat de ale mele.

— Cine spune că noi trebuie să murim?

Înghițind anevoie nodul din gât, am deschis ochii și vraja s-a rupt.

NUMELE MEU E LEGIUNE

Lou

EXISTĂ FOARTE PUȚINE AVANTAJE ÎN A-ȚI PIERDE posesia asupra propriului corp – sau, mai degrabă, a-ți pierde *conștiința* propriului corp. Fără ochi să văd și fără urechi să aud, fără picioare să merg și fără dinți să *mănânc*, îmi petreceam timpul plutind în întuneric. Numai că... poate cineva chiar și să *plutească* fără un corp? Sau mai exist măcar? Iar întunericul ăsta nu e *chiar* întuneric, nu-i așa? Ceea ce înseamnă...

O, Doamne! Acum exist în Nicholina le Clair.

Ba nu. *Ea* există în *mine*, nemernica răpitoare de corp!

Din fericire, sunt la sângerarea mea lunară. O merită.

Deși aștept răspunsul ei, nerăbdătoare, niciun chicotit fantomatic nu răspunde provocării mele, așa că încerc din nou. Mai tare, de data asta. Strigându-mi gândurile – poate cineva să aibă gânduri fără un creier? – în abis. *Știu că mă poți auzi. Sper ca uterul meu să se revolte împotriva ta.*

Întunericul pare să se miște, dar ea tot nu zice nimic.

Silindu-mă să mă concentrez, încerc să-i împing prezența apăsătoare. Nu se clintește. Încerc din nou, cu mai multă forță. Nimic. Nu știu de când împing. Nu știu cât timp a trecut de când mi-am recâștigat conștiința. Timpul n-are niciun înțeles aici. În ritmul ăsta, o să-mi recuperez corpul în aproximativ trei sute de ani, trezindu-mă într-un mormânt mai mult pulbere decât schelet.

Măcar mama n-o să mai poată ucide un schelet. Măcar scheletele nu mai folosesc utere.

Cred că înnebunesc.

Împingând o ultimă oară cu răutate, mă abțin să izbucnesc într-o criză de furie. Emoțiile par... diferite, în locul ăsta. Aleargă nebunește și nestăpânite în lipsa cuștii unui corp care să le închidă și, uneori, în momente ca acesta, mă simt – indiferent ce formă oi fi având eu acum – contopindu-mă cu ele, în stare pură. De parcă aș *deveni* emoția însăși.

Reid n-ar fi putut suferi să fie aici.

Gândul la el îmi străbate conștiința și o nouă emoție amenință să mă devoreze. Melancolie.

Oare a observat că nu sunt eu? Oare a observat careva? Își dau seama ce s-a întâmplat cu mine?

Mă concentrez din nou pe Nicholina, pe întuneric, înainte ca melancolia să mă înghită cu totul. Nu folosește la nimic să zăbovești asupra lucrurilor de genul ăstora, totuși o răceală paralizantă se strecoară prin ceață, subconștientul meu, la un alt gând nepoftit: cum ar fi putut observa? Chiar înainte ca La Voisin și Nicholina să ne trădeze, nu eram eu însămi. Încă mai simt marginile făcute țăndări, acele fisuri din spiritul meu pe care l-am spart de bunăvoie.

Una doare mai tare decât restul. O rană deschisă.

Mă feresc de ea instinctiv, deși pulsează cu ochi chihlimbarii și gene întoarse, și cu un râs domol, melodios. Doare cu un braț slăbănog în jurul umerilor mei, o mână caldă într-a mea. Zvâcnește cu empatie, cu un accent prefăcut și o sticlă de vin furată, cu îmbujorări sfioase și cu nu tocmai zile aniversare. Arde cu genul de loialitate care nu mai există pe lumea asta.

N-a ajuns să împlinească șaptesprezece ani.

Ansel a sacrificat totul, m-a crăpat în două și eu i-am permis Nicholinei să se strecoare prin crăpătura aceea. Așa l-am răsplătit eu – pierzându-mă complet pe mine însămi. Dezgustul de mine spumegă, negru și otrăvitor, în străfundul conștiinței mele. El merita ceva mai bun de atât. Merita *mai mult.*

Am să-i dau. Martor să-mi fie Dumnezeu sau Zeița sau doar întunericul blestematului meu suflet că am să-i dau. Am să mă asigur că n-a murit în zadar. Drept răspuns, o voce nefamiliară mă face să tresar, murmurându-mi: *Oh, bravo!*

Ceața neagră se contractă cu sperietura mea, dar împing în ea cu răutate, căutând noua prezență. Asta nu e Nicholina. Cu siguranță nu sunt *eu.* Ceea ce înseamnă că... mai e cineva aici.

Cine ești? întreb cu falsă bravadă. Țâța mă-sii, câte persoane – sau spirite sau entități sau ce-or fi – pot să încapă într-un singur corp? *Ce vrei?*

Nu-i nevoie să te temi. O altă voce, de data asta. La fel de nefamiliară ca și ultima. *Noi nu-ți putem face rău.*

Noi suntem *tu.*

Sau, mai degrabă, adaugă o a treia, *noi suntem ea.*

Ăsta nu-i un răspuns! mă răstesc eu. *Spuneți-mi cine sunteți!*

O pauză scurtă.

Apoi, o a patra voce în sfârșit spune: *Nu ne amintim.*

O a cincea, acum. *Curând, nici tu n-o să-ți mai amintești.*

Dacă aș fi avut oase, cuvintele acestea m-ar fi înghețat până-n măduva lor. *Câte... câte sunteți?* întreb, încet. *Niciuna dintre voi nu-și poate aminti numele voastre?*

Numele nostru e Legiune, au răspuns vocile la unison, fără ezitare. *Căci suntem multe.*

Au, să-mi bag! Fără îndoială mai mult de cinci voci. Mai mult de cincizeci. Să-mi bag, să-mi bag, *să-mi bag!* Vag, îmi amintesc versul pe care-l recitau Vânătorii dintr-un pasaj din Biblia

arhiepiscopului, aceea pe care el mi-o împrumutase în temnița Turnului. Omul care o rostea era posedat de demoni. Dar acestea... acestea nu sunt demoni, nu-i așa? Nicholina să fie posedată de *demoni*?

Vai, dar nu știm! zice prima, prietenoasă. *Trăim aici de nici nu mai știm câți ani. Am putea fi demoni sau am putea fi șoareci. Vedem doar ce vede stăpâna noastră, auzim doar ce aude stăpâna noastră.*

Șoareci.

Ea ne vorbește uneori, adaugă o alta și cumva îi simt intenția răutăcioasă. Pur și simplu *știu*, de parcă fluxul conștiinței sale s-a contopit cu al meu. *Glumim, apropo. Nu ne numim Legiune. Un nume prostesc, dacă ne întrebi pe noi.*

Îl folosim cu toți nou-veniții.

Întotdeauna are efect.

Totuși, am culeș versetul chiar din amintirile tale, de data asta. Ești credincioasă?

Nu e politicos să întrebi pe cineva dacă e credincios.

Ea nu mai e cineva. *E una dintre noi. Deja știm răspunsul, oricum. Suntem politicoase.*

Dimpotrivă, e chiar o nesimțire să scotocești prin amintirile ei.

Păstrează-ți predica pentru atunci când amintirile au dispărut! Ia te uită! Sunt încă proaspete.

O neplăcută senzație de furnicături mă cuprinde în timp ce vocile se ciondănesc și, din nou, instinctiv, știu că îmi scormonesc prin conștiință – prin *mine*. Imagini din trecutul meu intră și ies fulgerător prin ceață, mai rapid decât le pot urmări, dar vocile nu fac decât să se apropie mai mult, lacome după mai mult. Dansând în jurul armindenului cu Estelle, înecându-mă în Doleur cu Arhiepiscopul, zbătându-mă pe altar sub mama mea...

Stop! Vocea mea taie ascuțit printre amintiri și vocile se retrag, surprinse, dar supunându-se admonestării. Așa cum se și cuvine.

Parcă-i o năpădire de purici în subconștientul meu. *Numele meu e Louise le Blanc și sunt, foarte clar, încă un* cineva. *V-aș spune să stați naibii departe de capul meu, dar de vreme ce nu sunt sigură nici măcar că ăsta e capul meu, presupun că separarea e imposibilă în acest moment. Acum, cine e ultimul nou-venit în acest loc? Își poate aminti careva?*

Tăcerea domnește pentru o minunată secundă, după care toate vocile încep să vorbească odată, certându-se care a fost aici de mai multă vreme. Prea târziu îmi dau seama de greșeala din raționamentul meu. Vocile astea nu mai sunt individuale, ci un soi sinistru de voce colectivă. O colonie. Supărarea se preface rapid în mânie. Tânjind după mâini cu care să le strâng de gât, încerc să vorbesc, dar o nouă voce mi-o ia înainte.

Eu sunt cel mai nou.

Celelalte voci amuțesc imediat, radiind curiozitate. Și eu sunt curioasă. Vocea asta sună diferit de restul, mai joasă și mai adâncă, masculină. De asemenea, își spune *eu*, nu *noi*.

Și tu cine ești? întreb.

Dacă o voce s-ar putea încrunta, asta face. *Eu... cred că mi se spunea cândva Etienne.*

Etienne, repetă celelalte ca un ecou. Șoaptele lor zbârnâie ca aripile de insecte. Sunetul e derutant. Mai rău – *simt* momentul în care îi extrag numele complet din amintirile lui. Din memoria *mea*. *Etienne Gilly*.

Ești fratele lui Gaby, spun eu îngrozită de descoperire, amintindu-mi deopotrivă cu celelalte. *Morgane te-a ucis.*

Vocile practic freamătă de anticipare când amintirile noastre se sincronizează, umplând golurile pentru a picta întregul tablou: cum Nicholina l-a posedat și l-a luat în pădure, la vânătoare, a zis ea, cum l-a condus la Morgane, care aștepta. Cum Morgane l-a răpit, l-a torturat în măruntaiele unei peșteri umede și întunecate, la numai câțiva kilometri de tabăra vrăjitoarelor de sânge. Și La

Voisin – cum știuse de asta de la bun început. Cum practic îi dăduse lui Morgane capetele lui Etienne și Gabrielle pe un platou de argint.

O parte din mine tot nu poate să creadă, nu poate trece peste șocul trădării lor. Peste umilința mea. Josephine și Nicholina s-au aliat cu mama. Deși nu le-am plăcut, nu le-am bănuit niciodată capabile de asemenea josnicie. Și-au sacrificat membri din propriul trib ca să... ce? Să se întoarcă la Chateau?

Da, șoptește Etienne.

Știe, pentru că a văzut cum s-a petrecut totul prin ochii Nicholinei, chiar după ce adevăratul Etienne murise. Și-a privit propriul corp batjocorit proptit de cortul meu. S-a uitat, neajutorat, cum Morgane a răpit-o pe Gabrielle pentru aceeași soartă, cum mama mea a chinuit-o pe sora lui mai mică, cum Gaby a scăpat, în cele din urmă, din La Mascarade des Crânes.

Numai că...

Mă încrunt. Sunt *goluri* considerabile în memoria lui. O gaură mică aici, una căscată dincolo. Participarea mea la mascarada craniilor, de exemplu. Culoarea părului lui Gabrielle. Fiecare lacună se umple, în timp ce mă gândesc la ea, totuși, memoria mea o completează pe a lui până când desfășurarea evenimentelor e aproape reconstituită.

În pofida faptului că e, ei bine, *mort*, el a fost martor la toate de parcă ar fi fost de față.

Cum? întreb îngrijorată. *Etienne, tu... ai murit. De ce nu te-ai stins?*

Când Nicholina m-a luat în stăpânire, m-am alăturat conștiinței ei și... și nu cred c-am mai părăsit-o vreodată.

Să fiu a naibii! Șocul meu se transformă nebunește în pură oroare. *Nicholina v-a posedat pe voi toate?*

Le simt scormonind prin amintirile noastre încă o dată, punând cap la cap cunoștințele noastre colective despre Nicholina,

La Voisin, magia sângelui. Întunericul pare să vibreze de agitație în timp ce ele contemplă o asemenea concluzie fantastică și *imposibilă*. Și totuși... cât de des a vorbit Nicholina despre șoareci? Gabrielle susținea că ea și La Voisin mănâncă inimi ca să rămână veșnic tinere. Altele șopteau despre magii și mai întunecate. Înțelegerea lor se limpezește, ca și a mea.

Cumva, Nicholina le-a prins sufletele, captive în întunericul acesta cu ea, pentru totdeauna.

Și pe al tău, de asemenea, suspină vocea manierată. *Ești una dintre noi, acum.*

Ba nu. Întunericul pare să se strângă pe lângă mine, cuvintele lor par să fie adevărate și, pentru moment, nu pot să vorbesc. *Nu, eu sunt încă vie. Sunt într-o* biserică, *iar Reid...*

Cine spune că noi suntem toate moarte? întreabă vocea malițioasă. *Probabil unele dintre noi sunt încă în viață, undeva. Probabil sufletele noastre sunt doar fragmentate. O parte aici, o parte colo. Câte un pic peste tot. Și al tău se va sfărâma curând.*

Când întunericul se mișcă încă o dată, mai greu acum – strivindu-mă sub greutatea lui –, celelalte îmi simt panica în creștere. Vocile lor devin mai puțin prietenoase, mai puțin politicoase, mai puțin malițioase. *Ne pare rău, Louise le Blanc! E prea târziu pentru tine. Pentru noi toate.*

NU! Mă lupt împotriva întunericului cu toate puterile mele, repetând cuvântul la nesfârșit, ca pe un talisman. Caut o structură aurie. *Orice.* Nu e decât întuneric. *Nu nu nu nu...*

Numai râsul înfiorător al Nicholinei îmi răspunde.

FARUL

Reid

PRIMA GEANĂ DE LUMINĂ ÎL ÎNCONJURA CA UN nimb pe părintele Achille în ușa sanctuarului. A așteptat până ce eu i-am trezit pe ceilalți. Nimeni nu dormise bine. Ochii lui Célie erau umflați, deși făcuse tot ce putuse să-și ciupească obrajii ca să aducă un pic de culoare în ei. Coco mai căsca încă, în timp ce Beau gemea și-și trosnea gâtul. Și pe mine mă durea ceafa, în ciuda faptului că Lou încercase să-mi maseze mușchii parcă înnodați. M-am dat la o parte de sub atingerea ei cu un zâmbet de scuze, făcând semn spre ușă.

— Sătenii n-o să se trezească decât peste vreo oră, a zis Achille, întinzându-ne fiecăruia câte un măr, când am trecut, în șir indian, pe lângă el. Țineți minte ce v-am spus – nu-i lăsați să vă vadă! Vânătorii au un avanpost nu departe de aici. Nu vreți să fiți urmăriți de cineva până la... unde vă duceți voi.

— Mulțumesc, părinte!

Am vârât mărul în buzunar. Nu era lucios. Nu era roșu. Dar era mai mult decât ne datora. Mai mult decât ne-ar fi dat alții.

— Pentru tot.

El m-a privit ferm.

— Nu spune nimănui.

Când am dat din cap și-am vrut să o iau înaintea celorlalți ca să-i conduc prin curtea bisericii, el m-a prins de braț.

— Aveți grijă! Coșmarurile sunt recunoscute ca vestitori ai nenorocirii.

Am ridicat o sprânceană, îndoindu-mă, iar el a adăugat, cu resentiment:

— Sunt văzute numai înainte de evenimente catastrofale.

— O gloată nu e un eveniment catastrofal.

— Niciodată să nu subestimezi puterea gloatei, a zis Beau, punându-și liniștit un braț peste umerii lui Coco, în timp ce mă așteptau, sprijiniți de un copac.

Ceața li se agăța de marginile glugilor.

— Oamenii sunt capabili de rele inimaginabile în masă. Am văzut asta întâmplându-se.

Părintele Achille mi-a dat drumul la braț și a făcut un pas în lături.

— Cum am spus. Aveți grijă!

Fără alte cuvinte, a dispărut în vestibul, închizând ferm ușa în urma lui.

O senzație stranie mi-a tresăltat în piept privindu-l plecând.

— Mă întreb dacă o să-l mai vedem vreodată.

— Nu prea cred, a zis Lou.

Ceața groasă aproape că-i înghițise silueta subțire. În spatele ei, o formă albă a lunecat printr-o ruptură a vălătucilor și niște ochi de ambră au fulgerat. M-am încruntat. Câinele se întorsese. Ea nu l-a observat, întinzând în schimb brațul spre costișa dealului.

— Mergem?

SATUL FÉE TOMBE FUSESE NUMIT astfel după marea cu nenumărate recife de hematit. Negre, scânteietoare, stâncile se ridicau din mare pe kilometri întregi, închipuind forme dislocate de aripi

de zână – unele înalte și subțiri, parcă acoperite cu niște pânze de păianjeni argintii, altele scurte și îndesate, cu vinișoare roșii. Chiar și cele mai mici recife se înălțau deasupra apei ca niște ființe eroice, nemuritoare. Valurile se spărgeau în jurul epavelor de corăbii de dedesubt. De pe poteca noastră de-a lungul falezei, catargele rupte și vergile arătau ca niște colți.

Célie tremura în briza înghețată, tresărind de durere când piciorul i s-a prins și i s-a răsucit între două pietre. Beau i-a aruncat o privire compătimitoare.

— Nu-i prea târziu să te întorci, știi?

— Nu.

Ea și-a ridicat bărbia încăpățânată, înainte să-și smulgă piciorul din menghina de piatră. Mai multe pietricele s-au desprins din potecă și s-au rostogolit în marea de jos.

— Avem nevoie de trăsura mea.

— Trăsura tatălui tău, a mormăit Coco.

Cu o mână ținându-se de peretele aproape drept al falezei din stânga ei – și cu cealaltă închisă strâns în jurul medalionului *La Petite Larme* –, a trecut mai departe. Beau a urmat-o călcând cu băgare de seamă pe grohotiș, în timp ce poteca se îngusta și șerpuia în sus. La coada grupului, eu îmi înfășurasem strâns pumnul în stofa pelerinei lui Lou.

N-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ea se mișca ușor, cu grația unei pisici, fără să alunece niciodată, fără să se împiedice vreodată. Fiecare pas sigur și sprinten.

Culoarea a urcat în obrajii lui Célie în timp ce se străduia să țină pasul cu noi. Respirația ei a devenit greoaie. Când s-a împiedicat din nou, m-am aplecat pe după Lou și am murmurat:

— Beau avea dreptate, Célie. Poți să aștepți în capelă cât timp ne ocupăm noi de *cauchemar*. O să ne întoarcem după tine înainte să plecăm.

— Nu o să aștept în capelă! a șuierat ea, cu fustele și părul fluturând sălbatic în vânt.

Trecând pe lângă Célie, Lou a bătut-o ușurel pe cap:

— Bineînțeles că nu, pisoiaș.

Apoi a aruncat o privire oblică peste umărul ei drept, spre marea care se zbuciuma dedesubt.

— Nu-i nevoie să-ți faci griji, oricum. Pisoii au nouă vieți.

A rânjit, dezgolindu-și dinții.

— Nu-i așa?

Mâna mea s-a strâns pe haina ei și am tras-o înapoi, aplecându-mă mult spre urechea ei.

— Încetează!

— Ce să încetez, dragule?

Și-a întors capul ca să mă privească în față. Cu ochii mari. Inocenți. Genele i-au fluturat.

— O *încurajez.*

— Ba o îngrozești!

A ridicat mâna, plimbându-și degetul arătător peste buzele mele.

— Probabil nu-i acorzi suficiente merite.

Cu acestea, s-a smucit din strânsoarea mea și a trecut repede pe lângă Célie, fără să-i mai acorde o altă privire. Ne-am uitat după ea, cu diverse grade de îngrijorare. Când s-a făcut nevăzută după colț, pe urmele lui Coco și Beau, umerii lui Célie s-au relaxat o idee. A tras adânc aer în piept.

— Tot nu mă place. Credeam c-o să se schimbe, după...

— Tu o placi pe ea?

Cu o secundă întârziere, și-a încrețit nasul.

— Bineînțeles că nu.

I-am făcut semn din cap că ar trebui să mergem mai departe.

— Atunci, nu e nicio problemă.

Ea n-a zis nimic, un lung moment.

— Dar... *de ce* nu mă place?

— Atenție!

Am vrut s-o sprijin când a făcut un pas greșit, dar ea s-a smuls din mâna mea, pierzându-și echilibrul și izbindu-se tare de stânca falezei. M-am străduit să nu-mi dau ochii peste cap.

— Știe că între noi a fost ceva. În plus – mi-am dres glasul, cu subînțeles –, te-a auzit când ai făcut-o târfă.

S-a întors ca pe arc, cu fața spre mine.

— Ce-a *făcut*?

Am ridicat din umeri și mi-am continuat mersul.

— La serbările de Ziua Sfântului Nicolae, a auzit fără să vrea... discuția noastră. Cred că a înțeles, ținând cont de întreaga situație. Ar fi putut să ne ucidă pe loc.

— Ea... m-a *auzit*...?

Cu ochii măriți evident de supărare, și-a dus o mână la buze.

— Oh, nu! Oh, nu nu *nu*!

De data asta n-am mai putut rezista. Mi-am rostogolit ochii în cap.

— Sunt sigură că a primit apelative mai rele.

— E o vrăjitoare, a șuierat Célie, coborându-și mâna și încleștând-o pe piept. Ar putea... ar putea să mă *blesteme* sau... sau...

— Sau aș putea s-o fac *eu*.

Zâmbetul de pe buzele mele părea mai dur decât de obicei. De parcă l-aș fi cioplit în granit. Chiar și după ce Lou își riscase viața și membrele ca să o salveze în catacombe, Célie încă o mai socotea dușman. De bună seamă.

— De ce ne-ai urmărit, Célie, dacă ne disprețuiești atâta?

La figura pe care a făcut-o, am clătinat din cap, râzând auto-disprețuitor. Și arțăgos, totodată. Reacția ei nu era nouă.

Dacă n-ar fi dat foc Coco tunelurilor, oare oamenii de la La Mascarade des Crânes s-ar fi întors după noi? Ar fi recurs la focul lor? Da, cu siguranță ar fi făcut-o și nu-i puteam învinovăți. Și eu făcusem odată la fel.

— Las-o baltă!

— Nu, Reid, stai, eu... n-am vrut...

Deși nu m-a atins, ceva din vocea ei m-a făcut să mă opresc. Să mă întorc.

— Jean Luc mi-a povestit ce s-a întâmplat. Mi-a povestit... despre tine. Îmi pare foarte rău!

— Mie, nu.

Și-a încrețit toată fruntea de mirare.

— Nu-ți pare rău?

— Nu.

Cum eu n-am adăugat altceva, ea s-a încruntat. A clipit repede de vreo câteva ori.

— Oh! Da... bineînțeles. Eu...

Pufnind, și-a înfipt o mână în șold și ochii i-au scânteiat din nou cu acea enervare neobișnuită.

— Ei bine, nici mie. Adică, nu-mi pare rău. Că tu ești diferit. Că *eu sunt* diferită. Nu-mi pare rău deloc.

Deși vorbise cu sinceritate mai degrabă decât cu ciudă, cuvintele ei tot ar fi trebuit să doară. N-au făcut-o. În schimb, energia nervoasă fremătând imediat sub pielea mea a părut să se domolească, înlocuită de o căldură ciudată. Probabil împăcare. Probabil... încheiere? Ea îl avea pe Jean Luc acum, iar eu o aveam pe Lou. Între noi se schimbase totul. Și asta... asta era în regulă. Era *bine*.

Când i-am zâmbit, de data asta, am făcut-o cu sinceritate.

— Suntem prieteni, Célie. Întotdeauna vom fi prieteni.

— Bine, atunci!

A pufnit, îndreptându-și spatele și abținându-se să zâmbească și ea.

— Ca prietenă a ta, e de datoria mea să te informez că părul tău are mare nevoie de o tunsoare și că hainei tale îi lipsesc doi nasturi. De asemenea, ai o mușcătură pe gât.

Când mâna mi-a țâșnit spre locul dureros de pe piele, aproape de puls, ea a râs și a trecut pe lângă mine, cu nasul în vânt.

— Ar trebui să ți-o acoperi, de dragul decenței.

Ei, poftim!

Chicotind, mi-am potrivit pasul mergând pe lângă ea. Era plăcut. Familiar. După un alt moment de tăcere confortabilă, ea a întrebat:

— Ce-o să facem după ce-l prevenim pe *cauchemar*?

Pacea pe care o simțeam s-a fracturat, ca și zâmbetul meu.

— Călătorim spre Chateau.

Mâna i s-a ridicat iute la guler, încă o dată. Un tic nervos. Unul grăitor.

— Și... atunci, ce? Cum plănuim s-o învingem pe Morgane?

— Uită-te pe unde mergi!

Am făcut semn spre o adâncitură din potecă. Într-adevăr, ea s-a împiedicat puțin. N-am întins mâna spre ea, de data asta, dar și-a regăsit singură echilibrul, fără ajutor.

— Lou vrea să ardă castelul din temelii.

Greutatea mortală s-a întors în pieptul meu. În vocea mea.

— Și pe toată lumea din el.

— Cum o să facă asta?

Am ridicat din umeri.

— Cum face o vrăjitoare orice?

— Atunci, cum funcționează? Asta... magia?

Expresia ei a devenit mai sfioasă, bărbia ascunzându-se rapid spre piept. Și-a întors capul privind înainte.

— Întotdeauna am fost curioasă.

— Zău?

— Oh, nu te mai preface, Reid! Știu că și tu ai fost curios.

A făcut o pauză, cu delicatețe.

— Înainte.

Înainte. Un cuvânt atât de simplu! Mi-am păstrat privirea impasibilă.

— E un schimb, dai și iei. Pentru ca Lou să radă Castelul de pe fața pământului, va trebui să distrugă ceva la fel de valoros pentru ea.

Vocea lui Célie a fost plină de mirare.

— Și ce ar putea fi asta?

Nu știu. Admiterea faptului m-a usturat. Lou nu dăduse niciun detaliu. Nu expusese nicio strategie. Când noi insistaserăm, ea doar zâmbise și întrebase „Vă e frică?" Beau răspunsese imediat cu un răsunător „da". În sinea mea, fusesem de acord cu el. Întregul plan – sau lipsa vreunuia – mă neliniștea foarte tare.

De parcă Dumnezeu îl scosese din gândurile mele, strigătul fratelui meu a sfâșiat aerul. Célie și cu mine ne-am uitat în sus amândoi odată ca să vedem o parte din peretele falezei desprinzându-se. Stâncile s-au prăvălit asupra noastră, lovindu-mă întâi în umeri, apoi în brațe, apoi în cap. O durere ascuțită a explodat și am văzut stele verzi. Reacționând instinctiv, am împins-o pe Célie la o parte din calea pietrelor, iar Beau... el...

Groaza s-a descolăcit în măruntaiele mele ca un șarpe mortal.

Ca mișcându-se cu încetinitorul, am privit cum el și-a pierdut reazemul de sub picior, cum s-a zbătut dând nebunește din mâini și din picioare prin aer, cum a încercat și n-a reușit să găsească de ce să se agațe printre stâncile care cădeau. Nu puteam face nimic. N-aveam cum să-l ajut. Repezindu-mă totuși înainte,

am măsurat distanța dintre noi, disperat să-l apuc înainte să plonjeze în mare...

Mâna lui Coco a țâșnit prin ploaia de pietre și l-a înșfăcat de încheietură.

Cu un alt țipăt, Beau s-a legănat în strânsoarea ei ca un pendul. Și-a aruncat mâna liberă în sus, ca să se prindă de marginea stâncii și, împreună, s-au chinuit să-l ridice pe el înapoi pe potecă. Am dat fuga spre ei să-i ajut, cu inima bătându-mi asurzitor. Adrenalina – o desăvârșită și pură *frică* – îmi gonea prin corp, lungindu-mi pașii și scurtându-mi respirația. Când am ajuns la ei totuși, amândoi zăceau pe jos, grămadă unul peste altul. Și ei gâfâiau din greu, și ei încercau să-și recapete suflul. Deasupra noastră, Lou stătea pe marginea falezei. Privea în jos cu un zâmbet abia schițat. Doar o ușoară ridicare a colțurilor gurii. Câinele alb a mârâit și a dispărut în spatele ei.

— Ar trebui să fiți într-adevăr mai atenți, a zis ea blând, înainte să se întoarcă și să plece.

Beau i-a aruncat o privire furioasă, nevenindu-i să creadă, dar nu i-a răspuns. Ridicându-se în capul oaselor, și-a șters fruntea cu mâna tremurândă și s-a uitat la brațul lui. Gura i s-a strâmbat a degust.

— Fir-ar să fie! Mi-am sfâșiat *nenorocita* de mânecă!

Am clătinat din cap, înjurând cu foc printre dinți. *Mâneca* lui. Fusese cât pe-aci să se prăbușească și să moară, iar lui nu-i păsa decât de *nenorocita lui de mânecă*. Cu un tremur convulsiv al întregului corp, am deschis gura să-i spun ce putea să facă el cu respectiva mânecă, când lui Coco i-a scăpat un ciudat sunet înecat. M-am întors spre ea alarmat – și-am rămas mască.

Nu se înneca deloc.

Râdea.

Fără vreun cuvânt – cu umerii încă zgâlțâiți de râs –, a întins mâna și i-a sfâșiat și mâneca cealaltă. Beau a rămas cu gura căscată de indignare, încercând să se îndepărteze.

— *Pardon!* Mama mi-a cumpărat cămașa asta!

— Acum te asortezi.

Și-a prins brațele în față și a râs mai tare.

— Mama ta o să fie de acord, când o să te vadă. Dacă o să te mai vadă vreodată, adică. Ai fost la un pas de moarte.

L-a plesnit peste piept, de parcă ei doi împărtășiseră o glumă grozavă.

— Aproape c-ai *murit!*

— Da, a zis Beau, cercetându-i fața cu îngrijorare. Ai mai spus asta.

— Pot să-ți cos eu cămașa, dacă vrei, s-a oferit Célie. Am un ac și ață în tașca mea...

Dar s-a oprit când Coco a început să râdă și mai nestăpânit. Când râsul acela s-a prefăcut în ceva mai întunecat. Smintit. Beau a luat-o în brațe fără ezitare. Umerii ei se zguduiau acum din cu totul alt motiv și își îngropase fața la baza gâtului lui, suspinând incoerent. Unul din brațele lui i s-a încolăcit peste talie, celălalt peste spate, și a ținut-o strâns, înverșunat, murmurându-i cuvinte blânde la ureche. Cuvinte pe care nu le-am putut auzi. Cuvinte pe care nu *voiam* să le aud.

Mi-am întors capul.

Durerea asta nu era pentru mine. Vulnerabilitatea astea. M-am simțit ca un intrus. Privindu-i împreună – modul în care Beau o legăna încet, modul în care ea se agăța de el cu disperare – mi s-a pus un nod în gât. Oricine își putea da seama încotro se îndrepta povestea lor. Coco și Beau își dădeau târcoale de luni bune. La fel de clar totuși era și inevitabila dezamăgire. Niciunul nu era în situația de a începe o relație. Între ei se adunase prea multă

suferință. Prea multă mâhnire. Gelozie. Ranchiună. Chiar și resemnați și obișnuiți, ar fi fost nepotriviți unul pentru celălalt. Ca apa și uleiul.

Mi-am ridicat ochii spre Lou. Și noi fuseserăm nepotriviți unul pentru altul.

Și atât, atât de potriviți!

Cu un oftat, am pornit pe potecă în sus, cu pași grei. Cu gânduri și mai grele. Célie m-a urmat, tăcută. Când am ajuns la Lou, mi-am împletit degetele printre degetele ei reci și ne-am întors cu fața spre far.

BEAU ȘI COCO NI S-AU ALĂTURAT, câteva minute mai târziu. Deși ochii ei rămăseseră roșii și umflați, nu mai plângea. În schimb, își ținea umerii foarte drepți. Mândră. Ciuruită, cămașa lui Beau încă mai fumega ușor, dezvelindu-i mai multă piele decât era prudent în ianuarie. Ei n-au vorbit despre ceea ce se întâmplase și nici noi n-am zis nimic.

Am studiat farul în tăcere.

Se ridica din pământ ca un deget strâmb chemând cerul. Un singur turn de piatră. Murdar. Dărăpănat. Întunecat pe fundalul zorilor. Nicio flacără nu licărea în bazinul de sub acoperișul într-o rână.

— Băiatul de la grajd a zis că nimeni nu mai aprinde torțele, ne-a informat Célie, cu voce șoptită.

N-am întrebat-o de ce vorbea în șoaptă. Părul de pe ceafă mi s-a ridicat inexplicabil. Umbrele de aici păreau să se adune mai dese decât era natural.

— Zicea că n-au mai fost aprinse de ani buni.

— Băiatul de la grajd vorbește mult, a conchis Beau, uitându-se de la unul la altul, cu neliniște.

Își ținea brațul ferm în jurul taliei lui Coco.

— Noi... *A văzut* cineva în realitate un *cauchemar*?

— Ți-am mai spus, a răspuns Célie. Era o creatură mare și masivă, cu colți și gheare, și...

— Draga mea, nu! Bea și-a ridicat mâna liberă cu un zâmbet silit. Voiam să spun... – s-a căznit un moment să-și aleagă cuvintele, înainte de a ridica din umeri –, a mai văzut și *altcineva* un *cauchemar*? Preferabil cineva care n-a rupt-o la fugă țipând?

Coco i-a aruncat un rânjet. Amuzat. A părut nelalocul lui pe fața ei mohorâtă. Cu o tresărire, mi-am dat seama că nu-mi puteam aduce aminte când fusese ultima oară când zâmbise cu adevărat. Oare zâmbise vreodată? Oare o văzusem? Când ea l-a ciupit de coaste, el a scheunat, lăsându-și brațul jos.

— Ai un falset frumos, a zis ea. Aproape că uitasem.

Deși a rânjit mai larg la indignarea lui – la surpriza lui –, bravada ei părea fragilă. Delicată. Nu voiam s-o văd dispărând. Dându-i un pumn în umăr lui Beau, am spus:

— Tu îți mai amintești vrăjitoarea de la Modraniht?

Gura i s-a contractat.

— Nu despre ea vorbim.

— *Eu* îmi amintesc.

Coco mi-a aruncat o privire apreciativă. Dar a venit și-a pierit cât ai clipi. Atât de scurt, încât mi s-ar fi putut năzări mie.

— Ei chiar i-a plăcut micul tău spectacol, nu-i așa?

— Sunt un cântăreț excelent, a pufnit Beau.

— Ești un *dansator* excelent.

Am izbucnit în râs, fără voie.

— Eu îmi amintesc că Beau a fugit țipând, în noaptea aceea.

— Ce-i asta?

El s-a uitat de la mine la ea, cu sprâncenele și nasul încrețite a alarmă.

— Ce se întâmplă aici?

— *Ea* ți-a spus cum arată un *cauchemar*.

Deși Coco nu s-a uitat la Célie – n-o băga în seamă absolut deloc –, am presupus că admiterea aceasta avea să fie singura scuză pe care Célie avea s-o primească.

— Nu fi măgar! Ascultă!

Cu un oftat de îndelung suferind, Beau și-a înclinat capul în direcția lui Célie. Ea a stat puțin mai dreaptă.

— Scuzele mele, *madame*! a murmurat el, sunând ca un copil supărat. Ceea ce am vrut să întreb era dacă *a luptat* cineva vreodată cu un *cauchemar*? O experiență autentică ar putea face deosebirea între a supraviețui acestei întâlniri nevătămați și a ne vedea capetele aruncate în mare.

— De asta te temi? l-a întrebat Lou, lăsând capul într-o parte și studiindu-l. De o decapitare?

Devenise neobișnuit de tăcută de când ajunseserăm la far. Neobișnuit de nemișcată. Până acum, ochii ei nu se dezlipiseră de la umbrele groase de la baza turnului.

Încruntarea lui a fost pe măsura încruntării ei.

— Eu... mă rog, nu pare din cale-afară de plăcut, nu.

— Dar te temi de asta? a insistat ea. Asta îți bântuie visele?

Beau a pufnit batjocoritor la această ciudată întrebare, necatadicsind să-și ascundă exasperarea.

— Arată-mi pe cineva care nu se teme de decapitare și atunci o să-ți arăt și eu un mincinos.

— De ce? a întrebat Coco, mijindu-și ochii. Ce se întâmplă, Lou?

Privirea lui Lou s-a întors la umbre. Se uita fix la ele de parcă ar fi încercat să descifreze ceva. De parcă ar fi ascultat o limbă nevorbită.

— Un *cauchemar* e un coșmar, a explicat ea, cu o voce degajată, încă distrată. Se înfățișează diferit fiecăruia dintre noi, împrumutând forma celor mai mari frici ale noastre.

O secundă de tăcere îngrozită a urmat, când spusele ei ne-au pătruns în minte.

Cele mai mari frici ale noastre. O ciudată senzație mi-a furnicat pe șira spinării, ca și cum chiar în momentul acesta creatura ne-ar fi privit. Ne-ar fi învățat. Eu nici măcar nu-mi *știam* cea mai mare frică. Niciodată nu mă gândisem la asta. Niciodată nu-i dădusem glas. Aparent avea s-o facă pentru mine coșmarul.

— Tu ai... tu ai luptat cu vreunul? a întrebat-o Coco pe Lou. Cu un *cauchemar*?

Un rânjet viclean a înflorit pe fața lui Lou. Continua să studieze umbrele.

— O dată. Cu mult timp în urmă.

— Și ce formă a luat? a întrebat Beau.

Ochii ei s-au ațintit brusc într-ai lui.

— Asta-i o chestiune foarte personală, Beauregard. Ce formă va lua pentru *tine*?

Când a făcut un pas spre el, Beau s-a dat repede un pas înapoi.

— Nu decapitarea. Nici înecatul.

Ea și-a înclinat capul și s-a dus mai aproape, învârtindu-se în jurul lui. Nu mai rânjea. Nici nu zeflemisea.

— Nu, frica ta nu e chiar atât de vitală, nu-i așa? Tu te temi de altceva. Ceva periferic.

Când ea a tras adânc aer în piept și ochii i s-au luminat, înțelegând, am apucat-o de mână și am tras-o lângă mine.

— Ăsta nu e nici timpul, nici momentul! am spus tăios. Trebuie să ne concentrăm.

— Desigur, Vânătorule, a zis, făcând semn spre ușa putrezită, după tine!

Ne-am holbat cu toții la ușă. Nimeni n-a mișcat.

Am privit cu atenție înapoia noastră, spre sat, la zecile de luminițe cât gămălia de ac. Soarele răsărise. Oamenii din sat se adunaseră. Urmau să-și înceapă curând expediția. Aveam o jumătate de oră – poate un sfert de oră în plus – înainte să urce până la noi. Până la monstrul dinăuntru care nu bănuia nimic.

„Ar trebui să stai deoparte, băiete. Asta nu e lupta ta."

Mi-am îndreptat umerii.

Respirând adânc, am pornit să deschid ușa, dar Célie – *Célie* – mi-a luat-o înainte.

Mâna ei părea mai palidă și mai mică decât de obicei pe lemnul întunecat, dar n-a șovăit. A împins-o cu toată puterea ei – o dată, de două, de trei ori –, până ce balamalele în sfârșit au cedat cu un scârțâit puternic și ușa s-a deschis. Sunetul a străpuns liniștea zorilor, speriind o pereche de pescărușI de pe căpriori. Beau a înjurat și-a sărit cât colo.

La fel și Lou.

Trăgând o ultimă oară adânc aer în piept, am pășit înăuntru.

LE CAUCHEMAR

Reid

ETAJELE DE JOS NU AVEAU NICIO FEREASTRĂ CARE să lase să pătrundă razele soarelui abia răsărit, așadar interiorul farului rămânea întunecat. Aerul era jilav. Stătut. Sticlă spartă acoperea podeaua, sclipind în brazda îngustă de lumină dinspre ușă. O creatură mică și speriată a traversat-o grăbită, iar cioburile au scos mici clinchete sub labele sale. M-am uitat mai bine.

Oglinzi. Oglinzi sparte.

Fiecare dintre ele reflecta o altă bucățică din camera circulară – cârligele ruginite de pe pereți, frânghiile încolăcite de pe ele, grinzile lăsate de deasupra. Un pat mucegăit stătea într-un colț, deopotrivă cu o oală de fier oxidată. Rămășițe ale ultimului paznic care locuise aici. Am înaintat în harababura încăperii, privind cum reflexiile se schimbau. Acum ochii larg căscați ai lui Célie. Acum gura crispată a lui Beau. Acum umerii încordați ai lui Coco. Lou își ținea o mână pe șalele mele.

În afară de pașii noștri, niciun alt sunet nu tulbura liniștea.

Probabil creatura plecase deja. Probabil părintele Achille se înșelase.

Ușa s-a trântit închizându-se în spatele nostru.

Și Coco, și Célie au sărit spre Beau cu țipete identice. Cumva, el le-a ratat totuși pe amândouă, căci s-a tras speriat într-o parte,

înjurând. Cele două n-au avut de ales decât să se agațe una de alta, în timp ce eu am trecut iute pe lângă ei, deschizând ușa la loc.

— Suntem bine, am zis cu fermitate. A fost vântul.

Același vânt îmi mângâia acum obrajii, aducând cu el un hohot slab de râs.

Ăsta a fost...?

Aproape că mi-a stat inima în loc.

Uitându-mă în jur înnebunit, m-am rotit în jurul axei mele. Ceilalți mi-au imitat mișcările, cu expresii panicate.

— Ce e?

Coco și-a scos imediat un cuțit din mânecă.

— Ai auzit ceva?

Inima îmi bubuia în urechi.

— Mi s-a părut c-aud...

Arhiepiscopul, am dat să spun, dar cuvântul mi s-a oprit în gâtlej. Mi s-a părut că-l aud pe *Arhiepiscop*. Dar nu era cu putință. Nu era aici. El nu râdea niciodată. Nu mă *temeam* de el.

Asta era La Forêt des Yeux, din nou. În loc de copaci, monstrul *cauchemar* își râdea de mine, răsucindu-mi gândurile în coșmaruri. Putea fi ascuns în umbre. Célie îl descrisese ca pe o creatură masivă, dar probabil putea să-și schimbe forma. Nu știam practic nimic despre creatura asta și despre abilitățile sale. Despre apetitul ei.

Am respirat adânc să mă calmez.

„Coșmarurile sunt notoriu crude, dar creatura asta n-a atacat încă."

Crudă sau nu, nu făcuse rău nimănui. Râsul acela... fusese o închipuire a imaginației mele. Un mecanism de apărare pe care coșmarul îl cultivase ca să se apere. Să se *apere*. Nu să atace. Nu să ucidă, să schilodească sau să mănânce.

Totuși, tacticile sale nu erau tocmai înduioșătoare. Când râsul s-a auzit din nou, o secundă mai târziu, mi-am scos un cuțit din bandulieră, învârtindu-l spre sursă.

Nu fusese niciun *cauchemar*.

Fusese Lou.

Am lăsat, încet, cuțitul jos.

Neștiutoare de toate acestea, ea s-a aplecat să privească pe după mine în încăpere, continuând să chicotească încetișor.

— Pot simți mirosul fricii în locul ăsta. E puternic. Viu.

Când toți ne-am holbat la ea, ne-a arătat, netulburată, spre pereți.

— Voi n-o puteți simți? Acoperă frânghiile – degetul ei s-a întors spre dușumeaua moale –, vopsește sticla. Toată camera e căptușită cu ea.

— Nu, am zis aspru, căci îmi venea s-o strâng de gât. Eu nu simt nimic.

— Atunci probabil că e mirosul fricii tale ceea ce simt eu, nu coșmarul.

Când o rafală de vânt a pătruns înăuntru din nou, rânjetul i s-a șters și a lăsat iar capul într-o parte. Ascultând.

— Totuși, se simte diferit. Pare...

Dar și-a întrerupt vorba, lăsând cuvintele să se înece în tăcere. Mâna i s-a încleștat pe spatele meu.

— Cred c-ar trebui să plecăm.

Surprins de reacția ei – totuși, cumva, nesurprins –, m-am apropiat de scara în spirală din mijlocul încăperii. Lemnul era pe jumătate putred. Am încercat treapta cea mai de jos cu piciorul. S-a înmuiat sub greutatea mea.

— O să plecăm. După ce avertizăm creatura. După ce îi cerem ajutorul.

Pentru scurt moment, a părut c-o să protesteze. Buzele i s-au pungit. Ochii i s-au întunecat. La fel de repede totuși, expresia i s-a înseninat și a dat ușor din cap, încuviințând, trecând pe lângă mine și luând-o pe scară.

Am urcat următoarele două etaje în șir, câte unul. Un pas o dată. Încet. Precaut. Am făcut câte o pauză doar să inspectăm din priviri încăperile în paragină, dar coșmarul – dacă era într-adevăr aici – a rămas ascuns.

— Ce-a fost asta? a întrebat Beau, întorcând brusc capul spre ușa din dreapta, spre geamătul sinistru din spatele ei. Ați auzit...?

Ceva a trosnit deasupra capetelor noastre și o altă pală de vânt s-a strecurat pe scară în sus.

Bea s-a răsucit spre Coco.

— Tu ai făcut așa?

Ochii ei săgetau în jur.

— De ce aș fi *gemut*?

A fost un semn al panicii lui Beau faptul că nu i-a răspuns nimic. În schimb, aproape că s-a împiedicat de Célie, care se aplecase să culeagă ceva de pe scara mucegăită. Ceva care îi sclipea printre degete în întuneric. Un ciob de oglindă. Ridicându-se, l-a ținut în fața ei ca pe un cuțit.

A urmat o clipă de tăcere, în timp ce toți ne holbam la ea.

— Ce? a șuierat ea defensiv, cu fața aproape albă. Nimeni nu mi-a dat o armă.

Spre surprinderea mea, Coco i-a răspuns aplecându-se și luându-și și ea un ciob. L-a ținut gata de atac în mâna liberă, fără să spună nimic de cuțitul din cealaltă, și a dat din cap o dată în direcția lui Célie. Apoi i-a dat un cot lui Beau. El s-a uitat când la o femeie, când la cealaltă, îngrozit.

— Nu vorbiți serios. E mai probabil să ne tăiem singuri decât pe *cauchemar* cu porcăriile astea.

Rostogolindu-mi ochii, i-am apăsat un pumnal în palmă, înainte de a-mi culege propriul ciob. La privirea uluită a lui Célie, am zâmbit în colțul gurii.

— Ce?

Am ridicat din umeri și am continuat să urc, fără să mă uit înapoi.

— A fost o idee bună.

Ne-am furișat spre ultimul etaj în tăcere. Când ușa de jos s-a trântit închizându-se din nou, șoapta lui Beau a urmat rapid.

— Sunt împotriva etalării rufelor mele murdare ca oricare altul, dar probabil... în lumina circumstanțelor... s-ar putea să ajute să... discutăm despre fricile noastre?

Treapta de sub el a scos un geamăt rău-prevestitor, iar el a șuierat prompt.

— De exemplu, dacă vreunul dintre voi ar putea repeta cum nici n-ar visa vreodată să mă ignore sau să mă uite, ar fi grozav. E o idee ridicolă, știu, dar de dragul...

— Gura! s-a răstit Lou.

Scara se sfârșea la o ușă direct în tavan. Ea și-a plecat din nou capul, șovăind, după care a împins-o și s-a strecurat înăuntru. Am urmat-o, cât pe-aci s-o strivesc când m-am ridicat în picioare. Se oprise abrupt ca să studieze ultimul etaj: o cameră deschisă, fără pereți care să ne apere de vânt. Doar câteva grinzi mai țineau acoperișul și soarele se revărsa înăuntru din toate direcțiile, alungând și ultimele umbre. Am răsuflat ușurat. Coșmarul nu era aici. Nu era nimic aici, în afară de un enorm bazin pentru foc. Construit în mijlocul podelei de piatră, era gol. Nici vreun lemn, nici cenușă. Numai că...

Lou stătea perfect nemișcată, vântul biciuindu-i fața cu părul ei decolorat.

Numai că nu era gol deloc.

Din bazin s-a ridicat o siluetă enormă.

Învești mântată în pânză murdară, s-a năpustit spre noi cu mâinile înnegrite, întinse în față. Am făcut un salt să ajung lângă Lou, dar ea deja se mișca, țâșnind înainte cu viteza fulgerului. Când a lovit cu cuțitul, tăind creatura de-a curmezișul, aceasta s-a dat

înapoi, ridicându-se ca un urs. Deși o glugă îi acoperea părul, fața, colții, a izbit-o pe Lou cu o labă uriașă aruncând-o cât colo prin aer. Am plonjat după ea – prinzând-o de încheietură mai înainte să alunece dincolo de marginea camerei – când ceilalți au atacat, cuțitele și oglinzile lor sclipind în lumina soarelui.

— *Opriți-vă!*

Vântul mi-a purtat strigătul departe.

— Nu-l răniți! Suntem aici să prevenim creatura, nu... *Opriți-vă!*

L-am văzut pe *cauchemar* clătinându-se înapoi un pas, cu brațele încă ridicate, dar n-a ezitat să-i dea peste mână lui Coco, trântindu-i ciobul, și să urle când ea i-a sfâșiat coapsa. Sprintenă, ea s-a retras mai înainte ca el s-o poată apuca de gât – și atunci a venit prima teroare.

Deși Lou ne avertizase, nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru oribilul șoc. De frică. De *durere*. Vederea mi-a fulgerat alb, orbindu-mă, și am alunecat, căzând într-un genunchi. Din strigătele speriate ale celorlalți, am înțeles că și ei treceau prin același proces.

O încăpere neagră, lanțuri și mai negre. Rece pe pielea mea. Nefiresc. Sângele se prelinge din încheieturile mele pe podea, picurând constant. Număr fiecare picătură. Ea se întoarce la încheierea fiecărei ore. Trei mii șase sute de secunde. Trei mii șase sute de picături. Când ușa se deschide cu un scârțâit la picătura trei mii cinci sute șaizeci și doi, îmi înăbuș un țipăt. Un fierăstrău. Un fierăstrău de mână. Ea îl ridică în lumina lumânărilor. „E în oasele tale, mă întreb? Ca într-ale lor?"

Am căzut în mâini când femeia fără chip a înaintat. Zbătându-mă să respir. Scuturând din cap. Forțându-mi ochii să văd realitatea în loc de sclipirea osului: s-o văd pe Lou, zvârcolindu-se pe podea lângă mine, s-o văd pe Coco strânsă ghem, pe Beau lat pe spate, pe Célie cu ochii mari și tremurând.

Mi-am aruncat ciobul de oglindă care s-a înfipt, cu vârful înainte, în umărul creaturii. Împleticindu-mă pe picioare, mi-am

smuls un alt cuțit din bandulieră. Coșmarul a rămas pe loc. Un mârâit ca un tunet s-a ridicat în pieptul lui, dar l-am ignorat și m-am apropiat. Ceilalți s-au zbătut să mi se alăture, în zadar. Un alt val de frică ne-a luat puterile mai înainte să putem ajunge la bestie.

Singur. Sunt singur. Unde-i el? Unde-i unde-i unde-i unde-i...

Am strâns din dinți și am continuat, dezorientat, poticnindu-mă în străfulgerările albe ca un om beat.

„Vorbește!" O voce autoritară, imperioasă. Vocea ei. „Sau o să-i scot ochii fratelui tău. E o pedeapsă potrivită, da? El te-a făcut pe tine să fii mut. Eu o să-l fac pe el orb." Dar nu pot să vorbesc. Drogat. Drogul. Se coagulează în corpul meu. Zgarda de la gât mă sufocă. Gem. Încerc să gem, dar ea râde. Urletele lui umplu aerul. Implorările lui.

Oh, Doamne!

Asta n-a mai fost directă. Nu mi-a fost frică de tortură. N-am fost *mut*...

Mai multe imagini s-au perindat rapid. Bucăți fracționate, groază fragmentată. O falcă umflată. O foame incontrolabilă. Seringi goale, durerea arzătoare a infecției. Un râs înfiorător și o respirație puturoasă. Și, în toate, o panică acută, insuportabilă.

Unde-i unde-i unde-i unde-i

Lupi urlând.

Eucalipt.

Păr ca razele de lună.

Păr ca razele de lună.

Am clipit rapid, vederea limpezindu-mi-se asupra lui Lou. Cu un strigăt ascuțit de bătălie, ea s-a năpustit înainte, ridicând cuțitul. Am prins-o pe după talie, răsucind-o și îndepărtând-o de *cauchemar*. Acesta încă își mai frământa brațele frenetic de parcă... de parcă încerca să-mi spună ceva. Stomacul mi s-a răsculat violent.

— Stai! Cred... cred că e...

Cu o mișcare stângace, dezarticulată, coșmarul și-a dat jos gluga.

M-am uitat lung la el.

Contrar descrierii lui Célie, coșmarul nu avea o piele învelită în umbră sau colți ascuțiți. Părul îi era încâlcit, adevărat, dar ochii lui umflați inspirau mai multă frică decât denumirea lui. Falca lui ruptă evoca mai multă furie. Vederea mi s-a fixat pe coapsa sfâșiată, pe dârele roșii și inflamate ale bolii de pe pielea lui roșcată. Pe sângele închegat pe pantalonii lui zdrențuiți. Acest *cauchemar* fusese bătut. Rău.

De asemenea, nu era deloc un *cauchemar*.

Era Thierry St. Martin.

Lou s-a zvârcolit scăpându-mi din strânsoare și a sprintat asupra lui încă o dată. Uluit, am prins-o de încheietură.

— Lou, stai! Stai! Acesta e...

— Dă-mi drumul! a șuierat ea, încă zbătându-se violent.

Frenetic. *Agitat.*

— Lasă-mă să-l ucid...

Mânia a izbucnit fierbinte și subit. Strângând-o mai tare, am tras-o înapoi lângă mine și am ținut-o bine.

— Oprește-te! N-o să-ți mai spun a doua oară. Acesta este Thierry. Ți-aduci aminte? Thierry St. Martin.

La auzul numelui său, Thierry s-a lăsat moale, ușurat, pe piatra bazinului. I-am simțit prezența în minte – am văzut o imagine a propriei mele fețe – înainte ca el să bolborosească un singur cuvânt.

Reeeiddd.

M-am împotrivit impulsului de-a da fuga la el, de a-i pune un braț pe după umeri, ca să-l sprijin. Arăta gata să se prăbușească. Coborându-mi vocea, încercând să calmez lucrurile, am murmurat:

— Sunt aici. Totul o să fie bine. Lou te recunoaște acum. Nu-i așa, Lou?

Ea în sfârșit, în sfârșit, a încetat să se mai lupte și mi-am slăbit strânsoarea.

— Da.

Cu voce liniștită, s-a uitat îndelung când la mine, când la Thierry. Am stat perfect nemișcat, îngrijorat de ciudata sclipire din ochii ei – sălbatică și vie, ca a unui animal încolțit.

— Da, îl recunosc.

Apoi s-a întors și-a fugit.

ÎMPINGÂNDU-I PE CEILALȚI, dându-i violent la o parte, Lou n-a încetinit, îndreptându-se spre ușă. Din izbitură, Célie s-a învârtit în jurul axei, dar Coco a prins-o de cot înainte să cadă pe scări. Înjurând cu sete drept răspuns, Beau a strigat niște insulte după Lou, dar ea nu s-a oprit. Umbrele s-au închis în jurul ei în timp ce gonea, ieșind din vederea noastră.

Thierry a ridicat o mână slăbită. Două dintre degetele lui atârnau rupte. Vocea i s-a ridicat insistentă, îngreunată de concentrare, și a zis: *Priiinde-o...*

N-am mai stat să mă gândesc. Să ezit. Să cântăresc hotărârea care s-a cimentat în pieptul meu. Senzația – înfocatul simț al dreptății, al justeții – îmi era familiară. Bulversant de familiară.

Ea cobora pe scări cu neobișnuită sprinteneală, fiind deja aproape la parter. În câteva secunde, avea să iasă pe ușă.

— Lou!

Strigătul meu a reverberat cu neașteptată furie. N-am înțeles de ce mâinile îmi tremurau, nici de ce dinții mi se încleștaseră. N-am înțeles *de ce* aveam nevoie s-o prind. Dar aveam. Aveam nevoie s-o prind cum aveam nevoie de aer. Beau avusese dreptate – ceva nu era în regulă aici. Deloc, deloc. Dincolo de magia ei. Dincolo de moartea lui Ansel. Dincolo de jalea pentru el.

Ca fructul lăsat în soare să putrezească, Lou se crăpase pe din două și ceva urât crescuse înăuntru.

Probabil se întâmplase în timpul Mascaradei Craniilor. Poate mai înainte, poate după aceea. Nu conta. *Se întâmplase* și, deși instinctele mele încercaseră să mă avertizeze, eu nu le luasem în seamă. Acum îmi mânau picioarele și mai repede. Și mai repede. Îmi spuneau că, dacă Lou ajungea la ușă – dacă dispărea între stâncile falezei de afară –, n-aveam s-o mai văd niciodată. Asta nu trebuia să se întâmple. Dacă puteam s-o prind, să *vorbesc* cu ea, aș fi putut îndrepta lucrurile. Aș fi putut s-o îndrept *pe ea*. Nu avea niciun sens, dar asta era. Vânătoarea asta devenise subit cea mai importantă din viața mea. Și n-aveam să-mi mai ignor instinctele.

Când ea a coborât și ultima treaptă, am tras adânc aer în piept.

Apoi m-am apucat de balustrada scării în spirală și am sărit peste ea.

Aerul umed mi-a vâjâit pe la urechi când am plonjat spre pământ. Uitându-se peste umăr și făcând ochii mari, Lou s-a aruncat spre ușă.

— Fu...

Înjurătura ei s-a sfârșit într-un țipăt când am aterizat peste ea. Întorcându-se pe spate, a dat să mă zgârie pe față, să-mi scoată ochii, dar i-am prins încheieturile și i le-am ținuit de podea. Când ea a continuat să se cabreze și să lovească, am încălecat-o la mijloc, cioburile înfigându-se în genunchii mei, în timp ce ne luptam. Greutatea mea o ținea totuși în loc. Imobilizată. În schimb, m-a pocnit cu capul în bărbie. Scrâșnind din dinți, mi-am împins fruntea de fruntea ei. Cu forță.

— Încetează! am mârâit, lipindu-mă de ea.

Ceilalți au coborât scara într-o cacofonie de strigăte.

— Ce te-a apucat? De ce fugi?

— *Cauchemar!*

S-a zbătut mai tare, gâfâind agitată.

— S-a... s-a transformat în... în Thierry...

Dar minciuna i s-a fărâmițat în gură când Thierry s-a apropiat șchiopătând. În cioburile de oglindă, ura lui cât se poate de reală se reflecta din toate unghiurile. Rănile lui cât se poate de reale. Coco a venit în urma lui, lăsându-se în genunchi pe podea, lângă noi. Și-a întins antebrațul sângerând prin aer deasupra gurii lui Lou, cu o foarte clară amenințare nerostită.

— Nu mă obliga s-o fac, Lou!

Pieptul lui Lou se zbuciuma respirând rapid sub mine. Simțind că bătălia era pierdută, și-a dezvelit dinții într-un zâmbet dulceag.

— Așa te porți tu cu o prietenă, Cosette? Cu o soră?

— De ce ai fugit? a repetat Coco.

Niciun strop de căldură nu găseai în expresia ei când își privea prietena. Sora. Dimpotrivă, ochii lui Coco sclipeau cu o răceală glacială, impenetrabilă. Ai fi putut crede că sunt două străine. Nu... dușmane.

— De ce l-ai atacat?

Lou a pufnit batjocoritor.

— Toți l-am atacat.

— Nu și după ce i-am văzut fața.

— M-a speriat. Uite în ce hal arată...

La acestea, mâinile lui Thierry s-au strâns în pumni. Beau a tresărit la degetele lui vineții.

— Poate ar trebui să ne întoarcem la capelă, să facem rost de niște provizii, a sugerat el. Ai nevoie de îngrijire medicală...

Eaaa, l-a întrerupt Thierry, cuvântul sunând chinuit, șuierător în mințile noastre.

Célie a scos o exclamație la intruziunea mintală, ochii ei alergând înnebuniți de la mine la Thierry.

— *Ea*, cine? am întrebat. Ce s-a întâmplat cu tine?

Vocea mea a răsunat prea tare în încăperea părăginită, obrajii mei aprinși și gâtul încordat reflectându-se în oglinzile sparte. Arătam sărit de pe fix. Scăpat de sub control.

— Unde ai fost?

Dar se părea că nu-mi poate răspunde. Imaginile s-au perindat din nou cu repeziciune, fiecare mai incoerentă ca aceea dinainte. Când privirea lui sumbră s-a fixat insistent pe Lou, mi s-a căscat un gol în stomac. Mâinile mi-au devenit ca gheața. Amețit de panică, de regret, am vorbit printre dinții strânși:

— Spune-mi, Thierry! Te rog!

El a gemut și s-a lăsat moale peste balustradă. *Ea.*

Célie a scuturat din cap de parcă încerca să-și scoată din teastă o muscă enervantă. Totuși, nu-și putea scoate vocea lui din minte. Nu putea împiedica magia lui. Zăpăcită, a murmurat:

— Dar... dar ce legătură are Louise cu...

S-a holbat la numeroasele lui răni, înainte să-și întoarcă repede privirea.

— ... cu... nefericitele tale suferințe?

— Nu-ți poate răspunde. Nu încă.

Privirea aprigă a lui Coco nu se dezlipise nicio clipă de Lou.

— E epuizat și rănit, iar magia necesară pentru vorbire e prea mult.

— A fost... crezi că a fost torturat?

— Da.

— Dar *de ce*? a întrebat Célie, evident îngrozită. De cine?

Coco și-a mijit ochii.

— A răspuns la ultima întrebare pentru noi.

Cu toții ne-am uitat la Lou, dar atenția ei a rămas fixată pe Coco. S-au studiat una pe cealaltă un timp care a părut o veșnicie – niciuna clipind, niciuna trădând vreo licărire de emoție –, înainte ca un rânjet nenatural să se întindă încet pe fața lui Lou.

— Două prințese frumoase, una aurie și una roșie, pornesc spre soartă, a cântat ea, cu o voce familiară și totuși străină. Dar, vai, au căzut în întuneric! Acum cea aurie e moartă.

Un fior rece mi-a străbătut șira spinării la ciudatele cuvinte. La zâmbetul ei. Iar ochii ei... ceva s-a mișcat în ei în timp ce se uita la noi. Ceva... sinistru. Au sclipit aproape argintiu...

Ca...

Mintea mea a respins vehement posibilitatea.

Lou a chicotit.

Dându-se înapoi, Coco a slobozit o înjurătură, cu răsuflarea tăiată.

— Nu.

Repetând cuvântul ca pe o mantra, mâna i-a țâșnit la guler și a smuls colierul mamei sale de la gât.

— Nu, nu, nu, nu, *nu*...

Când și-a trecut medalionul de-a lungul antebrațului însângerat, acesta a luminat scurt stacojiu, înainte să se deschidă cu un declic. Ea l-a întins spre mine.

— Ridic-o! Ridic-o, *acum!*

M-am grăbit să-i dau ascultare, dar Lou a atacat cu viteza unei năpârci, înfigându-și dinții adânc în carnea obrazului meu. M-am tras îndărăt cu un răget. Ridicându-și genunchiul cu alarmantă forță, m-a lovit între picioare. M-am îndoit imediat la junghiul de durere incandescent. Steluțe au început să-mi danseze prin fața ochilor și valuri de greață mi-au zguduit corpul. Ca prin vis, am auzit-o pe Lou sărind în picioare. Dar nu mă puteam mișca. Nu puteam *respira.*

Célie m-a împuns în coaste cu vârful cizmei.

— Ridică-te! a zis ea, cu vocea joasă și panicată.

Sticla a scrâșnit și corpurile au bufnit, undeva, dincolo de mine. Ea m-a împuns din nou cu piciorul.

— O să scape. *Ridică-te!*

Gemând, m-am sforțat să mă ridic. Deși toată jumătatea de jos a corpului mi-era o imensă durere, am sărit în ajutorul lui Beau și Thierry la ușă, unde se luptau s-o oprească pe Lou. Ea șuiera

și scuipa, în timp ce Coco încerca să-i pună cu forța sânge pe buze. Cu un bărbat ținând-o de fiecare parte, eu m-am apropiat din spate, înconjurându-i talia cu un braț și apucând-o de păr cu mâna cealaltă, forțând-o să lase capul pe spate. Cu fața descoperită înaintea lui Coco, aceasta din urmă a acționat rapid, mânjindu-i gura cu sânge.

Lou a țipat și a încremenit imediat. Pe buze, unde o atinsese sângele, i-au apărut bășici.

— Ce e asta? am întrebat înnebunit.

Stomacul mi se răscolea de frică, de regret, de trădare, de *hotărâre* trădătoare. Nu i-am dat drumul.

— Ce-ai făcut?

— Credeam că sângele tău avea doar s-o *subjuge*...

Vocea înnebunită a lui Beau mi-a ținut isonul. A privit cu oroare cum spatele lui Lou s-a încovoiat, când în sfârșit s-a lăsat moale în brațele noastre.

Coco s-a dat înapoi, cu ochii arzând de satisfacție.

— Sângele unui dușman otrăvește.

„Sângele unui dușman otrăvește."

Cuvinte fără sens. Ridicole. Și totuși...

Înțelegerea a început să prindă formă în măruntaiele mele, cu toate că mintea mea încă protesta.

Beau o zgâlțâia pe Lou cuprins de o panică din ce în ce mai mare, respirând anevoie, cu fața roșie.

— Ce dracu' înseamnă asta?

A zgâlțâit-o mai tare.

— A mu... Tocmai am u...?

Drept răspuns, Coco i-a prins bărbia lui Lou, deschizându-i forțat o pleoapă care se zbătea. *Nu e moartă.* Am repetat aceste cuvinte, încercând să-mi domolesc bătăile tunătoare ale inimii. Să-mi ignor spaima în creștere. *Nu e moartă. Nu e moartă. Nu e moartă. Doar...*

— Ai spus că în mod clar era ceva în neregulă cu ea.

Coco și-a ridicat medalionul căzut pe jos. Lou a tresăltat străbătută de un spasm, drept răspuns.

— Ai spus că era mai mult decât jale.

— Asta nu înseamnă că trebuia s-o *otrăvim*, a zis Beau, stupefiat. Ea e tot *Lou*. E tot *sora mea*.

Coco a clătinat din cap cu vehemență:

— Ba nu. Nu e.

Ridicând oglinda din medalion spre Lou, a dezvăluit în sfârșit adevărul: țineam în mână un păr lung și negru, nu alb. Mijlocul pe care îl strângeam cu brațul nu era nici el ceea ce părea. Deși nu-i puteam simți oasele sub degete, puteam vedea fiecare coastă în reflexia ei. Pielea părea bolnăvicioasă. Palidă ca alabastrul. Nu auriul pistruiat și catifelat pe care îl iubeam. Și plină de cicatrice – atât de multe cicatrice!

Pulsul mi-a încetinit până la o bătaie surdă, în ritm regulat, când am privit adevărul. O otravă în întregime. I-am simțit atingerea rece în pieptul meu, am simțit-o cristalizându-se în jurul inimii mele. Când s-a strecurat spre șira spinării, spre picioare – paralizându-mă –, genunchii mi-au cedat și m-am prăbușit, trăgând corpul lui Lou după mine. M-am uitat la fața ei flască din poala mea. Cercurile întunecate de sub ochi i se adânciseră de ieri încoace. Obrajii i se ascuțiseră. Se luptase cu o otravă cu totul diferită. Cu o boală.

Nicholina le Clair.

Focul a izbucnit prin gheață ca lava, topind totul în calea sa. Mâinile mi-au tremurat.

— Dă-o afară! am mârâit.

NU EXISTĂ TRANDAFIR FĂRĂ SPINI

Reid

COCO S-A DUS REPEDE LA UȘĂ, DESCHIZÂND-O LARG, îngăduind soarelui să se reverse în încăperea distrusă. Dar soarele... n-a mai izbutit să alunge umbrele acum. În schimb, s-a răsfrânt în curcubeie de lumină peste oglinzile sparte, iar acele oglinzi... n-au avut nici ele vreun efect. Ele reflectau chipul lui Lou.

Aceasta nu era Lou.

— Dă-o afară! am repetat, acoperind-o pe presupusa Lou în brațele mele.

Îmi încovoiasem umerii – spatele – ca s-o ascund de propria-i reflexie. Ea n-a mișcat la contact. Sub degetele mele, pulsul i se simțea slab. Pielea îi era mai rece ca de obicei.

— Dă-o afară *acum!*

— Trebuie să plecăm.

Coco s-a întors repede la noi, vârând un braț pe sub al meu. A încercat să mă salte în picioare, în timp ce voci mânioase ajungeau până la noi de pe stâncile de afară. Sătenii. Atacul.

— O să ajungă aici dintr-o clipă într-alta.

A adăugat, spre Thierry:

— Există vreo ieșire prin spate?

El a dat din cap cu un efort suprem. Încă nu putea vorbi totuși, arătând în schimb spre pat. Beau s-a grăbit într-acolo, să-l mute

din loc. Dedesubt, o grămadă de frânghii și vase ruginite ascundeau o trapă. Dându-le la o parte cu piciorul, s-a căznit să tragă de mânerul de fier.

— Slavă Domnului că ai o trăsură, Célie!

— Nu am... Ei bine, de fapt, eu...

Ea-și frângea mâinile înnebunită, sfârșind dintr-o suflare:

— ... osia s-a rupt pe stânci.

Beau s-a răsucit să se holbeze la ea.

— Ce-a făcut?!

— Tot mecanismul e complet distrus. N-o putem folosi.

— Ai spus că ai o trăsură! Beau s-a opintit în ușă cu o reînnoită determinare, apoi a zis: Asta sugerează una *funcțională.*

Célie a bătut din picior, cu ochii mari la ușă.

— Da, mă rog, niciunul nu m-ar fi lăsat să vin cu voi altminteri!

— Explică!

Neluându-i în seamă, am vorbit printre buzele amorțite. Vocea mea a tremurat când mi-am ridicat ochii la Coco.

— Te rog!

Ea a îngenuncheat lângă noi, și expresia i s-a îmblânzit ușor când a întins mâna să-i mângâie fruntea lui Lou.

— *La Petite Larme* reflectă adevărul. Nu poate minți.

— Cum?

— Ți-am mai spus. E o oglindă făcută dintr-o picătură din L'Eau Mélancolique. Apa are proprietăți magice. Uneori, poate vindeca, alteori, poate face rău.

A aruncat o privire în spate la ușa deschisă, lungindu-și gâtul ca să vadă afară. Soarele răsărise complet acum. Nu mai aveam timp.

— Dar întotdeauna spune adevărul.

Am clătinat din cap încet, dezorientat, exact când glasurile sătenilor au devenit mai puternice. Aveau să apară după cotitură în orice secundă.

— Nu. Vreau să spun cum este *ea*... cum e ea înăuntrul...

Însă n-am apucat să termin întrebarea. Gâtul mi s-a poticnit în jurul cuvintelor. Mi-am coborât din nou privirea spre Lou. Bășicile de pe buzele ei. Ciuda și disprețul pentru mine însumi clocoteau înlăuntrul meu. Nu observasem. Cum putusem să nu *observ*?

— Există o vrajă în grimoarul mătușii mele, a explicat Coco rapid.

Se puteau desluși vocile individuale, acum. Cuvinte individuale. Ea și-a reînnoit eforturile să mă ridice în picioare.

— O vrajă de posesie. Magie veche.

„Posesie." Mi-am închis ochii, în timp ce vocea lui Coco a devenit mai întunecată.

— Mătușa mea ne-a trădat.

— Dar *de ce*? I-am promis Castelul...

— Probabil i l-a promis și Morgane.

— O mână de ajutor aici? a gâfâit Beau.

Eu am deschis brusc ochii, iar Célie s-a repezit să-l ajute.

— Dar n-are nicio noimă! am insistat, cu vocea din ce în ce mai tăioasă. De ce s-ar fi aliat cu o vrăjitoare care vă sabotează sabatul tot timpul?

Balamalele au scârțâit ascuțit când Célie și Beau au reușit, în sfârșit, să deschidă trapa. Vocile de afară au devenit mai puternice. Hotărâte. Agitate. Fiindcă nici Coco, nici eu n-am mișcat, Beau și-a fluturat mâinile spre tunelul de pământ.

— Mergem?

Coco a ezitat doar o secundă, înainte de a da din cap. Célie a ezitat mai mult.

— Suntem siguri că nu e primejdios?

S-a zgâit în deschizătura întunecată cu panică palpabilă. I se vedea albul ochilor holbați.

— Ultima oară...

Dar Coco a prins-o de cot, în trecere, și amândouă au dispărut în tunel. Beau a lăsat trapa din mână – a căzut în partea cealaltă a gurii tunelului cu un bufnet asurzitor de lemn pe lemn – ca să-l ajute pe Thierry să străbată încăperea. Pieptul acestuia din urmă horcăia la fiecare respirație. La fiecare pas. Corpul lui ceda. Asta era clar. După ce i l-a trecut lui Coco, Beau s-a întors, în sfârșit, spre mine.

— Trebuie să plecăm.

— Dar Lou...

— O să murim dacă rămânem aici. Sătenii o să demoleze farul ăsta piatră cu piatră.

A întins o mână.

— Haide, frățioare! N-o s-o putem ajuta dacă suntem morți.

Avea dreptate. Am luat-o pe Lou în brațe și m-am dus spre tunel.

Beau a intrat în urma noastră, vârând un braț printre trapă și podea, încercând să tragă patul înapoi. A înjurat, înăbușit și cu sete, când trapa s-a închis, trântindu-se peste degetele lui. La nici o secundă după aceea, au bubuit zeci de pași deasupra. N-am mai zăbovit, grăbindu-ne după ceilalți fără alte cuvinte.

Tunelul ieșea cam la vreun kilometru și jumătate de fața falezei, de unde o potecă pietroasă conducea spre plajă. Nisipul negru sclipea în lumina matinală, iar stâncile din Fée Tombe se uitau în jos la noi, macabre și nefirești. Ca niște ființe conștiente. M-am cutremurat și am așezat trupul lui Lou pe nisip, cu grijă să rămân în umbra falezei. Dacă vreun sătean s-ar fi uitat în jos după *cauchemar*, nu ne-ar fi văzut aici. N-ar fi coborât cu torțele și furcile lor.

M-am întors cu fața la Coco, observând-o cum scoate o sticluță de miere din sacul ei. L-a ajutat pe Thierry s-o bea, înainte să-și ridice antebrațul la buzele lui. El a înghițit o dată, de două ori, iar vânătăile de pe față i-au început imediat să pălească. Oftând

întretăiat, s-a prăbușit cu spatele de stânci. Și-a pierdut cunoștința în câteva secunde.

Însă avea să fie bine. Să se vindece.

Și Lou la fel.

— Refă-o!

Porunca mea nu admitea contrazicere.

— Trebuie s-o refaci!

Coco a aruncat o privire la Lou, înainte să se aplece ca să scotocească prin sacul ei, cu fața o mască a calmului. Ochii i-au rămas totuși reci. Maxilarul, încordat.

— Nu se poate *reface*. Ea e posedată, Reid. Nicholina a...

— Atunci, dă-o afară pe Nicholina! am urlat, propria-mi mască explodând într-un val de furie, de neajutorare.

Când Coco a sărit în picioare, fulgerându-mă cu privirea într-un reproș mut, mi-am strâns capul în mâini. Mi-am înfipt mâinile în păr și am tras, am smuls, făcând *orice* să înăbuș durerea feroce din pieptul meu. Rușinea mi-a aprins obrajii.

— Îmi pare rău, n-am vrut! Îmi cer iertare! Doar că... te rog! Dă-o afară pe Nicholina! Te rog!

— Nu-i chiar atât de simplu.

— Ba da, este!

Acum, disperarea mi se împletea în voce. Mi-am lăsat mâinile jos și m-am răsucit brusc pe un călcâi. Am făcut câțiva pași. Înainte și înapoi. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Unu, doi, trei, patru, cinci, șase. Mai repede și mai repede, săpând o potecă în zigzag pe nisip.

— În Evanghelia lui Marcu, Iisus aruncă diavolii într-o turmă de șase mii de porci...

— Asta nu e ca-n Biblie, Nicholina nu e un demon, iar eu nu sunt fiul *afurisitului* de Dumnezeu!

Și-a deschis brațele, masca ei impasibilă crăpând ușor, și a arătat spre nisip și valurile din jurul nostru.

— Vezi tu vreun porc?

Am răspuns printre dinții încleștați!

— *Spuneam* că există o cale s-o scoți de acolo. Trebuie doar s-o găsim.

— Și ce s-a întâmplat cu posedații după ce Iisus i-a curățat?

— Nu fi caraghioasă! S-au *vindecat.*

— Zău?

Ochii i-au sclipit și a smuls o sticluță de sânge din sacul ei.

— Corpul omenesc nu e făcut să găzduiască mai mult de un suflet, Reid.

M-am întors spre ea, aruncându-mi brațele în sus.

— Ce tot spui?

— Spun că treaba asta nu se sfârșește așa cum vrem noi! s-a răstit ea. Spun că și dacă, printr-un *miracol*, izbutim s-o extragem pe Nicholina, Lou n-o să mai fie aceeași. După ce a atins un alt suflet atât de intim – nu ca-n vreun sonet sau altă tâmpenie simbolică, ci realmente *a atins* un alt suflet, după ce au împărțit același *corp* –, nu știu dacă Lou o să supraviețuiască întreagă.

— Adică... sufletul ei ar putea fi...

— Fragmentat. Da.

A înaintat, lăsându-se în genunchi lângă Lou cu mai multă forță decât era nevoie. Nisipul negru i-a împroșcat lui Lou părul alb. I-am imitat mișcarea, îngenunchind de partea cealaltă a lui Lou, ștergând-o de nisip.

— O parte din el s-ar putea duce cu Nicholina. Sau *tot* s-ar putea duce cu ea. Sau...

A scos dopul sticluței, iar miasma de magie a sângelui mi-a asaltat simțurile.

— Lou s-ar putea să fie deja plecată. Era într-o stare destul de proastă. Altminteri, Nicholina n-ar fi fost în stare s-o posede. Spiritul ei era slab. Zdrobit. Dacă o forțăm pe Nicholina să iasă, Lou ar putea...

A tras adânc și greu aer în piept.

— Ar putea să fie doar o carcasă goală.

— N-ai de unde să știi asta, am spus, încrâncenat.

— Te încăpățânezi să fii ignorant.

— Nu fac decât *să sper*.

— Îți închipui că eu *nu vreau* să cred că Lou va fi bine?

A clătinat cu dezgust din cap. Nu, cu milă. Mă compătimea. Am strâns din dinți până m-a fulgerat durerea.

— Îți închipui că Nicholina va pleca imediat, că Lou se va ridica, va zâmbi cu superioritate și va cere niște afurisite de rulouri cu scorțișoară? Îți închipui că eu *nu vreau* să mă prefac că ultimele trei luni nu s-au întâmplat niciodată? Ultimii trei *ani*?

Vocea i s-a frânt la final, masca ei în sfârșit s-a făcut țăndări, dar ea nu s-a ferit. Nu și-a întors capul. Nici când lacrimi proaspete i s-au prelins pe obraji, nici când toate emoțiile i-au strălucit limpede în ochi. Toate fricile nerostite. Vocea i s-a potolit și a continuat:

— Tu îmi ceri să sper, Reid, dar nu pot. N-am s-o fac. Am sperat prea mult și pentru prea multă vreme. Acum m-am săturat. Și pentru ce? Mama mea a plecat, Ansel a murit, mătușa mea m-a trădat. Persoana pe care o iubesc cel mai mult pe lumea asta a fost *posedată*.

S-a strâmbat printre lacrimi, prin fumul care se ridica în fuioare din nisip, și a ridicat sticluța la buzele lui Lou.

— De ce aș spera?

Am prins-o de încheietură să-i opresc mișcarea. S-o silesc să se uite în ochii mei.

— Pentru că ea e persoana pe care o iubești cel mai mult pe lumea asta.

S-a uitat la mine peste mâinile noastre. Degetele i s-au încleștat în jurul sticluței.

— Dă-mi drumul!

— Ce faci?

— O *vindec*!

Și-a smuls mâna din strânsoarea mea, ștergându-și furioasă lacrimile.

— Pentru că, aparent, nu mă pot vindeca pe mine însămi. Sunt sătulă de speranță, dar n-o pot lepăda. E încă aici, chiar și acum. Otrăvindu-mă.

Când s-a uitat înapoi la Lou, una dintre lacrimi i-a picurat de pe obraz pe gâtul lui Lou. Pe cicatricea ei. Împreună, am privit – tăcuți și neliniștiți – cum lacrima a sfârâit pe pielea ei, transformând tăietura argintie în ceva cu totul diferit.

Într-un lăstar cu spini și trandafiri.

Delicată, filigranată – deși tot argintie și ieșită în afara pielii –, cicatricea arăta mai puțin a mutilare. Mai mult a operă de artă.

Și așa era.

În spatele nostru, Célie a scos o mică exclamație. Un sunet firav, uluit.

— *Il n'y a pas de roses sans épines.*

„Nu există trandafir fără spini."

Coco n-a zis nimic, privind cicatricea cu o expresie înfricoșător de lipsită de sentiment. Eu abia mai îndrăzneam să respir. A clipit o dată. De două ori. Când ochii i s-au deschis după al treilea clipit, hotărârea se cristalizase clară și luminoasă în ei. Aproape că mi-au dat lacrimile.

— Sângele meu o otrăvește pe Lou pentru că Nicholina a preluat controlul, a zis ea. Nu-l pot folosi ca s-o vindec.

A ridicat din nou sticluța.

— O să folosim sângele mătușii mele, în schimb. Nu o s-o dea afară pe Nicholina, dar va contracara efectul sângelui meu. E puternic – mai puternic decât orice altceva de pe pământ. De asemenea, e rar. I l-am șterpelit din cort, în tabăra vrăjitoarelor de sânge.

A rânjit. Un rânjet cu adevărat înfricoșător.

— Sunt sigură că nu s-ar supăra.

Desfăcându-i buzele lui Lou, i-a turnat toată sticluța. A urmat mierea.

Culoarea s-a întors imediat în obrajii lui Lou, iar respirația i-a devenit mai adâncă. Bășicile de la gură i-au dispărut. Cicatricea transformată însă a rămas. Dacă mă uitam mai de-aproape, părea să... se miște ușor în briză. Fără să mă gândesc, am ridicat o mână să o ating, dar Beau și-a dres glasul și-am tresărit. Venise mai aproape decât îmi dădusem seama.

Mi-am coborât mâna.

— Ce se întâmplă când se trezește? a întrebat el.

Rânjetul lui Coco a dispărut.

— O exorcizăm pe Nicholina.

— Cum?

Tăcerea a ținut loc de răspuns. Valurile lingeau nisipul negru. Un pescăruș singuratic a țipat deasupra capetelor noastre. În cele din urmă, Célie a încercat, timidă:

— Ai zis... ai zis că medalionul tatălui meu...

— Medalionul *mamei* mele, a corectat-o Coco.

— Desigur.

Célie a dat iute din cap, străduindu-se din răsputeri să nu arate total în necunoștință de cauză.

— Zi-ziceai că magia medalionului mamei tale vine din L'Eau Mélancolique. Ne-a arătat adevărata reflexie a Nicholinei.

— Și?

— Ai spus că apele acelea pot vindeca.

— Am spus, de asemenea, că pot face rău. Au fost create din lacrimile unei nebune.

Coco s-a ridicat, vârând sticluța goală înapoi în sacul ei. Eu am rămas lângă Lou, urmărind atent respirațiile ei. Pleoapele au început să i se zbată.

— Sunt instabile. Temperamentale. Ar putea atât s-o omoare pe Lou, cât și s-o facă bine. Nu putem risca.

Între o respirație și alta, mi-a venit deodată o idee. Privirea mi s-a întors iute spre Célie. Teaca goală a bandulierei mele – chiar deasupra inimii – atârna mai greu decât de obicei. Nu-i mai simțisem absența de la Modraniht.

— Avem nevoie de o balisardă, Célie.

M-am ridicat repede în picioare. Nisipul a zburat în toate părțile când am dat fuga la ea.

— Jean Luc... Poți să-l contactezi, nu?

Ea a murmurat ceva de neînțeles drept răspuns, ațintindu-și ochii asupra cizmelor ei cu mare interes.

— Dacă îi ceri, el o să-ți aducă o balisardă și vom putea...

— Și vom putea ce? a întrebat Beau, perplex.

Célie s-a aplecat să culeagă o scoică albită de mare, ascunzându-și astfel fața.

— S-o *tăiem* ca s-o extirpăm pe Nicholina din ea?

— Va trebui doar să-i crestăm pielea cu lama, am zis, gândind rapid.

Da, da, asta ar fi putut merge. Am smuls scoica din mâna lui Célie și am aruncat-o. S-a uitat după ea cu o expresie disperată, continuând să refuze să mă privească.

— O balisardă înlătură farmecele. Ar exorciza-o pe Nicholina...

Beau a ridicat relaxat, în batjocură, mâna.

— Mai exact, cât de adânc ar fi nevoie să tăiem, frate? Ar fi suficientă o simplă tăietură pe brațul ei sau o împunsătură drept prin inimă?

I-am aruncat o privire mânioasă, înainte s-o apuc de mâini pe Célie.

— Scrie-i, Célie!

Apoi, într-o altă sclipire inspirată, m-am întors spre Coco.

— Poți să-i trimiți prin magie scrisoarea, cum ai făcut pentru mătușa ta, în Văgăună.

— Să-i trimit prin magie o scrisoare în Turnul Vânătorilor? Coco și-a rostogolit ochii și a continuat: L-ar biciui pe stâlp înainte de a se lumina de ziuă.

Célie și-a retras mâinile dintr-ale mele. Blând la început, apoi cu fermitate. S-a uitat fără tragere de inimă în ochii mei.

— Nu contează. N-o să vină.

— Nu te prosti! E nebun după tine...

— Nu, Reid, a insistat ea. Conclavul s-a adunat în Cesarine să aleagă un nou Arhiepiscop. De aceea nu m-a urmărit, în primul rând. Prezența lui a fost cerută de preoți, de *rege*. Nu poate veni aici și eu nu-i pot cere... nu pentru asta. Nu pentru Lou. Îmi pare rău!

M-am uitat fix la ea câteva clipe.

„Nu pentru asta. Nu pentru Lou." Tonul ei imperios mi-a clătinat speranța. Optimismul nebunesc. Adică ea tocmai... ne trimisese la plimbare? De parcă asta nu era la fel de importantă precum conclavul Bisericii? De parcă asta n-ar fi decis soarta regatului într-un mod mult mai concret? Lou poate că nu fusese singurul jucător de pe tablă, dar cu siguranță fusese decisivă. Numai un idiot n-ar fi recunoscut asta.

Jean Luc nu era idiot. Nici Célie.

Când am vorbit din nou, gheața îmi năpădise vocea. Și venele.

— Lou a riscat totul pentru tine.

Ea a clipit surprinsă de tonul meu. Gura i s-a deschis și i s-a închis, ca a unui pește.

— Eu... Reid, bineînțeles că îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta! Nu mi-aș îngădui niciodată să... să-i tăgăduiesc eroismul sau intervenția în ajutorul meu, dar ea...

Cu obrajii înroșindu-se, s-a aplecat mai aproape, de parcă ar fi rostit un cuvânt urât.

— Reid, ea e o *vrăjitoare*. Dacă ar fi existat măcar o *posibilitate* ca Jean să-și abandoneze responsabilitățile ca s-o salveze pe ea – să-și încalce jurământul ca Vânător –, firește că i-aș fi cerut, dar...

— Dar noi suntem o vrăjitoare, a chicotit Nicholina înveselită, ridicându-se în capul oaselor pe nisip, așa că n-o să riști să i te adresezi. Jalnic! Așa de drăguță, drăguță și de toată jalea ești. Așa de drăguță, drăguță păpușică de porțelan.

I-am smucit brațele la spate, ținându-i încheieturile captive. Beau mi s-a alăturat, gata să mă ajute dacă ea s-ar fi zbătut. Dar n-a făcut-o. Și-a ridicat senină ochii la Coco, în momentul în care aceasta s-a lăsat pe vine în fața ei.

— *Bonjour, notre princesse rouge!*[1] Trebuie să-ți spun că arăți groaznic.

— Tu arăți mai bine decât te-am văzut vreodată.

— Ah, știm!

Rânjind cu buzele și dinții lui Lou, s-a uitat în jos, la ea însăși.

— Pielea asta ni se potrivește.

Flăcări mi-au erupt în piept la cuvintele ei. „Pielea asta."

— Ea nu-i o haină! am mârâit, întețind strânsoarea încheieturilor ei până ce-a fost cât pe-aci să le rup.

Știam că n-ar fi trebuit. Dar nu m-am putut abține. Voiam s-o rănesc, s-o forțez să iasă, violent, dacă era nevoie. Când a izbucnit

[1] „Bună dimineața, prințesa noastră roșie!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

în râs, drept răspuns – lăsându-și capul pe spate cu desfătare, sprijinindu-se cu tot corpul de pieptul meu –, am simțit cum mâinile mele răsucesc. Încă o secundă și oasele i s-ar fi fărâmat. Numai înc-o secundă. Numai *una.*

Ea a gemut de plăcere.

— Da, Reid! *Da!*

Lingându-și dinții, și-a odihnit capul pe umărul meu.

— Rănește-mă! Rănește corpul ăsta! Haina asta. Nouă o să ne placă, da. O să savurăm fiecare vânătaie.

Am sărit numaidecât înapoi, cu mâinile tremurând. Sângele îmi vuia în urechi. Beau a prins-o de încheieturi între două bătăi de inimă ale mele. Expresia gurii lui s-a înăsprit când ea s-a întors să-și frece nasul de pieptul lui.

— Mmm! Un prinț. L-am gustat pe vărul tău odată.

Coco a apucat-o de bărbie, silind-o s-o privească în ochi.

— Perversiunea e consensuală, Nicholina. O să te scoatem noi, într-un fel sau altul. N-o să fie pervers. N-o să fie consensual. Dar o să doară.

— Ooo, nu spune, cu țărușul sfânt al căpitanului, nu-i așa? Mă întreb cum o să v-ajute el? O să înțepe, înțepe, înțepe, acușa...

— N-o să fie nicio înțepătură, a întrerupt-o Beau. Cu sau fără țăruș sfânt. Și fără forță nenecesară, a adăugat el, uitându-se cu înțeles de la Coco la mine. Nicholina poate că e, mă rog, *Nicholina,* dar se ascunde în spatele lui Lou. Cine știe ce poate vedea și auzi Lou? Ce poate simți ea?

Nicholina a râs din nou.

— Am spus că ea-i moartă, e moartă am spus. Cea de aur e moartă. Eu sunt aici, în locul ei, sus.

Nu i-am dat atenție, înclinând din cap și răsuflând adânc. Lou nu era moartă. *Nu era.* Reținându-mi o ceață roșie de furie, i-am luat înapoi încheieturile de la Beau. Deși simțeam fizic repulsie – față

de ea, față de *mine însumi* –, i-am frecat pielea strivită cu degetele mari. Aceasta era Lou. Aceasta era Nicholina. Nu puteau fi aceeași persoană, și totuși, cumva, acum erau.

O structură aurie s-a încolăcit în jurul mâinilor noastre. Încet, cu grijă, am hrănit-o până ce vălul roșu de pe ochii mei s-a risipit. Odată ce furia mea s-a stins, și urmele de pe încheieturile ei s-au șters. Și-atunci m-a fulgerat o altă idee. N-o puteam vindeca pe Lou cu o balisardă, dar *poate* c-aș fi reușit s-o vindec cu magia. Închizându-mi ochii, ținându-mi respirația să nu-mi scape speranța, am aruncat plasa mea aurie în căutarea unui răspuns. Un leac, un remediu. Orice să-i înlăture prezența Nicholinei. Structurile s-au sucit și răsucit, s-au vălurit, dar niciuna nu s-a legat. Au plutit pur și simplu în afară, spre nimic. Frustrat, am tras de fiecare fir, examinându-l, calculându-i prețul impus, dar n-am simțit nimic dinspre ele. Niciun câștig. Nicio ofertă. Structurile astea nu erau funcționale. Când am tras de una, la nimereală, pocnind din degete, a căzut moale în mâna mea, în loc de-a se dispersa.

Concentrându-mă mai intens, am încercat din nou. Nimic.

Deși nu practicasem constant magia, nu mă așteptasem ca structurile mele să se... vestejească pur și simplu. *Chiar* puteau să se vestejească? Nu. Nu, Nicholina trebuie să mă fi blocat cumva. Oricât încercasem să mă descotorosesc de magia mea, știam că *nu se putea* să mă părăsească atât de ușor. Probabil intenția mea fusese greșită.

M-am concentrat din nou. *Ajută-mă s-o exorcizez pe Lou!*

Nimic.

Ajută-mă s-o oblig pe Nicholina să iasă din Lou!

Structurile pluteau fără țintă.

Ajută-mă s-o vindec pe Lou! Ajută-mă s-o rănesc pe Nicholina! Ajută-mă s-o readuc la starea dinainte!

Structurile continuau să rătăcească. Un vas de sânge de pe frunte aproape că mi-a plesnit acum. Am pierdut cu desăvârșire șirul conversației celorlalți. *Te rog!* Te rog! *Ajută-mă s-o salvez!*

La această ultimă cerere, structurile au vibrat, devenind mai strălucitoare și adunându-se într-un singur fir. Acele voci familiare mi-au șoptit în ureche – *s-o salvez, s-o salvez, s-o salvez* – în timp ce am urmărit structura până la un chip.

Până la... chipul lui Morgane.

Întregul meu corp a dat înapoi la această revelație, îngrozit, și am deschis brusc ochii. Nu asta. *Orice*, numai asta nu. Prețul ar fi fost prea mare, indiferent de rezultat.

Încă strânși în jurul Nicholinei, ceilalți se uitau la mine.

— Ăăă..., s-a încruntat Beau. Ești constipat, frate?

Am alungat structura din mintea mea. Nu puteam să-i dau curs. Nu *voiam*.

— Magia mea n-o să meargă.

— Dacă ai fi ascultat, a zis el făcând semn din cap spre Coco, ea tocmai a spus că magia unei vrăjitoare n-o poate desface pe a alteia. Trebuie să fie una diferită. Ceva vechi. Ceva puternic.

— Și la ce s-a gândit?

— La ce m-am gândit eu, de fapt.

Pufnind, și-a îndreptat manșeta de dantelă a mânecii. O împăunare ridicolă. Mâneca încă îi atârna de umăr.

— Cu toții ați uitat de-a dreptul că avem un zeu la dispoziție.

— Ah, *da!* Regele pădurii, zeul cu coarne, bineînțeles. Nicholina s-a legănat înainte și-napoi, râzând maniacal: Dintre toate numele posibile, *Claud* el a ales.

Coco a ignorat-o, strângându-și buzele adâncită în gânduri.

— I-aș *putea* trimite prin magie o scrisoare, dar dacă el mai e încă în tuneluri, o să ardă înainte s-o vadă.

Beau s-a uitat la ea de parcă ar fi fost bătută-n cap.

— E un *zeu*.

În aceeași clipă, și eu, și ea am înțeles.

— O să ne rugăm lui, am șoptit.

— Nu, a clătinat Beau din cap cu dezgust. *Tu* o să i te rogi. Te place mai mult decât pe mine.

— Toată lumea mă place mai mult decât pe tine.

— Coco nu.

— Mie nu-mi place de niciunul dintre voi! a trântit ea, enervată. De asemenea, eu nu mă rog.

— De ce nu? am întrebat.

— Fă-o și gata, Reid!

Toți s-au uitat atunci la mine: Beau irascibil, Coco nerăbdătoare, Célie temătoare. Am simțit un val de fierbințeală urcându-mi pe gât la judecata din ochii ei, deși ea a încercat s-o ascundă. Spre lauda ei, n-a zis nimic. N-a rostit nicio obiecție, nicio dezaprobare. Nicholina n-a avut nicio problemă s-o facă și pentru ea. A început, cu o voce cântată:

— Roagă-te, vânătorule! Roagă-te vechilor zei. Mă întreb, zeul tău o să se supere, oare? O să crape pământul sau o să te-arunce în mare?

Mi-am dres glasul, curățându-l de nesiguranță.

— Dumnezeu nu tăgăduiește existența altor divinități. El... El doar ne poruncește să nu slujim niciun alt dumnezeu decât pe El.

Când ea și-a lăsat capul pe spate, cu zâmbetul larg aproape de la o ureche la alta, mi-am fixat atenția asupra valurilor. Asupra orizontului. Aveam o treabă de făcut. Spre deosebire de Coco, eu chiar știam cum să mă rog. O făcusem în fiecare zi – de mai multe ori pe zi – aproape întreaga mea viață. Să mă rog lui Deveraux n-avea să fie diferit.

Numai că era. Deveraux nu era o divinitate fără nume, fără chip. Era un scripcar, ce Dumnezeu!

Am tresărit la potrivita injurie.

Degete delicate mi-au atins cotul. Fața serioasă a lui Célie era întoarsă în sus, spre mine. A înghițit nodul din gât, evident sfâșiată de îndoială, înainte de a șopti:

— Probabil c-ai putea... să începi cum ai spune Tatăl nostru.

Aveam să ajung în iad. Totuși, am dat din cap, închizând ochii și încercând să disociez. Să compartimentez.

Tatăl nostru care ești în... Cesarine, sfințească-se numele Tău.

I-am simțit pe ceilalți holbându-se la obrajii mei încinși. Le-am simțit fascinația. Iar eu m-am simțit ca un idiot perfect și desăvârșit. . Treaba asta n-avea să meargă. Deveraux era *un* zeu, nu Dumnezeu și, dacă nu fusesem damnat înainte, acum sigur aveam să fiu. N-avea niciun rost să continui după ritual. Enervat acum, am strigat: *Deveraux? Nu știu dacă mă poți auzi. Probabil nu poți. Sunt eu, Reid.* Nu s-a întâmplat nimic. *Nicholina a posedat-o pe Lou și avem nevoie de tine s-o exorcizezi. Te rog!* Tot nimic. Am încercat din nou: *Poți să vii la noi? Suntem într-un sătuc de-a lungul coastei de nord din Belterra, numit Fée Tombe. E la vreo trei zile depărtare de Chateau le Blanc. Probabil știi deja asta. Probabil știi deja toate acestea. Sau nu, și eu vorbesc singur ca un tâmpit.*

Am tresărit din nou, deschizând un ochi.

Beau a cercetat un moment faleza, după care s-a încruntat:

— Ei bine, a fost impresionant.

A ridicat ochii spre cer.

— Zeul sălbăticiei, da? N-am înțeles greșit din micul lui discurs pretențios?

Coco a mijit ochii spre plajă.

— Regele florei și al faunei.

— Pe cinstite, tăcerea lui e insultătoare. Ar fi putut măcar să trimită o pasăre să se găinățeze în capul nostru sau ceva de genul ăsta.

Beau a pufnit indignat și s-a întors spre mine:

— Ești sigur c-ai făcut-o cum trebuie?

M-am încruntat la el.

— Vrei să încerci tu?

— Să nu ne pripim! Poate c-ar trebui să mai încerci o dată.

Cu un efort, am închis din nou ochii. Am lansat o altă rugăciune în eter, cu toată puterea mea de concentrare. *Te rog, Claud! Răspunde-ne! Avem nevoie de ajutor. Avem nevoie de* tine. Când tot n-a răspuns, am simțit sângele năvălindu-mi în cap. Am deschis ochii. Am clătinat din cap.

— Tăcerea lui e un răspuns destul de valabil.

Lui Beau i-au căzut mâinile pe lângă corp.

— Ce-ar trebui să facem, atunci? Avem o bandulieră goală, un zeu care nu ne bagă în seamă și... – a făcut semn spre Nicholina, dezgustat – și un poet *abisal*. Oh, nu te uita așa la mine! Încercarea ta e neoriginală, în cel mai bun caz, și juvenilă, în cel mai rău.

S-a încruntat mai tare, privind la fiecare dintre noi, pe rând.

— Ce altceva mai avem?

„Sunt sătulă de speranță, dar n-o pot lepăda. E încă aici, chiar și acum. Otrăvindu-mă."

Numai vuietul valurilor a răspuns.

Și exact ăsta era.

Am privit-o pe Coco în ochi.

— N-avem de ales.

Clătinând capul cu regret, a închis ochii și a șoptit:

— Apele Melancolice.

PARTEA A II-A

La nuit porte conseil.
Noaptea e un sfetnic bun.
— proverb francez

MOARTE LA APE

Nicholina

VÂNĂTORUL ȘI PRINȚESA VOR SĂ MĂ PEDEPSEASCĂ legându-ne cu afurisitele astea de sfori, dar noi ne delectăm că ne rod carnea. Ne frecăm încheieturile până ne dă sângele. Până îi dă *ei* sângele. Pentru că șoricelul și vânătorul ei sunt cei care suferă cel mai tare – ea nu poate simți, nu, dar *el* poate. El știe că ea e prinsă în capcană. Și ea o știe. Ea nu vede aurul cum îl vedem noi. Deși îl invocă, deși îl imploră, aurul n-o poate asculta. N-o să-l lăsăm noi. Și dacă voci care nu sunt ale noastre murmură un avertisment, dacă șuieră – dacă ele știu că noi suntem intruse –, structurile nu pot îndrepta lucrurile. Ele nu pot decât să se supună.

Noi putem doar să ne supunem.

Chiar dacă ceva *este* în neregulă. Chiar dacă dedesubtul magiei aurii o prezență nou descoperită rezistă. O prezență nou descoperită așteaptă. Nu-mi place asta. Nu pot s-o folosesc. Fără știrea șoricelului, se încolăcește ca un șarpe, pregătindu-se să atace, să protejeze. Este un dar și pe noi ne înfricoșează.

Noi nu putem fi înfricoșate.

Ei n-ar fi trebuit niciodată să știe, să bănuiască. Acum își adună lucrurile ca să caute L'Eau Mélancolique. Apele neplăcute. Apele blestemate. Care ascund secrete, dar le și scot la iveală, oh, da. Dar pe-acesta nu-l poate dezvălui. Nu e al meu. Și ele nu-i pot deslușì adevărul.

Prințișorul mă supraveghează, cât timp ceilalți își strâng lucrurile, dar își privește mai mult prințesa lui. Nu contează. Noi nu vrem să scape. Caută ei L'Eau Mélancolique, dar apele sunt înrudite cu Chateau le Blanc. Vecine. Noi n-o să ne zbatem. N-o să ne luptăm. Deși mâna noastră dreaptă e inertă, ei nu știu că stânga noastră are simțire. Are durere. Noi putem să ne mișcăm prin durere. Și aurul nu-i poate răspunde șoricelului, nu, dar trebuie să ne răspundă nouă. Deși mă tem de el – deși el nu are încredere în mine –, vom trimite un mesaj. Este necesar.

Aurul țâșnește într-un jet delicat, în timp ce literele se sapă singure în carnea noastră. În spinarea noastră. EI ȘTIU. Și apoi... MOARTE LA APE.

Stăpâna noastră n-o să fie mulțumită de noi.

Sunt dezamăgită, Nicholina, va spune ea. *Ți-am spus să-i ucizi pe toți.*

Ne uităm la încheieturile noastre. La pielea roșie mânjită de sânge. De sângele *ei*. La Princesse Rouge. *Ucide-i pe toți!* va spune ea. *Cu excepția prințesei.*

Cu excepția prințesei.

Mai puternică decât durerea – mai puternică decât magia –, furia noastră fierbe și clocotește, o otravă ea însăși. Periculoasă. Pe ea nu trebuie s-o ucidem. Deși ea și-a părăsit familia, a părăsit-o pe stăpâna mea, trebuie să ne supunem.

Trebuie s-o facem mândră pe stăpâna noastră. Trebuie să-i dovedim ce suntem în stare. Atunci ea își va da seama de meritele noastre, da, își va da seama de dragostea noastră. Nu va mai vorbi niciodată despre trădătoarea ei nepoată. Dar ceilalți...

O să-i înec în L'Eau Mélancolique.

Ei cred că m-au prins cu frânghiile lor, cu amenințările lor, cu blestemul lor, dar amenințările lor sunt vorbe goale. Habar n-au de durere. Nu, nu, nu, *adevărata* durere se află dincolo de senzațiile sângelui și ale pielii. Se află dincolo de băsici.

Se află adânc înăuntru.

Șoricelul continuă să chițăie, când vânătorul mă târăște după el. Stâncile mărginesc poteca de la marginea pădurii. Deasupra noastră, fumul gros încă întunecă cerul după-amiezii. Dedesubt, valurile se sparg tumultuoase, oh, da! Anunță furtună. Nenorocire. *Nu te agita, șoricel!* îi spunem noi prințesei, trăgând adânc aer în piept. Cu desfătare. *Cei morți n-ar trebui să-și amintească.*

Eu nu *sunt moartă.*

Curând, îi promitem noi. *Foarte curând, mama ta îți va devora trupul, și noi, în schimb, îți vom devora restul. Ca pe un șoarece în cursă.*

S-ar zice că tu ești șoarecele acum, Nicholina.

Zău?

Șoricelul meu se dă mai aproape, mereu curios, iar noi zâmbim când vânătorul îi aruncă o privire încruntată peste umăr.

— E ceva de râs? se răstește el.

Deși zâmbim mai larg, nu-i răspundem. El nu poate suferi tăcerea noastră. Îl irită și respiră apăsat pe nări, murmurând o promisiune de violență. I-o primim cu bucurie. Ne *delectăm* cu ea.

Șoricelul continuă, fără să audă cuvintele lui. Noi râdem, pentru că nici el nu le poate auzi pe ale ei.

E adevărat, insistă ea. *Ceilalți n-ar fi trebuit să știe niciodată despre trădarea lui La Voisin. N-ar fi trebuit să știe niciodată despre tine. Dar tu ai dat greș la far, iar Morgane n-o să uite. O cunosc pe mama. I-ai înșelat încrederea. O să te ucidă cu prima ocazie – ca pe un* șoarece *într-o* cursă.

Pufnim prin nasul ei, ștergându-ne zâmbetul. *Stăpâna noastră o să ne protejeze.*

Stăpâna ta o să te sacrifice pentru binele suprem. La fel cum mama o să mă sacrifice pe mine. De parcă ar fi simțit ceva în noi – dar ea nu simte nimic –, împinge cu neobrăzare împotriva conștiinței noastre. Îi simțim fiecare lovitură de picior, fiecare împunsătură cu cotul, deși ea nu are nici mâini, nici picioare. Nu contează. Nu ne poate atinge și, curând, se va risipi în celelalte. Curând, va fi a noastră.

Ai ales tabăra greșită, Nicholina. Ai pierdut. Reid și Coco n-o să ne permită niciodată să ne apropiem de Chateau, acum.

Șoriceii mei șuieră și își șoptesc nesiguranța. *Ea nu știe nimic,* le cânt eu. *Liniște, acum, șoricei!*

— Cei morți n-ar trebui să-și amintească, ferește-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...

Vânătorul ne smucește înainte cu atâta agresivitate, încât ne împiedicăm. O cioară dintr-un brad din apropiere se sperie.

Are trei ochi.

Știi ce urmează, Nicholina. Nu e prea târziu să-i pui capăt. Încă te mai poți lepăda de corpul meu, să te aliezi cu noi înainte ca Morgane și Josephine să te trădeze. Pentru că te vor trăda. E doar o chestiune de timp. Eu, Reid, Coco, Beau... te putem proteja...

Amărăciunea pulsează prin noi la această promisiune. Promisiuni, promisiuni, promisiuni goale. Au gust negru, sarcastic, și noi o s-o sufocăm cu ele. O să-i umplem gâtlejul cu ochi, ochi, *ochi,* până când n-o să mai poată respira sub greutatea lor. Conștiința ei nu se clintește sub presiunea noastră. Împingem mai tare. Încorsetăm și contractăm și strivim până când, în sfârșit, dă înapoi, împietrind într-o mică eroare, fără speranță. Un parazit în cuibul nostru. *Crezi că ești deșteaptă,* îi șuierăm noi, *dar noi suntem mai deștepte. Oh, da! O să-i ucidem pe toți – toată prețioasa ta familie – și ai să-i uiți pe toți până la unul.*

NU...

Dar panica ei nu înseamnă nimic. E goală, la fel ca promisiunea ei. Ea e deja moartă.

Prietenii ei o să i se alăture, curând.

UN STOL DE CIORI

Reid

NICHOLINA S-A OPRIT ÎN LOC, BRUSC. FAȚA I SE contorsiona și i se crispa, în timp ce murmura la nesfârșit ceva ce suna a *neplăcut*. Gura i se schimonosea rostind cuvântul.

— Ce-i neplăcut? am întrebat suspicios, smucind-o înainte.

Ea a făcut un singur pas. Ochii i s-au fixat pe un copac din depărtare, de la marginea pădurii. Un brad.

— La ce te uiți?

— N-o băga în seamă, a zis Coco aruncându-ne o privire peste umăr, strângându-se mai mult în haina ei.

De-a lungul coastei, vântul vuia mai puternic decât în La Forêt des Yeux. Mai rece.

— Cu cât ajungem mai repede într-un sat, cu atât mai curând vom găsi perlele negre pentru Le Cœur Brisé.

— Perle! a pufnit Beau și a lovit cu piciorul într-o piatră, aruncând-o în mare. Ce plată ridicolă!

— Le Cœur păzește L'Eau Mélancolique, a ridicat Coco din umeri. Apele sunt periculoase. Sunt *puternice*. Fără plată, nimeni nu pune piciorul pe malul lor.

De lângă Thierry, Célie a strâmbat din nas când am silit-o pe Nicholina să mai facă un pas. Doi.

— Și tu crezi că vom găsi aceste... perle negre în satul următor?

— Poate că nu în *următorul.*

Coco a trecut în spate ca s-o împingă pe Nicholina la drum. Aceasta părea să fi prins rădăcini. Încă privea țintă la brad, cu capul lăsat într-o parte, în contemplație. M-am uitat mai bine și am simțit cum mi se ridică părul de pe ceafă. O cioară solitară stătea cocoțată în copac.

— Dar sunt mai multe sate de aici și până la L'Eau Mélancolique.

Mai rău de atât – câinele alb reapăruse, urmărindu-ne mut cu ochii aceia sinistri. Înjurând speriat, Beau a lovit cu piciorul o altă piatră în direcția lui, iar câinele a dispărut într-un fuior de fum alb.

— Perlele negre nu sunt... rare? a întrebat Célie, cu prudență.

Da. Thierry a observat și el cioara. Fruntea i s-a înnegurat. Deși nu spusese lămurit ce planuri avea, presupuneam că avea să călătorească împreună cu noi cât timp o țineam spre nord. Spre L'Eau Mélancolique. Spre Chateau le Blanc. Morgane îi torturase pe el și pe fratele lui – asta cel puțin rămăsese clar în memoria lui –, totuși Thierry se afla aici. Toulouse, nu. *Dar orice poate fi cumpărat cu prețul potrivit,* a zis el, încetișor.

— Mișcă-te, Nicholina! a repezit-o Coco, venind lângă mine să tragă de frânghie.

Nicholina a tresărit la aceste cuvinte și ne-am dat seama de greșeală o clipă prea târziu. Cu un zâmbet răzbunător, ea și-a încovoiat degetul arătător în palmă.

O singură pană a căzut din aripa ciorii.

— Oh, la dracu'...

În grabă mare, Coco a încercat să ungă din nou frânghiile cu sânge, dar mirosul pătrunzător al magiei deja se împrăștiase prin aer. Pana a atins solul pădurii. Îngrijorat de-a binelea, am smucit cu forță de încheieturile Nicholinei, dar ea m-a izbit cu capul

în nas, aruncându-se apoi cu spatele peste mine. Ne-am prăbușit amândoi la pământ, în timp ce pana a început să... *să se preschimbe.*

— Un șoarece în cursă, a șuierat ea. Cine sunt șoarecii acum?

Filamentele negre delicate s-au înmulțit, la început încet, apoi câștigând viteză. S-au topit laolaltă într-o grămadă diformă de lut. Din lut, o altă pasăre s-a format, identică cu aceea cocoțată în copac. Prima cioară a croncănit, iar din cea de-a doua a căzut o altă pană. O altă pasăre s-a ridicat. Trei acum. Toate identice. Nicholina a râs.

Dar păsările nu terminaseră încă. În cât ar bate o inimă de cinci ori, alte cinci se formaseră. Se înmulțeau rapid. Zece, acum. Douăzeci. Cincizeci.

— Încetează!

I-am strivit mâinile într-ale mele – mâinile acelea care ar fi trebuit să fie amorțite, nefolositoare –, dar ea s-a răsucit și s-a îndepărtat, în timp ce păsările se ridicau deasupra noastră într-o îngrozitoare masă neagră. Cu zecile acum. Probabil sute.

— Întoarce vraja! Fă-o *acum!*

— Prea târziu.

Râzând încântată, sălta pe vârfurile picioarelor.

— Privește, vânătorule! E un stol de ciori. Ele o să-ți ciugulească, ciugulească, ciugulească toată carnea, carnea, carnea.

Puzderia de păsări de deasupra noastră creștea ca un tsunami pregătindu-se să se spargă.

— M-ai auzit, vânătorule? Ciori. Ucigașe. Spune-mi, ce să-ți mănânce mai întâi: ochii sau limba?

Atunci, valul s-a spart.

Păsările s-au lăsat din zbor toate odată, venind glonț spre noi cu o viteză îngrijorătoare. Deși mi-am ridicat mâinile pavăză, căutând înnebunit o structură, ele au atacat concentrate pe un singur lucru. Ghearele îmi sfâșiau fața, degetele. Ciocurile mi se înfigeau în nodurile degetelor. Altele îmi însângerau urechile. Coco a trântit-o pe

Nicholina la pământ și amândouă s-au luptat prin zăpadă, în timp ce ciorile i-au năpădit pe ceilalți, ciupind pielea, smulgând părul.

Croncănituri mânioase înăbușeau țipetele panicate ale lui Célie, sudalmele virulente ale lui Beau, strigătele indignate ale Nicholinei. Mi-am lungit gâtul s-o văd zvârcolindu-se, în timp ce Coco îi mânjea din nou frânghiile cu sânge. Totuși, ciorile nu s-au oprit. Sângele meu șiroia pe antebrațe, pe gât, dar mi-am ținut capul plecat, căutând. Auriul a țâșnit într-o pânză încurcată.

Iată!

Am tras de structură cu toată concentrarea și o puternică rafală de vânt a împins păsările înapoi. M-am opintit, căci m-a împins și pe mine. Un sacrificiu necesar. Aveam nevoie de o pauză de respirație. De *gândire.*

N-am obținut-o pe niciuna. Mai multe păsări s-au repezit să le ia locul celorlalte, țipând indignate.

Nu folosea la nimic. Erau prea multe. Prea multe structuri. Înșfăcând-o pe Nicholina, am început să alerg spre faleză, cu ghearele păsărilor înfipte în gâtul meu. Coco a sprintat în urma mea cu Beau, iar Thierry a luat-o pe Célie în brațe, venind după noi.

— Reid!

N-am încetinit la strigătul uluit al fratelui meu.

— Ce *facem*?

Nu. M-am concentrat în continuare, bâjbâind după firul potrivit. Dacă speram să ne păstrăm ochii și limbile, trebuia să sărim. Vederea mi s-a clătinat la acest gând. *Madame* Labelle spusese odată că o vrăjitoare poate zbura cu structura potrivită. Deveraux spusese că un cardinal n-ar putea, dacă n-ar crede că poate.

Ei bine. Eram pe cale să le testăm teoria.

Dacă asculți, Deveraux, te rog, te rog, *ajută-ne...*

N-am apucat să-mi sfârșesc ruga.

Un muget asurzitor a cutremurat faleza, copacii, și o aripă de ametist a despărțit norii de fum de deasupra. O aripă de ametist *enormă*. Membranoasă. Cu vârfurile ascuțite brici. Focul a țâșnit într-un arc larg, conturând forma maiestuoasă, masivă, a unui corp ca de șarpe. A apărut un picior acoperit cu solzi. O coadă cu țepi.

Un întreg dragon le-a urmat.

DRAGONUL ȘI FECIOARA SA

Reid

N-AM PUTUT DECÂT SĂ MĂ HOLBEZ CÂND A COBORÂT în picaj spre noi.

A mugit din nou și din gura lui imensă alt jet de foc a țâșnit înainte. Fierbințeala sa aproape că mi-a bășicat pielea. Venindu-mi în sfârșit în fire, m-am lăsat la pământ, acoperindu-i corpul lui Lou, în timp ce ciorile de deasupra noastră țipau în agonie. Leșurile lor cuprinse de flăcări cădeau în jurul nostru ca o ploaie macabră – cele care mai cădeau totuși. Dragonul le incinera în aer. Clămpănind feroce din fălci, pe altele le înghițea cu totul.

Și ceilalți se lăsaseră la pământ odată cu mine, acoperindu-și capetele de parcă brațele lor i-ar fi putut apăra de flăcările dragonului. Mai puțin Thierry. Și el căzuse, dar nu se ferea, uitându-se în schimb la dragon cu o expresie greu de descifrat. Aș fi putut jura că părea... *ușurare*. Dar n-avea cum. Săriserăm din lac în puț. Efectiv.

Chiar și cu magie, cu pumnale – și dacă mi-aș mai fi avut balisarda –, nu puteam spera să ne apărăm de un *dragon*. Trebuia să fugim. Acum. Cât încă mai aveam o șansă. Ne trebuia doar o diversiune. Rapid, am tras de plasa aurie a structurilor. Ceva zgomotos. Ceva mare. Ceva care să încetinească fiara cât sprintam

noi spre faleză. Oare să dobor un copac? O *pădure* întreagă? Da. O cușcă de lemn pentru...

Pentru un dragon care scuipa foc.

Am închis ochii. *Futu-i!*

Dar nu mai aveam timp. Trebuia să meargă. Făcându-mi curaj pentru consecințe, am strâns firele aurii în mână. Mai înainte să pot trage totuși, dragonul a pufnit și un nou val de fum ne-a înghițit. Mi-am ridicat ochii. Am zărit o flăcăruie prin ceață. Mi-am mijit ochii, uitându-mă mai bine, mai intens. Nu era flacără, ci păr. Păr roșu. O persoană.

Seraphine a zâmbit în jos spre mine din spinarea dragonului.

Pământul s-a cutremurat când a aterizat cu un alt răget, scuturându-și capul uriaș. Cât ai clipi, coarnele lui s-au despletit în bucle liliachii, iar coada i-a vălurit prefăcută în satin negru. Ochii de reptilă au clipit, devenind căprui. Solzii de culoarea ametistului s-au netezit în piele.

— Thierry.

Cu voce joasă și răgușită, Zenna a prins-o pe Seraphine în brațe, odată ce transformarea se încheiase, și a așezat-o iute pe picioarele ei. Amândouă au dat fuga la prietenul lor din trupă. Am rămas cu gura căscată la ele. Toți le priveam înmărmuriți. Până și Nicholina.

Zenna. Seraphine. Thierry a întins brațele spre ele și, când Seraphine și le-a deschis pe ale ei, a ridicat-o de la pământ, învârtind-o în cerc. *Sunteți aici.*

— Și tu la fel.

Zenna nu arăta mulțumită.

— Închipuie-ți surpriza noastră când Claud te-a simțit, în sfârșit – în nordul Belterrei, nici mai mult, nici mai puțin. Nu în tunelurile în care căutam noi de săptămâni.

L-a prins de o mână.

— Am înnebunit de îngrijorare, Thierry! Vrei să ne spui unde ai fost? Toulouse unde-i?

Fața lui Thierry s-a întunecat.

M-am ridicat în picioare, săltând-o și pe Nicholina de la pământ.

— Tu... tu ești...

— Un dragon, da.

Zenna a scos un oftat prelung și îndurerat și din nări i-au ieșit fuioare de fum. După ce l-a inspectat o ultimă oară pe Thierry, și-a șters nepăsătoare sângele de pe buze. Și le vopsise auriu, astăzi. Se asortau cu florile brodate de pe rochia ei.

— *Bonjour, Mort Rouge!*[1] Povestim cu toții ce s-a întâmplat? Dați-i drumul! Să stăm un moment să ne lămurim.

— O să ia al dracului de mult, nu doar un *moment*.

Beau s-a ridicat clătinându-se, scuturându-și pantalonii de praf, fără folos.

— Asta e... nu pot să cred... am împărțit același pat și nu mi-ai *spus* niciodată? Am dormit cu un dragon!

S-a răsucit cu fața la mine, de parcă nu l-aș fi auzit, deschizându-și larg brațele.

— Un dragon adevărat!

Coco s-a ridicat mai repede decât era omenește posibil.

— *Ce* ai făcut?

El a ridicat mâinile aproape la fel de repede.

— A fost absolut platonic.

Când ea și-a mijit ochii periculos de mult, el s-a retras un pas în direcția mea. Eu l-am ignorat. Nicholina se târâse departe de mine. Am smucit-o înapoi, încruntat.

---

[1] „Bună ziua, Moarte Roșie!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

— Era frig, a continuat Beau, justificându-se, așa că Seraphine mi-a oferit locul ei.

Seraphine și-a rezemat capul de umărul lui Thierry. Refuza să-i dea drumul la braț. El a strâns-o de mână, la fel de drăgăstos, ca un frate pe o soră.

— În unele nopți nu pot să dorm, a zis ea.

— Da, tocmai, a dat Beau din cap spre Coco. E nemaipomenit de amabilă, fata asta, chiar mi-a citit până când...

— Nu, zău! Coco și-a plesnit palmele cu un zâmbet înfricoșător. Mai spune-mi. Spune-mi *totul* despre noaptea ta friguroasă între Zenna și Seraphine.

— Ei bine, n-a mai fost friguroasă după asta, a zis Beau, fie lamentabil de ignorant, fie hotărât să-și dovedească nevinovăția. M-am trezit asudând. A fost groaznic. Cât pe-aci să mor de căldură.

— Temperatura mea e mai mare decât a unui om, a zis Zenna.

— Vezi? a dat iarăși Beau din cap – de parcă ar fi lămurit problema definitiv – în timp ce eu îi strângeam legăturile Nicholinei. Spune-i, Zenna. Spune-i că a fost platonic.

Zenna și-a arcuit din nou sprânceana.

— Contează?

Coco i-a imitat expresia.

— Da, Beauregard. Contează?

El s-a uitat îngrozit de la una la cealaltă.

— Nu mă obliga să-ți leg și gleznele, Nicholina!

Am împins-o în fața mea, când a încercat să se răsucească din nou.

— Am s-o fac. O să te car în brațe tot drumul până la L'Eau Mélancolique, dacă e nevoie.

Ea s-a lăsat pe spate, frecându-și obrazul de pieptul meu ca o pisică.

— Cred că mi-ar plăcea asta, vânătorule. Oh, da! Cred că mi-ar plăcea foarte mult.

Încruntându-se și ea ca mine, Zenna a tras adânc aer în piept. Dacă a detectat un miros nou de la Lou, n-a zis nimic, în schimb a clătinat din cap și și-a întors atenția spre Thierry.

— Unde e fratele tău, Thierry? Unde e Toulouse?

Deși Thierry a înțepenit, a răsuflat prelung și întretăiat. *Toulouse a rămas la Chateau. Eu... am evadat.*

— Chateau le Blanc?

Ochii Zennei au fulgerat auriu. Pupilele i s-au micșorat, devenind două fante.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Thierry a clătinat din cap, fără tragere de inimă. *Morgane ne-a capturat în tuneluri. Sau, mai bine zis, ea a făcut-o.* Și-a împins bărbia spre Nicholina, care a chicotit și s-a aplecat în față, pocnind din buze de parcă i-ar fi trimis o bezea. Zenna a mârâit. Thierry totuși a continuat netulburat: *Când luminile s-au stins, ea a atacat. Mi-a tăiat brațul înainte să știu ce se întâmplă. Mi-a băut sângele. Când ne-a poruncit lui Toulouse și mie să ne încuiem departe de Mascarade des Crânes – s-o așteptăm până se întoarce –, n-am avut de ales. A trebuit să ne supunem.* S-a uitat spre mine, cerându-și parcă iertare. *V-am auzit strigătele, dar n-am putut interveni. Îmi pare rău!*

I-am întors privirea cu toată solemnitatea pe care am putut s-o exprim, în timp ce Nicholina a încercat să se sucească în brațele mele. De parcă am fi dansat.

— Nu te învinuiesc pentru ce s-a petrecut.

El a dat din cap. *În cele din urmă, ne-a luat de acolo. Ea și stăpâna ei. La Voisin. Ne-au dat, pe noi și pe lupi, în mâinile lui La Dame des Sorcières fără să stea pe gânduri. Morgane era... interesată de noi. De magia noastră. Ne-a luat puterile cu injecțiile ei și ne-a dus la Chateau.*

Fumul și-a făcut loc printre dinții strânși ai Zennei.

Nu pot să-mi amintesc grozăviile chinurilor la care ne-a supus acolo. N-am s-o fac. Ea voia să... să descopere sursa magiei noastre. Să-i testeze limitele. Să-i studieze diferențele față de a ei. Cred că a făcut la fel și cu lupii. S-a uitat, în tăcere, cum Beau, Coco și cu mine o imobilizam pe Nicholina la pământ cum făcuserăm și la far. Coco a silit-o să-și deschidă gura. Nicholina a izbit-o cu fruntea în față. *Sau probabil acum îi face plăcere să provoace durere. În orice caz, a făcut experimente pe noi.*

— Thierry, a zis Seraphine.

— O să-i smulg capul de pe umeri, a zis Zenna. Și o să-l mănânc.

Célie aștepta, ținându-și răsuflarea.

— Cum ai evadat?

În cele din urmă, vocea mea m-a salvat, a râs sardonic Thierry. *Vrăjitoarele de gardă din noaptea aceea erau tinere. Nu mă mai păziseră până atunci. Un soi de petrecere avea loc deasupra, iar ele au sosit târziu, cherchelite, să-mi administreze injecția. Eu tocmai începusem să-mi simt mâinile. Picioarele. Am stins felinarul și le-am așteptat să descuie ușa. Când au deschis-o, mi-am proiectat vocea de-a lungul culoarului. Asta le-a dezorientat. Când s-au întors spre proiecție, eu... eu...* A închis ochii. De parcă n-ar fi putut suporta amintirea. *Le-am doborât.*

— Au meritat-o, a zis iute Zenna.

Probabil. Totuși, ultimele lor strigăte le-au alertat pe celelalte de evadarea mea. Nu l-am putut găsi pe Toulouse. Ne separaseră, ne-au folosit pe fiecare ca să-l tortureze pe celălalt... S-a întrerupt abrupt, respirând anevoie. *În cele din urmă,* a șoptit, *n-am avut de ales, a trebuit să-l părăsesc.*

Seraphine i-a atins umărul.

— N-ai fi putut niciodată să-l salvezi fără să te salvezi mai întâi pe tine.

M-am rătăcit în pădure. Voiam să mă întorc. Trebuia să mă întorc. Lacrimi necurse au scânteiat în ochii lui negri, când în sfârșit i-a deschis. *Nu pot să-l las singur.*

Zenna s-a aplecat ca să-i prindă privirea direct.

— Și n-o să-l lăsăm. O să ne întoarcem la Chateau le Blanc după Toulouse. După lupi. Apoi vom face una cu pământul blestematul de castel, cu Morgane le Blanc și Dames Blanches înăuntru. Îți promit!

— Promisiuni, promisiuni, a murmurat Nicholina în barbă. Promisiuni *goale*. Stăpâna mea va fi în siguranță, da, stăpâna mea va aștepta.

— Stăpâna ta va *tot* aștepta.

Mi-am reajustat strânsoarea, ca să-mi subliniez punctul de vedere. Episodul cu ciorile nu se putea repeta. Trebuia să fim mai vigilenți. De aici până la L'Eau Mélancolique aveam să-i dau drumul numai cât îi ungea Coco din nou legăturile cu sânge. Dacă mai plănuia încă să o ducă pe Lou la Josephine – la Morgane –, trebuia să târască și cadavrul meu în urmă. Răsuflând încet, apăsat, am întrebat-o pe Zenna:

— Cum de sunteți aici? Ai spus că Deveraux l-a *simțit* pe Thierry?

Ea și-a întors ochii aceia aurii spre mine.

— Claud nu e ca tine. Nu e nici măcar ca mine.

— Da, dar... de ce nu l-a simțit pe Thierry înainte? De ce nu l-a putut găsi pe Thierry în tuneluri? Înainte ca Morgane...

M-am oprit din a duce la capăt întrebarea. A sfârșit-o Nicholina pentru mine:

— Înainte să-l fi *torturat*?

Fum proaspăt a erupt pe nările Zennei.

— Claud n-a susținut niciodată că ar fi divinitatea supremă, Vânătorule. Doar divin. Nu e omniscient și nu e omnipotent. Și l-a simțit pe Thierry în tuneluri. Când Focul-iadului s-a aprins totuși – a aruncat o privire de reproș în direcția lui Coco –, a pierdut conexiunea. Credem că magia focului a ascuns prezența

lui Thierry. Nu ne-am dat seama că era Chateau le Blanc. Când Thierry a scăpat de sub vraja lui, în urmă cu trei zile, Claud l-a simțit din nou. Și am zburat imediat în nord ca să-l găsesc.

După ce a clipit cu a doua pereche de pleoape, verticale, ochii i-au redevenit căprui.

— Seraphine și cu mine scotocim munții ăștia de zile întregi. N-am putut zbura destul de jos ca să-l căutăm cum se cuvine fără să riscăm să ne expunem, ceea ce ne-a silit *să mergem.*

Buzele i s-au schimonosit la acest cuvânt.

Seraphine a bătut-o ușurel pe brat.

— Când am ajuns la Fée Tombe, în dimineața asta, Zenna în sfârșit i-a adulmecat urma lui Thierry. Încă proaspătă. Am urmat-o până la far, unde ne-am întâlnit cu o gloată furioasă.

— Deja te goniseră de acolo, a mârâit Zenna, dar te-am urmărit.

Un zâmbet crud i-a arcuit buzele vopsite.

— Ciorile au fost o coincidență gustoasă. Bine-venită.

— Stai puțin!

Ridicând un deget, Beau s-a încruntat, uitându-se de la una la cealaltă, cu stupoare. Probabil cu indignare.

— Asta înseamnă că Deveraux nu v-a trimis pentru *noi*? Nu ne-a auzit rugăciunile?

Zenna și-a înălțat o sprânceană.

— Aroganța ta e uluitoare.

— N-aș zice că e *arogant* să aștepți ajutorul de la un prieten...

— El nu e prietenul tău. E un *zeu.* Dacă vorbești cu el, o să te asculte. Cu toate acestea, a adăugat ea cu fermitate, mijind ochii, nu o să răspundă totdeauna. Nu înseamnă că aveți un zeu la dispoziție oricând vi se năzare, oricare dintre voi. El este din Lumea Veche și, prin urmare, e legat de Legile Vechi. Nu poate interveni direct.

Încruntătura lui Beau s-a adâncit până la amenințare. Am vorbit mai înainte să poată el protesta.

— Atunci, ne puteți voi ajuta? Nicholina a posedat-o pe Lou. Trebuie s-o exorcizăm.

— Nu-mi insulta inteligența!

Cu nările fremătând încă o dată, Zenna s-a aplecat să se uite direct în ochii lui Lou.

— Da, recunosc pacostea pe care o numești tu Nicholina. Cu mult timp în urmă, am cunoscut-o sub un alt nume. *Nicola.*

Nicholina s-a repezit, mârâind.

— Nu rostim numele acela. Nu-l rostim!

Zenna și-a plecat capul într-o parte.

— Dar eu sunt numai un dragon. Nu pot exorciza pe nimeni.

— Apele Melancolice pot, am zis iute. Călătorim într-acolo acum. Probabil ai putea... să vii cu noi.

Am așteptat, ținându-mi respirația, abia îndrăznind să sper. Cu un dragon de partea noastră, am fi ajuns la L'Eau Mélancolique într-o zi. Ar fi putut să ne transporte în zbor până acolo. Ar fi putut să ne apere. Nicholina – ba nici chiar Morgane – n-ar fi îndrăznit să amenințe un *dragon.*

Zenna n-a răspuns imediat. În schimb, a făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de noi. Și-a îndreptat umerii. Și-a dezmorțit gâtul.

— Vrăjitoarele se adună la Chateau le Blanc. Le-am iscodit în munți, prin pădure. Mai multe decât am văzut vreodată. Dacă vrem să-l salvăm pe Toulouse, trebuie să acționăm rapid. Îmi pare rău!

— Dar v-am putea ajuta și noi! Nimeni nu cunoaște Chateau le Blanc cum îl cunoaște Lou. După ce găsim perlele pentru Le Cœur, după ce o exorcizăm...

— După ce Toulouse *moare*, vrei să spui.

Dinții ei au continuat să se lungească. Ochii i-au sclipit auriu.

— Să fie clar, vânătorule – Louise le Blanc poate că e centrul universului tău, dar nu e și al meu. Eu m-am decis. Fiecare clipă pe care o pierd certându-mă cu tine este o clipă în care Toulouse și-ar putea pierde viața.

— Dar...

— Fiecare clipă pe care o pierd certându-mă cu tine este o clipă în care aș putea să te mănânc, în schimb.

— Înțelege asta, a spus Coco împăciuitor, pășind în fața Nicholinei și a mea.

A ridicat o mână ca eu să mă dau înapoi. Nicholina s-a repezit înainte s-o muște.

— Plecați! le-a îndemnat Coco din cap. Salvați-i pe Toulouse și pe lupi. Distrugeți castelul. Doar... ucideți-o și pe Morgane, în timp ce vă ocupați de asta.

A făcut semn către leșurile de ciori de jur împrejurul nostru.

— Două păsări, știți.

Zenna a dat din cap și Thierry a vrut să mă strângă încurajator de umăr, dar, gândindu-se mai bine la dinții Nicholinei, a renunțat. *O să ne vedem curând,* mon ami[1]*!*

Am izbutit să schițez un zâmbet. Zenna avea dreptate, desigur. Lou era prioritatea *mea.* Toulouse era a lor.

— Noroc, *frère*[2]*!* Ai grijă!

Amândoi s-au îndreptat spre faleză fără să mai spună altceva. Seraphine a mai zăbovit totuși lângă noi, de parcă ar fi căutat niște cuvinte, dar nu le găsea. În cele din urmă, a șoptit:

— Mi-aș fi dorit să vă fi putut ajuta mai mult.

Coco a tras un picior unei ciori care încă ardea.

— Ne-ați ajutat destul.

— O vom ucide pe Morgane, dacă putem, a promis Seraphine.

---

[1] „Prietene" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[2] „Frate" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Zenna nu s-a schimbat ca vârcolacii. Oasele ei n-au trosnit, nu s-au rupt. În loc de asta, s-a preschimbat cu grația și arta unui acrobat, ridicând elegant un braț în aer. Cu celălalt și-a prins trena. Într-o fluturare de satin, s-a învârtit și, în mijlocul piruetei sale, tot corpul i-a erupt în sus. În afară. Ca o flacără care se aprinde la viață.

— O frumusețe, a șoptit Célie, când Zenna și-a întins o gheară incrustată cu nestemate spre Thierry.

El a urcat pe gheară și ea l-a ridicat pe solzii netezi de ametist dintre aripile sale.

Seraphine a zâmbit.

— Nu-i așa?

Apoi dragonul și-a cules fecioara și toți trei au zburat degrabă în înaltul cerului.

LITANIE

Lou

REID, COCO, BEAU, ANSEL, MADAME *LABELLE. REID, Coco, Beau, Ansel,* madame *Labelle.*

Repet numele ca pe o litanie în întuneric. Îmi imaginez fiecare față. Arama părului lui Reid, pometii sculptați ai lui Coco, arcul frunții lui Beau, culoarea ochilor lui Ansel. Chiar și materialul rochiei lui *madame* Labelle când am văzut-o prima oară: mătase verde smarald.

Drăguță culoare! își dă cu părerea Legiunea, când îmi amintesc pereții cu foiță de aur și pardoselile de marmură de la Bellerose, scara maiestuoasă și femeile goale. *Drăguț... bordel?*

Da. Alea sunt țâțe.

Se înghesuie mai aproape, ascultând fiecare nume cu fascinație, examinând fiecare amintire. Mai puțin Etienne. Prezența lui se ține la o parte de celelalte voci, dar mai slabă acum. Mai stearsă. Și-a uitat din nou numele, așa că i l-am amintit eu. O să i-l *tot* amintesc. *Reid, Coco, Beau, Ansel,* madame *Labelle. E Etienne. Tu ești Etienne.*

Eu sunt Etienne, șoptește el slab.

Și noi am sperat cândva. Legiunea se înfășoară în jurul lui, nu ca să-l îmboldească, ci să-l aline. Ele văd numai o singură soluție la situația noastră, dar eu refuz s-o accept. *Refuz.* În schimb, îmi amintesc aroma patiseriei lui Pan, crema dulce a rulourilor cu scorțișoară.

Vântul în părul meu când săream de pe un acoperiș pe altul. Senzația de zbor. Prima rază a zorilor pe obrajii mei. *Speranța nu contează.*

Speranța contează cel mai mult, spun eu, înverșunată. *Speranța nu e boala. E leacul.*

În timp ce cugetă la cuvintele mele, întunericul se îmbibă cu confuzia lor, cu scepticismul lor. Nu-mi îngădui să-mi pătez propriile gânduri. *Reid, Coco, Beau, Ansel,* madame *Labelle. Reid, Coco, Beau, Ansel,* madame *Labelle.*

Întunericul s-a rărit pe alocuri totuși, iar prin el zăresc străfulgerări din... Nicholina. Amintirile ei. Acestea alunecă pe suprafața umbrelor, lucioase și strălucitoare ca uleiul pe apă, amestecându-se cu ale mele. Ici, frânturi dintr-un cântec de leagăn. Colo, păr roșu și mâini calde, un zâmbet clandestin și ecoul unui râs – râs adevărat, nu cel sinistru, artificial, pe care-l folosește ea acum. Căldura înconjoară acea amintire anume și îmi dau seama că nu e, de fapt, râsul ei. Vine de la altcineva, o persoană pe care cândva a îndrăgit-o. O soră? O mamă? Ten palid, piele pistruiată. Ah... o iubită.

Reid, Coco, Beau, Ansel...

Mă cuprinde panica la sfârșit. Mai e cineva, nu-i așa? Am uitat... *Pe cine* am uitat?

Legiunea murmură cu jale: *Speranța nu contează.*

Eu sunt Etienne, șoptește el.

Întunericul se dă în lături drept răspuns, dezvăluind templul Chateau le Blanc. Dar locul ăsta... nu l-am cunoscut niciodată. Sângele curge ca un râu din templu pe versantul muntelui, mânjind părul și poalele hainelor vrăjitoarelor căzute în drumul său. Nu o recunosc pe niciuna dintre ele. Mai puțin una.

Nicholina stă în mijlocul luminișului, cu mâinile și gura șiroind de sânge.

Oh, Doamne!

Niciodată n-am mai văzut un asemenea carnaj. Niciodată n-am mai văzut atâta *moarte.* Se întinde peste tot, mânjind fiecare fir

de iarbă și străpungând fiecare rază de lună. Plutește ca o molimă, groasă și infectă în nările mele. Iar Nicholina se delectează cu ea, iar ochii îi strălucesc argintii când se întoarce spre La Voisin, care coboară din templul lucind de sânge. Târăște după ea o femeie legată. Nu-i pot vedea fața. Nu pot să spun dacă e vie sau moartă.

Când mă uit mai bine, îngrozită, scena se întunecă la loc și o voce familiară se strecoară pe șira spinării mele.

Te temi de moarte, șoricel?

Nu mă dau îndărăt, recitându-le numele: *Reid, Coco, Beau, Ansel.* Apoi... *Toată lumea se teme de moarte. Chiar și tu, Nicholina.*

Chicotitul ei fantomatic reverberează. *Dacă nu-ți poți stăpâni această frică simplă, n-ai să supraviețuiești la L'Eau Mélancolique. Oh, nu! Soțul nostru plănuiește să ne boteze, dar nu-și dă seama. Nu înțelege. Stăpâna noastră îl va opri.* Imaginea unui dragon fulgeră – o clipă și a dispărut înainte să-l văd cum trebuie. *Și chiar dacă nu, apa e adâncă și rece, adâncă și rece, adâncă și rece, iar ei o să se înece, o să se înece, o să se înece.*

Surpriza și uluirea mea se întind acum între noi. L'Eau Mélancolique? Deși îmi răscolesc amintirile ca să pot plasa numele, întunericul pare să se condenseze mai mult în jurul lui. Cunosc cuvintele astea. Le *știu.* Numai că nu pot... par să nu-mi pot *aminti* de ele. O nouă panică mă invadează la această descoperire, dar... nu. N-am să cedez. Mă lupt împotriva întunericului cu mânie.

Reid, Coco, Beau, Ansel. Dacă Reid plănuiește să mă boteze în apa aceea, trebuie să aibă el un motiv. Trebuie să am încredere în el. *Pot să înot.*

N-are nicio legătură cu înotatul. O altă imagine răsare din ceața negricioasă. O femeie. Merge hotărâtă spre o mare nefiresc de netedă – o mare atât de netedă, încât seamănă cu suprafața unei oglinzi. Nesfârșită. Lucioasă. Nu încetinește când intră în adâncul ei și apa... pare să-i absoarbă mișcările. Nicio undă nu-i încrețește suprafața. Ea continuă să meargă, cufundându-se până la genunchi. Până la șolduri. Până la piept. După ce capul

i se scufundă sub apă, nu mai iese. *Nu ești prima care să caute îmbrățișarea apei. Mulți au venit înaintea ta și mulți vor veni după tine. Ea își prețuiește iubiții. Îi sărută pe fiecare de culcare, îi învelește bine în pat și îi tămăduiește cu sarea ei.*

Un gând mă lovește ca fulgerul. *Ce se întâmplă cu tine dacă eu mor?*

Ai văzut o Înălțare, zice ea. Mai degrabă simt decât văd cum ea-și întoarce atenția asupra lui Etienne, care tremură sub privirea ei scrutătoare. Și-a uitat din nou numele. *Sufletul poate trăi un timp nedefinit fără un corp.*

Nedefinit nu înseamnă veșnic.

Nu.

Așadar... și tu ai putea *muri dacă mor eu.*

N-o să se ajungă la asta.

De ce nu?

Un alt chicotit. *Stăpâna mea locuiește la Castel. Îmi va fi adus corpul acolo. Dacă tu n-ai să reziști ademenirii apei, eu o să mă întorc la el. Tu o să mori și eu o să trăiesc.*

De unde știi că e acolo corpul tău? o întreb, împingând din nou. Repetând numele. *Ai dat greș, Nicholina. Mama te-a atacat și tu ai provocat-o deschis. Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine. Probabil corpul tău n-o să fie acolo. Probabil și tu vei* muri.

Nu *am dat greș!* Întunericul se zvârcolește agitat la aceste cuvinte, și Legiunea șuieră și scuipă. Emoția asta le aparține numai parțial totuși. Nu, ele se simt de asemenea... curioase, și iată, adânc în esența lor... răzbate o undă de nostalgie. De speranță. *Stăpâna mea m-a însărcinat să i te duc lui Morgane le Blanc* – Nicholina îi rostește numele cu dispreț –, *și am s-o fac, indiferent de netrebnica ta familie. O să vedem cine dansează și cine se înecă.*

Reid, Coco, Beau.

Râzând din nou, Nicholina se retrage.

Reid Coco Beau Reid Coco Reid Coco Reid Coco

Rezistă! mă îndeamnă Etienne.

Apoi alunecă încă o dată în Legiune.

TREZEȘTE-TE, ȘORICEL!

Mă scol ca ieșind dintr-un somn adânc și numaidecât simt că s-a schimbat ceva. Deși întunericul încă mai acoperă totul, se destramă în scame stranii la cuvintele Nicholinei, plutind în vânt. Agățându-se de copaci și de stânci și de...

Oameni.

Îl studiez pe bărbatul de lângă mine. Păr arămiu ciufulit, merge pe o potecă de munte cu sfoara în mână, certându-se cu tânăra femeie de lângă el. *Uită-te la ei, Louise! Uită-te o ultimă oară. Familia ta.* O pauză plină de ură. *I-ai uitat?*

Deși numele lor se ridică încet, ca din smoală, mă agăț de fiecare de parcă viața mea ar depinde de asta. Reid și Coco. *Nu.*

Ochii întunecați ai lui Coco – atât de întunecați, încât par negri – se ridică spre cer înainte să poposească asupra mea. Nu. Nu asupra mea. Asupra Nicholinei.

— Chiar și cu perlele, știi că intrăm drept într-o cursă, așa-i?

Nicholina chicotește.

Clătinând din cap, Reid ne trage mai repede după el. Vederea mi se întunecă la fiecare pas.

— Nu neapărat.

O să moară, fredonează Nicholina. *Toți, până la unul. Stăpâna mea o să vină. Ea o să le smulgă inimile.*

Ba n-o să moară. Ea n-o să le smulgă inimile.

— N-avem de ales.

Cuvintele lui Reid nu lasă loc de contrazicere.

— Apele Melancolice sunt singura noastră speranță.

— Și după aceea? După aceea ce se întâmplă, Reid?

Amândoi se uită lung la mine.

— Chateau le Blanc e aproape, zice Coco. Odată ce Lou va fi din nou ea însăși – dacă Zenna nu dărâmă castelul –, poate că vom izbuti să ne strecurăm înăuntru și să... terminăm cu asta.

Cei doi care merg în frunte își încetinesc, în sfârșit, pașii. Amândoi au părul negru. Nu-l cunosc pe niciunul.

— *Nicholina* a fost cea care voia să atacăm Castelul, spune Reid ferm, nu Lou. Ceea ce înseamnă că este ultimul lucru pe care ar trebui să-l facem. Morgane și Josephine s-ar putea aștepta...

Însă glasul lui începe să se piardă, iar scena se modifică în jurul meu.

Ia-ți adio, Louise! Umbrele se îngroașă și se solidifică din nou în întuneric de nepătruns. Mă strivește sub greutatea lui, și sunt luată pe sus – departe de Reid, departe de Coco, departe de lumină. *N-o să-i mai vezi!*

Ba da, o să-i mai văd!

Cuvintele sunt înăbușite și firave, atât de neînsemnate, că Nicholina nu le aude. Dar celelalte le aud. Deși Etienne a dispărut, Legiunea își înfășoară prezența în jurul meu, înfășurându-mă în adâncimile sale. Intenția lor nu e să-mi facă rău totuși, nu să mă revendice. În schimb, mă țin deoparte. Mă țin laolaltă. *Speranța nu e boala.* Ele îmi murmură litania acum. Rugăciunea lor. *Este leacul.*

UN ALT MORMÂNT

Reid

CÉLIE A APĂRUT DINTRE COPACI ÎMBRĂCATĂ ÎN pantaloni strânși pe picior și cizme de piele până la genunchi. Și-a îndesat o cămașă largă în betelia lor. Cămașa lui Jean Luc. Am recunoscut cusăturile de la gât, mânecile. Albastru-închis – albastrul Vânătorilor – și auriu. Pe cap purta o pălărie de călăreț cu pană. Pe față, o barbă tunsă scurt.

Beau a izbucnit în râs.

— Ce e?

S-a uitat grăbită în jos, la ea, netezindu-și cămașa. Verificându-și părul, vârând o șuviță rătăcită sub pălărie.

— Nu e convingător?

— Oh, e convingător! a asigurat-o el. Arăți ca o idioată.

Lângă mine, Nicholina a chicotit din locul ei de pe pământ. I-am legat din nou încheieturile, mânjindu-i mâinile în întregime cu sângele lui Coco. Acum n-ar fi putut mișca nici măcar un deget.

Surprinsă, probabil chiar scandalizată de sinceritatea frustă a lui Beau, Célie și-a ridicat sprâncenele.

— Cosette poartă adesea pantaloni...

— Dar nu și o barbă, a zis Beau. N-ai nevoie să te deghizezi, Célie. Fața ta nu e pe afișele cu persoanele căutate.

— Ei bine... doar m-am gândit că aș putea...

S-a înroșit ca racul.

— Probabil nu sunt căutată de Coroană, dar tatăl meu mă va căuta, în cele din urmă. Jean Luc are spioni prin tot regatul. N-ar trebui să-mi iau măsuri de precauție?

La privirile noastre impasibile, și-a ridicat bărbia sfidător și a repetat:

— Cosette și Louise poartă pantaloni.

Beau și-a deschis larg brațele, rânjind superior.

— Și iat-o!

Ea și-a mijit ochii.

— Maiestate, vă rog să nu vă supărați, dar sunteți mult mai puțin agreabil decât mi-ar fi plăcut să cred!

Încă rânjind, el și-a pus un braț pe după umerii lui Coco.

— Nu mă supăr, te asigur.

Coco l-a împins de lângă ea.

— Aude asta mai mereu.

Făcându-i semn cu arătătorul îndoit lui Célie, Beau a condus-o în primul sat.

Hotărâserăm că ei doi aveau să caute perlele negre. Deși nu erau cei mai potriviți pentru asta, Coco și cu mine trebuia să rămânem cu Nicholina. Nu puteam s-o târâm pe străzi, cu mâinile legate și mânjite cu sânge. Mă cutremuram la gândul că ar fi putut deschide gura *să vorbească*, dacă într-adevăr am fi găsit pe cineva care să ni le vândă.

Pe la al treilea sat, auzisem destule de la ea cât să-mi ajungă o viață întreagă.

Acum, se lăsase pe spate pe o piatră de la marginea pădurii, gemând și opintindu-se cu legăturile ei. Mâinile îi atârnau moi și inutile de încheieturi. Ca niște stârvuri însângerate.

— Ne e foame. Nu ne încumetăm să intrăm măcar într-un singur cătun? Doar unul? Doar unul, doar unul, să ne distrăm puțin, bunăoară? Mi-a aruncat o privire răutăcioasă și a continuat: Doar unul, poate găsim un rulou cu scorțișoară?

Mi-am întors privirea de la mâinile ei bășicate. Nu puteam suporta vederea lor.

— Tacă-ți fleanca, Nicholina!

Coco se tolănise între rădăcinile unui copac cioturos, cât așteptam. Smulgea coaja de pe tăietura proaspătă din palma ei.

— N-o să înceteze până când n-o să taci tu.

— Ooo, șoricel isteț!

Nicholina s-a ridicat în capul oaselor abrupt, uitându-se cu jind la mine.

— Noi nu doar trăim sub pielea *ei*, nu, nu, nu. Noi trăim și sub a ta. E caldă și e umedă și plină cu *respirații – scurte – mânioase*...

— Jur pe Dumnezeu că dacă nu încetezi să vorbești...

— Ce-o să *faci*?

Chicotind, a tras din nou de sforile ei. Eu am tras îndărăt. Ea aproape că a căzut de pe piatră.

— O să rănești această piele frumoasă? O să lovești această carne pistruiată? O să ne pedepsești, oh, bărbate, cu o bătaie bună, *adevărată*?

— N-o lua în seamă, a zis Coco.

Îmi ardea toată fața. Gâtul. Mâinile mi s-au încleștat pe sfoară. O puteam ignora. Puteam s-o fac. Ea își dorea o reacție. N-aveam să-i dau satisfacție.

Alte vreo câteva minute au trecut în tăcere. Apoi...

— Trebuie să ne ușurăm, a decretat Nicholina.

M-am încruntat și am clătinat din cap.

— Nu.

— Poate între copaci? a continuat ea, de parcă nu spusesem nimic. Poate că o s-o merite. Copaci răi, răi. Poate că o s-o respecte.

Ridicându-se în picioare, a râs zgomotos la gluma ei perversă. Eu am smucit de sfoară, enervat.

— Am spus nu!

— Nu?

Surprinderea – încă prefăcută, încă nesinceră, de parcă s-ar fi așteptat cumva la răspunsul meu – îi umplea vocea. Vocea lui *Lou*. Auzind-o, m-a cuprins dorul și furia în egală măsură.

— Ai vrea să facem pipi pe noi? Pe soția ta?

— Nu ești soția mea!

Un val amar de regret m-a străbătut la cuvintele cunoscute. La amintire. Inelul pe care i-l dădusem odinioară lui Lou, un cerc de aur cu o piatră sidefată, atârna greu în buzunarul meu. Ca o cărămidă. Îl păstrasem la mine de la Léviathan, nerăbdător să i-l dau înapoi. Să i-l pun înapoi pe deget, unde îi era locul. Exact asta aveam să fac la L'Eau Mélancolique. Aveam să mă căsătoresc cu ea acolo, pe plajă. Întocmai ca ultima oară, numai că de-adevăratelea, de data asta.

Nicholina mi-a afișat un zâmbet felin.

— Nu, nu suntem soția ta, nu-i așa? Ceea ce ne face pentru tine... mai exact, ce?

O pauză. S-a aplecat mai aproape, frecându-și nasul de al meu. Am sărit înapoi.

— Ea s-a luptat, știi? mi-a șoptit încă rânjind.

Tot corpul meu a încremenit. Toată ființa mea.

— A strigat numele tău. Ar fi trebuit s-o auzi în acele ultime clipe. Absolut îngrozitor! Absolut *delicios*! I-am savurat moartea.

Nu era adevărat. Lou era încă acolo. Aveam s-o eliberăm.

— Nu te poate auzi, puiule.

Nicholina și-a țuguiat buzele într-o etalare dulce de compasiune și mi-am dat seama că rostisem cuvintele cu voce tare.

— Morții nu au urechi. N-o să audă strigătele tale și n-o să vadă lacrimile tale.

— Destul! a intervenit Coco tăios.

Deși o puteam vedea încercând să-mi smulgă sfoara din mână, nu puteam simți mișcarea. Pumnul mi-a rămas strâns. Sângele îmi vuia în urechi.

— Taci dracului din gură, Nicholina!

„Ea s-a luptat, știi?"

Nicholina a chicotit ca o fetiță. A ridicat din umeri.

— Bine.

„A strigat numele tău."

Am tras adânc aer în piept. Pe nas. L-am suflat pe gură. Pe rând. O dată și încă o dată.

„Ar fi trebuit s-o auzi în acele ultime clipe. Absolut îngrozitor!"

Ar fi trebuit să fiu acolo.

E vina ta e vina ta e vina ta

Beau și Célie au sosit exact atunci, iar Coco a reușit să-mi ia sfoara din mână. Uitându-se urât la mâinile lor goale, a răbufnit:

— Nimic? Din nou?

Célie a dat din umeri neajutorată, în timp ce Beau și-a ridicat numitele mâini într-un gest ursuz.

— Ce-ai fi vrut să facem, Cosette? Să ne căcăm perle? Nu suntem *stridii*.

Nările ei au fremătat.

— Stridiile nu se cacă *perle*, ce-oi fi așa de...

— Căcat cu ochi? i-a sărit Nicholina în ajutor.

Coco a închis ochii, silindu-se să respire, înainte să-și ridice ochii la cer. Deși fumul încă mai ascundea soarele, trebuie să fi fost târziu după-amiaza.

— Următorul sat e la vreo două ore distanță. Este ultimul pe acest drum înainte de L'Eau Mélancolique.

Expresia i s-a înăsprit și mi-a întâlnit privirea. Cu dinții încă strânși, am dat din cap o dată.

— Reid și cu mine o să căutăm, de asemenea.

— Ce?

Beau s-a uitat de la unul la altul, nevenindu-i să creadă.

— Célie și cu mine suntem *perfect* capabili...

— Sunt sigură că e adevărat, i-a tăiat-o ea, dar nu-i momentul pentru o întrecere de călcat pe nervi. Trebuie să găsim perlele alea. Asta e ultima noastră șansă.

— Dar...

Célie s-a aplecat în față, clipind rapid.

— Dar *Nicholina*...

Coco și-a ridicat pumnul. A înfășurat sfoara în jurul lui. Mișcarea a silit-o pe Nicholina să vină mai aproape, iar Coco a privit-o drept în ochi. Fiecare cuvânt promitea violență.

— Nicholina o să fie cuminte. Nicholina nu vrea să moară și poartă fața celei mai cunoscute vrăjitoare din Belterra.

A smucit-o mai aproape. Nicholina s-a oprit din rânjit.

— Dacă se dă în spectacol – dacă iese din rând fie și cu *vârful* piciorului –, oamenii o s-o lege de stâlp chiar aici, în Anchois. Nicholina înțelege asta, nu-i așa?

Nicholina a râs disprețuitor.

— N-o să ne lăsați să ardem.

— S-ar putea să nu fim în stare să te salvăm.

Nicholina i-a aruncat o privire mânioasă, dar n-a mai zis nimic. Deși am întins mâna după sfoara ei din nou, Coco a clătinat din cap și a pornit înainte.

— Ea rămâne cu mine, a zis peste umăr. Pe tine nu te lasă inima să-i tăbăcești fundul, dar eu pot. Lou așa ar vrea.

ANCHOIS SE FĂLEA CU TREI STRĂZI NEPAVATE. Una dintre acestea ducea spre docuri, unde zeci de bărci de pescar săltau pe apele negre. O alta găzduia locuințele dărăpănate ale sătenilor. Cărucioare și tarabe cu pești împânzeau piața celei de-a treia. Deși soarele apusese, vânzarea mărfurilor continua la lumina focurilor ce dansa pe fețele negustorilor. Cumpărătorii brat la brat se strecurau printre ei, strigându-și prietenii. Familia. Unii țineau în brațe pachete învelite în hârtie cafenie. Alții purtau coliere de scoici. Agate

scânteiau în părul copiilor neastâmpărați. Pescari cocârjați stăteau pe plajă și beau bere în grupuri de doi sau trei. Plângându-se de neveste. De nepoți. De genunchi.

Coco a scrutat strada cu piața, încercând să vadă prin spațiile libere din mulțime. Legase una din mâinile Nicholinei de a ei. Mânecile hainelor le ascundeau toate bășicile. Toate rănile.

— Ar trebui să ne despărțim. În felul ăsta, o să cercetăm pe o rază mai mare.

Am tras-o pe Célie la o parte de la un căruț cu pietre de ghicit viitorul.

— Bine. Voi două mergeți spre docuri și întrebați dacă a auzit cineva de perle negre în zona aceea. Noi o să căutăm în piață.

O sclipire de mirare și-a făcut loc în ochii lui Célie când a văzut un tânăr scoțând un fluier grosolan cioplit din buzunar ca să-i cânte altuia. Niște fete din apropiere au chicotit. Una chiar s-a desprins din grup, destul de curajoasă ca să danseze. Célie a dat din cap, cu entuziasm.

— Da. Hai să facem așa.

Coco ne-a măsurat din priviri cu scepticism.

— Asta urmăreai, Célie?

Beau s-a strâmbat și a clătinat din cap. Răzvrătit.

Am luat-o pe Célie de cot, asigurând-o din priviri.

— Dacă sunt acolo, le vom găsi.

Deși Coco părea să se îndoiască, a încuviințat, jucându-se cu medalionul de la gât. Potrivindu-și mai bine gluga pe cap.

— În regulă. Dar ar fi mai bine să cercetați piața, nu să vă plimbați pe aleea amintirilor.

A împuns prin aer cu degetul sub nasul meu.

— Și să fiți la vedere când ne întoarcem. Vreau să vă văd mâinile.

Făcând semn din cap spre Beau și Nicholina, a plecat, lăsându-ne singuri pe Célie și pe mine, într-o tăcere umilită.

Aveam vârfurile urechilor fierbinți. Obrajii ei erau ca roșiile coapte.

— Mersi, Cosette! am murmurat cu ranchiună.

Silindu-mi falca să se descleștеze, am respirat adânc, mi-am înfrânat desconsiderarea și am condus-o pe Célie spre stradă. Când negustorul și-a zornăit pietrele de ghicit în direcția noastră – le cioplise din oase de pește – am continuat să merg.

— Nu te lua după ce zice ea. A trecut prin multe...

Célie mi-a ocolit privirea.

— Nu cred că mă place.

— Nu place pe nimeni în afară de Lou.

— Ah!

Pentru o fracțiune de secundă, resentimentul i-a umbrit trăsăturile de păpușă. Dar apoi și-a înseninat fața cu un zâmbet politicos, îndreptându-și umerii. Îndreptându-și coloana vertebrală. Întotdeauna o lady.

— Probabil ai dreptate.

Zâmbetul ei a devenit sincer când a zărit o confiserie.

— Reid, uite!

A arătat spre cutiile cu migdale fondante din vitrină. Calisson.

— Sunt preferatele tale! Pur și simplu trebuie să cumpărăm câteva.

Bătând ușurel cu palma peste sacul ei de piele – îl pusesem pe umăr, unde se ciocnea de al meu – a încercat să mă cârmească spre ușa roz a confiseriei.

Eu nu m-am clintit.

— Suntem aici după perle negre. Nu bomboane.

Ea încă mă trăgea de încheieturile mâinilor.

— O să dureze doar două minute...

— Nu, Célie!

De parcă mustrarea lui Coco lovise pământul dintre noi ca un trăsnet, ea mi-a dat drumul la mâini. Roșeața i s-a întors în obraji.

— Prea bine. Ia-o înainte!

Am mers cam două minute, înainte să se oprească din nou. Uitând cu totul de mânie, se zgâia în față la un grup de bărbați strânși în jurul unui butoi. Cu ochii mari și copilărești, curioasă, a întrebat:

— Ce fac?

Am privit peste umerii lor, în timp ce treceam. Un pumn de coroane murdare de bronz acoperea capacul butoiului. O pereche de zaruri de lemn.

— Un joc de noroc.

— Oh!

Și-a lungit gâtul să vadă și ea. Când unul dintre bărbați i-a făcut cu ochiul și un semn să vină mai aproape, eu mi-am rostogolit ochii în cap. Halal deghizare! Fără să-l observe, ea a bătut din nou în săculețul ei.

— Mi-ar plăcea să încerc un joc de noroc, cred. Te rog, dă-mi tasca!

Am pufnit și am continuat să merg.

— În niciun caz!

Ea a scos o exclamație indignată din fundul gâtlejului.

— Pardon?

Deși abia dacă le cunoscusem pe Violette și pe Victoire, mi-am închipuit că așa se simțea un frate mai mare. Exasperat. Nerăbdător. Tandru.

— Reid.

Nu am luat-o în seamă.

— *Reid!*

Acum chiar a bătut din picior. Cum eu tot nu m-am întors, nu i-am dat curs cerinței stupide, a părut să-și iasă din fire, alergând după mine și agățându-se de sac cu ambele mâini. Șuierând ca o pisică. Ba chiar a zgâriat pielea cu unghiile.

— O să-mi dai sacul în clipa asta! Asta e... Tu... Ăsta e sacul meu! Nu poți avea tu controlul asupra lui și nici asupra *mea*. Dacă eu vreau să joc un joc de noroc, am să joc un joc de noroc, iar *tu* o să...

În cele din urmă, m-am răsucit și ea s-a învârtit odată cu mine. Am întins iute mâna s-o sprijin, când s-a împleticit pe picioare. Mi-a plesnit-o la o parte cu un mârâit foarte nedemn de o lady.

— *Dă-mi sacul meu!*

— Bine. Poftim!

I-am aruncat sacul, dar l-a scăpat printre degete. Monedele și bijuteriile s-au risipit în zăpadă. Înjurând, am îngenuncheat, ca să blochez vederea jucătorilor cu umerii mei.

— Dar ai promis să ne ajuți. Avem nevoie de coroanele tale ca să cumpărăm perlele.

— Oh, sunt foarte conștientă că aveți nevoie de ajutorul meu!

Lacrimi mânioase i-au strălucit în ochi când a îngenuncheat și ea, vârând cu pumnii comorile înapoi în sacul ei.

— Probabil *tu* ești cel care ar trebui să-și amintească.

M-am uitat urât, sugestiv, la trecătorii curioși. Mâinile mele i s-au alăturat grabnic și, cu toate că a încercat să mă dea la o parte...

M-am ridicat brusc, când degetele mi s-au închis peste o sticlă familiară. Un cilindru de sticlă. Foarte rece. Unghiile ei mi s-au înfipt în nodurile degetelor, când mi-am retras mâna.

— Stai! a strigat ea.

Prea târziu.

M-am uitat lung la seringa din palmă.

— Ce e asta?

Dar știam ce e. Amândoi știam. Ea a rămas complet nemișcată, cu mâinile împreunate peste burtă. Nu clipea, nu respira. O înțelegeam. Dacă mișca, fațada ei înlăcrimată s-ar fi putut sfărâma și adevărul s-ar fi putut revărsa neîngrădit.

— De unde o ai? am întrebat, aspru.

— Jean mi-a dat-o, a șoptit ea, șovăind puțin, când i-am spus că plec.

— Când i-ai spus că pleci să ne găsești pe noi.

Nu m-a contrazis.

— Da.

Mi-am ațintit brusc privirea spre fața ei.

— Aveai de gând s-o folosești?

— Ce?

Vocea i s-a frânt și m-a prins de antebraț, fără să țină cont de capetele lui Coco și al lui Beau săltând prin mulțime. Ei nu ne zăriseră încă.

— Reid, niciodată n-aș fi...

— Încă plângi.

Ea și-a șters grăbită fața.

— Știi că plâng când sunt supărată...

— De ce ești supărată, Célie? Te gândești că ai pierdut-o?

Degetele mi s-au strâns în jurul sticlei. Totuși, injecția de cucută nu s-a încălzit. Floarea Diavolului, așa o numeau preoții. Creștea pe costișa dealului unde fusese crucificat Iisus. Când sângele lui i-a atins petalele, au devenit otrăvitoare.

— N-ar trebui să conteze. Nu aveai de gând s-o folosești.

— Reid!

Mâna ei a început să coboare pe brațul meu. Chiar și acum murea de poftă s-o aibă în posesia ei.

— Era doar o precauție. N-am plănuit niciodată s-o folosesc pe tine sau... sau pe oricine altcineva. Trebuie să mă crezi.

— Dar te cred.

Și o credeam. Credeam că *nu plănuise* niciodată s-o folosească. Dacă reîntâlnirea noastră ar fi decurs prost totuși, n-ar fi ezitat. Faptul că o adusese aici, că o ascunsese, însemna că era pregătită să ne facă rău. Am vârât seringa în buzunar.

— Știi că asta e o otravă, da? Una standard. Vrăjitoare sau nu, te-ar paraliza mult mai repede decât pe mine. L-ar pune la pământ și pe Jean Luc. Pe regele Auguste. Pe toți.

Ea a clipit, derutată, confirmându-mi bănuielile. Crezuse că e o armă numai împotriva vrăjitoarelor. Am clătinat din cap.

— Futu-i, Célie! Chiar ți-e atât de frică de noi? De mine?

Ea a tresărit la cuvântul obscen, obrajii colorându-i-se puternic. Dar nu de stingherealã, ci de *furie*. Când și-a ridicat bărbia, vocea nu i-a tremurat:

— Asta-i întrebare? *Bineînțeles* că mi-e frică de tine! O vrăjitoare a ucis-o pe Filippa. O vrăjitoare m-a închis în sicriu cu rămășițele ei pământești. Când închid ochii, încă îi mai simt carnea pe piele, Reid. Încă o mai pot mirosi. Pe *sora* mea. Acum sunt îngrozită de întuneric, de somn, de vise și, chiar dacă sunt trează, abia pot respira. Sunt captivă într-un coșmar fără sfârșit.

Propria mea furie s-a dezumflat, făcându-se mică. Asemănătoare cu rușinea.

— Așa că, da, a continuat ea înflăcărată, lacrimi proaspete șiroindu-i pe obraji, mi-am luat în bagaj o armă împotriva vrăjitoarelor. Am ascuns-o de tine. Cum aș fi putut face altfel? Că-ți place sau nu, și tu ești vrăjitor acum. Ești de-al lor. Eu încerc – pe cuvânt, încerc –, dar nu-mi poți cere să nu mă protejez.

A respirat adânc, să-și revină, și s-a uitat în ochii mei.

— Pe drept cuvânt, nu-mi poți cere nimic. N-am să mai trăiesc în alt mormânt, Reid. Tu ți-ai văzut de drum. E timpul să fac și eu același lucru.

Deși o mie de cuvinte de alinare s-au ridicat la buzele mele, n-am rostit niciunul. Nu erau de ajuns pentru ceea ce suferise ea. Nu existau atâtea cuvinte ca să fie vreodată de ajuns. I-am dat înapoi seringa. Ea a înșfăcat-o imediat, ridicând-o în dreptul ochilor cu o expresie cu adevărat înfiorătoare. Nu ca a lui Lou. Nu ca a lui Coco. Nu ca a lui Gabrielle sau a lui Violette sau a lui Victoire. Ca a lui Célie.

— Când am s-o văd data următoare pe Morgane, o să-i înfig acul ăsta în inimă! a promis ea.

Și am crezut-o.

UN SIMPLU FAVOR

Reid

BEAU, COCO ȘI NICHOLINA NE-AU GĂSIT LA SCURT timp după aceea. I-am tras la umbra unei tarabe abandonate, departe de șoaptele sătenilor.

Coco s-a uitat de la mine la Célie, cu speranță.

— Ei? Ați găsit ceva?

Nicholina a pufnit batjocoritor, când Célie și-a vârât injecția în buzunar.

— Noi, ah... Scuzele mele, dar Reid și cu mine am fost... ei bine, distrași.

Coco s-a încruntat.

— Distrași?

— Nu le-am găsit încă, am spus scurt, aruncându-mi sacul lui Célie pe umăr. Trebuie să continuăm căutarea.

— Apele sunt adânci și reci, a lălăit Nicholina, cu fața ascunsă de gluga pelerinei sale. Și-n ele o să adormiți pe veci.

Coco și-a dus mâna la tâmplă, masându-se.

— E o porcărie de situație. Nici la docuri nu știe nimeni nimic. Unul dintre ei a aruncat cu o *carte* după noi când am întrebat de perle. Trebuie să fi auzit zvonuri despre L'Eau Mélancolique.

A oftat.

— Pescarii! Sunt superstițioși în zilele lor bune, dar le e frică de melusine în toate celelalte. Nu m-ar surprinde dacă ăla ar chema Vânătorii. O să-i vedem colcăind pe străzile astea până dimineață.

Beau a ridicat un mănunchi de afișe cu persoane căutate.

— Cel puțin, nu ne-a recunoscut.

— Și n-o să mai fim aici până dimineață.

Am dat dintr-un deget și rămășițele furiei mele au sărit pe hârtii. Beau a țipat când s-au aprins, lăsându-le din mâini în cărucior. Chipurile noastre s-au făcut scrum în câteva secunde.

— Tarabele o să se închidă curând. Hai să întoarcem piața asta cu fundul în sus!

O oră mai târziu, ne-am regrupat la capătul străzii. Prost dispuși. Cu mâinile goale.

Nicholina se legăna în vânt. O șuviță de păr alb îi flutura desprinsă de sub glugă.

— Înecați, înecați, înecați...

Încruntându-se, Coco a cercetat încă o dată din ochi mulțimea. Dar cu greu mai puteai s-o numești mulțime, acum. Cei mai mulți săteni se retrăseseră pentru noapte. Numai vreo câțiva mai dansau încă în stradă. Se împleticeau de la vin, agățându-se unul de altul și chicotind. Pe apă rămăseseră numai cei mai încăpățânați dintre pescari. Și cei mai beți.

— Ar trebui să plecăm. Nu-i nimic aici. Mâine putem să facem drumul înapoi...

Beau m-a întrerupt scurt cu un gest.

— Ți-am mai *spus*. Am căutat peste tot. Nu există nicio perlă în niciunul dintre satele astea.

Și eu scrutam cărucioarele cu marfă cele mai apropiate. Coral albit de sare. Clopoței de vânt din lemn adus de mare. Coșuri împletite din alge, cupe de sare de mare cristalizată, borcane cu anșoauri conservați. Borcane peste *borcane* cu anșoauri. Beau a trântit unul la pământ de frustrare, iar sticla s-a spart. Célie a sărit înapoi

cu un strigăt speriat. Când uleiul i-a împroșcat cizmele, el a pufnit în râs, și ea a ripostat trimițându-i un anșoa cu un șut drept în față.

Copii. Eram înconjurat de copii!

— Terminați! am spus, aspru.

M-am întors o ultimă oară în jurul axei mele, ca să mă asigur că nu-mi scăpase nimic. Dar disperarea mea n-a dus la niciun rezultat. Anșoaurile nu ofereau nicio perlă, neagră sau altminteri.

— Scuzele mele! a pufnit Célie cu multă demnitate. N-o să se mai întâmple.

— O să puți a pește *cel puțin* două săptămâni, a zis Beau.

Răsuflând apăsat pe nări, m-am răsucit spre el.

— Ai putea măcar încerca să încetezi să mai provoci pe toată lu...

O firmă de lemn din spatele lui mi-a atras atenția. Un nume familiar:

LA CURIEUSE *MADAME* SAUVAGE
PREȚURI DISPONIBILE LA CERERE

M-am încruntat și l-am dat la o parte. *Madame* Sauvage. Cunoșteam numele ăsta. De unde oare îl știam? Firma însăși – pe jumătate ascunsă și pe jumătate putredă – stătea între o tarabă de piepteni cu dinți lungi și un butoi cu ulei de pește. Am făcut semn într-acolo.

— Aia nu era aici înainte, nu-i așa?

Coco și-a mijit ochii, urmărind direcția degetului meu.

— Nu văd nimic.

— Păi, uită-te! E chiar...

Am clipit și cuvintele mi-au murit pe buze. Arătam spre uleiul de pește, nu spre pancartă. Pentru că nu era nicio pancartă. Lăsându-mi iute mâna jos, am clătinat din cap. Am clipit din nou.

— Ăăă... n-are importanță.

— Nu-i nimic acolo, a zis Nicholina, cu vocea neașteptat de aspră, și a tras-o de mână pe Coco. Nimic, nimic!

Coco a pufnit nerăbdătoare, înainte să-i așeze haina mai strâns în jurul ei.

— Dacă ați terminat într-adevăr...

Dar ochii i s-au mărit când a privit înapoi.

— Aia... aia nu era aici înainte.

Încet, ca încolțind un animal speriat, privirea mea s-a întors spre tarabă și butoi. Nicio îndoială, pancarta de lemn reapăruse între ele. Mătăsuri verde smarald și mov-închis fluturau din coviltirul aflat în spatele ei. De parcă ar fi fost acolo tot timpul.

— Magie, a șoptit Célie.

Coco și cu mine am schimbat o privire îngrijorată, înainte să ne apropiem cu prudență.

Deși aveam un cuțit în bandulieră, căruța însăși părea periculoasă. Bijuterii de toate formele și culorile sclipeau pe rafturile întesate. Bijuterii adevărate. Cu pietre și metale, nu din oase de pește și tentacule de caracatiță. O grămadă de sticle prăfuite le însoțea. Flori uscate. Cărți legate în piele. Pe o etajeră din spate, un șarpe stacojiu cu auriu dormea într-o cușcă de sticlă. Célie s-a apropiat de el fascinată.

Am tras adânc aer în piept, încercând și neizbutind să-mi înăbuș neliniștea.

Nu, nu părea periculos, dar aici – etalate mândre pe raftul din mijloc – trei perle negre se odihneau într-un culcuș de catifea. Nu putea să fie o coincidență. Când Beau s-a îndreptat spre ele, nerăbdător, l-am oprit cu o clătinare a capului, privind în jur după proprietar. Misterioasa *madame* Sauvage. Deși nu se vedea pe nicăieri, lipise o bucățică de pergament de pancarta de la intrare:

MĂ ÎNTORC IMEDIAT!

Coco a prins marginea mătăsii verde smarald între două degete.

— Perfect! E mai ușoară treaba.

— Prea ușoară, am zis, înainte să mă prind ce voise să spună. Stai puțin! Vrei să le *furi*?

— Sunt o hoață, Reid.

Cu privirea dintr-odată alertă, s-a uitat de la căruță la stradă, cercetând împrejurimile. Observând cuplul cel mai apropiat de noi. Perechea se plimba ținându-se de mână, ignorând prezența noastră. Când am făcut un pas în fața ei, blocându-i vederea, ea a rânjit cu infatuare.

— Și Lou este o hoață, știi? Și de îndată ce o vom fi salvat, poți să te scalzi în virtutea ta până ți se încrețesc degetele. Până atunci...

S-a strecurat pe lângă mine, ridicând nepăsătoare dintr-un umăr.

— Avem nevoie de perlele astea. E mai bine dacă nu ne vede nimeni fețele.

Ochii i s-au oprit pe ceva din spatele meu și a izbucnit în râs, aruncându-l spre mine.

— Grozav! O răsplată pentru tăcerea ta.

Am prins la piept... o pereche de pantaloni de piele.

— Nu-i amuzant.

— *Au contraire!*[1] Lou o să aibă de nevoie de o porție de râs sănătos după toată povestea.

Rânjetul încrezut i s-a șters.

— Mi-ai cerut să sper, Reid, dar speranța nu înseamnă nimic fără acțiune. O să fac orice va fi nevoie ca s-o salvez. *Orice* va fi nevoie. Tu ești gata să faci la fel? Sau Lou va cădea sub sabia principiilor tale?

M-am uitat furios la ea.

---

[1] „Dimpotrivă!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

— Splendid! Acum. Nu te mișca! Mă acoperi de minune.

Cu falca încleștată, am mototolit pantalonii de piele în pumn, uitându-mă la ea cum se îndreaptă agale spre perle. Când Nicholina a vrut să le doboare cu cotul, am prins frânghia și am desfăcut-o de la Coco în doi timpi și trei mișcări. Mi-am înfășurat-o în schimb pe propria-mi încheietură. Când Coco a aruncat o privire înapoi la mine, am dat din cap. Nu era bine, dar nici Lou nu era bine. *Lumea* nu era bine. După L'Eau Mélancolique, aveam s-o despăgubesc pe *madame* Sauvage cu dobândă. Aveam să găsesc zece perle negre ca să le înlocuiască pe acestea trei și...

Stai!

Numai trei?

— Noi suntem cinci, am spus.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă.

Mi-a sărit inima în gât și m-am răsucit spre vocea nouă. Mâna lui Coco a înghețat deasupra perlelor. O femeie bătrână a venit de după coviltir, cu umerii gârbovi și fața adânc brăzdată. Purta o eșarfă oliv în jurul părului argintiu. Nenumărați cercei în urechi, inele pe degetele de la mâini, pe degetele de la picioare. Picioarele *desculțe*. O pelerină verde smarald se târa pe pământ în urma ei. Ea a zâmbit, arătându-și dinții strâmbi.

— Oamenii nu pot intra în L'Eau Mélancolique. Apele le iau mințile.

Nicholina a șuierat de sub gluga ei, retrăgându-se în mine.

Am studiat femeia.

— Oare... ne-am mai întâlnit înainte, *madame*?

— Probabil. Dar și probabil că nu. Am una dintre acele fețe, mă tem. *Le visage de beaucoup, le visage d'aucun.* Fața văzută mereu...

— ... fața niciodată ținută minte, am sfârșit eu zicala veche din automatism. Dar...

Zâmbetul ei s-a prefăcut într-unul cunoscător.

— Salutare, drăguților! Bine ați venit la cabinetul meu de curiozități! Cu ce vă pot fi de folos astăzi?

În sfârșit, odată cu aceste cuvinte, am recunoscut-o și diverse straturi s-au ridicat într-o succesiune rapidă, fiecare o rană de pumnal în memoria mea: șobolani dansatori și cărăbuși de sticlă, dinți ascuțiți și aripi de fluture. O marionetă urâtă, un inel cu piatră sidefată și... o bătrână.

O bătrână care știa mai multe decât ar fi trebuit.

„V-ar interesa niște cale? Se zice c-ar simboliza modestia și devotamentul. Florile perfecte pentru a împăca doi îndrăgostiți."

Răni de pumnal pe jumătate vindecate. Încă sângerând pe la margini.

— *Madame* Sauvage, am zis, încercând un zâmbet.

Ea mi-a zâmbit cu bunătate.

— *Bonjour*, Reid! Ce plăcere să te văd din nou!

Zâmbetul i-a pierit când a privit-o pe Nicholina, a cărei față rămăsese ascunsă.

— Vai de mine!

Femeia a chicotit.

— Aș fi salutat-o pe frumoasa noastră Louise, dar se pare că altcineva s-a instalat în ea...

S-a oprit abrupt, lăsând capul într-o parte.

— Măi, măi, măi... mai mult de un cineva, cred, și puternic în privința asta.

Zâmbetul i s-a întors pe deplin și a bătut din palme, încântată.

— Louise le Blanc, deopotrivă blestemată *și* binecuvântată. Ce *captivant*!

Mai mult de un cineva? M-am încruntat. Se referea la Nicholina, desigur, dar... *binecuvântată*?

— Ai știi, a mârâit Nicholina cu ceva ce semăna a frică. Oh, da, ai recunoaște...

— Nu, nu, nu!

Madame Sauvage a dat din deget, iar Nicholina a amuțit. Corpul părea să-i fi prins rădăcini.

— E chiar destul din partea ta, Nicola. N-o să curgă nici sânge, nici secrete în căruța mea. Te rog, stai pe loc și observă!

— De unde...? am întrebat.

— Voi trei vă cunoașteți? ne-a întrerupt Célie, derutată.

Madame Sauvage i-a făcut cu ochiul. Gestul nu se potrivea cu fața ei zbârcită.

— Presupun că s-ar putea spune și așa. Ultima oară când ne-am întâlnit, cearta lor aproape că mi-a spart vitrinele.

Deși a adoptat o expresie de indiferență prudentă, curiozitatea scânteia în ochii ei căprui.

— Nădăjduiesc că îndrăgostiții s-au împăcat, nu?

Încă surprins, confuz, am aruncat pantalonii de piele pe un raft din apropiere.

— Nu-i treaba dumitale!

A scos un „hm" supărat la tonul meu, dar zâmbetul ei șugubăț nu s-a schimbat. Privirea i-a trecut de la mine la Célie și s-a oprit la Beau și Coco, ce stăteau lângă șarpe.

— Așa, deci, și totuși... se pare că ai nevoie din nou de ajutorul meu.

— Cât costă perlele? a întrebat Coco.

— Perlele, a repetat *madame* Sauvage, încetișor.

Arăta clar înviorată.

— Ei bine, draga mea, perlele sunt aproape neprețuite. Ce ești gata să dai pe ele?

Orice.

Nicholina încă nu se mișcase.

— Avem bani, am zis automat. Mulți bani.

— Vai de mine!

Madame Sauvage a chicotit din nou și-a clătinat din cap.

— Vai de mine, vai de mine! N-o să meargă, nu-i așa? N-o să-mi murdăresc eu mâinile cu bani.

O strălucire de surpriză a trecut pe fața lui Coco.

— *Ce* vrei, atunci?

— Orice-ar fi, a mormăit Beau, nu poate fi de bine.

Madame Sauvage a zâmbit și mai larg.

— O, nu, Înălțimea Voastră, aveți o părere complet greșită! Nu vă temeți, nu-i nimic necurat. Vedeți, eu negociez doar în favoruri simple. Doar simboluri, de fapt. Fleacuri.

M-am încruntat.

— Nu-i nimic simplu într-un favor.

— Ce favor? a întrebat Coco, pe jumătate cu teamă, pe jumătate cu nerăbdare. Spune-ne, ca să putem să-l facem!

— Desigur, desigur.

Dacă era cu putință, zâmbetul lui *madame* Sauvage a devenit și mai larg.

— Cum spuneam, e chiar simplu: un favor, o perlă. Scuzele mele, a adăugat ea către Beau și Célie, înclinându-și capul, dar, pe cuvânt, L'Eau Mélancolique nu e un loc pentru oameni obișnuiți. E întunecat și periculos, dragilor. În adâncurile ei pândesc mai mult decât niște simpli monștri.

Beau s-a strâmbat, neîncrezător.

— Și noi ce-ar trebui să facem, atunci? Să tăiem frunză la câini pe mal?

— De unde știi atât de multe despre L'Eau Mélancolique? a întrebat Coco în același timp.

— Spune-ne favorurile! mi-am ridicat eu vocea peste ale lor.

Da, acest mic căruț ciudat a apărut din senin. Această ciudată femeie părea să știe totul despre planurile noastre, s-o cunoască pe Nicholina. Adevărat, părea mai mult... curioasă, decât infamă, și ce altă soluție aveam? Aveam nevoie de perle. Perlele *ei*. Puteam să ne ocupăm de consecințe după ce le procuram.

Femeia în cauză și-a frecat mâinile noduroase.

— O să începem cu cel mai ușor, da? Doar un sărut.

„Doar un sărut."

Tăcerea a căzut ca un cuțit cu vârful în jos. În loc să se înfigă la picioarele noastre însă, atârna deasupra capetelor noastre. Mortal și ascuțit. Niciunul nu îndrăznea să se uite la altul. Nu am privit nici spre Célie, nici spre Nicholina. Nici ele nu mi-au aruncat vreo privire. Beau și Coco se uitau hotărâți în podea. În cele din urmă, am întrebat:

— Între... cine și cine?

Râzând, *madame* Sauvage a ridicat un deget încovoiat spre Beau și Coco.

Cuțitul își nimerise ținta.

Beau a înțepenit. Coco a rămas cu gura căscată. Încordarea ce-mi încinsese șira spinării totuși m-a părăsit în grabă și am încercat să nu răsuflu ușurat. Célie n-a avut nicio reținere. S-a sprijinit de un coș cu cărăbuși, râzând tremurat.

— Mincinoșii, firește.

Madame Sauvage a dat din cap, ceea ce părea un semn de încurajare. Sau de veselie.

— O să se sărute și adevărul va ieși la iveală. Există adevăr într-un sărut, a adăugat ea conspirativ spre Célie și spre mine.

Célie a dat din cap, deși suspectam că nu fiindcă ar fi fost de acord. Nu. Ci pentru că ar fi făcut orice să evite mânia lui *madame* Sauvage acum.

Am dat și eu din cap, odată cu ea.

Coco abia și-a mișcat buzele, când a bâiguit:

— Eu nu mint despre nimic.

Beau a pufnit în râs la asta.

Totuși, o compătimeam pe Coco pentru situația delicată – sincer – și am întins mâna s-o strâng încurajator de umăr.

— Orice e nevoie, da?

Ea s-a încruntat la mine.

Mi-am înăbușit un rânjet. Nu mă bucuram de asta. Chiar nu.

Dându-mi mâna la o parte cu o înjurătură printre dinți, ea a făcut un pas înainte. S-a oprit. A închis ochii și a tras adânc aer în piept. Când i-a deschis din nou, o hotărâre neclintită se citea în ei. A dat o dată din cap spre Beau, care arăta ciudat de reticent. Nu s-a ferit de privirea ei totuși. N-a detensionat momentul cu o glumă. Pur si simplu s-a uitat la ea, fără să se miște.

— Fă-o și gata! a zis ea. Grăbește-te!

El s-a strâmbat la aceste cuvinte, dar a făcut un mic pas în față, coborându-și glasul.

— Dacă-mí amintesc bine, Cosette, nu-ți place grăbit.

Încă un pas. Degetele lui Coco încă mai tremurau. Și le-a încleștat de fusta ei.

— Nu cu mine.

— Nu-mi place nimic cu tine.

Colțul gurii i s-a arcuit în timp ce se uita la ea, dar amuzamentul meu s-a șters la expresia lui. Nu voiam să-i văd emoția din ochi. Nu voiam să-i văd tandrețea. Jinduirea. Și cu toate acestea, reticența lui strălucea la fel de clar. Nu voia s-o sărute. Nu aici. Nu acum. Nu așa.

— Mincinoaso! a șoptit el.

Apoi și-a coborât buzele spre ale ei.

O bătaie de inimă a trecut cât au stat acolo, cu trupurile rigide și separate. Cu buzele abia atingându-se. Două bătăi de inimă. Trei. Cu un suspin de resemnare, Beau a dat să se retragă, dar Coco...

Mi-am dat ochii peste cap.

Nu l-a lăsat. Mâinile ei s-au ridicat pe gâtul lui, strecurându-se în păr, ținându-l pe loc. Nu. Trăgându-l mai aproape. Adâncindu-și sărutul. Când buzele ei s-au deschis într-un suspin, el n-a șovăit, iar brațul i s-a încolăcit pe șalele ei și a ridicat-o peste el. Dar tot

nu era destul de aproape. Nu pentru Coco. Ea s-a apăsat mai tare de el, până când el a chicotit și a condus-o cu spatele înapoi. Când spinarea ei s-a lovit de cel mai apropiat raft, el a urcat-o pe raft, i-a desfăcut genunchii și s-a împins între ei. Încet și măsurat. Fără grabă. Până când ea l-a mușcat de buză. Ceva a părut să plesnească în el, atunci.

Lângă mine, Célie le privea mâinile devenind frenetice – răsuflările mai zgomotoase – cu ochi rotunzi, uluiți. Obrajii îi erau stacojii, învăpăiați.

— O, Doamne! a zis ea.

Eu mi-am ferit privirea.

— Furtuna asta se pregătea de mult să se descarce.

— Sau să *nu* se descarce, a zis *madame* Sauvage, arcuindu-și o sprânceană ironică.

M-am crispat la aluzie.

— Ce vârstă ai?

— Sunt destul de tânără, băiete. Destul de tânără.

Corect. Cu imaginea *asta* în cap, mi-am dres glasul. Beau tocmai își strecurase o mână pe gamba lui Coco, înconjurându-i genunchiul ca s-o tragă mai aproape. Degetele lui îi mângâiau pielea. Am repetat sunetul, mai tare de data asta, și am rânjit fără să vreau.

— Hei! Da, scuze!

Rânjetul mi s-a lățit când el s-a retras iute, de parcă ar fi ieșit dintr-o apă. Clipind încet. Respirând greu.

— Se pare că v-a scăpat din vedere, *dar sunt și alte persoane de față.*

Totuși, el tot nu ne-a băgat în seamă. Se uita în schimb la Coco. Ea se uita la el. Niciunul n-a vorbit timp de vreo câteva secunde. În cele din urmă, cu infinită delicatețe, el i-a atins ușor fruntea cu buzele și a făcut un pas înapoi, trăgându-i rochia la loc.

— O să încheiem asta mai târziu.

În momentul acela, ea a părut să se trezească. Să-și revină. A sărit iute de pe raft, dărâmând o cutie cu ochi de sticlă. Aceștia

s-au împrăștiat pe podeaua căruței. Când s-a împiedicat de unul, ducându-se grămadă în Nicholina, Beau a prins-o de braț. Ea a încercat să și-l smulgă din strânsoare.

— Nu mă *atinge*! Sunt bine.

A alunecat pe un alt ochi, dându-i mânioasă un șut.

— Am spus că sunt *bine*!

Fața lui s-a posomorât la izbucnirea ei și s-a încruntat, dându-i drumul.

— Mai spune-o o dată!

Când ea s-a împleticit mai departe, aproape răsturnând un alt coș, el a clătinat din cap.

— Poate c-o să te cred.

Ea l-a privit cum iese cu pași mari din căruță, cu ochi din cale-afară de strălucitori și cu brațele strânse în jurul ei. Cu umerii încovoiați. De parcă sărutul lor îi provocase o rană fizică. Mi-am mutat repede ochii în altă parte, când mi-a surprins privirea.

— Nu spune niciun cuvânt! s-a răstit ea, ieșind valvârtej pe lângă mine, în stradă.

Nu s-a dus după Beau.

— Ah, *l'amour*!

Madame Sauvage s-a uitat lung după ei cu o expresie melancolică.

— V-am spus eu că adevărul o să iasă la iveală.

Când a bătut din palme încă o dată, întorcându-și privirea cu toată atenția spre mine, am dat înapoi.

— Acum, e rândul tău, tinere. Întinde mâna, te rog!

— Aș prefera să... nu, am spus, cu suspiciune.

— Prostii! Îți vrei perla, nu-i așa?

Am aruncat o privire după Beau și Coco.

— Depinde.

Dar nu era adevărat, nu tocmai, și amândoi o știam. Înghițind un nod din gât, am întins o mână către ea. Spre surprinderea mea,

ea a scos o pungă mică de pe mânecă și i-a răsturnat conținutul în palma mea. Célie s-a dat un pic mai aproape, înclinându-și capul.

— Semințe? a întrebat ea, buimăcită.

Într-adevăr asta erau.

Madame Sauvage mi-a închis palma, cu un zâmbet plăcut.

— Exact. Sarcina ta e simplă, dragă băiete. Plantează-le!

M-am încruntat la banalele semințe.

— Să le plantez?

Madame Sauvage s-a întors cu spatele și s-a apucat să-și pună ordine prin lucrurile răvășite din căruță.

— Ce altceva se face cu niște semințe?

— Eu...

Clătinând din cap, le-am pus înapoi în punguța lor.

— Ce sunt?

Întrebare prostească. Am încercat din nou.

— Unde... unde vrei să le plantez? Când?

— Tu decizi.

Când i-am aruncat o privire neîncrezătoare lui Célie, ea a ridicat din umeri, făcând semn întâi spre perle, apoi spre stradă. Am pus perlele negre în punguță, laolaltă cu semințele. *Madame* Sauvage nu m-a oprit, în schimb și-a scos un șoricel de pe mânecă și l-a lăsat să cadă în bazinul șarpelui. A gângurit drăgăstos până când șarpele s-a descolăcit. Ca o mamă cu pruncul ei. Célie mi-a făcut din nou semn spre stradă. Mai agitat, de data asta. Categoric.

Însă nu mi se părea corect *să plec* pur și simplu. Și Nicholina... încă stătea mută și împietrită. În mod clar, *madame* Sauvage nu era o simplă negustorească ambulantă.

— De ce ești aici, *madame* Sauvage? Cum... cum ne-ai găsit?

Femeia și-a ridicat capul parcă surprinsă să ne găsească încă acolo.

— De ce ești aici, tinere? Ți-ai obținut perlele. Acum, vezi-ți de drum!

A fluturat din mână încă o dată, iar Nicholina a tras brusc aer în piept. S-a împiedicat. În secunda următoare, s-a repezit la *madame* Sauvage cu un mârâit, dar eu am smucit iute de încheietură, silind-o să se oprească. Gluga i-a alunecat de pe cap descoperindu-i fața și ne-a săgetat pe rând cu privirea într-o furie mută.

— Nu e o senzație plăcută, nu-i așa? Să-ți pierzi autonomia corporală?

Madame Sauvage ne-a dat afară din căruță, fără altă ceremonie.

— O lecție pe care să ți-o amintești bine, Nicola. Acum, plecați! Cu toții aveți treburi mai urgente de care să vă ocupați, nu-i așa?

Célie s-a agățat de brațul meu, când a văzut că nu mă mișc, trăgându-mă spre trepte.

Da. Da, trebuia să plecăm, dar...

Privirea mea a fost atrasă de o vitrină de sticlă cu produse de patiserie, în apropierea șarpelui. *Cu siguranță* nu fuseseră acolo înainte. Oscilând între îngrijorare și interes, între frică și o inexplicabilă destindere, am făcut semn din cap spre ele.

— Cât... cât costă rulourile cu scorțișoară?

— Ah!

Madame Sauvage s-a înseninat brusc, scoțând ruloul din vitrină și învelindu-l într-o hârtie maronie. A coborât treptele la noi și mi l-a întins.

— Pentru tine? Sunt gratis.

Am privit-o alarmat.

— Nicio teamă.

Și-a smuls pancarta firmei din pământ. Un gest ciudat de obișnuit în mijlocul circumstanțelor ieșite din comun.

— O să ne întâlnim din nou curând, Reid Labelle! Plantează semințele alea!

Făcându-mi cu ochiul veselă, a dispărut de sub privirile noastre, odată cu pancarta și cu ciudata ei căruță.

LE CŒUR BRISÉ

Reid

— AM AJUNS, A ZIS ÎNCET COCO.

În urmă cu un sfert de oră, ne silise să ne oprim, ca s-o pună pe Nicholina la pământ și să-i toarne pe gât o tinctură de dormit. Nu fusese plăcut. Nu fusese amuzant. Încă mai aveam urme de mușcături pe mână, drept dovadă.

Stăteam la umbra unui chiparos singuratic – cel puțin, eu am crezut că e un chiparos. Sub fum și nori, adevăratul întuneric se instalase încă o dată. Pădurea din spatele nostru se înălța straniu de încremenită. Până și vântul se oprise aici, totuși izul de apă sărată încă se mai simțea în aer. Însă niciun val. Nu auzeam niciun val. Și nici pescărușii. Niciun semn de viață. Foindu-mă neliniștit de pe un picior pe celălalt, am studiat poteca din față. Îngustă și pietroasă, dispărea într-o ceață deasă de s-o tai cu cuțitul. Un fior rece mi-a trecut prin șira spinării la gândul a ceea ce ar fi putut pândi în ea. Deși nu era niciun semn de Morgane și Josephine, mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

— Și acum? a zis Coco, venind lângă mine.

— Mergem mai departe. Drept în jos.

— În *aia*? a întrebat Beau și a făcut câțiva pași înainte, oprindu-se lângă mine, de partea cealaltă.

Privea ceața cu îndoială.

— N-am putea să nu?

— L'Eau Mélancolique se întinde dincolo de ceață.

— Da, dar cu siguranță am putea găsi o cale de acces mai puțin evident amenințătoare.

— Le Cœur Brisé e pretutindeni. Nimeni nu are *acces* la Apele Melancolice fără voia lui.

Célie a înghițit anevoie.

— Dar... nu avem decât trei perle. *Madame* Sauvage a spus că oamenii obișnuiți nu sunt îngăduiți lângă ape. A zis că ne-ar putea înnebuni.

— Apele acestea ar putea înnebuni pe oricine. Om obișnuit sau vrăjitoare.

Coco și-a îndreptat umerii, continuând să scruteze ceața.

— Dar ai dreptate. Nu avem decât trei, așa că... o să mergem pe cărare atât cât ne îngăduie Le Cœur, dar numai Reid, Nicholina și cu mine vom continua până la mal.

Ochii ei au săgetat spre mine.

— Dacă o să putem trece de testul lui.

— Ce test? am întrebat cu neliniște crescută. Nimeni n-a zis ceva despre vreun test.

Ea a fluturat scurt din mână.

— O să-l treci.

Uitându-se la Nicholina totuși, a adăugat:

— De ea nu sunt sigură, dar pe noi nu ne-a testat decât o dată. Poate că nici de data asta n-o va face...

Beau a sărit la această nouă informație, întorcându-se să arate cu degetul spre Coco. Triumfător. Furios.

— *Știam* eu că ne ascunzi ceva!

— Lou și cu mine ne-am jucat la Apele Melancolice în copilărie! s-a răstit Coco. Asta nu-i mare secret. Bineînțeles că am dat

de Le Cœur o dată sau de două ori. El ne-a plăcut, așa că nu ne-a cerut perle. I-am adus trucuri, în schimb.

Célie a clipit, derutată.

— Dar ai spus că avem nevoie de perle negre.

Pufnind nerăbdătoare, Coco și-a încrucișat brațele și a întors capul.

— Avem. Noi am avut – numai că nu mereu. Lou i le-a vrăjit odată să se prefacă în păianjeni când le-a atins. Lui îi e groază de păianjeni.

O scurtă tăcere.

— Și el v-a plăcut? a întrebat Beau, perplex.

— Pe mine mai mult decât pe Lou.

— Destul!

Am ridicat-o pe Nicholina mai sus în brațele mele, pornind către cărare. Tentacule de ceață s-au întins să mă întâmpine, încolăcindu-se în jurul cizmelor mele, gleznelor mele. Le-am gonit cu un șut. Eram atât de aproape! *Prea* aproape.

— N-am bătut atâta cale ca să plecăm acum.

DAR SĂ PLECAȚI AR TREBUI.

Deodată, o voce necunoscută a tunat în jurul meu, prin mine, și m-am împiedicat, cât pe-aci s-o scap pe Nicholina în ceață cu capul înainte. După reacțiile celorlalți – Célie a țipat de-a dreptul –, și ei o auziseră. Ceața de la tălpile mele s-a îngroșat vizibil, înfășurându-se mai sus pe picioare. I-am simțit strânsoarea ca de menghină. Panicat, am sărit înapoi și ceața mi-a dat drumul. Totuși, nu s-a oprit din a se îndesi. Nu s-a oprit din a vorbi. *DACĂ NU PUTEȚI BEA DIN APE ȘI SĂ SPUNEȚI ADEVĂRUL.*

Aproape că am călcat-o pe Célie în graba mea de a mă retrage.

— Ce-i asta?

Ea s-a agățat de brațul meu, de brațul Nicholinei, de orice ca să se ancoreze în realitate. Însă asta era realitatea noastră – posesii,

câini iscoadă, dragoni care-și schimbau forma, *ceață* vorbitoare. N-avea să se sfârșească niciodată.

— E Le Cœur?

Drept răspuns, ceața s-a întunecat încet, absorbindu-se într-un punct, precum un păianjen și-ar fi țesut pânza. Au crescut membre. Un cap. O pereche de ochi înfiorători, negri cărbune. În pofida vocii sinistre, ochii aceia s-au îmblânzit dând de Coco, în timp ce posesorul lor a pășit înainte. Cu o statură impunătoare – mai înalt chiar și decât mine –, omul a izbucnit într-un râs tunător și și-a deschis brațele pentru ea. Ea a șovăit doar o secundă, înainte să dea fuga la el. Cu vocea poticnită de râs – probabil și de lacrimi –, ea și-a îngropat fața la pieptul lui și a zis:

— Mi-a fost dor de tine, Constantin!

BEAU SE HOLBA LA EI, perplex, în timp ce se îmbrățișau. Poate că i-aș fi găsit expresia comică, dacă n-aș fi simțit și eu această revelație ca o lovitură în moalele capului.

Constantin. *Constantin.* Cunoșteam numele, desigur. Cum l-aș fi putut uita vreodată? *Madame* Labelle mă fermecase cu el în Bellerose, în urmă cu multe luni, țesând magia cu povestea ei de îndrăgostiți sub o stea potrivnică. Despre inele magice și mări de lacrimi, despre vrăjitoare și bărbați sfinți. Despre Angelica și *Constantin.* Sfântul care dăruise Bisericii sabia lui binecuvântată, balisarda originală. Purtasem o parte din el ani de-a rândul, neștiind că sabia lui nu fusese binecuvântată deloc, ci vrăjită de iubita lui. Ea voise să-l protejeze. El își dorise magia ei. Iar când nu fusese în stare s-o ia de la ea, își luase în schimb viața.

Nu putea fi acesta același bărbat. Bineînțeles că nu putea. Povestea spunea că murise și, chiar dacă nu, ar fi avut o mie de ani acum. Oale și ulcele. Iar Coco... nu scosese un cuvânt că l-ar fi cunoscut pe Constantin în timpul povestirii lui *madame* Labelle.

Ne-ar fi spus, altminteri. Fără îndoială. Viața lui Lou fusese tangențial legată de el și Angelica, a căror dragoste fără noroc fusese ceea ce aprinsese scânteia războiului dintre Biserică și Dames Blanches. Ea ne-ar fi spus. Ne-ar fi spus.

— Constantin.

Beau a rostit numele încet, gustându-l. Amintindu-și.

— Știu numele ăsta. N-ar fi trebuit să fii mort?

Coco a înțepenit la cuvintele lui insolente, dar Constantin a chicotit doar. Ciufulindu-i părul lui Coco, s-a desprins blând din brațele ei.

— Faima mă precedă.

— Tu ești Le Cœur Brisé? am întrebat, nevenindu-mi să cred. Inima Zdrobită?

Ochii lui negri au sclipit.

— Sunt conștient de ironie, te asigur.

— Dar nu ești.... nu ești *acel* Constantin. Nu ești el.

Când s-a uitat lung la mine, am răsuflat zgomotos și mi-am întors privirea spre Coco, incapabil să articulez subita, dureroasa izbucnire de emoție din pieptul meu. Ea nu ne spusese și nouă. Ne ascunsese informația. Nu mințise – nu tocmai –, dar nici nu spusese adevărul. Mi se părea o trădare. Clătinând din cap, am încercat să mă concentrez.

— Bine. Cum?

— Cui îi pasă? a murmurat Beau, aproape nedeslușit.

Constantin și-a desfăcut brațele.

— Sunt blestemat pe vecie, vânătorule, pentru că am jinduit după mai mult.

Coco i-a aruncat o privire piezișă.

— Cred c-ai făcut ceva mai mult de atât.

— Ai dreptate, desigur, Cosette. I-am frânt inima unei femei pe parcurs – singurul regret adevărat în viața mea.

Dându-și ochii peste cap, Coco a spus:

— Constantin s-a aruncat de pe stâncile astea. Când Angelica și-a plâns marea ei de lacrimi, apele... l-au înviat.

A făcut un gest spre ceața din jurul nostru. Chiar ceața din care se materializase Constantin.

— Magia îi dă viață. Acum el servește ca un avertisment.

Cu toții ne-am holbat la ea.

— Ce vrea să însemne asta? a întrebat, în cele din urmă, Beau.

— Înseamnă că Isla și-a vârât nasul unde nu-i fierbea oala, a spus Constantin, surprinzător de bine-dispus, ținând cont de împrejurări.

Și-a trecut mâna peste braț în jos, peste pieptul gol. Nu purta decât o pânză în jurul taliei, jumătatea de jos a corpului fiindu-i ascunsă de ceață. Pe pielea lui se formaseră picături de condens, iar umezeala îi încrețise părul.

— Ea a urmărit tot ce s-a întâmplat între mine și Angelica, iar când apele au intervenit, s-a repezit și m-a blestemat să păzesc femeile acestor ape – și magia lor – veșnic.

Célie a ridicat capul brusc.

— Femeile acestor ape?

— Melusinele, a precizat Constantin, strâmbându-se cu dezgust. Femei-pește. Femei *capricioase*.

— Seducătoarele, a adăugat Coco. Acelea care locuiesc aici sunt, de asemenea, cele care spun adevărul. Unele sunt clarvăzătoare. Apele le-au dat abilități ciudate.

Brațele au început să mă doară și mi-am potrivit mai bine greutatea Nicholinei în brațe.

— Cine e Isla?

Constantin a pufnit, răspunzând:

— Regina melusinelor.

— Sora lui Claud, a zis Coco în același timp.

— Este și ea o zeiță, atunci? a întrebat Célie.

Constantin și-a înclinat ușor capul.

— Unii așa ar numi-o. Alții, nu. În orice caz, este foarte bătrână și puternică. Dacă vreți o audiență totuși, trebuie să vă previn: nu se poate amesteca în treburile ființelor omenești. Nu fără repercusiuni.

Coco i-a atins brațul.

— Nu suntem aici pentru ea, Constantin. Nu încă, cel puțin.

S-a uitat la Nicholina, la Lou din brațele mele, și tot corpul ei a părut să-și piardă puterile, încă o dată. Constantin i-a urmărit privirea, ochii lui pătrunzători observând pielea pământie a lui Lou, obrajii trași. A murmurat încet, înțelegând.

— Louise e bolnavă.

— Și posedată, am adăugat un pic disperat.

Sprâncenele lui s-au înălțat brusc.

— Și credeți că apele o s-o vindece?

— Pe tine te-au vindecat, a remarcat Beau, și tu erai mort.

Constantin a despărțit ceața cu mâinile, fuioarele acesteia curgându-i printre degete. Mi s-a părut un gest leneș. Unul apatic.

— E adevărat. Dacă poate ceva vindeca, atunci apele acestea o pot face. Deși au început ca simple lacrimi, au devenit sensibile ca pulsul într-o Dame Rouge, la fel de conectate ca o Dame Blanche de acest pământ. Angelica a fost o clarvăzătoare, iar magia ei le-a impregnat. Apele văd lucruri pe care noi nu le putem vedea, știu lucruri pe care noi nu le putem ști. Am trăit o sută de vieți omenești, și totuși nici măcar eu nu le pot înțelege cunoașterea.

M-am chinuit să scot perlele din sac, menținându-mi strânsoarea asupra Nicholinei. Beau și-a întins brațele. Fără tragere de inimă, i-am trecut-o lui, înainte să-i dau perlele lui Constantin. Spre surprinderea mea, mâinile lui păreau solide. Calde. Era cu adevărat viu.

— Plata noastră, am zis.

Degetele lui s-au închis în jurul perlelor. Ochii i s-au întors spre Coco.

— Ești sigură?

Ea a dat din cap cu hotărâre.

— E cea mai bună prietenă a mea.

El a ridicat din umeri și perlele s-au dizolvat în ceață.

— Prea bine. Pe capul ei să cadă.

Spre noi, ceilalți, a întrebat:

— Cine însoțește frumoasele domnițe?

Am făcut un pas înainte.

— Eu.

— Bineînțeles.

M-a măsurat din cap până-n picioare. A scos un „hm", parcă neplăcut impresionat. De parcă noroiul de pe cizme sau banduliera de pe pieptul meu l-ar fi ofensat.

— Am auzit de isprăvile tale, Reid Diggory. Am auzit de gloria ta în linia moștenirii mele. Am auzit totul despre moartea și sângele de pe mâinile tale și ale fraților tăi.

A făcut o pauză, așteptând să răspund, dar nu i-am dat satisfacție. Nu i-am arătat nicio reacție, de niciun fel.

— Sincer să fiu, îmi amintești de o versiune mult mai tânără a mea.

— Nu semăn câtuși de puțin cu tine.

El și-a înclinat capul.

— Timpul ne schimbă pe toți, nu-i așa?

— Bla-bla-bla, tâmpenii misterioase, avertismente rău-prevestitoare! a intervenit Beau, care și-a repoziționat-o în brațe pe Nicholina cu mișcări rigide, greoaie, răsuflând iritat. Mai stăm pe-aici sau...?

— Bine zis!

Constantin a rânjit și, fluturând o dată din mână, Beau și Célie au dispărut. Amândoi pur și simplu au... dispărut. Nicholina a aterizat din nou cu toată greutatea în brațele mele.

— Unde i-ai trimis? a întrebat Coco, ridicându-și vocea panicată. Vreau să zic... sunt în siguranță?

Ochii lui Constantin au sclipit.

— Nimeni nu e în siguranță aici, Cosette. Nici măcar tu. V-am protejat, pe tine și pe prietena ta, când ați fost copii. De data asta însă căutați apele ca adulți, din proprie voință. Nu mai pot să încalc regulile. Trebuie să beți și să spuneți adevărul. Acum...

A făcut un pas în lături, arătând spre cărarea dinaintea noastră, cărare încă ascunsă pe jumătate de ceața semisolidă.

— Începem?

Ea a înghițit anevoie un nod din gât.

Când eu am pășit hotărât înainte totuși, m-a luat de braț, grăbindu-se să țină pasul.

Deși nu-l puteam auzi pe Constantin urmându-ne, îi simțeam prezența în spatele nostru în timp ce străbăteam cărarea. Aceasta cobora în pantă lină, egală, în pofida stâncilor. Tăcerea încă mai învăluia totul.

— N-ai mai băut niciodată? am întrebat-o, cu voce scăzută. În niciuna dintre dățile în care ai fost pe-aici?

— Doar o dată, a șoptit ea, când am încercat să-mi văd...

Dar s-a oprit brusc, strângându-mă tare de braț.

— Când Lou și cu mine am încercat să înotăm. Constantin nu ne pusese să bem niciodată până atunci. De obicei, doar ne jucam pe mal.

— Și în acea ocazie? am întrebat.

Ea s-a cutremurat.

— A fost cumplit.

— Ce ai văzut?

— Ce-mi doream cel mai mult pe lume.

— Adică?

Ea s-a strâmbat, dar nu și-a retras brațul.

— Deja am spus-o o dată. N-am s-o mai repet.

— Nu vorbești serios.

O durere a început să-mi apese tâmpla stângă.

— De unde să știu la ce să mă aștept, dacă tu nu vrei să...

— Nu poți, a intervenit Constantin, materializându-se drept în fața noastră.

Amândoi ne-am oprit.

— Nimeni nu știe ce o să le arate apele. Dorințe, spaime, puncte tari, puncte slabe, amintiri – apele văd adevărul și cer în schimb adevărul. Tot ce trebuie să faceți este să-l recunoașteți.

La cuvintele lui, ceața de dincolo de el a început să se destrame. Se mișca încet, deliberat, fiecare fuior dându-se la o parte pentru a dezvălui o întindere vastă de apă, imposibil de netedă. Se desfășura printre doi munți până departe, cât vedeai cu ochii. Până în zare. Și dincolo de ea. Luna – argintie ca o monedă proaspăt bătută – lumina clar și strălucitor pe suprafața ca oglinda. Nici pic de fum, aici. Nici valuri.

Nici măcar un singur sunet.

Constantin a fluturat din mână și, din ceață, s-au format trei potire, solidificându-se în fier simplu. Așteptau în nisip, la marginea apei. Aproape atingând-o. Nu chiar. Încet, am lăsat-o pe Nicholina la pământ. N-a mișcat când i-am ridicat o pleoapă, nici când i-am verificat pulsul.

— *Ce* i-ai făcut? E aproape inconștientă.

— I-am dat o simplă băutură de dormit – lavandă, mușețel, rădăcină de valeriană și sânge.

Coco a ridicat din umeri cu neliniște.

— Se poate s-o fi făcut mai concentrată.

— O să bea și ea, a zis Constantin, forma lui începând să se șteargă, sau o să moară.

Nu mi-am putut reține un mârâit de frustrare.

— Ești chiar un nemernic, știai?

Când și-a ridicat mâinile, ele s-au dizolvat în ceață. Un alt zâmbet arogant.

— Sunt un simplu păzitor. Bea din apă și spune adevărul. Dacă reușești, o să poți intra în adâncurile ei vindecătoare. Dacă dai greș, o să părăsești aceste locuri și nu te vei întoarce niciodată.

— Nu plec nicăieri...

Dar în timp ce-mi ieșeau cuvintele pe gură, am simțit ceața strângându-se în jurul meu ca niște cătușe de fier și am înțeles că n-avea să-mi fie cu putință să rămân dacă dau greș. Ceața – sau Le Cœur sau apele sau magia însăși – nu avea să mi-o îngăduie. Doar după ce am mormăit o încuviințare succintă cătușele s-au risipit. Încă le mai simțeam prezența totuși, plutind deasupra pielii mele. Avertismentul lor.

— Beți din apă, a repetat Constantin, aproape imaterial acum, și spuneți adevărul!

Numai ochii îi rămăseseră. Când s-au fixat asupra lui Coco, s-au îmblânzit și un tentacul de ceață s-a întins ca să-i mângâie fața.

— Noroc!

Ne-a lăsat acolo, stând în lumina lunii, uitându-ne în jos la potirele noastre.

ADEVĂRUL APELOR

Reid

ÎNCĂ ÎMI MAI AMINTESC MOMENTUL PRECIS ÎN care mi-am primit balisarda. După fiecare turnir, se dădea un banchet în onoarea campionilor, un banchet de bun venit în rândurile frăției. Participau foarte puțini în afara Vânătorilor și a oamenilor Bisericii, iar petrecerile nu țineau niciodată mult – un discurs rapid, o masă și mai rapidă. Fără toasturi. Fără muzică. Fără festivități. Un banchet modest. În dimineața următoare totuși începea adevărata prezentare. Tot regatul venea la Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine să urmărească ceremonia de admitere. Nobili și sărmani se îmbrăcau în hainele lor cele mai bune. Cadeții se aliniau de-o parte și de alta a intervalului dintre bănci. La altar aștepta Arhiepiscopul, cu balisardele recruților. Acestea împodobeau masa de împărtășanie, lustruite și scânteietoare, în cutiile lor căptușite cu catifea.

Eu fusesem singurul recrut la ceremonia mea. A mea fusese singura balisardă de pe masă.

Jean Luc stătuse la capătul intervalului dintre bănci, cu mâinile la spate. Cu fața crispată. Cu trupul rigid. Célie stătuse așezată în rândul al treilea, cu părinții și sora ei. Încercase să-mi prindă privirea când străbătusem intervalul, dar nu fusesem în stare să mă uit la ea. Nu mă puteam uita la nimic decât la balisarda mea. Mă atrăgea ca un cântec de sirenă, iar safirul ei scânteia în lumina filtrată a soarelui.

Îmi repetasem jurământul învățat pe de rost. Cu umerii drepți și mândru. După aceea, Arhiepiscopul încălcase tradiția îmbrățișându-mă, dar manifestarea lui publică nu mă stingherise. Fusesem încântat de ea. Încântat de mine însumi. Atât de încântat! Și de ce nu? Mă antrenasem cu religiozitate ani de-a rândul – sângerasem, nădușisem și sacrificasem – numai pentru acest moment.

Când întinsesem în sfârșit mâinile ca să-mi primesc balisarda totuși, ezitasem. Doar o secundă.

O parte din mine știuse, încă de pe atunci, că această sabie – această viață – avea să aducă durere. O parte din mine știuse că aveam să sufăr.

O alesesem totuși.

Întocmai cum o alegeam pe-aceasta de acum.

Degetele mele s-au strâns pe metalul rece al potirului meu și am îngenuncheat să-l umplu. Nicio undă nu s-a creat când am străpuns suprafața nemișcată a apelor. Dimpotrivă, părea să fi absorbit mișcarea. Încruntându-mă, am încercat să-mi cufund și mâna, să împroșc, să provoc mișcare, dar m-am ciocnit de un zid invizibil. Am împins mai tare. Mâna mi s-a oprit la un milimetru distanță de suprafață – atât de aproape, încât i-am putut simți răceala iernatică radiind din apă. Dar tot n-am reușit să le ating. Suflând nemulțumit, am abandonat încercarea. Constantin mă avertizase.

M-am uitat la potirul de fier cu neliniște. Treaba asta n-avea să fie plăcută.

— Stai! Coco m-a apucat de antebrat când am dat să ridic cupa la gură, apoi a continuat: Lou mai întâi. Nu știu ce o să se întâmple când o să bem, dar mă îndoiesc că o vom mai putea ajuta.

— Nu cred că putem s-o ajutăm.

Totuși, mi-am coborât mâna.

— Nu știm ce o să-i arate ei apa. Cum să ne luptăm cu un dușman invizibil?

Coco și-a rostogolit ochii în cap și s-a aplecat să umple și celelalte potire.

— Nu spun că n-o să fie în stare să-și poarte singură lupta. Spun că e inconștientă. O să aibă nevoie de ajutor să bea, pur și simplu.

— Ah! Corect.

În pofida seriozității circumstanțelor în care ne găseam, am simțit fierbințeala urcându-mi pe gât. M-am grăbit s-o ajut s-o ridice pe Lou, așezând-o cu blândețe pe genunchii mei.

— Dă-i capul pe spate.

Am făcut cum mi-a cerut, luptând împotriva instinctului de a-i da peste mână lui Coco, atunci când i-a dus potirul la buze lui Lou. Întrucât Coco avea dreptate – dacă putea cineva să facă asta, Lou era aceea. Am ținut-o bine și, încet, cu grijă, Coco i-a deschis gura și i-a turnat apa.

— Ușor! am prevenit-o eu. Ușor!

Coco nu-și lua ochii de la ceea ce făcea.

— Gura, Reid!

Nu s-a întâmplat nimic când apa rece i-a ajuns pe limbă lui Lou. Coco a mai turnat puțin. I s-a scurs pe la un colț de gură. Tot nimic.

— Nu înghite, am zis eu.

— Da, *mulțumesc*...

Dar Coco s-a oprit brusc când ochii lui Lou s-au deschis larg. Amândoi ne-am holbat la ea. Coco i-a pus o mână pe obraz.

— Lou? Cum te simți?

Lou și-a dat ochii peste cap drept răspuns, iar gura i s-a deschis pentru un țipăt violent – numai că niciun sunet nu i-a ieșit. Tăcerea continua să domnească. Apele totuși s-au încrețit, într-o stranie concordanță. Apucând-o strâns de umeri, am privit-o neajutorat cum își zgâria fața, cum se trăgea de păr. De parcă ar fi vrut s-o scoată afară pe Nicholina cu forța. A început să se dea cu capul de pământ.

— La dracu'!

M-am luptat s-o țin, dar Coco m-a împins înapoi, golindu-și potirul dintr-o singură înghițitură.

— Repede!

Și-a aruncat cupa, sprijinindu-și mâinile de mal.

— Bea acum! Cu cât mai curând ne dezvăluim adevărurile, cu atât mai curând o putem cufunda pe Lou în...

Dar ochii i s-au dat peste cap și, cu toate că n-a fost cuprinsă de spasme ca Lou, a căzut pe-o parte, inertă, frecându-și obrazul de nisip. Ochii încă i se mai rostogoleau.

Mai arătase astfel o dată. Nevăzând nimic. Văzând totul.

„Un bărbat apropiat de inima ta va muri."

Înjurând amarnic – am aruncat o ultimă privire spre Lou, care se lăsase fără vlagă în poala mea –, am dat pe gât conținutul potirului meu. Dacă-i posibil, apa era și mai rece decât o simțisem prin cupă. Nenatural de rece. Nemilos de rece. M-a ars pe gâtlej în jos, prefăcându-se în gheață în stomacul meu. În membrele mele. În venele mele. În câteva secunde, până și cea mai simplă mișcare a devenit grea. Tușind, înecându-mă, am împins-o pe Lou la o parte din poală, când primul tremur mi-a zguduit corpul. Când m-am prăbușit în mâini și în genunchi, marginile câmpului meu vizual au pălit, devenind albe. Ciudat. Ar fi trebuit să se întunece, nu să se lumineze, și...

Arsura din plămâni a dispărut brusc, iar vederea mi s-a limpezit. Am clipit, surprins. Am clipit din nou. N-avea cum să fie așa. Să nu fi băut oare destul? Ridicându-mă, m-am uitat întâi la cupa mea goală, apoi la Lou și la Coco. Surpriza s-a prefăcut în confuzie. În frică. Amândouă dispăruseră complet în ceață, ca și ceilalți. Am sărit în picioare.

— Lou? Coco?

— Sunt aici! a strigat Lou de mai departe, pe mal.

Uimit, ușurat, m-am grăbit spre vocea ei, scrutând prin ceață și prin întuneric. Deși luna încă mai îmbăia scena într-o lumină

argintie blândă, era mai puțin strălucitoare acum. Mănunchiuri de raze răzbăteau, când și când, prin ceață. Orbindu-mă o clipă. Dezorientându-mă în următoarea.

— Unde ești? Nu pot...

Mâna ei a prins-o pe a mea și a pășit la vedere, zâmbind larg și întreagă. M-am holbat la ea fără să-mi cred ochilor. Dacă pielea ei fusese palidă și bolnăvicioasă, acum strălucea aurie, pudrată cu pistrui. Dacă părul îi fusese tuns și alb, acum i se revărsa lung și lucios pe spate, din nou castaniu cu reflexe nisipii. I-am prins o șuviță între degete. Până și cicatricile i se vindecaseră. Mai puțin... mai puțin una.

Am plimbat un deget pe deasupra spinilor și trandafirilor de la gâtul ei. La atingerea mea, ochii ei s-au închis. Ceața îi unduia în jurul feței, învăluind-o într-o aură eterică.

— Îți place? Coco ar putea face o avere cu asta – să transforme macabrul în frumos macabru.

— Tu ești întotdeauna frumoasă.

Cu un nod în gât, abia am putut rosti cuvintele. Ea și-a încolăcit brațele pe talia mea, sprijinindu-și urechea de inima mea.

— Ești... mai bine? am întrebat.

— Aproape.

Zâmbind din nou la expresia mea, s-a ridicat pe vârfuri ca să mă sărute.

— Vino! Vreau să-ți arăt ceva.

Am urmat-o orbește, cu inima bătându-mi în gât. O voce din adâncul minții mele mă avertiza că nu se putea să fie atât de ușor – mă prevenea că n-ar trebui să am încredere –, dar când Lou și-a împletit degetele cu ale mele, trăgându-mă mai departe în ceață, m-am lăsat în voia ei. Îi simțeam mâna caldă cum nu mai fusese de nici nu mai știu când. Iar parfumul din aer – a magie, vanilie și scorțișoară – l-am inspirat adânc. O senzație de pace lăuntrică radia din pieptul meu. Bineînțeles că n-am stat pe gânduri. Aceasta

era Lou. Nu era o balisardă și nu străbăteam intervalul dintre băncile unei catedrale. Nu depuneam un jurământ de credință. Făcusem deja asta.

— Cum ai exorcizat-o pe Nicholina? am întrebat, ca prin vis. Ce ți-au arătat apele?

Ea a zâmbit la mine peste umăr, luminată din interior.

— Nu-mi amintesc să fi fost atât de vorbăreț, bărbate.

Bărbate. Îndreptățirea cuvântului părea caldă. Amețitoare. Am zâmbit și mi-am petrecut brațul liber pe după umerii ei, lipind-o ferm de mine. Tânjind după căldura ei. După zâmbetul ei.

— Iar eu nu-mi amintesc ca *tu*...

... *ca ea să fi spus adevărul*, m-a certat mintea mea. *Nici tu nu l-ai spus. Asta nu e real.*

Zâmbetul mi-a fugit. Bineînțeles că nu era real. O puteam simți lângă mine. Încetinind și oprindu-mă, am strâns-o mai tare și am întors-o spre mine. Când și-a ridicat privirea, arcuind o sprânceană, mi s-a tăiat respirația. Într-adevăr părea să radieze de fericire. M-am simțit gata să zbor.

— Spune-mi, am zis încet, dându-i o șuviță de păr pe după ureche. Spune-mi ce-ai văzut.

— Lasă-mă să-ți arăt, mai bine.

Acum m-am încruntat. Pielea ei... chiar lumina? A dat din brațe și ceața din jurul nostru s-a rărit, dezvăluind un altar de piatră la o oarecare distanță. Pe el, o tânără era întinsă cu fața în jos, legată și cu căluș la gură. Se căznea să-și țină capul care ieșea în afara marginii altarului. Părul ei – alb ca zăpada și ca luna, alb ca rochia ei – fusese împletit. Împletitura îi cădea de pe ceafă spre vasul de piatră de sub gâtul ei. M-am apropiat, alarmat. Fata arăta... nu, *părea*... cunoscută. Cu ochii ei turcoaz, ar fi putut fi o Lou de șaisprezece ani, dar nu se potrivea. Era prea înaltă. Prea puternică. Pielea ei era palidă și fără de pistrui.

— Uită-te la ea, dragul meu, a fredonat Lou, cu un pumnal în mână.

M-am uitat speriat la pumnal, neînțelegând de unde apăruse. Incapabil să înțeleg de ce era la ea în mână.

— Nu e frumoasă?

— Ce faci?

Ea a aruncat pumnalul în aer, l-a privit învârtindu-se, ridicându-se și coborând, și l-a prins de mâner.

— Trebuie s-o ucid.

— Ce? Nu!

Am încercat să mă așez între ele, dar picioarele nu mi s-au urnit. Ceața s-a furișat înainte, în timp ce eu studiam fata, solidificându-se în jurul nostru. Respirația mea a devenit precipitată.

— De ce? De ce ai face asta?

Ea mi-a aruncat o privire compătimitoare.

— Pentru binele mai mare, firește.

— Nu. Asta... Nu, Lou!

Am clătinat vehement din cap.

— Uciderea unei copile n-o să rezolve nimic...

— Nu-i o copilă oarecare.

S-a apropiat agale de altar, încă aruncând și prinzând pumnalul. Fata o privea cu ochii mari, zbătându-se mai tare, în timp ce scena din jur continua să se dezvolte. Apa a dispărut și s-au format munți adevărați. Un templu într-o pajiște. Zeci de femei de jur împrejurul nostru, dansând nebunește în lumina lunii. Triplete cu păr negru și o vrăjitoare cu o coroană de ilice. Dar fata de pe altar nu putea să scape. Ceața o ținea captivă ca pe un porc pentru tăiere, în timp ce Lou i-a pus cuțitul la gât.

— Copila *aceasta*. Numai eu vreau să fac ceea ce trebuie făcut, dragul meu. Numai eu vreau să sacrific. De ce nu poți înțelege asta? O să salvez pe *toată lumea*.

Fierea mi s-a ridicat brusc în gât.

— Nu poți să faci asta. Nu... nu ei. Te rog!

Ea s-a uitat la mine cu tristețe, lama cuțitului încă pregătită deasupra fetei.

— Sunt fiica mamei mele, Reid. O să fac orice să-i protejez pe cei pe care îi iubesc. Tu n-ai ucide, a întrebat ea și a atins lama de gâtul fetei, pentru mine?

Nevenindu-mi să cred, mânios, aproape că mi-am rupt picioarele încercând să le smulg din loc.

— Eu n-aș uci...

Minciuna s-a înnegrit și a trosnit înainte să pot sfârși vorba. Ca cenușa pe limba mea. Cenușa mea.

Ucisesem pentru Lou. Arhiepiscopul nu fusese nevinovat, nu, dar ceilalți – cei de dinaintea lui? Îi ucisesem pentru mai puțin decât iubire. Îi ucisesem din obligație, din loialitate. Îi ucisesem pentru glorie. Dar... nici asta nu era foarte corect. „Bea din apă și spune adevărul."

Acum puteam vedea crăpăturile din magia ei. Lou pe care o plăsmuise apa fusese atât de convingătoare! Perfectă. Aidoma lui Lou pe care o păstram eu în amintire. Dar realitatea nu era perfecțiune și nici Lou nu era – nici atunci și nici acum. Îmi spusese odată că era dureros să-ți amintești de morți așa cum fuseseră ei, în loc de așa cum voiam noi să fie. Amintirea era un lucru periculos.

Timpul ne schimbă pe toți, nu-i așa?

Nu mai eram băiatul care tânjea după balisarda lui, care o ținuse mai întâi cu venerație, cu mândrie, și totuși, o parte din mine își mai amintea de acela. O parte din mine încă îi mai simțea aspirația. Acum, probabil pentru prima oară, vedeam adevărul clar. Îl ucisesem pe Arhiepiscop pentru că o iubeam pe Lou. Îi ucisesem pe nevinovați pentru că îl iubeam pe Arhiepiscop. Pentru că îmi iubeam frăția, familia. De fiecare dată când găsisem un cămin, mă luptasem cu îndârjire să-l păstrez.

Exact ca Morgane.

O linie subțire, stacojie, a udat lama lui Lou. I-a colorat gâtul fetei ca o panglică.

— Ai spus odată că sunt întocmai ca mama.

Lou se uita la sângele de pe pumnalul ei, ca vrăjită.

— Ai avut dreptate.

Mai rapid decât să pot reacționa, i-a spintecat gâtul fetei, întorcându-se cu fața spre mine, în timp ce victima se îneca și gâlgâia. Mișcările ei erau mai lente cu fiecare secundă. Stacojiul păta albeața pietrei irevocabil.

— Ai avut dreptate.

„Bea din apă și spune adevărul."

— Da.

Ceața din jurul picioarelor mele a dispărut la acest cuvânt și am înaintat cu hotărâre, înghițindu-mi fierea. Nu m-am uitat la fată. Nu i-am reținut fața. Pieptul mi se despica pe din două din cauza efortului. Ceea ce se întâmpla nu era real. Nu încă. Și n-avea să fie niciodată – dacă puteam interveni.

— Da, Lou, ești ca mama ta.

I-am luat bărbia în mână, silind-o să se uite la mine.

— Dar și eu sunt la fel.

În secunda în care aceste cuvinte mi-au ieșit de pe buze, un zâmbet larg i s-a desenat pe față.

— Bravo!

Și atunci solul a început să se sfărâme, altarul și templul curgând la pământ și prefăcându-se în nisip alb și apă nemișcată. Un vânțuleț mi-a umplut urechile și bărbia lui Lou a dispărut dintre degetele mele. Am rămas ținând aer. Nisipul îmi râcâia genunchii și mi-am plecat privirea, la potirul meu de fier de pe jos. L-am atins cu băgare de seamă. Încă era rece.

— Te-ai întors, a străpuns tăcerea vocea amuzată a lui Constantin, în timp ce eu m-am așezat pe nisip, năucit. După Coco, aș putea adăuga.

A făcut cu ochiul spre ea. Coco stătea nemișcată lângă mine, cu genunchii în brațe.

La privirea mea îngrijorată, a murmurat:

— Sunt bine.

— Ți-ai spus adevărul?

— Cuvințel cu cuvințel.

— N-ai de gând să-l repeți, nu-i așa?

— Niciodată.

Constantin a chicotit, înainte să-și mute iute privirea spre Lou, care începuse să se miște. Și-a frecat palmele, nerăbdător.

— Ah, excelent! La țanc.

M-am apropiat de ea, exact când a deschis ochii. Privirea ei s-a mutat rapid de la mine la Coco, la nesfârșita întindere de nisip din spatele nostru, și s-a ridicat imediat în capul oaselor, întorcând capul să se uite în spate.

— Lou? am întrebat, derutat, ridicând o mână să-i ating fruntea.

Rana ei nu se vindecase – nici nu mă așteptasem, nu atât de curând –, iar fața îi era mai palidă ca de obicei. Albă ca părul ei. S-a târât îndărăt, pe mâini, cercetând în continuare plaja, înnebunită.

— Unde sunt celelalte?

Vocea îi era pițigăiată, ca de copilă, și mi-a pierit curajul. Nu era Lou, așadar.

— Unde se ascund? Unde așteaptă? Sunt pe-aproape, sunt pe-aproape. Trebuie să fie aici, pe lângă ape.

M-am uitat la ea cu dezgust. Cu milă.

— Nu mai e nimeni aici, Nicholina. Doar tu.

— Nu, nu, nu.

Se legăna înainte și-napoi cum făcuse și Coco, scuturând frenetic din cap. Chircindu-se.

— E o cursă. Ele sunt aici, o, da, și așteaptă, se ascund, se furișează prin ceață...

Coco a îngenunchiat înaintea ei, apucând-o de bărbie cu degetele.

— N-o să vină. Acceptă faptul. Treci peste. Sau, mai bine, schimbă tabăra. Nicholina, mătușa mea nu este persoana pe care o crezi tu. Morgane e chiar mai rea. Nu te prețuiesc. Nu te acceptă. Tu ești doar o unealtă pentru ele – un mijloc pentru atingerea unui scop –, întocmai ca noi toți.

— *Nu!*

Cuvântul a ieșit cu un mârâit gutural, iar Nicholina a început să-și râcâie propria față, zgâriind pielea. Când am sărit să intervin, unghiile acelea m-au sfâșiat pe piept.

— Tu! O să te predau odată cu șoricelul, da, da, da, și o să-ți tăiem inima în trei...

Constantin a țocăit nemulțumit și-a fluturat din mână. Ceața i-a răspuns învârtejindu-se în jurul ei ca o tornadă violentă, imobilizând-o. Nicholina a urlat de furie.

— O să ne ucidă pe amândouă, șoricel prost! Șoricel prost, *prost!* Nu putem dansa, nu, dar ne putem îneca. Adânc, adânc, adânc, ne putem îneca. Nu e nicio speranță. Numai *rău.*

Apoi a vorbit din nou.

Căldura mi-a invadat tot corpul.

— Credeam că – vocea ei a coborât mai mult decât înainte și a scrâșnit din dinți, concentrată – tu nu-ți faci griji despre moarte? Sau ai acceptat, în sfârșit, adevărul?

Lou.

Nu mai respiram. Nu-mi puteam domoli bătăile nebunești ale inimii. Era ea. Era *Lou.*

Apa trebuie s-o fi slăbit pe Nicholina îndeajuns ca ea să iasă la suprafață sau... sau probabil cerea adevărul, chiar și acum. Apa știa că Nicholina nu aparținea acestui corp. Știa al cui corp îl locuia.

Constantin a oftat.

— Cearta a fost distractivă la început. Acum nu mai e. Spuneți-vă adevărul, cu toții, sau lăsați acest loc în pace! Nu am toată noaptea la dispoziție.

— Serios? Lou s-a străduit să zâmbească, încă gâfâind, după care a adăugat: Ce altceva... ai tu de făcut? Ăsta e... singurul tău rost... nu-i așa?

El a privit-o mânios.

— Fermecătoare ca întotdeauna, Louise!

Ea a făcut o plecăciune, neputând să-și ascundă grimasa când Nicholina s-a izbit din nou în cușcă.

— Încerc.

— Adevărul vostru! a insistat el, cu voce aspră.

Fața ei s-a contorsionat și, când a deschis din nou gura, n-am mai fost sigur cine vorbea: Lou sau Nicholina. În orice caz, adevărul s-a revărsat din ele fără remușcări. Puternic și curat.

— Sunt capabilă de un mare rău.

Cuvintele au atârnat în aer între noi, la fel de vii ca și ceața. Așteptau, încolăcite, răspunsul meu. Clarificarea mea. Propriul meu adevăr.

Am privit-o drept în ochi.

— Cu toții suntem.

Ca purtate de un oftat, cuvintele s-au risipit. Ceața a plecat cu ele, lăsând-o pe Lou trântită fără menajamente pe nisip. Constantin a dat din cap.

— Foarte bine, fiecare dintre voi. Una dintre cele mai mari încercări ale vieții este să-ți recunoști propriul chip. În noaptea asta, v-ați văzut pe voi înșivă. Ați băut din apă și ați spus adevărul.

A întins mâna spre mal. O emoție pe care n-o puteam defini lumina adânc în ochii lui. Probabil tristețe. Melancolie.

— Acum, mergeți! Lăsați înțelepciunea apei să vă curgă prin vene și să vă vindece.

Spre Coco a murmurat:

— Sper c-o să-ți trăiești adevărul, Cosette!

Ea a privit departe, spre apă, cu o expresie identică.

— Și eu sper.

În nemișcarea momentului, Nicholina s-a repezit spre cărare cu un strigăt de sălbăticiune. Un strigăt disperat. Am prins-o înainte să scape, ridicând-o pe un umăr. Mă lovea cu pumnii în spate, cu mai puțină forță decât m-aș fi așteptat. Mâinile încă îi erau rană vie, dureroasă. Când a încercat să mă lovească între picioare, am prins-o de gambă, ținând-o departe de mine. Propria-mi speranță se umfla în pieptul meu. Strălucitoare și neîmblânzită.

— O să te rănești.

— Dă-mi drumul!

M-a mușcat de umăr ca un animal turbat, dar lâna groasă a hainei mele a împiedicat-o să mă vatăme prea tare.

— O să ne ucizi! Mă auzi? O să ne înecăm! Nu putem dansa sub apa asta. Suntem prea grele, prea *multe*...

— Destul!

Am dus-o spre apă cu hotărâre de oțel. De data asta, picioarele mele i-au străpuns suprafața fără împotrivire. Ne fusese acordată permisiunea să intrăm. Să vindecăm. În urma noastră, Constantin a dispărut, lăsând-o pe Coco singură. Ea a dat scurt din cap.

— O să sfârșim treaba asta acum, Nicholina. Ieși! Naibii! Afară! Din! Soția! Mea!

A țipat când am aruncat-o cu capul înainte în apă.

MATHIEU

Lou

APA ERA ÎNGHEȚATĂ – ȘOCANT ȘI PARALIZANT DE rece. Mușchii mei s-au încleștat la impact și aerul din plămâni m-a părăsit într-un iureș surprins, dureros. Plămânii imediat au țipat în protest.

Al dracu' de grozav! Al dracu' *Reid!*

Intenția fusese bună, desigur, dar n-ar fi putut, bruta eroică, să verifice temperatura apei mai întâi? Poate și să intre el însuși în apă? Eu cu siguranță nu puteam înota ca un bloc de gheață. Iar ochii mei... Nu puteam vedea *nimic.* Oricâtă lumină a lunii strălucea deasupra nu reușea să pătrundă dedesubt, cufundându-ne într-o beznă totală. Un sfârșit potrivit pentru Nicholina, de fapt. O plată cu aceeași monedă. Dacă-i posibil, părea să-i placă întunericul chiar mai puțin decât mie și, în isteria ei totală, se zbătea nebunește, luptându-se pentru control. Ceea ce făcea să ne ducem la fund ca bolovanul.

Încetează! Încleștându-mi dinții îndurerați, m-am străduit să-mi mișc brațele și picioarele la unison. Ea se zbătea în direcție opusă, iar fustele ni s-au încurcat în picioare, groase și grele și periculoase. Ne-am mai scufundat o palmă, și încă una, și încă una, panica fiecăreia dintre noi amplificând-o pe a celeilalte, culminând într-un soi de frenezie colectivă. *Nicholina!* am zis aspru, ignorând

zbuciumul inimii mele. Aproape că-mi exploda în piept. *Încetează să te mai zbați! Trebuie să lucrăm împreună sau o să murim amândouă. Eu sunt o înotătoare puternică. Lasă-mă să preiau conducerea...*

Niciodată!

Vocile i-au ținut isonul. *Niciodată, niciodată, niciodată!* Se vânzoleau în jurul nostru, panicate și isterice, și noi ne scufundam și mai repede încă, împovărate de haina și de rochia grele de apă. Am tras de prima, în timp ce Nicholina încerca să o descheie pe a doua. Înjurând cu poftă, m-am alăturat ei, în schimb, și împreună – miraculos la unison – am desfăcut șireturile cu degete înțepenite, neîndemânatice. Ea a dat din picioare să scape de fustă, iar eu am tras cu ghearele de haină. În câteva secunde, amândouă pluteau, îndepărtându-se de noi prin apa neagră, amenințător și încet, înainte de a dispărea de-a binelea.

Tot ne scufundam.

La dracu'! Era de parc-aș fi înotat în ulei, în smoală. Plămânii îmi ardeau în timp ce mă căzneam să mă ridic la suprafață, iar Nicholina, în sfârșit, cu disperare, îmi imita mișcările. *Așa! Continuă! Piciorul stâng, piciorul drept, piciorul stâng, piciorul drept.*

Dansăm, dansăm, dansăm.

Dar nu dansam deloc. Deja îmi răsăreau stele albe în câmpul vizual, iar capul îmi zvâcnea de lipsa oxigenului. O durere ascuțită îmi străpungea urechile. Și... altceva. Altceva mai rău. Prea târziu, mi-am dat seama că vălul Nicholinei – întunericul care-i protejase subconștientul – dispăruse, de asemenea. Apa i-l smulsese. În sfârșit, fiecare gând, fiecare sentiment, fiecare spaimă curgea prin conștiința noastră comună cu o claritate surprinzătoare. Străfulgerări de chipuri. Frânturi de amintiri, crâmpeie de sentimentul legat de fiecare în parte. Fervoare și afecțiune și ură și rușine. Era prea mult. Prea multe. Nu le voiam. Emoțiile ei veneau încontinuu

totuși – atât de intense, atât de *dureroase* –, și întreaga forță a ființei sale m-a izbit ca un tsunami.

La fel și magia mea.

Auriu și alb au explodat cu orbitoare intensitate, pretutindeni în același timp. Deși am încercat să prind o structură – o structură să înot, o structură să mă înconjur cu un scut, o structură să orice –, emoțiile Nicholinei au copleșit totul. M-au zdruncinat.

Ce faci? Ce faci? Mă îmboldea, cu voce înnebunită, dându-și seama prea târziu ce se întâmplase. Nu știuse că vălul i se ridicase. Deși a încercat să-l invoce încă o dată, apa îl făcuse ferfeniță, cu neputință de reparat. *Dansează, șoricel! Trebuie să dansezi! Stâng, drept, stâng, drept!*

Dar nu apa ne îneca acum. Ci ea. Emoția pură a răpit și stropul de aer care ne mai rămăsese, împingându-ne pe amândouă dincolo de ripostă. Ne scufundam și ne scufundam și ne scufundam cu fiecare nou val. Nu. Ne scufundam *în* fiecare nou val. Întunericul din jurul nostru înțepa cu lumină.

Și, deodată, nu mai eram în Apele Melancolice.

LAVANDA ÎMI MÂNGÂIA vârfurile degetelor. Parfumul ei înmiresma aerul verii, dulce și iute și amețitor, iar deasupra, un singur nor gras plutea agale. Am aruncat o privire în jur, îngrijorată. Cunoșteam locul ăsta. Cunoșteam munții de jur împrejurul nostru, pârâul care susura la marginea câmpului. Când eram copil, mă jucasem aici adesea, dar pe atunci nu fusese plin de lavandă, ci numai de iarbă și cioturi noduroase de peri. Manon spunea că odinioară fusese un crâng în valea asta, dar Morgane îi dăduse foc într-o criză inexplicabilă de furie mai înainte să ne fi născut noi. Lavanda fusese oare înainte de copaci? Sau apăruse după?

Ceva s-a mișcat lângă mine și m-am încordat instinctiv, răsucindu-mă iute cu fața într-acolo.

Mi-a sărit inima din piept.

— Tu ești... *tu*, am zis, nevenindu-mi să cred.

Nicholina s-a uitat lung la mine, cu ochii ei argintii mai mari decât îi văzusem vreodată. Cu fața mai palidă. Cicatricele de pe pieptul ei străluceau puternic și oribil în lumina soarelui, iar rochia ei neagră – zdrențuită și murdară – părea nelalocul ei în acest peisaj tihnit. Privind la propriul meu corp, mi-am ridicat mâinile de probă și ele mi-au răspuns fără ezitare. Mi-am flexat degetele. Văzând cum se îndreaptă și cum se strâng înapoi în palmele mele, un balon de râs s-a ridicat în gâtlejul meu – *al meu*. Nu al nostru.

Incapabilă să mă abțin, mi-am ridicat fața spre soare, savurându-i căldura. Doar pentru o clipă. Nu știam unde sunt, nu știam *cum* ajunseserăm acolo și nici nu-mi păsa. În schimb, mă simțeam... întreagă. O senzație ciudată curgea prin membrele mele, de parcă apa nu doar mă restabilise, dar mă și întărise. Îmi dăduse putere. Sau probabil murisem, în cele din urmă, și intrasem în Tărâmul Verii Veșnice. Sau ăsta era Raiul? Niciunul nu explica prezența Nicholinei, și totuși, ce altceva putea fi?

Panica mi-a săgetat reveria, ascuțită și neașteptată, iar zâmbetul mi-a dispărut la fel de repede precum apăruse. Pentru că nu fusese panica *mea*. Nu, emoția venise de la altcineva. Am gemut tare când mi-am dat seama: și Nicholina recunoștea acest loc. Deși gândurile ei veneau prea rapid ca să le descâlcesc, erau impregnate cu un soi de dor. Un soi de disperare.

Futu-i!

Mi-am scuturat capul.

Deși corpurile noastre se separaseră, conștiințele noastre se părea că nu, și niciun zeu n-ar fi fost vreodată într-atât de crud cât să mă lege de Nicholina pe vecie, ceea ce însemna... ceea ce însemna că ăsta nu era deloc Raiul. Mi-am ridicat mânioasă privirea spre cerul albastru cristal. Unicul nor părea să-și bată joc de

mine și nu mi-am putut înăbuși un chicotit tăios. Luase forma unei cruci în flăcări.

Mai rău, acum nu-mi mai puteam simți deloc magia. Cu băgare de seamă, curioasă, am încercat să invoc structurile aurii în minte, dar n-au apărut. Deși vălul dintre Nicholina și mine nu se reînființase, structurile pur și simplu... dispăruseră. Indiferent ce magie hrănea locul acesta, nu era ca a mea. Nu era nici ca a ei. Era mult mai puternică decât a amândurora și ne lăsase la fel de lipsite de apărare.

Când o voce familiară a murmurat un cântec de leagăn în spatele nostru, amândouă ne-am întors în același timp. Panica Nicholinei s-a adâncit în groază, împletită cu propria-mi curiozitate morbidă.

— Cine-i acolo? am întrebat, urmărind două siluete apropiindu-se.

O femeie zveltă, cu părul negru – cam de vârsta mea –, mână-n mână cu un băiețel cu față gălbejită. Umbre adânci îi scurgeau viața din ochi, totuși încă mai râdea, cu răsuflarea tăiată, și încerca să țină pasul. Simțindu-i eforturile, femeia l-a ridicat în brațe. Au căzut la pământ amândoi, încă râzând, rostogolindu-se prin lavandă. Niciunul dintre ei nu ne observase.

— Cântă-mi, *maman*! a rugat-o el, lipindu-se de pieptul ei.

Și-a împreunat brațele firave pe după gâtul ei.

— Cântă-mi un cântec! *S'il vous plaît*![1]

Ea l-a strâns ușurel. În ochii ei palizi, adorația și îngrijorarea sclipeau în egală măsură. Inima mi s-a strâns, drept răspuns. Lângă mine, Nicholina încremenise, privind cu nesaț chipul băiețelului.

— Și ce cântec vrei să-ți cânt, *mon bébé*? a întrebat femeia.

— Știi pe care!

[1] „Te rog!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Nasul ei s-a încreţit a neplăcere şi i-a dat la o parte părul de pe frunte. Negru ca al ei.

— Nu-mi place ăla. E prea... trist.

— Te rog, *maman*!

Ochii lui palizi îi cercetau pe ai ei cu ardoare. Într-adevăr, părea o copie în miniatură a femeii.

— E preferatul meu.

Ea a pufnit cu exasperare drăgăstoasă.

— *De ce?*

— E înfricoşător! a zâmbit el, dezvăluindu-şi un dinte din faţă ciobit şi gropiţe în obraji. E cu monştri!

Rostogolindu-şi ochii, femeia a oftat.

— Prea bine. Dar numai o dată. Şi... nu cânta cu mine de data asta, bine? Te rog!

M-aş fi încruntat la ciudata cerere, dacă nu i-aş fi simţit neliniştea reverberând prin Nicholina. Dacă n-aş fi ştiut ce avea să se întâmple peste trei săptămâni. Acest băieţel... n-avea să se facă bine. Avea să moară încet, chinuit în zilele ce urmau, iar acesta... acesta nu era iadul meu, la urma urmelor.

Era al Nicholinei.

Dar ea nu fusese întotdeauna Nicholina. Odinioară fusese Nicola.

Nu-mi puteam desprinde privirea.

Închizându-şi ochii, femeia s-a lăsat pe spate în lavandă, iar băieţelul şi-a cuibărit faţa în adâncitura dintre gâtul şi umărul ei. Am ştiut cuvintele cântecului mai înainte să le cânte ea. Au răsunat în măduva oaselor mele.

— *Pe sub lună, la vremea recoltei, trece un fior şi frunzele foşnesc.*

Cu o voce înaltă, curată, de soprană, ea cânta ciudatul cântec de leagăn fără grabă, mângâind mai departe părul băieţelului.

— *Giulgiu-i subţire, strigoii zâmbesc şi-n streşini izbesc.*

El a chicotit, ea a continuat:

— *Un mire chemarea le-auzea, din somnu-i de veci se scula, să-și găsească iubita, Geneviève, care cu Louis măritată era. În odaia luminată, pe fereastră o vedea pe frumoasa Geneviève...*

În ciuda rugăminții mamei lui, băiețelul a îngânat odată cu ea:

— *... care pruncului de la piept îi cânta. Mirele a început a lăcrima.*

Ea a șovăit, mâna i s-a oprit pe părul băiatului, care a continuat cântecul singur.

— *Cei morți n-ar trebui să-și amintească, ferește-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...*

— Unei inimi ce și-a încetat zbaterea, a spus femeia încetișor, fără să mai cânte.

Băiatul a zâmbit și împreună au sfârșit tulburătorul cântec de leagăn.

— *Pe sub lună la vremea recoltei, trece un fior și frunzele foșnesc. Giulgiu-i subțire, pruncul zâmbește și chiar și strigoii jelesc.*

Băiatul a slobozit un hohot de râs încântat.

— El era un *zombi*. Nu-i așa, *maman*? Mirele era un zombi?

— Cred că era un strigoi, a răspuns ea, cu ochii rătăciți.

Încă mai strângea capul băiatului la piept, mai tare decât era nevoie.

— Sau poate un altfel de spirit. O fantomă.

— O să devin și eu o fantomă, *maman*?

Ea a închis ochii, părând îndurerată.

— Niciodată.

Conversația s-a abătut spre alte lucruri. Cu greața răscolindu-mi stomacul, am privit cum, în cele din urmă, ei s-au ridicat, pornind mână în mână înapoi de unde veniseră. Nicholina n-a clipit. Se uita țintă la spatele băiatului cu dor neascuns, nevrând să irosească nici măcar o privire spre femeie. Spre mama băiatului. Nicola.

— Cum îl chema? am întrebat încet.

A răspuns la fel de încet:

— Mathieu.

— Mathieu le Claire?

Băiatul devenea din ce în ce mai mic, în depărtare.

— Aveam doar șaptesprezece ani, a șoptit ea în schimb, pierdută în amintirile ei.

Am văzut în mintea ei cum se petrecuseră lucrurile la fel de clar cum vedeam câmpul cu lavandă: cum se iubise cu un bărbat – unul cu față palidă, părul roșcat, din satul lor de munte – și cum concepuseră un copil pe care amândoi îl iubiseră fără ezitare, complet și necondiționat. Cum bărbatul murise pe neașteptate de gripă, cum fiul lor căzuse bolnav la scurt timp după aceea, cum ea încercase totul, de la magie la medicină, ca să-l vindece. Ba chiar îl dusese la un preot – sau cea mai apropiată formă de preot – dintr-un ținut îndepărtat, dar el îi explicase că boala lui Mathieu era o „pedeapsă divină" și îi trimisese înapoi.

Nicholina îl ucisese. Prima viață pe care o luase fusese a acelui preot.

N-o cunoștea pe La Voisin pe atunci. Dacă ar fi cunoscut-o, poate că Mathieu ar fi...

— Ieși afară din gândurile mele, șoricel! a mârâit ea, scuturând din cap de parcă ar fi vrut să scape de-o muscă enervantă. Noi nu vrem să se vadă asta, nu vrem să se vadă...

— Aveai șaptesprezece ani.

Am repetat cuvintele ei încet, întorcându-mă să privesc din nou în jur, studiind siluetele munților. Când mă jucasem aici, în copilărie, găsisem o stâncă semănând cu nasul coroiat al unei cotoroanțe. Stânca aceea, cu negii săi, nu se vedea acum și asta nu trebuia să se întâmple. Munții nu *se mișcau*.

— Câți ani *ai*, Nicholina?

A șuierat printre dinții pătați, prea ascuțiți, scoțând scântei de mânie ca vreascurile aprinse. Și eu am compătimit-o. Dinții ăia fuseseră cândva frumoși. Ea însăși fusese frumoasă. Nu doar la față și la înfățișare, dar și la spirit – genul de spirit care o mână pe o mamă până la capătul lumii ca să-și salveze copilul, genul care iubește cu toată ființa. Genul care nu se dă în lături de la nimic. Da, Nicola fusese frumoasă din toate punctele de vedere – și din cele care nu se vedeau, de asemenea –, dar frumusețea i se veștejise cu timpul.

Și Nicholina trăise prea mult.

„Cum ai ajuns așa?" o întrebasem la un moment dat, stând în întunericul și mizeria din Léviathan. Nu-mi dăduse un răspuns, atunci. Nu era nevoie să-mi dea vreunul acum. Știam fără să-și deschidă buzele crăpate, fără să-și ridice vocea stranie, de fetiță. Trăise prea mult și timpul făcuse ravagii în ea, reducând-o la o carcasă stafidită a femeii care fusese cândva.

Clocotea de furie la mila mea sau probabil la amintirea fiului ei mort. Ca un animal sălbatic, feroce și încolțit, s-a răstit:

— Ai vrea să fii în iad, Louise le Blanc? O să-ți facem pe plac. O, da, o să te târâm în adâncuri, jos, jos, jos...

Când s-a repezit la mine vârându-mi degetele scheletice în gât, valuri negre s-au spart peste noi încă o dată. Au turtit lavanda, au înghițit soarele, ne-au luat pe sus în curentul lor trădător. Plămânii mei au țipat în agonie, când situația noastră s-a rezolvat cu o claritate ascuțită ca lama de cuțit.

Nu eram în iad și nu eram nici în rai.

Cu urechile țiuind, cu vederea tulburată, am bâjbâit să desfac strânsoarea degetelor Nicholinei, dar degetele acelea s-au înfipt în mai mult decât carne, acum. Au pătruns în conștiință, străpungând prin amintire. Amândouă ne scufundam, azvârlite fără milă încolo și-ncoace de valuri, până când Nicholina și-a recâștigat avantajul,

aproape zdrobindu-mi laringele. Am simțit presiunea aceea peste tot. În cap, în piept, în inimă. De jur împrejurul nostru a fost o explozie de alb, când m-am smuls din strânsoare, și am plonjat cu capul înainte una în amintirile celeilalte.

Printr-o cortină.

O tăcere s-a lăsat peste auditoriu când ne-am prăbușit pe scenă, și o frică insidioasă a înflorit la priveliștea din fața noastră: Reid, ținându-mă la pieptul lui, corpul meu nemișcat, ca mort, în brațele lui. Părul meu lung și castaniu, fața, însângerată și învinețită. Rochia, sfâșiată. Am aruncat o privire, panicată, spre dreapta, de unde avea să apară Arhiepiscopul peste câteva clipe. Și mulțimea... care aștepta, urmărindu-mă? Oare mă recunoșteau? Oare mă găsiseră, în sfârșit?

Nicholina s-a folosit de groaza mea înșfăcându-mă de păr și întorcându-mi fața în sus.

— Uită-te la tine, șoricel! Miroase-ți frica până și acum, atât de groasă și delicioasă! Atât de încântătoare!

A inspirat adânc pe lângă cicatricele de pe gâtul meu.

— Și ți-e frică de atât de multe, nu-i așa? Ți-e frică de propria mamă, de propriul tată. Ți-e frică de propriul *soț*.

Când și-a trecut limba de-a lungul gâtului meu în jos, m-am răsucit în strânsoarea ei, izbind-o cu creștetul capului în față și împleticindu-mă înainte. Ea și-a șters cu mâna sângele de la nas, ducându-l apoi la buze. Limba i-a țâșnit în afară ca a șarpelui.

— Dar ar trebui să te simți *norocoasă* că l-ai păcălit, o, da, pentru că, dacă nu l-ai fi păcălit – așa un șoricel șiret –, el nu te-ar fi iubit niciodată. Dacă ar fi știut ce ești, nu te-ar fi *îmbrățișat* niciodată sub *stele*.

M-am uitat peste umăr spre locul unde Reid și cu mine încă ne priveam, încremeniți. Din culisele teatrului, Estelle a dat să vină să mă ajute. Nicholina a râs:

— Tu ai ars-o, Louise. Frica ta a *ars-o.*

Când Reid m-a aruncat din brațe, am tresărit, privind cum corpul meu mult lovit izbește scena încă o dată.

Dar... în privirea lui...

Și el era speriat.

Era speriat, și totuși s-a ridicat drept, alături de mașiniști, când aceștia au venit. Deși îi tremurau mâinile, nu s-a luptat cu ei, nu s-a făcut mic, n-a implorat și n-a fugit. Și nici eu n-aveam s-o fac. Frica era inevitabilă. Cu toții ne-am făcut alegerile și cu toții am suferit consecințele acestora. Tuturor ne-a fost frică. Soluția e să înveți să trăiești cu frica, să continui pe drumul tău în pofida ei.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate acestea, am murmurat eu, dorindu-mi să întind mâna și să-i mângâi fața.

Să-i netezesc încruntătura dintre sprâncene. Să-i spun că totul o să fie bine.

— Dar mă bucur că s-au întâmplat.

Îndreptându-mi umerii cum făcuse Reid, m-am întors din nou spre Nicholina. Ochii ei ardeau cu lumină argintie, iar pieptul i se zbuciuma respirând rapid. Ca și mine, se străduia să-și recapete răsuflarea, și totuși, puterea aceasta din membrele mele era și a ei, deopotrivă. Apele ne vindecaseră pe amândouă. Și, deodată, am înțeles.

Apele Melancolice *vindecau.*

Nu exorcizau prezențele malefice.

Trebuia să fac asta eu însămi.

Strângând din dinți, m-am năpustit asupra ei.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ TE ÎNECI

Lou

DE ÎNDATĂ CE I-AM ATINS PIELEA, S-A RĂSUCIT ȘI apele ne-au luat pe sus din nou. Nicholina a clămpănit spre gâtul meu. Deschizându-i gura cu forța – *ținând-o* deschisă –, m-am îndepărtat, înotând cu curentul, de data asta, nu împotriva lui. Numai că extrem de mulți curenți se învârtejeau în jurul nostru acum, unii calzi și alții reci, unii familiari și alții necunoscuți. Sute și mii. Iar eu tot nu puteam respira, nu puteam *gândi*, în timp ce imaginile treceau rapid prin apă: fragmente de chipuri, bucăți de orizont, priveliști, mirosuri și senzații. Fiecare chemând și amenințând în același timp, ca niște degete încovoiate în beznă. Mă smulgeau în toate direcțiile, trăgând cu ghearele de părul meu și sfâșiindu-mi cămașa. Panica mea a devenit o ființă vie în timp ce mă luptam să înot, să evit dinții clănțănitori ai Nicholinei. Cum s-o exorcizez fără să mă înec eu însămi între timp?

Imediat după acest gând a venit un altul, rapid, neașteptat și sigur.

Aș fi putut s-o înec pe ea în schimb – dacă nu în apă, atunci în emoție. Probabil în ambele.

Instinctiv, am dat din picioare scufundându-mă într-un curent nefamiliar, și amândouă ne-am dus învârtindu-ne în templul de lângă Chateau le Blanc.

Sângele încă mai acoperea versantul muntelui, iar acolo, în mijloc, stătea Nicholina cu botul șiroind ca al unui animal sălbatic – *Nicholina*, nu Nicola, pentru că în mâna ei ținea o inimă de om.

Triumful a străfulgerat prin noi amândouă, fierbinte și îmbătător. Triumful și rușinea hidoasă.

Am încurajat-o pe cea din urmă, aţâţându-i flacăra, în timp ce ne luptam. Mai fierbinte. A devenit o armă în mâna mea și am mânuit-o ca pe un cuțit, tăind în carnea ei vie. Străpungându-i inima. Rușinea asta... ar fi putut s-o ucidă, dacă o lăsam.

— Ce-ai făcut, Nicholina?

— Ceea ce a fost *necesar*.

Dinții ei în sfârșit s-au înfipt în degetele mele, smulgându-mi pielea când le-am tras spre mine. Ea a scuipat sângele meu.

— Le-am ucis pe surorile noastre, o, da, și nu simțim nicio rușine, a mințit ea, continuând dintr-o suflare. Am fi ucis-o și pe ea. Am fi ucis-o pentru stăpâna noastră.

— Pe cine...?

Dar Nicholina m-a atacat cu o nouă fervoare, în timp ce-am privit-o pe La Voisin târând o femeie fără cunoștință dinspre treptele templului. Am făcut un pas în lături, lungindu-mi gâtul cu o nevoie puternică, inexplicabilă, de a vedea fața femeii. La Voisin mi-a făcut pe plac azvârlind-o la pământ, dar Nicholina-de-odinioară a țâșnit spre ele, împiedicându-mi vederea. Cea din prezent s-a învârtit și s-a repezit la mine încă o dată. Am mulțumit oricărui zeu atent – apelor înselor – pentru că ne separaseră din nou puterile în acest loc. Când m-a atacat, am prins-o de încheietură și i-am răsucit-o. Aveam destulă pricepere fără magie, dar ar fi fost imposibil să lupt cu o fantomă.

„O să devin și eu o fantomă, *maman*?"

Gândul m-a făcut să ezit, mi-a făcut *greață*, iar Nicholina s-a rotit, cotul ei izbindu-mă ascuțit în piept. Când m-am încovoiat

de durere, incapabilă să respir, m-a apucat din nou de gât. De data asta, nu mi-a mai dat drumul.

Știa că regulile jocului se schimbaseră.

Ucide-mă! i-am șoptit minții ei, neputând să articulez cuvintele cu voce tare. Am îmboldit-o mai departe, deși agonia îmi creștea în plămâni și presiunea mă apăsa în spatele ochilor. Simțeam vasele de sânge rupându-se în mici explozii de durere, înainte să se vindece la loc. Nu conta. Am înșfăcat-o de încheieturi și am tras-o spre mine cu intenție letală, privind-o fix în ochii ei sinistri. *Ucide-mă sau o să te ucid eu pe tine!*

Ea a mârâit, strângând mai tare, propriul impuls ucigaș luptându-se cu loialitatea față de La Voisin, care îi spusese să nu mă omoare. Care îi spusese că eram pentru Morgane.

Ea o să te ucidă dac-o faci, am șuierat. *Eu o să te ucid dacă n-o faci. Oricum, tu mori!*

Înecându-se cu furia ei, și-a dezvelit dinții și m-a silit să mă las pe pământul mustind de sânge. Am hrănit furia aceea. Am hrănit-o și am adunat-o și am privit cum o mistuie.

— Ea o să ne ierte, a gâfâit ea, complet smintită. Stăpâna noastră o să înțeleagă...

Dubnești a frică, Nicholina. Probabil aveai dreptate – probabil suntem la fel. Probabil și ție ți-e frică de moarte. M-am silit să rânjesc, în pofida faptului că simțeam că-mi plesnește capul. Legăturile atârnau între noi ca sforile unei marionete – pentru că Nicholina *era* o marionetă. Dacă le-aș fi tăiat, ar fi căzut. S-ar fi înecat. Cuvintele mi-au scrijelit gâtlejul învinețit ca niște cioburi. Ca niște cuțite. Le-am forțat să treacă de limba mea umflată, horcăind:

— Curând... o să i te-alături lui Mathieu... în Ținutul Verii Veșnice.

Auzind numele lui pe buzele mele, Nicholina a scos un sunet gutural, uitând de stăpâna ei, uitând de toate în afară de propria

sa poftă de sânge. Apăsându-și genunchiul în stomacul meu, s-a proptit cu tot corpul, cu toată puterea ei în gâtul meu. Coatele i s-au blocat.

Și am câștigat.

Arcuindu-mă în sus cu toată puterea, am lovit-o peste brațe în coate, scăpându-i din strânsoare, și mi-am trecut un picior peste ea. Aerul s-a întors într-un șuvoi ametitor când m-am rostogolit deasupra ei. Am pocnit-o peste față o dată, de două ori, înainte să mă împing în pieptul ei și să mă ridic în picioare. Când m-am împleticit înapoi, gâfâind, La Voisin s-a lăsat într-un genunchi lângă femeia fără cunoștință. A apucat-o de bărbie și i-a ridicat fața.

Cât pe-aci să cad din picioare.

Coco era cea care se uita țintă în ochii mei.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred, încă ametită de lipsa de oxigen. Nu putea fi Coco. Trebuia să fie altcineva... cineva aproape *identic*...

Nicholina m-a doborât din spate fără avertisment și am plonjat înapoi în vâltoarea înghețată a apelor. Cu un râs pițigăiat, maniacal, ne-a silit să coborâm într-un curent și mai rece. M-am încordat instinctiv, împotrivindu-mă forței lui, dar era prea târziu.

Am aterizat într-un dormitor devastat din Turnul Vânătorilor. Bucăți de mobilă spartă acopereau podeaua în jurul nostru. Am înșfăcat un țăruș rămas dintr-un picior de pat în timp ce ne-am rostogolit. Când m-am avântat să i-l înfig în piept, ea s-a ferit într-o parte și am nimerit-o, în schimb, în braț. Fără pauză, l-am răsucit în rană, delectându-mă cu țipetele ei.

— Renunță!

M-am repezit după o altă bucată de lemn.

— Ești *singură*. Iubitul tău, fiul tău... *s-au dus*. Sunt *morți*. Josephine o să te ucidă și pe tine și, dacă n-o face ea, o va face Morgane. Ai încurcat-o fără de scăpare...

Și-a smuls lemnul din braț și l-a folosit să-mi pareze lovitura.

— Noi nu suntem singure, șoricel. Noi nu suntem *niciodată* singure.

Chicotind încetișor, mi-a făcut semn din ochi în spatele meu.

— Nu ca tine.

N-aveam să-i dau satisfacție. N-aveam să mă uit. N-aveam...

Ca o molie spre flacără, privirea mea s-a întors peste umăr, urmând vocea lui Reid. Mă îngrozea s-o aud. Mă îngrozea expresia de pe fața lui. Nicholina a chicotit, fără să treacă la atac.

Deja își alesese arma.

Și ea încerca să mă înece.

Reid îmi domina statura jalnică, vocea lui răsuna puternic, mânioasă și rănită. Sora lui Estelle încă se răcea la picioarele noastre, dar niciunul dintre noi nu se uita la ea. Nu aveam ochi decât unul pentru celălalt.

— Sunt Vânător! a răcnit el, strângându-și pumnii, încât i s-au albit nodurile degetelor. Am jurat să omor vrăjitoarele – să te omor *pe tine*! Cum ai putut să-mi faci așa ceva?

— Și *mie* mi-ai jurat ceva, Reid.

Mi-am ascultat propria apărare pasionată copleșită de regret.

— Suntem soț și soție.

Expresia i s-a întunecat și stomacul mi s-a răsucit. O durere a prins viață în fundul gâtului.

— Nu ești soția mea.

Disperarea rece, familiară, m-a înghețat până în măduva oaselor la cuvintele lui. De câte ori le auzisem? De câte ori scena asta nu-mi otrăvise coșmarurile?

— Vezi? m-a întrebat Nicholina, venind mai aproape, cu sângele șiroind în urma ei.

Rana din brațul ei totuși deja dispăruse. Mi-am desprins privirea de la Reid ca să-i studiez pielea netedă ca de alabastru din

acel loc. Apele o vindecaseră. Nicholina și-a dat seama de asta în același moment cu mine și un rânjet plin de ură i s-a lățit pe față. A învârtit bucata de lemn însângerată între degete.

— Ce noroc că l-ai păcălit, pe cuvânt! Noroc, noroc, *noroc.*

Mi-am luat de jos propria bucată de lemn, ridicând-o mult.

— M-ar fi iubit oricum.

Apoi ne înecam din nou, prinse în alți curenți. Când a încercat să înfigă lemnul în capul meu, acesta a țâșnit ca un gheizer, împroșcându-i fața, în timp ce părăseam amintirea dinainte. Arzând-o. Ea a țipat din nou și, în clipa aceea, am văzut o altă scenă arătându-se rapid: un cort întunecat și siluete ascunse în mantii cu glugă, mama mea și La Voisin. Și-au dat mâna prin fumul de salvie, în timp ce Nicholina șovăia într-un colț. Inima ei s-a răsculat.

— Nu putem face asta, a murmurat, urmând-o pe stăpâna ei afară din cort.

Fața și umerii i se zbăteau de agitație.

— Nu copiii.

La Voisin s-a întors fără veste și a plesnit-o cu sete peste obraz.

— Facem ceea ce este necesar. Nu-ți uita locul, Nicholina! Ai vrut un leac pentru moarte și eu ți-am dat unul. Bunăvoința mea nu merge mai departe. O să mă urmezi sau o să-mi revoc darul. Asta vrei?

Nicholina s-a zbătut, umilită și îndurerată, smulgându-ne din amintirea aceea. *Vezi?* Vocea mea a imitat-o cu multă cruzime chiar și pentru urechile mele. Dar nu puteam continua așa la nesfârșit. Venise timpul ca una dintre noi să sfârșească – și una dintre noi chiar avea să se sfârșească. Eu aveam să mor înainte să mă întorc la suprafață cu Nicholina. *Ea nu te iubește. Nu ți-e mamă sau vreo soră sau vreo altfel de rudă. Nu însemni nimic pentru ea. Renunță și mori în pace. Nu trebuie să te temi de moarte, Nicholina. Mathieu o să...*

M-a atacat furibund atunci, târându-mă în cel mai rece curent dintre toate.

Măști sclipitoare.

Un spațiu cavernos, larg.

Și... și Ansel.

Mi s-a strâns inima-n piept la intenția ei. Unghiile mele i s-au înfipt în pielea brațului. Nu ca s-o rănesc, ci ca *să scap*. Toată ființa mea se dădea înapoi de la această amintire, dar nu conta. Nu puteam s-o opresc.

Și aveam să mă înec, până la urmă.

Ea a aterizat ca o pisică în amfiteatru, iar eu am căzut, lată, la picioarele ei. Năucită, m-am grăbit să mă îndepărtez înainte să mă poată ea atinge, înainte să-mi silească privirea spre grupul din mijlocul scenei primitive. Nu mă puteam uita la ei. Nu-mi puteam irosi aceste ultime momente prețioase zgâindu-mă la mine însămi, la Coco sau la Beau, nici chiar la Reid – la hidoasa ușurare de pe fețele noastre. Crezuserăm că deja câștigaserăm. Crezuserăm că intervenția lui Claud ne salvase, că ocoliserăm profeția lui Coco, că o învinseserăm pe mama, în sfârșit.

Crezuserăm atât de multe lucruri!

Morgane se furișa spre tunelul din fund, în apropierea căruia se afla Ansel. Prea aproape. Frumoasa lui față se strâmba de concentrare, în timp ce se uita de la Claud la mine.

Se uitase la mine și eu nu văzusem.

Am țâșnit spre el acum.

Rațional, știam că această amintire avea să se deruleze până la capăt indiferent de prezența mea, de intervenția mea. Picioarele mele totuși nu erau raționale. Nici inima mea. Amândouă m-au împins înainte cu grabă prostească, în timp ce Morgane a început să aplaude. Oprindu-mă drept în fața lui, m-am uitat înnebunită în jur după orice aș fi putut folosi ca să-l apăr, să-l protejez.

Ochii mi s-au oprit pe cuțitul căzut. M-am aplecat să-l înșfac, triumfătoare, dar degetele mele au trecut prin mâner, prefăcându-se în fum înainte de a se forma din nou.

— Nu!

M-am uitat fix la ele. Asta n-avea niciun sens. Doar... doar putusem să ating lemnul în Turnul Vânătorilor. Îl înfipsesem în Nicholina, pentru Dumnezeu!

— Nu!

La refuzul meu vehement, ochii lui Claud au părut să fulgere în direcția mea, înainte să se întoarcă la Morgane.

— Nu putem schimba trecutul, șoricel, nici măcar în amintirile noastre. Nu de-adevăratelea.

Nicholina și-a pungit buzele într-o milă teatrală.

— Nu-l putem salva, nu. A murit. A murit, a murit, cu *acel* cuțit în cap înfipt.

Și-a înclinat bărbia spre cuțitul care rămăsese nemișcat pe pământ. Nicholina s-a îndepărtat agale, în timp ce Morgane se dădea încet-încet înapoi.

— Ce păcat!

Când a întins mâna să-i mângâie obrazul, i-am dat peste ea, așezându-mă între ei. Ea a rânjit.

— Mare păcat! Era din *familia* ta, nu-i așa, Louise? Singurul care nu te-a trădat niciodată.

M-am încruntat fără să mă uit la ea. Atenția mea a rămas fixată pe Morgane, care bălmăjea despre reguli și jocuri, continuând să se retragă.

— Nici Coco nu...

Dar Nicholina știa lucruri pe care eu nu le știam, secretele lui Coco și... ale mamei sale. Nicholina a râs la expresia mea uluită, la falca mea căzută, când acele secrete au devenit și ale mele.

— Nu.

Am scuturat din cap, un val rece de șoc traversându-mă din cap până-n tălpi.

— Coco ar fi...

Morgane s-a repezit și eu n-am putut decât să stau acolo, imaterială între ei, când ea a înfipt cuțitul prin mine. Silueta mea a tremurat ușor la contact. Oasele au scrâșnit. Când Ansel a căzut în genunchi, m-am lăsat în jos odată cu el, încercând și neizbutind să-i prind trupul frânt, să-mi înfășor brațele invizibile în jurul lui ca să-i atenuez căderea. Tot șocată. Tot împietrită. Sângele lui mi-a udat rochia și mintea pur și simplu... mi-a zburat.

— Probabil n-ai meritat mânia mamei tale, a cugetat Nicholina, plimbându-se încet în jurul nostru, până când Morgane a sprintat în tunel, în timp ce țipetele mele au cutremurat noaptea. Nici ura vânătorului tău. Dar *asta*... – sălta încântată pe loc – asta ai câștigat-o pe merit, Louise.

Tăindu-mi sforile fără milă, a repetat cuvintele pe care i le spusesem eu lui.

— Strici tot ce atingi, Ansel! E de-a dreptul *tragic* cât poți să fii de neajutorat!

Țac. Țac.

— Spui că nu ești copil, Ansel, dar exact asta ești. Te comporți ca un băiețel care se îmbracă cu hainele și cizmele noastre și se crede adult. Te-am lăsat să te ții după noi, ca să avem de cine râde, dar s-a terminat cu joaca. Viața unei femei e în pericol – viața *mea* e în pericol. Nu ne permitem să te lăsăm să distrugi totul.

Țac. Țac. Țac.

De parcă viața mea valorase mai mult decât a lui.

De parcă viața lui nu valorase cât toate ale noastre la un loc.

O știusem, încă de pe atunci. Știusem că el era mult mai bun decât noi. M-am uitat acum în jos, la profilul lui, la ochii lui

căscați și nevăzători. Sângele îi năclăia părul. I se scurgea pe gâtul grațios, îi păta spatele hainei.

— L-ai iubit, Louise?

Nicholina repeta zeflemeaua mamei.

— Ai privit cum lumina a părăsit ochii aceia căprui frumoși?

De ce nu-i spusesem? De ce nu-l îmbrățișasem o ultimă oară?

Închizându-mi ochii, m-am prăbușit în genunchi, apăsându-mi fruntea de obrazul lui. Nu-l puteam simți, desigur. Nu puteam simți nimic. Asta însemna să te îneci? Ce ciudat! Nici măcar nu puteam plânge – nici când Coco a smuls cuțitul din țeasta lui, nici când Reid i-a deschis buzele. Nici când Nicholina s-a aplecat peste mine, ținând în mână cuțitul abandonat.

N-avea să schimbe ea trecutul ucigându-mă.

O parte din mine murise acolo deja.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ ÎNOȚI

Reid

N-AM MAI STAT SĂ-MI SCOT CIZMELE, SĂ-MI DES-chei haina. Când ea a atins apa, am dat s-o urmez, deja în apă până la glezne.

Un mârâit amenințător s-a auzit din spate.

Încremenind, m-am întors. Ochi de ambră mă țintuiau. Blană albă lucea în lumina lunii.

Am înjurat în barbă.

Blestematul de câine!

Se plimba în sus și-n jos pe cărare, cu părul de pe gât zbârlit și colții dezveliți. Strănutând, și-a scuturat capul înainte să scâncească o dată. De două ori. Ochii lui mă sfredeleau de parcă încerca să... să-mi comunice ceva. Când s-a apropiat mai mult, am scos cuțitul. Tulburat.

— Niciun pas mai mult! am zis, sumbru.

Lăsându-și urechile pe spate, a mârâit din nou, mai tare acum, cu răutate.

Am întrebat-o pe Coco:

— Ăsta cum a ajuns aici? Unde-i Constantin?

— Lasă-l în pace!

S-a uitat la confruntarea noastră, în timp ce își scotea grăbită cizmele.

— Nu face niciun rău.

— De fiecare dată când ni se întâmplă vreo nenorocire, câinele ăsta e aici. E o *piază rea*...

— Lou probabil *se îneacă*.

Degetele ei trăgeau de șireturile pieptarului acum. Mi-am întors iute capul.

— Mișcă-ți fundul înainte să...

Amândoi am încremenit, simțind-o în același timp: pătrunzătoare, totuși dulce, abia perceptibilă în briză. Nasul meu încă mai ardea la mirosul familiar.

Magie.

Nu a mea și nici a ei. A altcuiva. Ceea ce însemna...

Țipătul lui Célie a sfâșiat noaptea. Urechile câinelui s-au ciulit înainte drept răspuns, dar în loc să se întoarcă spre sunet, se uita fix într-un punct din apă. Mi-a înghețat sângele în vene. Sfâșiat de indecizie – încremenit de frică –, nu m-am mișcat destul de repede. Nu l-am putut bloca.

Cu o viteză supranaturală, câinele s-a năpustit pe lângă mine, drept în inima Apelor Melancolice.

Atunci, decizia a venit ușor.

Am plonjat după el.

VERSUL FINAL

Lou

NICHOLINA N-A LOVIT IMEDIAT. DEȘI EU AVEAM ochii închiși, scena încă mai ardea prin conștiința noastră comună. Fără grabă, ea a ridicat cuțitul prin fum, admirând sângele lui Ansel de-a lungul lamei, în timp ce eu am rămas aplecată peste corpul lui neînsuflețit, cu mâinile încleștate disperat în jurul umerilor săi. Prin ochii ei, am văzut ce jalnică devenisem. Și ea se desfăta. Se desfăta cu oribila durere dinăuntrul meu, această otravă neagră și atroce. Era exact ca a ei.

Ar fi trebuit să mă silesc să mă ridic – să lupt, să fug, să fac *ceva*. Și dacă n-aș fi putut să stau în picioare, ar fi trebuit să mă târăsc. Ar fi trebuit să-mi ridic pumnii și să mă dezlănțui cu tot țiuitul din urechi, s-o scuip în obraz înainte să-și înfigă cuțitul în spatele meu.

Dar nu puteam face nimic din toate astea. Nu puteam nici măcar să-mi ridic capul.

— *Ziua mea e abia luna viitoare, a spus el timid, dar a strâns sticla la piept.*

Flăcările pâlpâiau pe chipul său luminat de o bucurie reținută.

— *Nimeni niciodată...*

A tușit, ca să-și dreagă glasul, și și-a înghițit nodul din gât.

— *N-am primit niciodată un cadou.*

Nu primise niciodată un cadou de ziua lui.

— M-am săturat să trebuiască să mă protejeze toată lumea. Aș vrea să mă protejez singur și, poate, chiar...

Observând că m-am încruntat și mai tare, a lăsat capul în palme și a început să se frece la ochi.

— Vreau să-mi aduc și eu aportul în acest grup. Nu vreau să mai fiu un dobitoc împiedicat. Ți se pare că cer prea mult? Pur și simplu, nu mai vreau să fiu o povară.

O povară.

— Se tot uită la tine.

Ansel s-a împiedicat de o rădăcină răzleață, cât pe ce să cadă cu nasul în zăpadă. Absalon a sărit repede din calea lui.

— Normal că se uită. Frumusețea mea e incontestabilă. Sunt o capodoperă în carne și oase.

Ansel a pufnit.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Ofensată, am aruncat în el cu zăpadă și era cât pe ce să cadă din nou.

— Cred că nu te-am auzit bine. Răspunsul corect era, „Zeiță slăvită, bineînțeles că frumusețea ta e un dar divin, iar noi, muritorii de rând, suntem binecuvântați că-ți putem vedea chipul".

— Zeiță slăvită, a bobotit el, scuturându-se de zăpadă. Haida-de!

Răsuflând greu, pe jumătate râzând și pe jumătate suspinând, mă legănam înainte și-napoi, incapabilă să mai suport nicio secundă în plus... aceast uriaș gol căscat în pieptul meu unde fusese Ansel. Unde Estelle și mama și Manon și tata și Coco și Beau și chiar și Reid fuseseră. Și eu fusesem odinioară aici. Fericită și întreagă, teafără și nevătămată. Ce se *întâmplase*? Ce ne adusese aici? Cu siguranță nu făcuserăm nimic să meritățm această viață. Dacă o ființă ca Ansel primise numai lipsă de atenție, singurătate și suferință pentru eforturile lui, pentru *bunătatea* lui, ce speranță mai puteam avea noi, ceilalți? Eu mințisem, ucisesem și înșelasem – îmi făcusem ferfeniță însăși fibra sufletului –, și totuși, iată-mă, încă

mai respiram. El meritase o soartă mai bună. El meritase mai mult, mult mai mult decât primise vreodată. În alte condiții, aș fi țipat, aș fi tunat și fulgerat la nedreptatea asta, la lipsa de sens, dar nicio furie n-ar mai fi schimbat ceva acum. Asta era viața.

Și Ansel era mort.

Într-o altă zi, altă săptămână, acesta avea să fie corpul neînsuflețit al lui Reid pe care inevitabil aveam să-l țin, sau al lui Coco. Tatăl lui Beau avea probabil să-l ucidă, așa cum mama mea avea să mă ucidă, în cele din urmă, pe mine. Exista într-adevăr numai un singur mod în care povestea asta putea să se încheie. Fusesem atât de fraieră să cred altminteri! Atât de neghioabă și de naivă!

— O să fie rapid, a mințit Nicholina în șoaptă și s-a aplecat peste mine.

Degetele ei mi-au mângâiat ceafa, iar părul ei m-a gâdilat pe față. În jurul nostru, întreaga cavernă a fost năpădită de flacăra neagră.

— Fără durere. O să-l vezi curând, șoricel. Poți să-i spui exact ce a însemnat pentru tine.

Dar dacă muream acum, moartea lui n-avea să însemne nimic.

Ochii mi s-au deschis brusc la cruda realitate și m-am uitat amorțită la flăcările dinaintea mea. Ansel merita ceva mai bun. Merita mai mult decât mila mea față de mine însămi. Adunându-mi ultimele puteri – absolut ultimele –, mi-am ridicat capul. Ea și-a ridicat cuțitul. Ochii ni s-au întâlnit pentru o singură bătaie de inimă sincronizată.

Atunci, ceva s-a mișcat în tunel.

Deruta ne-a străfulgerat pe amândouă înainte să ne întoarcem. Focul lui Coco cuprinsese pe toată lumea din amintire în acel tunel și niciunul n-ar fi trebuit să reapară. Cu toții fugiserăm drept în Léviathan după La Mascarade des Crânes. Să se fi strecurat

cineva înapoi? Să se fi întors după corpul lui Ansel? Numaidecât am înăbușit acest gând. Chiar dacă cineva, în mod miraculos, *trecuse* prin focul blestemat, aceasta era amintirea *mea*. Ar fi trebuit să se sfârșească în clipa în care eu dispărusem în urmărirea lui Morgane. De ce n-o făcuse?

Prin fum, un câine alb a apărut.

Nicholina și-a dezvelit dinții la el, inundându-mă cu înțelegere în secunda de dinainte de transformarea câinelui. Dacă aș fi stat în picioare, mi s-ar fi înmuiat genunchii. În schimb, m-am ridicat încet în genunchi, țiuitul din urechi adâncindu-se în vâjâit. Un răget de sânge, de speranță și de frică. Nu se putea întâmpla așa ceva. Nu putea fi *real*.

Ansel a venit spre mine.

— Salutare, Lou!

La expresia mea buimăcită, a surâs, același surâs timid pe care mi-l dăruise de mii de ori și același surâs timid pe care mi-l doream de mii de ori mai mult. Purta o haină albastru-deschis imaculată, cu șnururi și nasturi aurii – mi s-a strâns inima recunoscând haina familiară –, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Un etern cadet. Nicio pată de sânge nu-i întina înfățișarea, nici părul, nici pielea, iar ochii lui căprui scânteiau chiar și pe întuneric.

— Ți-a fost dor de mine?

M-am uitat la el o secundă prea lung, înghițind anevoie. Și apoi:

— Ansel.

Vocea mi s-a frânt rostindu-i numele.

Privirea lui s-a îmblânzit, venind lângă mine, întinzând o mână subțire ca să mă ajute să mă ridic. Neîndrăznind nici să respir, am acceptat-o cu sfială și am rămas uluită de căldura ei. Când el a privit în jos la trupul lui ucis, zâmbetul i s-a întunecat ușor și a clătinat din cap.

— Ce cauți aici, Lou?

Eu tot n-aveam un răspuns.

Nu conta, oricum, căci surpriza Nicholinei trecuse. A chiuit cu isterie dementă, dându-se înapoi înveselită.

— O, șoricelul copilaș! Tom Degețelul, cățelușul!

Expresia i s-a înăsprit.

— Băiatul care nu știe când e momentul să renunțe.

El i-a susținut privirea mânioasă cu una la fel de ostilă, degetele lui încă susținându-mă.

— Nimeni nu renunță aici.

Ea l-a atacat fără avertisment, împungând cu cuțitul spre el, iar el a dispărut făcând cu ochiul în direcția mea. Inima mi s-a strâns la absența lui. Când ea s-a învârtit în loc ca să-l găsească – lovind cu cuțitul prin fum și revărsând un torent de blesteme –, el a reapărut în spatele ei fără niciun sunet și a bătut-o ușurel pe umăr. Ea a sărit cât colo de spaimă.

Un hohot de râs a țâșnit din mine pe neașteptate.

Ansel a surâs din nou.

Revenindu-și rapid, Nicholina a mai lovit o dată, mai tare și mai rapid, de data asta. Ansel nu s-a clintit, ci i-a îngăduit cuțitului ei să-l înjunghie – numai că nu l-a înjunghiat deloc. Pur și simplu s-a blocat la un deget distanță de pieptul lui, înțepenit în aer de parcă l-ar fi înfipt într-un zid invizibil. Zâmbetul lui s-a lățit.

— Nu poți să mă ucizi. Sunt deja mort.

— Nu mi-e frică de morți! a mârâit ea.

El s-a aplecat spre urechea ei.

— Ești probabil singura care ar trebui. Ți-am întâlnit de curând dușmanii, Nicholina – suflete făcute bucăți și vrăjitoare răzbunătoare și chiar vreo câțiva dintre copiii regelui. Toți te așteaptă.

M-am apropiat, luându-l de brat și ignorând fiorul rece de pe șira spinării la cuvintele lui. Siguranța din ele. M-am concentrat

în schimb pe tremurul euforic din pieptul meu, pe căldura ce se împrăștia prin membrele mele. Simțeam brațul lui solid sub al meu. Real. Nu mi-aș fi putut opri zâmbetul nici dac-aș fi încercat. Ceea ce n-am făcut.

— Pariez că au tot soiul de lucruri distractive plănuite pentru tine.

El și-a înclinat capul.

— Distractiv e unul dintre aspecte.

— *Minți!*

Nicholina s-a repezit din nou și el a pășit în fața mea, blocându-i cuțitul. Mișcarea avea un soi de grație sau probabil încredere în sine pe care el n-o dobândise niciodată cât fusese viu. Fascinată, morbid curioasă – și încă ceva, ceva ce apăsa greu în pieptul meu –, am luat cuțitul din aer, am făcut doi pași în spate și l-am aruncat spre el.

L-a prins fără ezitare – fără nici măcar să se *uite*, ticălosul nerușinat – și am râs din nou, incapabilă să mă abțin. Senzația aceea apăsătoare din pieptul meu s-a destins ușor când el a roșit.

— Asta-i o dezvoltare interesantă, am zis.

— Multe dintr-astea au loc pe-aici.

Și-a ridicat o sprânceană, înainte de a pune cuțitul înapoi în palma mea. Deși Nicholina a sărit să-l apuce, n-a putut trece de el ca să ajungă la mine. Zidul pe care-l ridicase el s-a ținut bine. Ansel nu-i băga în seamă eforturile Nicholinei, așa că nici eu nu i-am dat atenție.

— Lou pe care o știam eu nu s-ar fi dat bătută, a continuat el, încet. Ea s-ar fi luptat și ar fi câștigat.

Zâmbetul mi s-a șters. Răspunsul meu abia de s-a auzit, rostit printre buzele amorțite:

— Nu fără tine.

— N-ai avut niciodată nevoie de mine, Lou. Nu așa cum am avut eu nevoie de tine.

— Și uite unde te-a adus asta.

Am închis ochii, o lacrimă grea rostogolindu-se pe obrazul meu.

— Îmi pare atât de rău, Ansel! Ar fi... ar fi trebuit să te protejez. N-ar fi trebuit *niciodată* să te las să vii cu mine.

— Lou.

Bărbia îmi tremura.

— Lou, a repetat el, cu voce blândă. Uită-te la mine. Te rog!

Fiindcă n-am făcut-o, el s-a întors complet cu spatele la Nicholina și m-a îmbrățișat. Brațele mele s-au încolăcit pe după torsul lui subțire din proprie voință și, deși tremurau, l-au ținut strâns. Prea strâns. De parcă nu voiau să-i mai dea drumul niciodată.

— Eu n-am vrut să fiu protejat. Am vrut să te ajut...

— M-ai ajutat.

— Știu, a zis el ferm, strângându-mă încă o dată în brațe și apoi retrăgându-se.

Brațele mele au rămas încleștate în jurul lui. Dându-le la o parte, pe rând, s-a desprins încet, mai puternic acum decât înainte. Puternic, grațios și încrezător. Încă o lacrimă a curs.

— Și o să te ajut din nou.

A făcut semn din cap spre Nicholina, care lovea în bariera invizibilă.

— Va trebui s-o ucizi.

— Am încercat.

— Încearcă mai dârz!

Mi-a închis degetele în jurul mânerului cuțitului.

— O rană în brat nu-i de ajuns. Apele v-au vindecat pe amândouă de rănile superficiale. N-o să poți nici s-o înec.

A aruncat o privire peste umăr – ea continua să atace furioasă zidul invizibil – și un licăr de milă i-a traversat ochii căprui.

— A trăit prea mult cu emoțiile ei. E insensibilă la ele acum.

— Nu e insensibilă la fiul ei.

El și-a întors privirea spre mine.

— Ai prefera s-o ucizi lent? S-o faci să sufere?

— Nu.

Cuvântul a ieșit de pe buzele mele nechemat. M-am încruntat, dându-mi seama de adevăr. În pofida lucrurilor oribile pe care le făcuse – mie, lui Etienne și Dumnezeu știe câtor altora –, nu puteam uita senzația dorului pe care îl simțise ea în câmpul acela de lavandă cu Mathieu, disperarea și lipsa de speranță și rușinea. Frica. „Nu putem face asta", îi spusese ea lui La Voisin. „Nu copiilor." Dezgustul mi s-a ridicat usturător din stomac în gâtlej. Și totuși, o făcuse. Îi ucisese. Și probabil că asta era pedeapsa în sine.

„O să devin și eu strigoi, *maman*?"

„Niciodată."

— Cred că..., am rostit cuvintele încet, deși gândurile se hărțuiau zgomotos, cred că a suferit destul.

Mi-am strâns degetele pe cuțit.

— Dar ăsta n-o s-o ucidă definitiv, nu? Zicea că trupul ei se află la Castel.

— E o singură cale să afli.

Cu o mișcare a brațului său, bariera s-a prăbușit, dar Nicholina nu ne-a atacat imediat. Cu ochii îngustați, dintr-odată îngrijorată, s-a dat iute înapoi când m-a văzut apropiindu-mă. Mi-a simțit hotărârea. O speria. Neabătută, am continuat să înaintez mișcându-mă astfel încât să-i blochez accesul spre tunel, cel mai ușor mijloc de scăpare pentru ea. Deși se ferea cu incredibilă viteză – și fenta chiar și mai repede –, încă mai împărțeam aceeași

conștiință și n-o slăbeam niciun pas. Ansel ne privea manevrele de la distanță, fumul negru unduind în jurul siluetei lui subțiri.

N-a durat mult. Nu de data asta. Nu cu el în spatele meu.

Nu cu Nicholina atât de incredibil de singură.

I-am anticipat a treia fentă, prinzându-i încheietura mâinii și țintuind-o de peretele de stâncă. Flăcările îi mângâiau fața, dar niciuna dintre noi nu le putea simți căldura. I-am proptit brațul peste gât. Ea a sărit cu unghiile să-mi sfâșie fața, dar a apărut Ansel, prinzând-o de mâini și supunând-o cu ușurință. Ea s-a arcuit dezlipindu-se de perete drept răspuns, șuierând, scuipând – cu ochii lucind și rostogolindu-se de frică –, dar a încremenit pe neașteptate când am ridicat cuțitul. Ochii aceia au privit dinadins într-ai mei și un nume a radiat prin conștiința noastră comună.

Mathieu.

Am tras aer adânc în piept și am lovit cu cuțitul.

Lama a pătruns printre coastele ei într-o mișcare oribilă, vâscoasă, și l-am lăsat acolo, cu mânerul ieșit drept din inima ei. Ea s-a uitat la mine, fără să clipească, în timp ce corpul i s-a lăsat moale în brațele mele.

— Îmi pare rău! am zis. N-am știut dacă era real.

Cu o ultimă respirație horcăită, s-a agățat de mine și mi-a șoptit:

— Cei morți n-ar trebui să-și amintească, dar eu îmi amintesc.

S-a uitat din nou în ochii mei, în timp ce lumina îi părăsea, în sfârșit, pe ai ei.

— Îmi amintesc totul.

A scăpat din strânsoarea noastră, destrămându-se în ceața neagră, și a dispărut.

AMÂNDOI NE HOLBAM la locul de unde dispăruse.

În secundele acelea, un soi de jale îndoliată pufoasă și groasă s-a așternut peste noi, înăbușind trosnetele flăcărilor și huruitul

pietrelor. Întregul amfiteatru avea să se prăbușească în scurt timp. Nu mă puteam decide să-mi pese. Un nod îmi blocase gâtlejul și am aruncat o privire la Ansel, care s-a uitat la mine cu un mic zâmbet trist.

— Cale bătută! am zis și, înghițind anevoie, m-am silit să râd. A fost o mare pacoste pe capul meu.

Și era puțin spus.

— Îți mulțumesc! am continuat, dându-mi drumul la gură, acum. Chiar ar trebui să căutăm să-ți procurăm o armură pentru data viitoare. Închipuie-ți – tu călărind un armăsar alb, dându-ți jos coiful cu mișcări lente și scuturându-ți părul ăla minunat în vânt!

Am înghițit din nou, incapabilă să scap de nod, și – neputând nici să mă uit la el – mi-am plecat ochii.

— Lui Coco i-ar plăcea mult. La dracu', probabil și lui Beau.

Focul îi mistuise complet cadavrul. Am simțit gust de fiere și mi-am întors privirea, cu lacrimi proaspete în ochi. Cu siguranță *ăsta* era iadul, și totuși, nu mă puteam hotărî să plec. Parcă prinsesem rădăcini. O inexplicabilă neliniște se descolăcea în măruntaiele mele pe măsură ce stăteam acolo, ca o mâncărime pe care trebuia s-o scarpin, și totuși, am rezistat imboldului ei. Voia să mă ducă departe de aici. Departe de el. Știam asta la fel de sigur cum știam că, într-un fel sau altul, momentul acesta avea să se sfârșească.

Dar nu încă.

Lui nu i-a scăpat nimic, clătinându-și capul într-o exasperare drăgăstoasă.

— Te mai întreb o dată, Lou, ce cauți aici?

Mi-am ciocnit umărul de al lui.

— Ar trebui să știi. Se pare că ne-ai urmărit de când... de când...

Cuvintele s-au uscat pe limba mea și am încercat din nou.

— De când...

Futu-i! Mi-am coborât privirea încă o dată, doar ca să regret imediat decizia. Cadavrul lui încă mai fumega la picioarele noastre. *De două ori futu-i!*

— De când am murit? a completat el, ca să m-ajute.

Mi-am ridicat brusc ochii, privindu-l, și expresia mi s-a împietrit.

— Ești un măgar!

De data asta, el s-a lovit cu umărul de umărul meu, surâzând.

— Poți spune cuvintele, știi. N-o să mă facă mai puțin mort.

L-am plesnit, împingându-l.

— Încetează să spui...

— Ce să nu spun? Adevărul?

Și-a deschis larg brațele.

— De ce ești atât de speriată de el?

— Nu sunt speriată.

S-a aplecat să mă privească în ochi.

— Nu mă minți. Poți minți pe oricine altcineva, dar eu știu mai bine. Ești cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă nu te-aș fi urmărit în ultimele câteva săptămâni, tot aș fi știut că ești una dintre cele mai speriate persoane pe care le-am întâlnit vreodată.

— Toată lumea e speriată de moarte, am bombănit, iritată. Cei care spun că nu sunt beți.

Neputând să mă abțin, m-am uitat din nou la corpul lui. O furie proaspătă s-a trezit în mine. Aveam un timp limitat la dispoziție de stat cu Ansel, și totuși, iată-mă aici, contrazicându-mă cu el lângă rugul lui improvizat. Probabil că apele astea nu mă vindecaseră, la urma urmei. Probabil ceea ce era fărâmat în mine nu mai putea fi reparat.

În pofida cuvintelor lui aspre, insistența lui asupra noii noastre realități, mi-a ridicat încet bărbia cu un deget. Fruntea i se întunecase de îngrijorare. Ansel cel dintotdeauna.

— Îmi pare rău! Nu te uita, dacă te supără.

A continuat, pe un ton mai blând:

— Nimeni nu vrea să moară, dar moartea vine pentru noi toți.

L-am luat în zeflemea. A sunat mânios, urât.

— Nu-mi servi mie rahatul ăsta! N-am nevoie de platitudini.

— Nu sunt platitudini.

Lăsându-și mâna jos, a făcut un pas înapoi și nu m-am putut abține. M-am uitat din nou în jos.

— Ba bine că nu!

Lacrimi fierbinți mi-au umplut ochii, arzându-mă pe obraji în jos. Le-am șters furioasă.

— Moartea nu înseamnă un final fericit, Ansel. Înseamnă scârboșenie, putreziciune și trădare. Înseamnă foc și durere și... – vocea mi s-a gâtuit – și să nu apuci niciodată să-ți iei bun-rămas.

— Moartea nu e deloc un final, Lou. Asta încerc să-ți spun. E începutul.

Mai încet, a adăugat:

— Ai trăit în frică prea multă vreme.

— Frica m-a ajutat să supraviețuiesc.

— Frica te-a împiedicat să trăiești.

M-am dat înapoi, îndepărtându-mă de cadavrul lui, de flăcări, de sclipirea atotștiutoare din ochii lui.

— Să nu...

Totuși, nu m-a lăsat să termin, fluturând din mână. Scena din fața noastră s-a risipit – la fel de simplu cum ai da la o parte fumul – și o alta i-a luat locul: un pământ crăpându-se, o podea de piatră netedă și o masă de lemn lucioasă. Tigăi de alamă atârnau deasupra ei și ghivece cu eucalipt umpleau pervazul ferestrei din depărtare. Fulgi de zăpadă cădeau dincolo de geamul acesteia, argintați de lumina stelelor.

La cuptor, Reid a scos o piatră de copt și rulourile cu scorțișoară de deasupra ei sfârâiau și scoteau fum. Le cam arsese, partea de deasupra fiind un pic prea rumenită, dar el s-a întors spre mine – din cale-afară de mulțumit de sine –, rânjind și cu obrajii îmbujorați de dogoare. Coco și Beau stăteau la masă, amestecând ceea ce părea a fi cremă. Vanilie și alte mirodenii parfumau aerul.

M-am lăsat într-un scaun de lângă ei, cu picioarele tremurând. Ansel a ocupat ultimul scaun liber.

Fermecată, am privit cum Beau fură un rulou de pe piatră, îl înmoaie în cremă și vâră întreaga combinație în gură, fără un cuvânt.

— D'ace, 's fie'binți! a protestat el, cu fața schimonosită de dezgust.

Sau probabil de durere. Aburul ieșea din rulouri și, prin urmare, din gura lui deschisă. Coco a dat din mână, risipindu-i răsuflarea din fața ei, rostogolindu-și ochii spre cer.

— Ești dezgustător!

— Și tu, a înghițit el anevoie și a apucat de speteaza scaunului ei, trăgând-o mai aproape și aplecându-se spre ea cu un zâmbet infatuat, ești frumoasă.

Ea s-a strâmbat și l-a împins, punându-și în farfurie două rulouri pentru ea.

Ansel privea scena cu un zâmbet surprinzător de mulțumit.

— Unde suntem? am șoptit eu, uitându-mă în jur prin încăpere.

O pisică neagră stătea ghemuită lângă vatră și, în depărtare – probabil în încăperea alăturată, probabil în casa vecină –, o femeie și fiica ei cântau un cântecel familiar. Zgomotele unui joc de popice se ridicau din strada de jos, deopotrivă cu strigăte și râsete de copii.

— N-am mai fost niciodată aici.

Totuși, locul acesta părea... familiar. Ca un vis pe care aproape că mi-l puteam aminti.

Reid a turnat cremă peste alte două rulouri, cu precizie de expert, foarte concentrat, după care mi le-a întins mie. Nu purta haina de Vânător, nici o bandulieră peste piept. Cizmele lui stăteau cuminți la ușa din față și, pe degetul inelar al mâinii lui stângi, un inel simplu de aur sclipea în lumina focului. Când m-am uitat în jos, la inelul cu piatră sidefată de pe mâna mea, am simțit cum îmi crește inima în piept.

— Suntem în Paradis, desigur, a zis el cu un zâmbet lent, senzual.

Ba chiar mi-a făcut cu ochiul.

Adevărat grăiesc ție, astăzi vei fi cu mine în rai.

M-am uitat lung la el, nevenindu-mi să cred.

Coco mi-a luat rulourile mai înainte să le pot atinge, turnând jumătate din cremă peste capodopera lui Reid. Rânjind la subita lui încruntătură, mi le-a împins din nou în față. Ochii ei nu mai sclipeau cu durere. Cu mâhnire.

— Poftim! Le-am aranjat.

Ansel mi-a strâns mâna, pe sub masă.

— Asta e ceea ce ți-ai dorit, nu? O casă în East End, înconjurată de familie?

Probabil am rămas cu gura căscată.

— De unde știi tu...?

— E un pic cam domestic pentru tine, nu-i așa? a comentat Beau, mijind ochii și uitându-se în jur. Fără bărbați goi cu căpșuni și ciocolată – Reid i-a aruncat o privire ucigașă –, fără munți de aur sau fântâni de șampanie.

— Ăla e Paradisul tău, Beau, a zis Coco, zâmbind dulce. Și unul oribil de stereotipic, de altfel.

— Ei, haide! Nu-mi spune că nu te-așteptai la ceva scandalos, cum ar fi urși dansatori și înghițitori de flăcări!

Beau s-a încruntat când a zărit pisica torcând în fața focului.

— Ăsta e...? Spuneți-mi că ăsta n-ar trebui să fie Absalon!

Zbârlindu-mă la tonul lui depreciativ, am zis:

— Ce? Mie mi-e dor de el.

Reid a gemut.

— Era un spirit fără odihnă, Lou. Nu un animal de companie. Ar trebui să fii bucuroasă că a dispărut.

Coco s-a ridicat ca să scoată un pachet de cărți de joc dintr-un dulap din apropiere. Familiaritatea mișcării, intimitatea sa – de parc-ar fi făcut asta de sute de ori înainte –, m-a tulburat. Nu avuseserăm niciodată o casă adevărată, noi două, dar aici, locul acesta, unde eram înconjurate de cei dragi, părea periculos de aproape.

Într-o altă lume, aș fi putut fi Louise Clément, fiica lui Florin și a lui Morgane. Poate că ei s-ar fi iubit, s-ar fi adorat și ar fi umplut casa noastră din East End cu rulouri cu scorțișoară, tufe de eucalipt... și copii. Mulți, mulți copii... Am fi putut fi fericiți. Am fi putut fi o familie.

Familie. Fusese un gând rătăcitor, când eram prin catacombe, înconjurată de praf și moarte. Fusese un vis simplu, prostesc. Acum totuși, mă durea inima când mă uitam de la Coco la Reid și la Beau. La Ansel. Poate că nu-mi găsisem părinți sau frați sau surori, dar îmi găsisem totuși o familie. Stând cu ei la masa mea – în casa mea –, visul acela nu mai părea atât de prostesc, la urma urmei.

Și mi-l doream. Cu disperare.

— Nu se știe niciodată, a zis Coco, ridicând relaxată un umăr, în timp ce închidea sertarul. Poate că Absalon și-a găsit pacea.

„Pacea."

Cu un suspin de lungă suferință, Beau s-a servit cu încă un rulou cu scorțișoară drept răspuns.

Eu nu mă puteam desprinde de acest cuvânt totuși când ochii lui Ansel s-au întâlnit cu ai mei și seninătatea scenei s-a risipit. Până și lumina focului a părut să se întunece. Iar neliniștea aceea din lăuntrul meu s-a întors, răzbunătoare. De data asta totuși

n-am putut intui clar încotro mă îmboldea. O parte din ea părea să mă ducă departe de locul acesta, departe de Ansel, dar cealaltă... Mi-am lăsat capul într-o parte, studiind-o mai îndeaproape.

Cealaltă parte părea să mă ducă *spre* el.

Un cântec de sirenă.

Clătinând încă o dată trist din cap, el s-a aplecat spre mine. Vocea i-a coborât până la șoaptă:

— Nu, Lou!

Beau a ridicat un deget, îndreptându-l acuzator spre noi.

— Încetați! N-aveți voie secrete.

Coco și-a reluat locul la masă și a tăiat. Cărțile au pocnit între degetele ei abile.

— Nu pot să sufăr când își șoptesc.

Ochii ei au fulgerat spre Ansel, apoi a adăugat, deși în glumă:

— Eu sunt cea mai bună prietenă a ei, mulțumesc frumos! Dacă e să șoptească lucruri, cu mine ar trebui s-o facă.

— Ba cu mine ar trebui s-o facă! a replicat Reid, încrucișându-și brațele la piept și nescăpând din ochi pachetul de cărți din mâna ei. Și te-am văzut.

Ea a scos cartea de pe mânecă, zâmbind fără remușcare.

— Sunt bine, Lou, a continuat Ansel încet, neluându-i în seamă.

Nici măcar n-a aruncat vreo privire spre ei, deși protestele au început din nou. Când bărbia a început să-mi tremure – când încăperea s-a încețoșat prin lacrimile mele –, el a ridicat o mână să mă mângâie pe spate, consolator.

— Sunt bine. Și tu o să fii bine.

Lacrimile curgeau grele și nestăvilite acum, sărate pe buzele mele, și tremuram din tot corpul. Am făcut un efort de voință să mă uit la fața lui, să-l țin minte – culoarea ochilor și forma zâmbetului, sunetul vocii și mirosul hainelor lui ca de soare. Soare curat. Așa era Ansel. Cel mai cald dintre noi toți.

— Nu vreau să pleci.

— Știu.

— O să te mai văd vreodată?

— Nu pentru multă vreme, sper.

— Nu pot să vin cu tine?

Atunci s-a uitat la Reid, Coco și Beau, care tocmai începuseră un joc de tarot. Beau a înjurat copios când Coco a luat prima mână.

— Asta îți dorești cu adevărat? a întrebat el.

Da. M-am înecat la cuvânt, cu fața încinsă și jalnică, înainte să clatin din cap.

El a zâmbit din nou.

— Așa credeam și eu.

Dar tot n-a făcut vreun gest să se ridice, mulțumit să rămână lângă mine atâta timp cât aș fi avut nevoie. N-avea să mă silească să plec, mi-am dat eu seama. Avea să fie decizia mea.

Neliniștea din mine a devenit mai puternică, mai insistentă. Mi-am strâns pumnii împotrivindu-mă și mi-am plecat capul drept răspuns, cu umerii tremurând. Nu încă. *Nu încă, nu încă, nu încă.*

— Nu pot să te las pur și simplu să pleci totuși. Nu pot. N-am... n-am să te mai văd niciodată roșind. N-am să te mai învăț niciodată restul din *Țâțoasa Liddy* și... și n-o să ne mai ducem niciodată la patiseria lui Pan, n-o să-i mai strecurăm păienjeni în pernă lui Jean Luc și n-o să mai citim *La Vie Éphémère* împreună. Ai promis c-ai s-o citești cu mine, mai ții minte? Și nu ți-am arătat niciodată podul în care am locuit. Tu n-ai prins niciodată un pește...

— Lou.

Când mi-am ridicat ochii, nu mai zâmbea.

— Am nevoie să-mi găsesc pacea.

„Pacea."

Am înghițit cu greu acest cuvânt, cu ochii umezi și umflați.

„Pacea."

Mi se părea străin și ciudat pe limbă. Amar.

„Pacea."

Dar... durerea din piept s-a mărit de trei ori mai mult. Mi se părea, de asemenea, drept. Răsuflând încet, mi-am închis ochii, hotărâtă. Pierdusem șirul dăților când greșisem în viața mea – și regretam o mulțime dintre ele –, dar aveam să fac ceea ce se cuvenea în privința lui Ansel. El n-avea să mai irosească niciun moment urmându-mă, fără odihnă, captiv într-o lume din care nu mai făcea parte. N-avea să-mi mai îndrepte greșelile de-acum încolo. Nici nu știu cum izbutise să rămână în apropiere, în primul rând – dacă fusese alegerea lui sau a mea –, dar nu-l puteam reține aici. În cele din urmă, i-am dat ceea ce avea nevoie. Ceea ce merita.

Merita pacea.

Încuviințând, amorțită, i-am îngăduit neastâmpărului din mine să mă ridice în picioare. Ansel s-a ridicat odată cu mine, iar scena din jur a început să se învârtă și să miște în valuri.

— A fost ceva real din toate astea? am întrebat, în timp ce Reid, Coco și Beau își continuau jocul de cărți, impasibili la năvala apelor.

Am simțit presiunea pe umeri.

— Sau m-am înecat și doar mi-am închipuit totul?

Ochii lui Ansel au sclipit.

— Un pic din amândouă, cred.

Ne-am uitat lung unul la celălalt, niciunul pregătit să facă prima mișcare.

— Nu cred că...

— E ciudat că...

— Tu primul, am insistat.

O undă de melancolie s-a strecurat pe fața lui.

— Crezi că... înainte să pleci... mi-ai putea cânta ultima strofă?

Și-a frecat gâtul, din nou timid.

— Dacă vrei.

De parcă aș fi avut de ales.

— *Pe copil l-au numit Abe,* am cântat într-un chicotit apos, *pe frate-su, Green Gabe. Apoi, Belle și Adele și Keen Kate au venit. Curând, s-au făcut zece, toți mieunând, dar ei nu s-au oprit, și-o trăgeau necontenit, și-n casă și pe câmp.*

Fața i se împurpurase până la un stacojiu atât de aprins, încât depășea orice amintire de-a mea, totuși avea zâmbetul până la urechi.

— E indecent.

— Normal, i-am șoptit eu. E cântec de cârciumă.

Ochii îi străluceau prea puternic acum, înotând în lacrimile lui. Cu toate astea, zâmbea.

— Ai intrat într-o cârciumă?

Când am dat din cap, zâmbind atât de larg, încât mă dureau fălcile, în timp ce pieptul mă durea, mă durea și mă durea, el a clătinat din cap, consternat.

— Dar ești *femeie.*

— Există viață și dincolo de zidurile acestei biserici. Dacă vrei, pot să-ți arăt.

Zâmbetul i s-a topit, încet, și mi-a atins obrazul, aplecându-se să-mi dea o sărutare pe frunte.

— Îți mulțumesc, Lou! Pentru tot.

M-am agățat de pieptul lui disperată, când și ultima imagine a casei s-a întunecat, iar imboldurile din capul pieptului meu s-au prefăcut în arsură. Presiunea pe umerii mei a crescut și mi-au pocnit urechile. Prin ceața groasă a conștiinței mele au răzbătut niște strigăte, reverberând de jur-împrejur, ca sub apă.

— Unde o să te duci?

El a aruncat o privire înapoi, spre locul unde stătuse Coco la masa noastră, amestecând cărțile și râzând. Melancolia din expresia lui se întorsese.

— Mai am să-mi iau un adio.

Arsura din pieptul meu a devenit de nesuportat. Ace de gheață îmi înțepau pielea.

— Te iubesc, Ansel!

Vederea mi s-a tulburat, când valurile au coborât de-adevăratelea, șocante și brutale. Deși ele m-au despărțit de el, aveam să-mi amintesc zâmbetul lui până în ultima mea zi de viață. Până în ziua când aveam să-l văd din nou. Degetele lui au alunecat dintr-ale mele și a plutit îndărăt, ca un far de lumină în întuneric.

— Și eu te iubesc!

Dând cu putere din picioare, am țâșnit în sus.

Spre frică.

Spre suferință.

Spre *viață*.

ALTĂ STRUCTURĂ

Reid

AM IEȘIT LA SUPRAFAȚĂ ÎMPREUNĂ. APA SE SCURGEA de pe fața ei, aurie și pistruiată, și din părul ei, lung și castaniu. S-a agățat de cămașa mea, gâfâind, bolborosind, și apoi și-a întors fața spre cer și a zâmbit. Ochii ei limpezi, albaștri-verzui, i-au întâlnit pe ai mei și, în sfârșit, a vorbit:

— Ai ceva în buzunar, Vânătorule, sau doar te bucuri că mă vezi?

Nu m-am putut abține. Mi-am dat capul pe spate și am râs.

Când o găsisem în derivă, sub suprafața apei – cu corpul fără vlagă și rece, cu părul alb plutind straniu în jurul ei –, mă temusem de ceea ce era mai rău. O luasem în brațe. O zgâlțâisem. O ridicasem la suprafață și o strigasem pe nume. Nimic nu funcționase. Într-un acces de furie, chiar mă scufundasem ca să găsesc câinele alb, dar acesta dispăruse.

Când ne ridicaserăm a doua oară totuși, ceva se schimbase: picioarele ei începuseră să se miște. La început încet, apoi mai iute. Mai puternic. Se mișcaseră la unison cu ale mele și privisem, uluit, cum părul îi crescuse mai lung cu fiecare bătaie de picior, iar culoarea i se întorsese în fiecare șuviță. Și în pielea ei.

Se însănătoșise sub ochii mei.

Strivind-o la pieptul meu acum, m-am învârtit cu ea în apă. Apa n-a făcut nicio undă. Nu mi-a păsat.

— Lou.

I-am rostit numele cu disperare, dându-i la o parte de pe față șuvițele lungi de păr.

— Lou.

Am sărutat-o pe gură, pe obraji, pe gât. Am sărutat fiecare centimetru din ea la care am putut să ajung. Încă râzând. Abia reușind să respir. Ea râdea odată cu mine, iar sunetul îmi trimitea scântei în oase. Lumină. Strălucitoare. Dacă m-aș fi oprit din înotat acum, aș fi plutit. Aș fi *zburat*. Am sărutat-o din nou. Nu m-aș mai fi oprit niciodată.

— Lou, ești...?

— Sunt bine. Sunt eu.

Brațele ei s-au încolăcit pe după gâtul meu și m-a tras mai aproape. Mi-am îngropat nasul în adâncitura dintre gâtul și umărul ei.

— Mă simt... bine cum nu m-am mai simțit de nu știu când, pe cuvânt. De parc-aș putea zbura sau mânui un topor sau... să ridic o statuie în onoarea mea.

Mi-a întors capul spre ea ca să mă sărute încă o dată. Când ne-am desprins, rămași fără aer, a adăugat:

— O statuie făcută din rulouri cu scorțișoară, bineînțeles, pentru că *mor de foame!*

Mă dureau obrajii de la atâta zâmbit. Capul îmi zvâcnea în același ritm cu inima. Nu mai voiam să mă opresc niciodată.

— Am unul în...

Strigătul lui Coco de pe mal ne-a luat pe amândoi prin surprindere și ne-am întors, când lumea a reintrat în atenția noastră. Era căzută în genunchi, uitându-se în apă de parc-ar fi văzut o stafie.

— Ansel, a șoptit Lou, slăbindu-și strânsoarea ca să poată călca mai bine apa.

M-am încruntat.

— Ce?

— A vrut să-și ia adio.

Zâmbind mai blând acum, m-a sărutat din nou.

— Te iubesc, Reid! Nu ți-o spun destul de des.

M-am uitat lung la ea. Căldura mi s-a revărsat în piept la cuvintele ei, răspândindu-se până în vârful degetelor de la mâini și de la picioare.

— Și eu te iubesc, Lou! Întotdeauna te-am iubit!

Ea s-a strâmbat, în glumă.

— Ba nu, nu întotdeauna.

— Ba da!

— Nu m-ai iubit când m-am ciocnit de tine la patiseria lui Pan...

— Cu siguranță te-am iubit! am protestat eu, ridicând brusc sprâncenele. Ți-am iubit costumația îngrozitoare și mustața urâtă și...

— Cere-ți scuze!

S-a dat în spate, cu indignare prefăcută.

— Mustața mea era *magnifică*.

— De acord. Ar trebui s-o porți mai des.

— Nu mă ispiti!

M-am aplecat spre ea, atingându-mi nasul de al ei. Șoptindu-i pe buze:

— De ce nu?

Ochii i-au sclipit poznaș drept răspuns și și-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele, aproape înecându-ne pe amândoi. Nu mi-am putut face griji din cauza asta.

— M-ai corupt teribil, Vânătorule.

Cu un ultim sărut înnebunitor – lent și adânc – s-a desprins de mine și mi-a dat un bobârnac.

— O să port mustața pentru tine mai târziu. Deocamdată, ar trebui să...

Atunci, Coco a țipat din nou.

Am înțeles imediat că acest țipăt nu era din aceeași categorie cu cel dinainte – am știut-o înainte ca trupul unui bărbat să cadă cu un bufnet surd pe plajă, am știut-o înainte ca Lou să-mi dea drumul brusc. Am întins mâinile după ea din nou, cuprinzând-o într-o îmbrățișare protectoare.

Pentru că am recunoscut cadavrul bărbatului.

Constantin – o făptură nemuritoare, făcută din apă și ceață – era mort.

Coco a sprințat spre el, cu un nou țipăt.

— Constantin!

Mâinile i-au fluturat pe deasupra lui neajutorate, în timp ce Lou și cu mine călcam apa într-o groază mută. Fiori de gheață mi-au urcat pe șira spinării văzându-i ochii larg deschiși. Gura căscată. Rana imensă din pieptul lui.

— Constantin!

Coco îl zgâlțâia înverșunată acum, evident neputând să înțeleagă. Șocul ei, nu, *negarea* ei, era o reflexie a perplexității mele. Constantin nu putea să fi murit – melusinele îl blestemaseră să trăiască veșnic.

„Nimeni nu e în siguranță aici, Cosette."

Lou și-a încleștat mâinile pe brațele mele de i s-au albit nodurile degetelor.

— Cum se poate?

Am strâns-o mai tare de mijloc.

— Nu știu.

Când Coco a continuat să-l zgâlțâie, din ce în ce mai isterică, Lou a pornit înot hotărâtă.

— Bine. Putem îndrepta asta. Apele l-au mai înviat o dată, ceea ce înseamnă...

Am prins-o de spatele cămășii.

— Stai...

Un hohot de râs înalt, care-ți dădea fiori, a răsunat de pe faleză până jos, la mal, iar Morgane le Blanc a păşit de pe cărare pe plajă. Vreo zece alte vrăjitoare o urmau. S-au răspândit în evantai în spatele ei, în formație defensivă, cu ochii în patru și gurile strânse. Hotărâte. Coco s-a târât înapoi în apă, trăgându-l pe Constantin cu ea.

— Ei, zi dacă nu-i drăguț!

Cu părul sclipind în lumina lunii, Morgane și-a ridicat mâinile și a aplaudat. Privirea i s-a plimbat de la Lou și mine la Coco, care a dus un potir de argint la buzele lui Constantin într-o ultimă încercare de a-l învia. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet:

— Trebuie să fii mândră, Josephine! Ia uite cum draga ta nepoată se agită pe lângă păzitor!

Iar spre Coco, a zis:

— E mort, *mon petit chou*[1].

Și-a ridicat la vedere degetele pătate.

— Cu siguranță știi că nicio făptură magică nu poate trăi fără o inimă?

— Cum... cum l-ai...?

Vocea lui Coco s-a poticnit, în timp ce se uita neajutorată la Constantin.

— El e *păzitorul*. Cum l-ai ucis?

Morgane și-a înălțat o sprânceană.

— Nu l-am ucis eu.

La Voisin a ieșit în față. O substanță întunecată îi mânjea mâinile. Se potrivea cu gaura din pieptul lui Constantin.

— Eu am făcut-o.

Coco s-a ridicat încet în picioare.

— Bătrân prost! I-am prezentat perlele noastre negre, desigur, dar el tot ni s-a opus și a vrut să lupte.

---

[1] „Drăguța mea" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Deși Morgane a țocăit, sunetul era lipsit de melodrama ei tipică. Umbre adânci, vinețiu, încondeiau ochii, de parcă n-ar mai fi dormit de zile în șir. Pielea îi era mai palidă decât de obicei. Arsuri îi împestrițau fața și pieptul, iar părul îi părea pârlit pe alocuri.

— Din nefericire pentru Constantin, noi suntem două dintre cele mai puternice vrăjitoare din lume. Acum, trebuie să recunosc, dragonul ne-a dat de furcă. Mi-a furat jucăriile stricate, aproape că mi-a ras de pe fața pământului casa mea de păpuși, dar nu contează. Dragonul a plecat și n-o să mai fim prinse pe picior greșit a doua oară.

A aruncat o privire în largul apei, evident nemulțumită.

— Acum suntem aici.

— Un dragon? a șoptit Lou. Cine...?

— Zenna.

Îi salvase pe ceilalți, în cele din urmă. Zburase înapoi la Cesarine.

Coco parcă era cioplită din piatră.

— Ce ai făcut, *tante*[1]?

La Voisin i-a înfruntat impasibilă privirea aspră a nepoatei. Expresia ei nu trăda nimic. La o aplecare a capului ei totuși, trei vrăjitoare de sânge au înaintat. Între ele pluteau două personaje legate fedeleș și cu călușuri. Cu ochii holbați, amândouă se zbăteau împotriva magiei care-i ținea, dar în zadar.

Beau și Célie.

Lou a înjurat încetișor.

— Ceea ce a trebuit, a răspuns simplu La Voisin.

O clipă de tăcere s-a scurs cât s-au uitat ele fix una la cealaltă.

— Nu!

Ochii lui Coco au fulgerat rostind cuvântul, mâinile strângându-se în pumni. A făcut un mic pas înainte și apele... s-au

[1] „Mătușă" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

vălurit sub piciorul ei. Ochii lui La Voisin au urmărit mișcarea, îngustându-se aproape imperceptibil.

— Ăsta nu-i un răspuns, a continuat Coco, și nici Morgane le Blanc nu este. De câte ori i-am cerut ei ajutorul? De câte ori cele din neamul nostru n-au pierit de frig și de boală? Câte n-au *murit de foame* în timp ce ea a stat cu mâinile în sân?

La Voisin a ridicat o sprânceană.

— La fel cum și tu ai stat cu mâinile în sân?

Coco nici n-a tresărit.

— Acum nu stau cu mâinile în sân!

— Nu. Stai *hotărât* în calea mea.

— Ne-ai trădat!

— Îmi pierd răbdarea, a zis Morgane cu liniștită rea-voință, iar degetele i-au zvâcnit.

— Copil prost! La Voisin a vorbit de parcă n-ar fi auzit-o: După tine, ar fi trebuit să continuăm să ne îmbolnăvim și să murim de foame. De ce?

Privirea ei neagră ne-a găsit pe Lou și pe mine.

— Pentru ei?

Cu o strâmbătură de dezgust, și-a legănat capul încet, ca o cobră pregătindu-se să lovească.

— Tu ești Princesse Rouge. Odinioară, te-aș fi încurajat să vorbești. Ți-aș fi respectat opiniile. Dar acum empatia ta sună a gol. Nu-ți pasă de neamul tău. Nu ne recunoști ca rude ale tale. Poți protesta la trădarea mea, Cosette, dar tu ai trădat cu mult înainte de mine. Morgane ne-a promis siguranța sabatului nostru în Chateau le Blanc – ochii ei au părut să se înăsprească rostind acest nume – în schimbul lui Louise. Aș fi în stare de lucruri mult mai rele decât să te trădez pe tine pentru a obține siguranța asta. E timpul să alegi și tu de partea cui ești.

Și a venit să stea lângă Morgane, în sfârșit, înaltă și inflexibilă. Împreună, cele două alcătuiau o imagine impresionantă. Amândouă

regale, amândouă frumoase. Amândouă regine de drept. Dacă Morgane avea un soi de farmec întunecat totuși – mereu înclinată spre spectaculos –, Josephine nu punea accent pe niciun zorzon. Ea era simplă și directă. Un studiu în realitate crudă și adevăr rece. Maliția din ochii celei dintâi arăta comic de strălucitoare pe lângă calculul rece, sec, al celeilalte. Și sincer. Nu încerca să-l ascundă.

La Voisin o disprețuia pe Morgane.

— Scopul scuză mijloacele, a murmurat ea, în cele din urmă. Dacă nu ne unim, pierim.

Coco o privea pe mătușa ei de parcă o vedea pentru prima oară.

— Ai dreptate.

Celelalte Dames Rouges de pe plajă au încremenit la răspunsul neașteptat al lui Coco. Le-am recunoscut pe câteva dintre ele din timpul petrecut împreună în Léviathan.

— *Am fost* un copil, a continuat ea, cu vocea din ce în ce mai puternică, mai pasionată. Am fost un copil speriat de dreptul meu prin naștere – de a conduce pe toată lumea, de a nu decepționa pe nimeni. De a nu te dezamăgi pe *tine*. M-am temut de responsabilitățile pe care o astfel de viață le-ar fi implicat. Da, am fugit, și îmi cer iertare pentru asta.

S-a uitat la vrăjitoarele din neamul ei, atunci, plecându-și capul, acceptându-și vina în vicisitudinile îndurate de ele. Ele au privit-o cu un amestec de suspiciune și admirație.

— Nu mai sunt un copil. Voi sunteți neamul meu și vreau să vă protejez la fel de mult cât vrea și mătușa mea. Dar viața *ei* – a întins un deget în direcția lui Lou – valorează la fel de mult cât a voastră.

S-a întors din nou spre mătușa ei.

— Morgane i-a vânat pe copiii regelui. L-am găsit pe Etienne – fiul regelui – măcelărit chiar în tabăra noastră, iar Gabrielle a dispărut la scurt timp după. Morgane a fost responsabilă, *tante*.

Dar deja știi asta, nu-i așa? I-ai oferit tu însăți? Copii din propriul tău trib?

Cum Josephine n-a spus nimic, confirmându-i bănuielile, Coco a răsuflat apăsat și s-a postat între noi și mătușa ei cu grijă deliberată.

— Am ales de partea cui sunt.

Lou a înțepenit la cuvintele ei. Vrăjitoarele de sânge însă s-au mișcat. Murmure s-au ridicat dinspre câteva. Pro sau contra, n-aș fi putut spune.

Expresia lui La Voisin nu s-a schimbat la declarația nepoatei sale. În schimb, a făcut semn scurt din cap spre vrăjitoarele din apropiere.

— Prindeți-o!

Când acestea au șovăit, aruncând priviri neliniștite spre Coco, La Voisin s-a întors încet cu fața spre ele. Deși eu nu i-am putut vedea expresia, ele s-au grăbit să se supună, de data asta.

Coco s-a dat repede înapoi când ele s-au apropiat, iar apele s-au vălurit din nou. Și au continuat să se vălurească.

Vrăjitoarele s-au oprit la mal, neîndrăznind să continue, până când cea mai curajoasă a făcut, șovăielnic, un pas înainte.

Când vârful piciorului ei a atins apele, întregul ei corp a zvâcnit și, de parcă o mână fantomatică s-a întins ca s-o apuce de picior, a alunecat, dispărând în adâncuri. Apele i-au înghițit țipătul fără nicio vălurire. Sinistre și nemișcate în lumina lunii.

Vrăjitoarea parcă nu existase vreodată.

Morgane a țocăit nemulțumită, iar celelalte vrăjitoare s-au dat înapoi. Vocea ei s-a ridicat, aspră. Nemiloasă.

— Presupun că regulile sunt reguli, nu-i așa? Oribile chestii! De parcă vreuna dintre noi ar avea timp să-și *spună adevărul*. Nicio grijă, *mami*, i-a spus ea lui Josephine, a cărei falcă s-a încleștat la auzul epitetului. Drăguții de ei vor trebui să iasă, până la urmă, și avem tot timpul din lume.

A pocnit din degetele-i însângerate, iar Beau și Célie au căzut pe picioarele lor.

— *Aceștia* doi, în schimb, nu au prea mult timp. Tu ce spui, scumpo? a strigat ea spre Lou. Cum să mă joc cu ei?

— Ești țicnită, a mârâit Beau și venele de la gât i s-au umflat în efortul lui de a se mișca.

Ea a zâmbit doar. Un zâmbet fără pic de căldură. Din pelerină, a scos injecția lui Célie, aruncând seringa în apă.

— Deși poate că m-am săturat să mă joc. Vino aici, Louise, sau o să-i ucid! Jocul nostru s-a terminat.

Lou a dat să pornească imediat spre ea, dar degetele mele au ținut-o de cămașă. Nu i-am dat drumul. Nu-i puteam da drumul.

— Reid, nu...

Dezvelindu-și dinții, Morgane a pocnit din nou din degete. În mâinile lui Beau și Célie au apărut niște săbii. O altă pocnitură și Beau s-a repezit tăind-o cu sabia pe Célie pe sub coaste. Sângele a țâșnit în urma lamei. Cu o mișcare de deget de-al lui Morgane, Célie a replicat cu un suspin, sabia ei înfigându-se adânc în umărul lui Beau. Soldați jucărie.

— Îmi pare rău! a exclamat ea, cu brațele tremurând, încercând să se lupte împotriva magiei lui Morgane. Îmi pare atât de rău...

— Sunt bine, a spus Beau, străduindu-se disperat s-o liniștească, în timp ce-i para loviturile, cu dinții strânși, respirând gâfâit. O să fim bine...

Célie l-a împuns din nou cu sabia, de data asta în coapsă.

Sângele s-a pornit în șiroaie.

Cu un strigăt nebunesc, Coco s-a năpustit înainte, în timp ce Lou s-a zbătut în brațele mele. Morgane a fluturat din mână și, când Coco a ieșit din apă, o cușcă de sticlă s-a pogorât asupra ei. Ea a bătut furioasă cu pumnii în pereți și sfori s-au înfășurat în jurul încheieturilor mâinilor și gleznelor ei.

Cu o grimasă, La Voisin a dat să intervină.

— Scopurile, Josephine!

Morgane a fluturat din nou din mână și sforile s-au strâns, întinzându-i la maximum membrele lui Coco, până la durere. O păpușă într-o cutie.

— Ele scuză mijloacele. Nu asta ai spus tu?

La Voisin s-a oprit brusc. Corpul îi tremura de furie.

— Nepoata mea rămâne nevătămată.

— *Este* nevătămată!

Ochii aceia sclipitori, verzi ca smaraldul, s-au îndreptat spre Lou. Beau și Célie continuau să se lupte în spatele ei, sângele lor împroșcând nisipul.

— Deocamdată.

— Trebuie să mă lași să plec, Reid! m-a implorat Lou. N-o să se oprească...

— Nu.

Mi-am păstrat vocea coborâtă, dar am clătinat din cap vehement. Încercam să-mi ignor panica din ce în ce mai mare. Trebuia să existe o altă cale. Mi-am plimbat privirea peste vrăjitoare, din nou, calculând. Treisprezece în total – șase Dames Rouges, judecând după cicatricele de pe pielea lor, și șapte Dames Blanches. Primele ar fi avut nevoie de contact fizic ca să facă rău, dar celelalte ar fi putut ataca în orice moment. Mintea mea căuta înnebunită un avantaj. *Orice* avantaj. Oare L'Eau Mélancolique ne afecta magia? Înăbușind-o? Dacă am fi putut s-o ademenim cumva pe Morgane în apă... Mi-am încercat structurile. Firele aurii au apărut numaidecât. *La dracu'!*

Mai rău încă, unul dintre fire continua să strălucească mai puternic decât celelalte, pulsând insistent. Același fir care răspunsese și la far. Același fir de care nu puteam să trag. Nu *voiam* să trag.

Salveaz-o! șoptea magia. *Salvează-i pe toți!*

Am continuat s-o ignor.

Coco a țipat când legăturile i s-au strâns mai mult, iar Lou s-a folosit de neatenția mea, eliberându-se, în sfârșit.

— Uite, *maman*, uite!

Și-a fluturat mâinile împăciuitor.

— O să mă joc cu tine acum. Ba chiar o să negociez jucăriile: eu în schimbul lui Beau și Célie.

Deși continuam să clatin din cap, întinzând mâna după ea, Lou s-a îndepărtat și a continuat hotărâtă.

— Dar n-ai voie să le mai faci rău. Vorbesc serios, *maman*! Niciunuia dintre ei. Beau, Célie, Reid, Coco – sunt în siguranță de acum încolo. Nimeni nu se mai atinge de ei.

Structura pulsa. Mintea mea continua să refuze să accepte.

Morgane n-a părut din cale-afară de surprinsă de cererea lui Lou, nici n-a râs, n-a dansat și n-a ricanat cum ar fi făcut altădată.

— Poți să-ți dai seama cum asta s-ar putea să fie o problemă, fiica mea. După moartea ta, prințul și vânătorul vor muri, de asemenea.

— Presupui că voi muri.

— *Știu* că vei muri, scumpo.

Atunci Lou a zâmbit batjocoritor și asta m-a izbit din plin. Cu doar câteva zile mai devreme, mă temusem că n-aveam să mai văd zâmbetul ăsta niciodată. Tot corpul mi s-a încordat, abia reușind să mă controlez.

— Bănuiesc că va trebui să jucăm ca să aflăm, a zis ea.

A pornit din nou spre mal.

— Nu!

Am prins-o de braț. Nu suferise atât de mult – nu sacrificase totul, trecând literalmente prin foc și exorcizând un afurisit de *demon* – ca să cedeze atât de ușor acum. Coco spusese că o viață nu valora mai mult ca oricare alta, dar greșise. Viața ei prețuia mai mult. Viețile lui Beau și Célie prețuiau mai mult. Iar viața lui Lou

prețuia cel mai mult dintre toate. Aveam să mă asigur că ea va trăi. Aveam să mă asigur că toți vor trăi.

— Nu poți face asta.

Ea s-a înălțat prin apă să mă sărute, într-o ultimă implorare disperată.

— Nu pot s-o ucid dacă mă ascund în continuare, Reid, a șoptit ea lângă obrazul meu. Mai ții minte ce-a spus mama ta? Dacă închid eu ochii, nu înseamnă că monștrii nu mă mai pot vedea. Trebuie să joc. Trebuie *să câștig*.

— Nu!

Falca mi s-a încleștat. Nu mă puteam opri din clătinatul capului.

— Nu așa.

— Fie o ucid eu pe mama, fie mă ucide mama pe mine. E singura cale.

Dar nu era. Nu era singura cale. Ea nu știa asta, desigur. Eu refuzam să rostesc alternativa cu voce tare, refuzam s-o recunosc fie și în gândurile mele. Firul auriu zbârnâia în anticipare.

Lou deja dăduse foarte mult. Călătorise până în iad și înapoi ca să ne salveze, făcându-se fărâme pe parcurs. Nu putea muri acum. Și dacă ea nu murea... vorbea despre uciderea mamei cu atâta ușurință, de parcă matricidul nu era un act nespus de odios. De parcă n-ar fi fost împotriva firii. De parcă n-ar fi urmat s-o zdruncine complet, din nou.

— Nu.

Ezitarea mea a dispărut și i-am prins fața în palme. I-am șters picăturile de apă de pe gene.

Atât de frumoasă!

— Îmi puneți răbdarea la încercare, copii!

Morgane a fluturat din mână, iar Beau, Célie și Coco s-au prăbușit, toți trei, cu mișcări identice – ca niște păpuși strivite sub talpă.

Beau și Célie și-au pierdut cunoștința complet, iar Coco și-a mușcat buzele să nu țipe. Ochii de smarald ai lui Morgane s-au umplut de ostilitate.

— Poate că ai avut dreptate, mică vrăjitoare de sânge. Poate că o să vă ucid pe toți, în schimb.

— Nu vorbi prostii! i-a retezat-o La Voisin. Acceptă condițiile! Prințul și fata nu înseamnă nimic. O să moară curând, oricum.

Morgane s-a răsucit spre ea ca arsă.

— *Îndrăznești* să-mi comanzi mie...?

Le-am auzit, vag, vocile ridicându-se, dar toată lumea mea se îngustase la fața lui Lou. La structura aurie. Se zbătea să-mi atragă atenția, aproape orbitoare acum, arătând drept și fără putință de îndoială spre ținta sa. Unindu-ne. Cerând să fie văzută. Speranța și disperarea se războiau în pieptul meu. Niciuna nu exista fără cealaltă.

Aveam să-mi găsesc calea înapoi până la ea. O făcusem o dată. O puteam face din nou.

Și ea avea să fie, în sfârșit, în siguranță.

— O să te găsesc din nou, Lou, i-am șoptit, iar sprâncenele ei s-au unit în confuzie.

I le-am sărutat, netezindu-le.

— Îți promit!

Înainte să-mi poată răspunde, mi-am înfipt pumnul în părul ei.

Structura a explodat într-o ploaie aurie.

N-am mai văzut nimic.

PARTEA A III-A

C'est l'exception qui confirme la règle.
Excepția confirmă regula.
— proverb francez

SE STRECOARĂ ÎNDOIALA

Nicholina

DUREREA PĂLEȘTE FĂRĂ UN CORP, LA FEL CA ȘI simțul atingerii, al mirosului, al gustului. Nu există niciun sânge în timp ce urcăm în spirală din mare spre cer. Nu există nicio magie. Nicio moarte. Aici suntem toate... libere. Suntem o rafală de vânt. Suntem frigul iernii. Suntem o fulguială pe versantul muntelui – ne învârtim, ne răsucim, ne rostogolim –, ciupindu-le de nas pe vrăjitoarele de dedesubt. Stăpâna noastră e printre ele. Pe ele le cheamă pe nume.

Pe al nostru nu-l cheamă.

Neliniștite acum, o pornim în sus, mai sus, *sus* pe munte, în timp ce fulgii de zăpadă zburătăcesc încolo și-ncoace în jurul nostru, înăuntrul nostru. *Nu-i aici,* freamătă ele, murmură ele. *Nu-l putem găsi.*

Corpul nostru, corpul nostru, corpul nostru.

Stăpâna noastră nu ne va fi uitat.

Ne mișcăm mai repede acum, căutând, suflând printre copaci. Castelul. Ea ne va fi adus corpul la castel. Dar nu există niciun castel, numai zăpadă, munte și pini. Nu e niciun pod. Nu e nimeni să ne întâmpine, nimeni să ne permită intrarea. Dacă *ea* ar fi rămas – cea cu vorbele nesuferite, cea cu structurile aurii –, dacă spiritul ei s-ar fi fragmentat, noi am fi găsit castelul. Ne-am fi găsit corpul.

Dar ea nu s-a fragmentat. N-a rămas.

Acum e singură.

„Ai dat greș, Nicholina."

Nesuferite cuvinte.

„Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine."

Stăpâna noastră nu ne-a uitat.

„Probabil corpul tău n-o să fie acolo. Probabil și tu vei *muri*."

Ne rotim din nou în spirală, în agitație, în frică, și tăiem muntele de-a curmezișul. Deja ne simțim întinzându-ne, abătându-ne, pierzând scopul. Nu putem rezista mult fără un corp, sau vom deveni altceva. Ceva neajutorat și mic. O pisică sau o vulpe sau un șobolan. Sunt multe moduri în care să devii un matagot, o, da, dar noi n-o să devenim unul. Nu noi. Noi nu suntem uitate.

Ceva aleargă iute prin frunziș și noi plonjăm, smulgându-i creaturii un țipăt de frică. Nu contează. Ne trebuie un corp până când se întoarce stăpâna noastră. Până când stăpâna ei ne arată calea. Nesuferită femeie, ca și fiică-sa. Vrăjitoare nesuferită!

Ne ghemuim în corpul nurcii și așteptăm. Timpul trece altfel pentru animale. Urmărim în schimb umbrele, tremurând la rădăcina unui copac. Ascunzându-ne de vulturi. De vulpi. Simțim mirosul stăpânei noastre înainte s-o vedem și-i auzim cuvintele tăioase, încordate. Se ceartă cu Morgane. Vorbește despre fiica lui Morgane.

Părăsim nurca și o urmăm din spate, în timp ce turnuri și turnulețe iau formă. Focul a distrus fiecare construcție. De jur-împrejur, femei albe împletesc și țes structurile lor invizibile în piatră. În lemn. În ferestre și arcuri și țigle. Nu ne interesează pe noi reparațiile castelului. Căutăm intrarea, ascunzându-ne de ochi iscoditori, răsucindu-ne prin fum. Simțim atracția corpului nostru acum. Îl simțim aici.

Stăpâna noastră nu ne-a uitat, așadar.

Pe scări în sus, de-a lungul holului, în dormitorul mic, de rezervă. Corpul nostru nu e pe pat totuși. Nu e pe pernă. *Patul e gol!* strigăm noi consternate. *În pat nu e nimic.* Respirăm iute, tremurând,

în timp ce căutăm. În timp ce urmăm atracția corpului nostru. În timp ce-l găsim pe podeaua de piatră tare. *Dar patul e gol.* Confuzia ne amețește. *În pat nu e nimic.*

Corpul nostru e un leș în umbrele din colț. Slăbit și palid. Plin de cicatrice. Ne rotim deasupra lui, regretul suflând prin noi acum. Un fuior de durere. Niciun foc nu încălzește camera. Nicio lumânare aprinsă. Dar nu contează. Noi nu simțim frigul, nu, și stăpâna noastră știe asta. Știe. Știe că durerea e trecătoare. O să se bucure de salutul nostru.

„Ai dat greș, Nicholina."

Nu contează.

„Stăpâna ta are mai multă nevoie de ea decât de tine."

„Durerea e trecătoare."

„Ai ales tabăra greșită, Nicholina. Dar nu e prea târziu. Încă te mai poți alia cu noi înainte ca ele să te trădeze. Pentru că te *vor* trăda. E doar o chestiune de timp."

Stăpâna noastră nu ne-ar trăda niciodată.

Încet, ne scufundăm în noi înșene, mai întâi un deget de la mână, un deget de la picior, apoi un picior, un braț și un piept, până când tot corpul nostru se așază în el însuși cu un oftat greu. Greu. Atât de greu! Atât de obosit! Imagini cu lavandă, fantome și băieți mici, bolnavi, ca niște cadavre, se perindă rapid. Amintiri de familie. Cuvântul are un gust diferit acum decât avea pe atunci. Odinioară, avea gust de confort, de dragoste, de căldură. Nu ne mai aducem aminte cum se simte căldura. Nu ne mai aducem aminte dragostea. În *ea* o simțiserăm – o străfulgerare în umbre, în întuneric. Ea o simțea atât de puternic! Ne agățăm de ea acum, de amintirea aceea. Ne agățăm de căldura aceea pe care o simțiserăm când ea se uita la vânătorul ei, la familia ei.

Ochii noștri nu se deschid în timp ce zăcem pe piatra asta dură, rece. Nu ne mutăm în pat. Stăpâna noastră nu ne-a vrut acolo.

Uneori, ne gândim că stăpâna noastră nu ne vrea deloc.

ANGELICA

Lou

FĂRĂ VESTE, REID S-A PRĂBUȘIT CU FAȚA ÎNAINTE în apă și atunci...

Atunci mi-am pierdut cumpătul complet.

Noi strigăte au erupt dinspre mal, în timp ce m-am scufundat după el, petrecându-i un braț pe sub umeri și întorcându-l pe spate, ancorându-l de un braț și sprijinindu-i capul pe umăr. Mirosul puternic, pătrunzător, al magiei îi ieșea din pori. Deși pieptul încă i se ridica și-i cobora, mișcarea părea superficială, aspră, de parc-ar fi fost în chinuri cumplite.

— Reid!

L-am zgâlțâit disperată, făcând eforturi să rămân la suprafață. Amândoi ne-am scufundat. Apa mi-a ars gâtlejul, ochii. Înecându-mă, am dat mai tare din picioare, ridicându-ne la suprafață pentru câteva secunde prețioase. Puteam să înot, da, dar să trag după mine un bărbat fără cunoștință de vreo nouăzeci și ceva de kilograme era cu totul altceva.

— *Reid!*

Strigătele din jurul nostru s-au ascuțit și am aruncat o privire spre mal. Inima mi s-a oprit în gâtlejul devastat.

Morgane își pierduse cunoștința odată cu Reid.

Indiferent ce magie făcuse el, o afectase și pe ea. Domnea un haos absolut. Cele mai apropiate Dames Blanches au țipat și au dat fuga la ea, trăgând-o departe de Josephine, de Coco, de noi.

— Nu vă prostiți!

Strigătele vehemente ale lui Josephine au tăiat prin ceața care se lăsase din nou, răzbunătoare.

— Asta e șansa noastră! Prindeți fata!

Dar nici măcar vrăjitoarele de sânge nu voiau să pună din nou piciorul în ape – nu când acestea continuau să vălurească.

Nu când Coco s-a ridicat, legăturile ei dispărând după leșinul lui Morgane. Nu când a pășit înapoi în ape, nici când și-a ridicat mâinile. Ochii ei negri au căzut întâi pe Constantin, apoi s-au îndreptat spre Beau și Célie – încă plini de sânge și inconștienți – și s-au întors arzând cu dorință de răzbunare.

— Ar fi trebuit să aveți atâta minte cât să nu ne urmați aici, *tante*! Am fost născută în aceste ape. Magia lor e magia mea.

M-am scufundat sub valuri, ieșind înapoi la timp cât s-o văd pe Josephine descleștându-și pumnii.

— Magia lor e a *ei*! s-a răstit ea. Nu a ta. Niciodată a ta!

— Eu sunt parte din ea.

— Tu ești a mea!

Ultima fărâmă de control a lui Josephine a părut să plesnească și a scos un pumnal lung, cu lamă încovoiată, din pelerina ei. Mâinile îi tremurau.

— Ea te-a abandonat. M-a abandonat și *pe mine*. Ea...

— ... e pe drum, a terminat sumbru Coco în locul ei, cu ochii scăpărând la mâinile ei ridicate.

O rană proaspătă pe care n-o observasem îi despica palma. Sângele îi picura în apă și, tresărind, mi-am dat seama că, de fapt, nu pașii lui Coco treziseră L'Eau Mélancolique.

Ci sângele ei.

Și apele nu doar vălureau acum.

Ci se mișcau, despărțindu-se pe mijloc de parcă cerul ar fi trasat o linie de la Coco la orizont. S-au umflat de-o parte și de alta a acelei linii, crescând și tot crescând – ca două tsunamiuri gemene –, până când a apărut o cărare de-a lungul fundului mării stâncos. Destul de îngustă pentru ca o singură persoană să o poată străbate nestânjenită. M-am agățat de Reid, în timp ce valurile se izbeau în noi, curenții trăgându-ne la fund înainte să ne împingă din nou la suprafață. Când i-am strigat numele lui Coco, tușind și scuipând și dând disperată din picioare ca să ajung la mal, ea s-a întors și s-a uitat la noi. Ochii i s-au mărit de panică, înainte să ne ducem din nou la fund.

Când am ieșit iarăși, un alt curent ne-a luat pe sus între o respirație și alta. Acesta totuși părea hotărât nu să ne înece, ci să ne ducă la Coco. Nu m-am luptat împotriva lui, nici nu m-am întrebat ce era, concentrându-mi toată atenția pe a-i păstra capul lui Reid deasupra apei. Brațele îmi tremurau de efort. Picioarele mi s-au blocat.

— Haide, Vânătorule!

I-am fixat ceafa între gâtul și umărul meu.

— Aproape c-am ajuns. Rămâi cu mine! Haide, haide, *haide*...

Curentul s-a oprit brusc și am căzut odată cu el, drept în apa înghețată de pe fundul mării. Când am aterizat, buimăciți și tremurând, Coco a sprintat la noi, trăgându-mă de brațe, de mâini, dându-i lui Reid părul ud la o parte de pe față, verificându-i pulsul. Le ignora complet pe Josephine și pe vrăjitoarele de sânge. Acestea încă nu îndrăzneau să intre în L'Eau Mélancolique, nici măcar pe cărare.

— Ești rănită? m-a întrebat Coco, cercetându-mă pe toate părțile cu mișcări încordate, stingherite. Ești...?

Am prins-o de mâini și i-am zâmbit.

— Arăți ca dracu', *amie*[1]. Pungile alea de sub ochii tăi sunt cât capul lui Beau.

Coco și-a plecat fruntea spre mâinile noastre strânse, răsuflând ușurată.

— Ești tu însăți.

— Sunt eu însămi.

— Mulțumesc Domnului!

— Mulțumesc lui *Ansel*!

Ea a chicotit, oftând ușor și ridicându-și capul – apoi a încremenit. Se uita fix peste umărul meu, la ceva aflat mai la distanță pe cărare. Reflexia sa argintie, doar o pată în întuneric, strălucea puternic în ochii ei. Indiferent cine sau ce era, se apropia nu dinspre mal, ci din adâncurile lui L'Eau Mélancolique. M-am încordat instinctiv. Un chip a plutit în ochii minții mele din amintirile Nicholinei și suspiciunea mi-a ridicat părul de pe ceafă. Pielea mi s-a făcut ca de găină.

Când Josephine s-a îngălbenit la față totuși, am știut. Când s-a împleticit – realmente *s-a împleticit* – un pas îndărăt, l-am strâns mai tare pe Reid în poala mea, inima bătându-mi asurzitor în urechi. Mai multe vrăjitoare de sânge au fugit fără un cuvânt. Privirea mi-a rămas țintuită în ochii lui Coco, în timp ce pata argintie din ei a devenit mai mare. Mai aproape. Prea aproape acum ca s-o mai ignor.

Mi-am întors în sfârșit capul ca să privesc peste umăr.

Și iat-o!

Un fior rece mi-a străbătut tot corpul la vederea ei: înaltă și statuară, cu bucle dese, negre, și pielea cafenie, aproape identică la înfățișare cu Coco. Mai puțin ochii ei. La un moment dat între amintirea Nicholinei și prezent, căpătaseră o nuanță mai palidă, înghețată. Rochia ei se asorta acelei culori neobișnuite – țesătura

[1] „Prietena mea" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

iridescentă oscilând între alb, verde, violet și albastru – și flutura în vânt în timp ce se apropia. Să fiu a naibii dacă nu arăta ca o prințesă din basme!

S-a oprit la un pas în spatele meu. Se prea poate să-mi căzut falca. Se prea poate să fi căscat gura ca un pește cu ochii holbați. De aproape, părea și mai frumoasă: fața ei perfectă în formă de inimă, buzele ei perfect arcuite. Un praf argintiu îi pudra obrajii și nasul, fruntea și claviculele, iar bijuterii sofisticate cu piatra-lunii îi sclipeau pe degete, la încheieturi, în urechi, la gât. Își împletise părul în jurul unei mici diademe în formă de lacrimă. Piatra prețioasă îi sclipea pe frunte.

Rochia și părul continuau să unduiască încet, chiar și după ce briza se oprise.

Ea a zâmbit spre mine.

— Angelica, am șoptit cu venerație.

— Soră, a șuierat Josephine.

Dar șoapta acuzatoare a lui Coco a fost cea care a schimbat totul:

— Mamă.

ÎNCLINÂND CU GRAȚIE CAPUL, Angelica a încuviințat. Stătea într-o postură impecabilă, nenatural de nemișcată, cu umerii drepți și mâinile împreunate în față, într-o poziție familiară. De câte ori n-o văzusem pe Josephine ținându-se la fel? De câte ori nu tânjisem să întorc și eu un gât așa de lung și de elegant?

Era ciudat cum două persoane cu aceleași trăsături puteau arăta atât de diferit!

Am aruncat o privire la Coco.

Era tulburător când exista o a treia.

— *Sœur.*[1]

Cu o voce mătăsoasă, Angelica vorbea cu o siguranță calmă.

— *Fille.*[2]

A ridicat o mână parcă să-i mângâie obrazul lui Coco, înainte să se răzgândească. Și-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă corp. Îndurerat.

— Mi-a fost dor de tine.

Deși Coco n-a spus nimic, ochii ei vorbeau din belșug. Scânteiau cu emoție reținută în lumina lunii.

M-am încruntat, mijindu-mi ochii, iar aura din jurul feței Angelicăi s-a întunecat ușor.

Mai mult decât ușor.

Aș fi putut s-o numesc hidoasă, acum.

Dar, pe de altă parte, mame care-și abandonau copiii pe mâna rudelor nemiloase poate că era un subiect sensibil pentru mine. *Madame* Labelle îl părăsise pe Reid și el sfârșise cu Arhiepiscopul ca tată. Morgane încercase să mă ucidă și, cumva, și eu trebuia s-o ucid. Deși frumoasă, Angelica o lăsase pe Coco în mâinile mătușii sale. Nu era cu nimic diferită de ei, de fapt. Era putredă pe dinăuntru.

Doar că, în cazul ei, putreziciunea se întâmpla să miroasă a crini.

Acceptând faptul că fiica ei nu voia sau probabil nu putea să răspundă, Angelica și-a întors privirea la Josephine, care se apropiase încet de Beau și Célie. Acele buze perfecte s-au strâns.

— Nu le face rău copiilor, Josie! Disputa ta e cu mine.

Josephine a fulgerat-o cu o privire mânioasă și i-a ridicat capul lui Célie. Mâinile ei nu strângeau inutil de crud, ci grijuliu și sigur, ținând ferm de gâtul lui Célie. Nu. Nu grijuliu. Ci practic.

---

[1] „Soră" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[2] „Fiică" (în lb. fr. în oirg.) (n. red.).

Eficient. Ar fi ucis-o pe Célie dacă era nevoie, la fel cum îl ucisese și pe Etienne.

— Ce-ai să faci? a întrebat-o pe sora ei. Nu poți părăsi apele.

Angelica doar și-a scos un pumnal bătut cu pietre scumpe din rochia ei mulată – rochia ei *mulată* – și a suspinat.

— Chiar trebuie să facem asta, *sœur*? Amândouă știm răul pe care-l pot produce de-aici.

Ca să-și ilustreze afirmația, și-a dus pumnalul la piept și a tăiat în jos, drept printre sâni, fără ezitare. Lama a tăiat țesătura și pielea ca pe unt, lăsând o linie groasă de sânge în urmă.

Josephine a șuierat și mâna i-a zburat la propriu-i piept, unde apăruse o rană identică.

Confuzia mea s-a adâncit în timp ce mă holbam la rană. Amintirile Nicholinei nu-mi arătaseră nimic de genul ăsta. Nu că aș fi știut să caut.

— Ce naiba se întâmplă? i-am șoptit lui Coco.

Josephine și Angelica încă se mâncau din priviri, sângerând, într-o tăcută înfruntare.

— Ai spus că mama ta a murit.

— Am spus că *mătușa* mea a zis c-a murit.

— Și acum?

A ridicat forțat din umeri.

— Acum se pare că sunt legate prin sânge.

— Legate prin sânge?

— E o vrajă periculoasă între Dames Rouges. Le leagă viețile laolaltă. Magia lor.

M-am uitat din nou la rănile lor gemene.

— Oh, rahat!

Ea a încuviințat.

— Asta rezumă totul foarte bine.

După această neplăcută revelație totuși a venit o alta.

— Asta înseamnă că nu putem... nu putem s-o ucidem pe mătușa ta fără s-o ucidem pe mama ta?

— Aparent.

Mi s-a format un gol în stomac când Josephine și-a potrivit strânsoarea asupra lui Célie, apăsându-i pumnalul la ceafă.

— Amenințarea ta e vorbă goală, ca de obicei, *sœur*, a zis ea, cât timp te ții de fustele altora și te ascunzi unde nu te pot atinge.

A râs aspru. Singura oară când a râs totuși.

— Nu. N-ai să-ți faci atâta rău cât să mă rănești pe mine, altminteri ai fi făcut-o cu secole în urmă.

Corect. Deci n-o puteam ucide. Încercându-mi iute structurile, le-am urmărit pe fiecare spre sacrificiul lor. Aveam nevoie doar să-i dau peste pumnalul din mână – ceva simplu. O pală de vânt, probabil. Un spasm al degetelor ei.

— Stai! i-am șoptit lui Coco, în timp ce căutam. Dacă tu credeai că mama ta murise, de ce ai încercat s-o chemi?

— N-am încercat s-o chem pe ea. Eu doar... Apele mi-au vorbit. Eu am ascultat.

— Le-ai dat sângele tău – i-am aruncat o privire uluită peste umăr –, pentru că te-au rugat frumos? Au spus măcar „te rugăm"?

— M-am născut din ele, a murmurat ea, defensivă.

— Predă-te, Louise! a insistat Josephine, neluând în seamă conversația noastră animată cu voce joasă.

Angelica ținea lejer cuțitul pe lângă corp. Sângele ei picura din vârful lamei pe fundul mării și perle negre se formau din fiecare picătură. M-am uitat din nou spre Constantin.

— Predă-te, Cosette – degetele lui Josephine s-au strâns pe pumnalul ei –, sau am s-o ucid pe copila asta jalnică! Și am să-l ucid și pe prințul muritor.

Vezi să nu!

Scrâșnind din dinți într-o subită izbucnire de ură, mi-am încleștat pumnul și mânia mea a aprins fitilul unei structuri. Am privit cum a sfârâit între noi, simțind cum mă părăsește căldura ei. Firul s-a dezintegrat într-o cenușă aurie și Josephine a scheunat, scăpând pumnalul și apucându-se de mâna arsă. Am rânjit satisfăcută și mi-am fluturat degetele.

— E timpul să pleci, *Josie!*

Angelica și-a ridicat mâna cu emfază și apele au răspuns, sărind peste linia țărmului ca să-i ridice pe Célie și pe Beau, depunându-i pe amândoi la picioarele noastre. Dar nu s-au oprit aici. Au continuat să inunde nisipul, să înghită plaja, măturând din calea lor potirele de argint. S-au repezit la poalele rochiei lui Josephine, care n-a avut de ales și a trebuit să retragă rapid. La fel cum Nicholina se temea de întuneric, se părea că Josephine se temea de ciudata magie care dădea putere acestor ape.

Totuși, refuza să cedeze.

Când s-a întors să strige niște ordine către restul Dames Rouges – să le poruncească să rămână pe poziții – a făcut ochii mari, căci a văzut, în sfârșit, că bătălia era pierdută. Vrăjitoarele de sânge deja fugiseră pe faleză. Josephine rămăsese singură.

— Părăsește locul acesta, *sœur!* a zis Angelica.

Din tonul oțelit al vocii ei, am înțeles că acesta era ultimul ei avertisment.

— Și să nu te mai întorci niciodată! Nu-ți pot promite c-ai să fii în siguranță dacă vei continua s-o provoci pe Isla.

— *Isla.*

Chipul lui Josephine s-a schimonosit repetând acest nume. Apele totuși continuau să crească, silind-o să se dea înapoi până a ajuns pe prima stâncă a cărării. Ochii ei negri sfredeleau fața frumoasă a Angelicăi.

— Oracolul. *Stăpâna* ta.

— *Prietena* mea.

Cu o altă fluturare a mâinii Angelicăi, apele au crescut mai mult, iar Josephine a sărit îndărăt, ferindu-se de ele. Se mișca surprinzător de sprinten pentru o babornițăde o mie de ani.

— Ai face bine s-o respecți, a continuat Angelica. Deși domnește dedesubt, n-a închis ochii la războiul de deasupra. Nu ți-o dorești ca inamică.

O lumină ciudată s-a aprins în ochii ei palizi când privirea i s-a întors înăuntru.

— Deși se pare că deja le-ai făcut necazuri fraților ei. Pentru lămurirea noastră, a adăugat: Tripla Zeiță și Sălbaticul Pădurii.

„Ai familie, *monsieur* Deveraux?"

„Da, am. Două surori mai mari. Îngrozitoare ființe, fie vorba între noi."

— Te-am urmărit în toți acești ani, Josephine.

Tristețea i-a îndulcit vocea Angelicăi și strălucirea eterică din ochi i s-a stins, încet.

— Am sperat pentru tine. Mă crezi lașă, dar ești fraieră. N-ai învățat nimic din greșelile noastre?

Josephine n-a reacționat vizibil la cuvintele compătimitoare ale surorii sale. A continuat să se retragă cu spatele, păstrându-și expresia indescifrabilă, cu ochii arzând ca două flăcări în întuneric.

— Nu există nicio greșeală, soră.

A zâmbit către fiecare dintre noi, pe rând.

— Ne vedem curând, cred.

Apoi s-a întors, cu pelerina umflându-i-se în urmă, și a dispărut în noapte.

O MINCIUNĂ PRIN OMISIUNE

Lou

ÎN CLIPA URMĂTOARE, M-AM LĂSAT ÎN GENUNCHI lângă Reid, iar Coco a făcut același lucru lângă Célie și Beau. Spre surprinderea mea, și Angelica a îngenuncheat, mângâindu-i obrazul lui Constantin cu dosul unei mâini subțiri. Spre deosebire de sora ei, își afișa cu mândrie emoțiile ca toată lumea să le poată vedea. Aceasta de acum părea foarte aproape de... melancolie.

Am făcut un gest spre apa care inundase plaja, deopotrivă iritată și impresionată:

— Poate începi cu asta, data viitoare.

Ea a râs încetișor.

Clătinând din cap și mormăind – râsul ei sunase ca un afurisit de clopoțel –, mi-am lipit urechea de pieptul lui Reid ca să-i ascult inima. Bătea puternic și uniform. Când i-am verificat temperatura, pielea i se simțea caldă – dar nu prea caldă – sub încheietura mâinii mele. I-am ridicat apoi pleoapele, trimițând o lumină în vârful degetului meu din rămășițele de mânie. Pupilele i s-au contractat, așa cum trebuia. Bun. M-am ridicat, ușurată. Era perfect sănătos, numai... adormit. Probabil acaparase conștiința lui Morgane ca să ne dea nouă timp să fugim, sacrificându-și-o în schimb pe a lui. Trebuia doar să-l trezesc. Când căutam o structură ca să trec la treabă, nu mi-am putut stăpâni curiozitatea. Aruncând o privire la Angelica și Constantin, am întrebat-o:

— Nu te-a trădat?

Ochii ei palizi s-au ridicat spre mine.

— Ba da.

Coco nu și-a ridicat ochii. Tensiunea radia din maxilarul ei strâns, din umerii încordați. Mi-a înșfăcat cuțitul ca să-și redeschidă tăietura din palmă. Ca și mine însă, nu s-a putut abține.

— Și încă îl mai iubești?

— Nu-i nevoie să faci asta, draga mea.

Privirea Angelicăi s-a îndreptat spre peretele de apă din dreapta noastră. Drept răspuns, un șuvoi subțire de apă a venit unduind spre noi ca un șarpe. A ajuns întâi la Beau, atingându-i rana adâncă din picior și pătrunzându-i în piele. Rana s-a închis aproape imediat, urmată de cea de pe umăr. Un al doilea tentacul s-a desfășurat spre Célie și un al treilea s-a întins spre Angelica. Toate rănile lor au dispărut.

— Vezi? a zâmbit Angelica, și se prea poate să mi se fi tăiat răsuflarea un pic. Nu te obosi!

M-am silit să mă încrunt, ca să compensez. Ea s-a uitat din nou la trupul neînsuflețit al lui Constantin, privirea zăbovindu-i la gaura lui din piept, înainte de a înghiți cu greutate. Asta a făcut-o să pară aproape umană.

— Dar, da, Cosette. L-am iubit așa cum noi toți iubim lucrurile pe care n-ar trebui – în exces. M-a rănit așa cum lucrurile acelea o fac întotdeauna.

Tristețea aceea palpabilă s-a strecurat din nou în glasul ei.

— Îmi pare rău că a murit.

„Îmi pare rău că a murit." Și, cu aceasta, a devenit din nou ceva straniu și străin.

Mâinile lui Coco s-au încleștat în gulerul lui Beau, când ochii lui s-au deschis. Nu i-a mulțumit mamei sale pentru că l-a vindecat. N-o condamnam. În schimb, m-am dat mai aproape, trăgându-l pe Reid cu mine, și mi-am lipit un umăr de al ei, în sprijin

mut. Ea s-a lăsat pe umărul meu, dându-i drumul cămășii lui Beau, care s-a ridicat în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? Unde-i Morg...

Ochii i s-au căscat când a văzut-o pe Angelica. Spre meritul lui, doar a clipit stupid pentru vreo trei secunde, înainte să se întoarcă spre Coco. Apoi a mai clipit de alte câteva ori.

— Asta e...?

Coco a dat din cap, scurt. Când mâna ei s-a ridicat ca să se încleștеze feroce pe medalionul de la gât, ochii Angelicăi i-au prins mișcarea, mărindu-se, uluiți.

— Porți... medalionul meu, a zis ea.

A sunat ca o întrebare.

— Păi..., Coco s-a uitat în pământ cu îndârjire. Da.

Un soi de aprigă dorință de protecție mi-a palpitat în piept la evidentul ei disconfort. Aproape c-ar fi trebuit să fiu supărată pe ea fiindcă nu-mi spusese niciodată despre mama ei. De câte ori nu vorbiserăm noi două despre Angelica? De câte ori nu alesese Coco să nu-mi spună? O minciună prin omisiune era totuși o minciună. Nu învățasem eu lecția asta dură pe pielea mea?

Nicholina o numise trădare. Probabil ar fi trebuit să fiu supărată, dar nu eram. Cu toții aveam secretele noastre. Eu, una, cu siguranță mi le păstram pe ale mele. Deși nu știam de ce Coco nu-mi mărturisise niciodată, *știam* că avusese șase ani când o văzuse ultima oară pe mama ei. Știam că nu avea nevoie de public pentru această reîntâlnire. Ceea ce avea *nevoie* era timp să înțeleagă, timp să decidă cum voia să arate relația ei cu Angelica. Să decidă chiar dacă voia o relație totuși.

Hotărâtă, am ales o structură ca să-l trezesc pe Reid, dându-i un bobârnac să-l stimulez, dornică să le abat atenția celorlalți de la această dureroasă și stingheritoare situație. O noapte de somn a mea în schimbul conștienței lui acum. Simplu și totuși eficient. Nimic prea vătămător. Odată ce Reid avea să se trezească, puteam

să ne vedem de drum. Ne puteam aduna aliații ca să atacăm Chateau le Blanc sau să ne întoarcem la Cesarine sau... mă rog, nu știam precis, dar puteam face *altceva* decât să căscăm gura.

I-am dat din nou un bobârnac lui Reid, așteptând ca structura pe care o activasem să se împrăștie. Nu s-a clintit. Am încercat din nou, strângându-mi pumnul, de data asta. Structura s-a retras de-a dreptul, răsucindu-se într-un cu totul alt model. Și celelalte structuri din rețeaua mea au făcut la fel. S-au înnodat neajutorate într-un fel în care nu le-am mai putut urmări, nici înțelege, de parcă magia însăși devenise confuză.

M-am încruntat la el.

Ce naiba *făcuse*?

Absorbită de structurile mele fără noimă, n-am văzut-o și n-am auzit-o pe Angelica venind în spatele meu. Mâna ei mi-a aterizat pe umăr.

— N-o să se trezească, a zis ea cu blândețe. Nu până când nu va fi pregătit.

I-am aruncat o privire nervoasă, ferindu-mă de atingerea ei.

— Ce înseamnă asta?

— Mintea lui are nevoie de timp să se vindece.

Și-a lăsat mâna jos fără să pară jignită, împletindu-și degetele într-o postură înnebunitor de calmă.

— Are noroc că a rămas în viață, Louise. Vraja asta l-ar fi putut vătăma ireparabil, și nu doar la minte.

— *Care* vrajă?

Când ea n-a răspuns, încruntătura mea s-a adâncit, devenind de-a dreptul privire furioasă. M-am ridicat în picioare, cu obrajii mai aprinși ca de obicei. Claud, Constantin, Angelica – ce *rost* mai aveau omnisciența și omnipotența, dacă nu se foloseau de ele? Am clătinat din cap.

— Dacă mintea lui a fost vătămată, de ce nu-l poți vindeca? I-ai vindecat pe toți ceilalți!

Ea a zâmbit doar, din nou, cu acel zâmbet compătimitor oribil.

— Numai el se poate vindeca.

— Asta-i o prost...

— Nu-ți face griji, Louise!

O sclipire din acea lumină nepământeană i-a reapărut în ochi, iar eu am făcut fără să vreau un pas înapoi.

— Rănile lui nu sunt fatale. O să se trezească – de asta sunt sigură. Însă calea pe care o va apuca mai departe nu poate fi văzută încă.

„Apele văd lucruri pe care noi nu le putem vedea, știu lucruri pe care noi nu le putem ști." Avertismentul lui Constantin mi-a revenit în minte. „Angelica a fost o clarvăzătoare și magia ei le-a impregnat."

— Calea ta, pe de altă parte, este clară.

A făcut semn spre despicătura dintre ape. Cărarea ducea drept în inima L'Eau Mélancolique. În lumina argintie a lunii, ceața din pereții săi plutitori scânteia ca bătută cu diamante. Ea s-a uitat aproape spășită la Coco.

— Îmi pare rău, *fille*, că întâlnirea noastră e împovărată de astfel de complicații. Când m-ai chemat...

— N-am știut că pe tine te chemam, a intervenit Coco.

Angelica a dat din cap, deși ceva asemănător cu durerea a fulgerat prin ochii ei.

— Desigur. Când ai chemat ajutorul apelor, eu am auzit chemarea. Ți-am simțit impasul și... ei bine, a trebuit să răspund.

Vocea i s-a făcut mai blândă, deși a continuat cu neabătută certitudine:

— Sunt multe lucruri pe care nu le înțelegi, Cosette. Știu că ești supărată pe mine – și ai tot dreptul –, dar timpul nu ne permite explicații lungi și dezvinovățiri.

Coco a înțepenit la cuvintele directe și am strâns-o de braț, plină de compasiune. Angelica avea dreptate totuși, nu era momentul sau

locul pentru această conversație. Nu când Morgane și Josephine dădeau târcoale pe aproape, nu cu un cadavru la picioarele noastre, prins între pereții colosali de apă. I-am studiat cu neliniște când o înotătoare lungă, argintie, a fulgerat trecând pe sub ochii mei.

— Ca să facem astfel, a continuat Angelica, recâștigându-mi atenția, trebuie să înțelegi trei lucruri. Întâi, că nu mai sunt în siguranță în afara acestor ape. Bunăvoința Islei mă protejează și ea a riscat mult îngăduindu-mi să vin aici. Sora mea se teme de magia mea – se teme de magia Islei înseși –, dar dacă Josephine ar fi încercat să intre în aceste ape, n-aș fi fost în stare s-o opresc. Căci în aceeași măsură în care magia asta este a ta prin naștere, este de asemenea și a ei, din pricina legăturii noastre de sânge.

Nu ne-a dat prilejul s-o întrerupem.

— Înțelege și al doilea lucru: toată viața ta, Cosette, te-am urmărit.

Ochii aceia albaștri s-au tulburat într-un vârtej de alb și noi fiori mi-au făcut pielea de găină pe brațe. Și lui Coco, de asemenea.

— Știu unde ai fost și pe cine ai iubit. Știu că ai cutreierat regatul – din La Forêt des Yeux până la Le Ventre și la Fée Tombe – în căutare de aliați împotriva lui Morgane. Te-ai împrietenit cu Bestia din Gévaudan și cu Sălbaticul Pădurii. Ai curtat dragoni, vrăjitoare și vârcolaci, deopotrivă.

Pentru prima oară a șovăit, albul din ochii ei strălucind mai intens. Către mine, a spus:

— Mai vrei să-ți învingi mama?

— Bineînțeles că vreau, dar ce...?

— Isla ar fi o prietenă puternică.

Coco mi-a strâns brațul atât de tare, încât aproape că mi-a amorțit. Dar vocea ei n-a șovăit:

— Indiferent ce încerci să spui, *maman*... spune-o!

— Prea bine.

A fluturat din mână la ape încă o dată și tentacule lichide au țâșnit în afară, împletindu-se în aer într-o plasă. Arătau foarte asemănătoare cu rădăcinile unui copac de sticlă, transparente și luminoase. Intrând pe sub Reid, i-au ridicat corpul și l-au ținut în aer la nivelul mijlocului. Am dat să-l prind de mână. Când Angelica a făcut semn să pornească de-a lungul cărării, apele s-au supus. El a plutit îndepărtându-se de noi și m-am repezit să mă țin de el, trăgând-o și pe Coco după mine.

— Oprește-te! Ce vrei să...?

Mama ei a vorbit cu o voce gâtuită:

— Mi-ar fi plăcut să-ți pot da de ales, *fille*, dar adevărul este că tu deja ai ales. Când ai chemat apele, le-ai cerut o favoare. Acum trebuie să-ți cerem și noi una.

Coco a stat pe loc, nevenindu-i să creadă.

— Dar n-am știut că...

Apele au început să se închidă în spatele nostru, blocându-ne calea spre plajă. Ne-am uitat la ele îngrozite.

— Isla dorește să stea de vorbă cu tine în Le Présage, Cosette – cu tine și cu prietenii tăi.

Frumoasa față a Angelicăi s-a umplut de regret.

— Mă tem că trebuie să veniți toți cu mine.

CUIB DE COȚOFANĂ

Lou

LE PRÉSAGE.

Auzisem denumirea odată, rostită în șoaptă printre chicoteli la un arminden. O altă vrăjitoare micuță ne sugerase să-l căutăm când ne învârteam și dansam în arșița miezului verii. Manon refuzase, repetând o poveste pe care i-o spusese mama ei despre melusinele care înecau tinerele vrăjitoare neștiutoare. Toate crezuserăm în asta, la momentul acela. Melusinele *erau* însetate de sânge, la urma urmei. Trădătoare și ciudate. Baubaul care se ascundea sub paturile noastre – sau în curtea din spate, cum stăteau, de fapt, lucrurile. Într-unele zile, reușeam să văd ceața dinspre țărmul lor pe fereastră, la răsăritul soarelui. Abia când mă jucasem prima oară cu Coco îmi dădusem seama că melusinele nu reprezentau niciun pericol real. Ele stăpâneau peste întreaga lume de dedesubt – o lume separată de a noastră, mai mare și mai ciudată decât a noastră. Și erau prea puțin interesate de treburile vrăjitoarelor.

Până acum, aparent.

Aruncam priviri furișe la apele negre în timp ce mergeam de-a lungul cărării. Se împletiseră pe sub Reid, purtându-l pe sus, în timp ce, în spatele nostru, inundaseră cărarea, silindu-ne să înaintăm mai mult pe fundul mării. În valurile de pe ambele părți se mișcau umbre, unele mici și inofensive, altele alarmante

prin dimensiuni și agilitate. Beau părea să-mi împărtășească neliniștea. Aproape că mi-a retezat călcâiul în graba lui de a fugi de fețele șerpești care se înghesuiau de-a lungul cărării.

— Femei-pește, hm? a murmurat el la urechea mea.

— Legenda spune că odinioară puteau merge și pe pământ, dar eu nu le-am văzut niciodată în viața mea.

Beau s-a cutremurat.

— Nu-mi place peștele.

O altă față argintie a trecut rapid prin valuri, scoțându-și limba înfurcată la el.

Angelica a privit peste umăr, în timp ce continua să lunece înainte.

— Orice ar fi, nu le insultați! Sunt incredibil de vanitoase, melusinele, dar niciodată insipide. Prețuiesc frumusețea aproape la fel de mult ca rafinamentul – manierele sunt de cea mai mare importanță pentru o melusină –, dar sunt rele și crude când sunt provocate.

La expresia alarmată a lui Beau, Coco a adăugat:

— Adoră complimentele. O să fii în elementul tău.

— Complimentele. Bine.

Beau a dat serios din cap pentru el însuși, reținând informația.

— Adică sunt foarte frumoase? De vreme ce prețuiesc frumusețea? a întrebat Célie, strângând breteaua sacului de piele de pe umărul ei cu ambele mâini.

Avea pământ pe sub unghiile crăpate și părul îi ieșea în dezordine din coc. Sânge și murdărie îi pătau pielea de porțelan și catifeaua cândva scumpă a pantalonilor. Volănașele de dantelă de la mâneci îi atârnau, fluturând ușor în urma ei, în vânt.

— Da, sunt.

Angelica a înclinat capul cu un zâmbet aproape poznaș.

— Cu toate acestea, nu sunt umane. Să nu uiți niciodată asta, copilă – lucrurile frumoase pot avea colți.

Célie s-a încruntat, dar n-a mai zis nimic. Angelica și-a întors atenția la fiica ei, care o ignora dinadins. S-a uitat la Coco un lung moment, șovăind, înainte să-și dreagă glasul.

— Ești bine, Cosette? Rănile tale s-au vindecat?

— Mi se spune Coco.

S-a uitat mânioasă la un pește frumos care a săgetat pe lângă noi, cu aripioarele aurii vălurind în urma sa.

— Și am supraviețuit altora mai rele.

— Nu asta am întrebat.

— Știu ce ai întrebat.

Un moment stingheritor s-a scurs înainte ca Angelica să vorbească din nou:

— Ți-e destul de cald?

— Sunt bine.

Apoi încă unul.

— Părul tău arată minunat, trebuie să mărturisesc, a încercat ea din nou. Ia uite ce lung a crescut!

— Arăt ca un șobolan înecat.

— Prostii! Tu n-ai putea niciodată să arăți ca un șobolan.

— Deși arăți un pic cam trasă la față, a intervenit Beau, cu solicitudine. Un pic fără vlagă.

Amândouă au întors niște priviri glaciale spre el, dar Beau a ridicat din umeri, deloc intimidat. Când nu s-au mai uitat la el, i-am tras un cot în coaste, șuierând:

— Măgarule!

— Ce? și-a frecat el locul dureros. Era poate prima oară când picau și ele de acord despre ceva. Încercam să ajut.

După alte câteva slabe tentative de conversație – pe care Coco le închidea cu o ușurință și o eficiență admirabile –, Angelica a atacat frontal.

— Avem mult de mers până la Le Présage, fiica mea. Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, dacă vrei.

Coco s-a strâmbat și a dat cu piciorul într-o piatră acoperită cu alge. Aceasta a intrat cu un pleoscăit în apă, împroșcându-mi poalele ferfeniță ale rochiei.

— De ce? Ai zis că ai stat cu ochii pe mine. Ar trebui să știi deja totul.

— Probabil. Nu-ți știu însă gândurile.

Angelica și-a plecat capul într-o parte, cu buzele strânse, de parcă ar fi ezitat între două abordări. După vreo două secunde, a zis:

— Nu știu de ce porți medalionul meu, de exemplu.

Subtilă, ce să-ți spun!

— Mă întreb cum e, a meditat Coco cu ranchiună, încă privind peștișorul auriu. Să-ți dorești o explicație și să nu primești niciodată vreuna. Ar fi groaznic de frustrant, nu crezi?

După asta, Angelica n-a mai forțat nicio conversație teribil de stingheritoare.

În ceea ce mă privește, am încercat să nu mă gândesc. Angelica spusese că rănile lui Reid nu erau fatale. Că avea să se trezească. Iar Isla... Deși nu știam multe despre misterioasa femeie pe care o numeau Oracolul, ea ar fi însemnat un aliat puternic împotriva lui Morgane și Josephine. Cu ceilalți aliați ai noștri ocupați în alte părți, părea logic să o înduplecăm pe Isla. Josephine în mod clar se temea de ea.

Nu știu cât timp a trecut până au început să mă doară călcâiele. Se poate să fi fost câteva momente. Se poate să fi fost ore. Într-o secundă, luna strălucea direct deasupra capetelor noastre, îmbăindu-i silueta lui Reid în argintiu, iar în următoarea, coborâse sub zidul de apă, scăldându-ne pe toți în umbre. Abia atunci am observat ciudata lumină fosforescentă radiind din apă.

— Ce e asta? am șoptit.

— Un soi anume de plancton, a zis Angelica, cu voce la fel de înceată. Deși noi le numim stele de mare. Luminează apele în jurul orașului.

Lumina verzuie se reflecta în ochii mari ai lui Célie. Ea a întins mâna spre peretele cel mai apropiat, unde mii de puncte luminoase greu de distins se învârteau în spirală formând un singur val strălucitor, pâlpâitor.

— Sunt ca licuricii.

Angelica a zâmbit și a încuviințat, ridicând bărbia ca să ne îndemne să ne uităm de-a lungul cărării. Ceea ce părea o poartă aurie o intersecta, colosală și împodobită, întinzându-se în câmpurile de apă de ambele părți și ridicându-se până la cer. Dacă n-ar fi fost algele care să crească de-a lungul spiralelor și țepușelor ei, ar fi putut fi o poartă a raiului.

Dincolo de ea părea să nu mai fie apă.

— Iată Le Présage!

Zâmbetul Angelicăi a devenit mai larg când noi toți ne-am oprit, ca la un semn.

— Și acolo, în centru, Le Palais de Cristal.

Ne-am holbat, cu gâturile lungite, la globul de teren uscat, muntos, din inima lui L'Eau Mélancolique. Locuințe fuseseră săpate în stâncă de-a lungul marginilor orașului, drept în versantul muntelui care se ridica de pe fundul mării până la o înălțime ametitoare. În vârful muntelui, turle de sticlă de mare se înălțau – crude, ascuțite și frumoase – din ruinele unei uriașe corăbii scufundate. Catargele rupte și pânzele sfâșiate se conturau albăstrii în lumina stelelor de mare.

— Ăla... ăla e pământ uscat?

Beau s-a uitat de la Coco la mine și înapoi, căutând o explicație, dar Coco n-a părut să-l ia în seamă; gura ei rămăsese întredeschisă

în timp ce privea în sus, la oraș, iar mâna ei liberă se ridicase să se strângă din nou în jurul medalionului de la gât.

— Îmi... îmi amintesc de locul ăsta, a șoptit ea.

Ochii ei negri i-au căutat pe ai mei, dintr-odată plini de certitudine. De speranță. Surâzând, i-am dat drumul la braț, iar ea a făcut un pas poticnit înainte.

— Am mai fost aici. În Le Présage.

A rostit numele de parcă l-ar fi testat, întorcându-mi zâmbetul. Pe moment uitase de mânie, de resentiment. Memoria era un lucru ciudat și minunat.

— Orașul Oracol. Le Palais de Cristal.

Angelica îi urmărea mișcările din spate, destul de aproape cât s-o atingă. Totuși, nu îndrăznea.

— Aici te-ai născut.

Coco s-a răsucit cu fața la ea, aproape fără răsuflare în anticiparea ei, și zăgazurile în sfârșit s-au rupt.

— Cum? Cum m-am născut aici dacă tu nu poți pleca? Tatăl meu e triton? Constantin e tatăl meu? De ce e Orașul Oracol construit pe uscat? Cum de există uscat în mijlocul Apelor Melancolice?

Angelica a râs la izbucnirea lui Coco – într-adevăr suna ca un clinchet de clopoței – și a făcut un gest spre poartă. Stelele de mare ne urmau. Deși nu vorbeau, deși abia le puteam deslușI, păreau aproape... *curioase*. Ca spiridușii.

— Nu e întotdeauna uscat, a zis Angelica. După cum am mai spus, melusinele sunt manierate până la exces. Nu vor ca oaspeții lor să se simtă inconfortabil.

— Și adică au secat tot orașul? a întrebat Beau, nevenindu-i să creadă. Doar ca să respirăm noi?

Până și ridicatul din umeri al Angelicăi era plin de grație și eleganță.

— De ce nu?

— Asta înseamnă că ele *pot* merge pe uscat? am întrebat, împungând cu un deget în peretele de apă, fără să mă gândesc.

Stelele de mare s-au adunat în jurul degetului meu iluminând forma osului prin piele. Mi-am îndoit degetul, fascinată, privindu-le cum se rotesc și se adună, disperate să mă atingă. Îmi lăsau o senzație rece, furnicătoare, în urmă.

Zâmbetul Angelicăi s-a șters și mi-a dat peste mână.

— Încetează!

Mi-a ridicat degetul sub ochi, arătându-mi mii de înțepături minuscule, însângerate. Urme de dinți.

— O să te mănânce dacă le lași.

Mi-am tras mâna cu o exclamație indignată, ștergându-mi sângele pe cămașă și uitându-mă urât la micile bestii carnivore.

— Și *nu* suntem pe uscat, a continuat ea, hotărâtă. Nu vă amăgiți! Rămânem pe fundul mării, unde melusinele își pot crește picioare.

— Își cresc picioare? a făcut Beau, strâmbându-se dezgustat.

Dinspre porți, vreo cinci umbre umanoide au început să înoate către noi, fulgerând din cozile lor cu reflexii metalice.

M-am dat mai aproape de Reid.

— Ca broaștele?

Expresia Angelicăi a devenit ca de piatră când fețele melusinelor au căpătat contur prin apă. Trei femei și doi bărbați. Deși trupurile lor variau ca formă – de la masive și grosolane până la zvelte și delicate –, cu toții păreau cumva mai lungi decât ființele omenești, de parcă membrele lor fuseseră întinse, și se mișcau cu o grație lichidă. Culorile lor variau de la cel mai palid argintiu la cel mai întunecat abanos, dar cu toții sclipeau ușor, monocromatic, din solzii perlați. Degetele unite cu o membrană țineau ceea ce s-ar putea descrie doar ca sulițe. Probabil tridente.

Indiferent ce erau, luceau al naibii de ascuțit în lumina fosforescentă și n-aveam niciun chef să le simt vârfurile.

— Beau, am murmurat, zâmbind cu amabilitate spre fețele lor ostile, când au venit înot mai aproape, și mai aproape. Cere-ți scuze, idiot flecar!

El s-a dat înapoi aproape lipindu-se de mine și călcându-mă pe picior. L-am călcat și eu pe degetele de la picioare, drept răspuns. El a înjurat nestăpânit, mârâind.

— Nu se poate să mă fi auzit.

Coco a vorbit, cu zâmbetul fixat pe față, imitând-o pe Célie, care a făcut o plecăciune adâncă, și i-a tras un cot lui Beau, care n-avea de gând să facă la fel.

— Bună idee! Hai să riscăm!

— A fost o întrebare sinceră...

Melusinele nu s-au oprit la pereții de apă, strecurându-se direct prin ele și pășind – realmente *pășind* – pe cărare, cozile lor despicate transformându-se în picioare, sub ochii noștri. Solzii de pe înotătoarele lor au dispărut și piele sclipitoare le-a învelit picioarele, gleznele, gambele, coapsele și...

A urmat o secundă de liniște, până ce îngrijorarea lui Beau s-a prefăcut prompt într-un rânjet larg, foarte satisfăcut.

Erau dezbrăcate.

Și, contrar afirmației Angelicăi, arătau *foarte* umane. Célie a tras iute aer în piept.

— *Bonjour, mademoiselle!* i-a spus Beau celei din frunte, aplecându-se să-i sărute mâna cu degete lungi.

A șovăit doar o fracțiune de secundă, când a văzut că avea o falangă în plus la fiecare deget. Degetele acestea s-au strâns pe sulița pe care a îndreptat-o spre fața lui, șuierând și dezvelindu-și o pereche de colți subțiri.

— Îndrăznești să mă atingi fără permisiune?

Masculul de lângă ea și-a ridicat tridentul ca să-i sublinieze cuvintele. Spre deosebire de femei, el purta un colan gros de aur în jurul gâtului, cu un pandantiv de smarald cât oul de gâscă. Alte două smaralde îi străluceau în urechile ascuțite la vârf.

— Și, în plus, ne-a asemănat cu amfibienii.

Când și-a plecat capul, mișcarea a fost de prădător. Ochii lui argintii scânteiau amenințător.

— Ți se pare că arătăm ca amfibienii?

Angelica a făcut o reverență adâncă, perfectă.

— N-a vrut să insulte, Aurélien.

Beau și-a ridicat mâinile, dând grăbit din cap.

— Chiar n-am vrut.

Femeia și-a îngustat ochii negri. Pe lângă fața ei argintie și lungă, pe lângă părul ei lung – *lung* – și argintiu, ochii arătau... tulburător. Și mult prea mari. De fapt, totul din trăsăturile ei și ale semenilor ei părea oarecum disproporționat. Șocant. Ca un portret frumos făcut pentru a fi studiat, nu admirat. Ea nu și-a coborât arma.

— Tot nu aud vreo scuză. Oare prințul uman ne consideră urâți? Oare ne consideră ciudați?

Da.

Răspunsul a țâșnit pe buzele mele fără voie, dar mi-am mușcat limba în ultima clipă, încruntându-mă și ferindu-mi privirea. Totuși, mișcarea a atras atenția melusinei, iar ochii aceia negri s-au întors spre mine, cercetându-mi rapid fața. Studiindu-mă. A surâs cu viclenie răutăcioasă și mi s-a făcut inima cât un purice când mi-am dat seama...

„Femeile care locuiesc aici sunt cele care spun adevărul."

„Beți din apă și spuneți-le adevărul."

O, Doamne!

Beau, care-și înăbușise propriul răspuns cu un sunet gâtuit, mi-a aruncat o privire panicată. I-am întors-o cu egală măsură. Dacă nu puteam minți, dacă fuseserăm forțați într-un tărâm al adevărului *gol-goluț*...

Dacă nu ne omora el, cu siguranță aveam s-o fac eu.

În orice caz, aveam să fim morți înainte ca noaptea să se sfârșească.

Beau a încercat să vorbească din nou, ținându-și cu grijă ochii ațintiți doar spre fața melusinei. Mărul lui Adam îi sălta în vârful suliței ei.

— Bineînțeles că nu arătați ca o broască, *mademoiselle*, și îmi pare nespus de rău pentru aluzie! Adevărul e că sunteți chiar...

Minciuna i s-a oprit în gât și gura i s-a deschis și i s-a închis ca a peștilor care se strânseseră ca să privească inevitabila noastră execuție.

— Chiar...

— Minunată, a sfârșit Célie, cu vocea sinceră și fermă. Sunteți minunată!

Melusinele au privit-o pe Célie cu o curiozitate neascunsă și femeia cu părul argintiu și-a coborât încet sulița. Beau a înghițit vizibil, când ea și-a înclinat capul. Ceilalți i-au urmat exemplul, unii aplecându-se adânc, alții făcând reverențe. Aurélien chiar i-a întins mâna, punându-i în palmă un cercel cu smarald.

— Ești bine-venită aici, Célie Tremblay.

Melusina cu păr argintiu și-a strâns buzele când a privit înapoi la Beau.

— Mai mult decât tovarășii tăi.

Célie a făcut din nou o reverență, mai mică, de data asta.

— Încântată să fac cunoștință cu dumneavoastră, *mademoiselle*...?

— Elvire, Mâna Oracolului.

Melusina a zâmbit aprobator la manierele impecabile ale lui Célie și o altă însoțitoare a ei i-a prins la gât un șirag de perle albe. Arătau ridicol pe rochia ei zdrențuită, dar Célie n-a părut încurcată.

— Vă mulțumesc!

A ridicat mâna la șirag, surprinsă, mângâind ușor perlele, apoi și-a pus cercelul cu smarald în ureche. Arăta ca o coțofană.

— Am să le păstrez cu mare drag pe fiecare.

Beau s-a holbat la ea, uluit.

— Ți se potrivesc.

Elvire a dat din cap, arătând spre companionii săi.

— Suntem aici ca să vă escortăm în Orașul Oracol. Aceștia sunt Aurélien – l-a indicat pe tritonul plin de bijuterii, dar, altminteri, gol –, Olympienne – o altă sirenă, de culoarea celei mai palide lavande, cu diamante împodobindu-i dinții –, Leopoldine – cu lanțuri subțiri de aur scânteind pe pielea neagră cărbune –, Lasimonne și Sabatay.

Aceștia din urmă erau doi tritoni cu pielea ca onixul, unul mândrindu-se cu rubine în sfârcuri, celălalt cu ochi care luceau albi ca laptele și părul împletit cu iarbă de mare.

— Suntem pur și simplu bucuroși să vă cunoaștem! Dacă sunteți atât de bună să mergeți lângă mine, *mademoiselle* Célie, v-aș aprecia mult compania!

Când Célie a încuviințat, Elvire i-a întins brațul și amândouă au pornit, braț la braț, dichisite și politicoase ca două aristocrate plimbându-se prin parc în Cesarine. Sabatay le-a făcut semn Angelicăi și lui Coco să meargă după ele, în timp ce Leopoldine și Lasimonne l-au flancat pe Reid. Aurélien a pornit în urma lor fără s-arunce nicio privire înapoi. Numai tridentul lui incrustat cu scoici a sclipit în direcția noastră, făcându-ne semn să-l urmăm.

Și, *astfel*, Beau și cu mine ne-am trezit la coada procesiunii care a intrat în oraș.

LE PRÉSAGE NU SEMĂNA CU NIMIC din ce văzusem vreodată. Așa cum bănuisem, melusinele trăiau precum coțofenele, construindu-și casele din resturile corăbiilor scufundate, din coral, din piatră, adunând comorile scufundate pentru a-și decora ferestrele și peluzele. Un bust de marmură ros de vreme stătea îngropat adânc în aluviunile unei grădini de varec, la marginea orașului. Proprietarul îi pusese diamante în fiecare ochi. Mai spre interior, niște împuterniciți le-au condus pe melusine pe la marginea unei străzi principale aglomerate. În loc de cărămizi sau caldarâm, străzile fuseseră pavate cu monede de tot soiul – coroane de aur, de argint și de bronz, precum și niște monede străine pe care nu le-am recunoscut. Ocazional, pietre prețioase. Câte o cochilie rătăcită.

— E întotdeauna atât de... aglomerat? a întrebat Beau, cu sprâncenele ridicate.

Zeci de melusine se strânseseră să ne privească trecând, cu ochii luminoși și pielea lucioasă. Multe purtau rochii de sute de ani demodate – ostentative și împodobite –, în vreme ce altele, ca și gardienii noștri, nu purtau nimic. Un triton cu un colier de oase și o glugă de perle mi-a făcut cu ochiul, din mulțime. Companioana lui își pictase întregul corp în aur, având ca podoabă doar o furculiță înfiptă în cocul ei cu împletituri complicate.

Singurul lucru pe care melusinele îl aveau în comun se pare că erau picioarele.

— N-am mai mers de mulți ani, a spus Aurélien, în chip de explicație.

De după colțul străzii, a apărut un atelaj de caracatițe brun-roșcate trăgând o trăsură aurită. Numai că vopseaua se dezintegrase în apa sărată, iar lemnul îi era putred în cea mai mare parte, cu

acoperișul pe jumătate prăbușit. Cu toate acestea, melusinele cele mai apropiate au aplaudat voioase, iar cuplul dinăuntru – unul purta monoclu, pentru numele lui Dumnezeu! – făcea cu mâna, regește. Și probabil că erau un cuplu regal. Probabil că regii și reginele din lumea de dedesubt își coseau colți de rechin în văluri și purtau tacâmuri de aur în perucile lor pudrate.

Întregul oraș sclipea cu aerul de opulență ridicolă intrată în declin.

Îl adoram.

— Vreau o perucă.

Nu vedeam destul, în timp ce treceam pe lângă mici prăvălii de piatră cu ghivece în care creșteau alge roșii. O melusină își plimba țestoasa de companie cu picățele de o lesă cu fir de aur. O alta se întinsese într-o cadă cu picioare în forme de gheare, la colțul străzii, turnându-și apă dintr-un urcior pe picioare. Acestea s-au prefăcut la loc în înotătoare de obsidian sub ochii noștri. Negustorii își strigau mărfurile de tot soiul, de la melci prăjiți și picioare de crab până la cercei cu sidef și cu perle și cutii muzicale. Lumina stelelor de mare dansa straniu peste fiecare față, singura sursă de lumină din întreg orașul.

— *De ce* poartă melusinele peruci?

— Și rochii? a întrebat Coco, uitându-se la o pereche din apropiere.

Amândouă purtau trene grele de catifea brodată cu fir și... corsete. Doar corsete. Fără jupoane. Fără cămăși.

— Cum să le porți cu înotătoare? Nu te trag la fund fustele îngreunate de apă?

— Melusinele se pot îneca? am întrebat curioasă.

Olympienne și-a întors capul ca lavanda spre noi, măsurându-ne, cu buzele țuguiate.

— Nu te prosti! Bineînțeles că melusinele nu se pot îneca. Avem branhii.

Și-a dezgolit gâtul, dând la iveală fantele sidefate de pe laturi.

— Și plămâni.

A tras aer adânc în piept.

— Dar, da, din nefericire, o costumație atât de frumoasă se poate dovedi stingheritoare sub apă. V-am așteptat cu nerăbdare sosirea doar pentru acest motiv.

— Ca să purtați rochii? a întrebat Beau, încruntându-se când un băiat a trecut pe lângă noi, îmbrăcat în pantaloni trei sferturi stacojii și o pelerină fluturând în vânt – băiatul și-a dezvelit dinții ascuțiți la noi. Ați secat un oraș întreg ca să purtați... rochii?

— Am secat orașul pentru că suntem gazde galante, a zis Lasimonne, cu o voce neașteptat de groasă. Că ne purtăm de asemenea comoara este un avantaj plăcut.

„Ne purtăm comoara." Hm! Era de înțeles. Unde în altă parte o melusină captivă sub ape ar fi găsit asemenea veșminte somptuoase, decât în corăbiile scufundate? Probabil inelele cu rubin din sfârcurile lui Lasimonne proveniseră de pe corabia de care ne apropiaserăm în momentul acesta, despicată la baza lui Palais de Cristal.

— Cât durează să seci un oraș întreg?

M-am uitat în lungul unui gang întunecat care părea să coboare drept într-o prăpastie, unde jur că am văzut un ochi enorm clipind.

— Și ce e acolo, jos?

— Un calmar uriaș. Nu, nu-l provoca!

Aurélien m-a întors la strada principală cu vârful tridentului său.

— Isla v-a prevăzut sosirea cu luni în urmă, a zis Sabatay, aruncându-și codița împletită peste umărul sculptat și făcându-ne semn să mergem mai departe.

Palatul se ridica în fața noastră.

— Din momentul în care tu ai ales să te măriți cu vânătorul, în loc să fugi sau să le dai voie autorităților să te închidă.

Beau și-a dres glasul, aruncând o privire spre apele aflate la mare distanță deasupra. Reflexia stelelor de mare pulsa slab în ochii lui negri.

— Totuși, Constantin a fost categoric că Célie și cu mine *nu* trebuie să intrăm în acest loc. A spus că oamenii obișnuiți care beau din apă înnebunesc.

Elvire s-a uitat la noi peste umăr.

— Și *ați băut* din apă?

— Păi, eu...

Beau s-a încruntat și s-a uitat la Célie.

— Am băut?

Ea a clătinat încet din cap, încrețindu-și fruntea.

— Nu știu. Am avut, ce-i drept, un vis tulburător cât am fost lipsită de cunoștință, dar am crezut...

Elvire a bătut-o ușurel pe braț.

— Visele nu sunt niciodată vise, *mademoiselle* Célie. Sunt dorințele noastre cele mai profunde și secretele cele mai ascunse care capătă formă, șoptite doar sub acoperământul nopții. În ele suntem liberi să ne cunoaștem pe noi înșine.

Fața lui Beau s-a făcut pământie în lumina fantomatică și a înghițit un nod din gât, vizibil tulburat.

— Eu n-am spus niciun adevăr.

Elvire și-a arcuit o sprânceană argintie.

— Sigur, *Înălțimea Ta*?

Când el n-a răspuns – ci doar s-a uitat la ea confuz și înspăimântat –, ea a chicotit încetișor.

— Nicio teamă! N-o să înnebuniți din pricina asta. Ați intrat în ape la invitația Oracolului și ea o să vă protejeze mințile pe durata șederii voastre.

Și eu m-am încruntat când mai mulți gardieni au coborât o pasarelă putredă ca să urcăm la bordul corabiei.

— Singura intrare a ființelor omenești în Le Palais de Cristal, a explicat Aurélien, împingându-ne înainte.

Șovăind, i-am urmat pe ceilalți, păsind pe scândura poroasă, care s-a curbat sub greutatea noastră.

O melusină durdulie ne aștepta sus, cu părul ei argintiu strâns într-o coafură sofisticată și cu ochii cenușii încețoșați de vârstă. Riduri subțiri i se desenau la colțurile gurii.

— *Bonsoir!* ne-a întâmpinat ea, făcând o reverență adâncă, trena scânteind în spatele ei pe punte.

Nu purta nicio furculiță sau monoclu, în schimb arăta din cap până în picioare ca o aristocrată umană perfectă. Până și culoarea și materialul rochiei sale – mătase violet-închis, împodobită cu fir de aur – ar fi fost o culme a modei în Cesarine.

— Bine ați venit în Le Palais de Cristal! Eu sunt Eglantine, camerista personală a Oracolului și conducătoarea acestui palat. Eu o să mă îngrijesc de tot ce aveți nevoie în timpul șederii voastre în casa noastră.

Cu aceeași grație impecabilă și încredere înnăscută ca Angelica, s-a întors spre ușile colosale din stânga noastră. Printr-un miracol, apa nu erodase construcția de dedesubt – probabil cabina căpitanului? – cum făcuse în mare parte pe punte. Unele scânduri se spărseseră sau putreziseră complet, lăsând găuri căscate prin care licăreau flăcările lumânărilor de jos. Și prin care pătrundea și muzică. Mi-am ciulit urechea să prind fragmente din melodia obsedantă, dar Aurélien m-a înghiontit din nou să merg înainte, pe uși și pe o scară maiestuoasă. Acoperită cu un covor mucegăit

și luminată de un candelabru aurit, scara părea să coboare în burta corabiei.

Am aruncat o privire la turlele de cristal de deasupra capetelor noastre.

— Nu urcăm?

Aurélien m-a înghiontit mai insistent acum.

— Oaspeții nu au voie în turnuri. Numai Oracolul și curtea sa locuiesc în ele.

— Și tu faci parte din curte?

El și-a umflat pieptul musculos de o culoare ciudată, între alb și cenușiu. Ca ceața.

— Fac.

Am bătut ușurel cu palma pe tridentul lui.

— Bineînțeles că faci.

Fascinată în pofida voinței mele, l-am urmat pe Beau pe scară. Pereții fuseseră cândva tapetați, dar timpul și apa lăsaseră doar fâșii din imprimeul cu dungi. Covorul mustea de apă sub tălpile noastre.

— Când ne întâlnim cu Isla? am întrebat, rânjind când am văzut cum Leopoldine și-a trecut un deget lung prin flacăra lumânării, pentru ca în secunda următoare să și-l retragă brusc, examinându-și încruntată proaspăta arsură. O să fie și mâncare?

Deși gardienii au înțepenit ca insultați de întrebarea mea, Eglantine a râs.

— Bineînțeles că o să fie și mâncare. Pe săturate.

Stomacul mi-a chiorăit bucuros.

— Un banchet special a fost pregătit numai pentru voi. După ce vă spălați, o să mergem să luăm cina cu Isla.

— *Numai* cu ea? a întrebat Coco, îngustând ochii suspicioasă.

O expresie înțelegătoare a licărit în ochii lui Eglantine.

— Ei bine, ar însemna să fiu neglijentă dacă nu v-aș spune cât de domică e întreaga curte să vă cunoască. Mai cu seamă pe tine, Cosette.

I-a făcut cu ochiul conspirativ și eu am hotărât imediat că îmi plăcea de ea.

— Ia te uită cât ai crescut! Întotdeauna ai fost frumoasă, *chérie*[1], dar trebuie să recunosc că sânii tăi sunt o adiție superbă.

Categoric îmi plăcea de ea.

Coco și-a îndreptat umerii cu mândrie – sau cu sfidare –, scoțându-și numitele adiții în față, în timp ce gardienii se pregăteau să ne părăsească.

Elvire a întrebat-o pe Célie:

— Ați vrea să stați cu noi la ospățul din seara asta, *mademoiselle* Célie? Ne-ar bucura nespus compania dumneavoastră.

Célie a clipit o dată, uitându-se la chipurile lor pline de speranță, înainte de a zâmbi larg.

— Mi-ar face multă plăcere.

— Excelent!

Olympienne și-a arătat dintele cu diamant, iar Leopoldine și-a scos un lănțișor de aur de la gât, închizându-l în jurul taliei lui Célie. Sabatay i-a prins o ghirlandă de iarbă de mare în coc, iar Beau, Coco și cu mine – ei bine, cu toții am privit, cu neascunsă uluire, cum Célie devine un cuib de pasăre.

— Ne vedem mai târziu, *mon trésor*[2]!

Ne-au părăsit sub privirea atentă a lui Eglantine.

— Camerele voastre sunt imediat după hol – câte una pentru fiecare, desigur. Cel puțin, dacă tu și prințul uman n-ați vrea să împărțiți aceeași cameră, Cosette?

---

[1] „Draga mea" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[2] „Comoara mea" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Beau a zâmbit înfumurat, în timp ce tensiunea i-a înțepenit șira spinării lui Coco.

— Nu-i nevoie, a zis ea, încordată. Mulțumesc!

Angelica s-a întors cu spatele să-și ascundă zâmbetul sub mână.

— Prea bine. Acum o să vă las.

Eglantine s-a oprit în fața altei uși putrede. O draperie burgund fusese drapată peste prag, ascunzând camera de hol.

— Aripa aceasta este în întregime a voastră.

A făcut semn din cap spre celelalte uși de dincolo de draperie.

— Sunați clopoțelul când ați terminat cu spălatul și o să vin să vă iau. Să vă mai aduc ceva ca să vă simțiți și mai confortabil?

Célie a privit mohorâtă la pantalonii ei distruși.

— Poate o cămașă de noapte curată?

— Oh! Ce stupid din partea mea!

Eglantine a dat draperia burgund la o parte, arătând spre un șifonier prăpădit de lângă un hamac din plase de pescuit.

— Fiecare cameră a fost prevăzută cu haine de toate mărimile și formele, selectate de Oracol cu mâna ei. Considerați că vă aparține fiecare piesă!

PANGLICA VERDE

Lou

COCO M-A URMAT ÎN CAMERA CU DRAPERIE, ÎN timp ce Beau și Célie au mers mai departe pe culoar, căutându-și o cameră privată. Dintr-o cadă aurită din colț ieșeau deja aburi. Alături stătea strâns ceea ce fusese odată un paravan de mătase, dar materialul se descompusese demult. În panouri țesuseră în schimb iarbă de mare.

Căscând, Coco și-a desfăcut șireturile bluzei și apoi a scos-o peste cap. Deși mă dusesem lângă Reid, nu m-am ostenit să-i acopăr ochii. Nu tresărise nici măcar o dată de când intraserăm în Le Présage, și dacă nici vederea superbelor dotări ale lui Coco nu-l putea ispiti să se trezească, probabil eram într-un necaz mai mare decât crezuserăm.

Am înșfăcat un castron de pe masa de toaletă, umplându-l cu apă din cadă.

Dar, pe de altă parte, acesta *era* Reid. Dacă ar fi deschis ochii în clipa asta, ar fi leșinat din nou.

Avea să fie *bine*.

Coco a văzut castronul, în timp ce își scotea pantalonii și lua o eșarfă din șifonier cu care și-a legat părul.

— Îl speli tu?

— Nu.

Vârându-mi un umăr sub al lui, l-am rostogolit în hamac, iar patul lui magic a explodat sub el, udând covorul încă o dată.

— Nu deocamdată.

Ea și-a arcuit o sprânceană și a intrat în cadă, luând un pumn de sare de mare din vasul de alături și frecându-și pielea cu substanța grunjoasă. Când i-am ridicat încheietura lui Reid ca să-i cufund mâna în castron, ea a clătinat din cap și a oftat.

— Spune-mi că nu faci ceea ce cred eu că faci.

Am ridicat din umeri.

— Mama ta a zis că o să se trezească. Eu doar îl ajut.

— A zis că o să se trezească *atunci când o să fie pregătit.*

— Și?

I-am privit intens pantalonii, așezându-mă în hamac lângă el și sprijinindu-mi spatele de peretele muced. *Magia* mea nu voia să funcționeze, dar...

— Poate că e pregătit.

Buzele i-au tresărit a zâmbet când mi-a urmărit privirea. Pieptul lui încă se ridica și cobora ritmic, dar, altfel, nu s-a clintit.

— Poate că nu e, a spus ea.

— Ei bine, o să știm în câteva minute, nu?

— Mă așteptam să fii mai îngrijorată în privința asta.

— Mi-am petrecut toată viața făcându-mi griji, Coco. Nimic nu s-a schimbat.

Numai că se schimbase. Totul se schimbase. Îi făcusem o promisiune lui Ansel – mie însămi – când mă despărțisem de el în apele acelea. N-aveam să-i mai îngădui fricii să mă mai controleze vreo clipă. Nu. Nici măcar o secundă.

Buzele lui Coco au tresărit mai tare în timp ce-și freca pielea.

— O să fie furios când se va trezi.

Când se va trezi.

Mi-am arcuit o sprânceană drăcească.

— Să îndrăznesc să spun că va fi... fleașcă?

Ea a râs de-a dreptul acum, aplecându-se peste marginea căzii ca să vadă mai bine evoluția.

— O, Doamne! Asta a fost *teribilă*.

— A fost genială, și știi prea bine.

Absurd de încântată de mine însămi, m-am ridicat în picioare exact în momentul în care o armată de servitoare au dat buzna pe ușa cu draperie. Toate aduceau urcioare cu apă curată, fierbinte.

— Ați terminat, doamnă? a întrebat-o una dintre ele pe Coco.

Ea a dat din cap și atunci camerista i-a întins un capot de mătase, iar Coco – aruncând o privire rapidă, suspicioasă, în direcția mea – a șovăit înainte să-l îmbrace. Mi-am ascuns un zâmbet sub mână. Nu puteam vorbi în numele lui Coco, dar eu nu mai fusesem servită de când plecasem din Chateau, la șaisprezece ani. Oare pe ea o răsfățase vreodată cineva? Rânjetul mi s-a lățit când o altă servitoare i s-a prezentat cu sticluțe de ulei parfumat pentru piele și pentru păr. Celelalte s-au apucat să golească repede cada și s-o reumple cu apă curată.

— De la gheizerele de sub palat, ne-a explicat una dintre ele, prin aburi.

Ea a ales o rochie pentru Coco, întinzând-o pe jilțul ornamentat – deși mucegăit – din colț.

— Le vizităm adesea ca să ne îmbăiem noi înșine, totuși aceasta e prima ocazie când le folosim apele în modul acesta. Cum vi s-a părut baia? a întrebat-o pe Coco. A fost plăcută?

— Foarte.

Încet, Coco și-a plimbat degetele peste dantela cămășii de noapte.

— Mulțumesc!

Servitoarea a zâmbit.

— Prea bine. Mai doriți ceva?

Coco și-a dus ușor mâna la burtă.

— De fapt, mă simt un pic rău.

— O să trimitem după niște ceai de ghimbir. Proaspăt recoltat de pe o corabie pe drum spre Amandine. O să-ți facă bine la stomac.

Am așteptat până au plecat înainte să-mi dau jos cămașa murdară de sânge și să mă cufund în cadă. Apa aproape că m-a opărit, dar m-am delectat cu fierbințeala ei purificatoare. Afundându-mi și capul în apă, mi-am frecat scalpul, să scap de nisip și de murdărie. Nici nu-mi mai aminteam ultima oară când fusesem cu adevărat curată.

Am aruncat din nou o privire spre Reid, care nu se udase și nu se trezise.

Coco i-a luat mâna din castron.

— Trebuie să găsim o altă idee. Ai putea...

O bătaie ușoară a sunat dinspre ușă și amândouă ne-am întors.

— Eu sunt, a zis Célie încet. Pot să intru?

La sunetul vocii ei, și Coco, și eu am încremenit, schimbând o privire panicată. Nu pentru că o *detestam* pe Célie. Adevărul e că ne riscaserăm viața și corpul ca să o salvăm, dar nu... ne petrecuserăm timpul cu ea. Nu tocmai. Nu creaserăm o legătură dincolo de La Mascarade des Crânes. Nu eram *prietene*.

Coco a făcut semn spre draperie. *Haide*, i-am mimat. *Răspunde-i!*

Am fluturat o mână agitată spre corpul meu gol.

Coco a ridicat din umeri și colțurile gurii i s-au arcuit. *Cui îi pasă? Ești sexy ca...*

— Intră! am strigat eu, aruncând cu niște sare udă în fața încrezută a lui Coco.

Sarea a aterizat cu un *pleosc*, udându-i capotul, exact când Célie și-a vârât capul în cameră.

— Bună, Célie! S-a întâmplat ceva?

O drăguță îmbujorare rozalie i s-a întins pe obraji la această întrebare. Și ea se îmbăiase și purta un capot, cu volane peste volane până sub bărbie.

— Nu.

Dând cu timiditate la o parte draperia, a pășit înăuntru fără să se uite la vreuna dintre noi, concentrându-se pe tava ostentativă de aur și sticlă din mâinile ei. Un serviciu de porțelan ciobit trona pe ea.

— Doar că... v-am auzit vorbind. Uite – a întins tava spre noi mai degrabă abrupt –, m-am întâlnit cu o servitoare pe hol. A pisat niște ghimbir pentru durerile voastre de burtă și... m-am oferit să vi-l aduc eu.

Coco s-a uitat la mine, în mod clar așteptând reacția mea. M-am strâmbat la ea. Era logic, desigur, întrucât Célie nu era fosta iubită care se crampona de *Beau*, și totuși... cum trebuia să reacționezi într-o asemenea situație? Ea nu avea niciun prieten cu care să vorbească, iar ororile pe care le îndurase... Am oftat. Ultima oară când vorbisem cu ea, îmi ura și numele, acuzându-mă că i-l furasem pe Reid cu magia mea. În aceeași noapte, dăduse fuga în brațele mele.

Nu. Când mi-am dat seama, mi s-a răsucit stomacul, deja înnodat. Într-ale lui Reid.

Dăduse fuga în brațele lui *Reid*, nu ale mele. Probabil încă mă socotea o târfă. O spusese chiar așa, înainte să-mi sărute soțul, la balul de Ziua Sfântului Nicolae. Nodul din stomacul meu s-a strâns mai tare, iar tăcerea s-a lungit, în timp ce mă uitam la ea și ea se uita în oricare altă parte decât la mine.

Bine. M-am ridicat în capul oaselor în cadă, urând stingherealа dintre noi. Nu exista motiv de stingherealа. Trebuia s-o întreb.

Coco a oftat zgomotos pe nas, înainte să pot eu vorbi. Cu o privire nerăbdătoare în direcția mea, ea a început să spună:

— Mulțumesc!

Exact în momentul în care și eu spuneam:

— Îl mai iubești pe Reid?

Speriată, Célie și-a ridicat în sfârșit capul și roșeața din obraji s-a întețit până la flacără pură când m-a văzut goală. S-a împleticit un pas înapoi și tava i-a alunecat dintr-o mână. Deși a făcut eforturi să se reechilibreze, bătând în aer cu o mână, găsind un sprijin pe Reid...

O, la dracu'!

Am făcut ochii mari. Cu o mică exclamație, și-a smuls mâna de la el, iar tava a zburat cât colo, porțelanul spărgându-se de perete, împrăștiindu-se pe covor și ceaiul sărind peste tot. I-a împroșcat frumosul ei capot, dar ea s-a lăsat în genunchi, încercând și nereușind să-l repare.

— Îmi... îmi pare atât de rău! Ce groaznic de neîndemânatică...

Vinovăția și-a înălțat capul ca o ticăloasă și eu am ieșit din cadă, căutând ceva cu care să mă acopăr. Coco mi-a aruncat un capot. M-am grăbit să-l îmbrac, în timp ce Célie continua să se bâlbâie pe covorul murat, adunând zadarnic cioburile porțelanului.

— N-am vrut... Of, servitoarele vor fi atât de supărate! Iar bietele voastre stomacuri...

Am îngenunchеat lângă ea, oprindu-i mâna, ca să nu se taie. Și-a ridicat capul și ne-am încrucișat privirile. Ochii îi înotau în lacrimi.

— Stomacurile noastre vor fi bine, Célie.

I-am luat binișor cioburile din mână și le-am pus la loc pe podea.

— O să fim cu toții bine.

Ea n-a zis nimic câteva clipe lungi, doar uitându-se la mine. M-am uitat și eu la ea cu calm prefăcut și am așteptat, deși aș fi vrut să mă ridic și să caut confortul și familiaritatea prezenței

lui Coco în această situație dureros de stingheritoare. Célie nu avea o astfel de persoană care s-o aline. Nu avea nicio familiaritate pe-aici. Și deși nu eram prietene, nu eram nici dușmane. Niciodată nu fuseserăm.

Când a vorbit din nou, vocea îi coborâse la o șoaptă. Abia s-a auzit.

— Nu. Nu sunt îndrăgostită de el. Nu mai sunt.

Am simțit cum umerii mi se mai relaxează. Ea spusese adevărul. Altminteri, apele nu i-ar fi dat voie să articuleze cuvintele.

— Și îmi pare rău.

Vocea i-a devenit și mai șoptită, dar nu și-a coborât privirea. Obrajii îi străluceau roșii-purpurii.

— Nu ești o târfă.

Coco a îngenuncheat lângă noi acum, cu un capot curat în mână. A pufnit în râs, risipind neașteptata sinceritate a momentului.

— O, ba este, și eu la fel. Nu ne cunoști destul de bine.

I-a întins capotul, arcuindu-și sugestiv o sprânceană.

— Încă.

Célie s-a uitat în jos, parcă abia atunci dându-și seama că se udase cu ceai.

— Îmbracă-l!

Coco i l-a pus în brațe și i-a făcut semn spre paravan.

Célie a roșit din nou, uitându-se de la una la alta.

— Probabil mă credeți o mironosiță.

— Și?

Am fluturat o mână pe deasupra serviciului de porțelan, iar structura aurie ce unea fiecare ciob s-a împrăștiat. Am simțit o înțepătură în piept, când cioburile s-au unit la loc. Mi-am dus mâna să frec locul, oscilând între oftat și crispat de durere. Iertarea era o chestie dureroasă. Un sacrificiu în sine.

— N-ar trebui să-ți pese de ceea ce credem noi, Célie – sau oricine altcineva, la drept vorbind. Nu-ți irosi puterile pe asta.

— Pentru că, pe bune, cui îi pasă dacă ești mironosiță?

Coco a ridicat-o pe Célie în picioare. Apoi a arătat spre mine.

— Cui îi pasă dacă noi suntem târfe? Sunt doar cuvinte.

— Și nu le putem îndrepta, orice-am face.

Făcându-i cu ochiul, am luat o panglică de satin din șifonier, legându-mi-o în jurul gâtului, și apoi m-am trântit din nou în hamac. Reid s-a legănat lângă mine. Am ignorat începutul de panică din pieptul meu. Reid nici măcar nu tresărise. În schimb, i-am scos cizma din picior și am adăugat:

— Putem foarte bine să continuăm în felul nostru. Mironosiță sau târfă, oricum e mai bine decât ceea ce vor ei să fim.

Célie a clipit derutată, cu ochii mari, și a șoptit:

— Ce vor ei să fim?

Coco și cu mine am schimbat o privire răbdătoare, înainte ca ea să-i răspundă simplu:

— Ale lor.

— Fii mironosiță și mândră, Célie!

Am ridicat din umeri, strângându-mi mâna instinctiv în jurul gleznei lui Reid.

— Noi o să fim târfe și fericite.

Curând, avea să se trezească, fără îndoială. Și dacă nu, Isla – Oracolul, sora lui Claud, *o zeiță* – avea să ne ajute să rezolvăm totul. Trebuia doar să luăm cina cu ea, mai întâi. M-am uitat pieziș la peria de păr de pe măsuța de toaletă. Urmărindu-mi privirea, Coco a înșfăcat-o mai înainte să-i pot topi mânerul de aur.

Punându-și o mână în șold și rânjind provocator, a spus:

— E timpul, Lou.

Acum m-am uitat la ea pieziș.

—Toată lumea știe că părul ud nu se piaptănă. Șuvițele sunt mai fragile. S-ar putea rupe.

— Să chemăm o servitoare să ne facă focul, atunci?

Cum eu n-am răspuns, a fluturat peria pe sub nasul meu.

— Așa m-am gândit și eu. *Sus!*

Rostogolindu-mi ochii, m-am dat jos din hamac și m-am așezat pe scaunul mucegăit. Era așezat înaintea unei oglinzi mari, cu ramă aurită, care se încețoșase odată cu vremea. Șerpi aurii se împleteau ca să-i alcătuiască rama. M-am uitat morocănoasă la reflexia mea: obrajii trași, pistruii ieșiți în evidență, părul lung și încurcat. Apa încă picura din vârfuri, udând mătasea subțire a capotului. Nu tremuram totuși; melusinele aruncaseră o vrajă de-a lor ca să păstreze aerul înmiresmat și confortabil.

Înainte să poată Coco ridica peria – suspectam că, în secret, îi făcea plăcere să mă chinuie –, Célie a făcut, timidă, un pas înainte, întinzând mâna.

— Pot să...?

— Ăăă...

Coco s-a uitat la mine în oglindă, nesigură. Când am dat o dată din cap, în parte curioasă – în cea mai mare parte curioasă –, i-a trecut peria lui Célie și i-a cedat locul.

— Vârfurile se încurcă, a avertizat-o.

Célie a zâmbit.

— Și ale mele la fel.

— Pot să mă pieptăn singură, știi, am mormăit eu, dar n-am oprit-o.

Mi-a ridicat câteva șuvițe și a început să le perie. Deși mă ținea bine de păr, mișcările ei aveau o surprinzătoare blândețe.

— Nu mă deranjează.

Cu răbdarea unei sfinte, a reușit să descâlcească două ghemotoace.

— Pip și cu mine ne pieptănam una pe alta în fiecare seară.

Dacă a simțit că m-am crispat, n-a comentat.

— Ne-am concediat servitoarea când aveam eu zece ani. Evangeline o chema. Eu nu puteam să înțeleg unde plecase, dar Pippa... Pippa era destul de mare ca să-și dea seama ce se întâmplase. Ne strecuram adesea în seiful tatei, când eram copii, știi? Pippei îi plăcea să-i fure registrul, să se așeze la biroul lui și să facă socoteli, prefăcându-se că-i fumează trabucurile, în timp ce eu mă jucam cu bijuteriile mamei. Ea știa că părinții noștri pierduseră totul într-o investiție proastă. Eu n-am știut, până ce toate diamantele mamei au dispărut.

Descâlcind cu succes ghemul de păr, a trecut la o altă parte a capului.

— *Père* ne-a spus să nu ne facem griji, bineînțeles. A spus că o să îndrepte el lucrurile.

Zâmbetul i se strâmba în reflexia plumburie a oglinzii.

— Și exact asta a făcut, presupun. Încet, dar sigur, bijuteriile mamei s-au întors, deopotrivă cu tot soiul de alte obiecte ciudate și nemaivăzute. El a schimbat încuietoarea seifului la scurt timp după aceea – o încuietoare imposibilă, pe care nici eu n-am putut s-o desfac. Nu atunci, oricum.

— Și Evangeline s-a întors? am întrebat.

— Nu.

A clătinat din cap cu tristețe.

— Evangeline n-a mai vrut să pună piciorul în casa noastră după aceea. A spus că eram blestemați. I-a luat locul o altă servitoare, dar Pip a insistat să-mi perie ea părul. Cred că voia să-mi abată atenția. Oamenii de legătură ai tatei întotdeauna îl vizitau noaptea.

— Pare să fi fost o soră minunată.

Zâmbetul i-a redevenit cald și sincer.

— A fost, într-adevăr.

Ne-am cufundat în tăcere pentru numai o clipă – Célie a continuat să-mi perie părul cu pricepere –, înainte să întrebe Coco, spre surprinderea mea:

— Și mama ta?

Célie a răspuns fără ezitare, degajată, de parcă nu-i fusese pusă o întrebare extraordinar de personală, ci despre culoarea cerului.

— Mama a încercat. Nu avea înclinații maternale deosebite, dar ne-a dăruit ce-a putut: daruri, de cele mai multe ori, dar câteodată venea să stea cu noi în salon, când coseam sau când cântam la pian. Ne citea povești. Putea fi severă uneori, desigur – mai cu seamă după moartea Pippei –, dar... așa își exprima ea dragostea.

Coco nu s-a mai prefăcut că ar fi interesată de chipul ei în oglindă.

— Crezi că-ți duce dorul?

— Fără îndoială, sper.

Célie a ridicat delicat din umeri, așezând peria pe măsuța de toaletă. Mi-a aranjat părul, cumințit acum, pe spate.

— Dar am s-o revăd curând. Cine știe? Poate c-o să fie mândră că am ajutat să scap lumea de Morgane.

Coco și cu mine am schimbat o privire în oglindă. Mâhnirea dintr-a ei era limpede.

„Mama a încercat."

N-ar fi trebuit să reprezinte o evocare elogioasă, și totuși era. Mama lui Célie încercase și, făcând astfel, îi dăruise mai mult fiicei sale decât oricare dintre mamele noastre nouă. Involuntar, mâna mi s-a ridicat la panglica de satin de la gât. Un semn al dragostei mamei mele.

— De ce o ascunzi? m-a întrebat direct Célie.

M-am trezit cu ea că se uita la mine în oglindă – la cicatricea mea. Până și Coco a părut smulsă din gândurile ei, fixându-și ochii

pe panglica verde smarald. Și-a înălțat o sprânceană, iar Célie a făcut semn spre ea.

— Coco își arată cicatricele.

— Cicatricele lui Coco nu sunt rușinoase.

Mi-am plecat capul, mijind ochii la ea.

— *Tu* de ce nu-ți arăți cicatricele, Célie?

Atunci, ea și-a mutat privirea.

— Eu nu am nicio cicatrice.

— Nu toate sunt vizibile.

— Îmi eviți întrebarea.

— Și tu la fel.

Oftând, Coco s-a apropiat de Célie în spatele meu, trecându-și degetele prin părul meu. Confortabil și familiar. S-a aplecat, cu obrazul în dreptul obrazului meu, și ne-am încrucișat din nou privirile în oglindă.

— De câte ori nu ți-am spus? Nicio cicatrice nu e rușinoasă.

Cu gura strânsă hotărât, a tras de capătul panglicii și aceasta a căzut de la gâtul meu, dezvăluindu-mi cicatricea. Numai că nu mai era cicatricea mea. Cel puțin, nu mai era cicatricea pe care o știam eu.

Tresărind, am atins cu vârful degetelor liniile fine, plimbându-le peste grațioasele arcuiri ale frunzelor, peste delicatele spirale ale petalelor. Ca un lănțișor de argint, îmi transforma gâtul într-o operă de artă. Splendidă. Când am înghițit, frunzele au părut să-mi facă cu ochiul în lumina lumânărilor.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am aflat că fuseseși posedată.

Coco s-a îndreptat, trăgând un taburet lângă scaunul meu. După plușul materialului, tapiseria lui fusese odinioară catifea, deși culoarea și modelul original se pierduseră de mult. Era cenușiu simplu acum, cu picioarele arcuite la fel de putrede

ca și restul acestui loc. Coco i-a făcut semn lui Célie – care părea mai palidă ca înainte, cu mâinile încleștate de teamă – să stea jos.

— Când am hotărât să sper, orice-ar fi. Lacrimile mele au transformat-o.

„Speranța nu e boala. E leacul."

Coco și-a vârât mâinile în părul despletit al lui Célie, surprinzându-mă din nou. Judecând după modul în care Célie și-a îndreptat spatele, după cum a făcut ochii mari, și pe ea o surprinsese Coco. I-a împletit părul negru într-o singură coadă, legând-o la capăt cu panglica mea și făcând din satinul verde smarald o fundă perfectă.

— Amândouă ar trebui să vă arătați cicatricele, a murmurat ea.

Célie și-a adus coada peste umăr în față, ca să se uite la ea, pipăind capetele panglicii cu mirare tăcută. Coco și-a lipit obrazul pe creștetul meu, iar mirosul ei familiar – de pământ, și totuși dulce, ca o cafea proaspătă – m-a învăluit.

— Ele înseamnă că ați supraviețuit.

ORACOLUL ȘI ARICIUL-DE-MARE

Lou

ÎN SEARA ACEEA, ÎNVEȘMÂNTATĂ ÎNTR-O ROCHIE de șifon galben solar, cu flori aplicate, fiecare trandafir negru și sclipitor ca praful de pușcă, am urmat-o pe Eglantine pe un labirint de culoare. Coco mergea lângă mine. Rochia ei, de satin ivoriu – cu fusta mai puțin înfoiată decât a mea, cu un corsaj mulat și brodat cu fir auriu într-un filigran delicat –, avea o trenă care se întindea kilometric în urma noastră. Rochia unei adevărate *princesse*. Célie pășea de partea cealaltă, regală și elegantă, complet în largul ei. Corsajul ei roz piersică îi punea culoare în obrajii de porțelan, iar lujerii de ienupăr care-i împodobeau fusta îi accentuau silueta zveltă.

Eram o apariție impresionantă, noi trei. Toate capetele se întorceau când treceam.

Până și Beau a rămas mască dând cu ochii de noi, când a ieșit din cabina lui, uitându-se pierdut de la diadema de perle din părul lui Coco, la cercelul cu smarald din urechea lui Célie și la panglica asortată de la încheietura mâinii ei.

— Să ne-ajute Dumnezeu!

Beau a clătinat din cap și a pornit după noi, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor de catifea. A fluierat încetișor.

— Deși cerurile n-au creat niciodată o asemenea priveliște.

— Știm, i-a aruncat Coco peste umăr, arcuindu-și o sprânceană.

La fiecare pas își arăta coapsa netedă prin crăpătura fustei.

Ca și restul corabiei, sala era extravagantă, cu lambriurile sale odinioară aurite și candelabrele sclipitoare, deși sparte. Spre deosebire de cabinele noastre totuși, încăperea aceasta era foarte înaltă, tavanul pictat boltindu-se nefiresc de sus pentru o corabie. Aerul de aici mirosea nu a mucegai, ci a magie, dulce, plăcută și puternică. O masă de banchet aurită se întindea pe toată lungimea enormei încăperi și, pe ea, farfurii și platouri de o ciudată varietate acopereau fiecare bucățică. La ușă, un triton în livrea s-a înclinat adânc, cât pe-aci să i se ducă peruca de-a rostogolul pe podea.

— *Bonjour, mes demoiselles!*[1]

S-a îndreptat cu superioritatea rece a unui aristocrat. Pe un obraz pudrat, își desenase o mică inimă neagră.

— Vă rog, îngăduiți-mi să vă escortez la locurile dumneavoastră!

Eglantine ne-a făcut cu ochiul, înainte să se retragă din cameră.

L-am însoțit pe majordom în șir indian, până am ajuns în capul mesei, unde un veritabil tron de cochilii și de perle stătea gol, cu două jilțuri de-o parte și de alta sa. Majordomul le-a așezat pe Coco și pe Célie una lângă alta, cu eficiență exersată, înainte să se întoarcă spre mine. Pe Beau l-a ignorat cu desăvârșire. Cu o altă plecăciune, a murmurat:

— Oracolul ni se va alătura curând. Vă roagă să aveți bunăvoința de a gusta salata de mare sărată, între timp.

A făcut o pauză să inspire pe nasul lui lung.

— Este preferata ei.

— Nu uitați, a zis Célie cu voce joasă, păstrându-și expresia binevoitoare, când majordomul s-a întors țanțoș la postul lui, respectați manierele!

---

[1] „Bună ziua, doamnelor!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Le-a zâmbit aristocraților de-a lungul mesei. Ei ne priveau fățiș, unii răspunzându-i la zâmbet, alții șoptind pe sub evantaiele pictate.

— Nu vrem să fim nepoliticoși cu gazdele noastre.

Elvire a apărut fără veste lângă umărul ei. Nu mai era goală, ci purta o rochie croită din pânze de corabie decolorate, completată cu o cingătoare de frânghie și o tiară de smaralde. Aceasta din urmă se asorta cu cercelul lui Célie. Am bănuit că nu întâmplător. Atingând-o reverențios, Elvire și-a înclinat capul.

— *Bonjour, mademoiselle* Célie! Rochia dumneavoastră e superbă!

În spatele ei, Leopoldine și Lasimonne s-au aplecat cu o curiozitate comică să-i soarbă lui Célie fiecare cuvințel. Fără preambul, melusinele așezate lângă Célie s-au ridicat politicos și le-au oferit locul gardienilor, care le-au acceptat cu egală curtoazie. Totul era foarte cuviincios. Aproape siropos.

— Trebuie să gustați sargasele, a insistat Lasimonne, punând cu lingura frunzele gălbui pe farfuria lui Célie și stropindu-le cu sos verde. E mâncarea preferată a Oracolului.

M-am uitat cu îndoială la farfurie, simțindu-mă exact ca un școlar care nu se pregătise pentru o lucrare de control.

— Parcă salata de mare sărată era preferata ei, nu?

El a clipit la mine, apoi s-a întors spre Leopoldine, care a dat din cap cu gravitate.

— E adevărat. Sargasele au fost preferatele ei, *ieri*.

O, Doamne!

— Vai de mine!

Lasimonne și-a ridicat oripilat mâna la piept, înainte de a face o plecăciune adâncă peste farfuria cu sargase a lui Célie.

— Scuzele mele, *mademoiselle*! Bineînțeles că trebuie să gustați din salata de mare sărată. Doamne Sfinte! Oracolul nu mi-ar fi iertat o asemenea neglijență.

Beau și cu mine am schimbat niște priviri uluite.

Fără alte cuvinte, am pus niște salată de mare sărată întâi în farfuria mea, apoi într-a lui Beau.

— În dreapta furculiței pentru felul întâi, a murmurat el discret, când m-a văzut studiind tacâmurile inegale așezate de o parte și de cealaltă a farfuriei mele.

Am înjunghiat o frunză cu furculița cea micuță, dar, înainte s-o pot duce la gură, Beau m-a oprit clătinând scurt din cap.

— Taie-o, mai întâi. Ai crescut între-un hambar?

Am simțit cum mi se aprind obrajii, când am pus înapoi frunza în farfurie, căutând cuțitul potrivit.

Elvire a sorbit din lichidul efervescent din cupa ei înaltă și subțire, în timp ce Célie și-a tăiat propria salată în bucăți exemplare.

— Da, a zis cea dintâi, Oracolul chiar a exilat-o pe Guillaumette pentru gafa ei, săptămâna trecută.

— O femeie insipidă, a adăugat Leopoldine conspirativ. Nu m-a interesat niciodată.

Elvire a fixat-o cu o privire rece, ridicând o sprânceană argintie.

— Adevărat? Nu e nașa fiicei tale?

Leopoldine s-a ocupat brusc cu băutura ei, incapabilă să răspundă.

— Unde e Angelica?

M-am concentrat pe tăiatul salatei în pătrate perfecte, ca nu cumva Elvire sau Leopoldine sau caracatița de pe stradă să se simtă ofensate și să mă dea de mâncare calmarului uriaș.

— O să vină și ea?

Lasimonne s-a holbat la mine de parcă eu aș fi fost calmarul uriaș.

— Bineînțeles că vine.

Deși evident vexat că deschisesem gura, n-a ezitat să toarne și pentru mine într-o cupă înaltă din lichidul efervescent. Atât de politicos! Atât de fascinant! Dacă mi-aș fi vărsat farfuria în poala lui, mi-ar fi mulțumit?

— Ea e cea mai prețuită dintre companioanele Oracolului. Aș îndrăzni să spun că va sosi odată cu Stăpâna Noastră.

Mi-am mușcat limba înainte să întreb *când* se va întâmpla asta – apoi mi-am trecut-o peste dinți să verific dacă nu-mi mai rămăseseră bucățele de salată de mare, cine știe? Aparent, întârzierea nu era o gafă impardonabilă ca aceea de a uita mâncarea favorită a Domniei Sale. Ridicând în schimb cupa la gură, am dat simplu din cap. Apoi m-am înecat.

Era apă de mare.

Cu un zâmbet forțat, Beau m-a bătut pe spate, când am scuipat, apăsându-și piciorul pe al meu, pe sub masă.

— Ușurel, ușurel!

Mi-a întins un șervet împăturit, înainte să spună către ceilalți:

— Vă rog s-o iertați pe draga mea soră! Probabil că are un reflex faringial ultrasensibil.

Am pufnit din nou, incapabilă să mă abțin, și i-am tras un șut în picior pe sub masă.

Alți doi tritoni în livrea au intrat atunci în sala de banchet, fiecare ținând o enormă cochilie de melc. Ca la un semn, și-au ridicat cochiliile la buze și au suflat. Sunetul a reverberat prin încăpere, făcând porțelanurile și candelabrele să zăngănească, iar melusinele din jurul nostru au sărit în picioare.

Oracolul a apărut o clipă după aceea.

Fără să vreau, m-am holbat la ea.

Pur și simplu era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Părul îi ondula ca apa pe umeri în jos, în timp ce plutea în încăpere, îndreptându-și privirea eterică argintie spre noi. Când ne-am încrucișat privirile, am văzut nu un iris și cornee, ci lumina calmă a lunii pe mare și spuma mătăsoasă a valurilor de-a lungul țărmului. Am văzut valuri înspumate și solzi săgetând – creaturi primordiale cu mulți dinți și umbre trezite în întuneric. Am văzut

furtuni în stare să facă praf regate întregi, secrete dezvăluite și secrete păstrate. Secrete înecate în adâncuri nemărginite.

Atunci ea mi-a zâmbit și un fior mi-a străbătut șira spinării. În zâmbetul acela am văzut haos.

Haos pur, absolut.

Angelica mergea în spatele ei, cu capul plecat și mâinile împreunate. I-a surprins privirea lui Coco în timp ce se apropiau, făcându-i pe ascuns cu ochiul, înainte de a-și relua atitudinea pioasă. Oracolul se uita numai la mine. Mi-am îndreptat spatele cât de discret am putut, îngrozitor de conștientă de palmele mele umede, dar altminteri fără să mă fac mică. Claud se descrisese odată ca Sălbăticia însăși, iar în adevărata lui formă, îl crezusem. Oracolul nu avea nevoie să-și asume adevărata formă ca să înțeleg. De la culoarea încețoșată, cu neputință de descris în cuvinte, a părului și a pielii ei, până la mișcările lichide ale corpului, ea *era* marea. Iar marea îi îneca pe cei care nu puteau înota.

— *Je vous voir*[1], Louise.

Spre marea mea surpriză, vocea ei avea un ton liniștitor, calmant, ca marea nemișcată în zori.

— *Bienvenue* la Palatul de Cristal! Îți aștept de mult sosirea.

Am făcut o reverență laolaltă cu ceilalți.

— Mă bucur că mă aflu aici. Vă mulțumesc că ați intervenit pe plajă!

Ochii ei argintii – atât de asemănători cu ai Angelicăi, totuși atât de diferiți – au scânteiat amuzați.

— Ah! Plaja. O să vorbim pe îndelete despre acea fericită coincidență ceva mai târziu. Mai întâi, să cinăm!

A făcut semn din cap spre un alt triton în livrea care s-a grăbit să-i tragă scaunul. Rochia ei – făcută în întregime din șiraguri lungi de perle sclipitoare – a scos un clinchet suav când s-a așezat.

[1] „Te văd" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Restul curții s-a așezat odată cu ea. Când a pocnit din degete, aristocrata din dreapta lui Coco a sărit în picioare fără niciun cuvânt, cedându-i locul Angelicăi.

— Ai gustat din salata de mare sărată, nu?

— Da, doamnă.

Și eu mi-am reluat locul, ștergându-mi palmele de coapse pe sub masă.

— A fost...

Apele m-au împiedicat să mint. Am încercat din nou.

— O experiență deosebită.

— Ei, haide!

Zâmbetul ei a devenit mai larg și, pe neașteptate, am văzut cu ochii minții imaginea unui rechin flămând. Mi-am strâns fusta în pumni, certându-mă în minte.

— Nu e nevoie de limbaj precaut între prieteni. Cum ți s-a părut, sincer?

— Mă bucur că am gustat-o.

— Te bucuri.

A rostit cuvintele încet, curios.

— Sunt și calificative mai urâte, bănuiesc. Și eu mă bucur că ți s-a părut... Ce cuvânt isteț ai folosit?

S-a bătut cu degetul pe buze.

— *Deosebită!* Acum, a zis, pocnind din degete, luați-o de-aici! M-am săturat de duhoarea ei.

Servitorii s-au repezit să ia de pe masă toate platourile cu salată de mare sărată.

— *S'il vous plaît*, a continuat ea înainte să termine ei, am poftă de ceva mai greu în seara asta. Aduceți *neige marine*[1] pentru oaspeții noștri *deosebiți*.

Probabil nu atât de liniștitoare.

---

[1] „Zăpadă marină" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Palmele mele continuau să asude.

Ne-am așezat într-o tăcere clar stingheritoare, în timp ce mai multe platouri au fost aduse pe masă. Isla n-a părut să observe. Ea zâmbea mai departe, în timp ce servitorii puneau cu lingura mici cocoloașe de substanță cenușie, lipicioasă, pe fiecare farfurie. Când ea și-a dus la gură o îmbucătură, a făcut o pauză, cercetând încăperea pentru a se asigura că are atenția tuturor. O avea, bineînțeles. Toate fețele melusinelor erau întoarse spre ea de parc-ar fi fost însuși soarele lor. Ea a fluturat elegant din mână, râzând.

— Mâncați, *mes enfants*[1], și fiți veseli!

Copiii ei i-au dat ascultare și sunete discrete de clinchet de tacâmuri și voci joase au umplut curând liniștea. Elvire, Leopoldine și Lasimonne s-au angajat numaidecât într-o conversație cu Célie – și Angelica la fel, cu o Coco resemnată –, lăsându-ne pe Beau și pe mine să îndurăm singuri greutatea privirii Islei.

— Spune-mi! a susurat ea, întinzându-se peste el ca să mă ia de mâna transpirată.

El a înțepenit, dar nu s-a plâns.

— Care au fost ultimele tale cuvinte pentru Reid?

Mi-am ridicat ochii din porția mea de *neige marine*, surprinsă.

— Pardon?

— Ultimele cuvinte pe care i le-ai spus iubitului tău – care au fost?

— Eu...

Aruncând o privire spre Beau, m-am încruntat.

— Nu-mi amintesc.

Zâmbetul ei a devenit în mod cert răutăcios.

— Încearcă!

---

[1] „Copiii mei" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

Simțindu-mă din ce în ce mai prost, m-am concentrat pe aducerea-aminte, răsuflând ușurată când am regăsit firul conversației noastre.

— Am spus: „Fie o ucid pe mama, fie mă ucide mama pe mine. E singura cale."

Zâmbetul acela. Ochii aceia. Nicicum o apă liniștită, ci calmul din ochiul unui uragan. Probabil uraganul însuși. Inexplicabil, am știut că politețurile se sfârșiseră. Ea mi-a dat drumul la mână, tamponându-și gura cu un șervet.

— Adevărat?

— N-aș fi fost în stare s-o spun altfel.

Beau și-a apăsat din nou piciorul pe al meu.

— Și... îți amintești care au fost ultimele lui cuvinte pentru tine? a întrebat, cu șiretenie.

De data asta n-am mai făcut eforturi să-mi aduc aminte.

— Mi-a promis că o să mă găsească.

— Să te găsească?

În clipa în care a bătut din gene de parcă... de parcă m-ar fi încurajat, neliniștea mi-a făcut să mi se ridice părul pe ceafă. Cu siguranță asta nu era o conversație potrivită la masă. Abia ne cunoscuserăm și melusinele prețuiau eticheta. Bănuielile mele s-au adâncit când ea a întrebat:

— El doarme sub punte, nu?

— Da.

Mi-am silit vocea să rămână calmă și stăpânită – amabilă, chiar. Totuși, fără să vreau, îi cercetam trăsăturile căutând ceva din căldura fratelui său. Din buna lui dispoziție.

— Am încercat să-l trezesc, dar în zadar. De fapt...

Mi-am dres glasul cât mai delicat cu putință, renunțând la orice precauție.

— Speram că ați putea dumneavoastră... să grăbiți procesul.

Un inexplicabil triumf a sclipit în ochii aceia de nedescris. Deși vocea i-a rămas degajată, conversațională, cuvintele ei contraziceau tonul.

— Oh? *Speri* sau presupui?

M-am încruntat la ultimul cuvânt.

— Nu mi-aș permite niciodată să *presupun*...

— Nu?

Alene, a ridicat o mână și un servitor s-a grăbit să-i umple cupa.

— Oglinzile mele mint, *oursin*[1]? Nu conspiri în secret pentru o alianță?

— Eu...

Nevenindu-mi să cred, i-am întâlnit ochii lui Coco peste masă. Ea n-a intervenit totuși. N-a îndrăznit să întrerupă.

— Eu nu conspir pentru nimic, doamnă. Deși mi-ar fi *plăcut* să-mi asigur prietenia cu dumneavoastră, în timpul vizitei noastre, nu mă aștept la ea.

— *Ți-ar fi* plăcut? Asta înseamnă că nu mai dorești prietenia mea?

— Nu, doamnă. Adică, *da*. Numai că... – mi-am deschis brațele, neajutorată – asta nu pare să meargă grozav de bine.

— La ce te *aștepți*, Louise, când tratezi zeii și zeițele ca pe servitorii tăi personali?

A sorbit din apa de mare, studiindu-mă mai departe.

— Sinceră să fiu, nu-mi pot închipui ce văd frații mei în tine, nici de ce îți tolerează aroganța. Când am trimis-o pe Angelica să te aducă, m-am așteptat... la un soi de măreție – de carismă, probabil –, dar acum, când te-am întâlnit, observ că nu posezi nici una, nici cealaltă. Aurore și-a dăruit binecuvântarea unui arici-de-mare.

În pieptul meu s-a aprins prima scânteie de mânie. *Binecuvântarea lui Aurore? Un arici-de-mare?*

---

[1] „Arici de mare" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

— De-asta m-ați invitat aici? Să vă satisfaceți curiozitatea?

Nu mi-a răspuns, întorcându-se în schimb spre Beau.

— Dar tu, prințișorule? O găsești pe Louise inteligentă?

El și-a așezat cu grijă lingura pe farfurie, înainte de a răspunde:

— Da.

— O găsești extraordinar de inteligentă?

— D...

Răspunsul i s-a oprit în gât, iar privirea lui s-a întors spre mine, brusc panicată, jalnică. Mânia mea a crescut mai mult. Beau nu putea minți – nu aici, nu când era prins în pânza de păianjen a magiei Islei –, nici măcar ca să-mi menajeze sentimentele. Informația a durut, dar nu m-a rănit destul de adânc cât să-mi lase urme. Poate că nu eram *extraordinar de inteligentă*, dar aveam destulă inteligență ca să înțeleg că Isla voia să mă jignească. Să mă șocheze și să-mi inspire venerație. Numai că nu pricepeam de ce.

— Mă gândeam eu. Spune-mi, prințișorule, o găsești extraordinar de frumoasă, atunci?

El s-a încruntat, mutându-și privirea de la una la cealaltă. Privirea ei totuși nu se dezlipise de la mine. Sfredelea în mine cu tulburătoare intensitate. Cu tulburătoare *claritate*. Beau și-a tras de gulerul cămășii înainte de a răspunde:

— Bineînțeles că o găsesc frumoasă. Ea e...

Gâtul i s-a poticnit din nou, neizbutind să articuleze.

— E *ca* sora mea.

— Ce drăguț! Te-am întrebat dacă îi socotești frumusețea extraordinară totuși. Este Louise printre cele mai frumoase femei pe care le-ai întâlnit?

Când el n-a răspuns imediat, ea și-a înclinat capul.

— Întocmai. O consideri extraordinar de curajoasă, în schimb?

Din nou el n-a răspuns.

— Nu? Extraordinar de sinceră, probabil? Extraordinar de dreaptă?

Beau tot nu zicea nimic, înghițind din răsputeri să scape de nodul din gât și să dea drumul cuvintelor care nu-i puteau ieși. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare, de atâta efort. Piciorul lui apăsa pe al meu cu destulă forță cât să-mi rupă oasele.

Un zumzet ciudat s-a pornit în urechile mele la presiunea lui și vederea mi s-a îngustat asupra expresiei de superioritate a Islei. Cum *îndrăznea* să ne trateze în felul acesta? Eram oaspeți pe domeniul ei. Ea ne *invitase* aici – și pentru ce? Să ne chinuie? Să ne înțepe și să ne înghiontească până plesneam? M-a cuprins o indignare aproape copilărească la nedreptatea aceasta.

Isla ar fi trebuit să ne fie un aliat.

— Nu... De ce puneți astfel de întrebări? a scrâșnit Beau.

Ea nu i-a luat în seamă lupta, continuând nemiloasă:

— Este Louise o conducătoare, Beauregard? O vizionară?

— Ea... nu chiar...

— Ți-a oferit bogății în schimbul loialității tale? Ți-a oferit magie?

El aproape că s-a înecat cu răspunsul.

— Este ea extraordinară în *vreun* fel?

— Ea...

Beau s-a uitat la mine, culoarea aprinzându-i obrajii. Peste masă, Célie ne arunca priviri furișe, prefăcându-se că o ascultă mai departe pe Elvire. Coco nu se prefăcea deloc. Se uita mânioasă la Isla cu ochi care ardeau de ură, în timp ce zumzetul din urechile mele creștea tot mai mult.

— ... exact cum mă temeam, a sfârșit Isla pentru el. Este obișnuită. Dureros, intolerabil de obișnuită, totuși inspiră loialitate și devotament surorii mele, fratelui meu, *ție*.

Strâmbându-se, a clătinat din cap și a dat semnalul să se aducă următorul fel de mâncare.

— O binecuvântare irosită, de bună seamă.

— Nu sunt binecuvântată.

— Nici măcar nu conștientizezi, nu-i așa? N-ar trebui să mă mire. Aurore poate spune ce vrea despre Morgane, dar cel puțin mama ta posedă o minimă conștiință.

Degetele mi-au tresărit la această comparație. La insultă. Le-am strâns în pumni, uitându-mă la algele dulse prăjite fără să le văd.

— De ce ne-ați chemat aici?

Mi-a ignorat din nou întrebarea, întinzând mâna peste Beau ca să-mi ia acul de păr cu diamant din păr.

— Ajută-mă să înțeleg, Louise! De ce te urmează ei unde îi conduci? Eu nu te-am văzut decât dând greș – te-am văzut ucigând, te-am văzut mințind, te-am văzut înșelând. Într-adevăr, ca un arici-de-mare, singura ispravă pe care ai reușit-o în toată viața ta a fost să supraviețuiești. Pentru aceasta, ai rănit toate persoanele din această mult iubită familie a ta, totuși toți au rămas. De ce?

— Probabil din pricina extraordinarului meu simț al umorului.

Cuvintele au căzut grele de pe buzele mele. Dure. Fierbințeala radia din pieptul meu spre membre și tremuram din tot corpul. Vedeam pete albe la marginea câmpului vizual. „Obișnuită." O spusese ca pe o ocară. Ceva primitiv și grosolan, ceva inferior.

— Nu.

Scuturând o dată din încheietură, acul meu cu diamant a aterizat zornăind pe podea. Ca prin ceață, mi-am dat seama că toată lumea de la masă încremenise. Toți ochii se întorseseră în direcția mea.

— Nu cred. Chiar și cu binecuvântarea lui Aurore – chiar și cu prețioșii tăi aliați –, nu ești dotată să câștigi acest război, Louise le Blanc. Pur și simplu, sora mea a ales greșit.

Valul de căldură continua să se răspândească. Mai fierbinte decât mânia. Mai fierbinte decât rușinea. Cu fruntea încruntată de îngrijorare, Beau s-a uitat la mâna mea când am izbit în masă.

— Vorbiți de binecuvântări, am spus, cuvintele mele ieșind cu ferocitate și nestăpânite, dar la ce folosesc *loialitatea* și *devotamentul* Sălbaticului Pădurii și al Triplei Zeițe? Mama – *mama* mea, persoana care ar fi trebuit să mă iubească cel mai mult pe lume – a încercat să mă ucidă de trei ori. L-a ucis pe cel mai bun prieten al meu în fața mea. De atunci, am petrecut zile, probabil săptămâni, posedată de Nicholina. În seara asta, mai devreme, ea aproape că m-a înecat în aceste ape nenorocite, unde și mama a încercat să mă ucidă. *Din nou.* Acum, Reid doarme sub o vrajă pe care nu o pot rupe, în timp ce dumneavoastră mă insultați în fața întregii curți.

Răsuflam greu.

— Dacă asta e *binecuvântarea* unei zeițe, mi-e groază să-i văd blestemul.

Isla a zâmbit doar.

Cu un singur deget, a împins platoul dintre noi – încă acoperit – în direcția mea. Gestul frivol n-a făcut decât să mă înfurie mai tare. M-am ridicat în picioare, pregătită să ies din sală, să iau corpul lui Reid și *să plec*, când ochii mi-au căzut pe capacul de argint al platoului. Pe reflexia mea.

Prea târziu, am simțit mirosul pătrunzător al magiei.

Ochii lui Coco trădau mirare, frică, atunci când și ea s-a ridicat de la masă.

— Lou?

Dar nu mi-am recunoscut reflexia. Niște ochi căprui și rotunzi mă fixau de sub un păr drept, de culoarea grâului. Obraji rozalii îmi înlocuiseră pistruii. Rochia îmi atârna pe niște umeri micuți, surplusul de material adunându-se ghemotoc la picioarele mele. În timp ce mă holbam la imagine, fierbințeala din pieptul meu s-a transformat, încet, în altceva – ceva inocent, copilăresc, iscoditor, *viu*.

Fără să-mi dau seama, mă transformasem în Fecioara.

Când Isla s-a ridicat să vină la mine, întreaga ei curte s-a ridicat, de asemenea. Ea și-a plimbat ușor un deget de-a curmezișul gâtului meu. Acum lipsit de cicatrice.

— Ce spuneai?

Am înghițit anevoie sub unghia ei, refuzând să mă uit la cineva. Mai cu seamă nu la reflexia mea.

— Cum... cum e posibil?

— Claud a avertizat-o pe Morgane. I-a spus ce avea să se întâmple dacă va continua să ne sfideze. Morgane a aranjat să fii posedată, neținând cont.

— Dar asta... – Beau și-a împins farfuria din față cu o expresie vlăguită – ... asta înseamnă că...

— Da, prințișorule.

Isla a trecut în spatele meu, răsfirându-mi părul pe umeri.

— Ariciul-de-mare a devenit La Dame des Sorcières. Păcat, dacă e să mă întrebați pe mine, dar unul util, recunosc!

— Morgane știe? a întrebat tăios Coco.

Drept răspuns, Angelica s-a încordat, ochii ei învolburându-se până ce n-a mai văzut încăperea, ci altceva. *Altundeva.*

— Da.

S-a întors printre noi în clipa următoare, clătinând din cap și crispându-se.

— Și nu e încântată.

Am vorbit cu buze amorțite:

— De ce ne-ai adus aici?

Mâinile Islei s-au strâns pe gâtul meu și în sfârșit – *în sfârșit* – a răspuns:

— Draga mea Angelica crede că ar trebui să ne aliem cu tine în această obositoare luptă împotriva lui Morgane.

Am simțit cum ridică din umeri, de parcă am fi discutat despre vreme și nu despre însăși viața mea.

— Trebuie să mărturisesc, nu îmi pasă. Nici moartea ta, nici a mamei tale nu ne va afecta pe noi aici.

A venit lângă mine, întinzându-mi o mână. N-aveam de ales, am acceptat-o. Luându-mă de braț, m-a condus prin încăpere, în timp ce restul ne urmăreau din priviri. Nimeni n-a îndrăznit să reînceapă să mănânce.

— Cu toate acestea, nu sunt proastă.

N-am contrazis-o.

— Tu prezinți o oportunitate unică pentru mine și poporul meu – și mai cu seamă pentru Angelica. Pe ea o prețuiesc, știi?

Femeia în discuție își ținea capul plecat și mâinile împreunate, cum făceau toate melusinele.

— În urmă cu vreo douăzeci de ani, i s-a furat un inel, pe când lenevea pe ape, creând-o pe mai curând frumoasa ta prietenă.

Isla a făcut un sem vag spre Coco.

— Ai auzit și tu despre acest inel. I-ai spus pe nume.

Întinzând mâna pe după mine, mi-a ridicat mâna dreaptă pentru a-mi mângâia degetul fără inel.

— Ba chiar i-ai folosit magia. Nu-l cunoști totuși cum îl cunoaștem noi. Nu e un simplu inel de imunitate și de invizibilitate, cum cred prostește suratele tale. Mai important de atât, nu le aparține. Nu-i aparține niciuneia dintre voi. Este Inelul Angelicăi – este însăși puterea ei – și îl vrem înapoi.

Răzbunată, aproape că m-a pufnit râsul când mi-am dat seama. Când am înțeles adevărul crud, delicios. Cu toată extraordinara sa inteligență, cu toată frumusețea și curajul, iată – avea nevoie de mine. De un arici-de-mare.

— Dacă știți că l-am folosit, știți, de asemenea, că nu-l mai am. E la mama. E păstrat sub pază și sub cheie la Chateau le Blanc.

— Întocmai.

— Nu prea înțeleg ce vreți să sugerați. Creier obișnuit, știți? Dacă inelul ei e atât de important, cu siguranță puteți să-l recuperați chiar dumneavoastră, nu?

Când s-a întors abrupt cu fața la mine, zâmbetul ei a strălucit crud și puternic, iar unghiile i s-au înfipt dureros în antebrațul meu, mai lungi și mai ascuțite decât înainte. A ridicat un deget la buzele mele când am încercat să protestez și imediat a urmat gustul metalic al sângelui. Al sângelui *meu*.

— Nț, nț, nț!

Ochii i-au coborât la buzele mele, la degetul ei, întorcându-se apoi într-ai mei.

— Nu-mi arăta lipsă de respect, altminteri n-ai să mai auzi niciodată propunerea mea!

M-am uitat fioros la ea, într-o tăcere răzvrătită.

Ea și-a arcuit o sprânceană diabolică.

— Nu pot recupera inelul eu însămi, pentru că nu pot interveni direct. Melusinele mele nu pot s-o facă pentru mine, pentru că nu pot părăsi aceste ape fără inel. Înțelegi acum, *mon pouffiasse*[1]? Este, cum ai spus tu, o înțelegere reciproc avantajoasă.

Cuvintele ei mi-au răsunat în urechi, în timp ce restul degetelor ei mi-au cuprins fața strângându-mi obrajii destul cât să-mi lase vânătăi.

— Mâine, o să te întorci la suprafață și o să furi Inelul Angelicăi de la mama ta. Atunci – și *numai* atunci – poporul meu o să ți se alăture împotriva ei.

[1] „Târfă" (în lb. fr. în orig) (n. tr.).

CEA MAI FRUMOASĂ NUANȚĂ DE ALBASTRU

Lou

PE PUNTE, LA NICI O ORĂ DUPĂ ACEEA, ANGELICA A tras-o deoparte pe Coco, în timp ce Aurélien, Olympienne și Sabatay se învârteau în jurul lui Célie, luându-și rămas-bun înlăcrimați. De-adevăratelea. *Lacrimi* autentice picurau pe obrajii ca lavanda ai lui Olympienne. Strâmbându-se, Beau și-a aranjat sacul pe umăr și a pornit să coboare scândura-pasarelă. La jumătatea drumului pe fundul mării, s-a întors făcându-mi semn din cap.

— Haide!

Mi-am aruncat propriul sac pe umăr. După cină, Isla nu mai pierduse nicio clipă izgonindu-ne din tărâmul ei. Poate că fusese cea mai încrezută creatură în viață, dar cel puțin ne dăruise provizii pentru călătoria ce ne aștepta. Inclusiv haine noi. Unele de bun-simț, de data asta, și chiar călduroase. De asemenea, îmi strecurasem o nouă teacă de cuțit în jurul coapsei, pentru orice eventualitate.

Reid a plutit după noi, încă în comă, în timp ce Elvire și Leopoldine ne-a escortat afară din oraș. Cu fiecare pas, neliniștea pe care o evitasem a devenit imposibil de ignorat. M-a făcut să strâng din dinți, pulsând dureros în tâmpla mea dreaptă.

În pofida rugăminților mele, Isla nu-l trezise. Insistase că nu putea interveni. Eu insistasem că nu puteam jefui Chateau le Blanc cu un bărbat de doi metri și nouăzeci de kilograme, *inconștient*, în cârcă.

Ce-i drept, mă așteptasem să se fi trezit până acum. Era inconștient de ore bune.

„Nu-ți face griji, Louise! Rănile lui nu sunt fatale. O să se trezească – de asta sunt sigură."

Capul continua să-mi zvâcnească.

Ceilalți mergeau spre porți în tăcere, părând neafectați de problema noastră propriu-zis uriașă, în afară de Beau. El mi-a aruncat nu o dată priviri îngrijorate.

Am presupus că se aștepta să mă transform în Fecioară dintr-o clipă într-alta. Pe jumătate, și eu mă așteptam. Nici acum nu eram sigură cum o făcusem, dar am avut grijă să nu mă gândesc prea mult sau prea intens la fiorul acela din pielea mea – amețitoarea senzație de abandon nebunesc. Destul de curios, îmi amintea de... acoperișuri. Dacă închideam ochii, aproape că *simțeam* vântul încurcându-se în părul meu, brațele întinse larg, în timp ce mă lansam în sus și în afară, de pe țigle în gol. Euforia care îmi cobora în măruntaie în acele secunde prețioase. Acele secunde prețioase când aș fi putut zbura.

Când mâinile au început să-mi tremure, am deschis brusc ochii.

Beau încă se uita la mine.

— Ce-i? l-am repezit eu. Vorbește!

— Ești bine? Cu... – a făcut semn din cap spre mâinile mele – asta?

Eu l-am cercetat suspicioasă.

— Dar tu?

El și-a plecat capul, gândindu-se, înainte ca un zâmbet feroce să i se deseneze pe față.

— Cred că e cel mai impresionant lucru pe care l-am văzut vreodată. Ești o... Lou, ești o *zeiță* acum.

— Zeiță Divină.

I-am zâmbit asemenea, în pofida cuvintelor Islei care-mi răsunau clar și răspicat în urechi: „Sora mea a ales greșit."

— Regina aricilor-de-mare.

Zâmbetul lui s-a șters la replica asta, fixându-și hotărât privirea pe ceafa lui Elvire. Și-a dres glasul.

— Apropo de asta. Aș vrea... să-mi cer iertare. Pentru mai devreme.

— Ah! am râs eu încet. Nu e nevoie.

— Ba e nevoie...

— Ai spus adevărul.

— *Nu* a fost adevărul.

A clătinat din cap agitat.

— Asta încerc să-ți spun. Isla... mi-a întors cuvintele...

S-a oprit și a încercat din nou, coborându-și vocea, ca să nu audă și ceilalți:

— Chiar te consider extraordinară. Poate că nu extraordinar de curajoasă sau dreaptă sau sinceră, totuși extraordinară.

Când mi-am rostogolit ochii, politicos sceptică, el s-a proptit în fața mea, silindu-mă să mă opresc.

— Cine altcineva ar fi acceptat fiul răsfățat al unui rege? Aristocratul decăzut? Vânătorul imoral? În ochii regatului, noi nu înseamnă nimic.

Vocea i-a coborât și mai mult.

— Tu ne-ai dat tuturor un loc, un scop, când înainte nu avuseserăm vreunul. *Tu* ești motivul pentru care suntem aici, Lou. Și nu-mi pasă de adevărul apelor – tu *ești* sora mea. Să nu uiți asta niciodată!

Și-a grăbit pasul ca să le ajungă din urmă pe Coco și pe Célie, fără să-mi dea răgaz să-i răspund. Probabil era mai bine așa.

Nu aș fi putut vorbi cu emoția din gâtul meu.

CÂND AM AJUNS ÎN SFÂRȘIT la țărmurile lui L'Eau Mélancolique, apa care-l susținea pe Reid a plesnit – **ă**mășițele magiei Angelicăi dispărând – și el a căzut pe nisip. Imediat m-am lăsat în genunchi lângă el.

— La dracu'!

I-am verificat din nou pulsul și i-am deschis pleoapele ca să-i cercetez pupilele. Totul suna și arăta perfect sănătos.

Răsuflând zgomotos, l-am înghiontit în coaste. Nimic. I-am dat un bobârnac. Tot nimic. I-am suflat în față, în ochi, i-am descălțat cizma ca să-l gâdil în talpă, ba chiar l-am pălmuit tare peste obraji. Nimic, nimic, *nimic*. Mi s-a încleștat pieptul de frustrare și l-am târât la marginea apei. Când nici împroșcatul feței n-a dat niciun rezultat, am înjurat cu poftă și m-am pregătit să-i vâr tot capul – tot corpul, dacă ar fi fost nevoie –, dar Beau m-a oprit cu o mână nerăbdătoare.

— Nu cred că e o soluție să-l înec.

— Pentru mine a funcționat.

— Ai încercat magia, presupun?

Ochii lui săgetau pe potecă în sus și spre munți. Nu-l învinuiam. Morgane și Josephine ne-ar fi putut urmări chiar în momentul acela. Totuși... oricât ar fi insistat Isla că n-avea să se amestece, mă îndoiam că ar fi iertat un nou atac asupra alor ei atât de curând. Constantin fusese sub protecția sa. Ar fi trebuit să fie o vrăjitoare cu adevărat foarte curajoasă – sau foarte neghioabă – cea care să fi pus piciorul pe țărmurile acestea din nou. Morgane și Josephine nu erau nici curajoase, nici neghioabe.

Aici eram în siguranță. Deocamdată.

— Structurile sunt încurcate ghem.

M-am abținut să mă răstesc la Beau, după confesiunea lui. Trebuie să-i fi fost greu să recunoască asemenea lucruri cu voce tare. Le apreciasem.

— Nu pot să înțeleg nimic din ele.

Coco s-a apropiat, șovăielnic.

— Aș putea să-i iau niște sânge.

Mintea mea a refuzat imediat propunerea. Ultima oară când Coco luase sânge, prezisese moartea lui Ansel și chiar mă săturasem să interpretez greșit viitorul.

— Angelica a zis..., a început Célie, dar am întrerupt-o grăbită.

— N-avem timp pentru sfaturi enigmatice. El trebuie să se trezească *acum*.

Célie s-a ghemuit lângă mine drept răspuns, punând o mână consolatoare pe spatele meu, și m-am simțit cea mai mare nemernică din lume.

— Scuze! am bălmăjit. Pur și simplu nu știu ce să fac. Dacă nu-l trezim, nu putem fura Inelul Angelicăi, și dacă nu furăm Inelul Angelicăi, nu putem conta pe melusine să ni se alăture împotriva lui Morgane. Iar fără melusine...

— Înțeleg.

Mâna ei mă mângâia pe spate.

— Cel puțin, Reid e bine. Chiar este. Uită-te la el!

Silindu-mă să deschid ochii, l-am urmărit respirând, fiecare ridicare și coborâre a pieptului său fiind o mică alinare. Célie a zâmbit.

— Sincer, s-ar putea să fie doar adormit. Un somn vrăjit, probabil, dar...

A făcut brusc ochii mari.

— Ce-i? am sărit în picioare. Care-i treaba, Célie?

— Una dintre poveștile pe care obișnuia să mi le citească mama, a zis ea pe nerăsuflate, bătând din palme, era despre o prințesă blestemată la somn veșnic. Singura cale de a rupe vraja era un sărut de iubire adevărată.

Coco a pufnit disprețuitor și s-a trântit pe nisip.

— Ăsta-i un basm, Célie. Nu e real.

— Tocmai ne-am îmbăiat, am luat cina și am făcut conversație sub ape, în palatul regal al melusinelor, unde caracatițele sunt plimbate în lese și Zeița Mării ne-a servit cu *salată de mare* sărată.

Obrajii lui Célie se îmbujoraseră.

— Nimic din toate acestea n-ar trebui să fie real.

Beau și-a înălțat o sprânceană.

— Aici are dreptate.

— Bine.

Cu un oftat de oboseală, Coco s-a întins pe spate, punându-și mâinile pe piept.

— Sărută-l, atunci. Sărută-l bine. Doar grăbește-te! Iar când și asta inevitabil o să dea greș, o să-i înțep degetul și vom putea face un progres real.

M-am uitat la fețele lor în expectativă, simțindu-mă extraordinar de caraghios. *Sărut de iubire adevărată.* Célie aparent confunda coșmarul ăsta cu o poveste de dragoste, inclusiv cu cavalerul alb dând fuga să o salveze pe frumoasa lui domniță. M-am uitat furioasă la buzele lui Reid. Adevărul e că *așa* începuse, cândva. El străbătuse tot regatul ca să mă salveze de pe altarul de jertfă al lui Morgane. Poate că rolurile puteau fi inversate, acum, când era el la ananghie. Și ce rău putea să-i facă un sărut?

Suflând prelung pe nas, l-am apucat de umeri și m-am aplecat peste el.

Ce-o fi, o fi.

Buzele mele s-au plimbat peste ale lui și i le-am întredeschis încet, atingându-mi limba de a lui. Doar pentru o secundă. Doar pentru o singură respirație. Ochii mi s-au închis la bucuria pură de a-l săruta pe Reid. Doamne, ce dor mi-era de el! Prea mult timp viețile noastre fuseseră amestecate, și totuși separate, esențial legate, și totuși veșnic despărțite. A fost vina mea. A fost și a lui.

Dar cel mai mult a fost lui Morgane.

El nu s-a trezit.

Oftând învinsă, mi-am sprijinit capul pe pieptul lui și i-am ascultat inima. De câte ori nu mă așezasem în exact poziția asta, numărându-i bătăile? El îmi mângâia adesea părul, își plimba mâna de-a lungul spatelui meu, chiar și atunci când lucrurile fuseseră tensionate între noi. Când lucrurile fuseseră bune totuși, el mă strânsese în brațele sale puternice și...

O mână grea a căzut pe spatele meu.

Am deschis imediat ochii.

În spatele meu, Célie a scos o exclamație, Coco a scos o exclamație – până și Beau a scos o exclamație –, și m-am ridicat iute în coate, uitându-mă șocată la fața lui Reid. El a clipit, uitându-se la mine, și ochii aceia... erau de cea mai frumoasă nuanță de albastru. Un hohot de râs amețit mi-a bolborosit în gât la încruntătura lui.

— Frumoasa Adormită se trezește.

Mâinile lui m-au prins ușor de talie.

— Pardon?

Plimbându-mi vârful unui deget peste genele lui negre, m-am aplecat să-l mai sărut o dată. S-a ferit înainte s-o pot face.

— Ai dormit ceva timp, Vânătorule. Ne făceam griji că n-ai să te mai trezești.

Am chicotit și mi-am frecat nasul de al lui. S-a încruntat mai tare.

— N-o să-ți vină să *crezi* unde-am fost!

Nu m-am oprit să-l las să ghicească.

— Am fost sub apă, Reid. Pe fundul mării, în L'Eau Mélancolique. Și tu ai fost acolo, desigur, numai că inconștient.

Gândurile mi se învârteau într-un talmeș-balmeș incoerent de entuziasm. De unde să încep? Atât de multe se petrecuseră într-un timp atât de scurt!

— Am mers cu melusinele în Le Présage – știai că își pot crește picioare? – și am cinat cu Oracolul în Le Palais de Cristal. Oracolul e sora lui Claud, mai ții minte? Isla. Am cunoscut-o pe Isla și ea s-a dovedit a fi cea mai afurisită *târfă*...

A înțepenit brusc și încruntătura lui a devenit de-a dreptul amenințătoare.

— Scuzele mele, *mademoiselle*, dar cred că e o neînțelegere la mijloc! Te rog...

M-a ridicat din poala lui, așezându-mă ferm pe nisip, alături.

— ... dă-mi voie să mă prezint! Sunt căpitanul Reid Diggory.

Și-a dres glasul cu subînțeles.

— Și aș aprecia dacă te-ai abține de a mai folosi un astfel de limbaj vulgar în jurul meu, pe viitor.

Am pufnit în râs, nevenindu-mi să cred.

— Asta-i bună, *tu* vorbești, *monsieur* Futu-i?

Ochii i s-au benoclat comic la injurie și am râs de-a dreptul. El, nu.

— Bine, am zis, încă îmbătată de veselie.

Scorțoșenia lui nu mă putea dezumfla. El era treaz, eu eram trează și eram împreună. În sfârșit!

— O să-ți intru în joc în această... indiferent ce e. Un soi de preludiu?

Ridicându-mă în picioare, i-am oferit o mână. El s-a holbat la ea de parcă l-ar fi putut mușca. Ridicând din umeri, mi-am

scuturat în schimb turul pantalonilor. Dacă ochii lui fuseseră căscați înainte, acum aproape că i-au ieșit din orbite.

— *Bonsoir*, căpitane Diggory!

Râzând din nou, i-am făcut o plecăciune adâncă.

— Mă numesc Louise le Blanc, fiica infamei Morgane le Blanc, și sunt categoric *încântată* să fac cunoștință cu tine! Văd că-ți lipsește uniforma oficială, dar nu contează. Aprindem rugul acum sau...?

Ochii lui s-au uitat mai aprig la fața mea și, fără veste, a sărit în picioare.

— Ce-ai spus?!

Zâmbetul mi s-a topit la subita ferocitate din vocea lui. Am aruncat o privire spre Coco și Beau, care amândoi s-au uitat la mine buimăciți. Célie s-a ridicat încet în spatele meu.

— Numele meu e Louise le Blanc, am repetat, mai puțin teatral acum.

Pentru cineva stoic ca Reid, juca mult mai bine decât anticipasem.

— Și sunt încântată să fac...

— Ești fiica lui Morgane le Blanc? O vrăjitoare?

În cap au început să-mi sune clopote de alarmă.

— Păi, da...

M-a pus la pământ înainte să pot termina.

Ne-am izbit de pământ cu putere, rostogolindu-ne, și mi-a înfipt un antebrat de-a curmezișul peste gât. Mi s-a tăiat răsuflarea de durere.

— Mm... *Au!*

Gâfâind, l-am îmbrâncit în piept, dar el nu s-a clintit. Antebratul a rămas peste gâtul meu. Combinat cu greutatea corpului său, abia mai puteam respira.

— În regulă, Vânătorule, jocul ăsta de roluri a mers prea departe...

El a apăsat și mai tare, până ce-am început să văd stele verzi.

Bine. Nu mai era amuzant.

Dându-mi capul pe spate, l-am izbit cu fruntea în nas, trăgându-i cu genunchiul între picioare, când s-a ridicat. Rămas încovoiat și gemând, am ieșit repede de sub el.

— Ce dracu' ai? am mârâit, ținându-mă de gât. Încerci să mă omori?

El a gâfâit și a zis, înverșunat.

— Ești o vrăjitoare!

— Da! Și?

Ignorându-mă, și-a dus rapid mâna la bandulieră, scoțând din teacă un cuțit și căutând altul – cel de deasupra inimii lui. Teaca rămăsese goală. Și le-a verificat pe celelalte, cu frenezie, apucându-l cu degetele pe fiecare, înainte să înțeleagă ceea ce noi deja știam. Orice urmă de emoție i s-a șters de pe față. Cu un calm mortal, a întrebat:

— Unde e balisarda mea?

M-am dat ceva mai aproape de Coco.

— Reid, încetează! Mă sperii.

El a înaintat încet, cu atenție, făcând câte un pas pentru fiecare pas îndărăt pe care-l făceam eu.

— Unde e?

— A mâncat-o un copac.

Coco m-a înșfăcat de cot și m-a tras lângă ea. L-am privit amândouă apropiindu-se.

— În partea de sud a regatului. Bas și banditii lui ne-au atacat pe drum, iar Lou a aruncat cu balisarda ta ca să mă protejeze pe mine.

S-a oprit, șovăind.

— Nu-ți amintești?

Concentrându-se pe chipul lui Coco, a recunoscut-o:

— Tu! Tu ești o tămăduitoare din Turn.

S-a uitat apoi la mâna ei care-mi strângea brațul și buzele i s-au strâmbat.

— Ești în cârdășie cu vrăjitoarea asta?

— Eu...

S-a oprit scurt când am clătinat din cap, cu un gol în stomac de la déjà-vu. Avusesem exact discuția asta cu Bas după ce încercase să mă ucidă în La Forêt des Yeux. Oare Reid...?

Nu.

Mintea mi s-a blocat, nedorind să continue gândul. N-ar fi făcut el așa ceva. N-ar fi *putut* s-o facă. Nu-i așa?

— Cine sunt eu?

Vocea mi-a tremurat când am pășit în fața lui Coco, spre el și cuțitul lui. Mișcarea a părut să-l ia prin surprindere. N-a lovit imediat. În schimb, s-a uitat la mine încruntat, în timp ce eu i-am împins cu grijă lama în jos.

— De unde ne cunoaștem unul pe altul?

El a ridicat cuțitul înapoi spre fața mea.

— Nu ne cunoaștem.

Nu, nu, nu...

— Dacă asta e o glumă, Reid, a mers cam departe.

— Eu nu glumesc.

Adevărul cuvintelor lui mi-a spart pieptul în bucăți și am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni, absorbindu-le durerea. Nimeni nu era atât de bun la jucat un rol. Ceea ce însemna că... mă uitase. Întocmai ca Bas, uitase, numai că de data asta nu puteam inversa structura. Nu eu aruncasem vraja. Dar cât de departe mersese?

Și *de ce* se purta în felul acesta?

Am căutat orbește un răspuns, amintindu-mi modul în care se prăbușise în brațele mele. Modul în care Morgane se prăbușise odată cu el, pe plajă. Dacă într-adevăr mă uitase, asta însemna...?

Fir-aș a naibii!

— Ești sigur? l-am întrebat. Gândește-te bine, Reid. Te rog! Gândește-te. Eu sunt Lou, mai ții minte? Sunt...

Am aruncat o privire la inelarul meu gol și crăpăturile din pieptul meu s-au lărgit și mai mult. Îi înapoiasem inelul mamei lui. *Ce prostie! Mare prostie!*

— Sunt soția ta.

Ochii lui s-au înăsprit.

— Nu am nicio soție.

— Ușurel!

Am sărit înapoi când a dat să mă înjunghie, ridicând mâinile ca să parez.

— *Sunt* soția ta. Poate că nu *legal*, dar în sensul biblic...

Probabil că pomenind de cartea lui sfântă am făcut o greșeală.

Cu un mârâit, a atacat din nou și am făcut un pas în lături, izbindu-l în genunchi din spate, când a trecut pe lângă mine. Nu s-a împiedicat cum plănuisem, ci a pivotat cu o înspăimântătoare agilitate. De data asta, cuțitul lui mi-a prins fusta, dar m-am răsucit în ultima secundă. Mi-a sfâșiat, în schimb, mâneca.

— La dracu'!

Stofa atârna inutil în vânt.

— Măcar o dată aș fi vrut să-mi păstrez hainele *întregi*...

S-a năpustit din nou cu neașteptată viteză, apucându-mă de mâneca ruptă și smucindu-mă aproape de el, ridicând cuțitul ca să-l implânte adânc în pieptul meu. I-am prins încheietura, dar, fizic, nu mă puteam compara cu el în putere. Lama a coborât din ce în ce mai mult și – nu pentru prima oară în viața mea – am privit moartea în ochi.

Aveau cea mai frumoasă nuanță de albastru.

Ceva greu a izbit în spinarea lui Reid, împingându-i cuțitul și pe ultimii centimetri. Înțepându-mi pielea, sângele a început să

țâșnească, în timp ce Beau lovea în capul lui Reid cu ambii pumni. Coco i s-a alăturat curând, șuierând și trăgându-l de coate pe Reid, făcându-l să-mi dea drumul. Când el s-a întors – trăgându-l pe Beau peste umăr și azvârlindu-l la pământ –, Coco i-a smuls un cuțit din bandulieră și și-a tăiat antebrațul. Mirosul amar de magie a sângelui s-a răspândit prin aer.

— Nu vrem să te rănim, Reid, a zis ea, respirând greu, dar dacă nu încetezi să te mai porți ca o gaură de cur, o să-ți crestez eu una nouă.

Nările lui au fremătat.

— Odraslă de demon!

Ea și-a dezvelit dinții într-un rânjet.

— În carne și oase.

El a dat s-o atace, dar Beau l-a prins de gleznă.

— Încetează imediat! Ți-o poruncesc ca... ca prinț al tău, a sfârșit el, jalnic.

Reid a încremenit și s-a uitat încruntat la el.

— Înălțimea Voastră? Ce faceți aici?

— Exact.

Beau s-a înecat și a tușit, încă luptându-se să respire. A arătat spre pieptul lui.

— Eu poruncesc! Eu! Și eu îți spun să te oprești!

— Dar tu ești...

Reid a clătinat din cap rapid și a tresărit, ca îndurerat.

— ... tu ești... ești fratele meu?

Și-a dus mâna la tâmplă.

— Tu *ești* fratele meu.

Beau s-a lăsat moale pe pământ.

— O, Slavă Domnului! Îți amintești.

A fluturat din mână și a tușit din nou.

— Lasă cuțitul jos, Reid! Ești copleșit numeric, dacă nu ca bărbăție, și n-am niciun chef să-ți văd a doua gaură de cur.

S-a întors spre Célie, care stătea la o parte de noi, cu fața cenușie.

— Tu vrei să-i vezi a doua gaură de cur?

A fost rândul lui Reid să se albească la față.

— Célie.

În loc să-și lase armele jos totuși, el s-a dus repede lângă ea, mânia lui justițiară adâncindu-se până la furie fățișă. A împins-o în spatele lui.

— Stai deoparte, Célie! N-o să-i las să te atingă.

— O, Doamne Sfinte! a murmurat Coco.

— Reid.

Șovăind, Célie l-a împins în spate, dar el nu s-a clintit. Ochii lui i-au găsit pe ai mei și în ei ardea o ură mai fierbinte decât văzusem vreodată. Aproape că-i simțeam văpaia pe piele, primitivă și viscerală. Eternă. Ca Focul-iadului lui Coco.

— Reid, nu e nevoie. Acestea... Louise și Cosette sunt prietenele mele.

Ea a încercat să-i arate panglica verde de la încheietura ei.

— Vezi? N-o să-mi facă niciun rău. N-o să-ți facă nici ție. Doar dă-ne o șansă să-ți explicăm!

— Ce?

S-a răsucit cu fața la ea, apucându-i panglica și smulgându-i-o.

— Le numești *prietene*? Sunt *vrăjitoare*, Célie! Ele ți-au ucis sora!

— Da, *mulțumesc* pentru bunăvoința de a-mi aminti!

Și-a smuls panglica înapoi de la el, încruntându-se și ocolindu-l.

— O să fii surprins să afli că stau chiar bine cu auzul. Știu cine sunt ele. Mai mult, și *tu* ai ști cine sunt ele, dacă ai înceta să te mai porți ca un barbar și ai *asculta*.

— Eu nu...

A clătinat iarăși din cap, mijind ochii. Deruta i-a înceţoşat privirea şi atunci speranţa prostească, *zadarnică*, s-a aprins în pieptul meu. El simţea adevărul din cuvintele lui Célie. Bineînţeles că da. Cu siguranţă îşi putea da seama că o luase ceva razna. Cu siguranţă, dacă urmărea firul acestor gânduri, avea să-şi dea seama ce se întâmplase şi avea să inverseze structura. Şi *trebuia* să inverseze structura. Una era să mă uite, dar ăsta de acum... Ăsta nu era Reid. Ăsta era un *zelot* ucigaş. Trebuie să fi zbârcit cumva magia, trăgând probabil de două fire în loc de unul.

De îndată ce a venit, am şi alungat gândul, ştiind în inima mea că nu era adevărat. Reid nu zbârcise nimic.

Pur şi simplu... uitase de mine.

Uitase de el.

Uitase de toate.

— Adu-ţi aminte, Reid, i-am şoptit, cu lacrimile gâtuindu-mi vocea. Te rog! Nu ştiu ce-ai câştigat făcând asta, dar dă-o înapoi. Nu merită.

Când am întins mâna spre el, incapabilă să mă abţin, degetele mi s-au crispat pe cuţitele lui. El a împins-o încă o dată pe Célie în spatele lui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Structura.

Toate zgomotele plajei s-au pierdut în fundal, în timp ce-mi frângeam mâinile, implorându-l să se uite la mine. Să mă *vadă*.

— E magia ta. Numai tu poţi s-o întorci înapoi. Ţi-ai pierdut cunoştinţa în L'Eau Mélancolique. Gândeşte-te la acel moment. Adu-ţi aminte ce ai ales să uiţi.

— Lou, a clătinat Coco trist din cap. Nu.

— Dar trebuie să înţeleagă. Îl pot ajuta eu...

— Păi, *a înţeles*. Asta-i ideea. A făcut o alegere pe care a crezut-o necesară. Trebuie să i-o respectăm.

— S-o respect?

Vocea mi s-a ridicat în prag de isterie.

— Cum s-o *respect*? Cum să respect *orice* din treaba asta?

Dădeam din brațe, periculos de aproape de punctul de a ceda nervos.

— Dacă el nu mă iubește, dacă nici măcar nu-și aduce aminte de mine, ce rost au mai avut toate astea, Coco? Ce rost a mai avut... *orice*? Toate suferințele, toate mâhnirile, toate *morțile*?

Cu lacrimile tivindu-i genele, mi-a luat mâinile într-ale ei.

— El a făcut asta pentru *tine*, Lou. Dacă Morgane a uitat, poate că ești... ești în sfârșit în siguranță.

Mi-am smuls mâinile.

— N-o să fiu *niciodată* în siguranță, Coco. Chiar dacă Morgane a uitat de mine, Josephine n-a uitat. Auguste și Vânătorii lui n-au uitat. Cum să mai câștigăm *războiul* ăsta, dacă Reid nu mai poate deosebi prietenii de dușmani?

— Nu știu, a clătinat ea din cap, neajutorată. Chiar nu știu. Știu doar că el ne-a salvat viețile.

Reid și-a petrecut un braț pe după talia lui Célie atunci, trăgând-o mai departe de noi. Am închis ochii să nu mai văd imaginea asta. Imaginea cu ei doi. El făcuse un sacrificiu pentru binele superior, totuși din nou sângele meu curgea pe altar.

— Sunteți amândouă nebune, a zis el brusc. Haide, Célie! Trebuie să plecăm.

Vocea lui Célie s-a ridicat să protesteze:

— Dar eu nu vreau...

— Faci o greșeală, Reid, a zis Coco.

El a râs întunecat.

— Nicio grijă! O să mă întorc după tine, vrăjitoareo! Și după prietena ta. Ba chiar o să aduc vreo câțiva prieteni ai mei. Poate o să facem un foc mare.

— Oh, o să te întorci negreșit, frate!

Beau s-a ridicat în picioare.

— N-ai unde să te duci în altă parte. Dar n-ai s-o iei pe Célie cu tine.

— Cu tot respectul, *frate*...

— Tot respectul înseamnă să onorezi dorința doamnei, a zis Coco. Ea nu vrea să plece cu tine, iar *tu* nu vrei să te lupți cu mine, Reid. Nu fără balisarda ta.

Amenințarea atârna greu în aer.

În sfârșit am deschis ochii.

Pe chipul lui Reid se citea un chin veritabil în timp ce cântărea situația: două vrăjitoare împotriva unui Vânător neînarmat, cu prințul său păcătos și iubirea din tinerețe prinși la mijloc. Vânătorul din el – partea condusă de datorie, de onoare, de curaj – refuza să plece. Omul din el știa că trebuia. Coco nu glumise; l-ar fi *rănit*, dacă era necesar. El nu știa că nu aveam s-o las eu. Nu știa că și el putea folosi magia.

Nu-și aducea aminte de mine.

Aducându-și cuțitele la nivelul fețelor noastre, a vorbit încet, provocator:

— O să mă întorc.

L-am privit dispărând pe cărare în sus cu un copleșitor sentiment de pustiire.

Coco mi-a strâns capul pe umărul ei.

— O să se întoarcă.

BEȚE ȘI PIETRE[1]

Reid

PAȘII MEI BUFNEAU ÎN RITM CU INIMA MEA. MAI repede, tot mai repede. Și mai repede. Valuri de căldură și sudoare îmi ieșeau prin piele, în timp ce sprintam pe pantă în sus, sărind peste pietre și ferigi. Nu călătorisem atât de departe în nord decât o dată. Imediat după ce-mi depusesem jurământul de credință. Căpitanul meu din vremea aceea, un om slab de înger pe nume Blanchart, încerca să-i dovedească arhiepiscopului că are caracter. Auzise zvonuri despre melusinele din zonă și îi poruncise contingentului meu să cerceteze. Nu găsiserăm nici măcar plaja, rătăcind în schimb zile de-a rândul în ceața locului ăluia uitat de Dumnezeu.

Dacă vrăjitoarea pistruiată spusese adevărul, Blanchart avusese dreptate. Existau melusine în zonă. După ce avea să-l ucidă pe demonul sus-numit, el avea să se întoarcă și...

Luându-mă în râs, am deviat de la cărare.

Era o vrăjitoare.

Bineînțeles că nu spusese adevărul.

---

[1] În engleză, *sticks and stones may break my bones, but words will never hurt me* (literal: „bețele și pietrele îmi pot rupe oasele, dar cuvintele n-o să mă atingă niciodată") e o frază copilărească de răspuns la hărțuire sau la cuvinte aspre. Un echivalent în română ar fi „nu mă doare, nu mă doare, c-am mâncat fasole tare" (n. tr.).

În loc să mă afund în pădure, am urmat liziera spre sud. Trebuia să fie un cătun prin apropiere. Frații mei și cu mine închiriaserăm camere acolo în fiecare noapte. Pe neașteptate, am privit în jos la pieptul meu. La banduliera mea. La teaca goală de deasupra inimii. Frânturi de amintiri roiau și înțepau ca insectele. Mutre răutăcioase. Zăpadă pătată de sânge. Durere arzătoare, și căruțe pictate, și miere amară, și...

Un *copac* îmi mâncase balisarda.

Aproape c-am căzut la această revelație. La asaltul imaginilor. Ele alcătuiau un tablou plin de spații goale, un puzzle cu piese lipsă. Fusese un păr de culoarea lavandei. Pelerine cu stele. Trupe de Fortune. Cuvintele mi-au străpuns mintea cu surprinzătoare durere și, de data asta, chiar am călcat greșit. Eu aruncasem cuțite în trupa lor.

De ce?

Strângând din ochi să pun piedică gândurilor rebele, m-am concentrat pe singurul cuțit care conta. Singurul cuțit pe care aveam să-l cer înapoi. Aș fi ars toată pădurea, dacă era nevoie. Aș fi doborât cu toporul copacul demonic și l-aș fi mărunțit până aș fi făcut surcele din rădăcinile lui.

„Bas și banditii lui ne-au atacat pe drum și Lou a aruncat cu balisarda ta ca să mă protejeze pe mine. Nu-ți amintești?"

Oh, îmi aminteam. Îmi aminteam de vrăjitoarea cu cicatrice care se strecurase între noi ca tămăduitoare. Îmi aminteam de Bastien St. Pierre cel căzut în dizgrație și îmi aminteam de groaznica mea rănire. Și totuși, *nu* îmi aminteam de complicea lor – vrăjitoarea pistruiată. Cea care se uitase la mine de parcă murise cineva.

„Sunt soția ta", spusese ea, cu ochii sclipind de lacrimi nevărsate. „În sensul biblic."

„Adu-ți aminte, Reid!" Îmi știa numele. Îmi *spusese* pe nume.

„Dacă el nu mă iubește, dacă nici măcar nu-și aduce *aminte* de mine, ce rost au mai avut toate astea, Coco?"

O furie clocotitoare mi-a iuțit mai mult pașii. Vântul șuiera pe lângă mine acum, făcându-mi obrajii să usture și amorțindu-mi urechile. De parcă eu m-aș înjosi vreodată cu o vrăjitoare. De parcă eu m-aș căsători vreodată cu *cineva*, darămite cu o mireasă a lui Satana.

— *Lou.*

I-am rostit batjocoritor numele cu glas tare și mi s-a tăiat respirația. Un nume hidos pentru o făptură hidoasă, iar Célie...

Doamne!

O lăsasem pe Célie singură cu ei.

Nu. Am clătinat din cap. Nu singură. Prințul moștenitor, *fratele* meu, era și el acolo. Ba chiar arăta un soi de camaraderie absurdă cu creaturile, de parcă ei trei erau o familie, și nu el și cu mine. Poate c-o va proteja el pe Célie. Dar, pe de altă parte, poate că nu va putea. Indiferent ce simțea el față de ele, vrăjitoarele nu aveau nicio familie. Nu puteam să risc. Nu cu ea.

Am străbătut cu viteză cotitura drumului și, într-adevăr, un cătun familiar mi-a apărut în cale. Dacă îi puteai spune așa. Având o singură stradă, se fălea cu o biserică și un han, inclusiv cu o crâșmă dedesubt. Întreaga așezare fusese ridicată numai pentru a le servi pescarilor în căutare de muncă, trecând de la un oraș-port la altul. Câțiva dintre aceștia s-au uitat lung când am gonit pe lângă ei. Nu conta.

Fără să încetinesc, m-am îndreptat spre biserica de la capătul drumului. Pumnii mei aproape că au doborât ușa. O dată. De două ori. De trei ori. În cele din urmă, un băiat înalt, cu față pătată, și-a scos capul afară. Ochii i s-au făcut cât cepele la obrajii mei roșii și statura care îl domina. La furia mea palpabilă. A scos un chițăit,

înainte să încerce să-mi trântească ușa în nas. Nevenindu-mi să cred, am prins-o și am împins-o, deschizând-o din nou.

— Sunt căpitanul Reid Diggory și...

— N-ai ce să cauți aici!

Brațele lui slabe tremurau de la efortul de a închide ușa. Eu am ținut-o ferm.

— Tu... tu...

— ... solicit serviciile voastre, am sfârșit grosolan, pierzându-mi răbdarea și îmbrâncind ușa cât colo.

Ușa s-a izbit de zidul vechi de piatră. Oamenii din fața crâșmei s-au întors să se uite.

— Sunt vrăjitoare în zonă. Cheamă-l pe preot! Dacă niciun Vânător nu e prin apropiere, o să am nevoie de un grup de oameni apți fizic pentru...

Băiatul s-a postat în prag când am încercat să pășesc înăuntru.

— Părintele Angelart nu e aici. Este... e în Cesarine, ia parte la conclav, nu?

M-am încruntat.

— Ce conclav?

Dar băiatul doar și-a clătinat capul, înghițind anevoie. Încruntătura mea s-a adâncit. Deși am mai încercat o dată să trec pe lângă el, acesta și-a deschis brațele larg, barându-mi intrarea. Nerăbdarea mi-a ațâțat furia din mine.

— Dă-te la o parte, băiete! E o urgență. Vrăjitoarele astea îi țin ostatici și pe prințul moștenitor, și pe o lady din aristocrație. Vrei să ai viețile nevinovaților pe conștiință?

— *Tu* vrei?

Vocea i s-a spart la această provocare, dar tot nu s-a dat la o parte.

— Hai! Fă-o!

A făcut semn din cap spre stradă, fluturând din mâini ca să mă gonească, de parcă aș fi fost un câine râios.

— Părintele Angelart nu-i aici, dar eu... am și eu un cuțit, da? O să-ți scot mațele, pe cuvânt, înainte să sosească Vânătorii. Ăsta e un loc sfânt. Noi nu... nu-i vom accepta pe-ăștia de teapa ta aici!

Mi-am încleștat pumnii, stăpânindu-mi impulsul să-i dau peste mâini. Să-mi croiesc cu forța drum înăuntru.

— Ce teapă, mă rog?

Băiatul tremura acum din tot corpul. De mânie sau de frică, n-aș fi putut să spun.

— Ucigași.

Arăta de parc-ar fi vrut să mă scuipe. Mânie, deci.

— *Vrăjitori.*

— Ce tot spui...

Propria-mi mânie a răbufnit, odată cu amintirile care-au dat năvală. Un templu. Arhiepiscopul. Și... și eu. Îl înjunghiasem și-l ucisesem. O răceală mortală m-a cuprins când mi-am dat seama. Una care mi-a stins furia imediat. Mintea mea a continuat să alerge peste imagini totuși, sărind de la una la următoarea, până când s-a împrăștiat. M-am împleticit un pas îndărăt. Mi-am ridicat mâinile. Încă mai puteam să-i simt sângele pe ele, încă mai puteam să-i simt căldura lipicioasă pe palmă.

Dar asta... asta n-avea niciun *sens*. Nu simțisem decât dragoste pentru patriarhul meu. Nimic decât respect. Numai că... m-am concentrat mai tare pe amintiri, biserica dinaintea mea dispărând.

Simțisem și dorință de răzbunare. Înverșunată. Emoțiile îmi reveneau încet, reticente. Ca niște secrete rușinoase. Arhiepiscopul mințise. Deși nu-mi puteam aminti – deși memoria se vălurea cumva, parcă deformată –, știam că el mă trădase. Trădase *Biserica*. Se însoțise cu o vrăjitoare și eu... trebuie să-l fi ucis din cauza asta.

Nu mai eram un Vânător.

— E vreo problemă aici?

Un marinar musculos și bărbos și-a apăsat o mână pe umărul meu, smulgându-mă din gânduri. Doi tovarăși îl flancau.

— Te deranjează omul ăsta, Calot?

În loc de ușurare, o nouă panică i s-a așternut pe chip băiatului. Se uita de la mâna marinarului de pe umărul meu la fața mea, la maxilarul care mi se încleștase și la gura care mi se strânsese.

— Ia mâna de pe mine, domnule! am spus printre dinți. Ca să nu ți-o iau eu!

Omul a chicotit, dar s-a supus.

— Bine.

Încet, mi-am întors capul să mă uit la el.

— Ești solid ca un copac și nu vreau necazuri. Ce-ai zice să mergem amândoi la o halbă și să-l lăsăm pe bietul Calot aici, singur?

Calot a făcut semn cu mâna la ceva de lângă noi, înainte să pot eu răspunde. O foaie de hârtie. Flutura în briza serii, țintuită de stâlpul de mesaje de lângă ușă. M-am uitat mai bine. Un desen al propriei mele fețe mă privea încruntat.

REID DIGGORY
CĂUTAT – VIU SAU MORT
SUSPECTAT DE CRIMĂ, CONSPIRAȚIE
ȘI VRĂJITORIE.
RECOMPENSĂ!

Senzația de greață din stomacul meu s-a înzecit.

Nu putea fi adevărat. Deși memoria mea părea... *scoasă din funcțiune*, cu siguranță aș fi știut dacă eu... dacă...

Mi-am înghițit fierea ce-mi urcase în gât. Erau prea multe goluri. Nu puteam fi sigur de *nimic*, și oamenii ăștia... Atitudinea lor prietenoasă a dispărut numaidecât.

— Să fiu al naibii! a șoptit unul.

Tovarășul lui s-a grăbit să-și scoată sabia din teacă. Mi-am ridicat mâinile împăciuitor.

— Nici eu nu vreau necazuri. Am venit să adun oameni. Sunt niște vrăjitoare la vreun kilometru și jumătate distanță pe drumul ăsta. Două la număr. Ele...

— Știm cine sunt, a mârâit bărbosul, împungând cu degetul prin aer spre celelalte afișe.

Mai mulți oameni din crâșmă se îndreptau acum spre noi. Toți și-au scos armele din mers. Calot s-a retras în umbrele din pridvor.

— Tu călătorești cu ele. Se zice chiar că una e nevasta ta. Mort Rouge și Sommeil Éternel, așa vi se spune.

Și-a scos și el două cuțite de la cingătoare. Sclipeau bine ascuțite și lustruite în lumina apusului. Mult folosite.

— Tu l-ai ucis pe arhiepiscop. Tu ai dat foc capitalei.

Mi-am mijit ochii. Un vlăstar din vechea mânie s-a înălțat. Unul de dezgust.

— Nu m-aș căsători niciodată cu o vrăjitoare.

— E vreo păcăleală? a întrebat prietenul lui, nesigur.

Bărbosul a făcut semn din cap.

— Ia calul și dă o fugă până la Hacqueville! Vezi dacă Vânătorul ăla mai e pe-acolo! O să-l ținem noi.

— Vânătorul ăla? am întrebat cu voce aspră. Cine anume?

În loc de răspuns, omul m-a atacat și mânia care clocotea în măruntaiele mele a explodat. Ne-am ciocnit de ni s-au zdruncinat oasele, iar Calot a scâncit din nou și a trântit ușa bisericii, închizând-o. L-am azvârlit pe bărbos în ea.

— Asta-i ridicol! Suntem de aceeași...

Prietenul lui a sărit în spatele meu, încolăcindu-mi gâtul cu un braț. Înfigând mâna în părul lui, l-am aruncat peste umeri și mi-am scos un cuțit din bandulieră. Toți s-au ferit din cale când am lovit cu el prin fața mea.

— Bine. Vreți să mă provocați? O să pierdeți. Eu sunt cel mai tânăr căpitan al Vânătorilor din istorie...

— *Ai fost.*

Bărbosul mi-a dat ocol. Prietenul lui l-a urmat.

— Ai fost căpitan al Vânătorilor. Acum ești vrăjitor.

— Cheamă-i!

Cu un mârâit, am scos din teacă un alt cuțit, îndreptându-l pe rând spre fiecare dintre ei. Dându-mă cu spatele înapoi până la zidul bisericii.

— Cheamă toți Vânătorii! Sunt vrăjitoare în apropiere și ele au prins pe cineva pe care eu...

S-au aruncat asupra mea toți odată. Deși m-am ferit de bărbos, sabia prietenului său m-a tăiat într-o parte. Scrâșnind din dinți, i-am parat contralovitura, dar acum au intrat în luptă și alții – prea mulți. Mult prea mulți. Lamele sclipeau în toate direcțiile și, unde rata una, nimerea un pumn. Un bocanc. Un cot. O teacă de sabie m-a izbit în cap și am văzut stele verzi. Când m-am îndoit de durere, cineva mi-a tras un genunchi în față. Un altul în vintre, un altul în coaste. Nu mai puteam respira. Nu mai puteam gândi. Punându-mi brațele în jurul capului, am încercat să trec prin gloată, dar m-am prăbușit în genunchi, scuipând sânge. Loviturile continuau să vină. Strigăte violente, frenetice, izbucneau de pretutindeni. Capul îmi răsuna de ele.

O energie ciudată, insistentă, îmi bătea în piept, crescând mai puternică, tot mai puternică, până când...

— Destul!

O voce familiară a străbătut prin vacarm și piciorul din spatele meu a dispărut.

— Opriți-vă! Dați-i drumul!

Mai mult l-am simțit decât l-am văzut apropiindu-se. Ochii îmi erau umflați de nu-i mai puteam deschide. Totuși, două mâini m-au apucat de subsuori și m-au ridicat în picioare, iar brațul lui mi s-a înfășurat în jurul mijlocului însângerat.

— Jean Luc, am cârâit, reușind să-mi întredeschid ochiul drept.

Niciodată până acum nu mai fusesem atât de încântat de prezența lui.

— Gura! mi-a retezat-o el.

Poate că nu încântat.

El și-a agitat balisarda în jur cu gesturi largi și cei mai apropiați de noi au dat înapoi cu exclamații de protest.

— Creatura asta aparține Bisericii acum și o să ne ocupăm de ea cum se cuvine – pe un rug în Cesarine. Ați crezut că pumnii voștri puteau s-o ucidă? Ați crezut că o sabie înfiptă în inimă ar fi de ajuns?

A râs batjocoritor cum numai el știa să facă.

— Vrăjitorii trebuie *să ardă*. Ia, uitați-vă acum cum subjug eu creatura!

Când a ridicat o seringă, m-am împins de lângă el, aruncându-mă după cuțitele mele de pe jos. El a râs glacial și mi-a secerat genunchii. Am căzut lat în zăpadă. Aruncându-se asupra mea, aplecându-se mult, s-a prefăcut că înfige acul în gâtul meu și mi-a șoptit:

— Prefă-te!

Mușchii mi s-au relaxat, cu ușurare.

El m-a întors pe spate cu vârful cizmei.

— Tu de colo! a indicat spre bărbos și apoi i-a făcut semn spre calul lui. Ajută-mă să-i mut corpul! O să ardă în mai puțin de două săptămâni.

Grăbit, omul s-a supus, și, împreună, mi-au ridicat corpul de la pământ.

— Pe șa! a poruncit Jean Luc.

Omul a șovăit, nedumerit.

Jean Luc și-a îngustat ochii când și-a dat seama de greșeală.

— Vreau să zic, leagă-l *de* șa. O să-l duc târâș până la Cesarine.

— Pe el?

— Creatura! s-a răstit Jean Luc. O s-o duc târâș până la Cesarine, nătărău obraznic ce ești! Poate vrei să i te alături?

M-au trântit în spatele calului fără alte cuvinte. Nimeni n-a vorbit când Jean Luc a legat o frânghie lungă de încheieturile mele, după care s-a suit în șa. L-am privit nevenindu-mi să cred.

— Acum puteți s-o ștergeți cu toții.

Și-a mânat calul la trap și tot corpul mi-a urlat de durere când m-am clătinat pe picioare. În ultima clipă, Jean Luc a strigat:

— Vă mulțumesc pentru ajutorul dat în prinderea acestui criminal! O să-l informez pe rege despre...

Și-a întors capul să se uite la ei.

— Cum se numește fundătura asta mizerabilă?

— Montfort! i-a strigat furios bărbosul.

— Cum rămâne cu banii de recompensă? a strigat altul.

Jean Luc i-a ignorat pe amândoi, trăgându-mă în pădure.

— ȚI-A PLĂCUT PREA MULT, am spus eu, sumbru.

Mai brutal decât era nevoie, Jean Luc mi-a dezlegat frânghia din jurul mâinilor, afară din sat.

— Absolut prea mult.

N-a zâmbit, în schimb m-a îmbrâncit în piept cu o expresie ucigătoare.

— Ce dracu' te-a apucat? Unde-i Célie?

Mi-am frecat încheieturile, numaidecât înviorat. Capul încă îmi mai zvâcnea.

— E cu vrăjitoarele.

— Ce?!

Răcnetul lui Jean Luc a speriat păsările din copacii din jur și s-a apropiat de mine din nou.

— Care vrăjitoare? *Cine?*

În circumstanțe obișnuite, nu m-aș fi retras. Dar acum aveam două coaste rupte, un cucui și un nas spart. Mândria mea era deja destul de rănită. N-aveam nevoie să mai sufăr o altă înfrângere în mâinile lui Jean Luc.

— Nu știu. Două dintre ele.

Am pornit spre nord, având grijă *să ocolesc* Montfort.

— Coco și... și Lou. Era și prințul moștenitor acolo. Am încercat s-o iau cu mine, dar a refuzat. Îi place de ele.

— Îi *place* de ele?

Jean Luc s-a grăbit să mă ajungă din urmă.

— Ce înseamnă asta?

— De unde-ai știut că eram aici? l-am întrebat, în schimb.

— N-am știut. Sunt pe urmele lui Célie de când a conceput planul ăsta dement. Știai că i-a furat trăsura tatălui ei?

— După ce i-a prădat vistieria, am adăugat, surprinzându-mă și pe mine.

— L-a prădat?

Cu voce pierită, Jean Luc a clătinat din cap.

— Ai fost o influență groaznică pentru ea – tu și vrăjitoarea aia. Nu pot să cred că ai părăsit-o pe Célie.

Și-a aruncat brațele în sus, luându-mi-o înainte, în agitația lui.

— Tu ești singurul motiv pentru care i-am dat voie să plece. Locul ăsta, tot regatul ăsta nenorocit, e periculos. Tu ar fi trebuit să o păzești. Acum e Dumnezeu știe unde cu doar un idiot de prinț care s-o apere.

A răsuflat zgomotos, clătinând din cap.

— Asta ar putea fi cel mai tâmpit lucru pe care l-ai făcut vreodată, Reid. N-ar trebui să mă mire. N-ai mai gândit cum trebuie din clipa în care ai întâlnit-o...

Și-a strâns pumnii în aer, aparent copleșit. A respirat o dată adânc. Și încă o dată.

— Ori de câte ori e *ea* prin preajmă, parcă și ultimul gând coerent îți zboară din cap.

— Cine? Célie?

S-a răsucit cu fața la mine, privindu-mă ucigător.

— Nu. Nu Célie. Lou. *Soția* ta.

Soția mea. Mi-am pierdut controlul la cuvintele astea scârboase, aplecându-mă să iau o piatră și aruncând-o în mutra lui. Cu ochii mari, s-a ferit, scăpând ca prin urechile acului.

— Nu mai *spune* asta! am mârâit eu.

— Ce dracu' ai?

S-a aplecat și el după o piatră, azvârlind-o spre mine. Eu nu m-am ferit la timp. Când mi-a atins umărul, am gemut, dar el s-a aplecat după altceva – un băț, de data asta.

— *Ce* să nu spun? Că e soția ta? *Este.* Am asistat eu însumi la ceremonia aia stupidă...

— Taci!

M-am aruncat la genunchii lui și amândoi ne-am dus grămadă în zăpadă.

— Taci! Eu *niciodată* nu m-aș lega de o asemenea creatură.

Ne-am rostogolit, fără ca niciuna dintre loviturile noastre să-și atingă ținta din plin.

— Eu niciodată n-aș catadicsi nici *să ating* una...

— Ai atins-o din plin din câte înțeleg.

Și-a dezvelit dinții și m-a împins cu o palmă în față, eliberându-se din strânsoare.

— Care-i problema, Reid? Necazuri în paradis? Ți-aș fi putut spune eu că n-o să meargă niciodată, dar nu voiai să asculți. Ai fost complet obsedat de ea – și încă mai ești, după cum se pare. O, nu, nu încerca să negi și nu-ți face iluzii nici despre tine și Célie! Ai ales. Ea a trecut peste...

Am pufnit disprețuitor și am sărit în picioare.

— Ești jenant! Îți închipui că ea îți aparține? Îți închipui că tu i-ai *îngăduit* să vină aici? N-o cunoști deloc, nu-i așa?

Când m-a prins de pieptarul hainei, înfuriat, i-am dat una peste mâini, făcând eforturi să nu-i dau una și în nas.

— Ea nu e un obiect. E o persoană și s-a schimbat de când ai văzut-o tu ultima oară. Ar fi mai bine să te pregătești.

— Dacă tu...

L-am împins cu cotul ca să trec pe lângă el.

— Nu trebuie să-ți faci griji din partea mea.

Adevărul din aceste cuvinte m-a șocat. Dacă odată simțisem atracție, ba chiar mă simțisem îndrăgostit de Célie, când mă gândeam acum la ea n-aveam decât un soi de dragoste frățească. Încruntându-mă, am încercat să identific sursa schimbării, dar n-am reușit. Deși am încercat s-o tăgăduiesc, s-o judec rațional, în mod clar se întâmplase ceva în mintea mea. Ceva nenatural. Ceva ca vrăjitoria. Pornisem valvârtej spre nord, hotărât să repar asta cu orice preț. Vrăjitoarele trebuiau să știe cum. Probabil mă blestemaseră chiar ele. Ultimul lor act pe pământ avea să fie desfacerea vrăjii.

— Fă-ți griji pentru tine, Jean! Célie n-o să se bucure să afle că ai urmărit-o. Asta sugerează o lipsă de încredere. O nesiguranță.

El s-a strâmbat și a întors capul. Bine.

— Acum, am spus, profitând de tăcerea lui, ar trebui să facem un plan pentru atunci când le vom întâlni. Eu nu mai am balisardă, dar tu ai. Va trebui s-o anihilezi pe pistruiată.

M-am încruntat și am continuat:

— Magia lui Coco e diferită. Ea are nevoie să ne atingă ca să ne poată face rău, așa că mă voi ocupa eu de ea. Ar trebui s-o pot scoate din joc înainte să poată să-și extragă sânge.

Jean Luc a clătinat din cap, perplex.

— De ce ar trebui s-o anihilăm pe vreuna dintre ele?

— Pentru că sunt vrăjitoare.

— La fel ești și tu.

A fost rândul meu să mă strâmb.

— Doar ține-te de plan!

El s-a întors să mă confrunte, în sfârșit, îndreptându-și umerii.

— Nu.

— Ce-ai spus?

— Am spus *nu*.

Deși a ridicat din umeri, vechea răutate i-a sclipit în ochii palizi când a continuat:

— Nu-mi place planul tău. E un plan groaznic și n-am să fac nimic din el. Am venit aici doar ca s-o recuperez pe Célie. De ce m-aș lua la bătaie cu două vrăjitoare, dintre care una aproape că m-a omorât când ne-am întâlnit ultima oară?

— Pentru că ești un Vânător, am ținut-o eu pe-a mea. Ai depus un jurământ să stârpești ocultul.

— Asta înseamnă să te stârpesc și pe tine?

A făcut un pas mai aproape, înclinându-și capul.

— Când s-o fac, Reid? Cum? Ai prefera să te târăsc înapoi la Cesarine sau să te decapitez aici pe loc, arzându-ți corpul scrum? Asta ar fi cu siguranță mai ușor.

A mai făcut un pas, aproape piept în piept cu mine.

— Cum ți se pare planul ăsta?

Un văl roșu mi-a coborât peste ochi – dacă din cauza lui sau a mea, nu știam. Am tras adânc aer pe nări. Am suflat cu putere. M-am concentrat pe fiecare respirație, numărând până la zece. În cele din urmă, făcând un efort să-mi țin vocea în frâu, am zis:

— Nu le putem lăsa pur și simplu să trăiască. Ele... mi-au făcut ceva, Jean. Mintea mea nu e în regulă. Cred că mi-au furat amintirile. Bucăți din viața mea. Și vrăjitoarea pistruiată...

— Lou, m-a corectat el.

— *Lou.*

Numele îmi înăcrea gura.

— Cred că ea e cea care mi-a făcut-o.

El și-a rostogolit ochii și a pornit din nou la drum.

— Ar muri mai degrabă decât să-ți facă vreun rău. Nu, nu – a ridicat o mână să-mi oprească protestele –, nu începe iar! În mod clar ceva *e* în neregulă, dar uciderea lui Lou și a lui Coco n-o va rezolva. N-o va face, Reid. Ele sunt singurele persoane care te plac. Nu, *am spus* nu mă întrerupe! Dacă le ucizi și te întorci în Cesarine, Vânătorii inevitabil o să te găsească și o să te execute. Ai văzut afișele cu persoane căutate. Tu ești unul dintre cei mai notorii proscriși din întregul regat, al doilea după Lou. E prea periculos pentru tine să cutreieri prin provincie singur – cum tocmai ai dovedit, de altfel –, ceea ce-ți lasă o singură opțiune: rămâi cu vrăjitoarele.

— Eu nu...

— Rămâi cu vrăjitoarele, a continuat cu voce aspră, și ele te vor proteja. Probabil chiar te vor ajuta să repari ceea ce a luat-o razna *grav* în capul tău. Desigur, s-ar putea să fie nevoie să te porți cu ceva mai mult farmec ca să le convingi. O sarcină aproape imposibilă, știu...

— O să repare ele oricum, am mârâit.

El s-a oprit din nou, întorcându-se spre mine cu un oftat nerăbdător.

— Se pare că tot nu înțelegi, așa că dă-mi voie să te lămuresc. Nu le poți ucide. Pe scurt, nu te voi lăsa eu. Ești un om mort fără ele și, mai mult de atât, o să te urăști mai târziu dacă o vei face. În pofida a ceea ce crezi acum, femeile acelea sunt prietenele tale. Familia ta. V-am privit când erați împreună și...

S-a întrerupt brusc, înăsprindu-și privirea, înainte de a reporni călcând apăsat prin zăpadă.

— Ești un idiot.

M-am uitat furios la ceafa lui, dar n-am mai încercat să-l contrazic. Îmi descrisese un tablou destul de clar. Da, probabil că nu aveam unde mă duce în altă parte, deocamdată. Probabil că Vânătorii aveau să mă ucidă dacă mă găseau. Probabil că aveam într-adevăr nevoie de vrăjitoarele astea – să dezlege blestemul căzut pe mintea mea, să mă asigur că Célie și prințul moștenitor aveau să supraviețuiască. Dar Jean Luc se înșelase asupra unui lucru: *puteam* supraviețui singur. Mai devreme, fusesem nepregătit. N-avea să se mai repete.

Și aveam să le ucid pe Coco și pe Lou cu prima ocazie.

PARIUL

Lou

COCO MI-A DAT VOIE SĂ-MI PLÂNG NEFERICIREA aproximativ vreo trei minute – ținându-mă în brațe în tot acest timp –, înainte să se dea înapoi și să-mi șteargă lacrimile.

— Nu e mort, știi?

— Mă urăște.

Ea a ridicat din umeri și a scotocit prin sacul ei, scoțând o sticluță cu miere.

— Mi se pare că-mi amintesc că te-a mai urât o dată, înainte. Amândoi ați făcut față situației.

A amestecat lichidul chihlimbariu cu sânge din antebrațul ei, apoi a șters cu mixtura rana mea de la piept. După aceea, s-a întors să-i îngrijească rănile lui Beau.

— Am putea să ne simțim și în largul nostru cât așteptăm.

— Ce să așteptăm? a întrebat Beau, încăpățânat.

Împodobit cu un oribil ochi vânăt după tratamentele lui Reid, a înghițit sângele cu miere. Umflătura i-a dispărut aproape imediat.

— Ca Reid să vină înapoi cu coada între picioare. N-ar trebui să dureze mult.

L-a împins spre plajă.

— Acum du-te și găsește niște lemne pentru un foc! E mai rece decât o țâță de vrăjitoare pe-aici.

— *De ce?* a întrebat Beau, deși s-a conformat, înșfăcând un băț de la picioarele noastre și uitându-se în jur agitat. N-ar trebui să plecăm? Morgane ar putea să ne pândească de puțin mai departe, cât să n-o vedem.

— Mă îndoiesc, a murmurat Coco, dacă nu-și aduce aminte de Lou.

Mi-am ridicat mâneca la loc pe braț.

— Stai puțin!

Célie a zâmbit slab, căutând în sacul ei, de unde a scos un ac și ață.

— Dă-mi voie să te ajut cu asta.

M-am încruntat când degetele ei delicate au vârât ața în ac și apoi, încet, cu grijă, mi-a cusut mâneca.

— O să plecăm de îndată ce se întoarce Reid.

Coco a urcat pe cărare ca să adune pietre pentru vatra focului.

— Dacă plecăm înainte, s-ar putea să nu ne mai găsească. O să avem nevoie de el să fure inelul înainte să ne putem întoarce la Cesarine.

Cu o expresie impenetrabilă în direcția mea, a adăugat:

— *Ăsta* e planul, nu? Să ne reunim cu Claud și Blaise și cu melusinele? Să punem la punct o strategie împotriva lui Morgane? S-o salvăm pe *madame* Labelle de la rug?

— Mai mult sau mai puțin.

Beau s-a strâmbat când ea i-a luat bățul, vorbindu-i într-o șoaptă iritată:

— Apropo de asta, cum naiba ar trebui să facem să *furăm* inelul? Chateau le Blanc e o fortăreață și, *repet*, Morgane ar putea fi ascunsă după stânca aia chiar în clipa asta, ascultându-ne fiecare cuvințel.

— *Repet*, fără Lou în peisaj, Morgane ar putea să-și mobilizeze forțele ca să-l ucidă pe tatăl tău chiar acum, în timp ce vorbim, a răspuns Coco, apăsat. Zenna a zis că vrăjitoarele se adunau

la Chateau le Blanc în masă. Mă îndoiesc că își împletesc părul una alteia. Probabil au pornit deja spre Cesarine. Asta cu siguranță ne-ar face misiunea mai ușoară.

— Și dacă nu? N-am putea doar... s-o ucidem pe Morgane la Chateau?

— La fel cum am fi putut s-o ucidem pe plajă? am întrebat eu, uitându-mă cum Célie trece la cusut tăietura de la pieptul meu.

Deși materialul era încă ud de sânge – de sângele cu miere al lui Coco –, ea n-a părut deranjată. Eu, pe de altă parte, făceam eforturi să stau locului. Să stau *liniștită*.

— Ne-a ieșit atât de bine prima oară! Sunt sigură că o să fie chiar mai simplu când castelul o să fie înconjurat de o mulțime de vrăjitoare.

Și am adăugat, spre Coco:

— De ce nu ne-am gândit la asta?

Ea a ridicat din umeri.

— Cine mai avea nevoie de zei și de dragoni, de vârcolaci și de sirene, când am fi putut s-o facem noi înșine tot timpul?

Beau s-a uitat încruntat la fiecare dintre noi, pornind cu pași mari pe plajă, în timp ce Célie sfârșea de cârpit cămașa mea.

— Da, bine, bine! Era doar o întrebare.

S-a întors câteva momente mai târziu cu un braț plin de lemne aduse de mare, trântindu-le la picioarele lui Coco. Ea s-a încruntat prompt și a rânduit lemnele într-un pătrat.

— Pe bune, cum ai supraviețuit atât de mult, Beauregard?

— Poftim!

Mi-am pocnit degetele, vrăjind fricțiunea dintre ele până la durere. Structura aurie a dispărut, când flacăra a țâșnit. Încântătoarea căldură s-a răspândit prin mine, o binevenită întrerupere a răcelii de gheață din pieptul meu. Am aruncat instinctiv o privire spre cărare.

O să se întoarcă.

— Lou.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Coco mi-a întors bărbia cu un deget.

— Ai uitat să incluzi o componentă esențială în planul nostru: seducerea lui Reid.

A zâmbit infatuat la expresia mea înmărmurită.

— Spre norocul tău, se întâmplă să cunoști o maestră în arta seducției. Nicio grijă, Célie, a adăugat ea, făcându-i cu ochiul. O să te învăț și pe tine, pe parcurs. Gândește-te la asta ca la prima ta lecție în dezmăț.

Inima mi s-a strâns de tristețe și am clătinat din cap.

— Avem lucruri mai importante de care să ne ocupăm. De altfel, am spus, urându-mi tonul de amărăciune din voce, n-o să meargă. Nu de data asta.

— Nu văd de ce nu. El s-a mai îndrăgostit de tine și înainte.

Și-a coborât mâna.

— Și aș susține că e *cel* mai important lucru.

— Pe atunci nu știa că sunt vrăjitoare. Credea că sunt soția lui.

— Subtilități! Sufletele voastre sunt unite. Magia nu poate schimba asta.

— Nu se poate să crezi în suflete pereche.

— Cred în voi.

La privirea mea sceptică, ea a ridicat din nou din umeri, privind flăcările trosnind.

— Și *probabil* sunt gata să fac o excepție când vine vorba de voi doi. Am fost și eu de față, tot timpul ăsta, știi? a adăugat. L-am văzut pe Reid luându-i viața patriarhului său ca s-o salveze pe a ta. L-am văzut aruncându-și pe fereastră întregul sistem de gândire și învățând magia de dragul tău – și purtând pantaloni de piele într-o trupă ambulantă. Te-am văzut pe tine sacrificând bucăți din tine însăți ca să-l protejezi pe el. El s-a luptat cu o haită întreagă de vârcolaci ca să-ți întoarcă favoarea, iar tu te-ai luptat cu dinții în apele astea ca să te întorci la el. Te-ai împrietenit cu un zeu, ai

înotat cu sirenele și acum te poți transforma într-o triplă formă după cum vrei. Probabil poți face o grămadă de alte lucruri noi.

Și-a ridicat sprâncenele și umerii:

— Cu siguranță nu pariez împotriva ta – cel puțin, dacă nu ți-e prea frică să încerci?

Vocea nesuferită a Nicholinei mi-a revenit în minte. „Dar ar trebui să te simți norocoasă că l-ai păcălit, o, da, pentru că dacă nu l-ai fi păcălit – așa un șoricel șiret –, el nu te-ar fi iubit niciodată. Dacă ar fi știut ce ești, nu te-ar fi *îmbrățișat* niciodată sub stele."

Fir-ar să fie!

Beau, care ascultase în tăcere, mă privea prea atent ca să mă simt bine. Și-a arcuit o sprânceană.

— Mă îndoiesc, Coco. Nu cred că o poate face.

M-am uitat furios-revoltată la foc.

— Nu te lua de mine, Beau!

— De ce nu?

Ochii lui negri îmi cercetau fața și nu le scăpa nimic.

— Tocmai ai spus tu însăți asta. N-o să meargă. El n-o să te mai iubească niciodată. Eu doar sunt de acord cu sentimentul.

— Nu fac asta.

— Da, ai spus-o foarte clar. Mai bine să nu încerci deloc decât să dai greș, nu?

A ridicat din umeri, imperturbabil.

— Nici c-aș fi putut fi mai de acord.

— Beau! l-a certat Célie, cu ochii mari.

Poate că era prea naivă să se prindă de manipularea lui Beau sau, mai probabil, poate că insista să fie ea vocea optimismului în pofida lui.

— Cum poți să spui niște lucruri atât de rele? Bineînțeles că Reid o iubește. Legătura dintre ei este *adevărată*. Le-ai văzut sărutul – l-a trezit în pofida magiei!

— Of, Célie, termină cu aiureala aia cu *iubire adevărată*!

Și-a întors atenția distantă asupra mea.

— Vrei adevărul, soră a mea? O să-ți dau eu adevăr. Ai avut dreptate înainte. Fără amintirile relației voastre, nu ești decât o vrăjitoare pentru Reid, și el te urăște. Nu mai ești soția lui. Din câte știe el, nu ai fost *niciodată* soția lui. De fapt, probabil urzește metode creative să te ucidă chiar în clipa asta.

S-a aplecat, ca să-mi șoptească pe un ton conspirativ:

— Pariez toți banii pe strangulare. N-a fost niciodată în stare să-și țină mâinile departe de tine.

Ochii lui Célie au fulgerat.

— *Pe cuvânt*, Beau, n-ar trebui să...

I-am imitat mișcarea cu un zâmbet amenințător, aplecându-mă spre el până ce aproape că ni s-au atins nasurile.

— Hai să mărim miza. Eu pariez c-o să fie un cuțit în inimă.

Coco și-a rostogolit ochii, în timp ce Beau a clătinat din cap.

— Nu-i destul de intim.

— Nu e nimic *mai* intim decât...

— Nu, nu sunt de acord...

— Sunteți ridicoli amândoi! s-a răstit Célie, sărind în picioare într-o spectaculoasă izbucnire de mânie. Vrei să mărești miza? Pariez toate bogățiile din vistieria tatei că Reid *se îndrăgostește* de tine din nou, *în pofida* faptului că știe că ești vrăjitoare.

Un moment de tăcere s-a scurs, cu ea privindu-mă mânioasă. Obrajii i se îmbujoraseră.

— Păi, n-ai zis că furasești toate bogățiile tatălui tău? a întrebat Beau, suspicios.

— Nici măcar pe-aproape.

El și-a pungit buzele, socotind, în timp ce eu clocoteam în tăcere. Luau treaba asta ca pe un joc, cu toții. Dar nu era un joc. Era *viața* mea. Și de ce-i păsa atât de mult lui Célie, oricum? Reid stricase relația lor de dragul *iubirii adevărate* cu mine. De parcă mi-ar fi citit gândurile, ea a șoptit:

— Voi doi aveți ceva special, Louise. Ceva prețios. Cum poți să nu lupți pentru el? El cu siguranță a luptat pentru tine.

Ai trăit în frică prea multă vreme.

Frica m-a ajutat să supraviețuiesc.

Frica te-a împiedicat să trăiești.

— Cred că mi-ar plăcea să accept pariul, *mademoiselle* Tremblay, a cugetat Beau, întorcându-se apoi spre Coco. Tu ce zici, Cosette? Are frumoasa domniță vreo șansă de a-l seduce pe galantul ei cavaler? Iubirea adevărată va ieși învingătoare?

Coco a pus grijulie lemne pe foc.

— Știi ce cred eu.

— Se pare că avem un pariu.

Beau a întins o mână spre Célie, apucând-o de încheietură și strângându-i-o.

— Dacă Lou nu reușește să-l seducă pe soțul ei, tu o să-mi dai toate bogățiile din vistieria tatălui tău.

Și-a arătat dinții într-un zâmbet crud.

— Și dacă reușește, eu o să-ți dau toate bogățiile din visteria tatălui *meu*.

Célie a clipit, indignarea din ochii ei pâlpâind și stingându-se. A deschis gura, uluită:

— Întreaga visterie a regelui Auguste?

— Exact. Cel puțin, desigur, dacă domnița noastră nu are nimic de obiectat?

Și-a întins mâna liberă spre mine, dar eu i-am dat-o la o parte, încruntată. Ticălosul!

— Mă gândeam eu, a țocăit el încetișor. Îți *este* prea frică.

Paralizia mi s-a strecurat pe șira spinării în sus, uitându-mă de la unul la altul. Deși am deschis gura să vorbesc – să obiectez vehement la jocul ăsta prostesc –, cuvintele mi s-au poticnit și, în schimb, cu totul alte cuvinte mi-au ieșit de pe buze. Unele cinstite.

— Nu mi-e frică. Sunt *îngrozită.* Dacă el încearcă să mă strângă de gât sau să-mi înfigă un țăruș în inimă? Dacă nu-și aduce aminte, până la urmă? Dacă nu...

Am înghițit anevoie și am clipit des ca să-mi țin în frâu alte lacrimi.

— Dacă nu mă iubește?

Beau și-a pus un braț pe umerii mei, trăgându-mă spre el.

— Atunci o să devin un om bogat.

— Deja ești un om bogat.

— Un om *foarte* bogat.

— Ești un ticălos, Beau!

Mi-a dat un sărut frățesc pe tâmplă.

— Avem un pariu?

Mi-am sprijinit capul de umărul lui, exact în clipa în care dinspre cărare s-au auzit zgomote și Reid a ieșit brusc la vedere, exact la țanc. Jean Luc îl urma la o distanță precaută. *Jean Luc.* Era efectul ultimelor douăzeci și patru de ore că nici n-am clipit.

— Da, am spus eu.

Cuvântul avea gust de speranță. O simțeam ca pe o armură. I-am îngăduit să se înfășoare în jurul meu, înviorându-mi spiritul și protejându-mi inima. Reid se îndrăgostise de mine o dată și eu încă îi mai răspundeam pătimaș iubirii aceleia. Era specială. Era prețioasă. Și aveam să lupt pentru ea.

— Da, avem un pariu.

LACUNE

Reid

VRĂJITOAREA NUMITĂ LOU S-A DESPRINS DE LÂNgă prințul moștenitor cu un zâmbet infatuat când m-am apropiat. Nu-mi venea să cred. Dacă înainte ochii ei străluciseră de mâhnire – de o pierdere aproape incomensurabilă –, acum scânteiau de intenție malițioasă. M-am încruntat, când cealaltă vrăjitoare, Coco, a pășit în fața ei, acoperind-o vederii mele.

Oare... – m-am holbat la ele, uluit – oare chiar îi desfăcea mai mult decolteul lui Lou?

Mi-am ferit ochii, furios, dar am aruncat o privire înapoi când Célie s-a aplecat ca să-i ciupească obrajii lui Lou.

Lângă mine, Jean Luc a pornit să alerge. N-a părut să observe decolteul lui Lou. N-o vedea decât pe Célie. Întorcând-o în loc, i-a cuprins fața în palme și a sărutat-o. Drept pe gură. În fața noastră, a tuturor. Deși ochii lui Célie s-au mărit, surprinși, n-a protestat. Într-adevăr, și-a încolăcit brațele pe după gâtul lui, zâmbind pe buzele lui.

— Ești aici, a zis ea, fericită.

I-a zâmbit și el, înainte să-și lipească fruntea de a ei. M-am zgâit la ei. Nu-l mai văzusem pe Jean Luc zâmbind de când eram copii.

— Sunt aici, i-a șoptit el.

Ceva s-a schimbat în expresia ei. Zâmbetul i-a pierit.

— Ești aici.

A clipit la el, nedumerită.

— De ce ești aici?

— Chiar așa, Jean, am zis eu, înaintând precaut, ținând un ochi pe Lou.

Ea și-i ținea pe amândoi pe mine. Stingherea mi s-a strecurat pe șira spinării, atâtându-mi mai tare furia.

— De ce *ești* aici?

Lou a înaintat agale, încă zâmbind. Am refuzat să fac vreun pas înapoi. Nici măcar unul.

— Aș putea să-ți pun aceeași întrebare și ție, Vânătorule.

A fluturat din gene, plimbându-și un deget pe pieptul meu.

— Pur și simplu n-ai putut sta departe, nu-i așa?

Am prins-o de încheietură și am mai făcut un pas spre ea. Scrâșnind din dinți. Tânjeam după balisarda mea.

— Dimpotrivă. În mod clar mi-ai amestecat amintirile, vrăjitoareo. Le vreau înapoi.

Ea și-a întors fața spre mine, netulburată.

— Hmm... Nu cred că te pot ajuta cu asta.

— Ba poți, și ai s-o faci!

— Numai vrăjitoarea care a aruncat vraja o poate rupe, a zis Coco, lovindu-se cu șoldul de Lou în trecere pe lângă noi și împingând-o astfel cu totul pe Lou în mine.

Coco a făcut cu ochiul și a continuat:

— În cazul de față, înseamnă chiar *tu*.

Mi-am strâns falca și am ridicat mâinile pe umerii lui Lou ca s-o dau la o parte cu forța.

— Mințiți.

— De ce-am minți? Crede-ne când îți spunem că nu ești chiar o plăcere să-ți fim aproape – nu în felul ăsta, oricum. Dacă ar fi fost vreo cale pentru noi să îți readucem memoria, am fi făcut-o deja.

Coco a ridicat un umăr și a pășit pe cărare.

— Tu va trebui s-o faci, nimeni altcineva.

— Mare păcat!

Lou și-a aruncat sacul de umăr în pieptul meu. L-am prins instinctiv.

— Bănuiesc că va trebui să rămâi cu noi până o să te rezolvi.

A urmat-o pe Coco fără să se mai uite înapoi, legănându-și șoldurile în mers. M-am strâmbat, dezgustat. Purta pantaloni. Unii mulați. De piele. I se lipeau pe trupul delicat într-un mod dezagreabil – chiar indecent. Clătinând din cap, mi-am smuls privirea de la ea ca să mă uit lung la sacul din brațele mele.

Bănuiam că ea era oricum, numai delicată nu.

— Răspunde la întrebare, Jean!

Vocea lui Célie mi-a atras atenția. Se încrunta la Jean Luc, aprigă și înverșunată.

— Ai spus că preoții – *regele* – îți solicitau prezența la conclav.

— Mi-au solicitat-o.

— Și i-ai *nesocotit*?

— Eu...

Și-a lărgit gulerul.

— Trebuia să te văd, a zis el.

Ochii ei s-a îngustat bănuitor.

— De ce? De ce ești aici? Cumva tu... – ochii aceia acuzatori s-au fixat într-ai mei – cumva el a crezut că nu puteam face asta? A crezut că aveam să mor cu prima ocazie?

— Aproape c-ai căzut de pe o faleză, a murmurat Jean Luc defensiv.

Când fața lui Célie s-a contorsionat de șoc, scandalizată, el a adăugat:

— Ce? Chiar așa a fost. Am vorbit cu părintele Achille.

— Ai vorbit cu părintele Achille?

Vocea lui Célie ar fi putut îngheța apa. Brusc, s-a îndepărtat de el, cu gâtul și spatele imposibil de drepte. Încordată ca un arc.

— M-ai urmărit?

— Eu... păi... bineînțeles că te-am urmărit.

Și-a frecat gâtul, timid.

— Cum aș fi putut să nu?

— De când?

El a șovăit, în mod clar reticent.

— De la.... de la Cesarine.

Expresia ei s-a golit de orice emoție.

— Ți-ai abandonat postul. Ai întors spatele conclavului.

— *Nu*, a clătinat Jean Luc vehement din cap. Mi-am delegat îndatoririle înainte să plec. M-am asigurat că regele și părinții tăi vor rămâne protejați...

— Părinții mei știu? Le-ai spus că ai plănuit să mă urmărești?

El arăta profund stingherit.

— Da.

La privirea ei intensă, rece, s-a grăbit să adauge:

— Trebuia să știm că erai în siguranță, Célie. Ei... *eu* n-aș fi putut suporta gândul că ți s-ar fi putut...

Nu i-a dat voie să termine ce avea de spus. L-a lovit în piept cu propriul ei sac, întorcându-se pe un călcâi pentru a le urma pe Coco și pe Lou. El s-a clătinat sub greutatea sacului.

— Célie.

Când ea nu s-a întors, vocea lui a devenit mai puternică, imploratoare.

— Célie, te rog, așteaptă...

Ea s-a răsucit brusc, cu pumnii strânși.

— Nu am nevoie de un gardian, Jean! Poate o să ți se pară surprinzător, dar pot avea grijă singură de mine. Poate că sunt o femeie – poate că sunt blândă, docilă și rafinată, ca o păpușă frumoasă –, dar am supraviețuit trecând prin mai multe în cei optsprezece ani ai mei de viață decât ai trecut tu și părinții mei la un loc. Nu mă considera greșit fragilă ca porțelanul! Nu mă considera greșit drept *slabă*!

A plecat fără alte cuvinte.

Căznindu-se să-i care sacul, Jean Luc a încercat s-o urmeze, dar prințul moștenitor l-a prins de umăr, dezechilibrându-l mai tare. S-a prăvălit în față, cu o înjurătură.

— Ghinion, omule!

Beau n-a schițat niciun gest să-l ajute să se ridice.

— Cred că s-ar putea să fie adevărate lingouri de aur înăuntru.

A ridicat din umeri.

— Melusinele au plăcut-o pe ea cel mai mult.

— Poartă pantaloni, a zis Jean Luc buimăcit, gâfâind acum. *Célie!*

Încordarea radia din fața mea, din umeri și de pe gât. Nu-mi păsa de nimic din toate acestea – vrăjitoarele, minciunile lor, *hainele* lor. Lăsând la o parte garderoba fără gust, femeile dispăruseră după cotitură. Nu ne puteam permite să le pierdem. Eu nu-mi puteam permite să le pierd. Nu când memoria mea era în joc. În pofida înșelătoriei lor, aveau să mă ajute să-mi recuperez amintirile sau aveam să le tai fiecare minciună de pe limbă. Trebuia doar să am răbdare. Încruntându-mă, mi-am ridicat pe umăr sacul lui Lou.

— Unde mergem?

Beau a pornit după ele fără să ne aștepte pe vreunul dintre noi.

— Cred că să jefuim un castel.

*

JEAN LUC A FĂCUT ROST de alți doi cai în satul următor, ca să ne grăbim călătoria. Când i-a întins o mână lui Célie, ca s-o ajute să urce pe calul lui, ea l-a plesnit peste mână și s-a urcat singură. Apoi stătea formală și dreaptă în șaua lui, în timp ce el era cocoțat în spatele ei.

Mai rămăseseră patru dintre noi.

M-am uitat urât la vrăjitoare, pregătite să se lege în spatele lor, cum mă legase Jean Luc pe mine. Beau a avut altă idee. Fără să-mi dea ocazia să vorbesc – să protestez –, a urcat-o pe Coco pe al doilea cal și s-a suit și el, după ea.

Mai rămăseserăm doi pentru ultimul cal.

Și asta era inacceptabil.

— Dă-mi frânghia!

M-am dus supărat lângă Jean Luc, apucând de sacul lui. Colacul de frânghie era deasupra. Bine. Mi-am îndreptat umerii și m-am întors cu fața spre vrăjitoare. Ceilalți ne priveau fascinați.

— Nu îngreuna lucrurile!

Ochii ei au căzut pe frânghia din mâinile mele. Zâmbetul i-a șovăit.

— Glumești.

— Nu. Întinde mâinile! Poți să mergi în spatele calului.

— Hai sictir!

Coco s-a dat jos de pe calul ei, venind să stea lângă Lou.

— Nu ne obliga să te legăm pe tine de cal, Reid!

Și-a ridicat încheietura mâinii, punând deasupra o unghie de la mâna cealaltă. O amenințare.

— Dacă mai vorbești o dată așa cu ea, o să fie plăcerea mea.

Mâinile mi s-au încleștat pe frânghie.

— Încearcă!

Beau și-a rostogolit ochii.

— Pe cinstite, frate, ai de gând să insiști cu idioțeniile astea la fiecare pas? Dacă-i pe-așa, o să fie o călătorie foarte lungă.

— Nu călăresc nicăieri cu vrăjitoarea aia.

Fără balisardă, eram practic lipsit de apărare. Ea mă putea ataca și acum, iar eu n-aș fi fost în stare s-o opresc. De parcă mi-ar fi simțit gândul ăsta, Lou a pufnit în râs.

— Nu ești în mai mare pericol pe cal.

Punând un picior în scară, și-a aruncat celălalt picior peste crupa calului.

— Nu fi prost, Vânătorule! Suie-te în șa! Mă poți lega mai târziu dacă vrei, dar eu nu merg pe jos.

M-am uitat furios la ea.

— N-am încredere în tine.

Răspunsul ei a fost un zâmbet crud.

— Nici eu n-am cine știe ce încredere în tine, de aceea ar trebui să știi – și-a trecut mâna peste teaca de pe coapsă – c-o să te spintec ca pe un pește dacă încerci ceva.

Nu m-am clintit. Nici Coco. Și-a îngustat ochii privindu-mi banduliera.

— Nu-i de ajuns. Dă-mi cuțitele tale!

— N-ai s-o vezi!

Lou și-a ridicat ochii la cer, oftând din greu.

— E în regulă, Coco. I-am mai tăbăcit fundul și înainte. O pot face din nou.

— Pierdem timpul, ne-a grăbit Célie.

Jean Luc mi-a aruncat o privire nerăbdătoare.

— Urcă-te odată pe cal, Reid!

Iudă.

Ezitant, furios, m-am suit în spatele ei, întinzând brațele pe lângă ea ca să iau frâiele. Ea mi le-a cedat fără împotrivire.

— Ai mare grijă! am avertizat-o eu, cu voce joasă. Poate că ai tu magie, dar nu ești singura care poate spinteca un pește.

Ea s-a întors cu fața spre mine.

— Nu sunt singura care are magie, de asemenea.

Când am mânat calul la trap, urmându-i pe ceilalți, ea a întrebat:

— Le-ai auzit deja? Vocile?

M-am uitat drept înainte.

— Sunt zdravăn la cap.

— Deocamdată.

I-am ignorat momeala. Am ignorat-o cu totul. Până când...

— Beau a zis că mergem la un castel?

— Chateau le Blanc.

S-a lăfăit în brațele mele, scoțând un oftat brusc când am împins-o la loc.

— Căminul meu ancestral.

— O să-l jefuiești?

Am încercat să-mi păstrez vocea nepăsătoare. Rece. Numai o Dame Blanche putea localiza infamul Chateau. În sfârșit, găsisem pe cineva care să mă conducă la el. Câți ani nu-l căutaseră tovarășii mei din frăție? Câte vrăjitoare n-aveam să prind în cursă acolo, nebănuind nimic și lipsite de apărare? Oare aveam s-o scot din pământ pe marea șerpoaică însăși, La Dame des Sorcières? Nu puteam decât să sper.

Dacă Lou nu-mi putea da înapoi amintirile, probabil ăsta era următorul lucru bun.

— *Noi* o să-l jefuim.

Nu s-a mai sprijinit de mine. Din nefericire, poziția ei din față îi fixa mai ferm fundul între picioarele mele. Am scrâșnit din dinți împotriva senzației.

— O să fie închis în vistierie, sus, în cea mai înaltă încăpere din cel mai înalt turn. Acolo își ascund cele din sabatul meu toate relicvele – cărți blestemate, flori veșnice și inele magice deopotrivă.

— Tatălui tău o să-i țâțâie fundul, Célie! a strigat Beau peste umăr.

— Tacă-ți fleanca, Înălțimea Ta! l-a admonestat Jean Luc.

Célie a spus, printre dinți:

— Pot să vorbesc în numele meu, Jean.

Lou a chicotit, apoi a continuat:

— Mama mi-a dat voie să intru acolo doar o singură dată, iar ușa era păzită de o vrajă puternică. Va trebui s-o spargem cumva – dacă reușim să ajungem la ea. Sunt ochi supraveghind castelul din toate părțile. Sute de vrăjitoare locuiesc acolo tot timpul anului.

A făcut o pauză.

— Acum chiar și mai multe.

„Sute de vrăjitoare."

— Ai spus că numai vrăjitoarea care aruncă vraja o poate rupe.

— Adevărat.

Am strâns din fălci, iritat. Dezamăgit.

— Cum vom rupe vraja pusă asupra ușii?

Ea a ridicat doar din umeri și părul ei mi-a gâdilat fața. Lung și des și castaniu. Rebel. În pofida rațiunii mele, i-am inspirat parfumul. Mirosea dulceag, într-un mod pe care aproape l-am recunoscut – ca vanilia și scorțișoara. O haină călduroasă într-o zi de iarnă. Zăpadă pe limba mea. Am scuturat din cap simțindu-mă complet stupid.

— N-ai nicio strategie, nu-i așa?

— Am luat câteva sticle de L'Eau Mélancolique.

Vântul îi purta vocea lui Coco într-o spirală ascendentă. Lou s-a aplecat mai mult înainte ca s-o audă, iar eu m-am tras cât am putut

mai departe, înjurând în sinea mea. Mi-am simțit obrajii încinși. Corpul meu nu-și dădea seama, bineînțeles. Aceasta nu era o femeie, ci o vrăjitoare.

— Poate că apa o să readucă ușa la ceea ce a fost înainte de vrăjire, a continuat Coco. Dacă nu, atunci o să încerc cu sângele meu. E o magie diferită de a voastră.

Jean Luc nu și-a ascuns disprețul.

— E o ușă. O s-o doborâm.

Eu abia dacă auzeam ce vorbeau. La fiecare pas al calului, fundul vrăjitoarei se mișca în poala mea, în sus și-n jos, ritmic, până când fierbințeala mi-a cuprins tot corpul. M-am uitat hotărât la cerul de deasupra. Situația devenise disperată. Curând, avea să observe și ea și, curând, va trebui s-o omor pentru asta.

— E vreo problemă, Vânătorule? a murmurat ea, după încă un moment.

— Niciuna! m-am răstit.

Ea n-a zis nimic câteva secunde. Apoi...

— Poți să-mi spui dacă e.

Și-a dres glasul. Ceea ce a sunat suspect de tare a râs.

— Trebuie să fie *tare* greu să călărești cu mine astfel.

Va trebui s-o omor.

— Serios, Reid.

Coborându-și vocea, s-a întors în șa să se uite la mine. Am răsuflat abrupt la mișcare.

— Ar trebui să mă mut?

Subita sinceritate din expresia ei m-a surprins. La fel și roșeața din obrajii ei. Dilatarea pupilelor ei.

— Pot să stau în spatele tău.

În fața noastră, Beau a întors capul aruncându-mi o privire, înainte de a-mi face cu ochiul și a-i șopti la ureche lui Coco. Ea a râs. Clocotind de furie sau... sau de altceva, am clătinat din cap.

Comportamentul lor parșiv mă enerva. Al tuturor. Deși, adevărul e că nu-i puteai numi parșivi deloc. Fiecare comunica deschis, dacă nu clar, ceea ce făcea totul și mai enervant. Râdeau pe socoteala mea.

Numai că nu știam de ce.

Și n-aveam să fiu umilit de o vrăjitoare.

Am făcut semn din cap în spatele meu.

— Treci!

Ea s-a ridicat în scări fără ezitare. Sau a încercat. Nu putea ajunge la amândouă, stând în schimb în vârful picioarelor pe cizmele mele. Aproape că și-a pierdut echilibrul. Eu n-am ajutat-o. N-am atins-o. Nu până ce nu s-a răsucit cu fața la mine, cu sânii la nivelul ochilor. Aproape că m-am înecat. Deși s-a fâțâit să mă ocolească, ei tot mi-au atins obrazul și eu am sărit înapoi. Mirosea dulce. Prea dulce. Iute, i-am înconjurat mijlocul cu un braț, aruncând-o în spatele meu. Ea s-a prins de umerii mei, să se sprijine. Coapsele ei s-au lipit de ale mele. Mi-am înăbușit un geamăt.

Cel puțin sânii nu mai erau sub ochii mei – erau presați în spatele meu.

Dumnezeu încerca să mă omoare.

Ea și-a strecurat brațele în jurul torsului meu.

— E mai bine?

— Cum îmi recapăt amintirile? am întrebat, în schimb.

O rușine oribilă îmi apăsa pieptul. Acest răspuns fizic... nu-l mai simțisem niciodată cu atâta intensitate. Mai rău, durerea n-a slăbit. Doar s-a întărit cu fiecare clipă ce trecea. Corpul meu se simțea... neîmplinit. De parcă știa ce-ar fi urmat mai departe. De parcă ar fi tânjit după asta. Însă asta era absurd. Nu știa nimic, nu *tânjea* după nimic și cu siguranță nu recunoscuse acel miros dulce.

— O să fie dureros. Eu n-am făcut-o decât o dată.

— Și?

— Și... doar m-am concentrat pe găurile din tapiserie. Am urmat firele desprinse.

Am pufnit batjocoritor.

— Ghicitori!

— Nu.

M-a strâns mai tare, cu încheietura mâinii periculos de aproape de unul dintre cuțitele mele. N-am prevenit-o.

— Nu e nicio ghicitoare. Gândește-te la o lipsă anume din memoria ta. Concentrează-te. Adu-ți aminte tot ce ține de ea – culorile, mirosurile, sunetele. Logic, mintea ta va încerca să umple piesele lipsă, dar, în subconștient, fiecare explicație va părea greșită.

A făcut o pauză.

— Și atunci vei trece la explicațiile ilogice. Cele magice.

„Ești sigur? Gândește-te bine, Reid. Te rog! Gândește-te. Eu sunt Lou, mai ții minte? Sunt soția ta."

Căutat – viu sau mort, suspectat de crimă, conspirație și vrăjitorie.

Am respins agresiv ambele gânduri. Pur și simplu nu erau adevărate. Și în pofida a ceea ce pretindea creatura asta, nu păreau *corecte*. Păreau greșite din toate punctele de vedere. Nenaturale. Am strâns mai bine de frâu, dând pinteni calului să meargă mai repede. Aveam nevoie să-mi revin. Să mă reconcentrez. Înfigerea unui pumnal în inima unei vrăjitoare ar fi trebuit să fie exact antidotul. O soluție simplă, logică.

Cu atât mai bine dacă ea avea pistrui.

ȚARA MINUNILOR DE IARNĂ

Lou

NU ERAM PREGĂTITĂ SĂ MĂ ÎNTORC LA CHATEAU le Blanc. Un fior mi-a traversat șira spinării la familiaritatea vântului de aici, la gustul de sare, de pini și de magie. Dincolo de ceața stranie a L'Eau Mélancolique se spărgeau valurile și țipau pescărușii. Cele dintâi mă legănaseră să dorm în fiecare noapte când eram copil – și cei din urmă mă treziseră în fiecare dimineață. Fereastra dormitorului meu dădea spre mare.

— Stați!

Deși o spusesem încet, Jean Luc a tras de frâul calului său, întorcându-se spre mine.

— Ar trebui să mergem pe jos de aici încolo. Surorile mele pândesc pe după copacii ăștia, noaptea.

Spre surprinderea mea, el a dat din cap și s-a supus fără proteste sau dispreț. Reid totuși a înțepenit și a clătinat din cap.

— *Surorile* tale.

— Tu ai vreuna?

Lăsându-mă să alunec din șa, i-am pus întrebarea cu nonșalanță relaxată. Știam răspunsul, desigur, dar *el* nu știa asta. Îl îngrozisem până atunci vorbindu-i despre soții și magie. Reacția lui fizică la mine nu ajutase. Dacă aveam vreo șansă de a reaprinde ceea ce avuseserăm înainte, urma să fie nevoie de mai mult decât seducție. Mai mult decât implorări. Trebuia să mă îndrăgostesc de el din

nou – de persoana care era acum –, iar el trebuia să se îndrăgostească de mine. Când el n-a răspuns, am încercat să clarific.

— Surori, vreau să spun.

— Știu ce ai vrut să spui, a zis el sec.

Corect.

Uitasem că acum era un măgar.

Jean Luc și Coco se ocupau cu priponitul cailor de copaci, iar Célie și Beau s-au apropiat. Beau și-a frecat palmele una de alta, să se încălzească.

— Și, care-i planul? Dăm năvală, cu săbiile scoase și steagurile fluturând?

— Morgane ne-ar ucide înainte să apucăm să trecem podul.

Ochii mi-au fost atrași de mâinile lui Célie. Și le împreunase la mijloc, imaginea bunei cuviințe – mai puțin acul care ieșea dintre ele.

— Ce e *ăla*?

Încet, și-a desfăcut degetele, scoțând la vedere o seringă primitivă de metal. Nu s-a făcut mică, nici n-a tresărit sub privirea mea înnegurată, când a spus, liniștită:

— O injecție. Am pierdut-o pe plajă, dar Elvire mi-a dat-o înapoi. Am de gând s-o înfig în gâtul mamei tale.

— Ah!

Coco și cu mine am schimbat o privire, nevenindu-ne să credem.

— Bine, dacă asta-i tot.

Ochii lui Reid au sclipit și a făcut un pas înainte, dar Célie a ferit seringa înainte s-o poată lua el.

— Nici să nu-ți treacă prin minte! E a *mea*.

Jean Luc și Coco ni s-au alăturat.

— Care *e* planul? a întrebat el. Avem măcar o strategie?

— Cum v-ați strecurat înăuntru de Modraniht? am întrebat-o pe Coco.

— *Madame* Labelle ne-a schimbat fețele.

A ridicat din umeri, neajutorată. Reid totuși s-a încruntat la auzul numelui, privirea devenindu-i întoarsă înăuntru, îndepărtată, găsind-o pe mama lui în amintiri. Când încruntătura s-a transformat într-o strâmbătură, am știut că și-a amintit că ea era vrăjitoare.

— Tu poți face la fel? Dacă vrăjitoarele s-au adunat din toate colțurile regatului, ne-am putea strecura înăuntru fără să trezim bănuieli.

— E posibil, dar...

Am clătinat din cap, din ce în ce mai temătoare.

— Morgane s-ar putea să nu-și aducă aminte de mine, dar o să-și amintească sigur cum v-ați infiltrat voi în castel. Și altele o să-și amintească. Mă îndoiesc că se vor mai lăsa păcălite de același truc – mai cu seamă după atacul Zennei. Toată lumea va fi în alertă maximă. Orice străin din castel va fi contorizat.

— Voi cum v-ați strecurat înăuntru? l-a întrebat Coco pe Jean Luc. Tu și Vânătorii?

— Am așteptat pe plajă până când *madame* Labelle ne-a condus printr-un farmec. N-a trebuit să ne deghizăm. Voiam ca vrăjitoarele să ne vadă apropiindu-ne – să știe că fețe noastre vor fi ultimele pe care le-au văzut vreodată.

Célie a strâmbat din nas la explicația gratuită.

— Minunat!

Expresia lui a devenit solemnă.

— Sunt încă Vânător, Célie. Încă stârpesc ocultul. Ceea ce fac acum... O să-mi pierd balisarda dacă tovarășii mei mă prind aici. O să ard eu însumi pe rug.

A făcut semn în jur.

— Cu toții o să ardem.

— Cel puțin dacă nu le aducem capul lui La Dame de Sorcières.

Reid s-a uitat aluziv la Coco și la mine.

— Și pe ale *surorilor* ei.

Beau a ridicat un deget spre el.

— *Tu* nu mai ai voie să vorbești...

— Vreau doar să fii sigură că asta îți dorești.

Jean Luc i-a strâns mâinile lui Célie, ignorându-i pe amândoi.

— Încă mai putem pleca. Ai de ales. Nu trebuie să faci asta.

Degetele lui Célie s-au strâns pe seringă până i s-au albit nodurile.

— Ba da, trebuie.

— Célie...

— Și tu nu ești dator să stârpești ocultul, Jean. Ești dator să stârpești *răul*.

S-a îndepărtat de el, făcând câțiva pași înapoi și venind lângă mine.

— Răul există în castelul ăsta. În realitate, nu avem deloc de ales.

S-au uitat lung unul la celălalt câteva secunde – niciunul nevrând să clipească primul –, apoi Jean Luc a oftat, în cele din urmă.

— Dacă trebuie să intrăm pe podul ăla, ne trebuie un soi de acoperire.

Fără tragere de inimă, și-a desfăcut teaca balisardei, ducându-se pentru puțin timp la calul său, ca s-o ascundă în sacul lui. Safirul balisardei a sclipit când și-a luat în schimb două cuțite obișnuite.

Reid a făcut ochii mari, nevenindu-i să creadă.

— Ce faci?

— Gândește-te, Reid! a zis el, ascunzându-și câte un cuțit în fiecare cizmă. Singura acoperire valabilă pentru noi e magia.

A făcut semn cu mâna spre mine, refuzând să mă privească.

— Magia n-o să funcționeze dacă port balisarda.

După care toți s-au întors să se uite la mine. De parcă eu aș fi știut răspunsurile. De parcă i-aș fi ținut fiecăruia soarta în palma mea. Cu stomacul răsucindu-se, m-am silit să le întorc privirea – pentru că, într-un fel, aveau dreptate. Acesta era căminul

strămoașelor mele. Ei erau familia mea. Dacă nu-i puteam proteja aici, dacă nu-i puteam ascunde de surorile mele, aveau să moară, într-adevăr.

— Probabil c-ar trebui... Mi-am dres glasul și am încercat din nou: Probabil c-ar trebui să intru singură.

Ideea s-a lovit de obiecții instantanee și decisive, fiecare dintre ei vorbind peste ceilalți. Coco și Beau refuzau să mă părăsească. Célie cerea o șansă să-și dovedească abilitatea și curajul, iar Jean Luc a insistat că voi avea nevoie de experiența lui. Până și Reid a clătinat din cap, într-o tăcere stoică, ochii lui comunicând ceea ce gura nu voia să facă.

Nimic nu avea să stea între el și triumful lui.

Iar în acest moment triumful era Morgane le Blanc. Curând, avea să-și dea seama că ținta lui se schimbase și impulsul pasager de a mă ucide pe mine avea să se consolideze în ceva foarte real și foarte periculos. Când avea să afle că eu deveneam La Dame des Sorcières, urma să nu mai fiu în siguranță cu el. Nu până ce nu-și amintea. Nu până ce nu-i recuceream inima.

— Mergem și noi unde mergi tu, a zis el, hotărât și întunecat.

Inima mi s-a strâns la aceste cuvinte și m-am întors cu spatele, strângând din ochi. O plasă de structuri aurii s-a înființat imediat înaintea mea. Studiindu-le cu grijă – pleoapele mi se zbăteau de concentrare – le-am înlăturat, una după alta, nemulțumită de niciuna. Tipul ăsta de magie, ca să ascunzi șase persoane, urma să se lase cu un preț piperat. Poate c-aș fi putut să le transform corpurile, nu numai fețele. Să se prefacă în păsări sau veverițe sau vulpi. O piatră în botul unui bursuc.

Lăsând să-mi scape un suspin de frustrare, am clătinat din cap. O asemenea transfigurare m-ar fi ucis, probabil. Beau ar fi fost silit să trăiască tot restul zilelor sale ca o piatră – sau, mai probabil, să trăiască pentru totdeauna ca o piatră, pentru că pietrele nu mor.

După alte câteva momente în care mi-am stors zadarnic creierii, Coco a zis încetișor:

— Ne-ai putea face invizibili?

Nu am deschis ochii, în schimb mi-am lărgit vederea interioară căutând o astfel de structură. Pielea îmi furnica de efort. Pieptul mă durea, căci o presiune nesuferită creștea în el. Firele acestea... păreau cumva prea simple. Inadecvate. Aproape slabe. Să se fi întâmplat ceva cu magia mea? Oare Nicholina... mă modificase cumva? M-am încruntat și am presat mai tare, bătând dintr-un picior metaforic la nedreptatea întregii situații. Fierbințeala mi s-a răspândit pe față, de rușine.

Iată-mă, așadar, La Dame des Sorcières – faimoasă și atotputernică, Mamă, Fecioară și Babă –, și totuși nu puteam nici măcar să arunc un farmec ca să-mi protejez prietenii.

„Sora mea a ales greșit."

Le puteam simți ochii plini de speranță asupra mea acum, așteptând un miracol.

Am bătut din picior din nou, de data asta de disperare, iar pânza de sub mine s-a încovoiat și a vălurit în afară. Tresărind, am mai bătut o dată din picior.

De data asta, pânza s-a rupt.

O pânză de un alb pur, orbitor, se întindea dedesubt, iar furnicăturile din pielea mea au explodat într-un val de putere curată. Nu. De *conștientizare*. Am simțit fiecare fir de iarbă, fiecare fulg de nea, fiecare *ac* de *pin* cu atâta intensitate, încât m-am împleticit îndărăt, cu răsuflarea tăiată. Célie m-a prins de braț.

— Lou? a întrebat, îngrijorată.

N-am îndrăznit să deschid ochii. Nu când țesătura dinăuntru îmi oferea atât de mult. I-am urmărit fiecare structură cu ardoare, fremătând la gândul acestei posibilități. Crezusem că magia mea era infinită, înainte. Crezusem că era limitată numai de imaginația mea.

Mă înșelasem.

Magia mea plutise prin pământ, dar magia de acum... *era* pământul. *Acest* pământ. Tripla Zeiță nu-mi hărăzise numai forma ei. Îmi hărăzise inima întregului nostru popor. Degetele îmi zvâcneau, iar pânza își trimitea undele în afară, conectându-mă cu fiecare gând, fiecare emoție, fiecare amintire. Ale mele și ale strămoașelor mele, deopotrivă. Nu numai că simțeam iarba. *Eram* iarba. Devenisem zăpada și pinii.

— Lou, mă sperii!

Vocea ridicată a lui Coco a străpuns uluirea mea și, fără voie, am deschis ochii. Ea stătea chiar în fața mea. În irisurile ei negre, pielea mea se reflecta strălucitoare și lucioasă. Luminoasă.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

— Eu...

Durerea din piept mă trăgea înainte printre copaci. Nu-i puteam rezista atracției.

— Sunt bine, am spus peste umăr, chicotind când le-am văzut ochii holbați și gurile căscate.

Reid își scosese un cuțit din bandulieră. Mă privea cu suspiciune fățișă. Nu mi-a păsat.

— Pot să ascund pe toată lumea. Urmați-mă!

Coco a venit fuga după mine:

— *Cum?*

I-am rânjit.

— Structuri albe.

— Ca aceea din tabăra vrăjitoarelor de sânge? a întrebat și speranța de pe chip i s-a stins. Ca aceea care te-a condus la Etienne?

Zâmbetul meu a șovăit și m-am oprit brusc, dintr-odată nesigură.

— Crezi că e lucrarea lui Morgane?

— Cred că ar trebui să luăm în calcul această posibilitate. Structurile tale n-au mai fost niciodată albe înainte, nu?

— Dar nici ea n-a mai fost La Dame des Sorcières înainte, i-a atras atenția Beau.

Deși Coco și cu mine ne-am uitat amândouă urât la el, era prea târziu. Răul fusese făcut, iar silueta lui Reid și-a făcut imediat apariția, amenințătoare, în spatele meu.

— *Tu* ești La Dame des Sorcières?

Cu nou-descoperita mea percepție, i-am putut simți greutatea pașilor. Am putut simți zăpada și mușchiul tasate sub cizmele lui. Prezența sa era mai solidă decât a celorlalți, mai dură și mai puternică. Mai întunecată. Am pufnit disprețuitor:

— Aproape.

Întorcându-mă spre Coco, având încredere că Beau și Célie, chiar și Jean Luc, o să-mi apere spatele, am spus:

— Nu seamănă cu magia lui Morgane. Pare familiară, da – aproape familială –, dar totodată pare să fie a mea. Cred... cred că ne putem încrede în ea.

A dat o dată din cap, înțelegând. Dar cum ar fi putut să înțeleagă? Abia de înțelegeam eu însămi. Deși implicit aveam încredere în deplinătatea acestei magii, în puritatea ei, mă simțeam foarte asemănător unei bărci cu vâsle în largul mării. Durerea din pieptul meu continua să crească, purtându-mă în voia sa. Trăgându-mă sub curent.

— Atunci, fă-o, a zis ea ferm. Fă-o repede!

Închizând ochii, ignorând protestul vehement al lui Reid, mi-am întins percepția în afară, mai departe și mai rapid ca înainte. Acolo. La un kilometru și jumătate în nord, sub faimosul pod, un râu se vărsa în ocean. Cu o mișcare a mâinii mele, apa s-a solidificat în gheață, materia schimbându-și starea. Structura albă a explodat și prietenii mei și cu mine ne-am dizolvat în umbră.

LA PRIMII PAȘI FĂCUȚI PE POD, corpul meu a dat să se materializeze înapoi, membrele adunându-se și risipindu-se cu tremurături

violente. Numai că nu era corpul meu. Strângând din dinți, concentrată, am aruncat o privire la mâna mea nefamiliară, imaterială. Mâna Fecioarei.

— Drace!

Șoapta mea a plutit prin întuneric și respectiva mână s-a dispersat la loc în umbră.

— Ce e? a întrebat Coco iute.

Îi puteam zări doar silueta de umbră lângă a lui Beau, deși detaliile mai fine ale înfățișărilor – expresia fețelor, de pildă, sclipirea din ochi – se pierduseră în vrajă. Acum apăreau pur și simplu ca niște porțiuni de noapte ceva mai întunecate decât restul. Umbre cu forme de om. Nimeni nu ne-ar fi observat decât dacă s-ar fi uitat bine și, chiar și-n acest caz, fumul ascundea orice rază de lună. Eram aproape invizibili.

— Nimic. Mă simt doar... ciudat.

Deși imaterial, capul încă mi se mai învârtea din pricina uriașei puteri dinaintea mea. Din pricina vastității sale. Cum făcuse față mama la așa ceva? Cum de n-o strivise?

— E prea mult. Parcă nu mai pot respira.

— Atunci n-o face, a propus Reid.

Dacă aș fi avut mâini, l-aș fi putut strânge de gât. Probabil aș fi încercat oricum, dacă nu mi-aș fi ridicat privirea, dincolo de porți, la întinderea golașă a munților de jur împrejurul castelului. Am clipit încet, nevenindu-mi să cred. Unde înainte creștea o pădure impunătoare, acum numai stâncile și țărâna mă întâmpinau.

— Unde sunt copacii?

Cineva s-a ciocnit de mine din spate. Jean Luc.

— Ce vrei să spui?

— Copacii.

Am făcut semn spre versantul de piatră din fața noastră, uitând că el nu mă putea vedea.

— Aici odinioară a fost o pădure. Copaci *peste tot.* Acopereau tot versantul muntelui ăstuia.

— E adevărat.

Pașii apăsați ai lui Reid s-au oprit lângă mine.

— Îmi amintesc.

Ne-am strecurat cu toții înainte, mai încet și mai temători acum.

— Probabil i-au tăiat, a zis Beau. Și de curând. Uite – niciun pic de zăpadă.

Numaidecât l-am contrazis:

— Nu i-au tăiat.

— De unde știi?

— Pur și simplu.

— Nu e niciun ciot, a zis Coco, aplecându-se. Vezi? Pământul nu pare răscolit totuși.

— Atunci probabil că Zenna i-a ars pe toți.

Beau a arătat spre urmele de scrum de pe pod, de pe ghereta portarului din față. Dovezi ale mâniei Zennei. Cu toate acestea, mi s-a zbârlit părul la ceafă. Copacii ăștia nu fuseseră arși. De asta eram sigură.

— Ai zice că... au ieșit din rădăcini și au plecat.

Reid a obiectat scoțând un sunet gros, din gâtlej. Nu l-am luat în seamă. În schimb, am pornit din nou spre ghereta portarului, concentrându-mă pe sunetele propriilor pași pe lemn.

INDIFERENT CE DISTRUGERI provocase Zenna cu atacul ei, rămăseseră puține mărturii. Structura de ansamblu a castelului rămăsese intactă și nici măcar fațada nu avea urme evidente de foc. Magia ajutase la asta. Am presupus că lui Morgane nu-i plăcea să calce pe funingine. Ne-am oprit puțin la intrarea dărăpănată să ascultăm. Deși aerul din curte îți îngheța măduva în oase, temperatura dinăuntru era caldă și plăcută, în pofida ruinelor ce invadaseră

antreul. Iar castelul... revenise la viață, noaptea. Voci răsunau de jur-împrejur: peste scara impozantă, pe culoare, în sala mare. Două îndrăgostite au trecut ținându-se de mână și, la scurt timp, un servitor bărbat a dat buzna cu o tavă plină de ceea ce mirosea a tarte cu cremă. În clipa următoare, un grup de vrăjitoare mici au trecut pe lângă noi, ieșind în curte să facă îngeri de zăpadă. Deși n-am recunoscut-o pe niciuna dintre ele, familiaritatea împrejurărilor m-a făcut să zâmbesc. Nimic nu se schimbase.

Lângă mine, Reid și-a scos din teacă un al doilea cuțit, iar zâmbetul mi s-a șters.

Totul se schimbase.

Cel puțin Morgane nu trimisese forțe de atac în Cesarine. Nu *încă*, oricum.

— Țineți aproape, am murmurat, pornind spre scară.

Deși corpul meu a rămas ca umbra, m-am furișat pe la marginea încăperii. Fumul întunecase lumina lunii afară, da, însă înăuntru lumânări aprinse picurau ceară din candelabre și aruncau lumini săltărețe. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

— Morgane și Josephine sunt pe aici, pe undeva. Probabil și Nicholina.

— Și vistieria? a murmurat Reid.

— Veniți după mine!

I-am condus pe o ușă strâmtă de sub scară în culoarul întortocheat de dincolo de ea. Deși avea să ne ia mai mult timp să ajungem la turnul tezaurului, pe aici rareori se circula și... și nu-mi puteam explica groaza ce-mi cuprindea din ce în ce mai strâns pieptul. Cu cât mai mult îmi ascundeam prietenii în umbră, cu atât mai agitată deveneam. De parcă magia însăși... se răscula împotriva mea. Împotriva *lor*. Nu prea avea noimă, totuși nu era scopul Reginei Vrăjitoarelor să-și apere casa?

Noi eram intruși aici, cu toții, intenționând să furăm o comoară sacră.

Magia mea nu avea încredere în noi, mi-am dat eu seama într-o străfulgerare de claritate.

Aerul din culoar era stătut, umed, iar mușchiul de pe pietre ne înăbușea pașii. Un lucru bun, căci, exact atunci, o ușă s-a deschis deasupra și trei siluete au ieșit în semiîntuneric. Am încremenit, cu inima bubuindu-mi în urechi. Le-am auzit vocile mai înainte să le văd fețele.

Morgane, Josephine și Nicholina.

Veneau cu pași mari, adâncite într-o conversație grăbită, și l-am apucat pe Reid înainte să ne poată ele vedea, împingându-l în cea mai apropiată firidă. Célie și Jean Luc s-au repezit după noi, iar Coco și Beau au făcut același lucru în firida de vizavi. Spațiul era prea mic totuși. Obrazul mi s-a izbit de pieptul lui Reid și, în spatele meu, genunchiul lui Jean Luc m-a împuns în coapsă. Célie tremura vizibil. Răsucindu-mi brațul, am înconjurat-o cu el ca să-i ascund mișcarea și s-o încurajez, în egală măsură. Nimeni nu îndrăznea să respire.

— Nu-mi *pasă* de ceea ce spui tu, a șuierat Morgane la Josephine, vizibil agitată.

Își pieptănase părul alb într-o coadă împletită, iar ochii îi rămăseseră injectați. Oboseala îi dădea o nuanță cenușie pielii.

— Momentul este acum. Mă obosesc jocurile astea nesfârșite. Copacii s-au mobilizat și o să le urmăm exemplul, lovind în plin și cu toată forța cât conclavul deliberează.

Josephine a clătinat scurt din cap.

— Nu cred că e înțelept. Trebuie să continuăm cu planul așa cum am stabilit. Fiica ta, copiii regelui, o să...

Morgane s-a întors ca un arc spre ea, cu nările fremătând de furie subită.

— Pentru ultima oară, Josephine, eu nu *am* o fiică, și dacă mă faci s-o mai repet, o să-ți smulg limba din gâtlejul tău mizerabil!

„Eu nu *am* o fiică."

Ah! Inima mi s-a strâns pe neașteptate. Deși bănuiam că mă uitase, una e să bănuiești adevărul și cu totul altceva e să-l știi – să-l *auzi*. N-ar fi trebuit să doară atâta, dar aici, în casa copilăriei mele – înconjurată de surorile care ovaționaseră când sângele meu se vărsase –, mă... ustura. Un pic. Am căutat spre fața de umbră a lui Reid. De atât de aproape, îi puteam deslușI forma ochilor, linia buzelor. El s-a uitat fioros la mine.

Mi-am întors privirea.

Chicotind, Nicholina a fredonat:

— Cei morți n-ar trebui să-și amintească, ferește-te de noaptea în care visează. Căci în pieptul lor e amintirea...

Morgane i-a tras o palmă peste obraz fără avertisment. Un *trosc* furios a răsunat pe culoar.

— Tu nu vorbești – o venă pulsa pe fruntea mamei –, nu *respiri*, dacă nu-ți dau eu voie. De câte ori trebuie să te pedepsesc până pricepi?

Când și-a ridicat mâna din nou, Nicholina s-a făcut mică de frică. Realmente *s-a făcut mică de frică*. În loc s-o lovească totuși, Morgane a bătut darabana pe fruntea Nicholinei.

— Ei? De câte ori? Sau ai urechile la fel de tulburate ca și creierul, împielițată de doi bani?

Nicholina s-a chircit vizibil la insultă și fața i s-a golit de expresie. S-a uitat în gol, dincolo de Morgane, în timp ce urma roșie a palmei primite îi înflorea pe obraz.

— Așa credeam și eu.

Cu un rânjet batjocoritor, Morgane și-a reluat mersul pe culoar, spre noi, obrajii ei pătați de furie vizibili chiar și în lumina lumânărilor.

— Ar fi trebuit să te ucid când am avut ocazia.

Josephine doar și-a arcuit o sprânceană în direcția ei și a urmat-o pe Morgane.

Acum, Célie nu era singura care tremura. Și mâinile mele au tremurat când Nicholina s-a luat după ele – la fel de absentă și de lipsită de viață ca spectrele de afară –, și până și inima lui Reid bătea neregulat sub urechea mea. A stat neclintit până ce a trecut ea de noi, dar i-am simțit mâna pe spatele meu ridicându-se încet. I-am simțit cuțitul. Dacă voia să mă ucidă pe mine sau pe Nicholina, n-am mai aflat. Pentru că, înainte să dispară după colț, Nicholina s-a întors spre firida noastră.

Ochii ei au privit drept într-ai mei.

Și am știut – instinctiv, la fel cum știusem despre copaci că plecaseră și despre magia mea că voia să protejeze Chateau le Blanc –, *am știut* că mă văzuse.

Cuțitul lui Reid a încremenit la pașii ei.

— Salutare, șoricel! a șoptit ea cu degetele strânse pe marginea cotiturii zidului.

O frică pură, naturală, m-a cuprins la cuvintele ei. Nu puteam face nimic decât să mă uit la ea. Paralizată. Un singur strigăt de-al ei ne putea ucide pe toți.

Am așteptat, cu răsuflarea tăiată, în timp ce Nicholina și-a înclinat capul.

S-a scurs după colț fără niciun sunet.

— Ce facem?

Vocea lui Reid a sunat în urechea mea, joasă și furioasă.

— Încă o mai putem prinde. Mișcă-te!

M-am uitat lung în locul unde ea se făcuse nevăzută, cu mintea învârtindu-mi-se. N-a reapărut totuși și niciun sunet de alarmă n-a sfâșiat liniștea. Niciun sunet de urmărire.

— Ne-a lăsat în pace.

— Ca să ne ucidă mai târziu.

— Ne-ar fi putut ucide adineauri, dar n-a făcut-o.

M-am încruntat acum, complet nemulțumită de intensitatea stăruinței lui. Soră cu îndărătnicia. Atât de bătut în cap fusese și când îl întâlnisem prima oară? Era mintea *lui* cea tulburată?

— Nu știu de ce, dar *știu* că n-am să caut calul de dar după dinți. Ea e cu Morgane și La Voisin, am adăugat când a încercat să treacă pe lângă mine.

M-am înfipt bine pe picioare.

— Nu e timpul acum pentru confruntarea asta. Am făcut o înțelegere cu Isla – intrăm, ieșim și îi dăm inelul.

— Inacceptabil!

Cuțitul în sfârșit m-a apăsat între omoplați.

— Eu n-am venit aici după un inel magic, Louise. Dacă nu te dai la o parte din calea mea, o să găsesc altă vrăjitoare de ucis!

L-am împuns în piept. Tare.

— Ascultă-mă bine, nătărăule!

Vocea mi s-a ridicat fără să vreau și m-am grăbit s-o cobor.

— Isla are nevoie de inelul ăla. Noi avem nevoie de melusine. Cu cât mai curând terminăm aici, cu atât mai repede ne putem uni cu aliații noștri, stabilind un plan de atac și...

— Am eu un plan – atacăm. Morgane e aici, nu în Cesarine.

— *Mama* ta e în Cesarine.

— Nu-mi pasă de mama! a mârâit el, trecând cu umărul înainte pe lângă mine.

M-am împleticit dând peste Jean Luc, care din impulsul de a mă reechilibra s-a împins prea tare și a propulsat-o pe Célie în Reid și pe mine în mijlocul culoarului, singură.

M-am răsucit cu fața la el, înjurând tare... și am încremenit.

Manon se uita lung la mine.

— E cineva?

Și-a îngustat ochii suspicioasă, studiindu-mi silueta de umbră, și a ridicat o mână cu intenția de a mă atinge. M-am retras în fugă, cu spatele. N-aveam de ales. Dacă mă atingea, avea să-și dea seama

fără îndoială că eram vie. Când s-a încruntat mai tare, am tresărit, pricepând prea târziu că umbrele *nu se retrag în fugă.*

— Cine-i acolo?

A scos un cuțit subțire de pe mânecă.

— Arată-te sau chem paza!

De ce toate planurile pe care le făceam eu se duceau mereu de râpă?

Cu buzele strânse, am întredeschis ușa puterii aceleia din pieptul meu, dincolo de care sclipea pânza albă. Era riscant să-mi schimb forma, dar Morgane era deșteaptă. Deși fără îndoială își dăduse seama că Tripla Zeiță îi revocase binecuvântarea, probabil că nu le mărturisise încă și surorilor noastre. În orice caz, nu puteam să stau pur și simplu acolo, cu un cuțit în față și unul în spate, și nici nu-mi puteam arăta adevărata formă. Această nou-descoperită putere avea să facă lucrurile mai ușoare, cu siguranță.

Am încercat să-mi amintesc lecțiile din copilărie și mi-am stors creierii după tot ce știam despre Tripla Zeiță și formele sale.

Ipostaza ei finală e Baba, care întruchipează îmbătrânirea și sfârșitul, moartea și reînvierea, viețile trecute și transformarea, viziunile și profețiile. Ea este călăuza noastră. Ea e amurgul și noaptea, toamna și iarna.

Se potrivea, având în vedere că aveam să murim cu toții aici, oricum.

M-am concentrat pe acele trăsături, încercând să mă fixez asupra lor, în timp ce alte amintiri se consumau – viața mea în acest castel, sângele meu în vasul de piatră, momentul când mi-am luat rămas-bun de la Ansel. Senzația aceea de acceptare din adâncul oaselor. Transformarea mea în Fecioară se petrecuse cu ușurință, dar aceasta de acum a venit și mai firesc. Probabil că odinioară aș fi empatizat cel mai mult cu Fecioara – și încă o făceam, într-o oarecare măsură –, dar acel fericit anotimp de lumină trecuse. Trăiam în iarnă de prea multă vreme. Spre surprinderea mea, n-am regretat schimbarea. Îmi făcea plăcere.

Mâinile mi s-au zbârcit și s-au crăpat, în timp ce umbrele din jurul lor s-au disipat, iar șira spinării mele s-a încovoiat sub anii de oboseală. Vederea mi s-a încețoșat. Pielea mi s-a lăsat. Triumfătoare – obscen de mulțumită de mine –, am ridicat un deget noduros la fața speriată a lui Manon. Reușisem.

Mă transformasem.

— Ai ieșit la o plimbare la lumina lunii, scumpo?

Vocea îmi tremura, nefamiliară și joasă, neplăcută. Am chicotit la sunetul ei, iar Manon s-a retras un pas.

— Nu-i prea multă lumină a lunii în seara asta, mă tem.

Limba mi-a scăpat prin pauza dintre canini, în timp ce o priveam răutăcioasă.

— Să vin cu tine?

Ea a făcut rapid o reverență.

— Stăpână! Îmi cer iertare! Nu... nu v-am recunoscut.

— În unele nopți trebuie să trec nevăzută, Manon.

— Desigur. Înțeleg.

Și-a vârât capul între umeri. Cu întârziere, mi-am dat seama că plânsese. Negrul din jurul ochilor îi lăsase dâre pe obraji, iar nasul încă îi mai curgea. S-a smiorcăit cât mai în liniște cu putință.

— Ai pățit ceva, copilă?

— Nu, a zis ea repede, continuând să se retragă. Nu, stăpână. Îmi pare rău că v-am deranjat!

N-aveam nevoie de Vederea Babei ca să văd că mințea. De fapt, nici n-ar fi trebuit s-o întreb. Încă își mai jelea iubitul mort, Gilles, bărbatul pe care îl ucisese cu mâinile ei. Și asta numai pentru că el fusese un fiu de-al regelui.

— O cană de mușețel, dragă.

Când a clipit, nedumerită, i-am explicat:

— În bucătărie. Fierbe apă și fă-ți o infuzie. O să te calmeze și o să ți se facă somn.

Cu o altă reverență și un mulțumesc, a plecat, iar eu m-am rezemat, moale, de cel mai apropiat perete.

— Să fiu al dracului! a șoptit Beau.

— A fost *incredibil!* a adăugat Coco.

— Dă-mi drumul!

Reid s-a eliberat din strânsoarea lui Jean Luc, iute, eficient, cu gâtul încordat. S-a răsucit spre el într-o izbucnire de furie.

— Era izolată. Situația era sub control. Ar fi trebuit *să lovim...*

— Și apoi, ce?

Ridicându-mi mâinile în aer, am șchiopătat spre el.

— Zău, care e următorul pas în planul tău magistral, Vânătorule? Să-i ascundem cadavrul ca să nu dea cineva peste el? O îndesăm într-un dulap? Nu putem risca să știe cineva că suntem aici!

— Pui misiunea în pericol, Reid, a încuviințat Jean Luc, întunecat, și atragi primejdia asupra noastră, a tuturor. Urmează-i ordinele sau o să te scot din luptă!

Reid a făcut un pas și-a lipit pieptul de al lui.

— Mi-ar plăcea să văd asta, Jean.

— Of, mai taci, altminteri o să-ți îndes ție cadavrul în dulapul ăla!

Pierzându-mi răbdarea definitiv, m-am răsucit iute – deși, în realitate, a arătat mai degrabă ca un târșâit – și am pornit din nou pe culoar.

— Am pierdut destul timp aici.

Reid m-a urmat, într-o tăcere posacă.

LUCRURI FRUMOASE ȘI MORTALE

Reid

CHATEAU LE BLANC ERA UN LABIRINT. NU MĂ aventurasem dincolo de Sala Mare de Modraniht, așa că nu puteam face nimic decât s-o urmez pe Lou. *Lou.* Nu-mi spusese cine era. Bineînțeles că nu. Nu-mi spusese că moștenise puterea mamei sale – că *ea* devenise La Dame des Sorcières.

Se căznea să urce niște trepte șubrede acum. Coco și Beau o sprijineau de ambele părți. Siluetele lor rămăseseră întunecate. Nenaturale. Ca umbrele.

— Ai putea să te schimbi la loc, a murmurat Beau, prinzând-o când s-a împiedicat.

— Așa-i mai bine. Dacă ne mai întâlnim cu cineva, n-o să se uite cu prea mare atenție.

Scara urca în spirală printr-un turn îngust. Aici totuși tavanele se prăbușiseră, din loc în loc. Ca și în Sala Mare, forțele naturii învinseseră în cele mai multe încăperi. Zăpada se cernea încet în seră, unde, într-o sobă sculptată în piatră și împodobită, ardea un foc. Lumina lui dansa pe tapiserii cu animale magice și femei frumoase – ai căror ochi păreau să ne urmărească în trecerea noastră. Jur că una chiar și-a întors gâtul ei frumos!

— Camera asta e pentru uzul personal al lui Morgane.

Lou a făcut semn către biroul de lemn din colț. O pană de păun scria de capul ei pe pergament. Zăpada nu strica hârtia,

nici covoarele sau tapiseriile. Nu păta lemnul decorat. Pur și simplu se topea în nimic, în aerul cald, mângâietor. Într-un colț, o harpă se ciupea singură, încetișor.

Toată scena era sinistră.

— Și dormitorul ei se află tot în turnul ăsta.

A făcut semn spre o încăpere dincolo de harfă.

— Și capela ei. Mi-a interzis să intru în această parte a castelului, dar eu m-am furișat fără știrea ei.

— Și vistieria? a întrebat Jean Luc.

— Exact deasupra noastră.

Târșâindu-și picioarele spre biblioteca de lângă birou, s-a uitat la volumele de acolo. Sprâncenele ei argintii s-au încruntat a concentrare.

— Ușa este undeva...

Degetele ei s-au oprit pe o carte veche, legată în pânză neagră. Pe cotor, literele fuseseră imprimate în auriu: *L'argent n-a pas d'ordeur*[1]. A bătut cu degetul în ea, zâmbind malițios.

— Aici.

Când a tras cartea spre ea, tot peretele a gemut. Mecanismele au clănțănit. Iar biblioteca... s-a dat la o parte. Dincolo de ea, o scară abruptă, îngustă, dispărea în întuneric. Ea s-a aplecat puțin, încă rânjind, și a pocnit din degete. Mirosul de magie a izbucnit în jurul nostru – mai proaspăt ca înainte – și o torță din peretele casei scărilor a prins viață.

— După voi.

Beau a luat torța, cu prudență. O umbră purtătoare de lumină. Nenaturala priveliște mi-a făcut pielea de găină pe brațe. Pe gât.

— Nu ne-ai spus că vistieria era în camerele ei personale, a zis el.

— N-am vrut să vă sperii.

---

[1] Banii n-au miros (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

— Ah, da!

Șovăind, Beau a pus piciorul pe prima treaptă. Scândura a trosnit sub greutatea lui.

— Umbrele, spectrele și vrăjitoarele ucigașe ar fi pălit în comparație cu patul lui Morgane.

S-a oprit și a aruncat o privire în urmă.

— Cel puțin... crezi c-o să se întoarcă în curând?

Coco a venit în spatele lui, mai înainte ca lașul să se poată răzgândi.

— Cred că e ocupată să pună la cale sfârșitul lumii.

— Locul ăsta...

Célie s-a uitat cu dor peste umăr, în timp ce și ea a început să urce. Ochii i s-au îndreptat spre pana de păun, apoi spre harpă. La coardele ei aurii. Corpul i se legăna ușor pe melodia obsesivă.

— E atât de frumos!

Mi-am rostogolit ochii.

— Era să mori afară, Célie.

— N-am uitat! s-a răstit ea, dintr-odată defensivă.

M-am zbârlit la tonul ei.

— Crede-mă, îmi aduc aminte ce e magia. Numai că...

Întorcându-și privirea de la cameră, s-a răsucit în schimb spre Jean Luc, spre mine. Mâna i s-a întins să prindă un fulg de nea dintre noi și l-am privit cu toții cum se topește în vârful degetului ei, fascinați. Nu. Nu fascinați – revoltați.

— Nu mi-ai spus niciodată că putea fi și atât de frumoasă, a încheiat ea, mai blând acum.

— E periculoasă, Célie, a zis Jean Luc.

Ea și-a înălțat bărbia.

— De ce nu poate fi în ambele feluri?

Amândoi am priceput ce voia, de fapt, să spună. *De ce* eu *nu pot fi în ambele feluri?*

Jean Luc s-a uitat lung la ea câteva secunde, plecându-și capul într-o parte, contemplativ. Când, în cele din urmă, a dat din cap, încuviințând la întrebarea ei nerostită, ea l-a sărutat pe obraz și a urcat scara după ceilalți. El a urmat-o ca un cățeluș devotat, îndrăgostit până peste urechi, iar mie mi s-a făcut brusc un gol în stomac de parc-aș fi ratat o treaptă. Răspunsul lui n-ar fi trebuit să mă surprindă. Nici al ei. Célie în mod clar suferea de influența vrăjitoarelor, iar Jean Luc n-ar fi spus niciodată vreun cuvânt împotriva ei.

Totuși, mă simțeam cumva... pe dinafară – dislocat – și am făcut semn din cap spre Lou. Numai ea rămăsese. Ceilalți plecaseră mai mult decât în sensul literal.

— Hai!

Zâmbetul știrb i s-a șters.

— Scuză-mă, dar aș prefera să nu închei noaptea cu un cuțit în spate! Mă înțelegi, sunt sigură.

Și-a fluturat degetele într-o amenințare tăcută, făcându-mi semn să o iau înainte.

Încruntându-mă, am pornit după Jean Luc. Deși avusese dreptate în bănuielile ei – *chiar* voiseм să pun capăt existenței sale degenerate –, n-aveam ce face, trebuia să mă supun. Îmi pierdusem balisarda.

— Credeam că ușa e păzită de o vrajă puternică.

Pașii ei se auzeau greoi și stângaci în spatele meu, respirația devenindu-i mai zgomotoasă cu fiecare treaptă. Anevoioasă. Nu i-am oferit ajutor. Dacă insista cu magia asta respingătoare, culegea roadele.

— Aceea a fost *o* ușă, a gâfâit ea. Nu a fost ușa. Îți închipui că mama și-ar proteja cele mai prețioase posesiuni doar cu un raft de cărți?

„Cele mai prețioase posesiuni." Cuvintele mi-au trimis prin corp un fior de anticipare. Cu siguranță, ceva dincolo de ușa asta avea să fie folositor pentru a o elimina – pe ea și pe *toate* celelalte.

Probabil că dacă eliberam castelul și i-l dădeam noului arhiepiscop, aș fi putut să-mi reînnoiesc jurămintele și să mă întorc la frăția mea. Acolo era locul meu.

La fel de repede cum a prins ființă acest gând, l-am dat totuși deoparte. Dacă acest nou arhiepiscop m-ar fi acceptat atât de ușor – pe mine, un om vinovat de crimă și de conspirație –, n-ar fi fost deloc un lider. Nu l-aș fi putut urma. Nu, din momentul acesta încolo, nu puteam căuta decât ispășirea. Aveam să le ucid pe aceste vrăjitoare, da, însă nu așteptam niciun fel de răsplată. Dacă afișele cu persoană căutată erau adevărate, nu meritam niciuna.

Aveam să le ucid, cu toate acestea.

În capul scării, ceilalți se opriseră în fața unei uși simple, fără nimic special. Lou a trecut pe lângă mine, încă respirând șuierător. S-a prins de piept cu o mână și de mânerul ușii cu cealaltă.

— Doamne! Cred că genunchii mi-au crăpat de-a dreptul.

— *Mama ru'au* a mea poate prezice vremea cu ai ei, a consolat-o Beau.

— Pare o femeie fascinantă și o spun cu toată sinceritatea.

Îndreptându-se cât putea, Lou a apăsat, de încercare, clanța. Nu s-a clintit. La pufnetul meu zeflemitor, a murmurat:

— Nu strica să verific.

O clipă de tăcere a trecut, în timp ce ea se uita fix la ușă, iar noi ne uitam la ea.

Nerăbdarea mi-a ascuțit tonul:

— Ei?

Lipindu-și palma pe clanță, ea mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Am avut dreptate. O vrajă foarte neplăcută a fost aruncată asupra acestei uși și-o să dureze ceva timp până s-o pot rupe – dacă am să pot s-o rup totuși.

A închis ochii.

— Pot... s-o simt aici. Ca un al șaselea simț. Magia... îmi zvâcnește în piept chiar în clipa asta.

A clătinat din cap, deschizând din nou ochii.

— Dar nu știu dacă pot avea încredere în ea.

Vocea lui Coco a răsunat nemiloasă:

— Nu cred că avem de-ales.

— Vraja vrea să protejeze locul ăsta chiar și de mine, a spus Lou.

— Tu controlezi magia, Lou. Nu ea te controlează pe tine.

— Dar dacă...

— Schimbă-ți perspectiva.

Răspunsul m-a surprins chiar și pe mine, deși venise din gura mea. Sub privirile lor uluite, am regretat imediat că vorbisem. Fierbințeala mi s-a urcat în obraji. *De ce* vorbisem? Aveam nevoie să ajung în încăperea asta, desigur, dar... nu. Asta era singura explicație. Aveam nevoie să ajung în încăperea asta. Uitându-mă drept în ochii fiecăruia dintre ei, am continuat:

— Magia asta nouă vrea să protejeze castelul. De ce?

Lou s-a încruntat.

— Pentru că e căminul meu. Căminul surorilor mele. A fost al nostru de când ne știm.

— Asta nu-i chiar adevărat, a șoptit Coco.

Lou a clipit nedumerită la ea.

— Ce?

— Mătușa mea își amintește altceva.

Coco s-a fâțâit în loc, vizibil încurcată.

— Ea povestește despre un timp când Vrăjitoarele Roșii umblau prin sălile astea, nu Vrăjitoarele Albe.

La expresia stupefiată a lui Lou, s-a grăbit să adauge:

— Nu contează. Uită c-am spus ceva!

— Dar...

— Are dreptate, am intervenit eu, aspru. Ceea ce contează acum este dacă tu – La Dame des Sorcières – încă mai consideri locul ăsta ca fiind căminul tău.

Când ea n-a răspuns, ci doar s-a uitat stăruitor la mine, am ridicat din umeri. Rigid.

— Dacă nu, e logic că magia ta nu-l mai protejează. Ea se va îndrepta spre noul tău cămin. Indiferent care e acela.

Ea a continuat să se uite lung la mine.

— Adevărat.

Mi-am încrucișat brațele și mi-am mutat privirea, în mod clar stingherit.

— Deci? Mai este?

— Nu.

După un moment nesfârșit, stingheritor, ea a repetat același lucru, șoptit:

— Nu, nu mai este.

Apoi și-a închis ochii și a răsuflat adânc. Întregul corp i s-a relaxat, lepădând pielea îmbătrânită, până ce n-a mai semănat cu Baba, ci s-a făcut la loc o tânără femeie. O tânără femeie plină de viață. O *vrăjitoare*, m-a dojenit mintea mea. O tânără *vrăjitoare* plină de viață. Totuși, cu ochii ei închiși, nu m-am putut abține să n-o studiez. Păr lung și castaniu, trăsături de elf. Ochi bine conturați. Pistrui sărutați de soare. La gât, un inel de spini îi încercuia pielea aurie. De spini și de trandafiri, de asemenea.

„De ce nu pot fi în ambele feluri?"

Inexplicabila dorință de a o atinge aproape că m-a copleșit. Să-i mângâi curbura delicată a nasului. Arcul semeț al frunții. Am rezistat impulsului nebunesc. Numai neghiobii râvneau lucruri frumoase și mortale. Eu nu eram un neghiob. Nu râvneam. Și cu siguranță nu voiam să ating o vrăjitoare, indiferent cum se uita ea la mine.

Se uita la mine de parcă eu aș fi fost al ei și ea ar fi fost a mea.

— E o încuietoare, a șoptit ea în cele din urmă, cu fața schimonosită de încordare.

Sudoarea îi lucea pe frunte.

— Magia. Eu sunt cheia. La Dame des Sorcières a aruncat vraja și numai ea o poate rupe. Dar eu... – ochii i s-au strâns mai tare – ... pânzele, toate sunt solide... Nu le pot mișca. Sunt ca fierul.

— Crezi că e o încuietoare?

Célie s-a apropiat șovăielnic de ușă.

— Cu cilindri sau cu opritoare?

Cu ochii în continuare închiși, Lou și-a țuguiat buzele. M-am forțat să-mi mut privirea.

— Nu sunt sigură. E ca și cum... e ca și cum mă aflu înăuntrul ei, dacă are vreo noimă ce spun...

— Descrie, te rog!

— Nu pot să descriu interiorul unei încuietori, Célie! N-am văzut niciodată vreuna!

— Păi, eu am văzut și...

— Ai văzut? a întrebat-o Jean Luc, uluit. Când?

— Toată lumea are nevoie de un hobby.

Acum hotărâtă, a trecut pe lângă el ca să ajungă în fața lui Lou, luând-o de mâini.

— Am descuiat încuietoarea vistieriei tatălui meu și te pot ajuta să o descui și pe asta, Acum, spune-mi, structurile au crestături și fante sau seamănă mai degrabă cu o numărătoare? Sunt trei sau mai multe rânduri paralele?

Lou s-a strâmbat. La fel și Jean Luc.

— Niciun rând, a zis ea, cu nodurile degetelor albite în mâinile lui Célie.

— S-ar putea să fie crestături. Nu... nu-mi dau seama.

A inspirat adânc, ca îndurerată.

— Nu știu dacă am controlul pentru asta. Magia... e mai puternică decât mine. Eu...

Vocea i s-a stins, devenind mai slabă, și s-a clătinat pe picioare.

— Prostii!

Célie a sprijinit-o cu o mână fermă.

— În sicriul surorii mele – când am simțit că sunt gata să-mi pierd mințile – am numărat nodurile din lemn, ca să-mi fixez atenția. Erau treizeci și șapte pe care le puteam vedea. Le număram, la nesfârșit, respirând o dată pentru fiecare.

I-a strâns tare mâinile lui Lou.

— Ascultă-mi vocea și respiră! Apoi: Ai nevoie de o cheie schelet.

Nu m-am putut abține. Am făcut un pas în față, neputând să-mi dezlipesc ochii de la fața lui Lou.

— O cheie schelet? a întrebat ea.

— Este o încuietoare cu opritoare. Crestăturile alea pe care le vezi sunt pentru dinții falși ai cheii, făcute să împiedice mecanismul să se deschidă. O cheie schelet nu are niciuna. Imaginează-ți cheia în minte – lungă și subțire, cu doar doi dinți la capăt. Dă-le formă ca să se potrivească ultimelor crestături și împinge.

Coco și-a schimbat greutatea de pe un picior pe altul, cu o expresie uimită.

— Nu înțeleg. De ce ar fi creat Morgane chei și încuietori oarecare când avea magie?

— Cui dracu' îi pasă?

Beau rămăsese lângă scară, ținând-o sub observație.

— E o încuietoare vrăjită pentru o ușă vrăjită într-un afurisit de castel vrăjit. Nimic din toate acestea nu are vreo noimă. Doar grăbiți-vă, vă rog! Cred că am auzit ceva.

Lou a strâns din dinți, palidă și tremurând acum.

— Dacă vreunul dintre voi ar fi încercat să deschidă această ușă, n-ar fi văzut o încuietoare. E menită numai pentru La Dame des Sorcières, dar este, de asemenea... e magia matroanelor de dinainte punându-mă la încercare. Le pot simți provocarea. Comorile lor sunt dincolo de ușă, iar eu trebuie... să-mi câștig... dreptul de a intra.

Capul i se smucea abrupt la fiecare cuvânt, iar ochii i s-au deschis ațintindu-se pe clanță. Aceasta a răspuns cu un simplu declic. O tăcere grea s-a lăsat peste noi în timp ce ne holbam la ea.

Ridicând un singur deget spre lemn, Lou a împins-o, de încercare.

Ușa s-a deschis înăuntru.

AM PĂȘIT ÎNTR-O ÎNCĂPERE DE AUR – sau, cel puțin, așa părea la prima vedere. În realitate, tavanul boltit și pereții octogonali fuseseră clădiți din plăci de sticlă argintată. Aceștia reflectau monedele de aur, coroanele. Sute de monede. Mii. Se revărsau din fiecare cotlon, îngrămădite precar, alcătuind ele însele niște turnuri. Culoare de trecere strâmte șerpuiau între ele ca străzile și aleile într-un oraș colosal, sclipitor.

— Asta...

Beau și-a dat capul pe spate, studiind cel mai înalt pisc oglindit în tavan. Construită în vârful turnului, camera era mai mult înaltă decât largă – cilindrică –, de parcă ne aflam într-o cutie muzicală. Un vas pentru foc stătea pe un piedestal în mijlocul încăperii. Niciun lemn nu întreținea flăcările. Nu ieșea niciun fum. Am inspirat adânc. Deși magia învăluia totul, aici mirosea aproape a stătut. Ca sub un strat gros de praf.

— Nu e ce mă așteptam, a sfârșit el, în cele din urmă.

Lou a examinat un set de lanțuri ruginite de lângă ușă, cu zalele mai groase decât pumnul ei. O substanță uscată se scorojise pe metal. Maronie, aproape neagră. Sânge.

— La ce te așteptai?

El a ridicat ceea ce părea un craniu omenesc vechi.

— O încăpere prăfuită, plină de păpuși înfiorătoare și mobilier vechi?

— E o vistierie, Beau, nu un pod.

Lou a făcut semn spre o grămadă de aur de dincolo de culoarul de trecere. O figurină de lemn stătea deasupra pe o canapea pătată. Alături, avea un pieptene de aur și o oglindă cu mâner în formă de trandafir.

— Deși există o păpușă aici. Morgane a zis odată că e blestemată.

Beau a pălit.

— Blestemată *cum*?

— Doar nu o privi în ochi!

Punând lanțurile la loc, ea a părut să aleagă la întâmplare un alt interval și s-a îndepărtat.

— Bine. Trebuie să ne despărțim. Dați un strigăt dacă găsiți ceva care seamănă a inel de aur, dar *nu* atingeți nimic altceva.

Și-a ridicat o sprânceană, privind peste umăr la noi.

— Aici sunt multe lucruri frumoase și mortale.

M-am strecurat pe urmele ei, când ceilalți s-au împrăștiat, pornind căutările. La sunetul pașilor mei, ea s-a întors cu un mic zâmbet. Aici, în încăperea asta întunecată cu aurul ei blestemat și focul magic, arăta mai mult a vrăjitoare decât o văzusem vreodată. Stranie și misterioasă. Aproape ireală.

— Pur și simplu nu puteai sta departe, nu?

Nu știam de ce mă luasem după ea. Nu i-am răspuns.

Când ea s-a strecurat în spatele unui șifonier – cu ușile negre pictate cu flori micuțe – mi-am scos un cuțit din bandulieră. Chicotitul ei fantomatic a răsunat prin aerul greu înmiresmat. A părut să licărească în locul unde dispăruse ea, flăcările iluminând auriu firele de praf din aer. Vârful unui deget mi-a ating ceafa. Răsucindu-mă, am descoperit-o stând exact în spatele meu. Ochii îi străluceau nefiresc. Albaștri. Ba nu, verzi.

— N-o să te las să mă ucizi, știi? a zis ea. N-ai mai fi în stare să trăiești cu tine însuți, mai târziu.

Mă mâncau degetele pe mânerul cuțitului. Gâtul mi s-a încleștat. Nu mai puteam respira.

— Îmi vreau doar amintirile înapoi, vrăjitoareo!

Ochii aceia tulburători au căzut pe cuțitul meu și ea a făcut un pas înainte. O dată. De două ori. De trei ori. A înaintat până ce pieptul i s-a lipit de vârful armei și apoi s-a împins mai mult, o picătură de sânge făcându-și apariția. Abia atunci și-a întors ochii spre ai mei. Abia atunci a șoptit pe buzele mele:

— Și eu vreau asta.

M-am uitat la cuțitul meu. La sângele ei. O împingere rapidă ar fi fost destul. O simplă mișcare și La Dame des Sorcières ar fi fost moartă. Sau scoasă din joc, cel puțin. Ar fi neajutorată și nu m-ar mai putea opri să-i arunc corpul în foc – în focul *magic*. Ar fi fost aproape poetic s-o privesc arzând acolo. S-ar fi făcut cenușă mai înainte s-o poată salva ceilalți.

O împungere rapidă. O simplă mișcare.

Avea să mă scoată din minți dacă n-o făceam.

Am rămas așa pentru încă o secundă, pentru alte câteva sute de secunde – încordați, gata de atac –, dar un strigăt a răsunat din capătul celălalt al vistieriei, întrerupându-ne înfruntarea.

— E aici!

Râsul lui Célie s-a revărsat între noi.

— L-am găsit!

Cu un zâmbet superior, Lou s-a dat înapoi. A plecat de lângă mine. În absența ei, am putut respira din nou. Am putut *urî*.

Femeia asta avea să mă înnebunească *până când* aveam s-o ucid.

— Ești norocoasă, am spus mohorât, vârând cuțitul la loc în teacă.

— Ciudat, nu mă simt norocoasă deloc!

Zâmbetul ei a părut să se ascută, când s-a întors să plece spre vocea lui Célie, dăruindu-mi spatele. Cu fiecare fibră din corpul meu ardeam de poftă să plonjez. Să atac. Chiar mi-am îndoit

genunchii, oprindu-mă numai când am zărit cu coada ochiului safirul sclipind. Am încremenit. Dintr-un sertar al șifonierului se ițea mânerul de argint al unei balisarde. Părea că fusese aruncată acolo întâmplător. Pusă la sertar și uitată. Un fior mi-a străbătut corpul. Ca un fulger.

Cu grijă, în liniște, mi-am strecurat balisarda în bandulieră.

I-am găsit pe Célie, Jean Luc și Beau strânși în jurul focului. Coco a ajuns lângă ei odată cu noi. Numaidecât, Célie i-a pus inelul în palmă.

— L-am găsit, a repetat ea, cu răsuflarea tăiată de entuziasm.

De entuziasm și de altceva. Când ochii i-au fugit spre gâtul lui Coco, aproape imperceptibil, i-am urmărit direcția privirii. Către medalionul ce sclipea acolo.

— Poftim. Ia-l!

Coco a examinat inelul câteva clipe lungi, înainte de a zâmbi.

— Tu *erai* cea care trebuia să-l găsească.

Cu o aplecare a capului apreciativă spre Célie, Coco i l-a dat lui Lou, care și l-a pus pe deget de parcă acolo era locul lui. M-am încruntat.

— Mulțumesc, Célie!

— Ar trebui s-o ștergem, a spus grăbit Beau. Mai înainte să se întoarcă Morgane.

Încuviințând, ne-am retras spre scară, dar nu Morgane ne aștepta la ușă.

Ci Manon.

NU MĂ ÎNTREBA NIMIC

Reid

CU PICIOARELE DEPĂRTATE, CU MÂINILE AGĂȚATE de ambele părți ale tocului ușii, ne-a întâmpinat cu o expresie înfricoșător de împietrită. Prinzându-ne în capcană aici. Toate urmele de lacrimi fuseseră șterse de la întâlnirea de pe culoarul de jos.

— Ceai de mușețel, Louise?

Lou a venit în fața grupului nostru, mâna ei atingând-o pe a mea în trecere. Atingerea m-a curentat. Am sărit înapoi.

— Mi s-a părut că aveai nevoie, a zis ea, făcând semn spre înfățișarea general răvășită a lui Manon.

Tonul ei lejer părea forțat, ca și zâmbetul ei.

— Presupun că nu mi-ai urmat sfatul și n-ai băut. Când ai dormit ultima oară?

Manon n-a răspuns. Strigătele de dedesubt i-au șters zâmbetul de pe față lui Lou. A făcut ochii mari.

— Tu... n-ai anunțat-o pe mama...?

— Nu încă. Trebuia să fiu sigură de intrus. Dar le-am anunțat pe celelalte. Ele o s-o informeze curând pe Stăpâna Noastră.

— Drace, drace, drace! *Drace!*

Răsuflând întretăiat, uluit, Lou și-a încleștat pumnii, înainte s-o apuce pe Manon de guler și s-o tragă în casa scării. Beau a trântit ușa în urma lor.

— E în regulă. Ele nu știu că tocmai *eu* sunt aici. Putem încă...

— N-ai să mai scapi din nou, Louise, a zis Manon, cu ochii încă reci și inexpresivi.

— Doar... doar...

Lou și-a vârât pumnul în fața vrăjitoarei, iar Manon a înțepenit ca o scândură, incapabilă să mai miște.

— Doar taci o secundă, Manon! Trebuie să mă gândesc. Spre Coco, Jean Luc și mine, a zis grăbită: Nu putem ieși pe unde am intrat. Vreo idee genială?

— Ne croim drumul afară prin luptă, am răspuns numaidecât.

Jean Luc s-a încruntat, cântărind propunerea.

— Noi suntem șase. Numărul inamicelor e necunoscut. Am ocupat punctul mai înalt, dar am avea nevoie să ne croim un culoar de trecere...

Am bătut cu pumnul în ușă.

— Avem unul. Ele nu pot rupe vraja...

— Sunteți amândoi idioți.

Lou și-a întors implorator ochii spre Coco.

— Era ceva în vistieria aia pe care să-l putem folosi?

— N-ai putea să le *arăți* că Zeița și-a retras binecuvântarea de la Morgane? a zis Beau, fluturând din brațe. Tu *ești* regina lor acum, corect?

— Din nou, de ce nu m-oi fi gândit și *eu* la asta? Să-ți spun ceva, Înălțimea Ta, de ce nu poruncești *tu* poporului tău să înceteze arderea vrăjitoarelor, ca toate problemele noastre să dispară?

S-a întors iarăși spre Coco, înainte să poată el răspunde.

— Era focul magic.

Închizându-și ochii strâns, Coco și-a frecat tâmplele.

— Și sticlă argintată. Am mai văzut lanțuri, săbii și...

A deschis iar ochii la Lou și, fulgerător, amândouă și-au dat seama de același lucru.

— Fereastra! au spus într-un glas.

Lou a dat din cap frenetic.

— Trebuie să sărim.

Coco îi trăgea deja pe Beau și pe Célie pe scară în sus.

— O să fie riscant...

— Nu mai riscant ca un culoar de trecere...

Înțelesul cuvintelor lor mi s-a deslușit, în sfârșit. Stomacul mi s-a strâns.

— *Nu.*

— Ai să fii bine.

Bătându-mă pe brat distrată, Lou a dat fuga spre scări.

— N-o să te las eu să cazi.

Cum eu n-am făcut niciun gest să îi urmez, când strigătele de dincolo de ușă au devenit mai puternice, și-a pierdut răbdarea, venind înapoi și trăgându-mă de mână. Am făcut un pas. Nu mai mult. Ea a încercat să mă convingă, trăgând încă de mâna mea:

— *Te rog,* Reid! Trebuie să sărim, altminteri nu mai ieșim niciodată de aici. Nu mă vor ucide numai pe mine. O să vă ucidă și pe voi. Oribil. Încet. Voiai un culoar de trecere? Nu ai balisardă, așadar vei simți fiecare clipă de tortură.

Mi-am dezvelit dinții într-un rânjet.

— O să risc.

Frustrarea a sclipit în ochii ei și a ridicat mâna încă o dată.

— Dacă nu te miști, *o să te fac* eu să te miști.

— Te rog...

Triumfător, mi-am desfăcut haina, scoțând la iveală balisarda și pivotând între ea și scări.

— Chiar te rog...

M-am simțit bine s-o văd rămânând cu gura căscată. M-am simțit bine să-i văd surprinderea, frica...

Mânerul altui cuțit m-a pocnit în creștetul capului și m-am împleticit în față, ciocnindu-mă de ea. Ea a încercat să mă prindă.

Amândoi a fost cât pe-aci să ne rupem gâturile. În spate, Beau gâfâia, ținând cuțitul încă ridicat.

— N-am nevoie de magie ca să-ți scot fundul de aici. O să te *târăsc* pe acoperiș, dacă e nevoie. N-ai să mori așa.

Jean Luc a apărut lângă el. Stăteau umăr la umăr, dominându-mă. De parcă m-ar fi putut intimida. De parcă m-ar fi putut *amenința*...

— Nu putem învinge un castel întreg de vrăjitoare singuri, a zis Jean Luc.

Trădător și laș în egală măsură. Iuda încarnat.

— Asta e cea mai bună opțiune pentru noi. Treci și urcă sau o să-l ajut eu să te târască!

Zgomotul de pași răsuna mai aproape, acum. Reținându-mi o înjurătură – pentru că aveau *dreptate* –, am apucat-o pe Manon și am sprintat pe lângă ei. Mirosul de magie a explodat în urma mea, când Lou a încuiat din nou ușa. În încăperea de sus, a dat din brațe într-o mișcare frenetică. Comorile s-au supus, canapele și dulapuri mutându-se din loc, îngrămădindu-se unele peste altele, alcătuind o scară precară.

— E bine, a zis Beau și s-a îndoit de mijloc, proptindu-se cu mâinile de genunchi. N-o să poată trece de ușă. Avem timp...

Am aruncat-o pe Manon într-un fotoliu.

— N-avem.

Încă țeapănă, ea a alunecat pe podea, zicând:

— O să înconjoare castelul curând.

Apoi spre Lou a șoptit:

— Ți-am spus că n-ai să mai scapi.

— O, ce mama dracului! a exclamat Lou, apropiindu-se.

Între timp, Jean Luc o ridica pe Célie pe dulap. Beau și Coco se cățărau în spatele ei.

Lăsându-se pe vine lângă trupul prosternat al vrăjitoarei, Lou a întors-o cu o altă fluturare de mână. Manon s-a relaxat imediat,

iar Lou – sub ochii mei holbați – a ajutat-o pe vrăjitoare să se ridice în capul oaselor, cu mâini blânde.

— Morgane ți-a poruncit să-l ucizi pe iubitul tău, Manon. Gilles e *mort* din cauza *ei*. Cum poți să mai slujești o astfel de femeie? Cum poți sta cu mâinile în sân în timp ce ea torturează și ucide *copii*?

Cuvintele ei au avut efectul unei scântei în paie. Manon s-a repezit înainte cu un mârâit de fiară sălbatică, apucând-o pe Lou de umeri.

— *Sora* mea e unul dintre copiii morți și nu Morgane a ucis-o. *Eu* am ucis-o. Gilles a murit de mâna mea, nu de a altcuiva. Am făcut o *alegere* în alianța asta... o alegere pe care n-o pot anula. Am mers prea departe ca să mă mai pot întoarce.

Lacrimile i-au țâșnit șiroind pe obraji, făcând această mărturisire. Când a vorbit din nou, vocea i s-a frânt.

— Chiar dacă aș vrea.

Am privit, șocat, cum Lou îi șterge grăbită lacrimile.

— Ascultă-mă, Manon! Nu, *ascultă*! Uită-te în jur...

I-a făcut semn spre ceilalți, spre ea și spre mine.

— ... și spune-mi ce vezi.

— Văd *trădători*...

— *Exact!*

Lou a apucat-o de încheieturi pe Manon, cu ochii mari și imploratori.

— Eu mi-am trădat sabatul. Reid și Jean Luc și-au trădat Biserica, iar Beau și Célie și-au trădat Coroana. Toți luptăm pentru o lume mai bună, la fel ca tine. Ne dorim același lucru, Manon. Ne dorim *pace*.

Tot corpul lui Manon tremura de emoție, în timp ce lacrimile continuau să-i cadă. Îi udau poala rochiei lui Lou. Udau podeaua murdară dintre ele, sclipind puternic în lumina focului. În cele din urmă, Manon și-a lăsat mâinile în jos.

— N-o s-o aveți niciodată.

Lou a studiat-o gânditoare pe Manon pentru o clipă, cu regret, înainte să se ridice în picioare.

— Greșești. Există foarte puține alegeri în viață care nu se pot schimba și a venit timpul să faci și tu o alta. N-o să te opresc, n-o să-ți fac niciun rău. Du-te! Spune-i lui Morgane că m-ai văzut, dacă trebuie, dar nu încerca să ne oprești! Noi plecăm.

Manon nu s-a clintit.

Lou s-a îndreptat spre maldărul de mobile fără alt cuvânt – apoi a șovăit. A privit peste umăr. În loc de Manon, ochii ei au dat de mine și a murmurat:

— Ai tras de timp destul, Reid. Urcă! Îți promit că n-ai să cazi!

Am înghițit nodul din gât. Cumva, ea știa că pieptul mi se strânsese și vederea mi se îngustase. Știa că palmele începuseră să-mi asude. Știa că zăboveam lângă Manon nu ca să protejez grupul de mânia ei, ci ca să amân inevitabilul. Să mă gândesc la o cale – *orice* cale – de a ieși din camera asta, dar nu pe fereastră. Și asta însemna că îmi cunoștea slăbiciunea, vulnerabilitatea. Mânia a luat foc prin pătura groasă ce-mi paraliza gândurile, îmboldindu-mă spre mobile.

— Tu cum ai reușit să ți-l păstrezi pe al tău? a șoptit Manon în urma noastră.

Tristețea i-a întunecat fața lui Lou, când și-a întors privirea spre mine.

— N-am reușit.

UNUL DUPĂ ALTUL, ne-am strecurat prin fereastră pe acoperiș. Capul îmi bubuia. Inima îmi gonea. În două rânduri, când mă cățărasem pe mobilă, piciorul îmi alunecase și aproape că mă prăbușisem la podea. Deși Lou mă încuraja continuu, nu mai

voiam să-i sucesc gâtul. Acoperișul ăsta ar fi putut fi o turlă, un ac, atât de abruptă era panta lui.

— O să te omor pentru asta, i-am făgăduit ei.

Lăsându-se pe vine, s-a uitat peste streașină, la ceilalți care coborau pe zidul de piatră cu cuțitele. Membrele le tremurau de efort. De încordare.

— Abia aștept, crede-mă!

Și-a scos propriile cuțite din cizme.

— Până atunci, crezi că poți ajunge până la turlă?

I-am urmărit direcția indicată cu cuțitul. Chiar sub noi, la baza turnului, un con ieșea dintr-o latură a castelului. Arăta de parcă s-ar fi putut prăbuși în orice clipă.

— Asta-i nebunie.

— Tu, primul. Eu, după.

Desprinzându-mi anevoie fiecare deget de țigle – ele deveniseră frânghia mea de salvare – am coborât repede panta. Lou a coborât ca un crab lângă mine.

— Asta e.

A dat din cap cu excesivă veselie, cu ochii prea strălucitori. Cu zâmbetul prea larg. Fie se temea mai mult decât recunoștea, fie se delecta cu asta mai mult decât ar fi trebuit. Ambele erau inacceptabile.

Când m-am apropiat de streașină, piciorul mi-a alunecat a treia oară.

O pală de vânt.

O senzație ametitoare de imponderabilitate.

Și o mână.

Mâna *ei*.

Care a prins-o pe a mea în timp ce aluneca peste marginea acoperișului, după care a venit și a doua mână, strângându-mă de încheietură. Vederea mi s-a umplut de pete negre, în timp ce atârnam în aer. În timp ce vântul vuia pe la urechile mele. Inima mi se

zbătea înnebunită. N-o mai vedeam clar pe Lou, nu-i mai auzeam instrucțiunile panicate. Nu mai exista decât pământul, amenințător, de sub mine, corpul meu suspendat în gol. Neajutorat, am tras cu ghearele de ea. Brațele ei tremurau sub greutatea mea.

— Ridică-mă! Ridică-mă *acum*!

Strigătele mele sunau delirant chiar și pentru urechile mele.

O umbră i-a trecut prin ochi la porunca asta. Mi-a zâmbit felin:

— Spune-mi că sunt frumoasă!

— Eu... *ce*?

— Spune-mi, a repetat ea cu voce aspră, că sunt frumoasă!

M-am uitat la ea pentru un moment de infarct. Nu putea fi serioasă, și totuși era. După brațele ei slabe, ochii malițioși și zâmbetul sarcastic, era *serioasă*. Mi-ar fi putut da drumul – *avea* să-mi dea drumul – dacă n-o împăcam repede. Nu-mi putea suporta greutatea la infinit. Dar ce îmi cerea? Să mint? S-o flatez? Nu. Voia altceva. Ceva ce nu-i puteam da. Printre dinții strânși, am spus cu năduf:

— Ai spus că n-o să mă lași să cad.

— Tu ai spus o grămadă de lucruri.

Îi spusesem adevărul. Că voiam s-o ucid. Că voiam să le ucid pe toate. Nu puteam admite această erezie – această *fantastică poveste de dragoste* dintre noi la care visase ea. De parc-ar fi fost posibilă. De parcă o vrăjitoare și un vânător de vrăjitoare ar fi putut fi altceva decât dușmani. Eu nu-mi aminteam nimic despre asta. Și nici nu voiam să-mi amintesc ceva. În secunda aceea totuși vântul șuiera pe lângă mine cu înspăimântătoare voioșie și am privit în jos. O greșeală. Negrul mi-a invadat câmpul vizual. Mâna mi-a alunecat un milimetru într-ale ei.

— Bine, am zis iute, urându-mă pentru asta și urând-o pe ea și mai mult. Ești... ești foarte frumoasă, Lou.

— Cea mai frumoasă pe care-ai văzut-o vreodată?

Aproape că mi-au dat lacrimile de frustrare.

— Mai frumoasă de atât. Nu mai pot gândi când mă uit la tine.

Ea a zâmbit radioasă și tensiunea s-a topit de pe fața ei la fel de repede cum venise. Brațele ei n-au mai tremurat. Prea târziu, mi-am dat seama de jocul ei: magia ei nu putea acționa asupra mea pentru că aveam balisarda, dar o folosise în schimb să-și întărească puterea corpului. Se prefăcuse că face mari eforturi tot timpul ăsta. Îmi alimentase frica. M-ar fi putut ridica probabil cu un singur deget. O nouă mânie mi s-a aprins incandescentă în piept.

— Acum, a zis ea, grozav de mulțumită de sine, spune-mi dacă sunt o cântăreață excelentă.

— Tu... tu...

— Aștept, a ciripit ea.

— Ești o cântăreață excelentă. Cânți ca o pasăre. Ca un înger. Și dacă nu mă ridici în *secunda* asta, o să-ți rupt gâtul tău frumos!

A mai așteptat o secundă, doar ca să mă provoace. Apoi încă una. Și încă una.

— Ei bine, dacă ne-am lămurit cu *asta*.

Cu o forță uriașă m-a ridicat din nou peste streașină. M-am prăbușit grămadă lângă ea, tremurând din toate încheieturile, aproape vomitând la picioarele ei.

— Să nu mă mai minți *niciodată*!

M-a împuns în piept.

— Nu ți-aș fi dat drumul.

— Minciuni!

— Mă rog – și-a ridicat un umăr nepăsător –, poate că ți-aș fi dat drumul, dar nu te-aș fi lăsat să te strivești de sol.

Zâmbetul ei s-a prefăcut aproape în autocritic.

— Ei, haide, Vânătorule! Aș fi mutat întregul castel înainte să te las să mori.

— *De ce?*

Întrebarea a țâșnit din mine, subit și fără voie. Nu era momentul pentru o astfel de întrebare. Nu era nici locul, de altfel – nu cu vrăjitoarele mișunând și înăuntru, și pe afară. Probabil se adunau dedesubt chiar acum, așteptând să ne devoreze. Manon trebuie să le fi spus. Le-o fi grăbit să ia avantaj. Niciun strigăt nu răsuna de la sol totuși, și nicio magie nu ne prinsese în capcană.

— De ce m-ai salvat? De ce-ai lăsat-o să plece pe vrăjitoare? Tu... ai mângâiat-o. I-ai șters *lacrimile*. Și eu, și ea voiam să te *ucidem*.

Revelația m-a șocat și am amuțit. Manon voise s-o ucidă. Nu știu cum de știam, dar știam. Manon și La Voisin, chiar și Morgane, propria ei mamă, o voiau moartă. Dar – gândurile mele se încleiau ca noroiul – nici asta nu era foarte în regulă. „Eu nu am o fiică", susținuse Morgane. Oare să fi uitat și ea de fiica ei cum uitasem eu de soția mea? Sau Lou mințise despre ambele? Am privit-o suspicios când s-a ridicat.

— De ce? am repetat, mai ferm.

Bătându-mă ușurel pe obraz, s-a lăsat să alunece peste streașină fără mine. Vocea ei a urcat cu vântul până la mine.

— Nu-mi pune nicio întrebare, *mon amour*, și n-o să-ți spun nicio minciună.

M-am încruntat la aceste cuvinte. Apoi am tresărit. Cuvintele acestea simple se simțeau altfel, înțepând și repezindu-se la atac ca insectele. Am scuturat din cap ca să le alung, dar au rămas. S-au afundat mai adânc. Familiare și dureroase și răscolitoare. „Nu-mi pune nicio întrebare." Deși rămăsesem pe acoperiș, vederea mi s-a dat brusc peste cap și, în loc de țigle și fum, am văzut copaci, rădăcini noduroase, o sticlă de vin. Ochi albaștri-verzui. Îngrețoșător déjà-vu. „Și n-o să-ți spun nicio minciună."

Nu. Am clătinat din cap, smulgându-mă din suita aceea de imagini, și mi-am înfipt cuțitul în piatră. Asta era aici. Altă împunsătură. Asta era reală. M-am lăsat mai jos pe zid. Asta era acum.

Împunge, împunge! Nu-mi aminteam de ea. *Împunge!* Nu se întâmplase. *Împunge, împunge, împunge!*

Mi-am repetat mantra până jos. Am repetat-o până ce ochii aceia albaștri-verzui s-au șters, deopotrivă cu copacii, cu vântul și cu Văgăuna. Durerea proaspătă mi-a crăpat capul, în cele din urmă. Am ignorat-o, concentrându-mă pe lumea de dedesubt. Ceilalți mă așteptau în tăcere. Nicio vrăjitoare nu se ascundea în umbre. Manon, se părea, nu ne trădase. Nu înțelegeam. Fără să mă uit la nimeni, am sărit, aterizând greoi pe picioare.

— Ești bine? m-a sprijinit Lou, instinctiv.

Când m-am crispat ferindu-mă fără să-i răspund, ea a oftat și ne-a făcut semn spre stâncile din spatele turnului, furișându-se printre umbre de parc-ar fi fost născută aici. Am privit-o îndepărtându-se, simțind un junghi în piept.

„Nu-mi pune nicio întrebare, *mon amour*, și n-o să-ți spun nicio minciună." O altă amintire pe jumătate închegată. Nefolositoare. Distrusă.

Ca un vânător de vrăjitoare care nu putea să ucidă o vrăjitoare.

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Lou

LA JUMĂTATEA DRUMULUI DE ÎNTOARCERE SPRE L'Eau Mélancolique, Célie a adormit pe calul ei. Jean Luc – care căzuse într-o stare de letargie cu câteva ore înainte – n-a reușit s-o prindă la timp și ea a plonjat cu capul înainte în noroi, spărgându-și nasul. Ne-am înțeles rapid că era nevoie să facem un popas. Jean Luc a făcut rost de două camere în următorul han, introducându-ne pe o ușă din spate, la adăpostul întunericului.

— Mă întorc cu mâncare, a promis el.

Deși fumul încă mai ascundea cerul, trebuie să fi fost între miezul nopții și zori. Ne mișcaserăm excelent, ținând cont de toate împrejurările – intrând și ieșind din Chateau le Blanc în ceva mai mult de o oră. Totuși, puține hanuri serveau cina la ora trei dimineața. Bănuiam că vederea hainei albastre a lui Jean Luc totuși ar fi putut să-l ajute pe hangiu să uite de ora imposibilă.

Coco, Célie și cu mine am cerut una dintre camere pentru noi în timp ce așteptam, iar Reid și Beau au dispărut în cea de-alături. Aproape imediat, Célie s-a prăbușit cu fața în jos pe salteaua umplută cu paie, respirând egal, cu gura întredeschisă. Șuvița de salivă de pe pernă îi picta esențialul ei de doamnă de familie bună. Coco și cu mine i-am tras cizmele din picioare.

— Nu cred că rezist până vine mâncarea, a zis Coco, ascunzându-și un căscat în palmă.

Stomacul meu a ghiorăit puternic.

— Eu pot.

— Păstrează-mi și mie ceva, vrei?

Am rânjit când s-a trântit pe pat lângă Célie. Abia încăpeau în el. Niciuna n-a părut să observe.

— S-a făcut.

Jean Luc a întredeschis ușa, câteva momente mai târziu, aducând o tavă cu smochine uscate, chifle și caşcavea. Din supiera de argint din mijloc ieșea mirosul paradisiac de tocană de vită, învârtindu-se în jurul nasului meu. A început imediat să-mi plouă în gură, dar el s-a oprit scurt când le-a văzut pe Coco și pe Célie. Ridicând un deget la buze, am înșfăcat fructele, pâinea și brânza de pe tavă, lăsându-le pe masa de lângă pat. I-am făcut semn să se retragă pe hol, șoväind numai o secundă înainte să rup o bucată de brânză.

Ador brânza.

— Sunt epuizate.

Închizând ușa în urma mea, mi-am vârât bucățica de brânză în gură și aproape c-am gemut.

— O să mănânce când se trezesc.

Deși evident indispus la gândul de a cina cu mine și nu cu Célie, Jean Luc a dat din cap și mi-a făcut loc să intru în camera bărbaților. Beau aprinsese un sfeșnic de pe masa de toaletă, care arunca o lumină blândă, plăcută, asupra puținelor piese de mobilier din încăpere: un singur pat, la fel ca în camera noastră, și un vas de porțelan pentru spălat. Întregul loc avea o înfățișare veche, totuși primitoare, probabil ajutată de învelitoarea multicoloră de pe pat și de dușumeaua de lemn cald.

— Fetele au adormit, a mormăit Jean Luc, închizând ușa cu piciorul.

— Ar trebui să fiu jignită?

Am făcut o piruetă spre pat, aterizând dramatic în poala lui Beau. El stătea sprijinit cu spatele de tăblia patului și picioarele întinse, ocupând mai mult spațiu decât i se cuvenea. Pufnind, m-a împins jos din pat.

— Da.

Netulburată, am traversat camera să cercetez conținutul supierei, dar Jean Luc mi-a dat peste mână. Împărțind-o cu polonicul în niște strachini crăpate de lemn, a făcut semn din cap în spatele lui.

— Du-te și te spală, pentru numele lui Dumnezeu! Mâinile tale sunt jegoase.

Din nefericire, Reid stătea în picioare, lângă vasul de spălat. S-a încruntat când m-am apropiat, dându-se ușor într-o parte ca să nu mă atingă. Când l-am împroșcat *din greșeală* cu apă, s-a dus hotărât în capătul celălalt al camerei.

— Dacă plecăm după micul dejun, o să ajungem la L'Eau Mélancolique după-amiază, am spus eu, fără să mă adresez cuiva anume.

O tensiune nervoasă mi-a invadat tot corpul când mi-am primit porția de tocană și am mirosit-o cu lăcomie – aplecată peste strachină ca un șobolan – ca să mă opresc din a mai umple tăcerea mormântală dintre noi. Dacă ăsta era interiorul sanctuarului masculinității, nu voiam nimic din el.

Ochii mi-au alunecat spre Reid.

Mă rog. Voiam doar o *mică* parte din el.

Am mâncat în tăcere până ce n-a mai rămas nimic din tocană. Atunci, o bătaie ușoară s-a auzit în ușă.

— Căpitane Toussaint? a întrebat o voce subțire, necunoscută.

Jean Luc a făcut ochii mari și s-a răsucit spre noi, mimând: *Hangiul.*

— Îmi cer iertare, dar aș putea să intru pentru o clipă? Nevastă-mea m-a certat pentru grozava mea lipsă de maniere de adineauri și are mare dreptate. Am o sticlă de whisky drept compensație,

îl distilăm chiar aici, din orzul fratelui meu – vocea i s-a înălțat cu mândrie –, și aș fi încântat să vă torn personal un pahar.

— Ăăă... Jean Luc și-a dres glasul și a adăugat: Păi... las-o la ușă.

A sunat ca o întrebare.

— Oh!

Era un talent al hangiului, fără îndoială, să pună atât de multă dezamăgire într-un cuvânt atât de mic.

— Oh, bine, da. Adevărat. Ce grosolănie din partea mea! E foarte târziu, desigur, și sunt sigur că aveți nevoie de odihnă. Umilele mele scuze, a zis el din nou.

Sticla a cloncănit de ușă.

— Noapte bună, atunci, căpitane!

Pașii lui nu s-au îndepărtat. Aproape că mi l-am putut închipui zăbovind pe hol, probabil lipindu-și urechea de lemnul ușii, sperând că marelui căpitan i se va face milă de el și se va răzgândi. Reid și cu mine am schimbat o privire îngrijorată.

Parcă la un semnal, Jean Luc a gemut încet.

— Ăăă... *monsieur* Laurent?

Ne-a aruncat o privire spășită, înainte de a strânge în grabă străchinile noastre și a le piti după vasul de spălat. Ochii mi s-au îngustat, nevenindu-mi să cred. Cu siguranță, nu voia să...?

— Mi-ar plăcea să beau ceva. Intră, te rog!

Reid, Beau și cu mine n-am putut face nimic decât să ne repezim după ascunzători, numai că încăperea avea foarte puține. Fiind cea mai mică dintre noi trei, eu am plonjat sub pat. Fiind cel mai tâmpit, Beau s-a ghemuit în spatele mesei de toaletă, la vedere. Iar Reid, neputând să găsească alt loc – nefiind deloc mic, dar probabil mai tâmpit și decât Beau –, s-a rostogolit sub pat după mine, înconjurându-mi mijlocul cu un braț ca să nu mă revărs în partea cealaltă. Mișcarea mi-a strivit fața de pieptul lui, și mi-am ridicat capul, apucându-l furioasă de guler. *Ce naiba e în neregulă cu tine?*

El s-a întors pe spate, uitându-se furios la mine, moment în care *monsieur* Laurent a intrat în cameră.

— Oh, nici nu vă închipuiți cât de bucuroasă va fi *madame* Laurent, căpitane, să afle că ați gustat din whisky-ul nostru! Nespus de bucuroasă. Vă mulțumesc, vă mulțumesc!

Uriașul trup al lui Reid îmi astupa vederea spre cameră, așa că încet, cu precauție, m-am întins pe pieptul lui, trăgând cu ochiul peste umărul lui. El a stat foarte nemișcat. Se poate să-și fi ținut chiar respirația. *Monsieur* Laurent era un tip înalt, subțire ca trestia, în pijamale și papuci, care-și făcea de lucru cu două pahărele la masa de toaletă. Jean Luc s-a poziționat discret cât să-l ascundă pe Beau.

— Sunt onorat să-l gust, *monsieur*. Îți mulțumesc din nou că ne-ai oferit găzduire la o oră atât de nepotrivită! Tovarășul meu doarme în camera de alături, a adăugat el, acceptând paharul întins cu lichidul chihlimbariu.

L-a dat peste cap, iute.

— Trebuie să recunosc...

Monsieur Laurent a gustat din propriul pahar, sprijinindu-se de masă cu aerul cuiva care se face comod.

— ... am fost de-a dreptul șocat să vă văd la ușa mea, căpitane.

A chicotit.

— Bine, nu trebuie să vă mai spun, nu-i așa? Îmi cer iertare din nou pentru întâmpinarea mai puțin călduroasă! Nu poți fi niciodată în destulă siguranță, în zilele astea. Vrăjitoarele au devenit mai îndrăznețe, și sunt numeroase, prin părțile astea. Ar trebui să auziți sunetele fantomatice ale pădurii, noaptea.

Cutremurându-se, și-a potrivit mai bine scufia de noapte, dezvăluind o frunte înaltă, cu un început de chelie. În pofida tonului degajat, broboane de sudoare de agitație îi sclipeau pe ea. Îi era frică de Jean Luc. Nu – mi-am mijit ochii cu viclenie –, îi era frică de haina albastră a lui Jean Luc.

— Oricum, presupun că majoritatea Vânătorilor sunt în Cesarine pentru conclav.

A mai luat o înghițitură zdravănă de whisky.

— Presupun că ați auzit veștile despre procese?

Jean Luc – care, din câte știam, nu auzise vreo veste despre așa ceva – a dat din cap și a golit paharul.

— N-am voie să vorbesc despre chestiunile acestea.

— Ah, desigur, desigur. Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule!

Când *monsieur* Laurent a dat să-i reumple paharul, Jean Luc a clătinat din cap și hangiul s-a pleoștit. Însă și-a revenit din dezamăgire aproape imediat, probabil un picuț ușurat, și a dat de dușcă restul de whisky din paharul lui.

— O să vă las, atunci. Vă rog să acceptați sticla ca un semn de mulțumire din partea noastră – nu în fiecare zi ai ocazia să găzduiești un erou. Suntem onorați, domnule, pur și simplu *onorați* să vă avem aici!

Reid stătea atât de nemișcat și atât de încordat, încât ai fi zis că prinsese rădăcini sub patul ăsta. Cu falca încleștată, se uita furios la scândurile de deasupra lui fără să clipească, în timp ce *monsieur* Laurent ieșea din cameră, iar Jean Luc închidea din nou ușa. Cheia s-a răsucit în broască.

Reid nu s-a mișcat pentru încă o secundă, în mod clar luptându-se cu dorința lui de a fugi de mine și cu aceea de a se ascunde de Jean Luc pentru totdeauna. I-am studiat profilul rigid în fundalul de lumină. Presupuneam că... îl duruse. Să audă cum *monsieur* Laurent își exprimase stima pentru o persoană cum obișnuise să fie și el, o persoană ce n-avea să mai fie niciodată. Jean Luc deținea onoarea aceasta acum, deși adevărul e că dacă mai ascundea mult o vrăjitoare sub patul lui, privilegiul n-avea să-i rămână nici lui prea mult timp. Incapabilă să mă abțin, i-am dat la o parte o șuviță de păr arămiu de pe fruntea lui Reid.

— El nu știe.

— Cine nu știe ce? m-a repezit el.

— Hangiul. Nu știe pe cine are aici.

Când și-a clătinat capul dezgustat – de mine, de el, de întreaga situație –, am spus, ferm:

— Nu știe ce înseamnă eroismul.

— Și tu știi? s-a întors el să rânjească disprețuitor la mine. Ești o eroină, Louise le Blanc?

— Nu. Dar tu ești.

Deși mi-a împins mâna la o parte, tot nu s-a mișcat să plece.

— Obișnuiam să fiu. Acum mă ascund sub un pat c-o vrăjitoare. Știai că am fost găsit la gunoi?

Când nu i-am răspuns, a râs batjocoritor, clătinând din cap.

— Bineînțeles că știai. Știi totul despre mine, nu-i așa?

Ochii îi ardeau de emoție în acest îngust și umbros refugiu – și ce mai refugiu! Aici, înghesuit și ascuns de restul lumii, puteam fi ultimii doi oameni în viață.

— Atunci știi și că am crescut ca orfan. Am crescut singur. M-au numit băiatul gunoaielor și m-am luptat cu dinții pentru respect – am spart nasuri și am rupt oase ca să-l obțin –, și am ucis-o pe singura persoană care mă numea fiul lui. Ți se pare că sună a figură de erou?

Mi s-a pus un nod în gât văzându-i expresia. Probabil se simțea din nou acel băiețel pierdut și singur.

— Reid...

Beau și-a vârât capul sub pat.

— Ce tot șușotiți voi aici?

De parcă i-aș fi aprins un chibrit în pantaloni, Reid a țâșnit de lângă mine, ieșind de sub pat și din raza mea vizuală. Beau s-a uitat după el cu o expresie speriată, după care mi-a întins o mână. În cealaltă, ținea gâtul sticlei de whisky.

— Ceva noroc cu seducția?

— Niciunul, mulțumită ție.

— Trebuie să-mi protejez investiția. Dar amintirile lui...

M-am încruntat.

— Coco crede...

— Știu ce crede Coco.

Și-a pus un braț pe după gâtul meu, trăgându-mă mai aproape de el. Reid ne urmărea posomorât din capătul îndepărtat al camerei.

— Vreau să știu ce crezi *tu*. Lăsând pariul la o parte, n-ai vrea să ne concentrăm mai degrabă pe refacerea amintirilor lui? Știu că nu-l putem forța să inverseze structura, dar probabil l-am putea ajuta.

Greutatea cuvintelor lui m-a apăsat pe piept. O alegere. Îmi oferise o alegere. Fără să mă judece sau să mă dezaprobe, fără să mă ghideze, mă condusese la o răscruce de drumuri și acum aștepta, răbdător, să fac eu primul pas, la stânga sau la dreapta. El avea să mă urmeze în indiferent ce direcție aș fi ales. Numai că... am aruncat o privire la Reid. El deja făcuse o alegere – una *prostească*, dar totuși o alegere. Pășise fără să mă consulte, dar evident o crezuse necesară. *Chiar* fusese necesară? Morgane mă uitase, da, dar nu uitase de mânia ei împotriva Bisericii și a Coroanei. Regatul era acum în primejdie mai mult ca oricând.

„O să te găsesc, Lou. Îți promit!"

M-am prefăcut că zâmbesc și i-am dat un bobârnac peste nas lui Beau.

— Să nu-ți închipui că scapi de pariu.

— Nici n-am visat așa ceva, soră a mea.

Încă vorbind în șoaptă, mi-a dat drumul, făcându-mi cu ochiul și rânjind, la rândul lui – înțelegerea noastră implicită –, și a legănat sticla de whisky în fața mea.

— Poate o ramură de măslin, doar pentru noaptea asta? Nu prea am chef să dorm.

Smulgându-i sticla, am băut o înghițitură. Whisky-ul mi-a ars toate acele cuvinte nerostite de pe limbă. Toată frica și îndoiala și neliniștea. Am mai băut una.

— Nici eu.

— Acum cine șușotește? a bombănit Reid.

Amândoi ne-am uitat la Jean Luc, care-și aruncase haina pe masa de toaletă. Mi-am ridicat vocea și sticla, simultan.

— Dar tu, dragă căpitane? Te putem ispiti?

— Eu mă culc. Otrăviți-vă voi cât vreți.

Mi-am dus o mână la gură, adresându-mă lui Beau într-o șoaptă prefăcută:

— El nu vrea să joace.

Jean Luc, care tocmai dădea cuvertura la o parte, s-a oprit.

— Ce să joc?

— Adevăr sau provocare.

Fluturând din gene, am mai tras o înghițitură zdravănă, înainte să-i întind sticla lui Beau.

— Doar câteva întrebări ca să mai treacă timpul până ne ia somnul.

— Până cădeți lați, vrei să spui.

A dat pătura la o parte și a început să se vâre sub ea.

— Nu, mulțumesc!

— Probabil e mai bine așa.

M-am aplecat conspirativ spre Beau, cu membrele deja plăcut încălzite. El a chicotit drept răspuns, o prezență solidă și familiară lângă mine. O ancoră împotriva gândurilor mele năvalnice. „Știi totul despre mine, nu-i așa? M-au numit băiatul gunoaielor."

— Am petrecut *o grămadă* de timp cu Célie, de curând, așa că am tot soiul de secrete savuroase pe care le-aș putea dezvălui fără voie.

El s-a ridicat numaidecât în capul oaselor – apoi și-a mijit ochii. Încet, s-a lăsat înapoi în pat.

— Știu eu ce faci.

— Ce vrei să spui?

— Știu ce faci, a repetat el apăsat, și nu ăsta e motivul pentru care am decis să-ți fac pe plac. Dă-mi sticla!

Beau i-a trântit-o în mâna întinsă și i-am privit gâtul înghițind o enormă dușcă. Ștergându-se la gură, i-a întins-o lui Reid.

— Tu începi.

Reid a studiat sticla cu dezgust.

— Eu nu joc.

— Of, haide, Vânătorule!

M-am ridicat pe vârfuri, împreunându-mi mâinile la piept și legănându-mă.

— Te rog? Îți promit că n-o să te pun să-ți măsori scula cu a lui Jean Luc.

Jean Luc a zâmbit superior.

— Ei, asta *e* cel mai bine. N-aș vrea să rușinez pe nimeni.

Bolborosind, nodurile degetelor lui Reid s-au albit pe sticlă.

— Tu... nu poți să...

S-a strâmbat.

— Care sunt regulile?

— Regulile sunt simple, a zis Beau și i-a smuls sticla din mână, înainte să se tolănească de-a curmezișul la capătul patului.

Eu m-am așezat pe podea, chicotind încă triumfătoare, și mi-am strâns picioarele sub mine.

— Poți să alegi un adevăr sau o provocare. Dacă nu alegi nici una, nici alta... – a ridicat sticla de whisky grăitor –, atunci bei. Sună corect?

Reid a rămas în picioare, încrucișându-și brațele și uitându-se mânios la noi ca un soi de zeu răzbunător cu obrajii rozalii.

Asta mai degrabă îmi plăcea.

— O să-ncep eu.

Jean Luc și-a dres glasul și și-a rezemat coatele pe genunchi. Ochii lui palizi i-au găsit pe ai mei.

— Lou: adevăr sau provocare?

— Provocare.

Umerii i s-au pleoștit. În mod clar, nu dădusem răspunsul pe care și-l dorise și, în mod clar, nu-și pregătise o provocare dinainte. A fluturat o mână lenevă.

— Te provoc să-ți tai părul cu unul dintre cuțitele mele.

Am râs și am luat o înghițitură de whisky fără niciun cuvânt.

— E rândul meu.

Frecându-mi palmele, m-am întors spre Reid – apoi am șovăit. Asta era prima mea ocazie adevărată să-l cuceresc în afara circumstanțelor noastre obișnuite, în afară de L'Eau Mélancolique, de furt, de acoperiș. În afară de pericol. Aveam nevoie s-o fac să conteze, și totuși mi-au zburat toate gândurile din minte în timp ce mă uitam la el. Sclipirea aceea bănuitoare din ochii lui... Încleștarea maxilarului și încordarea brațelor... Ar fi putut fi la fel de bine impenetrabil. Ca și Jean Luc, îmi cunoștea jocul și nu voia să joace.

Cum îl cucerisem în Cesarine?

Mi-am stors creierii, încercând să-mi amintesc și nereușind. Prizonieră în Turnul Vânătorilor, înconjurată de dușmani, fusesem nervoasă, tăioasă și în gardă mai tot timpul, atacând la cea mai mică provocare. Încercasem să-l fac să se simtă stingherit, să-l umilesc. În cea mai mare parte reușisem în strădania aceasta, totuși el se îmblânzise față de mine. Totuși eu mă îmblânzisem față de el. Cum? Când? Deja, whisky-ul îmi tulburase gândurile, dacă nu cuvintele, învârtejindu-le într-o singură amintire de căldură și nostalgie. Existase o cadă de baie și un pat comun în Turnul Vânătorilor, și existaseră cărți și jocuri și rochii...

Mi-am înăbușit un geamăt frustrat. Prin pereții subțiri, răsuna sforăitul lui Coco. Încă nu mă școlise în subtila artă a

seducției – dacă exista așa ceva. Nu avusesem nevoie, înainte. El pur și simplu... mă iubise – în pofida tuturor –, și iubirea aceea îl condusese la această odioasă alegere, să mă uite ca să mă salveze.

Aveam s-o respect.

Oricum n-aș fi putut să întorc eu vraja. Nici măcar ca Regină a Vrăjitoarelor. Dacă el nu-și putea aduce aminte trecutul nostru, aveam să plămădesc un viitor nou. Mi-am pecetluit promisiunea cu o altă înghițitură.

— Adevăr sau provocare, Reid.

N-a șovăit nicio clipă.

— Provocare.

Ridicând din umeri, am arătat cu sticla spre el.

— Te provoc să te dezbraci în pielea goală și să dansezi *bourrée*[1]. În timp ce noi te privim, am adăugat iute, când el a dat să se ducă la ușă.

Nu mi-am putut stăpâni surâsul. Întotdeauna fusese neașteptat de ager.

— Nu afară, pe hol.

El s-a încruntat și s-a oprit din drum.

— Adevăr.

— Spune-mi cum te simți în momentul ăsta!

— Dă-mi sticla!

A apucat-o mai înainte să pot protesta și mi-am înăbușit dezamăgirea. Probabil era mai bine așa. Alcoolul era el însuși un soi de „adevăr". Încă vreo câteva înghițituri și Reid avea să devină un șuvoi de informații.

— Ei bine, o să se facă urât devreme, a cugetat Beau. Mi-ar plăcea să fiu eu următorul. Louise, iubito – mi-a dăruit un zâmbet fermecător –, adevăr sau provocare? Și te rog să alegi adevăr!

Mi-am rostogolit ochii în cap.

---

[1] Dans popular francez, cu salturi de pe un picior pe celălalt (n. tr.).

— Adevăr.

El a rânjit felin.

— Cine e cea mai atrăgătoare persoană de aici? Fii sinceră, te rog, sau te costă două înghițituri!

Făcând cu ochiul lasciv, mi-am întins brațul spre Reid, condamnându-l cu un deget:

— Bărbatul acela de colo. Tipul cu păr arămiu. El este acela.

Reid s-a încruntat și m-a întrerupt imediat!

— Rândul meu. Lou, care e cea mai mare frică a ta?

— N-ai întrebat adevăr sau provocare, i-am atras eu atenția.

S-a înnegurat mai tare.

— Adevăr sau provocare.

— Provocare.

— Te *provoc* să-mi răspunzi la întrebare.

Am chicotit și m-am lăsat pe spate, încrucișându-mi picioarele. *Neașteptat de ager.* Totuși, întrebarea în sine lăsa mult de dorit. Bineînțeles că încerca să se folosească de joc ca armă. Bineînțeles că se folosea de orice avantaj să mă slăbească. *Ei bine, grea treabă, amice!*

— Obișnuia să fie moartea, am spus degajată, dar o discuție rapidă cu dragul nostru prieten Ansel mi-a schimbat perspectiva. O duce foarte bine, apropo.

Toți trei s-au holbat la mine cu gura căscată. Beau, mai cu seamă, a părut să pălească.

— A vorbit cu mine în L'Eau Mélancolique. Ne-a urmărit tot timpul, știți...

— Ce? a exclamat Beau. Cum?

— Era un câine alb.

— O, Dumnezeule mare!

Beau s-a trântit pe pătură, strângându-și rădăcina nasului.

— Vrei să spui *acel* câine alb? Crezusem că e o *piază rea.*

La pufnetul meu disprețuitor, a exclamat:

— Era întotdeauna de față când se întâmpla o nenorocire!

— Probabil să te *avertizeze.*

— Nu mi-am dat seama că el... Nu l-am mai văzut de când...

A înghițit cu greutate.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Și-a găsit pacea.

S-a lăsat tăcerea în cameră la cuvintele mele blânde, iar eu mi-am studiat cu osârdie mâinile, împletindu-le în poală.

— Dar el m-a făcut, de asemenea, să înțeleg că nu mă tem deloc de moarte. Sau cel puțin că nu mă tem de a muri. Nu de durere. Ci de a mă despărți de cei dragi pentru totdeauna.

Mi-am ridicat ochii.

— Dar o să-l văd din nou. Toți o să-l vedem.

Reid arăta de parcă îl plesnisem peste față. Așadar, își amintea și el de Ansel, chiar dacă numai că fusese un novice. Își amintea de moartea lui. Probabil că nu se așteptase să-l plâng, nu se așteptase ca eu să fiu capabilă de asemenea sentimente profunde pentru o altă persoană – eu, o *vrăjitoare.*

Mi-am dres glasul:

— Cred că e rândul tău, Jean Luc.

El s-a uitat imediat la Beau.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr.

— A pomenit Célie numele meu în călătoria voastră?

— Da, a zis el și s-a întors spre Reid fără să detalieze răspunsul, în pofida protestelor vehemente ale lui Jean Luc. Adevăr sau provocare?

— Provocare.

Un alt rânjet. Unul mai crud, de data asta.

— Te provoc să-ți vrăjești părul ăla arămiu în albastru.

Fața lui Reid s-a făcut stacojie.

— Eu nu... Cum îndrăznești...

— Compartimentarea nu e sănătoasă, frate. Ți-ai văzut mutra pe afișul ăla de persoane căutate, cu oribilul cuvânt cu C, totuși nu cred că l-ai înțeles.

Și-a ridicat o sprânceană, provocator.

— Refuzul este primul pas spre supărare adâncă.

— Adevăr, a zis Reid printre dinții strânși.

— Da, este! Beau s-a aplecat spre el, cu sinceritate, și a spus: De ce nu-ți poți lua ochii de la frumoasa noastră Louise?

Dacă e posibil, fața lui Reid s-a înroșit mai tare. Arăta fizic inconfortabil acum, după cantitatea de sânge din obrajii lui. Am început să râd.

— Pentru că vreau s-o *ucid*...

— Ah, ah, ah!

Beau l-a amenințat cu degetul, bătând cu palma în sticla din mâna lui Reid.

— O minciună costă două înghițituri.

Când Reid a înghițit furios două guri – fără ezitare, fără să-și nege neadevărul –, o căldură de un cu totul alt gen a înflorit în pieptul meu, răspândindu-se în membre. M-am ridicat în genunchi, săltând de euforie. Camera s-a învârtit, într-o plăcută nuanță trandafirie.

— Adevăr sau provocare, Jean Luc.

El nici măcar nu s-a prefăcut interesat.

— Adevăr.

— Regreți ce s-a întâmplat de Modraniht?

O secundă de tăcere a trecut.

Cu reticență, ochii i s-au îndreptat spre Reid, care arăta de-a dreptul gata de crimă acum. Sau gata să verse. Totuși, n-a întrerupt jocul, iar subita limpezime din ochii lui i-a trădat interesul. Voia să știe acest adevăr. Voia să-l știe foarte tare. După un moment, Jean Luc și-a frecat obrazul cu o palmă și a murmurat:

— Da și nu. Nu regret că am urmat ordinele. Regulile există pentru un motiv. Fără ele, am avea haos. Anarhie.

A oftat prelung, fără să se uite la nimeni și a continuat:

— Dar regret regulile în sine.

Lăsându-și mâna jos, l-a întrebat pe Reid:

— Adevăr sau provocare?

— Adevăr.

— Inima ta e în continuare cu Vânătorii?

S-au uitat unul la altul pentru alte câteva clipe lungi. M-am aplecat nerăbdătoare, ținându-mi răsuflarea, în timp ce Beau se prefăcea că nu ascultă și sorbea fiecare cuvânt. Reid și-a mutat primul privirea, rupând tăcerea.

— Dar a ta?

Jean Luc s-a întins și i-a smuls sticla de whisky din mână. După ce a băut, s-a ridicat în picioare și mi-a dat mie sticla, pe drumul spre ușă.

— Cred că am terminat, pentru noaptea asta.

Ușa s-a închis în urma lui.

— Și am rămas doar trei, a murmurat Beau, încă jucându-se cu marginea păturii.

Mi-a făcut brusc cu ochiul.

— Te provoc să-mi lingi talpa cizmei.

A urmat altă jumătate de oră de bufonerii. Provocările din partea lui Beau și a mea au devenit din ce în ce mai ridicole – *cântă-ne o serenadă, fă roata de patru ori, înjură ca un birjar douăzeci de secunde în cap* –, în timp ce întrebările au devenit mai personale – *Care e cel mai scârbos lucru pe care l-ai avut vreodată în gură? Care ți-a ieșit din corp?* – până când Reid a fost de-adevăratelea beat cui. S-a clătinat până la mine când i-a venit din nou rândul, lăsându-se pe vine și punându-și o mână grea pe umărul meu. Lumina cenușie a zorilor colora fereastra.

A vorbit împleticit:

— Care-i cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată?

Am pufnit, cât pe-aci să-mi iasă whisky-ul pe nas.

— Nu ți-am spus niciodată că sunt vrăjitoare. În Turnul Vânătorilor. Tu n-ai știut niciodată.

— Asta-i o prostie. Cum să nu fi știut?

— O întrebare *excelentă*...

— Lou, scumpa mea soră – Beau și-a pus brațul peste față într-un gest cu adevărat dramatic, încă tolănit pe pat –, trebuie să-mi spui: Coco și cu mine avem vreo șansă?

— Bineînțeles că aveți! Ea e îndrăgostită până peste urechi de tine. Oricine poate vedea asta.

— Dar ea vede asta?

S-a uitat la mine cu ochi tulburi. Sticla din mâna lui avea acum o cantitate alarmantă de whisky – ceea ce voia să însemne nu prea mult.

— Mi-a zis Ansel, știi. Deunăzi. Fără intenție, bineînțeles, doar...

A început să încline sticla peste pătură, dar am traversat repede camera și i-am luat-o la țanc.

— ... i-a scăpat. Râdea la o glumă pe care o făcusem.

S-a uitat brusc la mine, cu ochii mai ageri și mai limpezi. Mai calmi.

— Are un râs minunat, nu-i așa? Îi ador râsul.

Cu blândețe, l-am împins pe spate, în pernă.

— Îi adori mai mult decât râsul, Beau.

Pleoapele au dat să i se închidă.

— O să murim cu toții, nu-i așa?

— Nu.

I-am ridicat pătura până sub bărbie, aranjând-o în jurul lui.

— Dar te provoc să-i spui și ei, oricum.

— Să-i spun...

Vocea i s-a pierdut într-un căscat uriaș.

— ... ce?

— Că o iubești.

El a râs din nou și ochii i s-au închis de-a binelea, corpul cedând somnului.

Și am rămas doar doi.

M-am întors spre Reid, tresărind când m-am trezit cu el drept în spatele meu. Ochii îi erau fixați asupra mea cu o intensitate neobișnuită, tulburătoare, pe care n-o avuseseră înainte.

— Adevăr sau provocare.

O mie de fluturi mi-au izbucnit în stomac când s-a apropiat și mai mult. Căldura mi-a invadat fiecare milimetru de piele.

— Adevăr.

El a clătinat încet din cap.

Am înghițit anevoie.

— Provocare.

— Sărută-mă!

Gura mi s-a deschis fără voie când m-am uitat în sus la el – când i-am văzut fascinația aceea primară în ochi –, dar chiar și cu aburii alcoolului, cu toată dorința pasionată, disperată, m-am silit să mă dau un pas înapoi. El m-a urmat hotărât. Mâna i s-a ridicat să-mi cuprindă ceafa în palmă.

— Reid. Nu... Ești beat...

Vârfurile cizmelor s-au lipit de degetele picioarelor mele goale.

— Ce e asta dintre noi?

— O grămadă de alcool...

— Mă simt de parcă te-aș cunoaște.

— M-ai cunoscut odată.

Am ridicat din umeri neajutorată, făcând eforturi să respir cu el atât de aproape. Cu căldura lui. Sclipirea asta din ochii lui... Nu se mai uitase așa la mine de dinainte de plajă. Nu când eram pe cal, nici pe pod sau în vistierie, nici chiar sub patul din camera asta. Privirea mi-a săgetat spre whisky-ul din mâna mea și căldura

aceea din stomac am simțit-o acum mai degrabă ca greață. *Alcoolul este el însuși o formă de adevăr.*

— Dar acum nu mă cunoști.

Mâna lui s-a îndreptat spre marginea gâtului meu și cu degetul mare mi-a mângâiat maxilarul.

— Am fost... romantici.

— Da.

— Atunci de ce ți-e frică?

L-am prins de mână ca să-i împiedic degetul să se plimbe peste buzele mele. Tot instinctul din corpul meu se răsculase împotriva mea. *Nu așa.*

— Pentru că asta nu e reală. O să te trezești cu o durere de cap peste vreo două ore și o să vrei să mă ucizi din nou.

— De ce?

— Pentru că sunt o vrăjitoare.

— Ești o vrăjitoare.

A repetat cuvintele rar, moale, și nu m-am putut abține – m-am lăsat în palma lui.

— Și te cunosc.

Când s-a clătinat pe picioare, mâinile mele s-au repezit la talia lui, sprijinindu-l. El s-a aplecat să-și îngroape nasul în părul meu și a inspirat adânc.

— N-am mai fost niciodată beat.

— Știu.

— Mă cunoști.

— Da.

— Adevăr sau provocare.

— Adevăr.

Vârfurile degetelor lui mi-au trasat cicatricea și s-a lăsat mai jos, plimbându-și nasul de-a lungul gâtului meu și pe umăr.

— De ce ai trandafiri pe gât?

M-am agățat de el neajutorată.

— Mama m-a desfigurat cu ură. Coco m-a transformat cu speranță.

El s-a oprit atunci, trăgându-se un pic în spate ca să se uite la mine. O emoție greu de identificat i-a umbrit privirea, care s-a ridicat de la cicatrice la buzele mele.

— De ce miroși atât de dulce?

Deși presiunea se acumulase în spatele ochilor mei, am ignorat-o, punând unul dintre brațele lui pe după umerii mei. Urma să se prăbușească foarte curând. Îngreunate de alcool, mișcărilor lui le lipsea grația obișnuită – le lipsea și elementara coordonare –, și continua să se legene pe picioare. M-am rugat fierbinte în gând să nu-și aducă aminte nimic din toate astea mâine. N-ar fi trebuit să-l las să bea atât de mult. Durerea mă săgeta în tâmpla dreaptă. Nici *eu* n-ar fi trebuit să beau atât de mult. Cu pași lenți, greoi, l-am cărat în partea cealaltă a camerei spre pat.

— Cum miros, Reid?

Capul i-a căzut pe umărul meu.

— Ca un vis.

Când l-am așezat ușurel lângă Beau – al cărui picior atârna în întregime în afara saltelei – m-a prins de mână și a rămas așa, chiar și după ce i s-au închis ochii.

— Miroși ca un vis.

MAHMUREALA

Reid

MĂ SIMȚEAM DE PARCĂ FUSESEM IZBIT DE UN CAL în fugă.

Caii noștri jucau în loc agitați în spatele hanului, fornăind și bătând cu copitele în pământ. Am strâns mai bine de frâie. O durere surdă îmi zvâcnea în spatele ochilor. Când stomacul mi s-a urcat subit în gât, m-am întors cu spatele la ei, strângând tare din ochi, împotriva luminii palide a zorilor.

— Niciodată n-am s-o mai fac! le-am promis eu, cu amărăciune.

N-aveam să mai beau nicio uncie de lichior cât oi trăi.

Calul cel mai apropiat de mine și-a ridicat coada și s-a bălegat, drept răspuns.

Mirosul aproape că m-a terminat. Apăsându-mi un pumn la gură, m-am căznit să le priponesc frâiele de stâlp și am zbughit-o înapoi în cameră. Înăuntru, ceilalți strângeau ultimele lucruri cu mișcări lente, mocăite. Mai puțin Coco și Célie. Cu un zâmbet superior, Coco privea spectacolul de pe pat, în timp ce Célie alerga de colo-colo, străduindu-se să fie de ajutor. Dar nu era de ajutor. În schimb, vorbea. Tare.

— De ce nu m-ați trezit?

L-a plesnit peste brat pe Jean Luc, înainte să se aplece să-i caute sub pat cizma lipsă.

— Știați că mi-am dorit *dintotdeauna* să încerc niște whisky și voi ați băut o sticlă întreagă fără mine! Și ați mai și jucat adevăr sau provocare! Cum ați putut să mă lăsați să dorm în camera de alături, în timp ce voi v-ați distrat aici?

— N-a fost distracție, a mormăit Beau, acceptându-și cămașa de la Lou.

Cândva, în decursul nopții, cămașa ajunsese în vasul de spălat. El a stors-o, acum, cu o mutră nefericită.

— De fapt, distracție e ultimul cuvânt pe care l-aș folosi ca să-l descriu. Ai putea să nu mai vorbești, draga mea?

— O, aiurea!

Abandonându-și căutările sub pat, Célie s-a ridicat și și-a pus mâinile în șold.

— Vreau să știu absolut toate detaliile. Ce întrebări ați pus? Ce provocări ați îndeplinit. Ăla e... – ochii i-au căzut pe o pată întunecată de pe colțul măsuței de toaletă – ăla e sânge?

M-am dus repede să-l șterg, cu obrajii arzând, bâiguind:

— Am căzut când am făcut o roată.

— O, Doamne! Ești bine? De fapt... nu contează. Uită c-am întrebat. În mod clar, ați petrecut cu toții grozav fără mine, așa că un pic de sânge poate fi pentru *ispășire*. Dar trebuie să-mi povestiți tot ce s-a petrecut, de vreme ce nu ați catadicsit să mă invitați și pe mine. Din fericire, avem destul timp să trecem în revistă fiecare amănunt pe drumul nostru spre L'Eau Mélancolique...

Jean Luc a apucat-o atunci de umeri, cu ochii injectați și imploratori.

— Te iubesc, Célie, dar te rog... taci!

— Bine zis! a aprobat Beau, ridicându-și încălțările.

Deși ea și-a îngustat ochii la fiecare dintre ei, Coco a fost cea care a intervenit, ridicându-și vocea până la strigăt:

— Cum ai spus?

A rânjit și mai larg la tresărirea noastră colectivă. Fiecare cuvânt era ca o țepușă vârâtă în ochii mei.

— Nu ne auzi? Célie, dragă, trebuie să vorbim mai tare ca să ne audă.

Célie a rânjit și ea.

— Oh, *desigur*, Cosette. Ce înfiorător de nepoliticos din partea noastră! Să repet tot ce-am spus adineauri?

— Cred că ăsta ar fi lucrul cuviincios de făcut.

— Ai dreptate. Ăsta ar fi. Ceea ce *am spus* era că...

— Te rog...

Beau s-a întors deznădăjduit spre Lou, care ședea pe podea, la capul patului, împăturindu-și hainele murdare și vârându-le în sacul ei. Stomacul mi s-a întors din nou la vederea ei. Un nou val de fiere mi-a urcat în gât. Ea nu băgase în seamă pe nimeni, în dimineața asta. Inclusiv pe mine. Mi-ar fi putut fi rău fie numai de la rușine – de la amintirea pielii ei, catifelată și dulce. Mirosul ei încă mă obseda.

O provocasem să mă *sărute*.

Cu pași mari, m-am dus la vasul de spălat să-mi dau cu apă pe față, înghițindu-mi acidul.

Când Lou nu i-a răspuns, Beau a bătut-o pe umăr și ea și-a ridicat ochii, fără expresie. Cu fața palidă. Cu pistruii evidențiați.

— Ai putea să le forțezi cumva să tacă? a întrebat el. Probabil legându-le corzile vocale?

Lou a ridicat o mână la urechi, scoțând o bucățică de lână din fiecare.

— Ce spuneai?

Ne-am holbat cu toții la ea.

Dopuri de urechi. Își făcuse *dopuri de urechi* din plapuma hangiului. Beau i le-a smuls cu venerație, îndesându-le în propriile urechi.

— Ești un geniu al răului.

Dar Lou n-a râs. Doar a clipit nedumerită. Ochii i s-au fixat asupra camerei încet, de parcă fusese pierdută în gânduri. Încă mai ținea o piesă de lenjerie de corp într-o mână, când a întrebat:

— N-ar trebui să-i trimitem cumva un mesaj lui Claud? Despre Morgane?

Cuvintele veninoase ale femeii au răsunat în mințile noastre: „Momentul este acum. Copacii s-au mobilizat și o să le urmăm exemplul, lovind în plin și cu toată forța cât conclavul deliberează."

— Chiar ar trebui să-l prevenim și pe Blaise, ei doi ar trebui să știe despre Isla. Putem să organizăm un soi de apărare...

Nu mi-am putut abține un pufnet disprețuitor.

— Crezi că sirenele și vârcolacii pot organiza ceva?

Privirea ei a devenit brusc tăioasă.

— Cred că toate planurile pe care le-am organizat noi vreodată au fost o porcărie desăvârșită și s-au sfârșit cu un dezastru absolut.

— Avem nevoie de ei, a încuviințat Coco ferm, înșfăcându-și sacul și ridicându-se în picioare. O să le trimit mesaj de pe plajă.

A făcut o pauză.

— După ce Isla o să fie de acord să ne ajute.

Ca la un semnal, toți ne-am uitat la inelul de pe degetul lui Lou. Ea și l-a întors, neliniștită.

— Crezi că putem avea încredere în ea?

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui Coco, în capătul celălalt al camerei.

— Putem avea încredere în mama ta?

Coco a ridicat din umeri.

— Ne-am îndeplinit partea din înțelegere. Și apele împiedică neadevărul.

— Așa e.

Lou continua să-și răsucească inelul pe deget. Îl răsucea și-l răsrăsucea.

— Și... care-i treaba cu conclavul? Ce *deliberează*?

La asta a răspuns Jean Luc:

— Conducătorii religioși din întregul regat s-au adunat la Cesarine ca să aleagă un nou arhiepiscop. De asemenea... – și-a dres glasul, brusc foarte ocupat cu sacul său – *extrag* informații de la *madame* Labelle.

Cuvântul a picat greu, plin de subînțeles.

— Extrag, a repetat Lou.

Jean Luc nu s-a uitat la ea:

— Focul-iadului continuă să devasteze orașul.

— Ce înseamnă că *extrag*? l-a întrebat Coco, neabătută.

— Știi bine ce înseamnă.

Cu toții s-au întors spre mine, în tăcerea care a urmat. Am simțit cum îmi ard obrajii.

— Nu-mi pasă.

Lou a sărit în picioare.

— E mama ta.

— Am *spus* că nu-mi pasă.

Cu un mârâit, m-am răsucit pe un călcâi să mă întorc la cai – regretându-mi decizia de a mă alătura grupului, *ei* –, dar Célie a făcut semn spre sacul meu, încruntată.

— Ăăă... Reid? Sacul tău se mișcă.

Sacul meu se... Cuvintele și-au făcut loc până la creier o secundă prea târziu. Am aruncat o privire în jos.

Apoi mi-am azvârlit sacul în partea cealaltă a camerei.

Ceva dinăuntru a țipat când s-a izbit de perete. Semințe, haine și arme s-au răspândit din el, împreună cu ceea ce arăta ca un produs de patiserie și un... *șobolan*. Célie a țipat și a sărit în pat. Beau a sărit lângă ea. Lou totuși s-a aplecat ca să ia coptura, în timp ce șobolanul a țâșnit printr-o crăpătură din perete. A ridicat-o cu două degete.

— E ceea ce cred eu că e?

— De unde să știu eu?

Furios, am adunat semințele înapoi în punga lor. Jean Luc mi-a întins cămașa. Pantalonii. Le-am îndesat în sac fără nicio vorbă. Apoi am dat să smulg coptura de la ea.

— Indiferent ce e, e a mea.

Ea nu i-a dat drumul.

— E un rulou cu scorțișoară. L-ai avut la tine tot timpul ăsta?

Ruloul se rupea între degetele noastre.

— Nu-mi aduc aminte.

— Îți aduci aminte când l-ai cumpărat?

— Nu.

— În mod clar l-ai cumpărat pentru mine, atunci. E *al meu*.

— Nu e al tău...

Célie și-a dres glasul în timp ce noi continuam să ne luptăm pe ruloul evident mucegăit.

— Un șobolan tocmai *mânca* din ăla, corect?

— Nu l-a mâncat pe tot.

Cu ochii înflăcărați, Lou a tras tare și ruloul s-a rupt în două. A dat să muște din el.

Focul mâniei s-a aprins în pieptul meu și m-am repezit la el să-l iau.

— Dă-mi-l înapoi...

Coco i-a dat peste mână, aruncându-i ruloul înainte să-l ajung eu.

— Nu, a răspuns liniștită. N-o să facem asta.

Lăsând să cadă punga cu semințe în sacul meu, s-a întors să continue strânsul lucrurilor ei.

— Împăcați-vă, copii!

Lou și cu mine ne-am privit furioși.

FALIA

Lou

CEAȚA NE-A ÎNVĂLUIT CEVA MAI TÂRZIU ÎN ACEA după-amiază.

Am descălecat la capătul cărării, aruncând priviri în jur după vreun semn de viață. Constantin murise; asta însemna că apele rămăseseră fără gardian? Puteam pur și simplu... merge până la țărm? *Ar fi trebuit?*

— Beau, Célie și Jean Luc, voi ar trebui să rămâneți aici, pentru orice eventualitate, am șoptit eu. Magia Islei v-a protejat înainte, dar nu știu dacă va avea aceeași bunăvoință și de data asta. O să-i duc eu inelul.

M-am uitat la Coco.

— Vrei să vii și tu?

Fără un cuvânt, ea m-a luat de braț într-un admirabil efort de normalitate. Dar nu era nimic normal în locul ăsta. Nimic normal în felul în care, aproape simultan, ne-am aplecat să ne scoatem cuțitele din cizme. În pofida faptului că era ziuă, fumul încă ascundea soarele, iar ceața întuneca pământul într-un veșnic amurg. Aceasta din urmă s-a agățat de noi în timp ce coboram, densă ca apa, și ne limita vizibilitatea – motiv pentru care amândouă am țipat când mâna lui Reid s-a strecurat și m-a prins de cot.

— Nici să nu te gândești!

L-am dat la o parte cu un strigăt indignat:

— Nu mai *face* asta! Dacă vrei să vii și tu, bine, dar *anunță-te*, data viitoare! Ți-aș fi putut tăia mâna!

Coco și-a mijit ochii.

— El s-ar putea să fi plănuit ceva mai rău de atât.

Reid s-a uitat fioros la ea, ceața unduind în jurul siluetei lui înalte.

— N-am încredere în niciuna dintre voi. Nu vă las să-mi scăpați de sub ochi.

— Nu te faci tocmai agreabil pentru noi, a zis Coco, otrăvitor de dulce.

— Am o balisardă. Ar putea fi vrăjitoare pe-aici!

— O, dar *sunt* vrăjitoare aici!

El a scrâșnit din dinți.

— Manon le-ar fi putut spune ce-am furat. Ar putea să ne aștepte.

Ea s-a prefăcut că se gândește la asta un moment, înainte de a ridica din umeri.

— Prea bine. Câtă vreme nu-ți înfigi balisarda aia în mine, în schimb.

A fost o dovadă pentru cât de departe ajunseseră amândoi faptul că i-a întors spatele, trăgându-mă după ea. El ne-a urmat fără alte cuvinte.

Am mers pe cărare cât mai fără zgomot cu putință, trăgând cu urechea după orice sunet, dar nu s-a auzit nimic. Nici foșnet de frunze, nici valuri spărgându-se la mal sau țipete de pescăruși. Nu, liniștea era o creatură vie aparte, nenaturală și groasă, apăsătoare. Când am pășit pe plajă, am șovăit, clipind la abrupta lumină a soarelui, descoperindu-ne stând mai aproape unii de alții decât am fi stat de obicei.

— Aruncăm pur și simplu inelul în apă sau...?

De parcă șoapta mea rupsese un soi de vrajă, Angelica s-a materializat din apă ca un spectru, tăcută și eterică, apa șiroindu-i pe rochia de argint pur. Când ochii i s-au oprit asupra lui Coco, pe fața ei senină a înflorit un zâmbet care-ți tăia respirația.

— Cosette. Te-ai întors.

— Ți-am spus că mă întorc.

Scoțându-mi inelul de aur de pe mână, i l-am întins grăbită.

— Poftim! E al tău.

— Îți mulțumesc, Louise!

Zâmbetul i-a pălit când a examinat cercul de aur din palmă. Deși scânteia nevinovat în soare, amândouă știam mai bine. Povestea lui fusese plămădită din moarte și magie, contopite până deveniseră una singură.

— A trecut multă vreme de când n-am mai văzut inelul ăsta.

Plini de regret, ochii i s-au ridicat la Coco.

— Aproape douăzeci de ani, de fapt.

— Asta înseamnă că Isla este de acord să ne ajute? am întrebat.

Ea nu m-a băgat în seamă, în schimb apropiindu-se de Coco și luându-i mâinile într-ale ei.

— Fiica mea. Evenimentele s-au pus în mișcare. Mă tem că asta e ultima ocazie pe care o avem să ne vorbim.

Coco a dat să se desprindă, fără tragere de inimă.

— Ți-am spus că nu vreau să vorbim.

— Trebuie!

— Nu...

Angelica și-a coborât vocea la o șoaptă însuflețită, apropiindu-se, dar, în liniștea din jur, șoapta ei se auzea până departe. I-am auzit fiecare cuvânt.

— Te rog să înțelegi! Niciodată n-am vrut să te părăsesc, dar gândul c-ai fi fost captivă sub apă toată viața ta – ca un pești̦or într-un acvariu, examinată, admirată și curtată – nu l-am putut

îndura. Meritai mult mai mult. Crede-mă! Te-am vegheat mereu, dorindu-mi cu disperare să vin la tine, la suprafață.

Acum Coco și-a smuls mâinile dintr-ale ei.

— Și-atunci, de ce n-ai făcut-o?

— Știi răspunsul.

— Știu că ți-e *frică*.

— Ai dreptate, a continuat Angelica să șoptească, te-am abandonat în mâinile unei femei crude, în speranța c-o să te iubească și-o să-ți dea mijloacele cu care să-ți croiești propria cale – și ți le-a dat. Iar tu ai întrecut-o. Ne-ai întrecut pe amândouă.

— Vorbește cu mine, Vânătorule! am șuierat eu, dorindu-mi cu disperare ca Beau să nu-mi fi furat dopurile de urechi.

El m-a privit cu suspiciune fățișă.

— Despre ce?

— Orice. Orice-ți trece prin...

— Poți încerca să justifici cât dorești.

Coco n-a catadicsit să-și coboare vocea.

— De câte ori am vizitat plaja asta, plângând după tine? De câte ori m-ai ignorat?

— Ai fi trăit numai jumătate de viață cu mine, Cosette. Am vrut mai mult pentru tine.

Incapabilă să mă abțin, am aruncat o privire spre ele, văzând-o pe Coco uitându-se la mama ei fără să-i vină a crede.

— Cum rămâne cu ceea ce am vrut *eu, maman*? Tu și *tante*... tot ce v-a preocupat vreodată a fost dușmănia voastră stupidă. Eu sunt victima colaterală, nu-i așa? Eu sunt cea care suferă.

— Cu *toții* am suferit! a replicat tăios Angelica. Nu mă judeca greșit, Cosette! Mătușa ta și cu mine am fost printre primele din neamul vrăjitoarelor. Da, a dat ea din cap, văzându-i expresia nedumerită a lui Coco, am trăit o sută de vieți. Probabil chiar mai multe. Timpul trecea altfel pe-atunci.

Întorcându-se spre mine, a ridicat o mână nerăbdătoare:

— Vino, Louise le Blanc! Ar trebui să auzi și tu asta. O bătălie se pregătește la orizont, mai catastrofală decât orice a văzut vreodată pământul ăsta, și cu toții trebuie să ne jucăm rolurile. Acesta e al meu.

M-am apropiat, șovăielnic.

— Chiar nu avem timp pentru asta. Morgane a pornit deja spre Cesarine...

— Dacă vrei s-o învingi pe mama ta – și pe sora mea –, o să-ți faci timp.

Tonul ei nu îngăduia niciun protest și, în secunda următoare, a scos un cuțit cu lamă subțire din mânecă și și-a crestat ambele palme. Sângele ei a curs gros pe nisip și, din el, lujeri negri s-au ridicat luând forma unor jilțuri. A făcut semn spre ele, cu sângele încă șiroindu-i din mâini. Mici flori de aconit violacee au crescut în locul unde atingea nisipul.

— Stați jos! Acum! N-o să vă mai spun a doua oară.

Aconit însemna *atenție.*

L-am apucat de mânecă pe Reid și l-am forțat să stea jos, trântindu-mă pe jilțul meu fără alte cuvinte. Vizavi de mine, Coco a făcut același lucru, iar Angelica a rămas în picioare în centrul macabrului nostru mic cerc. S-a întors încet în loc, privindu-ne pe fiecare drept în ochi.

— Aceasta este povestea voastră, a tuturor, așadar ascultați acum și înțelegeți bine! La început, magia trăia în toate vrăjitoarele. Da, m-ai auzit bine, Louise, a adăugat ea când am dat s-o întrerup. Deși voi ne numiți pe noi Dames Rouges acum, magia străbunelor voastre era mai apropiată de-a noastră decât de-a voastră. Curgea prin sângele lor, zbârnâia prin venele lor. Ele trăiau în armonie cu natura, niciodată luând mai mult decât dădeau

în schimb și niciodată nesocotind căile naturale. Trăiau. Mureau. Prosperau.

Și-a înclinat capul.

— Eu am fost una dintre aceste vrăjitoare originale, ca și sora mea geamănă, Josephine.

— Ce s-a întâmplat? a șoptit Coco.

Angelica a suspinat.

— Ce se întâmplă mereu. Cu timpul, unele dintre noi și-au dorit mai mult – mai multă putere, mai multă libertate, mai multă *viață*. Când o sectă din neamul meu a început să experimenteze cu moartea, o mare falie s-a căscat între noi.

Angelica a îngenuncheat în fața lui Coco, luând-o de mâini, încă o dată.

— Mătușa ta a fost printre ele. Am implorat-o pe Josephine să se întoarcă, să uite de obsesia asta cu nemurirea, dar când am prins-o mâncând inima unui copil mic, nu i-am mai putut trece cu vederea stricăciunea. A trebuit să acționez.

O nouă viță s-a cățărat pe jilțul lui Coco din lacrimile Angelicăi. La fel ca aconitul, petalele au înflorit violacee, dar ăsta nu mai era aconit. Era mătrăgună.

— I-am interzis surorii mele să se întoarcă în Chateau le Blanc.

— Ai locuit acolo? am întrebat, uluită.

— Toate am locuit acolo. Asta încerc să-ți spun, Louise... asta e marea falie dintre Dame Blanche și Dame Rouge. Deși i-am interzis lui Josephine să se întoarcă, ea nu mi-a ascultat avertismentul, în schimb adunându-le pe cele care gândeau ca ea și organizând o rebeliune.

Cutremurându-se, s-a ridicat în picioare și vița de beladonă s-a ridicat mai mult, înfășurându-se pe speteaza jilțului lui Coco.

— N-am mai văzut niciodată atâta sânge.

M-am uitat lung la ea, cu inima bătându-mi puternic, în timp ce o altă amintire a apărut la suprafață: sânge curgând ca un râu din templu, îmbibând părul și poalele rochiilor vrăjitoarelor căzute în calea lui. *Falia.* Și, deodată, totul a căpătat sens – n-o văzusem pe Coco în amintirea aceea. O văzusem pe Angelica. *Angelica* fusese femeia fără față.

Ea și-a închis ochii acum.

— Le-au ucis. Pe cele din neamul nostru. Mamele și surorile, mătușile și nepoatele – toate au pierit într-o singură noapte, măcelărite ca animalele. În pofida tuturor acestora totuși, Josephine n-a putut să mă ucidă și pe mine. Nu după jurământul nostru de sânge.

— Nu putea să te tortureze, am spus, când mi-am dat seama.

— Nu, dar putea să mă exileze, ceea ce a făcut fără șovăială. Nu ne-am mai întâlnit mulți ani de-atunci.

Și-a cuprins coatele în mâini și a părut să se ghemuiască.

— Am privit de la distanță cum Dames Rouges ale ei au cules ce-au semănat, când au înțeles uriașul preț al victoriei lor – toți copiii de vrăjitoare născuți după masacru nu mai aveau niciun strop de magie în ei. Dacă a fost din pricina uciderii surorilor sau a Zeiței însăși care le-a blestemat, nu știu. Silite să-și extragă magia din pământ – și să urmeze ordinea naturală –, fiicele lor, primele Vrăjitoare Albe, le-au depășit curând ca număr pe strămoașele lor. Influența surorii mele a tot slăbit pe măsură ce experimentul ei a continuat, devenind de esență din ce în ce mai întunecată. Dames Blanches au început s-o suspecteze și, la momentul oportun, eu am profitat de ura lor, de frica lor, întorcându-mă la Chateau și alungând-o pe Josephine de pe tron.

Sărind în picioare, am început să mă plimb în sus și-n jos, cu gândurile răvășite și disparate.

— Dar n-am știut că tu *ai fost* o vrăjitoare de sânge.

— Nimeni n-a știut vreodată. Am păstrat secretul cu strășnicie de teama persecuției, ascunzând adevărul despre magia mea cu eforturi uriașe. Am fost o lașă – întotdeauna am fost așa –, dar în cele din urmă n-a contat. Când am sărit să-mi găsesc sfârșitul în L'Eau Mélancolique, Isla m-a salvat – sau, mai degrabă, a salvat inelul meu.

Și-a trecut degetul mare peste cercul de aur.

— Magia mea. Fără ea, nu sunt întreagă și, fără mine, nici L'Eau Mélancolique nu este. Din acest motiv Isla dorește să evit amestecul în războiul vostru. Ea nu înțelege că este, deopotrivă, și războiul *meu*.

Cu vocea gâtuită de emoție reținută, Coco a șoptit:

— Dacă Josephine moare, o să mori și tu.

Cuvintele ei au căzut ca niște bolovani în pieptul meu.

Brusc, Angelica s-a întors și, cu o mișcare atât de rapidă, încât a părut doar un tremur de aer, a retezat cu cuțitul mătrăguna înainte să se înfășoare în jurul gâtului lui Coco. Am scos un icnet de surpriză, Reid a tresărit și Coco a sărit în picioare cu o exclamație. Niciunul dintre noi nu-i observase tentaculele târâtoare, fructele mâhnirii și mâniei Angelicăi. Când a vorbit din nou, vocea îi era blândă:

— Trebuie să ne jucăm toți rolurile.

Coco s-a uitat lung la ea.

Am traversat cercul să-i strâng mâna lui Coco.

— Asta înseamnă că Isla *nu* ni se alătură?

Mâna Angelicăi s-a închis în jurul inelului ei.

— Isla e în multe feluri.

Trecând pe lângă noi, a pornit-o ușor spre apă. Jilțurile ei de viță-sălbatice s-au ofilit când Reid a venit lângă noi, iar florile ei de aconit s-au înnegrit până au devenit firișoare de cenușă.

— Dar mincinoasă nu e. Tu mi-ai înapoiat inelul și ai întrecut-o pe Morgane. Te-ai dovedit un aliat de nădejde, Louise. Deși ea nu poate interveni direct în evenimentele ce vor urma, le îngăduie melusinelor sale să aleagă singure dacă vor să vină, de partea voastră, în Cesarine. Îmi îngăduie și *mie* să aleg.

— Și ele o să vină?

— Și tu o să vii? a întrebat Coco în același timp.

Ea și-a înclinat capul.

— O să conduc eu însămi grupul celor dornice în Cesarine, peste trei zile.

— Ce e peste trei zile? a întrebat Reid, cu voce încordată.

Angelica a continuat să se îndrepte spre apă, care a rămas calmă și nemișcată. La marginea plajei, s-a oprit grațios, împreunându-și mâinile.

— Oracolul oferă un ultim dar.

Când trei potire de fier s-au materializat înaintea noastră, groaza a înflorit în măruntaiele mele. Reid s-a încruntat și a îngenuncheat iute să examineze unul.

— Beți din ape, a zis Angelica, și o să vedeți.

OAMENII BISERICII

Reid

POTIRUL DE FIER MI S-A PĂRUT FAMILIAR ÎN MÂNA mea când l-am ridicat la buze. *Prea* familiar. De parcă aș fi coborât un șir de trepte, dar o ratasem pe ultima. În secunda în care apa înghețată mi-a atins limba, o forță invizibilă m-a absorbit și-am căzut chiar dincolo de linia orizontului.

În secunda următoare, am reieșit la suprafață în sala de judecată a catedralei. Am recunoscut imediat băncile tari și pereții lambrisați. Lumina ca mierea. Lumânările de ceară curată. Pâlpâitul lor dansa prin încăperea în care fuseseră trase draperiile peste ferestrele ogivale cu vitralii. Păzisem ușile acelea boltite – în spatele podiumului, în spatele arhiepiscopului – în cel puțin douăzeci de rânduri în timp ce vinovații așteptau verdictul. Nu condamnaserăm mulți între aceste ziduri. Regele Auguste și garda lui se ocupau de infractorii obișnuiți, în timp ce vrăjitoarelor nu li se permitea niciun fel de proces. Nu, cei care depuneau mărturie aici erau cei acuzați de infracțiuni intermediare: conspirație, ajutor și adăpostire a vrăjitoarelor, chiar încercări de vrăjitorie. În anii pe care-i petrecuserăm în rândul Vânătorilor, doar câțiva, foarte rari, simpatizaseră deschis cu vrăjitoarele. Unii fuseseră momiți de putere. Alții fuseseră ademeniți de frumusețe. Iar alții își doriseră magia pentru ei înșiși.

Până la unul, bărbat sau femeie, fuseseră arși pe rug.

Am înghițit anevoie când Lou și Coco au aterizat lângă mine.

Împiedicându-se puțin, Coco s-a ciocnit de bărbatul cu păr alb de lângă noi. El n-a observat-o. Într-adevăr, când umărul ei a trecut prin brațul lui, nematerial, m-am încruntat. Asta însemna că ei nu ne puteau vedea.

— Iart-o, domnule! am murmurat, încercând o altă teorie.

El n-a răspuns.

— Nu ne pot nici auzi.

În pofida cuvintelor sale, Lou a vorbit în șoaptă. Își ținea privirea ațintită pe ceva din mijlocul încăperii. M-am întors. Am pălit. Încruntat și înverșunat, Philippe – odinioară camarad de arme – a târât-o pe mama pe podium. Ea fusese legată și i se pusese un căluș. Sângele, atât închegat și negricios, cât și proaspăt stacojiu, îi pătase întreaga rochie, iar corpul îi atârna fără vlagă. Drogată. Pleoapele i se zbăteau între somn și trezie.

— O, Doamne!

Coco și-a dus mâna la gură.

— O, *Doamne!*

Philippe nu s-a ostenit să-i dezlege mâinile. Pur și simplu i-a fixat urechea cu un cui în podium. Țipând, ea s-a trezit tresărind, dar mișcarea n-a făcut decât să-i îngreuneze poziția, sfâșiind cartilagiul. Țipetele ei s-au prefăcut curând în suspine la râsul lui Philippe. Sub influența drogurilor, nu se putea ține pe picioare, iar când s-a prăbușit la podea, urechea i s-a rupt complet.

Un văl roșu mi s-a așternut peste ochi. Am pornit înainte fără să mă gândesc, oprindu-mă doar când un alt bărbat s-a ridicat în sală. Ca și mai devreme, cu potirul de fier, i-am recunoscut fața – barbă căruntă, obraji scofâlciți, ochi furtunoși –, deși mi-a luat câteva secunde să-l pot plasa.

— Era necesar, Vânătorule?

Vocea lui aspră a străpuns tăios prin rumoarea din sală. Ca la un semn, toate vocile au amuțit. Toți ochii s-au întors asupra lui. Totuși, atenția lui nu s-a clintit de la Philippe.

— Dacă nu mă înșel, femeia asta a fost paralizată cu cucută, la sfatul vindecătorilor. Nu mai reprezintă nicio amenințare în starea ei de acum. Cu siguranță astfel de măsuri suplimentare sunt crude și neobișnuite?

Deși rostise ultima propoziție pe un ton interogativ, nimeni nu a confundat-o cu o întrebare. Critica din tonul său a răsunat clar.

Și în momentul acela am reușit să-l identific – stând între bănci, ținând o strachină cu tocană în mâinile lui noduroase. „Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu și-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă."

Achille Altier.

Cu toate acestea, nu mai era bătrânul gârbovit și arțăgos din biserica cimitirului. Își pieptănase și își pomădase barba. O tunsese frumos. Iar sutana lui strălucea magnific chiar și în semiîntuneric. Mai mult, ținuta lui era alta – mai dreaptă, mai mândră –, și se impusese în sală cu o ușurință pe care i-o invidiam.

Philippe s-a zbârlit, încordându-și umerii. Aruncând o privire în jur la fețele impasibile, dure, ale conclavului, a spus:

— E o vrăjitoare, părinte. Cu siguranță nicio precauție nu e exagerată.

— Susții că știi mai bine decât preoții din infirmeria noastră?

Philippe a pălit.

— Eu...

— Ei, haide!

Omul de lângă noi s-a ridicat și el în picioare, aproape la fel de înalt și de masiv ca și mine. În pofida părului său argintiu – des și lucios ca al unui bărbat mai tânăr –, radia tinerețe și vitalitate. Piele aurie. Trăsături clasice. Unii l-ar fi putut considera chiar

frumos. Ochii săi albaștri palizi totuși sclipeau de maliție. Dumnezeu îl crease opus lui Achille din toate punctele de vedere.

— Să nu ne grăbim să-l condamnăm pe Vânător Brisbois fiindcă ne protejează împotriva ibovnicei Diavolului, a cărei putere însăși stă în disimularea ei.

Și-a arcuit o sprânceană stufoasă și a adăugat:

— Deși trebuie să-l dojenesc pentru sângele pe care l-a vărsat pe podiumul nostru.

Philippe și-a plecat îndată capul.

— Îmi cer iertare, părinte Gaspard!

Părintele Gaspard. Mintea mea a umplut rapid golul. Părintele Gaspard *Fosse*. Am recunoscut numele din timpul petrecut de mine în nord, la Amandine. Acolo, își întemeiase cea mai mare parohie din regat în afară de Cesarine, creându-și un renume personal, pe parcurs. Arhiepiscopul nu se lăsase impresionat de ambiția lui, de șiretenia lui. De limba lui ascuțită. Eu adoptasem părerea arhiepiscopului de atunci. Nu-l plăcusem pe părintele Gaspard din principiu. Dar acum – întâlnindu-l pe omul însuși – mi-am dat seama că arhiepiscopul spusese adevărul. Cel puțin, în acest caz.

Părintele Gaspard nu era o față bisericească.

M-am încruntat la concluzia mea pripită. Ce văzusem ca să fac o asemenea presupunere? Apărase un Vânător de critică fățișă. Își lărgise congregația din parohie. Ambele ar fi trebuit să fie comportamente admirabile, biblice chiar, dar nu erau. Nu *erau* și nu înțelegeam – nici pe el, nici Biserica, nici înfierbântarea din pieptul meu sau senzația asta de furnicături pe pielea mea, de parcă-mi intrase la apă cu mai multe mărimi.

— Ești iertat, copile, a zis el, în pofida bărbii încărunțite a lui Philippe. Totul este iertat în urmărirea nobilei noastre cauze. Tatăl nostru îți cunoaște inima. În violența împotriva acestor creaturi îți forțează mâna.

Gaspard a coborât treptele spre Philippe. Încet. Aproape leneș. Elegant, mândru și superior. Părintele Achille și-ar fi putut rostogoli ochii. Cu toate acestea, a șchiopătat coborând și el treptele, urmându-i exemplul lui Gaspard în partea cealaltă a sălii. Cei doi s-au întâlnit de-o parte și de alta podiumului. A mamei mele.

Achille a pășit în fața ei. Roba lui i-a acoperit corpul în prostrație.

— El niciodată nu ne forțează mâna la violență.

— Destul, bătrâne!

Deși murmurase, vocea lui Gaspard încă mai reverbera în sala amuțită. Era atâta liniște, de-ai fi putut auzi și un ac căzând.

— Suntem aici ca să ardem vrăjitoarea, nu s-o cocoloșim.

Obrajii mi s-au încins de mânie, inexplicabil de jignit. Dar *n-ar fi trebuit* să fiu agitat, n-ar fi trebuit să fiu *jignit* și cu siguranță n-ar fi trebuit să simt îngrijorare pentru vrăjitoarea de jos. Dar față de Célie și Gaspard totuși nu-mi puteam explica deciziile.

Nu o mai iubeam pe Célie.

Nu-mi plăcea părintele Gaspard.

Și nu voiam ca mama – o vrăjitoare – să sufere. Nu voiam să fie arsă pe rug.

O rușine copleșitoare m-a cuprins la acest ultim gând și m-am așezat pe cea mai apropiată bancă. Disperat să-mi recapăt stăpânirea de sine. Când Lou s-a așezat alături, punându-mi o mână pe spate, m-am silit să număr până la trei, până la cinci, până la zece. Orice doar ca să-mi potolesc gândurile învălmășite. Știam ce-ar fi trebuit să fac. O vedeam clar în minte – să-mi scot cuțitul din teacă și să-i retez mâna. Să i-l împlânt în inimă.

La fel de clar, am tras-o mai aproape de mine și mi-am îngropat nasul în gâtul ei. I-am gustat cicatricea. I-am desfăcut picioarele, luând-o în poală, și am atins-o delicat, am atins-o nedelicat, am atins-o în toate felurile în care a vrut. Când buzele i s-au

întredeschis, mi-am furat numele de pe ele și l-am păstrat pentru totdeauna – nu un țipăt de durere, ci un strigăt de dorință.

„Așa atingi o femeie. Așa mă atingi *pe mine.*"

Durerea mi-a despicat țeasta în două la imaginile complete și m-am aplecat, apucându-mă de cap. Să alung cuvintele detestabile. Vocea detestabilă. Când în sfârșit s-au risipit și s-au îndepărtat, durerea a cedat, dar rușinea mea s-a amplificat mai fierbinte ca înainte. Insuportabilă. M-am mișcat ca să-i dau la o parte mâna de pe mine. M-am oprit în ultima clipă.

Când s-a aplecat peste umărul meu, părul ei m-a gâdilat pe obraz.

— Reid?

— Nu s-a luat încă o decizie, a mârâit Achille.

Gaspard a zâmbit. O felină cu un secret savuros.

— Bineînțeles că s-a luat. Nu te pot învinui pentru că nu știi asta, desigur, idealismul tău i-a înrăit pe mulți împotriva ta. Nu îndrăznesc să vorbească liber în prezența ta de teama de a nu fi criticați.

Când Achille nu i-a dat satisfacția unei replici – nici măcar o încruntătură, nici măcar un clipit –, el a continuat:

— De bună seamă totuși, îl vom aștepta pe Maiestatea Sa ca să calculăm voturile. O să sosească dintr-o clipă în alta.

S-a aplecat apoi ca să șoptească ceva la urechea lui Achille. O șoaptă adevărată, de data asta. Nu una prefăcută. Înțepenind, Achille a mormăit ceva în schimb. Ca și când i s-ar fi dat permisiunea, conclavul s-a lansat într-o discuție cu voce scăzută, toți așteptându-l pe tatăl meu să vină.

Lou stătea lângă mine.

— N-o s-o ardă de-adevăratelea. Nu-ți face griji!

Coapsa ei se lipise de-a mea. Am făcut un efort să mă dau mai la o parte.

— Ba o s-o ardă.

Coco s-a strâmbat și s-a așezat lângă Lou, bâțâind din picior agitată.

— Din păcate, cred că Reid are dreptate. Auguste probabil o s-o ardă cu Focul-iadului, de ciudă.

Lou s-a uitat la mine, alarmată.

— Ce facem?

— Nimic.

Când ea și-a ridicat o sprânceană, neimpresionată, m-am încruntat și-am adăugat:

— Noi nu *putem* face nimic. Chir dacă aș vrea s-o ajut – și nu vreau –, nu e timp. Mama este o vrăjitoare și o să ardă pentru păcatele ei.

— Și *tu* ești vrăjitor! s-a răstit Lou. Și chiar dacă n-ai fi fost, ai conspirat cu noi din plin.

Mi-a numărat fărădelegile pe degete, fiecare ca un cuțit cu lama vârâtă în otravă.

— Te-ai căsătorit cu o vrăjitoare – nu-mi aminteam –, te-ai culcat cu o vrăjitoare – mi-aș fi dorit s-o fi făcut –, ai ascuns și ai apărat o vrăjitoare de mai multe ori – mi-am închis ochii, simțindu-mi măruntaiele ca într-o gheară – și, mai grav de atât, *ai ucis* pentru o vrăjitoare. Pentru patru dintre noi, mai exact.

Am deschis ochii brusc. Ea și-a învârtit degetul între noi trei, apoi l-a îndreptat spre podeaua sălii.

— Și cea mai importantă dintre acestea își pierde sângele pe covorul ăla chiar în clipa asta. Din cauza ta, aș putea adăuga. Ea s-a sacrificat pentru *tine*. *Fiul* ei. Pe care îl *iubește*.

„Cei mai mulți dintre oamenii Bisericii nu și-ar primi nici propria mamă, dacă ea ar fi o păcătoasă."

Dar nici eu nu eram un om al Bisericii.

Mi-am încleștat pumnii și mi-am ferit privirea.

— Nu pot să fac magie.

— Ba poți.

Cu o voce degajată, examinându-și o cicatrice de pe încheietura mâinii, Coco a continuat:

— Și de multe ori. Ai făcut exerciții și când Lou nu era direct implicată, ceea ce înseamnă că *vrei* să uiți.

Când am deschis gura ca să răspund, să o reped, ea a dat din deget spre mine.

— Taci! Nu mă interesează scuzele tale. Isla ne-a dăruit această viziune, așadar, trebuie să fim atenți. Suntem aici cu un motiv.

M-am uitat furios la ea și ea la mine. Încrucișându-și brațele, Lou a pufnit. Încă mânioasă. Aveam asta în comun, se pare. După un moment, ea a întrebat:

— Ce are a face *madame* Labelle cu alegerea unui nou arhiepiscop?

— Se folosesc de punerea ei sub acuzație ca un soi de tribunal al lor.

N-ar fi trebuit să-i explic nimic ei. Nu m-am putut abține. Făcând semn din cap spre Achille și Gaspard, am adăugat:

— Aceia doi candidează pentru titlu.

Coco s-a strâmbat și a cercetat sala din ochi. Probabil pentru a vedea ceea ce Isla dorise să găsim.

— Achille are mai mulți sorți de câștig.

Lou s-a uitat la noi, de la unul la altul.

— Îl cunoașteți?

— El a fost preotul din Fée Tombe. Ne-a recunoscut din afișele cu persoane căutate, totuși ne-a dat adăpost peste noapte, ba chiar ne-a dat și de mâncare micul lui dejun. Nu l-a plăcut prea mult pe Beau, a adăugat Coco, de parcă ăsta era un alt punct în favoarea bătrânului. O să fie primul arhiepiscop decent pe care l-a văzut vreodată Belterra.

— N-o să fie.

Ca să-mi susțin afirmația, am făcut semn spre oamenii strânși drept în fața noastră. Își apropiaseră capetele ca să șoptească. Gâturi încordate. Voci reținute. Lou și Coco au schimbat o privire, înainte să se aplece spre ei ca să asculte.

— ... nu-l pune deloc într-o lumină bună, șuiera cel chel. Nu cu povestea lui.

— Ce poveste? a întrebat însoțitorul lui mai tânăr, dar la fel de chel.

Al treilea – de asemenea chel, dar cu o barbă lungă – a clătinat din cap.

— Presupun că n-ai de unde să știi, Emile, nu-i așa? S-a întâmplat înainte să te naști.

— Asta nu e prima dată când candidează, a spus primul chel, cu inexplicabilă ostilitate și un rânjet disprețuitor spre Achille. A mai candidat împotriva lui Florin, în timpul ultimului conclav, dar și-a retras candidatura în ultimul moment.

— N-a dat niciodată vreo explicație, a adăugat bărbosul. Doar s-a surghiunit singur în parohia aceea jalnică din nord.

— Bătrânul Florin a căpătat titlul și nimeni n-a mai auzit ceva despre Achille aproape treizeci de ani – până acum.

S-a auzit o bătaie în ușile boltite, iar oamenii au tăcut, uitându-se cum Philippe iese pe hol, închizând ușa în urma lui. Chelul bătrân a pufnit și și-a reluat bârfa malițioasă.

— Am auzit că fratele lui s-a încurcat cu o vrăjitoare. Nu mai știu cum îl chema.

— Audric, a răspuns bărbosul, cu o expresie gânditoare.

Spre deosebire de colegul lui, părea mai puțin înclinat să-l urască pe Achille. Se uita în jos, la omul în chestiune, aproape curios.

— Tata spunea că Achille i-a ajutat toată familia să treacă peste graniță.

Cel tânăr și-a strâmbat buzele disprețuitor:

— N-am știut că simpatiza cu vrăjitoarele.

— Cum nu?

Chelul i-a făcut semn spre locul unde Achille făcea scut în fața mamei mele.

— N-are nicio șansă să obțină votul. Nu cu modul în care bate apa în piuă – toată poliloghia lui despre pace și respect cu *creaturile* din regatul ăsta. Conclavul n-o să-l numească niciodată. În mod clar, izolarea i-a afectat judecata.

Lou a izbucnit, cu neașteptată vehemență:

— Credeți c-o să simtă ceva dacă îi tai limba?

Incapabil să mai stau locului, am coborât treptele spre mama.

— N-ai să te atingi de ei!

— De ce?

S-a grăbit să vină după mine.

— În mod clar e un *ticălos*...

Ușile boltite s-au deschis brusc, înainte să termine ce avea de zis.

Învești mântat într-o capă făcută din blana unui leu – a cărui coamă îi era etalată pe umeri –, tatăl meu a intrat cu pași mari în sala de judecată. Philippe și alți trei Vânători pe care nu i-am recunoscut îl însoțeau. Întreaga congregație s-a ridicat ca un singur corp și s-a înclinat respectuos la sosirea lui. Absolut toți. Chiar și Achille. Mi s-a strâns inima și m-am oprit brusc pe podium.

Ultima oară când îl văzusem, amenința cu tortura. Amenința cu șobolanii. Imediat, privirea mi-a coborât asupra mamei, care zăcea foarte nemișcată. Deși rochia ei fusese odată verde smarald, acum n-aș fi putut să-i descriu culoarea – o neplăcută nuanță de cafeniu, probabil. Am îngenuncheat să-i cercetez burta. Când ochii ei s-au întredeschis la această mișcare, am încremenit.

— Da, da, *bonjour*!

Auguste a fluturat o mână agitată. Azi nu zâmbea nimănui. Gata cu platitudinile goale. L-am studiat cu o ură din ce în ce mai mare. Părul îi rămăsese imaculat, desigur, dar ochii îi erau afundați în cap, cu cearcăne adânci. Degetele îi tremurau inexplicabil. Și le-a ascuns în capă.

— Nu pot să stau mult. Deși focul ăsta al dracului a mai scăzut puțin – câțiva din încăpere au făcut ochii mari la înjurătură, dar Auguste nu și-a cerut scuze –, tămăduitorii cred că în sfârșit au găsit soluția: o plantă rară din La Forêt des Yeux.

Înaintând, i-a făcut semn lui Achille să se dea la o parte de lângă mama.

— Hai să terminăm cu asta!

Coco a pufnit și a murmurat:

— Nu există nicio *soluție*, fruct sau altceva.

M-am încruntat.

— De unde știi?

— Pentru că focul a pornit din mâhnirea inimii mele.

Cu o mină solemnă, s-a uitat drept în ochii mei și a adăugat:

— Și nu există soluție pentru mâhnire. Numai timp. Focul se poate să fi scăzut, da, însă n-o să se stingă niciodată cu adevărat.

Lou a încuviințat cu un semn din cap, uitându-se la mama, iar mama... jur că se uita și ea la Lou. Lăsându-se pe vine lângă ea, Lou i-a pus o mână pe braț, în timp ce Auguste și-a continuat tirada:

— Cunoaștem cu toții fărădelegile acestei creaturi.

Arătând-o cu degetul, a rânjit batjocoritor.

— Cu gura ei și-a recunoscut vinovăția. Este o vrăjitoare. Una puternică. A promis să stingă acest lac de foc negru în schimbul vieții ei, dar *Dumnezeu* ne-a găsit leacul. Tămăduitorii au început deja să-l testeze. Până la sfârșitul săptămânii, au promis un stingător pentru Focul-iadului și, atunci, vrăjitoarea asta va arde pentru păcatele ei.

„Vrăjitoarea asta." Cuvintele n-ar fi trebuit să mă irite. *Era* o vrăjitoare. Dar era, de asemenea, mama mea și fosta *lui* amantă. Se culcase cu ea. Ba chiar o și iubise cândva, după spusele ei. Ea cu siguranță îl iubise. Acum, burta îi sângera de la mușcăturile șobolanilor; a ridicat o mână distrusă spre obrazul lui Lou. Iar Lou a încercat, dar n-a reușit, să i-o țină, mâna ei trecând prin a mamei fără s-o poată apuca.

Abia atunci m-a izbit înțelesul cuvintelor lui: „Până la sfârșitul săptămânii". Curajul mi-a pierit imediat. Ea avea să ardă la sfârșitul săptămânii. Un timp prea scurt ca să ajungem noi la ea. Mult prea scurt.

Câțiva din auditoriu au aplaudat dezlănțuirea regelui – inclusiv bărbatul chel –, dar numai Achille a scos o exclamație de protest.

— Maiestate, există niște protocoale de urmat. Fără un arhiepiscop ales, conclavul trebuie să dea un vot oficial...

— Ah!

August a strâmbat din nas când s-a întors spre el.

— Dumneata din nou, părinte...?

— Achille, Maiestatea Voastră. Achille Altier.

— Achille Altier, îți dai seama că sprijinul Coroanei e necesar să obții episcopatul?

— Preferabil. Nu necesar.

Auguste a ridicat o sprânceană, scrutându-l cu o expresie nouă.

— Serios?

— Te rog, Achille! a intervenit mieros Gaspard. Porunca Maiestății Sale e divină. Dacă el declară că vrăjitoarea va arde, atunci vrăjitoarea va arde.

— Dacă porunca lui e divină, a bombănit Achille, n-ar trebui să aibă nicio ezitare să supună chestiunea la vot. Rezultatul va fi în acord cu voința lui.

— *Ceea ce* s-ar și cuveni.

Auguste l-a fulgerat cu privirea, apoi și-a ridicat brațele, adresându-se întregii săli, cu voce tăioasă și nerăbdătoare. Scoasă din sărite.

— L-ați auzit pe acest om. Părintele vostru Achille ar dori un vot, și un vot o să aibă. Toți cei în favoarea arderii acestei vrăjitoare, ridicați mâna.

— Stați!

Achille și-a ridicat și el brațele, cu ochii holbați de spaimă.

— Vrăjitoarea s-ar putea dovedi totuși valoroasă! Tămăduitorii nu și-au perfecționat încă stingătorul – dacă el dă greș, dacă noi o ardem pe această femeie, ce speranță mai avem să stingem focul?

A continuat, adresându-i-se lui Auguste:

— Cunoștințele ei s-au dovedit valoroase pentru tămăduitori. Pot să aduc și pe altcineva care să depună mărturie.

Auguste i-a răspuns printre dinți:

— N-o să fie necesar. Conclavul acesta a auzit destul din aiurelile dumitale ridicole.

— Cu tot respectul, Maiestatea Voastră, căutarea cunoașterii nu e ridicolă. Nu când e în pericol viața unei femei...

— Ai grijă, părinte, altminteri o să-ți consider spusele erezii!

Achille și-a închis brusc gura, dispărând în barba lui, iar Auguste s-a adresat încă o dată congregației:

— Hai să încercăm din nou, bine? Toți cei în favoarea arderii vrăjitoarei?

Toate mâinile din sala de judecată s-au ridicat. Toate, mai puțin una. Deși Achille a urmărit cu o expresie impenetrabilă cum colegii lui decid soarta mamei, și-a păstrat ambele mâini lipite pe lângă corp. Ferm. De neclintit. Chiar și sub privirea amenințătoare a regelui.

— Se pare c-ai fost depășit la numărul de voturi, l-a zeflemisit Auguste. Porunca mea *e* divină.

— O să te salvăm noi, i-a șoptit furioasă Lou lui *madame* Labelle. Nu știu cum, dar o să te salvăm. Promit!

Madame Labelle se poate să fi clătinat din cap.

— De ce să așteptăm până la sfârșitul săptămânii? a întrebat Achille, cu vocea tremurând de efortul de a se stăpâni. Ai decis pentru noi. De ce nu o ardem pe vrăjitoare acum?

Auguste a chicotit și a trântit o mână amenințătoare pe umărul lui Achille.

— Pentru că ea este doar momeala, bătrân nesăbuit. Avem un pește mult mai mare de prins.

Spre Philippe, regele a spus:

— Răspândește vestea în lung și-n lat prin tot regatul, căpitane. *Madame* Helene Labelle va arde – s-a întors cu o privire ascuțită la Achille –, și oricine se va împotrivi o să aibă aceeași soartă.

Achille s-a înclinat, țeapăn.

— Trebuie să vă ascultați conștiința, Maiestatea Voastră. Eu trebuie să mi-o ascult pe a mea.

— Vezi cum faci astfel încât *conștiința* aia a dumitale să te conducă afară din catedrală, peste trei zile. La apusul soarelui, dumneata o să-i aprinzi rugul.

Cu acestea, a ieșit cu pași mari pe ușile boltite, iar sala de judecată a pierit în fum.

PARTEA A IV-A

Qui sème le vent, récolte la tempête.
Semeni vânt, culegi furtună.
— proverb francez

CUM ARATĂ FERICIREA

Lou

DEȘI ANGELICA ȘI POTIRELE EI DE FIER DISPĂRUseră când am ieșit din nou la suprafață, Beau, Célie și Jean Luc pluteau în golfuleț într-o barcă de pescari. O *barcă de pescari*. Célie zâmbea cu entuziasm palpabil de pe platforma de la pupa, ținând strâns de cârmă cu ambele mâini. Dar zâmbetul i s-a topit rapid când ne-a văzut figurile sumbre și a strigat:

— Ce s-a întâmplat?

Am așteptat până ne-am suit în barcă înainte să-i răspund:

— Darul Islei a fost naspa.

N-aveam să fim în stare să ajungem în Cesarine înainte ca *madame* Labelle să moară pe rug. Când Coco a spus asta – explicând hotărârea conclavului, intervenția părintelui Achille și ultimele cuvinte ale lui Auguste –, Beau a bătut cu palma în pupa.

— *Ăsta* e darul ei. Sau, mă rog, al Angelicăi. O să ne ducă acolo la timp. A ridicat din umeri și a adăugat: Nu mi-aș face griji pentru tata. Are talent în a juca teatru, dar știe ce face chiar mai puțin decât noi.

— Nu l-ai văzut.

Mi-am stors părul, înjurând frigul. Șuvițele începuseră deja să înghețe și mi se făcuse pielea ca de găină pe tot corpul.

— N-a jucat teatru. Știe c-o să venim s-o salvăm pe *madame* Labelle. Plănuiește să ne prindă în capcană, cum a făcut înainte.

Am privit la barca șubredă.

— Și cu *asta* n-o să ajungem prea curând în Cesarine.

— Ba da.

Înghiontind-o pe Célie să se dea la o parte, Beau a făcut semn din cap spre Jean Luc, care a coborât pânza, și barca a început să lunece pe apă cu viteză.

— Am învățat să navighez de la trei ani.

Și-a înălțat încrezut o sprânceană spre Coco, adăugând:

— Amiralul Marinei Regale însuși m-a învățat.

Lângă mine, Coco își freca brațele să se încălzească, iar Reid își încordase toți mușchii, refuzând să tremure în ciuda faptului că avea buzele vinete. Célie ne-a îndemnat să ne luăm niște pături din cabina de sub punte. Dar păturile n-aveau să ne ajute. Nu cine știe ce. Șovăind, am căutat structurile albe, făcându-mi curaj când au apărut, sclipitoare. M-am încruntat la senzație – amploarea posibilității încă mă speria, dar, după o secundă sau două de obișnuință, m-am simțit... bine. Ca atunci când te întinzi după ce ai stat prea mult într-o singură poziție. Mai curios încă, în loc să mă atragă spre Chateau le Blanc, magia părea să mă atragă spre...

„Ceea ce contează acum este dacă tu – La Dame des Sorcières – încă mai consideri locul ăsta ca fiind căminul tău. Dacă nu, e logic că magia ta nu-l mai protejează. Ea se va îndrepta spre noul tău cămin. Indiferent care e acela."

Era foarte ușor să trag de un fir acum. O explozie de aer cald i-a învăluit pe Reid și pe Coco – apoi și pe mine – și am privit, năucită, cum zăpada de pe cărare s-a topit. Căldură pentru căldură. Structura albă a dispărut odată cu ea.

— Cum ai făcut asta? a întrebat Coco, suspicioasă.

— Am topit zăpada.

— Credeam că natura cere sacrificii?

Și-a mijit ochii, cercetându-mă iute, din cap până-n picioare, după vreun semn de vătămare.

— Cum e topirea zăpezii un sacrificiu?

Am ridicat din umeri neajutorată, având dificultăți să-mi explic și mie această stranie putere nouă. Morgane păruse nelimitată ca Regină a Vrăjitoarelor și – cel puțin în forma asta naturală – probabil că fusese.

— Eu *sunt* zăpada.

Coco s-a uitat perplexă la mine drept răspuns. Toți s-au uitat. Până și Célie, care se întorsese cu niște pături ușor mucegăite. Mi-am înfășurat-o pe a mea pe umeri, cufundându-mă în căldura ei. Structura magică ne uscase, e adevărat, dar vântul tăios încă rămăsese. Am încercat și probabil n-am reușit să explic.

— E de parcă... înainte, magia mea se simțea ca o *legătură* cu strămoașele. Îmi dobândeam structurile prin ele. Acum, ca Regină a Vrăjitoarelor, *sunt* ele. Sunt cenușa lor, pământul lor, magia lor. Sunt zăpada și frunzele și vântul. Sunt... nemărginită.

A fost rândul meu să clipesc perplexă, să mă holbez. Probabil explicația mea sunase ca delirul unei țicnite, dar nu știam cum altfel să descriu. Probabil *nu se putea* descrie în cuvinte.

— Dar... – Coco și-a dres glasul, vizibil stingherită – ai auzit ce s-a întâmplat cu mătușa mea când n-a mai avut opreliști și contraponderi. Ea și cele care au urmat-o au mers prea departe. Și-au măcelărit propriul sabat drept rezultat, iar Zeița le-a pedepsit... A pedepsit-o și pe mama ta, de asemenea.

— Zeița i-a dat mamei o șansă să-și răscumpere greșeala la Mascarade des Crânes. I-a dat un avertisment. Fiindcă Morgane nu i-a dat curs, Aurore i-a revocat binecuvântarea. Vezi? Există opreliști și contraponderi. Iar eu nu pot...

Mi-am întors privirea înăuntru, examinând structurile.

— ... nu pot să fac nimic *nenatural* cu ea. Cel puțin, nu cred că pot. Nu pot ucide pe nimeni sau...

— Moartea este naturală, a zis Reid, uitându-se hotărât peste parapet.

Cum nu ieșiserăm încă din L'Eau Mélancolique, apa de dedesubt nu începuse să se încrețească în valuri. El și-a strâns pătura pe lângă corp și a înghițit în sec.

— Toată lumea moare, în cele din urmă.

— Da, am zis încet, amintindu-mi ultimele cuvinte ale lui Ansel.

Ale lui păruseră cumva o alinare, o binecuvântare. Ale lui Reid, dimpotrivă. Păreau mai degrabă o amenințare – nu, o promisiune. M-am încruntat iarăși, cercetându-i atent fruntea înnegurată, expresia deprimată. Pentru prima oară de când își pierduse amintirile – în afară de conversația noastră la beție – nu mai radia rea-voință. Nu-și mai ținea o mână pe bandulieră.

— Moartea este naturală, dar uciderea nu e.

Ridicând din umeri, n-a mai zis nimic.

M-am abținut să mă duc mai aproape de el.

— Ești bine, Vânătorule? Beau are dreptate. O să ajungem la mama ta la timp...

El s-a întors pe un călcâi și a coborât sub punte mai înainte să pot sfârși de vorbit, trântind ușa.

O tăcere stingheritoare s-a lăsat în urma lui și mi-am simțit obrajii fierbinți.

Coco a scotocit prin sacul ei, stând cu spatele la vântul înghețat.

— N-ar trebui să ai nevoie de o lecție ca să știi că vrea să te duci după el.

A scos din sac o bucată de pergament, o sticluță de cerneală și o pană, așezându-se pe podeaua bărcii. Fără alte pregătiri, folosind un genunchi în chip de pupitru, a început să scrie un mesaj. Lui Claud, probabil. Lui Blaise.

— Asta dacă nu chiar ai nevoie de o lecție? Te-aș putea învăța o cale excelentă de a ușura stresul...

— Știu *destule* căi de a ușura stresul, mulțumesc!

Cum vântul îi făcea cu neputință să țină pergamentul nemișcat, am fluturat o mână. S-a oprit pentru un moment, oprind și barca totodată. Tocmai ajunseserăm la întinderea mai largă a mării și valurile în sfârșit se spărgeau de cârmă.

— Dar el n-ar fi interesat de niciuna dintre ele.

— O, ba cred că e *foarte* interesat.

Zâmbetul ei ironic s-a stins și s-a uitat în sus, concentrată, bătând ușurel cu pana pe hârtie.

— Ce îi spun lui Claud?

Resemnată, m-am așezat lângă ea, întinzându-mi pătura s-o acopăr și pe ea. Dincolo de puntea mică, Beau manevra cârma, în timp ce Célie stătea cocoțată pe singura bancă a bărcii. Jean Luc s-a dus la ea.

— Tata s-ar putea să plănuiască să ne prindă în capcană, a admis Beau, dar tot avem ceva în avantajul nostru.

A arătat spre Célie și Jean Luc.

— Îi avem pe ei doi, de data asta. El nu știe despre ei.

— Știe că mi-am abandonat postul, a mormăit Jean Luc.

Coco a clătinat din cap.

— Dar nu știe *de ce*. Dacă este la curent cu absența lui Célie – lucru de care mă îndoiesc, cunoscându-l pe Tremblay –, ar putea să suspecteze că ai plecat cu ea, însă nimeni nu va crede vreodată că ea ne căuta pe noi, cu atât mai puțin că s-a aliat cu noi. Nu după tot ce s-a întâmplat.

— Așadar, avem un element surpriză.

La marginea minții, un plan a început să mi se contureze. Nu l-am cercetat cu prea multă atenție, preferând să mă joc în neștire cu un fir desprins din pătură. Îngăduindu-i să capete formă. Nu avea

să rezolve problema Morgane – deși, într-adevăr, problemă părea un cuvânt prea slab pentru tabloul pe care ni-l descrisese Angelica. „O bătălie se pregătește la orizont, mai catastrofală decât orice a văzut vreodată pământul ăsta."

Nu ne puteam concentra pe asta, acum. Planul se schimbase. *Madame* Labelle avea să fie prima, și apoi... *apoi* veneau bătăliile catastrofale. Am tras de fir cu putere, destrămând o parte din pătură.

— Nu vom putea să ne strecurăm în oraș nedetectați. N-am putut s-o facem nici înainte, când nimeni nu știa că venim. Acum ne vor aștepta.

— Aud cumva un *dar*? a întrebat Beau.

Mi-am ridicat privirea la el. Mi-am ridicat privirea la toți ceilalți.

— Poate că nu e nevoie să ne strecurăm nedetectați. Poate că ne vom anunța sosirea.

Am zâmbit puțin, deși nu mă simțeam dispusă să zâmbesc.

— Poate că-i lăsăm să ne aresteze.

— *Ce?!* a exclamat Beau.

— Nu, ascultă!

M-am aplecat, arătând din nou spre Célie și Jean Luc.

— Avem o aristocrată cu dorință de moarte și un Vânător îndrăgostit nebunește de ea. Un *căpitan*. El e mortal de priceput și bine pregătit, și – mai important – are respect față de Coroană și față de Biserică. Dacă Célie a pornit la drum din dorința de răzbunare – împotriva mea, împotriva lui Reid, împotriva tuturor vrăjitoarelor –, *bineînțeles* că el a urmat-o. *Bineînțeles* că ne-a învins și ne-a prins și bineînțeles că ne aduce înapoi în Cesarine ca să ardem pe rug. L-a arestat chiar și pe nelegiuitul prinț moștenitor.

— O să vă arunce pe toți în temniță.

Vântul ciufulea părul rebel al lui Coco, în timp ce ea cântărea planul cu voce tare.

— Aceeași temniță în care o țin pe *madame* Labelle.

— Exact! am încuviințat. Jean Luc poate lua locul gardianului și eu o să folosesc magia ca să ieșim cu toții.

— O să-ți injecteze cucută, a zis Jean Luc.

— Nu și dacă ai făcut-o tu deja.

Ca să ilustrez, m-am lăsat moale peste Coco de parcă aș fi fost paralizată, cu capul bălăngănind pe umărul ei.

— Uiți că sunt o mincinoasă desăvârșită și că frăția Vânătorilor are încredere în tine.

— Dacă evadați în tura mea de strajă, o să știe că v-am ajutat. O să-mi revoce căpitănia.

Atunci Coco, preocupată să scrie planul nostru – tăind propunerile și scriind altele noi pe măsură ce apăreau –, și-a ridicat capul cu o expresie întunecată:

— O să-ți facă mult mai mult rău decât atât.

Scoțându-și un cuțit de sub pelerină, și-a crestat o linie subțire pe antebraț, așezând tăietura deasupra hârtiei. Cu fiecare picătură de sânge, hârtia sfârâia și dispărea.

Către mine, a zis:

— L-am rugat pe Claud – și presupun că și pe Zenna și Seraphine – să-l găsească pe Blaise și să ne întâlnim cu toții la Léviathan, după aceea. Dacă au reușit să-i vindece pe Toulouse, Liana și Terrance, o să fie în stare s-o vindece și pe *madame* Labelle.

Jean Luc nu mai zicea nimic. Célie s-a dat mai aproape de el, luându-l de mână și împletindu-și degetele cu ale lui.

— Este lucrul corect de făcut, Jean Luc. Vânătorii au menirea să-i protejeze pe nevinovați. *Madame* Labelle n-a făcut nimic decât să-și iubească fiul. Dacă n-ar fi fost sacrificiul ei, regele Auguste l-ar fi torturat în schimb pe Reid.

— De asemenea, a zis Beau, strângând din buze, nu c-aș vrea să cobesc, dar căpitănia ta n-o să mai conteze dacă Morgane îi ucide pe toți.

— Cam are dreptate, a zis Coco.

Jean Luc și-a închis ochii, cu o figură chinuită și încordată. Deasupra noastră, pescărușii țipau în lumina cernută a soarelui și, la tribord, valurile se spărgeau de țărmul îndepărtat. Deși nu-l cunoșteam pe Jean Luc, își purta emoțiile la vedere cum își purta și haina – o haină pentru care muncise din greu s-o obțină. Mai greu decât cei mai mulți. Și tot acel efort – toată durerea, toată invidia, toată pica – ar fi fost degeaba dacă ne-ar fi ajutat acum. Făcând *lucrul corect*, ar fi pierdut totul.

Nu, nu-l cunoșteam pe Jean Luc, dar îl înțelegeam mai bine decât cei mai mulți.

După încă un moment, el și-a coborât bărbia în piept, încuviințând. Cu jale.

— Desigur. Spuneți-mi doar ce să fac!

— Îți mulțumesc, Jean! a zis Célie, sărutându-l pe obraz.

Ultima bucățică din pergament a dispărut cu sângele lui Coco. Mesajul fusese trimis.

În loc de ușurare totuși, o groază nouă mi s-a strecurat în oase. O groază nouă și o mânie veche. Cea din urmă îmi clocotea imediat sub piele, când m-am uitat la ușa cabinei. Jean Luc avea să ne ajute, da, la fel și Claud și Blaise. Aveam un dragon de partea noastră. Și o vrăjitoare ancestrală. Melusine și vârcolaci. O zeiță îmi dăruise magia de Regină a Vrăjitoarelor, așa că îmi puteam schimba înfățișarea – puteam modifica însăși materia naturii – cu o fluturare de mână. Morgane nu știa că eu exist și Auguste nu știa de planul nostru. Niciodată nu mă mai bucurasem de așa un element surpriză – într-adevăr, niciodată nu mai fuseserăm atât

de pregătiți pentru ce avea să urmeze. Planul nostru era excelent. Cel mai bun pe care îl puseserăm la cale vreodată.

Cu excepția unei foarte înalte și foarte *nesuferite* probleme.

Ochii mei ar fi putut sfredeli ușa aia.

Urmărindu-mi privirea, Coco m-a împins în umăr.

— Du-te să vorbești cu el!

— N-o să fie niciodată de acord.

— N-ai de unde ști până nu încerci.

Am pufnit zeflemitor.

— Ai dreptate. Probabil o să *adore* acest plan. O să-i dea o șansă să acționeze potrivit fanteziilor lui de martir. La naiba, probabil va dori chiar să fie biciuit la stâlpul infamiei, din dezgust pentru propria persoană sau de rușine sau... din vreun simț al *datoriei* rătăcit.

Ea mi-a rânjit pieziș.

— Nu asta am spus.

— Asta ai vrut să spui.

— Ba nu.

Punându-și un braț pe după mijlocul meu, s-a aplecat și a coborât vocea:

— Poftim, prima ta lecție în seducție: sinceritatea e al dracului de sexy! Nu, nu ce crezi tu, a adăugat ea, când am pufnit din nou. Sinceritate înseamnă mai mult decât să-i spui cine obișnuiai să fii, cine obișnuia *el* să fie, cine obișnuiați să fiți împreună. Ai încercat asta și n-a mers. Trebuie să-i *arăți*. Îngăduie-ți să fii vulnerabilă, ca și el să poată fi vulnerabil. Genul ăla de sinceritate – genul *ăla* de sinceritate e intim. E crud.

M-am dat cu capul de copastie, oftând adânc.

— Uiți că sunt o mincinoasă. Nu *practic* sinceritatea.

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

— O practici cu el.

— El e al naibii de exasperant!

— Este.

— Îmi vine să-i scot ochii.

— Sunt complet de acord.

— I-aș fura balisarda ca să-i rad sprâncenele cu ea.

— Mi-ar plăcea s-o faci.

— O să fiu sinceră, dacă vrei.

Și-a întors brusc fața spre mine, confuză, și i-am susținut ferm privirea.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat suspicioasă.

După felul în care ochii i-au fulgerat spre Beau totuși – atât de rapid, că ar fi putut să-mi scape –, știa *exact* ce voiam să spun. M-am prefăcut că-mi cântăresc cuvintele, bătându-mi bărbia cu un deget.

— Ei bine... Célie mi-a povestit despre un anume sărut.

Ochii ei s-au îngustat a avertisment.

— Célie ar trebui să-și vadă de treburile ei.

— Se pare că și tu ar trebui să-ți vezi de treburile tale.

Mi-am reținut un rânjet la expresia ei ucigașă.

— Ei, haide! Parcă ziceai că sinceritatea e al dracului de sexy?

Și-a luat brațul de după umerii mei, încrucișându-l cu celălalt. Strângându-se mai bine în pături.

— Nu proiecta ceea ce e între tine și Reid asupra lui Beau și a mea! Noi n-avem o poveste de dragoste formidabilă, completă. Nu avem o iubire scrisă în stele. Noi ne-am cuplat ocazional și atâta tot.

— Coco, Coco, Coco!

M-am împins eu în umărul *ei*, de data asta.

— Cine e mincinoasa acum?

— Nu mint.

— Parcă ziceai că sinceritatea e *crudă*? Parcă ziceai că e *intimă*?

Ea s-a strâmbat și și-a ferit privirea, strângând medalionul de la piept.

— Prea crudă. Prea intimă.

Zâmbetul mi-a pierit încet la durerea din glasul ei.

— Când a fost ultima oară când ai fost vulnerabilă față de cineva?

— Sunt vulnerabilă față de tine.

Dar eu nu intram în discuție și o știa. Mi-am stors creierii să-mi amintesc despre relațiile serioase ale lui Coco – o vrăjitoare pe nume Flore, Babette și Beau. Nu știam dacă trebuie să-l socotesc și pe Ansel. Emoțiile acelea fuseseră serioase, e drept, dar nereciproce.

— E... e vorba despre Ansel? am întrebat, șovăind.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu. Apoi: Mă rog, nu mai este.

Umerii i s-au pleoștit și brațele i-au căzut pe lângă corp. Se uita la palmele ei din poală.

— A fost, la început. Dar el... m-a vizitat în Apele Melancolice, Lou.

Mi s-au umezit ochii.

— Știu.

N-a părut șocată de revelație, privirea ei întorcându-se în schimb înăuntru. De parcă nici nu mă auzise.

— Mi-a spus că vrea să fiu fericită. A spus că, dacă Beau putea face asta, n-ar trebui să ezit.

A clătinat tristă din cap.

— Dar eu nici nu știu cum arată fericirea.

— Ba firește că știi...

— Ceea ce știu, a continuat ea hotărâtă, vorbind peste mine, este că nu e treaba lui Beau să-mi arate. Nu e treaba nimănui decât a mea. Dacă eu nu mă pot face singură fericită, cum ar putea el? Cum ar putea mama sau mătușa sau surorile mele?

Ah! O tăcere de-o clipă a pulsat între noi când piesele s-au așezat la locul lor. M-am uitat la ea, dorindu-mi să strâng în brațe umerii aceia încordați. Intenționat sau neintenționat, Coco fusese părăsită de toate persoanele pe care îndrăznise să le iubească. Mai puțin de mine. Nu era nicio coincidență că își îngăduise să fie vulnerabilă față de o singură persoană. Totuși... mi s-a strâns inima când m-am uitat la Beau, care arunca priviri pe ascuns în direcția noastră din trei în trei secunde.

— El nu e ca ele, am șoptit eu.

Ea s-a strâmbat, răspunzând:

— E un *prinț*.

— Iar tu ești o prințesă.

— Conducem două popoare diferite. Al lui o să aibă nevoie de el, iar al meu o să aibă nevoie de mine. Uită-te în jur, Lou!

Și-a deschis larg brațele, de parcă Morgane, Josephine și Auguste se aflau acolo cu noi, în momentul acela.

— Indiferent cum o să se sfârșească în Cesarine, regatele noastre nu sunt în acord. N-o să fie niciodată. Nu putem avea niciun viitor împreună.

Mi-am arcuit o sprânceană, repetându-i întocmai cuvintele:

— N-ai de unde ști până nu încerci.

S-a uitat urât la mine, fără să zică nimic, și atunci am luat-o de mâini.

— Nu, ascultă-mă, Coco. Dacă nu-l vrei pe Beau, bine. Îți promit că n-o să mai spun un cuvânt. Dar dacă îl vrei – și dacă el te vrea pe tine –, împreună o să găsiți o cale. O s-o faceți să meargă.

Fără să vreau, m-am uitat din nou la ușa cabinei.

— Numai voi puteți decide cum arată fericirea voastră.

Ea mi-a strâns mâinile mai tare, cu lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Ți-am mai spus, Lou. Eu nu *știu* cum arată fericirea mea.

— E în regulă să nu știi.

Am ridicat-o în picioare, ca s-o îmbrățișez în sfârșit. Beau, Célie și Jean Luc și-au oprit conversația cu voce joasă ca să ne privească, surprinși. Nu i-am luat în seamă. Nu-mi păsa.

— Nu e în regulă să încetezi să încerci. Trebuie să *încercăm*, Coco, altminteri n-o să aflăm niciodată.

Coco a dat din cap lângă obrazul meu, iar cuvintele ei mi-au răsunat în minte.

„Sinceritate înseamnă mai mult decât să-i spui cine obișnuiai să fii, cine obișnuia *el* să fie, cine obișnuiați să fiți împreună. Ai încercat asta și n-a mers. Trebuie să-i *arăți*."

Încă o dată m-am uitat la ușa cabinei. Mânia a rămas, bineînțeles – mereu veche –, dar groaza fusese înlocuită de o hotărâre de fier. De un țel nou-descoperit. Fericirea mea îl includea pe Reid și n-aveam să încetez niciodată să mă lupt pentru el. N-aveam să încetez niciodată să încerc. Coco mi-a urmărit privirea cu un mic zâmbet. Împingându-mă înainte cu blândețe, mi-a șoptit:

— Pentru a ne găsi fericirea!

DU-MĂ LA BISERICĂ![1]

Reid

M-AM APLECAT SĂ INTRU ÎN CABINĂ, CÂT PE-ACI să-mi crăp capul de pragul de sus, înainte să mă îndrept de spate și să inspectez refugiul. O cambuză înghesuită, plină de oale și tigăi, în dreapta. O sofa jerpelită, în față. O masă rotundă. Am traversat cabina din doi pași. Un pat fusese vârât după o draperie de tartan, la prova corabiei. Alți doi pași. O a doua draperie ascundea un alt pat, la pupa. Așternuturile miroseau slab a mucegai. A sare și a pește.

Când stomacul mi-a chiorăit, am scotocit prin dulapuri căutând de mâncare. Asta le-a dat ceva de făcut mâinilor mele. Un punct focal minții. Foamea avea o soluție. O soluție clară, palpabilă. Suferința asta putea fi alinată cu o bucată de pâine tare și un borcan de murături. Le-am pus pe amândouă pe tejghea. Am tăiat pâinea cu cuțitul meu. Am desfăcut borcanul cu morcovi și ridichi. Am căutat o farfurie, o furculiță, fără să văd cu adevărat. Când le-am găsit, am mâncat rapid, hotărât, cu mișcări eficiente. Concentrat.

Suferința din stomac n-a trecut.

---

[1] Referire la melodia „Take Me to Church" a cântărețului irlandez Hozier, prin versurile căreia proclamă că e mai firesc „să întorci spatele lucrurilor teoretice, lucrurilor care nu sunt tangibile" (reguli, politici, prejudecăți, canoane bisericești) „și să alegi să venerezi sau să iubești ceva real, ceva ce poate fi experimentat" (sexul cu persoana iubită) (n. tr.).

Vinovăția continua să mi-l răsucească, până ce mi-am împins farfuria deoparte, dezgustat de morcovi. De barcă. De mine însumi.

Nu mă puteam opri să mă gândesc la ea.

„O să te salvăm noi. Nu știu cum, dar o să te salvăm. Promit!"

Mă credeam condamnat. Nu auzisem niciodată o condamnare până astăzi.

„Și *tu* ești vrăjitor, și chiar dacă n-ai fi fost, ai conspirat cu noi din plin. Te-ai căsătorit cu o vrăjitoare, te-ai culcat cu o vrăjitoare, ai ascuns și ai apărat o vrăjitoare de mai multe ori – și, mai grav de atât, *ai ucis* pentru o vrăjitoare. Pentru patru dintre noi, mai exact. Și cea mai importantă dintre ele își pierde sângele pe covorul ăla chiar în clipa asta."

Nu mai auzisem niciodată o asemenea vehemență. O asemenea pasiune.

O uram.

O uram pe *ea*.

Uram că n-o uram deloc.

Gândurile mele se învârteau în cerc, în timp ce spălam farfuria. Borcanul gol. În timp ce le puneam la loc în dulap, împreună cu pâinea. Trântindu-mă pe canapea, m-am uitat în neștire la ușa cabinei. Nu puteam s-o ucid. Nu puteam s-o ating în felul acela. În *niciun* fel. Când m-am gândit la asta – imaginându-mi cum aș fi cedat ispitei, plimbându-mi buzele pe coastele ei în jos sau probabil înfigându-mi cuțitul între ele – mi s-a umplut gâtul de fiere. Probabil c-aș fi putut în schimb s-o părăsesc, să-i părăsesc pe *toți*, cum plănuisem la început.

Gândul acesta mi-a produs durere fizică.

Nu, nu puteam s-o părăsesc, nu puteam s-o ucid, nu puteam s-o *am*, ceea ce-mi lăsa o singură soluție. O soluție clară, palpabilă. Dacă aș fi fost cinstit cu mine însumi, aș fi făcut-o deja. Ar fi

trebuit s-o fac de îndată ce-mi văzusem chipul pe afișul ăla cu persoane căutate. Ar fi trebuit să fie simplu.

Lucrul corect rareori era simplu.

Ușa s-a trântit de perete înainte să-mi duc gândul până la capăt și Lou a dat buzna în cabină. Cu părul ciufulit. Cu bărbia ridicată hotărât. Încă mai purta pantalonii ăia de piele obsceni, iar dantela din partea de sus a bluzei i se lărgise. Decolteul îi alunecase peste umăr. Îi dezvelea o claviculă. Lungă și delicată. Privirea mi-a zăbovit asupra ei o secundă prea mult, înainte să mi-o smulg, furios pe mine însumi. Pe ea. M-am încruntat la podea.

— E *chiar* destul cu îmbufnarea, după părerea mea.

Cizmele ei au ajuns în raza mea vizuală. S-au oprit la doi centimetri de ale mele. Prea aproape. Încolțit pe canapea, nu m-aș fi putut îndepărta fără să mă ridic în picioare, fără să-mi ating în trecere corpul de al ei. Cabina asta era prea mică. Prea încinsă. Mirosul ei dulce o năpădise.

— Haide, Vânătorule! m-a cicălit ea, aplecându-se ca să ajungă cu ochii la nivelul ochilor mei.

Părul i-a căzut lung și des între noi. Mi-am încleștat mâinile pe genunchi. N-aveam să-l ating. Nu *voiam*.

— Știu că lucrurile au devenit un pic... ei bine, *rele* în sala de judecată, dar acum avem un plan s-o salvăm. O să-l păcălim pe Auguste.

— Tot nu-mi pasă.

— Și eu tot nu te cred.

Fiindcă nu m-am uitat la ea, s-a ridicat la loc și ochii mei trădători i-au urmărit mișcarea. Își pusese mâinile în șolduri.

— O să-l păcălim pe Auguste, a continuat ea, hotărâtă să-mi spună chit că voiam sau nu să aud, pretinzând că Jean Luc ne-a arestat.

Brusc, atenția mea s-a concentrat pe fața ei. Pe cuvintele ei.

— O să ne dăm pe mâna lor?

— O să ne *prefacem* că ne dăm pe mâna lor.

Sprâncenele i s-au îndreptat la ceea ce a citit în expresia mea.

— Doar ne prefacem, Vânătorule. După ce o eliberăm pe mama ta, o să ieșim și noi dracului de-acolo. Coco o să-i aducă pe Claud și Blaise, să sperăm că și pe Angelica, și o să ne întâlnim cu toții la Léviathan.

Claud, Blaise și Angelica. Zei și vârcolaci, vrăjitoare și sirene.

Am clătinat din cap.

— Încetează!

Lou a pocnit din degete să mă facă atent. Ochii i s-au îngustat, suspicioasă.

— Știu ce gândești, văd clar pe fața ta stupidă, și răspunsul e *nu*.

M-am încruntat la degetul ei.

— Zău? Ce gândesc?

— Vrei să-mi *distrugi* acest plan genial al meu...

— *Este* un plan genial.

Lauda ar fi trebuit s-o potolească. În schimb, i-a aprins și mai mult mânia. M-a împuns cu degetul în piept.

— Nu. Nu, nu, nu! Știam eu că o să încerci tâmpenia asta cu martiriul, de parcă dacă ai putrezi tu în închisoare sau ai arde pe rug ar rezolva cumva totul. Să-ți dau un pont, Vânătorule – n-o să rezolve. N-o să rezolve absolut nimic. De fapt, o să complice o situație deja complicată, pentru că, în afară de a o salva pe mama ta și a mă lupta cu Morgane – și La Voisin, și Nicholina, și o grămadă de alte futeri –, va trebui pe deasupra să te salvez și *pe tine*.

Pielea mi-a luat foc la cuvintele ei urâte. La *gura* ei spurcată.

— Ai grijă cum vorbești! am mârâit.

Nu m-a luat în seamă, împungându-mă din nou în piept. Mai tare, de data asta.

— Știu că suferi o furtună de *sentimente nobile* în clipa asta, dar n-ai să faci nimic stupid cu ele. Înțelegi? N-ai să te duci la *închisoare*, pentru că-ți iubești mama. N-ai să *mori*, pentru că vrei să i-o tragi unei vrăjitoare. Nu te mai gândi numai la tine!

Fiecare cuvânt l-a subliniat cu o împunsătură în pieptul meu.

Sângele meu dădea în clocot acum. Cu urechile țiuind, am împins-o în lături repezindu-mă spre ușă. Dacă insista să stea ea sub punte, eu aveam să mă duc deasupra. Pe ceilalți îi puteam suporta, dar ea... ea îmi vorbea de parcă aș fi fost copil. Un copil neascultător, *capricios*, care trebuia certat. Disciplinat. Era prea mult. Întorcându-mă în ultimul moment spre ea, m-am răstit:

— Ce fac sau nu fac eu nu te privește pe tine!

O pauză scurtă.

— Și nu vreau *să i-o trag* unei vrăjitoare.

— Nu?

Fulgerător, a venit lângă mine. În ochii ei sclipea mânia, nemiloasă, strălucitoare și frumoasă. Și altceva – ceva care semăna cu hotărârea. Când pieptul ei mi-a atins pieptul, mușchii mi s-au contractat aproape violent.

— Atunci, *ce* vrei?

S-a apropiat și mai mult de mine, cu fața ridicată spre a mea. Un ton tăios i s-a strecurat în voce.

— Hotărăște-te! Nu te poți ține după mine la nesfârșit, aprins de dorință într-o clipă și rece în clipa următoare. Vrei să mă iubești sau vrei să mă ucizi?

M-am uitat lung la ea, simțind cum fierbințeala îmi urcă pe gât. Cum îmi inundă obrajii.

— E o graniță subțire, nu-i așa? Ridicându-se acum pe vârfuri, practic mi-a șoptit cuvintele pe buze: Sau... probabil nu vrei nici una, nici alta. Probabil vrei să mă venerezi, în schimb. Asta e, Vânătorule? Vrei să-mi venerezi trupul cum obișnuiai s-o faci?

Nu mă puteam mișca.

— Pot să-ți arăt eu cum, dac-ai uitat, a șoptit ea. *Eu* îmi amintesc cum să te venerez pe *tine*.

Un văl roșu a trecut prin fața ochilor mei la sugestia aceasta. Dacă de furie, de senzualitate atâtată sau de *nebunie*, nu știam. Nu-mi *păsa*.

Eram damnat oricum. Mâinile mele i-au apucat umerii, maxilarul, părul, și buzele mele s-au strivit de ale ei. Ea a răspuns instantaneu. Aruncându-și mâinile pe după gâtul meu, a sărit pe mine. I-am prins piciorul, ridicând-o mai sus, încolăcindu-l în jurul corpului meu. Spatele meu s-a lovit de ușă. Ne-am rostogolit. Nu-mi puteam stăvili șoldurile, limba. La capătul șirei spinării simțeam acumulându-se presiunea, în timp ce mă împingeam în ea. În timp ce ea își ținea ochii strâns închiși și își împletea degetele în părul meu.

Nu m-am oprit.

Genunchiul mi s-a strecurat între picioarele ei, țintuind-o de ușă. I-am prins mâinile deasupra capului. Le-am încătușat acolo. I-am venerat gâtul cu limba. Și clavicula – *afurisita* ei de claviculă! I-am mușcat-o ușor, delectându-mă cu modul în care corpul ei a răspuns sub mine. Știam că o să răspundă. Nu știu *cum* de știam, dar știam exact ce sunet avea să scoată. Ca și cum corpul meu îl cunoștea pe al ei într-un mod în care mintea nu-l cunoștea. O, și îl cunoștea! Îl cunoștea intim.

„Pot să-ți arăt cum, dac-ai uitat. *Eu* îmi amintesc cum să te venerez pe tine."

Cuvintele m-au înfierbântat până la febră. Instinctul m-a ghidat și i-am gustat gâtul, umărul, urechea. Mi se părea că nu e de ajuns cât o atingeam. Lemnul gemea sub genunchiul meu, pielea de pe el fiind deja înroșită și julită de la presiune, de la frecare. Instinctiv, i-am trecut încheieturile în strânsoarea unei singure mâini, folosind-o pe cealaltă ca s-o salt mai aproape, îndepărtând-o de ușă. Mi-am coborât mâna aceea pe spatele ei, mângâindu-l, în timp ce ea-și legăna șoldurile în lungul coapsei mele. În lungul crestei întărite acolo.

— Așa am făcut?

Mi-am plimbat nasul peste claviculă, aproape în delir la mirosul ei. Șoldurile mele s-au cabrat involuntar. Presiunea a crescut. Deși o voce din spatele minții mă avertiza să nu merg mai departe, am ignorat-o. Aveam să ardem pentru păcatele noastre, amândoi,

aici și acum. Am tras de șnururile pantalonilor ei. De șnururile pantalonilor mei.

— Așa te-am *venerat* eu?

Ochii i-au rămas închiși în timp ce s-a arcuit spre mine, cutremurându-se din tot trupul. Am savurat imaginea. Am râvnit-o. Când gura i s-a întredeschis să tragă scurt aer în piept, i-am prins sunetul cu lăcomie și mi-am dus mâna mai jos. Răsucind degetele. Împingând. Căutând. În momentul ăsta, aș fi putut s-o am – aș fi putut s-o *venerez* – și să pretind că e a mea.

Doar de data asta.

Gâtul mi s-a contractat inexplicabil la acest gând și pieptul mi s-a încleștat. Mi-am mișcat degetele mai repede acum, alungând promisiunea aceea iluzorie. Am presat-o din nou de ușă.

— Arată-mi, am șoptit, printre gâfâieli. Te rog! Arată-mi cum obișnuiam să fim.

Ochii i s-au deschis brusc și s-a oprit din mișcare.

— Ce s-a întâmplat?

Nu i-am răspuns. Nu-i *puteam* răspunde. Clătinând din cap, am sărutat-o din nou, disperat să încerc. Disperat să ușurez această *dorință* dintre noi – această jinduire pe care o știusem cândva și pe care aproape că mi-o aminteam. Pe-aceasta o voiam. Și mă temeam de ea. Am sărutat-o până n-am mai putut să spun deosebirea dintre ele.

— Reid.

Degetele ei s-au strâns pe încheietura mâinii mele. Cu o tresărire, mi-am dat seama că se eliberase. Mi-a scos mâna din pantalonii ei acum, cu ochii fixați în ochii mei. Străluceau cu o emoție înflăcărată. Deși aș fi vrut să numesc sentimentul pe care îl citeam în ei, să-l recunosc, n-am făcut-o. Nu *puteam*.

— Nu... nu în felul acesta. Nu ești pregătit.

— Sunt *bine*...

— Eu nu cred că ești.

Aplecându-se, m-a sărutat pe frunte, ușor ca un fulg. Tandrețea din sărutarea aceasta aproape că m-a copleșit. Intimitatea ei.

— Ia-o încet, Reid. Avem timp.

„Ia-o încet, Reid. Avem timp."

„Avem timp."

Înfrânt, m-am retras la aceste cuvinte și fruntea mi-a căzut în scobitura dintre gâtul și umărul ei. M-am proptit cu mâinile de ușă. Ea s-a lăsat încet la podea, în timp ce tăcerea a coborât peste noi. Cum eu n-am întrerupt-o, ci doar mi-am încleștat pumnii pe lemn, ea și-a trecut obrazul peste părul meu. Și-a frecat nasul de mine. Am închis ochii.

— Vorbește-mi! a șoptit ea.

— Nu pot.

Cuvintele mi s-au încleiat pe limbă. Greoaie.

— Îmi pare rău!

— Niciodată să nu-ți ceri iertare fiindcă te simți inconfortabil.

— Nu *inconfortabil* mă simt. Ci... ci...

Debusolat.

Deși mi-am forțat fața să se ridice ca să mă uit la ea, numaidecât mi-am regretat decizia. Sprâncenele ei, nasul, *pistruii*. Și ochii aceia – m-aș fi putut îneca în ochii aceia. Lumina din ferestre scânteia în adâncimile lor turcoaz. De atât de aproape, îi puteam vedea cercul de albastru ca gheața din jurul pupilelor. Petele verzi ca marea ale irisurilor. Nu se putea să continue să mă *privească* așa. Nu se putea să continue să mă *atingă* de parcă... de parcă...

— De ce nu-mi amintesc de tine? am întrebat.

Ochii aceia frumoși au clipit.

— Tu ai ales să uiți.

— *De ce?*

— Pentru că mă iubeai.

„Pentru că mă iubeai."

Aruncându-mi brațele în sus, m-am dus în capătul celălalt al cabinei. N-avea nicio noimă. Dacă o iubeam, de ce o părăsisem? Dacă o acceptasem ca vrăjitoare – dacă mă acceptasem pe mine ca *vrăjitor* –, de ce renunțasem? Fusesem fericit? Dar *ea*? După felul în care îmi rostea numele... sugera mai mult decât un moment trecător de dorință trupească.

Spunea despre mai mult.

Ca o molie către o flacără, m-am întors din nou la ea.

— Arată-mi!

Ea s-a încruntat, drept răspuns, cu părul mai ciufulit decât atunci când intrase. Cu decolteul mult coborât. Cu buzele umflate și pantalonii desfăcuți. Printre șnururi, câțiva centimetri de piele netedă și aurie mă ispiteau. Când am pornit să mă apropii de ea – din nou –, ea și-a înclinat capul într-o parte, ca o felină.

— Ce spui?

Înghițind anevoie, mi-am impus să mă opresc. Să repet cuvintele.

— Arată-mi cum obișnuiam să fim împreună.

— Îmi ceri cumva... *Vrei* să-ți aduci aminte?

Fiindcă n-am făcut decât s-o privesc lung, ea a clătinat încet din cap, lunecând mai aproape. Încă studiindu-mă. Părea să-ți țină respirația.

— Tăcerea nu e un răspuns.

— Nu știu.

Cuvintele mi-au ieșit dintr-o suflare, cât de sincer le puteam eu rosti. Doar să le spun cu voce tare mă dezbrăca până la piele. Abia de mă puteam uita la ea. Dar am făcut-o. M-am uitat la ea, silit să-mi recunosc propria indecizie. Disperarea și speranța.

A urmat o pauză, cât s-a gândit. Apoi a schițat un zâmbet malițios.

— Bine.

— Ce?

— Așază-te – mi-a arătat cu degetul – pe canapea.

M-am trântit pe perne fără alt cuvânt, cu ochii mari – cu inima bătând puternic în piept –, în timp ce ea m-a urmat, sprijinindu-se de masă, cu fața la mine. Urcându-se pe marginea ei. Destul de aproape cât s-o ating. Însă ceva din expresia ei mi-a oprit mâna, chiar în clipa în care ea a scuturat din încheietură încuind ușa cabinei. Mirosul magiei a erupt în jurul nostru.

— Așa. Nimeni nu ne poate vedea. Nimeni nu ne poate auzi.

— Asta ar trebui să mă sperie?

— Te sperie?

I-am aruncat o privire întunecată. Intenționat sau nu, mă încurcasem cu o vrăjitoare – o vrăjitoare pe care o voiam în toate sensurile cuvântului. O vrăjitoare pe care voiam s-o gust, s-o simt și s-o *cunosc*. Toate acestea ar fi trebuit să mă sperie. Ultima, cel mai tare. Dar...

— Nu.

— Spune-mi unde ai vrea să mă atingi, Reid. Spune-mi, și eu am s-o fac pentru tine. O să-ți arăt cum obișnuiam să fim împreună.

M-am uitat la ea cu lăcomie, abia îndrăznind să cred. Ea s-a uitat la mine. După încă un moment, și-a arcuit o sprânceană, scoțându-și cizmele din picioare una după alta. Au urmat ciorapii.

— Dacă ai prefera să nu, înțeleg, bineînțeles. Sunt două paturi aici. Ne-am putea odihni o vreme, în schimb.

— Nu.

Cuvântul a țâșnit din mine instinctiv. Rapid și negândit. Blestemându-mi propria ardoare, am răsuflat prelung și sacadat. „Ia-o încet, Reid. Avem timp." Îmi dăduse această ocazie ca să mă stăpânesc. Să-mi recapăt un oarecare control. Evident, își subestimase puterea de atracție. Mă furnicau degetele să-i mângâi tălpile goale, peste degete și în sus, pe glezne. Am aruncat o privire spre ușă.

Ea a mimat un căscat.

Mi-am întors ochii în ochii ei, cercetător, și în ei am văzut adevărul. Voia să am gândurile limpezi, da, însă nu doar pentru binele meu. Și pentru al ei, de asemenea. „Hotărăște-te, Reid!" îmi ceruse ea mai devreme. „Nu te poți ține după mine la nesfârșit, aprins de dorință într-o clipă și rece în clipa următoare."

Trăgându-mă până la marginea canapelei, cu grijă să n-o ating, am spus:

— Vreau... vreau ca tu să...

Dar cuvintele nu voiau să vină. Sinceritatea mă strângea de gât. Sinceritatea și frica. Frica de până unde aveam să merg, până unde avea ea să meargă, până unde merseserăm deja amândoi.

Ea și-a plecat capul într-o parte, cu privirea înflăcărată. Un foc ce amenința să ne mistuie pe amândoi.

— Orice, Reid.

Mai încet, a adăugat:

— Spune-mi!

Frica aproape că mi s-a topit la profunzimea din vocea ei. La emoția pură, neîngrădită.

Iubire.

Am alungat rapid acest gând.

— Dă-ți jos pantalonii!

Dacă a surprins-o cererea mea, n-a arătat-o. N-a ezitat. Încet, chinuitor, și-a lăsat pantalonii în jos pe picioare. Ochii ei nu i-au părăsit pe ai mei. Nu până ce și-a scos complet pantalonii de piele.

Mi s-a uscat gura.

Fusesem captivat de clavicula ei. Acum, picioarele ei goale se întindeau cât erau de lungi înaintea mea. Cocoțată încă pe marginea mesei, vârfurile degetelor abia îi atingeau podeaua. Totuși, cămașa se vălătucea în jurul ei. O ascundea de mine. Împotrivindu-mă imboldului de a mă apleca în față, mi-am înfipt degetele în pernă și am privit, în tăcere, cum ea s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în mâini, legănând picioarele ca plictisită.

Nu era plictisită.

— Și acum? a întrebat.

Gâtuirea din voce i-a trădat minciuna. Lipsa de aer.

— Cămașa ta.

— Trebuia să-mi spui unde ți-ar plăcea să mă atingi.

— Vreau să te văd mai întâi.

Și într-adevăr voiam. Voiam... Nu, *aveam nevoie* s-o văd cum avea nevoie un înfometat să vadă hrana. Ea și-a îngustat ochii, dar și-a ridicat încetul cu încetul poalele cămășii, dezvăluind mai multă piele din aceea aurie. O tortură, centimetru cu centimetru. După ce și-a scos-o peste cap, a aruncat-o la picioarele mele.

— Și acum?

Și acum era goală. În toată splendoarea. Deși ardeam s-o ating, să întind mâna și s-o plimb pe curbura taliei sale, mi-am ținut mâinile încleștate în perne. Ea voia să-i dictez fiecare atingere. Voia să audă fiecare cuvânt drept ceea ce era – o decizie. Mici decizii, de acord, totuși decizii. Unele cinstite. Aici nu putea exista nicio minciună între noi. Nu în felul acesta.

Nu în felul acesta.

— Coapsa, am zis, incapabil să-mi dezlipesc privirea de la gleznele, pulpele, genunchii ei.

Incapabil să gândesc coerent, să articulez mai mult decât două-trei silabe. Prea vrăjit ca să mai fiu rușinat.

— Atinge-o!

Pântecul i s-a zguduit de râs auzind porunca. Umerii i-au tresăltat deopotrivă. M-am delectat cu sunetul, cu *privelișteа* – fiecare inspirație, fiecare expirație. Deși fiecare hohot suna înalt și cristalin, încântat, nu avea niciun temei să sune atât de inocent. Nu când trupul ei ardea ca însuși păcatul încarnat.

— Am nevoie de mai mult de atât, Vânătorule. Precizează!

Aplecându-se, și-a trecut mâna lejer pe mijlocul coapsei.

— Aici?

Am clătinat din cap, înghițind cu greu, și atunci ea și-a plimbat un singur deget mai sus. Și mai sus.

— Sau... aici?

— Cum se simte?

Neputând să mă mai abțin, am stat drept, repede și nesigur. Mâinile îmi tremurau de nevoia de a le înlocui pe ale ei, dar am rezistat. N-o puteam atinge acum. Nu m-aș mai fi oprit niciodată.

— Închipuie-ți că e mâna mea și spune-mi exact cum se simte pielea ta.

Făcându-mi cu ochiul, și-a închis pleoapele.

— Se simte... caldă.

— Doar caldă?

— Febrilă.

Cealaltă mână a ei s-a ridicat spre gât, spre ceafă, în timp ce continua să-și mângâie coapsa. Zâmbetul i s-a șters.

— Mă simt febrilă. Fierbinte.

„Febrilă. Fierbinte."

— Degetul tău. Mișcă-l mai sus.

Când ea s-a supus, strecurându-l între picioare, aproape că am străpuns pernele. Inima îmi bătea repede.

— Cum se simte acolo?

În timp ce degetul acela se mișca, răsuflarea îi ieșea șuierat. Picioarele îi tremurau. Tânjeam să i le înșfac. S-o țintuiesc de masă și să sfârșesc ceea ce începuserăm. Dar asta... nu era ca înainte. Era altfel. Era *totul*.

— Spune-mi, Lou! Spune-mi cât de fierbinte te simți!

— Se simte...

Șoldurile i se legănau înainte și înapoi, în ritm lent, odată cu degetul, iar capul i s-a lăsat pe spate, coloana i s-a arcuit.

— ... bine. Se simte atât de bine, Reid! Mă simt atât de bine!

— Precizează! am spus eu, printre dinții strânși.

Iar când mi-a spus cum se simte – lunecoasă și sensibilă, dornică și *goală* –, am căzut în genunchi înaintea ei. Vorbise despre venerare. Acum înțelegeam. Însă tot n-am atins-o, nu când a adăugat un al doilea deget, un al treilea, și a spus, cu un oftat:

— Mi-ar fi plăcut să fii tu.

Și mie mi-ar fi plăcut.

— Desfă picioarele!

Și le-a depărtat imediat.

— Arată-mi cum te atingi!

Și mi-a arătat.

Degetul mare descria cercuri, delicate, la început. Apoi unele nedelicate. Din ce în ce mai brutale, mișcările ei devenind mai rapide, mai lipsite de gingășie, în timp ce picioarele i se încordau și tresăreau în spasme. Resimțeam eu însumi fiecare apăsare a degetului ei – presiunea care creștea, durerea ascuțită. Nevoia de eliberare. Am reușit să respir o dată. De două ori. Apoi...

— Stai!

Cuvântul tăios a speriat-o și s-a oprit, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid. O peliculă subțire de sudoare îi sclipea pe piept. Îmi doream nespus să o gust. Ridicându-mă în genunchi, am apucat de masă, de o parte și de alta ei.

— Deschide ochii!

Când i-a deschis – gâfâind încă ușor –, i-am cerut:

— Uită-te la mine! Nu te ascunde! Am spus că vreau să te văd.

Ochii aceia s-au uitat într-ai mei cu limpezime netulburată. Nici măcar n-a clipit când degetele ei și-au reluat mișcările între noi. Lent, la început, din ce în ce mai rapid apoi. Și pe buzele ei... M-am apropiat și mai mult, aproape s-o ating acum, dar neatingând-o. Când mi-a șoptit numele – o condamnare, o implorare, o rugăciune –, sunetul practic m-a terminat. Mi-am vârât mâna în pantaloni și, de la prima atingere, aproape c-am explodat.

— Eu...

Lou și-a rezemat fruntea de a mea, aproape înnebunită acum. O picătură de sudoare i s-a scurs între sâni în timp ce se mișca. I-am urmărit distrat coborârea.

— Te mai fac să te simți *depravat*, bărbate? Asta... te mai face să te simți *rușinat*?

Nu. *Doamne*, nu! Nimic din asta nu mi se părea rușinos. Pieptul mi s-a strâns mai tare la auzul cuvântului – prea tare, parcă neîncăpător pentru emoțiile care se războiau înăuntru. Nu le-aș fi putut descrie, doar că se simțeau... *Ea* se simțea...

— Mă faci să mă simt bine. Întreg.

Un fior mi-a străbătut șira spinării la această mărturisire. La adevărul acesta. Pielea îmi furnica în anticipare. Se poate ca vocea ei să se fi frânt într-un suspin, cu numele meu, și în clipa în care a erupt, am erupt și eu. O mână s-a ridicat să mi se încleștеze pe umăr. A mea i-a apucat genunchiul. Ochii noștri au rămas deschiși când ne-am cutremurat simultan și, când m-am prăbușit peste ea – vlăguit –, ea și-a atins ușor buzele de ale mele. Gingaș, de data asta. Șovăielnic. Cu speranță. Bărbia îi tremura. Fără niciun cuvânt, am luat-o în brațe, ținând-o strâns.

Păruse atât de puternică, de la întâmplarea de pe plajă. Atât de rezistentă și de neclintit! Imposibil de rănit sau de vătămat. Dar aici – după ce se fisurase și se sfărâmase sub ochii mei – părea fragilă ca sticla. Nu, nu ca sticla.

Soția mea.

Nu-mi puteam aminti. Amintirile acelea dispăruseră, lăsând mari crăpături de vid în identitatea mea. În mintea mea. În inima mea.

Nu, nu-mi puteam aminti.

Dar acum voiam să-mi amintesc.

BURTA MONSTRULUI

Lou

CÂND SOARELE ȘI-A IȚIT CREȘTETUL LA ORIZONT în a treia dimineață, am pătruns în apele din Cesarine.

Jean Luc strângea de cârmă mai tare decât era nevoie, degetele smucind de lemn cu gesturi agitate.

— Treaba asta o să devină foarte urâtă, foarte repede.

Ochii lui au fulgerat spre mine și spre Reid, care stătea în spatele meu, la parapet. Îmi dădea târcoale încă din acea primă zi din cabină, vorbind puțin și încruntându-se adesea. Mă așteptasem la asta. Reid nu era înclinat spre aventuri pasagere. Momentul nostru de pe masă însemnase ceva pentru el.

Numai că nu știa *ce* anume.

Totuși, când credea că nu-l vede nimeni, îl surprindeam cu sprâncenele unite și clătinând din cap, ca într-o conversație mută cu el însuși. Uneori, fața chiar i se schimonosea de durere. Nu îndrăzneam să presupun cauza – nu îndrăzneam să sper –, concentrându-mă în schimb pe ceea ce îmi dăruise benevol. Deși puține, cuvintele lui fuseseră prețioase.

„Mă faci să mă simt bine. Întreg."

În pofida gerului mușcător, corpul mi-era inundat de căldură când îmi aduceam aminte.

Nu fusese decizia finală – nici pe departe –, dar fusese o decizie. În momentul acela, mă alesese pe mine. În toate momentele ce urmaseră, alesese să stea lângă mine, să doarmă lângă mine, să asculte când vorbeam. Ieri, când îmi oferise ultimele lui merinde, încruntat și confuz, Beau se oferise chiar să-i plătească lui Célie ce îi datora în urma pariului.

Părea prea frumos ca să fie adevărat.

Mă agățam cu dinții de speranța asta.

— Când intrăm în port, căpitanul de port o să cheme Gărzile Maiestății Sale, a zis Jean Luc, care, la rândul lor, vor anunța Vânătorii. O să poruncesc să mi se dea o escortă la castel ca să cer o audiență cu regele. O să mi-o acorde, odată ce va descoperi pe cine am capturat.

Célie a ridicat seringa ei.

— Lou și Reid se vor preface lipsiți de cunoștință, cât suntem în oraș.

— Tot va trebui să fie legați, a zis Jean Luc, întorcându-se către Beau și adăugând: Cum vei fi și tu, Înălțimea Ta.

— Când părinții lui Célie o să vină s-o ia din port, eu o să mă strecor sub trăsura lor, a zis Coco, uitându-se la profilul orașului în timp ce ne apropiam.

Deși mic și nedeslușit, devenea din ce în ce mai mare, cu fiecare clipă.

— O să aștept la Léviathan, cu Claud și ceilalți, să dați semnalul.

Reid s-a apropiat în spatele meu, o prezență caldă și solidă. Un soi de calm neobișnuit i se așternea pe chip ori de câte ori discutam despre strategie. De parc-ar fi alunecat într-o altă stare de conștiință, aparte de haosul și tumultul emoțiilor lui. Am chicotit încetișor, ascunzându-mi râsul în palmă. Compartimentarea era puternică la el.

— După ce o să ne închidă în celule, Coco o să creeze o diversiune îndeajuns de amplă cât să merite atenția Vânătorilor, a zis el. Jean o să insiste ca paznicii noștri să intervină și el o să se ofere să le țină locul, între timp.

— Eu o să deschid cu magia toate celulele noastre, am continuat, inclusiv pe cea a lui *madame* Labelle. Beau și Jean Luc o să ne scoată din castel prin tuneluri.

Jean Luc părea agitat.

— Auguste știe de tuneluri.

— Nu le cunoaște la fel de bine ca mine, a zis Beau, posomorât. Pot să ne asigur ieșirea.

Privirea lui Jean Luc s-a îndreptat spre mine și spre Reid. Continua să-și frământe degetele.

— O să fie ceva mai mult între părțile astea din plan: *escortatul vostru la castel* și *închiderea în celulele voastre.* Știți asta, da?

„Treaba asta o să devină foarte urâtă, foarte repede."

— Da.

Nu pentru prima oară, fața îndurerată a lui Estelle mi-a trecut prin fața ochilor minții. Trupul ei fără vlagă. O cizmă pe obrazul ei și o mână înfiptă în părul ei. Alte chipuri s-au perindat rapid, alte șoapte. „Viera Beauchêne a reușit să fugă, după ce au încercat să le ardă pe ea și pe soția ei. Cu acid, în cazul lor, nu cu foc. Un experiment." Și...

— Cred că Maiestatea Sa are o afinitate pentru șobolani.

— O să fac tot ce o să pot să vă protejez, dar...

— Dacă vrem să țină figura, jocul tău trebuie să fie credibil, a sfârșit Reid în locul lui, cu voce aspră. Toți trebuie să ne jucăm rolurile credibil.

Jean Luc a dat din cap.

— O să doară.

— Durerea e trecătoare.

Nu știu de unde mi-au venit cuvintele acestea, dar erau adevărate.

— Și dacă ne poticnim – chiar și pentru o clipă –, durerea va fi mult mai rea. *Rugul* va fi mult mai dureros.

O tăcere grea s-a pogorât peste noi, în timp ce eu mi-am amintit chinurile flăcărilor urcând pe membrele mele, ale bășicilor rupându-mi pielea, a văpăii decojindu-mi mușchii de pe oase. M-am cutremurat ușor.

— Credeți-mă.

Când am ajuns destul de aproape ca să deslușim casă de casă – zărind oamenii mișunând ca furnicile printre ele –, Jean Luc a aruncat frânghia. Nu s-a uitat la niciunul dintre noi.

— E timpul.

— Strânge bine! i-am spus eu lui Reid, care mi-o înfășura pe glezne, o clipă mai târziu.

Ghemuit în fața mea, atingerile lui erau blânde, prea blânde, și părea să deteste să strângă legăturile. Și-a plimbat degetul mare pe o venă din talpă până pe gleznă, unde dispărea. Degetul lui a continuat să urce totuși. Se uita concentrat la el.

— O să te prefaci lipsită de cunoștință, a murmurat el, în cele din urmă. Nu-i nevoie să te ologesc.

— Trebuie să fie convingător.

— Nimeni n-o să se uite la gleznele tale.

— Reid.

Când m-am aplecat să-i prind obrazul în palmă, el și-a ridicat ochii fără tragere de inimă, iar stăpânirea de sine i-a căzut. Doar puțin. S-a lăsat în palma mea, incapabil să se abțină, iar emoția în sfârșit s-a trezit în ochii lui. Semăna cu groaza.

— Dacă asta merge prost, n-o să fiu singura care o să ardă. Și mama ta va arde. Și *tu*, de asemenea. Iar asta... asta e inacceptabil.

Mărul lui Adam i-a săltat în gât.

— N-o să se întâmple.

— Ai dreptate. N-o să se întâmple. Acum – i-am oferit un surâs condescendent forțat –, ai putea să mă legi cum leagă un Vânător o vrăjitoare sau o pun pe Coco?

Reid s-a uitat la mine încă o fracțiune de secundă, înainte să arunce o privire peste umăr. În spatele nostru, Coco îl ajuta pe Beau cu legăturile lui, în timp ce Célie se agita pe lângă ei, încercând fără succes să ajute. Și-a coborât vocea:

— Spune-mi cum să-mi amintesc!

O bătaie de inimă în tăcere – în *șoc* –, atât din partea mea, cât și dintr-a lui.

— Ce? am întrebat, îndoindu-mă că l-am auzit bine, în vânzoleala de pe punte.

Vântul sufla vijelios pe măsură ce ne apropiam de țărm, iar dinspre docuri răzbăteau glasuri. Pescărușii țipau deasupra capetelor noastre în lumina strălucitoare a dimineții. Și inima mea... bătea gata să-mi spargă pieptul.

— Ai spus că vrei să...?

— Să-mi amintesc, da.

S-a uitat din nou la Coco și la ceilalți, schimbându-și puțin poziția ca să le astupe vederea.

— Ai spus... Mai devreme, ai spus că numai magia mă putea ajuta. Magia *mea*. Ai spus că aș putea să-mi inversez structura. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă... – am tras adânc aer în piept, dând din cap spre el, spre mine, spre Zeul sau Zeița sau oricine ar fi putut să-mi facă o farsă atât de crudă – înseamnă că tu...

— Nu înseamnă nimic deocamdată, a zis Coco, trântindu-se lângă noi deodată.

Mi-a strâns mâna, înainte să se întoarcă spre Reid.

— Te rog să te gândești la asta. Nu avem nevoie ca Morgane să-și aducă aminte de Lou în timp ce noi suntem în oraș. O să avem destul de furcă acolo cu tot ce ne va sta împotrivă ca să mai adăugăm și o mamă răzbunătoare pe listă.

— Dar..., am încercat eu, disperată.

— Când tu ți-ai amintit de Bas, a fost cât pe-aci să muriți amândoi.

Coco mi-a luat acum ambele mâini într-ale ei, cu o expresie serioasă. Probabil la fel de disperată ca și mine.

— Suntem la câteva clipe distanță de țărmul lui Cesarine și avem un plan de a o salva pe *madame* Labelle. După aceea, dacă asta este ceea ce alegeți amândoi, o să-l ajut eu să-și aducă aminte prin toate mijloacele care-mi stau în puteri. Știți că am s-o fac. *Acum* totuși, trebuie să vă legăm pe amândoi, altminteri toți șapte vom vedea rugul aprins înainte de căderea nopții.

„Toți șapte."

La dracu'!

Înghițind nodul din gât, am continuat să dau din cap, chiar dacă Reid s-a încruntat și a început să-și lege propriile glezne. Miza de acum era mai importantă decât noi. Întotdeauna fusese mai importantă decât noi.

— O să fie un după aceea, Lou, a șoptit Coco pătimașă, întorcându-se să-mi lege mâinile la spate.

A făcut la fel și pentru Reid.

— O să trecem cu bine prin asta împreună – *toți* – și o s-o luăm de la capăt. O să ne croim singuri bucata aia de paradis. Împreună, a repetat cu fermitate. Promit!

„Împreună."

Mi-am lăsat corpul moale pe fundul bărcii, ea a coborât sub punte, în timp ce niște voci au strigat la Jean Luc, recunoscându-l, iar mica noastră barcă a intrat în port și oamenii au sărit

la bord să-l ajute să o lege la chei. Reid și-a pus capul peste al meu. Singurul gest de sprijin pe care mi-l putea da. Senzația a crescut în mine ca niște ace pe toată pielea, în timp ce magia făcea eforturi să iasă la suprafață, să-l apere, să-mi protejeze *căminul*, dar am înăbușit-o. Acum era prea târziu să ne întoarcem. Intraserăm în burta monstrului.

TOȚI ȘAPTE

Lou

ÎN MARE, TOTUL A DECURS CONFORM PLANULUI.

A durat un moment să ne observe cineva acolo, lipsiți de vlagă și uitați pe podea, dar când un gentleman cu nas coroiat aproape a călcat pe piciorul lui Reid, a țipat surprins. Apoi a țipat mai tare, de frică, pe fața lui întipărindu-se recunoașterea.

— Ăsta e... Doar nu e...?

— Reid Diggory, da, a zis Jean Luc batjocoritor, materializându-se în spatele nostru.

M-a împuns în coaste cu vârful cizmei și eu am alunecat într-o rână spre Reid. Reid a înțepenit subtil.

— Și nevastă-sa, moștenitoarea Reginei Vrăjitoarelor. I-am prins într-un sătuc la nord de Amandine.

Marinarul a holbat ochii.

— Tu singur?

— Am scos-o din luptă pe Morgane le Blanc eu însumi, nu-i așa? a zis Jean Luc, ridicând arogant o sprânceană la bolboroselile omului. Cred că o să înțelegi că orice e posibil când ai motivația cuvenită.

A făcut semn din bărbie spre Célie, care se ghemuise de frică în stilul propriu lângă cârmă, și a adăugat:

— Aveau ceva ce îmi aparține.

Se strânseseră și alții în jurul nostru acum, cu ochii mari și curioși. Frica nu prinsese încă rădăcini. Oamenii aceștia trăiau mai mult pe mare, unde vrăjitoarele erau cam din aceeași categorie cu basmele, comparativ cu primejdia foarte reală a Islei și a melusinelor.

— Cine e aceea, mă rog? a întrebat un altul, uitându-se la Célie.

— *Mademoiselle* Célie Tremblay, fiica vicontelui. Tatăl ei e sfetnicul principal al Maiestății Sale.

Jean Luc și-a încordat mușchii obrazului.

— Poate ai auzit de el când fiica lui mai mare, Filippa, a fost omorâtă de vrăjitoare, anul trecut. Célie și-a vârât în cap că e o justițiară și a pornit singură după ăștia doi.

La ricanările marinarilor, Célie și-a îndreptat umerii defensiv – doar o secundă – înainte de a-și aminti de rolul ei. Plecându-și ochii, a dat ascultare poruncii lui Jean Luc, când el i-a cerut să se apropie și i-a pus brațul pe după umeri. Mâna lui pe umărul ei s-a încleștat mai tare decât era nevoie, singurul semn vizibil al încordării lui. Totuși, vocea îi mustea de îngâmfare când a adăugat:

— E mai slabă de minte, dar la ce să te aștepți de la o fată atât de frumoasă?

Când marinarii au behăit – ca niște *oi* tâmpe –, el a pocnit din degete către unul din marginea grupului.

— Dă-i de știre tatălui ei! S-o ia și s-o disciplineze cum socotește de cuviință.

Mesagerul a aruncat o privire la Beau, încruntându-se.

— Al ei n-o să fie singuru' tată care să administreze nește disciplină.

Apoi a sărit din barcă și a dispărut, înlocuit aproape imediat de căpitanul de port. Un bărbat scund, voinic, cu o spectaculoasă mustață răsucită, care și-a luat ferocitatea unui bursuc când mi-a întors fața ca s-o examineze. Nu a fost blând. Mușchii lui Reid s-au încordat sub mine.

— Nu mi-a venit să cred, a mârâit căpitanul de port, smucindu-mi fața încoace și-ncolo, destul de brutal cât să-mi lase vânătăi. Dar e chiar ea, într-adevăr. Fiica târfei de vrăjitoare în carne și oase.

A rânjit și s-a ridicat, adresându-se lui Jean Luc:

— O să-i anunțăm pe cei din frăția ta numaidecât, bineînțeles, dacă nu cumva sunt deja pe drum. Veștile ca asta circulă repede.

La un semn de-al lui, un alt marinar a plecat.

— Mă aștept la un soi de premiu pentru că ți-am îngăduit să intri în port. O dublă captură, dacă vrei.

Jean Luc l-a fulgerat cu privirea.

— Îndrăznești să ceri bani de la un căpitan de Vânători?

— Nu de la un căpitan, nu.

Netulburat de mânia lui Jean Luc, omul și-a încrucișat brațele, rânjind mai departe.

— Auguste e un vechi prieten al meu, știai? Umblă zvonul că ai dispărut, *căpitane.*

Jean Luc a mijit ochii la el, iar mie mi s-a făcut un gol în stomac.

— Ce tot spui?

Omul a ridicat pur și simplu din umeri și s-a uitat în spate, la vânzoleala de pe stradă.

— O să afli curând.

Un întreg batalion de Vânători călare venea spre noi cu un zgomot de tunet, scoțând țipete de la pedeștrii din calea lor. Din ce în ce mai multă lume – marinari, pescari, negustori ambulanți – se strângea în jurul bărcii noastre. Toți își lungeau gâtul de pe cheu să vadă despre ce era toată agitația, unii ducându-și mâna la gură când dădeau cu ochii de noi, alții șuierând printre dinți. O femeie chiar a aruncat cu un pește, țintind perfect. L-a nimerit pe Reid în obraz, înainte să cadă, mort, în barcă. Beau s-a prefăcut că se zbate în legături.

— Destul! a mârâit el.

Căpitanul de port a pocnit din limbă.

— Măi, să fie, Înălțimea Ta!

S-a lăsat pe vine înaintea lui Beau, examinându-i fața din toate unghiurile.

— Ultima oară când te-am văzut, erai în scutece...

Înainte să-și sfârșească umilitoarea diatribă, primul Vânător a ajuns la noi. L-am recunoscut de la Mascarada Craniilor.

— Philippe.

Jean Luc s-a încruntat, în timp ce omul în chestiune – o huidumă înfricoșătoare, deși nu atât de solid și de înfricoșător ca Reid – l-a împins cu umărul trecând pe lângă el, cu o subliniată lipsă de respect. Într-adevăr, s-a ciocnit de Jean Luc de parcă ar fi fost o piesă de mobilier, trimițându-l doi pași îndărăt.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Securizați zona! s-a răstit Philippe arătând cu mâna, în timp ce tovarășii lui au descins în jurul bărcii, în jurul nostru.

L-a ignorat complet pe Jean Luc. Spre căpitanul de port a spus:

— Maiestatea Sa sosește cât de curând posibil.

— Vine *aici*? și-a ridicat Jean Luc vocea peste tumult, hotărât să se facă auzit.

Cizmele s-au îmbulzit când a sosit Garda Regelui – deopotrivă cu polițiștii –, nepăsătoare la degetele mele. Când Philippe a călcat intenționat pe ale lui Reid, am auzit trosnetul crud al oaselor. Reid nici măcar n-a tresărit.

— *De ce?*

— Ca să se asigure că prizonierii nu scapă, desigur, a zis căpitanul de port.

— Nu! a clătinat vehement din cap Jean Luc. Nu, n-ar trebui să călătorească în spațiu deschis, astfel. Morgane e aici. E în oraș...

Zâmbetul lui Philippe mi-a înghețat măduva în oase.

— Nu te mai privește pe tine, Jean.

În următorul moment, a sosit regele – exact în același timp cu *monsieur* și *madame* Tremblay. A rezultat un haos absolut. Trăsura soților Tremblay s-a oprit scrâșnind dincolo de doc, iar *madame* Tremblay a dat năvală drept prin baricada de soldați, strigându-și fiica fără nicio etichetă.

— Célie! Célie!

Nici nu i-a luat în seamă pe soldații care alergau după ea. Jean Luc s-a așezat în fața lor, blocându-le înaintarea, în timp ce ea și-a luat fiica în brațe.

— O, slavă Domnului...

— *Stăpânește-te,* femeie! a mârâit *monsieur* Tremblay, sărind și el pe punte și luând-o pe la marginea baricadei de Vânători care ne înconjuraseră pe mine și pe Reid. N-ai pic de *rușine*? O să-ți ceri *iertare* chiar în *clipa* asta...

Aș fi râs la spectacolul pe care-l ofereau, dacă regele nu ar fi apărut imediat în urma lor. Dacă ochii lui nu s-ar fi pironit imediat asupra lui Reid. Dacă n-ar fi băgat mâna în buzunarul de catifea ca să scoată două seringi de metal.

O, rahat.

— *Rebonjour, fils!*[1]

Ochii lui s-au mutat de la Reid la mine și ceva de prădător a sclipit în ei. Ceva otrăvitor. Un zâmbet larg, strălucitor, i-a prefăcut fața din atrăgătoare în uluitoare. Literalmente, mi-a tăiat respirația. Zâmbetul acela îi aparținea lui Reid. Lui Beau. Îl cunoșteam prea bine.

— *Fille.*[2]

Vânător, soldat și polițist deopotrivă s-au dat deoparte dinaintea lui, și chiar *madame* Tremblay a șters-o, înțelegând în sfârșit precaritatea situației. Oamenii nu zâmbeau așa fără motiv. Mai cu

[1] „Bună din nou, fiule!" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

[2] „Fiică" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

seamă regii. N-am îndrăznit nici să respir când s-a lăsat pe vine înaintea mea. Când și el mi-a ridicat fața, apucându-mă cu două degete de bărbie. Atingerea lui era mai delicată decât a căpitanului de port. Într-adevăr, mă mânuia ca pe un porțelan fin, trecându-și degetul mare peste umflăturile mele de parcă ar fi vrut să le aline.

— Sst, sst! Nu te neliniști, Louise! Nici nu știi cât mi-am dorit acest moment.

Jean Luc s-a grăbit să intervină:

— Maiestatea Voastră, îngăduiți-mi vă rog să...

— N-o să-ți îngădui nimic!

Cuvintele spuse cu răceală l-au oprit în loc pe Jean Luc. Totuși, Auguste nu și-a luat privirea de la mine. Mi-a studiat buzele în timp ce a continuat:

— De aici înainte ești revocat din gradul de căpitan, Vânător Toussaint. Toate îndatoririle viitoare îți vor fi desemnate de către noul tău căpitan, Philippe Brisbois.

— *Philippe?*

Fața lui Jean Luc s-a schimonosit și pieptul i s-a umflat de mânie, uitându-se de la rege la Philippe.

— Eu am capturat și am anihilat o vrăjitoare și un vrăjitor dintre cei mai faimoși din regat. V-am înapoiat fiul...

— Ceea ce ai făcut, i-a retezat vorba Auguste, a fost să-mi nesocotești ordinul direct. Prezența ta la conclav nu era o invitație. Era o obligație. Renunțând la responsabilitățile tale, ai renunțat la titlul tău. Sper că a meritat!

Buzele i s-au ridicat într-un zâmbet, privind spre Célie.

— *Este* foarte frumoasă.

Jean Luc deschidea și închidea gura, aproape de apoplexie acum. Chiar și în aceste circumstanțe groaznice, am simțit un junghi de tristețe pentru el. În decursul unei singure replici, vedea cum pierduse totul. Când Auguste mi-a dat drumul la bărbie totuși,

agitând prima seringă, frica a depășit orice alte emoții. Am aruncat o privire panicată la Jean Luc, poruncindu-i mintal să se adune.

— Am întâlnit-o odată pe mama ta, Louise, a zis Auguste, bătând ușurel, *pac-pac-pac*, în seringă. Ei bine, este... *ea* e splendidă. Un diamant de primă calitate. Mare păcat, ce-i drept, că e un demon devorator de suflet! La fel ca și mama *ta*, a adăugat el spre Reid, plecându-și capul ca să examineze acul.

O picătură de cucută s-a prelins din vârful lui. Magia mea și-a ridicat capul la vederea acesteia, structurile albe desfășurându-se de jur împrejurul meu. Vibrau din nevoia de a-l proteja pe Reid. De a-i proteja pe toți. Aproape că tremuram de efortul de a mă reține. Fără să bănuiască, Auguste m-a mângâiat pe păr și mi-a luat corpul în poală.

— Nu semeni întru nimic cu ea, desigur, biata de tine. Ești întreagă tatăl tău, nu-i așa?

S-a aplecat atât de aproape, încât i-am simțit mirosul de mentă al respirației.

— L-am urât pe omul ăla. Îmi face mai ușoară misiunea asta, presupun – un pic *prea* ușoară. Când am anunțat execuția lui Helene, am știut că o să vii, dar nu m-am așteptat la genul ăsta de slăbiciune.

Mi-a lipit seringa de gât.

— Maiestatea Voastră.

Deși Jean Luc n-a îndrăznit să se apropie, vocea i s-a ridicat insistentă.

— I-am reinjectat pe prizonieri cu puțin înainte să trag la docuri. Dacă le mai dați o doză atât de curând, mă tem că vor muri înainte de rug.

Auguste a ridicat o sprânceană blondă.

— Te *temi* că vor muri?

— Am ales prost cuvintele, și-a plecat capul Jean Luc. Vă rog să mă iertați!

Dar privirea lui Auguste se ascuțise deja a suspiciune.

— Există un singur mod de a ucide o vrăjitoare, Vânătorule, și nu e cu otravă. N-ai de ce să te *temi*. Totuși, sunt binevoitor. N-am să mai aplic încă o doză prizonierilor.

Am răsuflat prelung, încet, de ușurare.

Poate că Auguste a simțit mișcarea. Poate că nu. În orice caz, i-a făcut semn lui Jean Luc să se apropie, punându-i seringa în palmă și ridicându-se în picioare. M-a ridicat odată cu el, ținându-mă în brațe. Membrele îmi atârnau neajutorate.

— O vei face *tu*.

Rahat, rahat, *rahat*!

Jean Luc a clipit, golindu-și fața de expresie.

— Eu, Maiestate?

— Da, Vânătorule. Tu. O mare onoare, nu? Să capturezi *și* să anihilezi o vrăjitoare și un vrăjitor dintre cei mai faimoși din regat?

Aluzia a sunat limpede în tăcerea care s-a lăsat. Până și vântul se oprise să asculte. De parcă ar fi sperat să-și confirme suspiciunea, Auguste mi-a ciupit pielea de pe coapsă și a răsucit-o – nemilos. Mi-am încleștat dinții împotriva durerii. N-avea să ne frângă pe noi cu o ciupitură, nici cu o bărbie învinețită sau cu un deget rupt. Totuși, structurile albe încă se zvârcoleau furioase. Cereau răzbunare. Nu voiam să le folosesc. Nu încă. Dacă aș fi făcut-o, toți ar fi știut că Jean Luc minți*se*. Ar fi știut că îi trădase și atunci *chiar* ar fi pierdut totul – haina, balisarda, *viața*. Și Célie ar fi fost implicată.

„Toți șapte."

Nu, planul nostru putea încă să meargă. Jean Luc se putea preface cumva că mă injectează, iar noi...

— Aștept, a zis Auguste, amenințător.

Deși Jean Luc făcea eforturi să-și mențină fața impasibilă, panica îi fulgera în adâncurile palide ale ochilor – panica și remușcarea. Ochii i-au întâlnit pe ai mei doar pentru o secundă,

înainte de a-i coborî la seringă. În secunda aceea am înțeles. N-avea să se prefacă. Nu putea să se prefacă – nu cu atât de mulți ochi asupra noastră. Nu chiar sub nasul regelui.

Ceea ce-mi lăsa două opțiuni.

Îl puteam ataca pe rege acum și *probabil* ne-am fi putut lupta să scăpăm, osândindu-i astfel pe Jean Luc, Célie și *madame* Labelle. *Sau* aș fi putut permite să-mi facă injecția și să am încredere în ceilalți că o să ne salveze. Niciuna dintre variante nu era lipsită de pericol. Niciuna nu garanta evadarea. Cu a doua, cel puțin, am fi fost plasați în același loc cu *madame* Labelle. Dacă aliații noștri salvau unul, ne-ar fi putut salva pe toți. Deși Claud susținea că nu putea interveni, nu ne-ar fi lăsat să murim de-adevăratelea, nu-i așa?

Am avut o fracțiune de secundă să hotărăsc, înainte ca Jean să înfigă acul în gâtul meu.

O durere ascuțită a explodat la impact și cucuta – la fel de rece și de vâscoasă cum mi-o aminteam – s-a împrăștiat ca nămolul prin venele mele. Am mai putut simți doar firicelul cald de sânge curgând înainte ca amorțeala să pună stăpânire pe mine, înainte ca vederea să mi se întunece, înainte ca, neobservată, Coco să se strecoare din apă în trăsura lui Tremblay.

Structurile albe s-au împotrivit întunericului, aprinzându-se mai strălucitoare și mai fierbinți, în timp ce îmi pierdeam cunoștința.

Auguste mi-a ținut un ochi deschis, chiar în momentul în care acesta mi se dădea peste cap.

— Nu-ți face griji, *fille*! Durerea asta o să treacă. La apus, o să arzi cu fiul meu și cu mama lui într-un lac de foc negru.

Când mi-a mângâiat obrazul, aproape cu tandrețe, structurile albe în sfârșit s-au subțiat, în sfârșit au cedat, în sfârșit s-au dizolvat în nimic.

Trecuserăm din burta monstrului drept în gâoaza lui.

POVESTEA NOASTRĂ

Lou

CORPUL MEU S-A TREZIT TREPTAT. MAI ÎNTÂI O tresărire a mâinii, o furnicătură în picior, înainte ca luminile să-mi joace pe pleoape și limba să mi se încarce de vată. Ambele păreau groase și grele, iar stomacul îmi cădea în gol și se dădea peste cap. Conștiința a urmat la scurtă vreme după asta – sau probabil că nu scurtă – și am simțit pietrele reci sub spate, crestele dure, o durere surdă cuprinzându-mi coastele, tâmplele. Una mai ascuțită la gât.

Înțelegerea a picurat mai încet.

Jean Luc ne otrăvise. Fuseserăm azvârliți în temniță. Urma să ardem la apus.

Ochii mi s-au deschis brusc la aceasta din urmă.

Cât era ceasul?

Uitându-mă la tavanul de deasupra, am încercat să-mi mișc degetele, să respir peste greața sufocantă. Trebuia să-i găsesc pe Reid și pe Beau. Trebuia să mă asigur că sunt bine...

Abia atunci am descoperit două lucruri, ca niște cărți de tarot întoarse cu fața în sus: piele caldă lipită de mine, în dreapta, și gratii de lemn intersectând tavanul într-un model în cruce, deasupra capului. Înghițind anevoie, mi-am întors capul cu extraordinară greutate. *Slavă Domnului!* Reid stătea întins lângă mine, cu fața palidă, dar pieptul i se ridica și-i cobora adânc.

Gratii *de lemn.*

O tuse înăbușită a sunat de undeva de aproape și mi-am închis repede ochii, ascultând cu toată atenția. Niște pași au venit mai aproape și ceea ce a sunat ca o ușă s-a deschis scârțâind. După alte câteva secunde, s-a închis la loc. Mi-am deschis ochii cu grijă, de data asta, uitându-mă printre gene. Aceleași gratii de lemn de peste tavan și podea se înălțau și perpendicular. Netede și geluite de mână, secționau încăperea și alcătuiau un soi de cușcă în jurul nostru.

O cușcă.

O, Doamne!

Încă o dată, m-am forțat să respir. Deși încăperea din jur rămăsese întunecată, luminată de numai o singură torță, nu arăta ca o temniță. O masă uriașă domina centrul camerei – circulară și acoperită cu ceea ce părea a fi o hartă, bucăți de pergament și... și...

Conștientizarea n-a mai picurat. A dat năvală într-un uriaș torent și m-am rostogolit în stânga, departe de Reid. Nu eram în temnița castelului, ci în camera de consiliu din Turnul Vânătorilor. Aș fi recunoscut masa aceea oricând, numai că acum – în loc de desenele în cărbune cu chipul mamei mele – portretele mele se zgâiau la mine. Portretele lui Reid. Curățindu-mi gâtlejul de fiere, am încercat să mă ridic în coate, uitându-mă în jurul cuștii. Niciun pat, nici măcar o oală de noapte.

— Beau?

O șoaptă aspră, vocea mea încă reverbera, prea sonoră în întuneric.

— Ești aici?

Nu mi-a răspuns nimeni.

Înjurând printre dinți, m-am târât spre Reid, simțindu-mă mai sigură pe mine cu fiecare moment. Nu știam de ce. După toate socotelile, și eu ar fi trebuit să zac inconștientă la podea, nu să mă mișc și să gândesc cu relativă ușurință. Nu prea avea noimă, doar dacă... Am tras din nou aer în piept, invocându-mi magia, atât cea aurie, cât și cea albă. Deși structurile aurii s-au vălurit

lent și confuz în jurul cuștii, cele albe au țâșnit la vedere cu poftă de răzbunare. Prezența lor mi-a alinat suferința din corp ca un balsam. Vederea mi s-a limpezit, stomacul mi s-a liniștit. Junghiul de durere din tâmple s-a ușurat. Bineînțeles. Bineînțeles. Structurile acestea fuseseră dăruite de o zeiță. Erau mai mari decât mine, eterne, mai puternice decât alcătuirea mea din carne și oase.

Ele mă salvaseră.

Aveam să fim bine.

Cu un zâmbet triumfător, i-am verificat pupilele lui Reid, bătăile inimii și respirația. Îi puteam simți otrava care îi infecta sângele, aproape i-o puteam *vedea* sub piele ca un nor negru, toxic. Încet, o structură albă s-a încolăcit în jurul lui, iluminându-i trăsăturile într-o luminescență subtilă. La atingerea mâinii mele, structura a început să pulseze și să-i strecoare cucuta din corp. Piatra din jurul lui absorbea seva ca un burete, întorcând-o în pământ, unde îi era locul. Când și ultimul strop de otravă s-a dus, structura s-a împrăștiat într-o pulbere albă, iar pleoapele lui Reid s-au zbătut și s-au deschis. M-am lăsat pe călcâie, în timp ce el încerca să se orienteze în cameră. Cu mine.

A întins mâna să-mi atingă o șuviță de păr.

— Luminezi.

Am ridicat din umeri, zâmbind diabolic acum.

— Zeiță Divină, știi tu.

— Atâta aroganță!

— Atâta frumusețe și eleganță!

El a pufnit, ridicându-se în capul oaselor și frecându-și gâtul. Se poate să-mi fi închipuit, dar mi s-a părut că un zâmbet trist îi juca pe buze.

— De ce nu mi-e rău?

Am zâmbit mai larg.

— Te-am *vindecat* eu.

A gemut, clătinând din cap, și acum nu mi-am mai închipuit – categoric a zâmbit.

— Tu chiar nu știi ce înseamnă modestia, nu-i așa?

— Și *tu* chiar nu știi ce înseamnă recunoștința...

Din nou niște pași, mai grăbiți, de data asta. Ne-am aruncat amândoi la podea, prefăcându-ne inconștienți, exact când ușa s-a deschis de perete.

— Ce e? a întrebat o voce, nefamiliară și groasă.

— Mi s-a părut că aud pe cineva.

Neliniștea s-a strecurat în prima voce.

— Ar trebui să le mai dăm o doză?

Celălalt și-a dres glasul.

— Încă *arată* fără vlagă.

— Ne jupoaie Philippe dacă mor în cartul nostru.

— Cucuta e doar o măsură de precauție. Gratiile o să-i țină aici.

O pauză.

— Philippe a spus că lemnul este... special. L-au luat din La Forêt des Yeux.

După alte câteva secunde de tăcere îngrijorată, au închis iarăși ușa.

— Vorbește mai încet, data viitoare! am șuierat eu, înghiontindu-l pe Reid în coaste.

Și-a întors fața spre mine, indignat.

— Dar n-am...

— Glumesc, Vânătorule!

— Oh...

S-a încruntat când am pufnit în râs.

— Chiar e momentul de glumit?

— Nu e *niciodată* momentul de glumit cu noi. Dacă așteptăm până suntem în afara unei situații de viață-sau-moarte, o să putem glumi doar în mormânt.

Ridicându-mă în picioare, am cercetat gratiile mai îndeaproape. Deși erau fără îndoială de lemn, păreau totuși... nenaturale. Și făcute, și nefăcute de om. Lumina torței s-a reflectat în vinișoarele de argint din lemn. „Cucuta e doar o măsură de precauție. Gratiile o să-i țină aici." M-am aplecat să le adulmec, când Reid s-a ridicat în spatele meu.

— Ce sunt? a întrebat el.

— Nu știu. Copacul miroase a anin, dar lemnul e... metalic? Nu-mi pot aminti de niciun copac metalic din La Forêt des Yeux. Tu poți?

— Un copac metalic, a repetat el, rar.

Ochii ni s-au întâlnit brusc în groaza revelației.

— Doar nu e...?

— Ăsta nu e...?

— O, Doamne! am șoptit, retrăgându-mă.

Gratiile păreau brusc reci la atingere. Opresive.

— L-au tăiat. Copacul cu balisarda ta.

Lângă mine, Reid a închis ochii, confirmând, învins, lipindu-și fruntea de lemn. Cu voce gâtuită, a întrebat:

— Cum l-or fi descoperit?

— Era pe marginea drumului. Bas și amicii lui au chemat Vânătorii când ne-au găsit.

Cu o presimțire, am apăsat cu un deget pe una dintre gratii. Structurile albe s-au stins aproape numaidecât drept răspuns. Nu. Nu, nu, nu!

— Trebuie să-l fi văzut imediat... Un copac mare cu coajă argintie, fructe negre și ghimpi mortali.

— Ne poți scoate prin magie?

Am dat drumul gratiei, întorcându-mă în mijlocul cuștii, la egală distanță de laturi. Deși structurile albe s-au reaprins, au rămas plutind în aer când au ajuns la gratii, incapabile să le atingă sau să treacă dincolo de ele. Nu era un semn promițător. Închizând ochii,

concentrându-mi energia, am căutat încuietoarea gratiilor – mai simplă decât cea a ușii vistieriei din Chateau le Blanc, făcută din fier, totuși plasată strategic în afara lemnului magic. Cu cât mai tare mă străduiam să ajung la ea, cu atât structura se destrăma, până ce s-a dezintegrat complet.

— Futu-i!

Spre meritul lui, Reid nici măcar n-a tresărit. În schimb s-a apucat cu mâinile de gratii, testându-le rezistența.

— Le pot rupe.

— Ai un deget rupt.

Asta nu l-a oprit să încerce să frângă lemnul pentru următoarele zece minute. Cu nodurile degetelor însângerate, cu brațele tremurând, în final a tras un pumn în gratii cu toată puterea lui, reușind doar să-și rupă încă un deget. Când și-a ridicat pumnul să lovească din nou, furios, mi-am dat ochii peste cap și l-am tras înapoi spre mijlocul cuștii.

— Da, *mulțumesc*! Asta a fost de ajutor.

— Ce-o să facem?

Și-a trecut frustrat o mână prin păr. I-am prins-o înainte să se chelească. Degetele rupte i se umflaseră de două ori față de dimensiunea normală, iar sângele năvălise întunecat și vinețiu sub piele. El s-a întors cu spatele.

— Planul ăsta *genial* al tău are câteva găuri.

Mi-am reținut o privire mânioasă, înfășurând o altă structură în jurul mâinii lui.

— Nu pot controla fiecare variabilă, Reid. Cel puțin aceasta nu implică mustăți și cârje. Acum, ține-ți gura, sau o să-ți dau o gaură adevărată de care să te plângi!

O amenințare goală. Vânătorii ne dezarmaseră pe amândoi înainte să ne închidă aici.

— Asta vrea să fie o aluzie sexuală? Nu-mi dau seama niciodată cu tine.

Am smucit de structură și i-a trosnit degetele la loc, risipind și iritarea mea totodată. El a tresărit și și-a smuls mâna – acum complet vindecată – dintr-a mea.

— Mulțumesc! a murmurat, după încă un moment. Și... scuze!

Cuvântul suna îndurerat.

Aproape c-am chicotit. Aproape. Din nefericire, fără enervarea care să mă distragă, panica mi s-a strecurat la loc în minte. Nu puteam să folosesc magia ca să ne scot de aici, iar Reid nu putea rupe gratiile fizic. Poate c-aș izbuti să ne protejez înăuntrul cuștii cumva, cum făcusem atunci, pe pod. Dacă ei nu ne puteau vedea, nu ne puteau conduce la rug. Chiar în clipa în care gândul s-a format, am știut că nu e o soluție. Nu ne puteam ascunde aici la nesfârșit, invizibili. Totuși, poate dac-ar fi deschis cușca să cerceteze...

— Ceilalți o să vină după noi.

Dacă îi vorbisem lui sau mie însămi, nu știam.

— Philippe n-o să-l lase pe Jean Luc să se apropie la mai puțin de cincisprezece metri de camera asta.

— Ce noroc, atunci, că Jean Luc nu e singurul nostru aliat! Coco o să știe unde suntem. O să-i aducă pe Claud, pe Zenna sau pe Blaise, iar ei o să ne elibereze.

M-a privit drept în ochi.

— Nu cred că înțelegi numărul Vânătorilor care locuiesc în turnul ăsta, Lou.

Aplecându-mă, mi-am sprijinit coatele pe genunchi.

— Iar eu nu cred că *tu* înțelegi că am locuit și eu aici.

— Zău? a făcut el, surprins. Cum?

— Am fost *soția* ta. Arhiepiscopul nu ne-ar fi putut separa nici dac-ar fi vrut – dar n-a vrut. El a aranjat căsătoria.

— De ce?

Acum s-a aplecat și el, cu ochii la mine. Flămând de informație. Cuvintele lui de mai devreme mi-au revenit în minte: „Spune-mi

cum să-mi amintesc." Dacă era să murim la apus, argumentul lui Coco nu mai era valabil, nu-i așa? O altă idee nebunească a scăpărat în urma acestui raționament. Dacă Reid și-ar fi amintit, atunci și Morgane și-ar fi amintit. Iar dacă, din cine știe ce motive, ceilalți nu veneau după mine, *ea* ar fi venit. Ar fi sfărâmat, cărămidă cu cărămidă, turnul acesta, dacă ar fi aflat că Vânătorii intenționau să mă ardă.

Desigur, Reid tot avea dreptate. Ea nu reușise niciodată să-l sfărâme, înainte. Lipsită de titlul ei, cu greu ar fi fost în stare s-o facă acum.

— Știi de ce, am ridicat din umeri, cu gândurile învălmășite într-un neajutorat ghem de confuzie.

Bâțâiam din picior de neastâmpăr.

— Eu sunt fiica lui. Voia ca tu să mă protejezi.

El a pufnit din nou, un sunet mânios, și a arătat în jurul nostru.

— Am făcut o treabă excelentă.

— Prietenii noștri vor veni după noi, Reid. Trebuie să avem încredere în ei.

— Și unde sunt, mă rog? De ce nu sunt aici?

— Să sperăm că sunt afară și îi salvează pe mama ta și pe fratele tău. Ăsta era punctul principal al afacerii, dacă-ți amintești.

A roșit și a întors capul.

— Bineînțeles că-mi amintesc.

Gărzile au deschis ușa pe neașteptate, de data asta. În fracțiunea de secundă în care zăvorul a fost tras, o a treia idee a prins contur și, impulsiv, m-am transformat în Fecioara, când cei doi Vânători au intrat. Au holbat ochii văzându-mă.

— O, vă rog, *messieurs!* am strigat eu.

Îmi frângeam mâinile, plimbându-mă prin fața gratiilor fără să le ating.

— Vrăjitoarea... m-a păcălit. Sunt o spălătoreasă de la etaj, dar în timp ce spălam rufe, am auzit o voce cântând cel mai frumos cântec din lume.

Vorbeam mai repede acum. Nu-mi plăcea sclipirea calculată din ochii celui mai în vârstă.

— A trebuit să mă duc într-acolo, *messieurs* – de parcă o forță din afară mă obliga s-o fac, de parcă eram în *transă* – și nu m-am trezit până ce nu i-am descuiat ușa și am lăsat-o să plece. Vă rog, vă rog să-mi dați drumul cât vrăjitorul încă doarme!

Făcând semn spre Reid, de pe podea, mi-am făcut buza să tremure și lacrimile să-mi curgă pe obraji. Era mai ușor să mă prefac deznădăjduită decât anticipasem.

— Îmi pare atât de rău! Puteți să-mi opriți simbria, puteți să mă dați afară, puteți să mă *biciuiți*, dar vă rog nu-l lăsați să-mi facă rău!

Deși cel tânăr arăta gata să sară în ajutorul meu, cel mai în vârstă l-a oprit și a zâmbit. Nu era un zâmbet compătimitor.

— Ai terminat?

M-am smiorcăit zgomotos.

— N-o să mă ajutați?

Din doi pași, el a ajuns la masa rotundă, scotocind printre hârtii. A scos una de sub un prespapier în formă de crucifix și a ridicat-o la lumină. Deși schițat în câteva linii, era un portret al înfățișării mele – fața Fecioarei – destul de reușit. Masca mea de deznădejde a căzut și m-am sprijinit de gratii. Mi-am reluat forma dintotdeauna.

— Bravo ție!

— Da, a spus el, examinându-mă curios. Cam așa ceva. Se pare că ai moștenit darurile mamei tale. Maiestatea Sa va fi încântat să afle.

— Asta... asta-i fiica lui La Dame des Sorcières?

— Se pare că *ea* este La Dame des Sorcières acum.

Îngrijorarea celui mai tânăr a dispărut imediat, înlocuită de ceva ce arăta a uluire copleșitoare. Poate și o idee de teamă. De aviditate.

— Am prins-o noi?

— Tu n-ai prins pe nimeni.

Propria teamă îmi făcuse vocea tăioasă. Mi-am înăbușit-o. Ceilalți aveau să vină. *Trebuiau* să vină.

— Pot să întreb cât e ceasul?

Cel în vârstă a pus desenul la loc, înainte de a se apropia de cușcă. Deși își păstra atitudinea degajată, pe buza de sus i se adunaseră broboane de sudoare. Îl nelinișteam. *Bine.*

— Poți să întrebi. Eu însă n-am să-ți răspund. Mai bine să te vedem agitându-te.

Când mi-am repezit fața spre gratii, iute și subit, el s-a dat repede înapoi, împleticindu-se. Spre meritul lui, n-a înjurat, ci și-a dus o mână la piept, chicotind pe înfundate.

— S-o injectăm? a întrebat cel tânăr, scoțând niște seringi noi din haină. S-o învățăm minte?

— Nu, a răspuns cel în vârstă, clătinând din cap și retrăgându-se spre ușă. Nu, cred că le-am provocat suferință exact cât trebuie, nu-i așa?

Cei doi au închis ușa după ei cu un răsunător *zdrang*.

Acum Reid m-a tras de la gratii.

— Ceilalți o să vină, a zis el.

Ceva mai târziu, o vânzoleală s-a iscat pe culoar, parcă pentru a-i confirma cuvintele. Voci ridicate și zgomot de oțel pe oțel au răsunat în cea mai plăcută armonie. Amândoi am sărit în picioare, uitându-ne fix la ușă și așteptând.

— Asta e.

Degetele mele s-au înfășurat pe gratii, în anticipare.

— Au venit!

Reid s-a încruntat la vocile feminine, subțiri, nefamiliare, care nu aparțineau nici lui Coco sau Célie, nici Zennei sau lui Seraphine. Sunau ca vocile unor... *copii.*

— Lasă-ne în pace! a strigat una, indignată. Dă-ne drumul!

— Nu prea cred, a ripostat un Vânător. Nu de data asta.

— Tatălui tău n-o să-i placă asta, Victoire.

— Tatăl meu poate să înghită un ou!

— Nu-i *drept*! a strigat un alt copil. Ia-ți mâinile de pe mine, *imediat*! E *fratele* nostru înăuntru și el n-a făcut nimic rău...

Vocile s-au stins în depărtare, în timp ce Vânătorii îi duceau pe sus.

— Violette și Victoire.

Reid se uita la ușă de parcă ar fi putut s-o deschidă doar cu puterea gândului. După cât de intensă era privirea lui, aproape și eu am crezut c-ar putea s-o facă.

— Ne-au mai scos din temniță odată, înainte de La Mascarade des Crânes.

— Urmărește amintirea asta, am spus, disperată.

Dacă nici măcar fiicele regelui nu puteau intra în Turnul Vânătorilor neîmpiedicate, șansele să pătrundă ceilalți tocmai se spulberaseră într-un norișor de fum.

— Ce?

— Vrei să-ți aduci aminte. Asta e metoda.

Neputând să scăpăm din închisoarea asta *oribilă*, neștiind cât era ceasul, unde erau prietenii noștri, cât mai aveam de trăit, ăsta devenise deodată cel mai important lucru din lume. Cel mai urgent. Trebuia să-și amintească. Dacă urma să murim la apus, trebuia să-și aducă aminte de mine. Pariul, seducția, planul – totul pălise în lumina acestui unic moment crucial.

— Urmărește-o, înainte sau înapoi, până când dai de un zid. Și-atunci *împinge*.

Gura i s-a strâmbat, sumbru.

— Am... am mai *încercat*. În aceste ultime câteva zile... n-am făcut nimic altceva decât să încerc să reconstitui lucrurile.

— Încearcă din nou. Străduiește-te.

— Lou...

I-am strâns mâinile cu putere.

— Și dacă ei nu vin?

Mi le-a strâns și el cu aceeași fervoare, trăgându-mă spre el și spunând cu voce joasă și îndârjită:

— O să vină.

— Și dacă nu pot? Dacă nu izbutesc să se strecoare nedepistați? Dacă vor trebui să lupte? Dacă nici Claud nu poate interveni sau dacă au fost capturați în castel sau...

Ochii mi s-au mărit, alarmați.

— Dacă sunt deja morți?

— Oprește-te, oprește-te!

Mi-a prins fața în palme, aplecându-se ca să mă privească drept în ochi.

— Respiră! Spune-mi ce să fac!

Mi-a luat câteva clipe să-mi revin, să-mi calmez inima care o luase la goană. El a așteptat răbdător, masându-mi tâmplele. Intimitatea gestului deopotrivă mă agita și mă liniștea. În cele din urmă, m-am dat înapoi și i-am spus:

— După ce Violette și Victoire te-au salvat din temniță, te-ai întors la Léviathan. Îți aduci aminte de asta?

El mă urmărea pas cu pas.

— Da. Am făcut o baie.

— Și după aceea?

— Și după aceea... – fața i s-a schimonosit – am vorbit cu Claud. I-am spus despre capturarea mamei.

Împletindu-mi degetele cu ale lui, am clătinat din cap.

— Nu. „Au luat-o, Lou. Au luat-o pe mama și n-o să se mai întoarcă." Asta mi-ai spus mie.

El s-a uitat lung la mine, perplex.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Spune-mi tu!

Când el n-a zis nimic, ci doar a continuat să se uite la mine, m-am ridicat să-l sărut pe obraz. El și-a încolăcit brațele pe talia mea.

— După ce i-am luat amintirile lui Bas, i-am șoptit eu, nu mi-am dat seama ce făcusem decât abia când l-am văzut din nou. Erau... erau niște goluri în gândurile mele. Nu-l șterseseem complet din minte, doar momentele romantice, însă el nu m-a recunoscut deloc. A trebuit să găsesc un declanșator ca să mă ajute să-mi amintesc – o amintire care să le aprindă și pe celelalte.

El s-a dat înapoi ca să se uite la mine.

— Dar asta ar putea fi orice.

— Pentru mine, a fost momentul în care l-am întâlnit pe Bas în Soleil et Lune.

— Unde te-am întâlnit pe tine?

— În ușa patiseriei lui Pan.

L-am întors grăbită cu fața spre ușa camerei.

— Închipuie-ți o ușă. Tu o blocai în întregime ca un urias nesimțit, privind la parada de întoarcere acasă a lui Beau de pe stradă.

El s-a întors să se uite urât la mine.

— Ce? Așa ai făcut! A fost complet lipsit de respect. Eu am încercat să trec pe lângă tine – am imitat mișcarea –, dar nu era loc pentru amândoi. Ai sfârșit prin a te întoarce și aproape că mi-ai spart nasul cu cotul.

Când a pivotat cu fața spre mine în timp real, i-am ridicat cotul și mi-am dat capul pe spate, imitând rănirea.

— Îți sună cunoscut?

El și-a luat o mină complet nefericită.

— Nu.

Futu-i!

— Poate că nu e asta declanșatorul pentru tine.

M-am străduit să-mi țin vocea netulburată.

— Ar putea fi altceva – de pildă, atunci când m-ai urmărit în Soleil et Lune sau când ne-am căsătorit pe malul râului Doleur sau... sau când am făcut amor prima oară, pe acoperiș.

Și-a îngustat ochii.

— Ne-am consumat relația pe un acoperiș?

Am dat iute din cap. Prea iute.

— Tot la Soleil et Lune. Era atât de frig – încearcă să-ți închipui. Vântul pe pielea ta goală.

Când noul schimb de gardieni au intrat să ne verifice, i-am ignorat și, după una sau două tachinări, au plecat. Ceasul și-a văzut de drum înainte. Fiecare secundă ne aducea mai aproape de apus. Niciun alt strigăt n-a răsunat de pe hol. Nicio a doua încercare de salvare. Unde *erau* ceilalți? Reid a clătinat din cap, trecându-și o mână peste față, plimbându-se în sus și-n jos prin cușcă.

— Nu-mi amintesc de niciunul dintre episoadele astea.

— Dar... te-am văzut că ai început să-ți amintești. Am văzut durere pe fața ta. *Doare*, să știi.

El și-a aruncat brațele în sus, devenind din ce în ce mai frustrat. Sau probabil agitat. Probabil ambele.

— Momentele acelea au fost puține și la distanță mare unul de altul, dar, chiar și-așa, când încerc să pătrund în ele – să urmăresc amintirea – e ca și când aș sări în gol. Nu e nimic *acolo*. Niciun zid de străpuns. Nicio ușă de deschis sau încuietoare de forțat sau fereastră de spart. Amintirile pur și simplu au *dispărut*.

Lacrimi de jale mi-au urcat în ochi.

— Structura poate fi inversată.

— Ce structură?

Vocea i s-a ridicat acum, răsucindu-se brusc cu fața la mine, cu falca încleștată și obrajii aprinși.

— Toată *lumea* pare să creadă că sunt vrăjitor – și sunt pe cale să ard pe rug, așadar trebuie să fie adevărat –, dar eu nu pot... nu... n-am *văzut* niciodată o structură, Lou. Nicio sclipire de auriu sau de alb sau de indigo, să fiu al naibii. E ca și când persoana pe care o știi tu nu există. Eu nu sunt el. Nici nu știu dacă o să mai fiu vreodată el.

Când lacrimile au început să-mi șiroiască pe obraji, el a gemut și mi le-a șters, cu ochii de asemenea umezi.

— Te rog, nu plânge! Nu pot îndura lacrimile tale. Mă fac să... îmi vine să distrug lumea întreagă ca să le opresc și nu pot...

M-a sărutat din nou, înverșunat cu abandon.

— Mai spune-mi o dată. Spune-mi totul. O să-mi aduc aminte, de data asta.

În scutul tare al brațelor lui, am repetat totul. I-am spus povestea despre noi: brațul crestat și cearșaful stropit cu sânge, cartea numită *La Vie Éphémère*, ieșirea la teatru și la piață, templul, trupa ambulantă, prăvălia de curiozități. I-am povestit despre Modraniht și La Mascarade des Crânes și despre fiecare moment petrecut împreună între acestea. Despre fiecare schimbare memorabilă din relația noastră. Cada de baie. Podul. Înmormântarea.

I-am spus despre magie.

El nu și-a amintit nimic.

Da, fața i se strâmba, din când în când, dar de cum îmbrățișa durerea, urmărind amintirile, nu găsea decât perdele de fum.

Treptat, ne-am dat seama că gărzile se roteau la două ore o dată – Reid *își putea* aminti asta –, verificându-ne la fiecare jumătate de oră. Când a apărut ultima pereche, eu plângeam fără să mă ascund, în timp ce Reid mă ținea în poală, strângându-mă în brațe.

— Nu mai e mult, a zis batjocoritor unul dintre ei.

Celălalt n-a vrut să zăbovească totuși, trăgându-și tovarășul din cameră cu o figură tulburată.

Cu toate astea, nimeni n-a venit după noi.

Speram că supraviețuiseră. Speram că o salvaseră pe *madame* Labelle și pe Beau și că fugiseră din oraș. Nu puteam suporta gândul că ne vor privi arzând. Deși nu ar fi fost din vina lor, n-aveau să și-o ierte niciodată, iar Coco... suferise destul. Pierduse destul, la fel și *madame* Labelle, Beau, Célie și chiar și Jean Luc. Probabil fuseserăm prea proști să visăm la ceva mai mult. La ceva mai bun. Eu încă mai speram că ei aveau să-l găsească.

Dacă merita cineva pacea, ei erau aceia.

Reid și-a sprijinit obrazul în părul meu.

— Îmi pare atât de rău, Lou!

Tăcerea s-a întins între noi, încordată ca un arc. Am așteptat să plesnească.

— Mi-aș dori...

— Nu.

Încet, mi-am ridicat capul să mă uit la el. Inima mi s-a strâns văzând chinul de pe fața lui bine-cunoscută. I-am urmărit cu vârful degetelor forma sprâncenelor, a nasului, a buzelor, uitându-mă bine la fiecare trăsătură în parte. În adâncul sufletului, știusem de la bun început cum urma să se sfârșească povestea noastră. O simțisem din clipa în care ne întâlniserăm, de prima oară când îi zărisem balisarda în bandulieră – doi îndrăgostiți condamnați, uniți de soartă sau de divinitate. De viață și de moarte. De zei sau, poate, de monștri.

Aveam să sfârșim cu un rug și un băț de chibrit.

Fluturând din mână, am creat un scut care să ne ferească de privirea oricărui Vânător. Magia a erupt în jurul nostru.

— Sărută-mă, Reid!

CONFESIONALUL

Reid

M-AM UITAT LUNG LA FAȚA EI ÎNLĂCRIMATĂ, CU durere în piept. Nu a fost nevoie să mă convingă. Aș fi făcut orice mi-ar fi cerut. Dacă sărutul ar fi oprit alte lacrimi, aș fi sărutat-o de o mie de ori. Dacă supraviețuiam nopții acesteia, aveam să-i alung orice altă lacrimă cu un sărut pentru tot restul vieții ei.

„Unde mergi tu, vreau să merg și eu. Unde locuiești tu, vreau să locuiesc și eu."

Îmi șoptise cuvintele ca pe o rugăciune. Și încă le mai simțeam. Pe fiecare în parte.

Cum de crezusem vreodată că emoția aceasta dintre noi nu era sacră? Legătura asta. Ceea ce simțeam pentru Lou era visceral și crud și *pur*. Avea să mă mistuie, dacă o lăsam. Avea să ne mistuie pe amândoi.

Dar m-am uitat prea lung. Cu lacrimi proaspete, și-a petrecut brațele după gâtul meu, ascunzându-și capul în umărul meu. Blestemându-mă pentru greșeală, i-am prins fața în palme. Blând. Atât de blând! I-am întors-o să se uite la mine. Și apoi – cu intenționată grijă – mi-am lipit buzele de ale ei.

Nu-i puteam alina această durere. Nu puteam îndrepta acest rău. După toate aparențele, aveam să ardem amândoi la apus.

Dar o puteam ține în brațe.

— Te iubesc! a șoptit ea, cu genele fluturând în timp ce îi sărutam ușor obrajii, nasul, pleoapele. Te-am iubit și atunci, te iubesc și acum și o să te iubesc și după!

Buzele mele au coborât pe gâtul ei. Spre cicatrice. Și-a lăsat capul pe spate, drept răspuns, dezgolindu-și gâtul pentru mine. Complet vulnerabilă.

— Înainte ca mama să-mi taie gâtul de Modraniht – cuvintele sunau a confesiune – m-am gândit că n-o să te mai văd niciodată. O vrăjitoare și un vânător de vrăjitoare nu pot fi împreună în viața de apoi.

Atunci mi-am ridicat capul.

— O să te găsesc din nou, Lou.

Cuvintele au venit de la sine, de parcă așteptaseră pe vârful limbii. O confesiune și din partea mea. Probabil le mai spusesem înainte. Nu-mi puteam aminti. Nu conta. Deși pierdusem trecutul nostru, refuzam să pierdem și viitorul. Nici măcar moartea n-avea să mi-l ia.

— Îți promit!

Ea mi s-a uitat în ochi cu languroasă căldură.

— Știu.

În pofida situației noastre critice – cu Vânătorii patrulând prin fața ușii, cu soarele apunând peste oraș –, Lou nu s-a grăbit, strecurându-și palmele prin gulerul cămășii mele, apoi lăsându-le să alunece pe spatele meu. Mâinile mele s-au mișcat agale spre poalele cămășii ei. Ridicând pânza de pe abdomenul ei, centimetru cu centimetru, am întins-o încet pe podea. Ea mi-a scos cămașa peste cap. Căldura s-a adunat între noi în timp ce ea își plimba mâna peste cicatricea de pe pieptul meu, în timp ce eu am coborât cu mângâierile pe corpul ei. În vreme ce i-am gustat fiecare rotunjime. Cu fiecare respirație, fiecare atingere – senzuală și lentă, de parcă aș fi căutat ceva –, intensitatea a crescut. Disperarea mută.

Degetele ei mi se răsuceau în păr.

Limba mea îi mângâia șoldul.

— Mă numeai păgâna ta, a zis ea cu un suspin, arcuindu-se și făcându-mi gura să alunece mai jos.

Și mai jos.

Urma s-o găsesc din nou, da, dar tot mai aveam acest moment. Această oră cu respirația tăiată.

— Încă mai ești.

Coborându-i pantalonii pe picioare, am întors-o cu fața în jos. Captivă. Unghiile ei au râcâit gratiile de pe podea, când i-am ridicat șoldurile s-o sărut. Când am mângâiat-o acolo, în schimb. Tremurul ei a crescut și a crescut, până când, în cele din urmă, s-a frânt – mușcându-și mâna să-și înăbușe exclamația – și am săltat-o lipind-o de pieptul meu. Împingând-o în gratii. Am așteptat, gâfâind.

Și-a lăsat capul pe spate, sprijinindu-l pe umărul meu, și a strecurat un braț pe după capul meu. Buzele i s-au întors într-o parte spre ale mele.

— Să nu îndrăznești să te oprești!

Am pătruns în ea fără alt cuvânt – incapabil să vorbesc și dac-aș fi încercat –, cuprinzându-i talia cu un braț. Fierbințeala mi-a invadat corpul. Copleșit, cu celălalt braț pe după umerii ei, am tras-o cu putere spre mine. Ținând-o lipită de mine. Când degetele ei s-au sprijinit de antebrațul meu, nu mi-am putut dezlipi privirea de la ele. Netede și aurii pe pielea mea albă, mai aspră. Simpla vedere a lor mi-a încleștat pieptul până la durere. Atât de asemănătoare! Atât de diferită! Nu puteam rezista. Nu puteam *respira*. O simțeam... mă simțeam ca-n paradis, dar mi-am impus să mă mișc încet. Adânc. S-o savurez. La geamătul ei, i-am pus mâna peste gură.

— Sst! O să ne audă.

Ea avea altă părere.

Răsucindu-se în brațele mele, m-a lungit pe spate și mi-a țintuit brațele de podea, deasupra capului. Aplecându-se, mi-a mușcat buza de jos.

— Lasă-i s-audă.

Ultima mea respirație m-a părăsit grăbită. M-am străduit să rămân nemișcat, în timp ce ea se mișca peste mine, presiunea crescând până ce a trebuit să-mi închid strâns ochii. Până ce n-am mai putut să mă abțin. Până ce mâinile mele au coborât pe șoldurile ei și am înduplecat-o să se miște mai repede, potrivindu-i unghiul. Privind-o cum își întredeschide buzele, cu respirația accelerată. Deși presiunea dinlăuntrul meu a ajuns până la durere fizică, am scrâșnit din dinți, rezistând. *Nu încă.* Trupul ei se mișca la unison perfect cu al meu. *Ea* era perfectă. Ce neghiob fusesem, să nu-mi dau seama de asta înainte. Atât de orb!

Când ea s-a cutremurat, eliberându-se, un moment mai târziu, mi-am dat și eu drumul – iar în clipa aceea, aurul a sclipit la marginea câmpului meu vizual. Doar o străfulgerare. A dispărut înainte să-mi dau seama cu adevărat de existența sa. O născocire a imaginației mele.

Totuși, un fragment din memorie a rămas. Câteva cuvinte. Cuvintele *mele.*

„Magia ascultă de cel ce-o folosește."

Panica mi-a pârjolit simțurile când mi-am dat seama și m-am plecat sub ea, aproape căzând într-o parte. Lou a deschis ochii alarmată.

— Reid?

M-a zgâlțâit încet.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Durerea a trecut la fel de repede cum a venit. La fel de inexplicabil. Fiindcă Lou nu era convinsă, am clătinat din cap.

— Sunt bine. Serios.

— O amintire?

— A fugit acum.

Cu un oftat adânc, ea și-a încolăcit brațele în jurul meu. Eu am strivit-o într-ale mele. Am stat astfel vreo câteva minute, doar ținându-ne unul pe altul. Obrazul ei apăsa greu pe umărul meu.

— Ar trebui să te îmbraci, am murmurat, în cele din urmă. Vânătorii...

— Nu cred că mă pot mișca.

— Te-ajut eu.

Brațele i s-au contractat puțin, dar n-a protestat când i-am trecut întâi cămașa peste cap, apoi am îmbrăcat-o pe a mea. I-am tras pantalonii. Nu s-a ostenit să-i lege la brâu. În schimb, s-a prăbușit din nou la pieptul meu. Pleoapele i-au fluturat. Înghițind anevoie, am mângâiat-o pe păr.

— Dormi. Te trezesc eu dacă e vreo schimbare.

— O să vină, știi?

Și-a înăbușit un căscat, închizând ochii.

— Ceilalți. Încă ar mai putea să ne salveze.

— Ar mai putea.

Am ținut-o mai strâns decât era nevoie, în timp ce ea s-a lăsat pradă somnului. Tăcerea a părut să crească și să se întindă în urma ei. Lumina torței pâlpâia.

— Ar mai putea, am repetat hotărât.

Pentru ea. Pentru mine însumi. Pentru oricine ar fi ascultat.

„Încă ar mai putea să ne salveze."

Dar n-au făcut-o.

O SINGURĂ SCÂNTEIE

Reid

CÂND UȘA S-A DESCHIS, O ORĂ MAI TÂRZIU, AM știut imediat că sosise timpul.

Doi Vânători au intrat după cel dintâi, cu umerii încordați și balisardele scoase din teci. Alți doi i-au urmat. Și încă doi. Și încă doi. Au continuat să vină până ce au umplut camera de consiliu. Alții așteptau pe hol. Zeci. Deși le-am cercetat rapid fețele, în căutarea lui Jean Luc, el nu era acolo.

Lou s-a trezit tresărind la sunetul pașilor, cu ochii încă grei de somn.

— Ce e...?

A tras abrupt aer în piept când s-a uitat în cameră, ridicându-se în capul oaselor. Vânătorul cel mai apropiat de noi și-a coborât ochii la șireturile pantalonilor ei. A râs spart. Iute, m-am răsucit ca s-o ascund de privirea lui – ridicând-o în picioare –, dar ea s-a aplecat pe după mine și i-a zâmbit ca o pisică.

— Vezi ceva ce-ți place?

În pofida bravurii ei, avea pleoapele roșii și umflate. Ochii, prea strălucitori. Mâna îi tremura pe brațul meu.

Vânătorul a rânjit.

— N-aș zice.

Râzând pe înfundate, ea s-a uitat fix la pantalonii lui. A făcut un pas în lături de mine, pentru a și-i lega pe ai ei cu nepăsare degajată.

— Mă foarte îndoiesc.

— Tu, mică...

S-a repezit la gratii, dar când Lou i-a sărit în întâmpinare, mișcându-se cu viteză mortală, el s-a răzgândit la jumătatea drumului. Ridicând balisarda spre fața ei, a zis în schimb:

— O să cânți altă melodie curând, vrăjitoareo. Ultimul tău cuvânt o să fie un țipăt.

Lou i-a făcut semn cu un deget să se apropie.

— De ce nu vii aici ca să-mi arăți?

— Lou.

Am avertizat-o cu voce joasă, trăgând-o înapoi de spatele cămășii. Ea s-a lăsat condusă numai un pas. În jurul nostru, Vânătorii i-au imitat mișcarea, venind mai aproape.

— Nu-i provoca.

— E un pic cam târziu pentru asta, cred.

— Într-adevăr.

Vocea tunătoare a lui Philippe a ajuns în cameră înaintea sa. Când și-a făcut apariția, Vânătorii s-au despărțit în două, de-o parte și de alta. Zâmbetul lui Lou a devenit sălbatic. Îmbrăcat într-o impecabilă uniformă albastru-regal și auriu – cu medalia de căpitan strălucind pe rever –, el a privit-o ca pe un gândac sub cizmă. Apoi i-a zâmbit rece. S-a înclinat.

— Soarele a apus, *ma Dame*. Rugul dumneavoastră funerar vă așteaptă.

Lou s-a retras încă un pas. Brațul ei l-a atins pe al meu. Deși zâmbetul i-a rămas fixat pe față, privirea i-a fulgerat spre hol, de la Philippe la Vânătorii lui. Inima îmi bătea cu putere, în timp ce număram. Douăzeci, cu totul. Un escadron complet.

— Sunt prea mulți.

Lou a făcut semn spre ușa cuștii, râzând spart.

— Bine c-avem un stăvilar!

Mi-am întors privirea spre ea. Pieptul i se ridica și-i cobora în respirații scurte și rapide. Membrele îmi tremurau de la afluxul de adrenalină.

Un Vânător din spatele nostru a spus zeflemitor:

— Va trebui să ieșiți, în cele din urmă.

Ea s-a răsucit brusc, fulgerându-l cu privirea.

— Ba chiar nu.

— O să muriți de *foame*.

— Ei, hai, Maiestatea Sa n-o să dea dovadă de atâta răbdare! A decretat că o să ardem în seara asta.

Rânjetul ei s-a lărgit.

— N-o să dea bine pentru el dacă execuția asta nu merge potrivit planului, nu-i așa? Îmi închipui că supușii lui sunt deja destul de agitați din cauza Focului-iadului. Destul de speriați.

I s-a adresat direct lui Philippe:

— N-o să dea bine nici pentru *tine*, de asemenea.

Cu o subită inspirație, am adăugat:

— Mai cu seamă după ce mama mea a scăpat.

Un murmur s-a pornit prin încăpere la acuzația aceasta, iar fața lui Philippe s-a întunecat. Expresia lui spunea totul. O ușurare de scurtă durată m-a străbătut. O salvaseră. Coco și Jean Luc și Célie... cumva o salvaseră pe mama. Ea era în siguranță. Lou practic a chicotit acum, aruncându-mi o privire apreciativă cu coada ochiului.

— O să fie capturată, a zis Philippe tăios. Nu vă îndoiți!

— Ai nevoie de o victorie, Phil. Nu-ți permiți să aștepți.

Lou a fluturat un deget la el.

— Cred c-o să intri aici mai devreme decât mai târziu.

Un alt Vânător – mai tânăr decât ceilalți, practic un cadet – își ținea balisarda ca pe un crucifix.

— Crezi că magia ta ne poate face rău, vrăjitoareo?

— *Cred*, a răspuns ea tărăgănat, că n-o să fie foarte dificil să te dezarmez, *mon petit chou*. Bănuiesc că l-ați cunoscut cu toții pe soțul meu.

A întors degetul mare spre mine.

— Cel mai tânăr Vânător din frăție. Cel mai tânăr căpitan, de asemenea.

— Nu e căpitan, a zis Philippe, posomorât.

Lou și-a înălțat o sprânceană.

— Mă rog! Dar *ție* chiar ți-a tăbăcit fundul.

I-am pus o mână pe umăr, în mod clar stingherit. O nădușeală rece îmi șiroia pe șira spinării. Când ea și-a ridicat ochii spre mine, am clătinat din cap. Aproape insesizabil. *Ce faci?* încercam s-o întreb.

Când ea și-a ridicat respectivul umăr – atât de puțin, încât nimeni altcineva n-a putut vedea –, am primit răspunsul. Nu știa. Fanfaronada, zeflemelele, amenințările – toate erau manevre disperate de a câștiga timp. Pentru ajutor. Pentru *orice*.

Nu mai aveam idei.

— Ei, haide, Phil! a încercat ea să-l convingă, iar mirosul slab de magie m-a învăluit.

Și ceilalți l-au simțit. Unii au mârâit și au înțepenit, strângând mai tare balisardele în mâini și uitându-se la Philippe, pentru instrucțiuni. Alții s-au foit neliniștiți. Câțiva totuși au privit-o pe Lou fascinați când pielea ei a început să lumineze.

— Deschide ușa! Joacă-te cu mine!

În mintea mea au răsunat alte cuvinte. Tot vocea ei, dar blândă și speriată. *Reid.*

M-am holbat la ea.

Când ei deschid ușa, a zis ea, continuând să se uite la Philippe, *stai aproape de mine. Nu-i pot răni direct cu magia, dar pot să le prăbușesc Turnul ăsta în cap. E cea mai bună șansă pe care o avem.* După care a adăugat: *Crezi că și Beau a scăpat?*

Nu știam și nu-i puteam răspunde. Nu când Philippe a primit un arc de la Vânătorul de lângă el. O tolbă cu săgeți cu vârf albastru.

— Nu azi, a mârâit el, fixând o săgeată în arc cu precizie de expert.

Când a îndreptat-o direct spre fața lui Lou, ea și-a mijit ochii. Nu mai zâmbea.

— După cum ai subliniat, nu prea am timp de jocuri. Regatul așteaptă.

A tras fără avertisment. Înainte să mă pot arunca în calea ei – înainte și să pot striga –, săgeata a țâșnit spre Lou, țintită fără greș. Ea s-a răsucit în ultimul moment și s-a lăsat pe vine, mai rapidă ca săgeata, care s-a înfipt în zidul din spatele nostru. Vânătorii deja se mișcaseră. Se aliniaseră pe rânduri în fața și pe laturile cuștii, într-un soi de țarc. O țintă de tragere cu noi în centru.

Mai multe arcuri au apărut în jurul nostru. Mai multe săgeți.

M-am aruncat spre ea, apucând-o de mână și trăgând-o spre fundul cuștii. Trebuia să fac ceva. Acum. Lou vorbise despre magie, despre a folosi voința pentru ca firișoarele aurii să se materializeze. M-am concentrat asupra lor acum – dorindu-mi un scut, o armă, o afurisită de *cheie*. Orice pentru a scăpa din cușca asta. Nicio structură n-a răspuns. Bineînțeles că nu. M-am rostogolit într-o parte, când Philippe a slobozit o a doua săgeată.

— De ce să vă mai complicați cu rugul?

Mârâind, Lou și-a ridicat mâna și săgeata s-a rupt în aer. Când a căzut la picioarele noastre, am înșfăcat-o, înfigând-o într-un neghiob de Vânător care încerca să se strecoare în spatele nostru.

Acesta a căzut ca secerat. Și-a dat ochii peste cap. Membrele i se scuturau spasmodic.

Lou s-a uitat la el îngrozită.

— Ce mama dr...?

Philippe a pus o altă săgeată în arc.

— Cucută.

Aceasta aproape că mi-a ciupit umărul. Atât de aproape, încât mi-a spintecat mâneca. Ochii lui Lou au fulgerat văzând pânza ruptă. Pielea îi radia de o lumină nenaturală. Când a pășit în fața mea, vocea i-a sunat mortal de calmă. *Eterică.* Nu o singură voce, ci mai multe. Reverberau la unison cu o rezonanță înspăimântătoare.

— N-o să vă atingeți de el!

Imun la vrajă, Philippe le-a făcut semn celorlalți să-și ridice arcurile. Toți douăzeci.

Lou și-a dezvelit colții.

La comanda lui scurtă, săgețile au zburat din două părți. Mai mult de douăzeci. Mai mult de *patruzeci.* Au șuierat prin aer cu precizie letală, dar toate s-au prefăcut în praf ajungând la un metru de noi. Pur și simplu... s-au dezintegrat. Am simțit mai degrabă decât am văzut bariera din aer. O peliculă subțire, ca de balon de săpun. Un scut. Pumnii lui Lou tremurau de efortul de a-l menține, în timp ce mai multe săgeți au fost slobozite spre noi.

— Cum să ajut? Spune-mi, Lou!

— O structură, a zis ea printre dinții încleștați. Poți să-mi întărești... magia.

— *Cum?*

— Concentrează-te!

Aerul era dens de săgeți în zbor acum, fiecare Vânător încărcând o săgeată și trăgând la diferite momente. Un asalt continuu. Lou tresărea la fiecare lovitură – de parcă i-ar fi putut *simți* vârful otrăvit – și scutul se vălurea, drept răspuns.

— *Ești* vrăjitor. Acceptă! Concentrează-te pe rezultat și... structurile o să apară.

Dar n-au apărut – n-au vrut –, oricât de tare am încercat să mă concentrez. Niciun licăr auriu. M-am concentrat și mai mult. Asupra lui Lou. Asupra scutului ei. Asupra vârfurilor de săgeată care-l sfâșiau. O ciudată zbatere a început în pieptul meu. Voci. Șoapte. Nu ale mele sau ale lui Lou, ci ale *altora*. Totuși, niciun strop de auriu n-a apărut la suprafață și am scos un răget de frustrare, de *furie*.

— Poți s-o faci, Reid, a zis Lou, grăbită. Ai mai făcut-o înainte. Poți s-o faci din nou. Trebuie doar să...

N-a apucat să termine de spus. Neobservați, doi Vânători izbutiseră acolo unde fratele lor căzut nu reușise. Cu mâinile tremurând printre gratii – folosindu-se de scutul ei în avantajul lor – au apucat-o pe Lou de cămașă și au tras-o cu spatele de lemnul magic.

Scutul a dispărut numaidecât.

Strigând-o pe nume, am plonjat, smulgându-i un braț de după gât, dar o durere ascuțită mi-a străpuns coapsa. Nu m-am uitat. Nu puteam – nu când ei au înfipt o seringă, două seringi, *trei*, simultan, în gâtul lui Lou. Nu când spatele ei s-a îndoit, corpul i s-a zbătut nebunește, mâinile i s-au întins spre mine.

— Reid! *Reid!*

Vocea i se auzea ca dintr-un tunel. În cele din urmă, s-a eliberat, prinzându-mă tocmai când genunchii mi se înmuiau. Turnul s-a cutremurat în jurul nostru. Corpul ei, acoperindu-mă pe mine, tresălta la impact, încasând săgeată după săgeată. Mai mult de una i s-au înfipt în spate. În brațe. În picioare. Și ea continua să mă târască spre ușa cuștii, pe care Philippe o deschisese larg.

Mâinile ne-au tras de haine, de păr, aruncându-ne pe podeaua camerei de consiliu. Vederea mi s-a încețoșat când s-au repezit asupra lui Lou ca furnicile. Când ea s-a prăbușit, fără să mai miște, sub seringile lor. Aveau s-o ucidă mai înainte de a ajunge pe rug. *Lou.*

Strângând din dinți, gata să-mi pierd mințile de durere – de frică –, m-am concentrat pe pielea ei care lumina din ce în ce mai stins cu mai multă putere decât o făcusem vreodată în toată viața mea. Genunchi nemiloși mi se apăsau în spinare.

O să moară, o să moară, o să moară.

Auriul a explodat în câmpul meu vizual – și am sărit în picioare –, dar era prea târziu.

Un ac m-a înțepat în gât și lumea s-a întunecat încă o dată.

M-AM TREZIT ÎN STRIGĂTE.

În fum. Înțepăturile fânului de sub picioare și un lemn dur în spatele meu. Legături strânse pe încheieturile mele. Mi s-a întors stomacul pe dos și am deschis anevoie ochii. Mi-a luat un moment ca să se limpezească. Vederea îmi juca.

Torțe.

Pâlpâiau în întuneric, aruncând o lumină portocalie asupra scenei. Asupra fețelor. Atât de multe fețe! Tot orașul se înghesuise pe strada de jos. Cu o tresărire, mi-am dat seama că mă aflam deasupra lor. *Nu.* Mi-am închis ochii, aplecându-mă să vărs. Legăturile m-au ținut în picioare. M-au ținut în loc. Nu stăteam câtuși de puțin pe picioarele mele. Mi-am deschis din nou ochii când mi-am dat seama.

Stâlpul rugului.

Mă legaseră de stâlp.

Detaliile mi s-au dezvăluit rapid după asta, dezorientându-mi simțurile – treptele catedralei, platforma de lemn, prezența caldă din spatele meu.

— Lou.

Cuvântul s-a dezlipit anevoie de pe limba mea, din pricina cucutei. Capul îmi zvâcnea. M-am chinuit să-mi întorc capul.

— *Lou.*

Părul ei se revărsa pe umărul meu, iar capul îi atârna. N-a răspuns. Inconștientă. M-am străduit de-a binelea acum, încercând s-o văd, dar corpul meu refuza să mă asculte. Cineva îi scosese săgețile cu vârfuri albastre, cel puțin. O îmbrăcaseră cu o cămașă curată. Mânia s-a răspândit la fel de repede ca drogul la această nouă nedreptate. Un Vânător o dezbrăcase. *De ce?*

M-am uitat în jos, la cămașa mea și la pantalonii de lână. Îmi scoseseră cizmele.

Lucrurile din piele nu ard.

Uniforme albastre înțesau străzile, formând o baricadă. Țineau mulțimea la distanță. Ochii mi s-au îngustat și au clipit încet, așteptând ca scena să se limpezească. Philippe stătea printre Vânători. Și Jean Luc. I-am recunoscut părul negru. Gâtul gros și pielea ca bronzul. Nu se uita la mine, atenția fiindu-i îndreptată la Célie, care stătea în primul rând al mulțimii, cu părinții ei. Nici urmă de Coco. Nici de Beau. Nici de Claud, de Blaise sau de Zenna.

Nimeni.

— Lou.

Cu grijă să nu-mi mișc buzele – să-mi țin vocea coborâtă –, am încercat să-i dau un ghiont cu cotul. Brațele nu voiau să mi se miște.

— Poți... să mă auzi?

Mi s-a părut că se mișcă. Doar o idee.

Mai multe strigăte au izbucnit când un copil a rupt rândurile. O fetiță. Alerga după... o minge. Alerga după o minge. Aceasta s-a rostogolit și s-a oprit la baza platformei.

— Nu ești atât de înalt cum am crezut, a cugetat ea, zgâindu-se la mine pe sub bretonul roșcat, familiar.

Am clipit des. Erau două acum. Nu – un alt copil venise lângă ea. Un băiat palid, cu umbre în ochi. O ținea pe fată de mână cu o expresie solemnă. Deși nu-l mai văzusem niciodată, aproape că i-am recunoscut fața.

— Nu-ți pierde speranța, *monsieur*, a șoptit el.

Un alt strigăt. Un Vânător a venit cu pași mari ca să-i alunge.

Încă nu puteam să articulez cum trebuie.

— Te... cunosc de undeva?

— *Le visage de beaucoup*, a zis el cu un zâmbet tulburător – care se legăna și se rostogolea odată cu vederea mea, foarte bine conturat în lumina flăcărilor –, *le visage d'aucun.*

Vocea i s-a stins în timp ce era dus de acolo.

„Fața văzută mereu, fața niciodată ținută minte."

Cuvinte fără înțeles. Aiureli.

— Lou! am implorat, mai tare acum, disperat. Trezește-te! Trebuie să te trezești.

Nu s-a trezit.

Un râs impetuos lângă mine. Structuri aurii. Nu... păr auriu. Auguste a pășit în dreptul ochilor mei, cu o torță în mână. Flăcările ardeau nu portocaliu, ci negre ca smoala. Focul-iadului. Focul etern.

— Ești treaz. Bine.

În spatele lui, Gaspard Fosse și Achille Altier au urcat pe platformă, cel dintâi cu un zâmbet nerăbdător, celălalt cu o expresie suferindă. Achille s-a uitat la mine doar o secundă, înainte să-i murmure ceva lui Auguste, care s-a încruntat și a mormăit:

— Nu contează.

Spre mine, Auguste a spus:

— Roadele balisardei tale poate că n-au înfrânat focul ăsta nenorocit – încă nu –, dar cu siguranță au făcut posibilă această zi memorabilă.

Și-a ridicat mâna la o șuviță din părul lui Lou.

— Am meșterit cușca special pentru voi doi. Un sfârșit dulce-amărui, nu? Să fii ucis de propria-ți armă?

Fiindcă eu n-am spus nimic – doar m-am uitat țintă la el –, a ridicat din umeri și și-a examinat torța.

— Deși presupun că nu balisarda o să-ți dea lovitura finală. Probabil ar trebui să fiu recunoscător că preoții au dat greș. Acum, tu o să arzi etern.

— La fel și... orașul tău, am izbutit să zic.

Răspunsul m-a costat. Achille a tresărit, mutându-și privirea în altă parte, în timp ce eu m-am înecat cu fiere și am tușit de fum. De data asta n-a intervenit. N-a spus niciun cuvânt. Cum ar fi putut? Rugul fusese construit. El ar fi fost următorul să ardă.

Cu un ultim pufnet batjocoritor, Auguste s-a întors să se adreseze supușilor săi. Și-a deschis brațele larg și a zâmbit și mai larg:

— Iubitul meu popor!

Mulțimea a tăcut imediat, ascultând cu atenție.

— În noaptea asta, stârpim în sfârșit un mare rău care ne-a bântuit regatul. Îi vedeți aici pe Louise le Blanc, noua și infama Dame des Sorcières, și pe *soțul* ei, bărbatul pe care l-ați cunoscut odată drept căpitanul Reid Diggory.

Huiduieli și fluierături au reverberat dinspre stradă.

Deși am încercat să-mi invoc structurile, ele pâlpâiau, apărând și dispărând într-o ceață aurie. Cucuta își slujise scopului. Stomacul mi se răsucea. Mâinile refuzau să mi se miște, nici măcar nu tresăreau. Unseseră sforile cu otravă. *Concentrează-te!*

— Da, priviți-i! a continuat Auguste, vorbind mai încet.

A ridicat torța la fețele noastre.

— O vrăjitoare și un vânător de vrăjitoare care s-au îndrăgostit.

A chicotit din nou. Cineva din mulțime i-a răspuns la fel. Alții au tăcut.

— Vă întreb așa, dragi supuși...

Torța s-a mutat la Achille acum, luminându-i ochii negri. Ochi care scânteiau cu repulsie când se uita la rege. Cu revoltă.

— A salvat regatul? *Povestea lor de dragoste vijelioasă?* Ne-a unit, cel puțin?

Acum a făcut semn spre fumul de deasupra, spre piatra calcinată a bisericii, spre clădirile înnegrite și dărâmăturile care acopereau strada. Vânători stăteau la fiecare ruină, ținând flăcările să nu se întindă.

— Nu, a șoptit Auguste, zăbovind cu privirea pe uniformele lor albastre. Eu cred că nu.

Când a vorbit din nou, vocea i s-a ridicat într-un răcnet.

— Să nu vă închipuiți că nu am auzit ce șopteați! Să nu vă închipuiți că nu v-am văzut îndoiala! Să nu vă temeți că acei Petru și Iuda dintre voi, cei care au renegat și au trădat, vor continua să umble liberi! N-o să mai umble. Poporul nostru este dezbinat – ne aflăm chiar pe marginea prăpastiei –, dar îngăduiți-mi să spun răspicat adevărul, aici și acum: n-o să cădem!

A înșfăcat-o pe Lou de bărbie.

— Vrăjitoarea asta, diavolița asta, poate că seamănă cu o femeie – cu mama voastră, probabil. Cu sora sau cu fiica voastră. Dar nu e, dragilor. Nu are nimic omenesc și cu siguranță nu este capabilă de *dragoste*. Nu, acest demon a urgisit regatul nostru cu moarte și distrugere. V-a furat copiii și pâinea de la gură, l-a corupt pe marele și nobilul nostru protector de odinioară.

Lăsându-i bărbia din mână, s-a întors spre mine, cu buzele schimonosite a dispreț.

M-am luptat să-mi revină o senzație în mâini. *Orice* senzație. Structurile aurii au pâlpâit.

— Reid Diggory.

A clătinat din cap.

— Trădător. Ucigaș. *Vrăjitor*. Ești cea mai mare dezamăgire a regatului!

În spatele lui, Achille și-a dat ochii peste cap.

M-am încruntat la gestul nepotrivit. Primele ace ale simțirii mi-au înțepat palma, în timp ce Lou și-a ridicat capul.

— Lou! am șoptit, disperat.

Capul i-a căzut la loc.

— Ascultați-mă bine!

Auguste și-a ridicat brațele, torța, cu o patimă nebunească în ochi. Oamenii îl priveau cu răsuflarea tăiată, urmărind cu aviditate traiectoria torței.

— N-am să mă mai las înșelat din nou, iubit popor! I-am capturat pe acești mari vrăjmași și cu moartea lor o să luminăm calea spre victorie și izbăvire. *Eu* o să vă conduc spre ea. Moștenirea casei Lyon o să dăinuie!

Urale s-au ridicat dinspre mulțime la aceste ultime cuvinte, la un semn al părintelui Gaspard. Oamenii băteau din picioare, aplaudau, până și Philippe și Vânătorii lui schimbau priviri precaute. Am zărit sclipiri de păr ca razele de lună. Întinzând torța spre Achille, Auguste a zis:

— Fă-o, părinte Achille! Ucide-i – ucide aceste creaturi pe care atâta le compătimești – sau o să li te alături în Iad!

Deși Achille a ezitat, n-a avut de ales. Degetele i s-au închis încet în jurul torței. M-am încruntat mai tare. Arătau... mai drepte decât mi le aminteam. Pielea era mai tinerească. Arămie și netedă. Când privirea mi s-a ridicat iute la fața lui, obrajii au părut să i se lățească, să se *miște*, pomeții i s-au ridicat. Ochii i s-au lungit. Și nasul, de asemenea. Barba căruntă i-a căzut în bucăți, părul i s-a întunecat, iar pielea lui... ridurile i s-au șters și mi-a făcut cu ochiul.

Apoi s-a întors spre rege.

— Știi ceva, *père*, a zis el tărăgănat, ultimele trăsături ale părintelui Achille topindu-se odată cu aceste cuvinte, mare tupeu ai să vorbești tocmai *tu* despre mari dezamăgiri.

Dezgustat, Beau a clătinat din cap.

Am rămas cu ochii holbați la el.

Beau.

— Dar tu... tu erai...

Cu falca atârnând, Auguste s-a uitat la fiul lui din cap până-n picioare, înainte să-și închidă gura cu un clămpănit de dinți. O venă i s-a umflat pe frunte.

— *Magie!*

Adevăratul părinte Achille a apărut de pe o alee din spatele catedralei. Cu o expresie dură, ținea de mână fata cu păr roșcat de mai devreme. Din spatele lui au ieșit Claud Deveraux, fluturând voios din mână și... și Coco. Ea a rânjit la mine triumfătoare, trimițându-mi o bezea. Tăietura din palma ei încă sângera.

Veniseră.

M-a năpădit o ușurare atât de intensă, încât aproape c-am râs.

Lou a răsuflat istovită.

— Reid...

Furnicăturile din palmă s-au întins până la degetele mele. Structurile au început să se clarifice.

— Sunt aici, Lou! Toți ceilalți sunt aici.

— Scuze de întârziere, soro!

Beau s-a repezit la ea – având grijă cu torța din mână – în timp ce Vânătorii au sărit la atac, strigătele lor pierzându-se în haosul stârnit. Philippe făcea semne disperate, în timp ce mulțimea fugea. Țipa. Își luau copiii de acolo sau se îmbulzeau să vadă mai bine, trecând de Garda Regelui și de poliție. Un bărbat chiar a sărit pe platformă, răcnind:

— Ardeți-l pe rege!

Înainte ca Philippe să-l ia de guler și să-l arunce înapoi, la pământ.

— Păstrați distanța! a urlat el.

Când Vânătorii au dat năvală pe platformă, Blaise s-a materializat de dedesubt – cu Liana și Terrance, Toulouse și Thierry. Vârcolacii erau doar pe jumătate preschimbați, cu ochii luminând

și colții lungindu-se. Alți zece s-au strecurat din mulțime să li se alăture. Clămpănind. Mârâind. Vârcolaci transformați complet în lupi veneau în goană de pe fiecare alee. Se încleștau în luptă cu Vânătorii, gheare și colți contra oțel.

Beau trăgea de frânghiile lui Lou cu o singură mână. Grăbit. Stângace.

— S-a dovedit că Turnul Vânătorilor e o ditamai fortăreața. Cine ar fi știut? N-am putut ajunge la voi acolo, dar aici...

Turuiala lui explicativă s-a întrerupt la geamătul lui Lou și-atunci i-a observat sângele de pe cămașă. Rănile din brațe, din piept. Vocea i s-a umplut de amenințare grea.

— Ce dracului s-a întâmplat cu ea?

Deși mâinile mele zvâcneau și tresăltau spasmodic, nu le puteam încă mișca. Nu puteam *să ajut*. M-am căznit să-mi recapăt controlul.

— Săgeți otrăvite. Grăbește-te...

— Îndrăznești să-i alegi pe ei? a șuierat Auguste.

O altă venă îi pulsa pe gât. Acum arăta mai puțin frumos. Mai mult țicnit.

— În locul *tatălui* tău?

Înainte ca Beau să poată răspunde, Philippe în sfârșit a pătruns pe platformă, iar Auguste a țâșnit.

S-a întâmplat cu încetinitorul.

Beau s-a răsucit să-l împingă înapoi, aducând torța într-o mișcare largă și o singură scânteie a sărit în aer. A atârnat nemișcată o secundă – o mie de secunde –, după care a alunecat, aproape leneș, pe platformă. În fân.

N-am putut face nimic decât să privesc, îngrozit, cum focul s-a aprins imediat în jurul nostru.

UN JET DE LUMINĂ

Reid

FOCUL S-A ÎNTINS NENATURAL DE REPEDE, ÎNghițind fânul și ajungând la picioarele noastre în câteva secunde.

Focul-iadului. Flacăra eternă.

„Nu există nicio soluție", îmi spusese Coco, „fruct sau altceva."

„Pentru că focul a pornit din mâhnirea inimii mele. Și nu există soluție pentru mâhnire. Numai timp."

În pofida văpăii insuportabile, o groază rece a pus stăpânire pe mine. Strigându-i numele lui Lou, m-am răsucit spre ea, hotărât să fac scut în jurul ei. S-o protejez de inevitabil. N-aveam să mă dau bătut. N-aveam să cedez. Dacă ne puteam elibera, am fi putut sări...

Zăpăcit de panică, Philippe s-a ciocnit de Auguste, doborându-l de pe platformă. O flacără i-a atins mâneca regelui. L-a înghițit instantaneu, iar el a căzut la pământ – zvârcolindu-se, țipând – în timp ce Philippe l-a dezbrăcat rapid pe rege de mantia sa din blană de leu, încercând să-i scoată cămașa care ardea. Dar pânza deja i se lipise de piele. Philippe s-a dat imediat înapoi, recunoscând că lupta era pierdută.

— Oliana! a strigat regele, întinzând o mână spre soția sa, care stătea în apropiere de platformă.

Fără un cuvânt, ea s-a întors și a intrat în biserică. Pălind la debandada de pe stradă, părintele Gaspard a urmat-o grăbit.

Philippe i-a strivit mâna lui Auguste sub talpă când și el a fugit.

— Ieși... de-aici!

Abia auzindu-se, Lou a făcut semn din cap spre Beau. El încă mai trăgea de frânghia cu care era legată, strâmbându-se din pricina flăcărilor. I se încolăceau în sus pe cizme. Pe cizmele lui de piele.

— *Pleacă!*

— Nu! a mârâit el.

Arșița era copleșitoare acum. Durerea. La picioarele noastre, urletele lui Auguste s-au oprit brusc. Membrele i-au încremenit. Pielea și carnea i s-au topit pe oase. Cu ochii goi, se uita la orașul său arzând pe vecie.

Flăcările dansau pe cadavrul lui.

— Nu pot... să le sting.

Adrenalina vuia în urechile mele, acoperind glasul lui Lou. Deși fața i se contorsiona de concentrare, eu abia mai puteam să văd ceva prin fum, abia mai puteam *să respir*. Focul devasta mai departe. Se strecura dinspre alei, uși ascunse, crăpături și dărâmături, odată ce Vânătorii își părăsiseră posturile. Își croia drum prin rigole. Se târa prin ferestre. Devora orașul centimetru cu centimetru. Case. Magazine. Oameni.

Un strigăt ascuțit a răsunat de pe stradă.

Coco.

Se lupta să ajungă la noi, cuțitele fulgerau, implântându-se în orice destul de nesăbuit cât să-i blocheze trecerea. Mulțimea alcătuia un ghem în jurul ei. Corpurile se ciocneau. Femeile își trăgeau copiii de pe stradă, țipând și bătând cu pumnii în cele mai apropiate uși, în timp ce bărbații încercau prostește să se arunce în încăierare.

— Magia... e prea...

Lou s-a zguduit tușind, încă scufundată în structurile ei, când Coco în sfârșit a răzbit prin mulțime.

— Nu e a *mea*.

Coco dădea târcoale platformei înnebunită, căutând o deschizătură prin flăcări. Strigătele ei se pierdeau în tumult.

Degetele lui Beau bâjbâiau pe frânghii.

— Aproape că am... reușit.

Vocea lui Lou s-a ridicat într-un țipăt, acum. I-a sfâșiat gâtlejul, jupuindu-l nemilos. Îngrozit.

— E prea târziu...

— *Pleacă*, frate! am spus și eu. Du-te!

Focul urca pe picioarele noastre acum. Pe picioarele lui. Mistuia totul în cale: frânghii, haine, *piele*. Fără stâlpul care să-l susțină, Beau a căzut peste noi.

— *Nu* vă părăsesc.

Dar genunchii i s-au muiat odată cu aceste cuvinte și a căzut. Fața i s-a schimonosit și a răcnit de durere, în timp ce bășicile îi umpleau gâtul, fața.

— Ba da! a zis Lou printre dinții strânși.

S-a uitat la Coco cu ochii în lacrimi.

— Aveți grijă unul de altul.

Frânghiile de la glezne i se dezintegraseră și a ridicat un picior, lovindu-l drept în piept. El s-a împleticit înapoi de pe platformă – un stâlp de foc – și a căzut drept în brațele lui Coco.

Coco s-a holbat la el îngrozită.

— Nu.

A clătinat frenetic din cap, trântindu-se în zăpadă. Adunând-o peste pielea lui. El se zbătea neajutorat.

— Beau! Beau, uită-te la mine...

Flăcările se urcau pe brațele ei acum, dar ea nu le-a luat în seamă. Mușchii mei se smuceau și zvâcneau în timp ce priveam, neajutorat. Zăpada nu avea niciun efect împotriva flăcărilor. Nu exista nicio scăpare din ăsta, nimic care să-l stingă, nicio magie care să ne mai poată ajuta acum. Nici măcar a lui Lou.

— Nu, nu, *nu*! Te rog! Beau! *Beau!*

— Îmi pare atât de rău, Reid! a gâfâit Lou. Nu pot să-l opresc, dar pot... pot să ajut...

S-a răsucit ca să se uite în ochii mei.

— Te iubesc! Rămâi în pace.

„Rămâi în pace."

Cuvintele au plesnit și au trosnit între noi, deplasate. Cu siguranță auzisem greșit. N-aveau cum să fi fost acestea. Pentru că aici – arzând în lacul de foc negru – nu putea fi nicio pace. Nu pentru ea. Nu pentru mine. Nu când oasele noastre se topeau și pielea se jupuia.

Ea și-a flexat mâna.

Frânghiile din jurul încheieturilor mele au plesnit drept răspuns și am zburat de pe platformă într-o rafală de aer fierbinte. Izbindu-mă de stradă, m-am răsucit să mă uit la ea. Dar n-o mai puteam vedea, n-o mai puteam *auzi*. Durerea mi-a furat mințile, iar structurile mele aurii s-au împrăștiat așternându-se ca un văl peste scenă.

Numai că nu mai era *această* scenă.

Mulțimea pălise în auriu, înlocuită de altă mulțime. Focul negru dispăruse. Un alt stâlp de rug străpungea cerul și o altă vrăjitoare se zvârcolea pe el. Părul ca mătasea de porumb arsese primul. Eu stăteam în fața platformei, cu mâinile strânse, cu arhiepiscopul alături. O balisardă sclipea la pieptul meu.

Ucigaș de vrăjitoare, ucigaș de vrăjitoare, ucigaș de vrăjitoare.

Amintirea s-a șters înainte s-o pot înțelege pe deplin.

Dar durerea – *fierbințeala* insuportabilă – a dispărut abrupt, când o nouă magie a izbucnit în jurul nostru. Mirosul ei a învins fumul. A răcorit carnea. Deși flăcările încă îmi mai devorau hainele și-mi băsicau pielea, am simțit numai zăpada. Lângă mine, ochii lui Beau s-au deschis brusc. S-a așezat mai bine în brațele lui Coco.

Apoi Lou a început să țipe.

A țipat și a țipat până când mai era puțin și i se spărgea gâtlejul. Până când mai era puțin și i se oprea inima. Agonia de pe fața ei strălucea limpede, în timp ce se zvârcolea. De parcă durerea îi era triplă. Cvadruplă.

Atunci am înțeles.

M-am căznit să mă ridic în picioare.

Ea luase durerea de la noi. Era tot ce mai putea face.

— *Lou.*

Coco plângea rostindu-i numele, legănându-l pe Beau în brațe în timp ce ardeau amândoi. Implorator. Când lacrimile ei au căzut, au sfârâit pe fața lui. În loc să atâțe focul totuși, picurii îl stingeau. Pielea lui pârâia. *Vindecată.* Un tunet a huruit deasupra capetelor noastre.

— Nu face asta, Lou, *te rog*...

O altă amintire a ieșit la suprafață fără veste. Mai puternică decât cea dintâi. Am căzut din nou în genunchi.

„Când? Când ți-ai dat seama?"

„La execuția vrăjitoarei. Când... când Lou a avut criza aceea. Toată lumea a crezut că Lou are convulsii, dar eu am văzut-o. Am simțit mirosul de magie."

O durere mai adâncă a erupt odată cu amintirea aceea, tocmai când lacrimile lui Coco se întețiseră. Când au căzut primii stropi de ploaie – ploaia lui Coco. Spusese tot timpul că mâhnirea ei aprinsese focul acesta. Acum se părea că dragostea ei avea să-l stingă. Oriunde cădeau picăturile de apă, pământul sfârâia și scotea aburi. Flăcările se stingeau. Dar țipetele lui Lou... continuau. Mă spintecau pe dinăuntru. Strângându-mi capul în pumni, m-am prăbușit în față. Ploaia mi-a înmuiat cămașa. Pielea.

Băsicile mi s-au închis.

„Ardea, Reid. Nu știu cum a făcut, dar a luat asupra ei durerea vrăjitoarei."

Dar asta deja știam. În străfundul ființei mele, făcusem legătura. Recunoscusem altruismul lui Lou, încă de atunci. Sacrificiul ei. Fusesem incapabil să-l admit la momentul acela. Incapabil să înfrunt adevărul, nici atunci când îmi îngrijisem soția muribundă până se însănătoșise. Pentru că aproape *murise* ca să salveze pe altcineva.

În clipa aceea, mă îndrăgostisem de ea.

Durerea din capul meu se înteți̦se pe măsură ce înțelegeam adevărul. Nu mai puteam s-o îndur. Incoerent – îndurerat, urlând –, mi-am smuls părul din cap. Mi-am sfâșiat fața. Vag, am auzit platforma prăbușindu-se, am simțit niște mâini insistente pe umeri.

— Reid! Reid!

Dar strigătele lui Beau și Coco nu puteau străpunge tumultul din mintea mea. Întunericul mi-a năpădit vederea. Am dat să-mi pierd cunoștința. Am căzut la pământ.

O structură a licărit, ivindu-se nechemată.

La prima privire, părea un fir auriu, șerpuind din pieptul meu până la platforma ruinată. Acolo unde lemnul, fumul și focul o înghițiseră pe Lou. Când am ridicat o mână tremurândă totuși, mi-am dat seama că mă înșelasem. Firul sclipea, cu noi dimensiuni.

Albastrul vestonului meu. Albul fulgilor de nea. Roșul sângelui în atelierul unui fierar.

O sute de alte culori – amintiri – toate împletindu-se, comprimându-se într-un singur fir.

Am tras de el.

Energia a pulsat în afară într-un val și m-am prăbușit sub greutatea sa, cu urechile țiuindu-mi de tăcere. *Sângerând* de tăcere.

Un țipăt înalt, primar, a zdruncinat strada.

Nu dinspre Lou. Nici de la Coco. Făcând un efort să-mi ridic capul – să văd prin mulțimea isterică, ploaia dezlănțuită – am recunoscut trăsăturile palide și părul argintiu ca lumina lunii ale lui Morgane le Blanc. Și ea căzuse în genunchi. Cei din jurul ei au zbughit-o

când au văzut-o, alunecând prin zăpada topită. Prin zloată. Plângând și strigându-i pe cei dragi. Cu fețele mânjite de funingine.

Josephine s-a aplecat peste Morgane, cu fruntea încrețită a confuzie.

În spatele lor, Nicholina a zâmbit.

M-am repezit spre platformă fără să mă mai uit înapoi. Vocea mi s-a frânt rostindu-i numele lui Lou. Mi-am amintit de ea. Mi-am *amintit*. Doleur, podul, acoperișul – toată povestea pe care mi-o depănase în cușca de lemn. Totul fusese adevărat. Totul fusese *real*.

„O să te găsesc din nou", îi spusesem eu.

Ea păstrase promisiunea în inimă. Nu renunțase la mine. Nici după ce o insultasem, o amenințasem, pusesem la cale o mie de căi diferite de a o ucide. Aveam să mă gândesc la o mie altele pentru a mă revanșa. N-aveam s-o mai părăsesc niciodată. Vocea mea a căpătat forță. A căpătat speranță.

— Lou! LOU!

Ea tot n-a răspuns. Cu focul în sfârșit stins de ploaia lui Coco, dărâmăturile fumegau încet. Aruncându-mă în grămadă, am rupt cu mâinile scândurile făcute scrum, îndepărtând cenușa, resturile stâlpului. Beau și Coco au venit după mine.

— Unde ești? am întrebat în șoaptă, aruncând scândură după scândură. Haide. Unde *ești*?

Niște mâini palide s-au alăturat căutărilor mele. Célie. Apoi altele, mai negricioase. Jean Luc. Mi-au întâmpinat privirea cu expresii hotărâte și o încordată înclinare a capului. N-au ezitat, deși corpul meu tremura. *Te rog, te rog, te rog...*

Când o scândură din dreapta mea s-a mișcat, neatinsă, am smuls-o imediat. Trebuia să fie aici. *Trebuia* să fie...

Lou a explodat drept în sus, într-un jet de lumină.

BĂTĂLIA FINALĂ

Lou

PUTEREA MI-A INUNDAT MEMBRELE ȘI PLĂMÂNII, ȘI ardeam, nu cu foc, ci cu lumină. Strălucea prin cămașa mea însângerată, prin rănile de pe corp, izbucnind în raze orbitoare de magie. Deși ploaia lui Coco încă mai cădea, deasă și îndârjită în jurul nostru, picăturile nu mă udau ca pe ceilalți – nu, pielea și părul meu le absorbea pe fiecare, iar ele mă vindecau, îmi dădeau putere, îmi alinau inima îndurerată. Aveau gust de speranță. De *dragoste*.

I-am zărit fața înlăcrimată printre ruine, zâmbindu-i și coborând blând lângă ea.

Reușise. Deși orașul mai fumega în jurul nostru, în fuioare ce unduiau încet – deși avea să simtă *totdeauna* mâhnirea pierderii lui Ansel –, focul negru dispăruse. Ea îl învinsese. Ea se învinsese pe sine însăși.

Răspunzându-mi la zâmbet, l-a luat pe Beau de mână și a dat din cap.

— Lou.

Încă stând ghemuit cu o scândură în mână, Reid s-a uitat în sus la mine, cu ochii înotând în lacrimi. Cu dragoste și ușurare și... *recunoaștere*. Conștiență. Scânteia între noi ca o ființă vie, luminoasă și strălucitoare ca o structură. El s-a ridicat încet în picioare. Ne-am uitat unul la altul pentru un lung moment.

— M-ai găsit, am șoptit eu.

— Am promis.

Ne-am mișcat în același timp, clătinându-ne unul spre celălalt, membrele noastre împletindu-se până n-am mai putut spune unde se sfârșea al lui și unde începea al meu. Cu răsuflarea tăiată, râzând, el m-a ridicat de la pământ, învârtindu-se cu mine în brațe, o dată și încă o dată. Nu mă mai săturam să-i sărut zâmbetul. Obrajii. Nasul. El nu protesta, râdea mai tare, lăsând capul pe spate. În timp ce Coco ne privea, fumul s-a risipit – deopotrivă cu norii de ploaie – până ce a rămas doar o noapte senină de iarnă. Pentru prima oară după atâtea săptămâni, stelele licăreau pe cer. Luna domnea atotputernică.

Începutul sfârșitului.

Când în sfârșit Reid m-a lăsat pe picioarele mele, i-am tras un pumn în umăr.

— *Măgar* absolut ce ești! Cum ai *putut*?

I-am cuprins fața în palme, râzând aproape febril.

— De ce nu mi-ai dat ruloul ăla cu scorțișoară?

Obrajii lui au rămas îmbujorați, zâmbetul, larg.

— Pentru că nu era *al tău*.

Un nou val de țipete s-a ridicat în spatele nostru și ne-am întors în același timp, bucuria noastră ametitoare dezumflându-se. Scena a revenit treptat la realitate. Vânătorii și vârcolacii încă se luptau pe stradă – uzi până la piele, sângerând – în timp ce oamenii obișnuiți fugeau sau luptau. Unii plângeau și-i strângeau în brațe pe cei dragi căzuți în noroi. Alții băteau necontenit cu pumnii în ușile prăvăliilor, căutând adăpost pentru cei răniți. Pentru ei înșiși.

De o parte și de alta a străzii, vrăjitoarele se ridicaseră, blocând toate ieșirile.

Le-am recunoscut pe câteva dintre ele de la Chateau, pe altele, din tabăra vrăjitoarelor de sânge. Dar erau multe altele, atât de multe, cât n-aș fi crezut că există. Trebuie să se fi târât din fiecare

colțișor al regatului – probabil din toată lumea. Pielea mea n-a mai luminat, înfiorându-se toată.

Mai rău de atât – în partea cealaltă a străzii, Morgane s-a ridicat în picioare.

— Uite!

Célie și-a dat jos sacul de pe umăr și l-a întors cu gura în jos. Banduliera lui Reid a căzut pe pământ. Cuțitele și semințele lui. Seringa ei. Coco și Beau s-au aplecat imediat să-și ia pumnalele; eu le-am urmat exemplul, magia pulsându-mi cu ardoare. Simțise pericolul aici. Râvnea să atace, să *protejeze*, în timp ce Morgane și-a îndreptat umerii, și-a înălțat fruntea și m-a privit în ochi.

Deși sunetele săbiilor încrucișate și al colților mușcând feroce ar fi trebuit să-i acopere vocea, i-am auzit-o foarte clar. De parcă ar fi vorbit chiar lângă mine.

— Bună, fiică!

Răspunsul meu a venit calm.

— Bună, mamă!

Am aruncat o privire la picioarele desculțe ale lui Reid. La pieptul lui ud. La jalnica mea cămașă. Chiar și ceilalți purtau numai haine de lână – și Célie *o rochie* –, ceea ce îi lăsa tragic de vulnerabili în fața unui atac. Probabil nu din partea magiei, dar oțelul putea tăia la fel de adânc. Am tras aer în piept. Nu puteam lupta așa. Nu încă.

Fluturând din mână, am inspectat rapid pânza albă de structuri, căutând ceva mai potrivit, ceva defensiv, ceva ca... *o plasă*. Am zâmbit din nou în timp ce ideea a prins contur. Nicholina vorbise despre un păianjen din La Forêt des Yeux. L'Enchanteresse, o creatură canibală, al cărei fir de mătase era printre cele mai ușoare și mai rezistente materiale din lumea naturală.

Am căutat acum păianjenii, întinzându-mi conștiința la nord, la est, spre copacii seculari din jurul orașului. Spre casele lor. Structura nu mi-a urmat direcția totuși, ci a plonjat direct în stradă. Am șovăit. Copacii nu trăiau dedesubt. Probabil... probabil păianjenii

își făcuseră culcuș sub pământ, pentru iarnă. N-am avut timp să continui raționamentul. Nu când Morgane era pe partea cealaltă a străzii, flancată de Josephine și Nicholina. Nu când vrăjitoarele ne încercuiseră.

Luând iarăși aer în piept, am tras de șase fire identice. Structurile s-au întins pe orizontală până ce au apărut o puzderie de fibre – fine ca pânza de păianjen – și s-au țesut strâns într-o armură.

Neagră și mulată, ușoară și flexibilă, ne-a înlocuit veșmintele într-o explozie de praf sclipitor.

Undeva, dedesubt, șase păianjeni s-au veștejit.

Morgane a bătut din palme.

— Ce isteață ești, draga mea! Ce frumos porți tu magia mea. Cel puțin, te potrivești companiei pe care o păstrezi – niște hoți cu toții.

— N-am furat nimic de la tine, *maman*.

— Ai furat *totul*.

Ochii ei ca smaraldul scânteiau ca cioburile. Zimțat și ascuțit. Emoția din ei depășea maliția cu ură pură, absolută.

— Dar nu întreba – sunt aici să revendic ce îmi aparține și am să măcelăresc pe oricine, bărbat, femeie sau copil, care o să încerce să mă împiedice.

Și-a ridicat bărbia, iar vrăjitoarele au înaintat hotărâte.

— Ucideți-i pe toți!

Un răget formidabil a zgâlțâit orașul drept răspuns și niște aripi negre au întunecat luna.

O secundă mai târziu, Zenna a aterizat lângă mine. Pietrele pavajului au crăpat sub imensa ei greutate. Când a pufnit zeflemitor, flăcările i-au țâșnit pe nări. Vrăjitoare, vârcolac și Vânător deopotrivă s-au ferit din calea lor. Din spinarea Zennei – îmbrăcată în armura ei –, Seraphine a scos din teacă un paloș străvechi.

Nu m-am putut abține. Am râs încântată.

Coco îmi povestise despre tortura îndurată de Thierry și Toulouse. Îmi spusese despre promisiunea Zennei de-a o *mânca* pe mama. Aplecându-mă pe după pulpa Zennei, am întrebat-o acum:

— Ce ziceai de dragoni?

Zenna a subliniat provocarea cu o nouă răbufnire de flăcări.

Mârâind de furie, Morgane s-a dat înapoi, în timp ce Vânătorii și vrăjitoarele s-au încleștat în luptă. Balisardele scânteiau. Magia a erupt. Zenna a pufnit din nou, lansându-se în văzduh, culegându-i de pe stradă unul câte unul și...

Și mâncându-i.

— Oh, asta-i scârbos! a zis Beau, strâmbându-se. Gândește-te ce indigestie...

Înainte să poată sfârși vorba, Morgane și-a lipit palmele încă o dată. A izbucnit mirosul pătrunzător de magie.

Pământul s-a cutremurat drept răspuns.

Toți cei încleștați în luptă s-au trezit siliți să facă eforturi ca să-și păstreze echilibrul. Până și Philippe s-a oprit, clătinându-se ușor, cu balisarda la un centimetru de grumazul de lup al lui Terrance. Reid s-a încordat. Și-a mijit ochii. Apoi:

— Culcat!

M-a doborât de pe platformă și am aterizat cu o bufnitură, rostogolindu-ne, când din pământ au început să crească ramuri, sfărâmând treptele bisericii. Nu s-au oprit aici. Alte câteva zeci au ieșit la suprafață rapid, mai mari decât ai fi putut crede, crescând cu trunchiuri și rădăcini, spărgând frumoasele vitralii din ferestre. Au crescut *prin* ele. Pietrele au început să cadă peste capetele noastre, silindu-ne să ne împrăștiem în mulțime. Numaidecât i-am pierdut din vedere pe Coco și pe Beau, pe Célie și pe Jean Luc. Prea scundă, prea slabă, nu puteam naviga prin talazul de oameni. Nu puteam deosebi prietenul de dușman.

Numai mâna lui Reid într-a mea l-a împiedicat pe un vârcolac să mă doboare la pământ.

Copacii continuau să crească. Au zdrobit turle și au ciuntit arce, până când Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine s-a prăbușit în ruină. Până ce pădurea a pus stăpânire pe ea.

Asta explica păianjenii.

Dar nu avea *noimă*. Pădurea îi aparținea lui *Claud*, nu lui Morgane. Cum izbutise ea...?

„Copacii s-au mobilizat și o să le urmăm exemplul, lovind în plin și cu toată forța."

Copacii din jurul Castelului. Stomacul mi s-a strâns. Morgane își adusese propriii soldați.

Totuși, nu s-au oprit aici, ci au început să fractureze strada, crengile lor agățând păr și haine în timp ce se întindeau spre cer. Femeia de lângă mine a țipat când una i-a agățat fusta. Și a ridicat-o din ce în ce mai mult, până ce pânza s-a rupt. Creanga a plesnit.

Femeia a plonjat spre pământ.

Magia mea a țâșnit nebunește. Panicată, am încercat s-o calmez, să mă concentrez, dar femeia cădea prea repede...

Cu doar câteva secunde înainte să se izbească de pământ, copacul a părut să se cutremure. M-am zgâit nevenindu-mi să cred când Claud Deveraux a apărut agale. Fluiera o melodie veselă. Copacul s-a *încovoiat* – trosnind și gemând –, iar crengile i s-au făcut căuș s-o prindă pe femeie din aer. S-o țină într-o macabră îmbrățișare.

Claud mi-a făcut cu ochiul.

— Mi-am imaginat eu c-o să te întâlnesc aici, păpușă. Cum îți place sora mea?

M-am înecat într-un hohot de râs, în timp ce femeia țipa, zbătându-se să scape din copac. Acesta nu se mai mișca.

— Parcă ziceai... ziceai că nu poți să intervii?

Sau, mai degrabă:

— Unde *ai fost* până acum?

El a pocnit din limbă, în joacă. Simpla lui prezență părea să acționeze ca un scut, căci corpurile care se ciocneau și se încleștau

în luptă în jurul nostru s-au dat deoparte, de parcă toți au știut instinctiv să-și schimbe direcția.

— Nț, nț, Louise! m-a dojenit el. O să cred că ești egoistă. Deși mă doare să recunosc, tu și prietenii tăi puteți să vă descurcați foarte bine fără mine, și eu am un întreg tărâm al lumii naturale de guvernat.

— Putem pe naiba!

Derutată, l-am ajutat pe Reid s-o descâlcească pe femeie din copac. Egoistă. *Pfui!*

— Dar, *din nou*, credeam că tu nu poți...

— O, credeai corect, scumpo.

Deși Claud zâmbea mai departe, aerul din jurul nostru s-a îngreunat cu mirosul de putreziciune. De descompunere. Broaște otrăvitoare s-au spart la picioarele lui. Vârcolacul cel mai aproape de noi s-a înfoiat de furie, mârâind ca posedat, și a atacat cu o nouă sălbăticie.

— Nu intervin. De fapt, guvernez numitul tărâm chiar în timp ce vorbim.

Zâmbetul său s-a întunecat la ultimele cuvinte și s-a întors să cerceteze strada. Ochii i-au scânteiat ca ai pisicii.

— Și să-l apăr de intruși.

Știam fără să întreb pe cine căuta.

Și Morgane mă acuzase pe mine de *hoție*.

— Cum îi controlează?

Reid a dat înapoi un pas când femeia l-a împins și a luat-o la fugă pe stradă, țipând ca scoasă din minți.

— Copacii? am adăugat.

— Ei au iubit-o cândva.

Cu aceste cuvinte imposibile, Claud aproape că s-a făcut de două ori mai mare și s-a transformat pe deplin: uriașe coarne de cerb i-au ieșit din cap. Copite despicate i-au sfârtecat pantofii.

Iar copacii... se înclinau în fața lui, în timp ce înainta pe stradă ca Woodwose.

Regele lor.

Zeul lor.

— Așteaptă!

S-a oprit la strigarea mea, ridicând o sprânceană și privind peste umăr. Gestul părea prea omenesc pe trăsăturile lui animaliere de acum.

— Mama, am continuat, deopotrivă cu nerăbdare și groază. Ce-o să-i faci?

Ochii aceia galbeni au clipit. Vocea i-a răsunat adâncă, asemenea răgetului unui urs.

— Ea mi-a invadat tărâmul. Ființa mea. O s-o pedepsesc.

„O s-o pedepsesc."

S-a întors și a dispărut în pădure fără alte cuvinte. Prea târziu mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l urmez. Nu lăsase îndoieli despre intenția lui – era un zeu și ea se folosise de el abuziv. Deși o avertizase – deși Tripla Zeiță însăși o deposedase de putere –, ea nu ascultase. Nu capitulase. Bătălia mea devenise bătălia lor. Claud avea să mă conducă drept la Morgane și, împreună, am fi putut să...

Reid m-a tras în direcția opusă, unde șuvoiul mulțimii era mai mare.

— Trebuie să evacuăm oamenii.

— Ce? Nu!

Am clătinat din cap, dar fără Claud, care să ne protejeze, îmbulzeala reîncepuse.

— Nu, trebuie s-o găsim pe Morgane...

— Uită-te în jur, Lou!

N-a îndrăznit să-mi dea drumul la mână, nici atunci când cei din apropierea noastră au fugit de o Dame Rouge care smulsese inima din pieptul unui bărbat. Deși continuau să bată cu pumnii și cu picioarele în vitrinele magazinelor – implorând să fie lăsați

înăuntru –, negustorii își baricadaseră ușile. La ambele capete ale străzii, vrăjitoarele de sânge își crestaseră brațele. Unde cădea sângele lor, niște vițe negre apăreau răsucindu-se spre cer, alcătuind un desiș gros. O baricadă.

— Oamenii aceștia n-au unde fugi. Sunt nevinovați. Ai auzit-o pe Morgane. N-o să se oprească până ce n-o să fie toți morți.

— Dar eu...

— Claud e un *zeu*. Dacă intenționează s-o ucidă pe Morgane, o s-o ucidă. Noi trebuie să micșorăm numărul victimelor.

Magia îmi pulsa sub piele, insistând să ascult. Să merg cu el. Avea dreptate. Da. Bineînțeles că avea dreptate.

Cu o ultimă privire în urma lui Claud, am dat din cap și am sprintat spre părintele Achille și Gabrielle, sora lui Etienne, care fuseseră prinși într-o îngrăditură de vițe. O vrăjitoare de sânge făcea rugii mai deși în jurul lor. În spate, Célie le ducea în fugă pe Violette și pe Victoire la adăpost în cea mai apropiată prăvălie – o patiserie deservită de nimeni altul decât Johannes Pan.

La strigătul lui Gabrielle, el a ieșit în stradă înarmat cu un sucitor, strigând și agitându-l nebunește. A izbit-o în cap pe vrăjitoarea de sânge cu un trosnet înfiorător. Când ea a căzut, vițele ei cu spini s-au ofilit, iar părintele Achille și Gaby au putut sări din împresurarea lor.

— Hai, hai! a chemat-o Pan pe Gaby la el, în timp ce Reid, Jean Luc și părintele Achille s-au întâlnit.

Și alte vrăjitoare au venit spre ei, cu ochii țintă la cele trei fete.

Se părea că încă plănuiau să extermine linia Lyon, indiferent de moartea lui Auguste.

Inspirând adânc, am tras de o structură care a sclipit și s-a întins ca o peliculă protectoare peste patiserie. Aceeași protecție existase și peste Chateau le Blanc, și peste ușa vistieriei castelului. Era o bucată din însăși magia mea – o bucată din toate Reginele Vrăjitoarelor ce fuseseră înaintea mea. Când mi s-a desprins de corp,

structurile albe s-au întunecat. Doar o idee. Conexiunea mea cu ele a slăbit. Merita sacrificiul.

Nimeni n-avea să intre în patiserie, decât cei cărora le îngăduiam eu. Am luat-o de mână pe Gaby în timp ce trecea pe lângă mine, strângând-o tare.

— Rămâneți înăuntru! i-am spus eu.

Ochii mei i-au întâlnit pe ai lui Violette și Victoire. Surorile lui Beau. Surorile vitrege ale lui Reid.

— Toate!

Deși Gaby și Violette au dat din cap cu înflăcărare, nu mi-a plăcut încăpățânarea întipărită pe fața lui Victoire. Célie le-a împins pe toate trei în patiserie, înainte de a mai conduce înăuntru un cuplu înnebunit de frică.

— Tăiați baricadele! a zis părintele Achille, arătând spre îngrăditurile de rugi.

Vreo câțiva Vânători se luptau să împingă vrăjitoarele înapoi.

— Oricine cu o sabie!

— Nu avem săbii, a zis un bărbat panicat, ieșind în față.

Reid i-a întins balisarda lui, drept răspuns.

— Acum ai. *Du-te!*

Când mai mulți bărbați au venit spre el cu mâinile întinse, Reid și-a mai smuls un cuțit din bandulieră. Și încă unul, și încă unul, până când nu i-a mai rămas niciunul.

— Ce faci? l-am întrebat, alarmată.

Cu voce sumbră, și-a ridicat mâinile.

— Eu sunt o armă.

Fiecare bărbat s-a întors și a dat fuga spre baricade, începând să taie din răsputeri vițele vrăjitoarelor.

Fără pauză, Reid a făcut semn spre prăvăliile din jur. Lui Jean Luc i-a spus:

— Sparge ușile! Du oamenii ăștia înăuntru, în toate clădirile! Lou și cu mine vom veni în urmă să le vrăjim să se închidă...

S-a întrerupt când Philippe și vreo douăzeci de Vânători au străpuns frontul vrăjitoarelor, ucigându-le cu brutală eficiență. Picioarele îi sângerau de la mușcăturile vârcolacilor. Ridicându-și balisarda spre Reid și spre mine, a mârâit:

— Ucideți-i!

Mi-am ridicat cuțitul și am făcut un pas în fața lui Reid. Noi *eram* arme, e adevărat – și magia noastră era mai tăioasă decât orice sabie –, dar numai în ultimă instanță. Dacă învățasem ceva de la el, era să nu mă tai singură. Nici el n-avea s-o facă. Înainte să-l pot lovi pe Philippe totuși, Jean Luc s-a postat între noi. Spre surprinderea mea, și cei câțiva Vânători ai lui au făcut la fel.

— Nu fi prost, Philippe! Oamenii ăștia nu sunt dușmanii noștri.

Philippe a făcut ochii cât cepele.

— Sunt *vrăjitori*.

— Ne ajută pe noi! s-a răstit un alt Vânător.

Nu l-am recunoscut. Dar nu conta.

— Deschide ochii înainte să ne ucizi pe toți! Fă-ți datoria!

— Apără regatul! a adăugat cel de lângă el.

— Copii, a intervenit părintele Achille, împingându-se între ei. N-avem timp de asta, nici ca forțele să fie divizate. Cei cu balisarde trebuie să lupte împotriva atacatorilor.

— Are dreptate, a încuviințat Reid, deja cercetând strada de dincolo de ei.

Vânătorii luptau cu vrăjitoarele, luptau cu vârcolacii, în vreme ce ambele tabere luptau una împotriva alteia. Domnea haosul.

— Vânători, dacă nu puteți ucide, țintiți brațele lor. Vrăjitoarele Albe nu pot arunca vrăjile cum trebuie fără să-și folosească mâinile – tăiați-le încheieturile, dar să nu faceți să curgă sânge din vreo Vrăjitoare Roșie cu niciun chip. Dacă nu sunt moarte, sângele lor vă va schilodi.

— Și cum le deosebim? a întrebat primul Vânător.

— Vrăjitoarele Roșii sunt pline de cicatrice. Loviți rapid și precis. Lăsați vârcolacii și copacii.

— Să *lăsăm*...?

Philippe se făcuse purpuriu la față. A clătinat smucit din cap.

— Ba nu! Vânători, la mine! Nu-i ascultați pe ereticii ăștia! Eu sunt căpitanul vostru și o să lovim rapid și precis.

Ca să-și dovedească spusele, și-a împlântat balisarda în inima celui mai apropiat copac. Răgetul lui Claud a reverberat de undeva de dincolo de catedrală. Cu fața schimonosită de încântare, Philippe a înfipt cuțitul mai adânc.

— Tăiați-i pe toți! Fără deosebire! Copac, vârcolac sau vrăjitoare!

— Nu!

Mi-am făcut loc pe lângă Jean Luc, în timp ce oamenii lui Philippe i-au dat ascultare, spintecând copacii cu brutală eficiență. Rădăcinile au sărit în sus ca șfichiul de bici să-i înfășoare.

— Nu, *opriți-vă*...

Dar strigăte agonizante au răsunat curând dinspre baricadele de rugi și m-am întors să văd vrăjitoarele aruncându-i pe oameni în ghimpi. *Drace!*

Reid a pornit după ele fără ezitare. Mâinile lui se mișcau prin aer, căutând, trăgând, și o magie proaspătă a izbucnit în jurul nostru. Trei dintre vrăjitoare au țipat drept răspuns și noi arsuri i-au cuprins brațele lui Reid. Dar pe oameni nu i-a putut salva. Fără balisarde, orice persoană de-aici era vulnerabilă, inclusiv Reid.

A patra vrăjitoare și-a strâns pumnii, iar Reid s-a împiedicat, ducându-și o mână la piept.

Drace, drace, *drace!*

Picioarele mi s-au mișcat de la sine putere. Înșfăcând balisarda de la un Vânător captiv, am sprintat spre el. I se umflaseră venele pe gât, pe față. Mâinile i s-au dus instinctiv spre bandulieră după

un cuțit, dar n-au găsit decât semințe. Aruncându-le deoparte, s-a prăbușit în patru labe.

Am aruncat balisarda drept în fruntea vrăjitoarei.

Zenna a avut grijă de restul. Fălcile ei au clămpănit feroce când s-a lăsat din zbor, incinerând vrăjitoare și rugi deopotrivă. Când jetul ei de foc a trecut, am smuls balisarda din țeasta vrăjitoarei și i-am pus-o în mână lui Reid.

— *Eu* sunt o armă.

Gâfâind, i-am imitat tonul stupid. Un hohot de râs cu răsuflarea tăiată mi-a gâlgâit pe gât. Nu l-am oprit, în ciuda împrejurărilor înfiorătoare. În ciuda vrăjitoarelor făcute scrum de la picioarele noastre. Niciodată n-aveam să-mi mai înăbuș râsul. Nu de dragul lor.

— Lumea va *tremura* și se va *teme de mine*...

— Mai taci, a zis el, înecându-se cu un val de râs.

L-am ridicat în picioare.

— Dușmanii mei vor regreta *amarnic* ziua în care au îndrăznit să provoace...

— Sunt bine.

A scuturat din cap să și-l limpezească.

— Du-te să-i ajuți pe ceilalți.

— Mă duc.

Apăsându-i un sărut pe buze, l-am împins spre patiserie.

— Îi ajut pe ei ajutându-te *pe tine*, mare căpos egoist. Dacă îți mai dai balisarda, o să te pun s-o înghiți. Consideră cavalerismul abrogat!

El a pufnit iarăși în râs și ne-am întors împreună la bătălie.

Următoarele momente au trecut într-un vârtej de magie și sânge. Urmând instrucțiunile lui Reid, Vânătorii liberi retezau mâinile vrăjitoarelor, în vreme ce aceia prinși în copacii lui Claud le tăiau rădăcinile. Părintele Achille a condus un grup de bărbați și femei fizic integri spre cea mai apropiată fierărie ca să-și ia arme. Cei care nu erau în stare să lupte au urmat-o pe Célie, intrând în *boucheries*

și în *confiseries*, în orice prăvălie care își deschidea ușile. Jean Luc și Reid le deschideau cu forța pe celelalte. Eu veneam după ei, împrumutând fiecărei încuietori magia mea.

Vrăjitoarele nu s-au lăsat intimidate. Le simțeam atacând fiecare ușă, fiecare fereastră, structurile lor sâsâind și lovind ca șerpii în magia mea. Îi tachinau pe cei dinăuntru – mă tachinau pe *mine* –, șoptindu-le în ce fel aveau să-i ucidă. Reid și Jean Luc își croiau calea printre ele, lăsând dâre de cadavre în urma lor.

La jumătatea străzii, Reid mi-a observat fața palidă și s-a încruntat. Eu am ridicat doar din umeri și am continuat. Nu conta. Mai puțini aliați decât dușmani zăceau morți pe pământ. Deși Zenna nu putea sufla foc după voie – fără să ne prăjească și pe noi, totodată –, smulgea vrăjitoare după vrăjitoare de pe stradă. Când i-au încolțit pe Coco și pe Toulouse, i-a cules pe cei doi, eliberându-i. Când vrăjitoarele i-au urmărit pe Beau și pe Thierry – cel dintâi strigând cât îl ținea gura după Coco –, Seraphine le-a ucis atacându-le de sus. Eram pregătiți pentru asta. Blaise și haita lui, Troupe de Fortune, chiar și Jean Luc și Vânătorii – de jur-împrejur își aplicau răzbunarea. Liana și Terrance le mușcau mâinile din încheieturi, în vreme ce Toulouse și Thierry au injectat trei vrăjitoare cu cucută.

Totuși, o neliniște copleșitoare mi s-a strecurat pe șira spinării. Aproape că m-a paralizat.

Morgane dispăruse fără urmă.

În timp ce bătălia se întindea pe străzi, o căutam. Mă uitam după ea sau după Claud. Orice urmă de coarne sau de păr argintiu ca razele de lună. Probabil că o ucisese deja, dar, dintr-un motiv ciudat, nu-mi venea să cred. Aerul din oraș rămânea îngroșat de miasma de magie și de putreziciune. Acolo unde balisardele înjunghiaseră copacii, o sevă întunecată șiroia ca sângele. Mucegaiul năpădise fațadele caselor. Și castelul însuși. Toată atmosfera se simțea încărcată – *mânioasă* – și din ce în ce mai apăsătoare.

Nu o dată puteam să jur că am auzit-o pe Morgane râzând. Neliniștea mea s-a prefăcut în groază.

În ceea ce-l privește, Reid făcuse rost de alte trei balisarde – nu știu de unde – pentru Gaby, Violette și Victoire, care apăreau la fiecare câteva minute, sâsâind și scuipând, sângeroase în atacul lor asupra celor care le atacau. El și Beau explodaseră, aproape sufocați de furie, a treia oară.

— Ele încearcă să vă *omoare!*

Beau deschisese ușa de la Soleil et Lune, împingându-se înăuntru.

— Jur pe Dumnezeu, o să vă leg de scaunele astea...

— Și pe voi încearcă să vă *omoare!* se rățoise Victoire, când Reid trântise ușa în urma lor.

Ea bătuse cu pumnii în ușă.

— Lasă-ne să ieșim! Lasă-ne să luptăm!

Un alt hohot de râs a venit adus de vânt și m-am răsucit, căutând. Mi s-a zbârlit părul la ceafă. Nu-mi închipuisem, de data asta. O auzisem destul de aproape cât s-o ating. Drept dovadă, Reid s-a încruntat în ușa teatrului.

— Ce-a fost asta?

— Încuie-le înăuntru!

— Ce?

Și-a întors iute privirea spre mine. Simțindu-mi hotărârea, a făcut un pas înainte, dar Victoire a deschis ușa încă o dată. El a șovăit.

— Lou, ce vrei să... Unde te *duci*?

Nu i-am răspuns, deja alergând în josul străzii, ignorându-i strigătele. Nu conta de câte ori intervenea Beau, câți oameni conducea Reid la adăpost. Nimeni nu era în siguranță aici, nu cu adevărat – nu când Morgane încă mai trăgea sforile. Fiecare mișcare pe care o făcuse ea vreodată fusese calculată. În noaptea asta n-avea cum să fie altfel. Trebuie să fi știut despre Claud și Zenna că ni se alăturaseră – trebuie să fi știut despre vârcolaci – și luase probabil măsuri în consecință. Vrăjitoarele aveau să tot vină. Nu aveau să

se oprească până ce nu terminau cu asta, distrugând în sfârșit Coroana, Biserica, persecutorii lor. Dar vrăjitoarele singure nu puteau învinge un dragon. Nu puteau ucide un *zeu*.

Nu, vrăjitoarele acestea erau apărarea, nu atacul.

Și asta era, fără îndoială, o capcană.

— Unde ești?

M-am strecurat pe o străduță laterală, urmând o sclipire de păr argintiu ca raza lunii. Vocea lui Reid s-a pierdut în spate.

— Credeam că nu mai vrei să te joci? Ieși afară! Vino și înfruntă-mă, *maman*! Asta vrei, nu-i așa? Doar noi două?

O altă stradă. Și încă una. Într-o mână strângeam cuțitul, structuri albe încolăcindu-se și strecurându-se printre pietrele pavajului, coșuri de gunoi, uși de lemn, ferestre sparte și grădini de ierburi aromatice. Ea a râs din nou. Când m-am repezit după sunet – dând năvală în parcul Brindelle –, o mână s-a întins să o prindă pe a mea.

Cât pe-aci s-o înjunghii pe Manon drept în ochi.

— Nu-i aici, Louise.

Cu voce scăzută, nu se uita la mine, ci în jurul nostru, speriată. Avea câte o crestătură pe fiecare obraz. Deși una sângera de zor, proaspătă, cealaltă arăta a fi mai veche. Începuse să prindă coajă. Manon s-a dat înapoi, retrăgându-și mâna nădușită dintr-a mea, topindu-se în umbre.

— Trebuie să te întorci.

— Ce cauți aici? N-ar trebui să fii cu *surorile* tale?

Ea a ezitat la tonul meu plin de amărăciune. Și mai încet, a zis:

— Vorbești de parc-aș avea de ales.

— Unde e? Spune-mi, Manon!

— O să ne ucidă.

Când și-a atins cu vârfurile degetelor rana vindecată, am înțeles. Deși Manon nu-i dezvăluise identitatea noastră lui Morgane, îi lăsase pe hoți să scape. Dându-se din nou înapoi, Manon și-a atins și celălalt obraz. Cel cu sânge proaspăt.

— Sau o vor face Vânătorii.

Mi s-a strâns inima. Conștientă de fiecare pas, de fiecare sunet, m-am luat după ea, întinzându-i o mână. O frânghie de salvare.

— Vino cu mine! N-o să las pe nimeni să-ți facă rău.

Ea doar a clătinat din cap.

— Dragonul o să cadă, dar tot suntem depășite numeric. Morgane știe asta. Nu-i îngădui să manipuleze...

O creangă a trosnit în spatele nostru. Am sărit, lovind cu cuțitul orbește, dar atunci Coco a strigat. Și-a ridicat înnebunită mâinile.

— Sunt eu! Doar eu! Ce se întâmplă? Te-am văzut trecând în goană mai devreme. S-a întâmplat ceva cu Reid? Cu *Beau*? L-am pierdut din vedere și...

— Sunt bine amândoi.

Mi-am dus mâna la piept, cu început de ușurare.

— E Manon. A zis... a zis că...

Dar când m-am întors din nou spre ea, nu mai era acolo. Dispăruse.

În locul ei stăteau Josephine și Nicholina.

CÂND INTERVINE UN ZEU

Lou

S-A ÎNTÂMPLAT PREA RAPID S-O POT OPRI. MÂRÂind, Coco m-a tras în spatele unui copac, crestându-și brațul în aceeași mișcare. În clipa în care spatele meu s-a lipit de trunchi, am observat două lucruri: întâi, că o substanță caldă, umedă, acoperea scoarța – amestecată cu ghimpi ascuțiți – și, al doilea, că mi-a topit armura instantaneu.

Apoi a venit durerea. *Violentă.*

M-a săgetat până-n măduva oaselor, în timp ce crengile zimțate mi-au pironit mâinile și picioarele, ridicându-mă în aer ca pe Iisus pe cruce. Deși am încercat să strig după Claud, după Zenna, după *oricine*, ghimpii mi-au străpuns gura. Mi-au sfâșiat buzele, obrajii, reducându-mă la tăcere cu vârfurile lor otrăvite. Neajutorată, m-am zbătut să scap, dar țepușele și ghimpii mi s-au înfipt mai adânc.

Deși Coco a întins mâinile după mine, îngrozită, Nicholina s-a repezit spre ea, chicotind când Coco i-a împroșcat fața cu sânge – apoi lovind-o cu pumnul în coaste. Nu. *Prin* ele. Drept spre inima ei. Înecându-se cu un icnet, Coco trăgea cu ghearele de încheietura mâinii Nicholinei, cu ochii holbați și nevăzători.

Când Nicholina a strâns pumnul, Coco a rămas înspăimântător de nemișcată.

— Nicholina!

Vocea gravă a lui Josephine a spintecat noaptea.

— Destul!

Nicholina a aruncat o privire peste umăr la stăpâna ei și râsul i s-a stins. S-au înfruntat din priviri o secundă prea mult înainte ca, fără tragere de inimă, Nicholina să-și retragă mâna din cutia toracică a lui Coco. Ochii acesteia din urmă s-au dat peste cap și s-a prăbușit, lipsită de cunoștință, la pământ.

— Nesuferito! a murmurat Nicholina.

Josephine n-a reacționat. Se uita țintă la mine. Renunțând la nepăsare, și-a ridicat bărbia, spunând cuvintele care mi-au dat fiori:

— Adu-mi inima ei!

Dacă Nicholina a ezitat, dacă o umbră i-a traversat fața, a trecut aproape neobservată. Nu puteam face nimic decât să privesc, aproape înnebunită de durere, cum ea a făcut un pas în direcția mea. Doi. Trei. Inima îmi bătea gata să-mi spargă pieptul, pompând astfel și mai mult din sângele lui Josephine prin venele mele. Mai multă otravă. Nu voiam să închid ochii. Voiam să-și vadă reflexia în adâncul lor. Să *vadă* monstrul care devenise, această pervertire a persoanei care fusese cândva: propriile trăsături, trăsăturile *fiului* ei, deformate în ceva bolnav și greșit. Patru pași, acum. Sângele lui Coco încă îi mai picura de pe mână. Îi arsese pielea.

Ea nu-i dădea atenție.

La al cincilea pas totuși ochii i s-au îndreptat rapid spre Doleur. Fluviul șerpuia în spatele nostru, același fluviu în care arhiepiscopul aproape că mă înecase, unde Reid și cu mine ne rostiserăm jurămintele. Josephine i-a urmărit privirea, mârâind la ceva ce nu puteam vedea. M-am străduit să aud, dar mugetul monoton al apei nu mă lăsa să deslușesc nimic.

— Fă-o! a zis Josephine grăbită. Fă-o *acum*!

Deși Nicholina a înaintat cu reînnoită însuflețire, tot corpul i s-a cutremurat la următorul pas. Piciorul i-a alunecat. A căzut în genunchi, izbindu-se de pământ fără grație. Nedumerirea i-a strâmbat fața de fantomă. Nedumerirea și... *panica.* Strângând din dinți, s-a căznit să se ridice, deși toți mușchii îi erau scuturați de spasme. De parcă se răsculaseră împotriva ei.

M-am uitat la ea abia îndrăznind să sper.

— Răutăcioasă, nesuferită.

Fiecare cuvânt îi ieșea într-o suflare scurtă, de parcă suferea o cumplită durere. Tot corpul i s-a încovoiat. Însă a continuat să se târască înainte, râcâind pământul cu ghearele.

— Înșelător... *șoricel*...

— Nu ești bună de nimic.

Cu buzele strânse de dezgust, Josephine a pornit cu pași mari spre mine, dându-i un șut în coaste Nicholinei, în trecere. Cu sete.

— Am s-o fac eu însămi.

Capul Nicholinei s-a ridicat cu o față înspăimântător de lipsită de expresie.

În prima mea zi la Cesarine, un câine vagabond își croise drum în gunoiul în care mă ascunsesem. Tremurând și singur, singura lui posesie fusese un os. Am văzut cum o fată plină de cruzime i-l furase, apoi îl bătuse cu el, până când câinele nu mai rezistase și se repezise s-o muște de mână. Mai târziu în ziua aceea – după ce fata fugise, plângând și sângerând –, un bărbat îl mângâiase pe câine pe cap, trecând pe acolo, dându-i să mănânce un covrig. Câinele îl urmase acasă.

Ca un câine vagabond în gunoi, Nicholina s-a repezit înfigându-și unghiile în pulpa stăpânei.

Josephine a sărit parcă speriată, îngustându-și ochii surprinsă, apoi căscându-i larg furioasă. Cu un mârâit de fiară, s-a aplecat s-o apuce pe Nicholina de păr, ridicându-și servitoarea și înfigându-și

adânc colții în gâtlejul ei. Gura mi s-a umplut de fiere când dinții aceia au zdrobit și au smuls – ospătându-se cu lăcomie – în timp ce Nicholina dădea din picioare, neajutorată. Țipetele ei au sfârșit într-un gâlgâit.

Josephine îi retezase corzile vocale.

Dar nici atunci nu s-a oprit. A băut și a tot băut, până ce Nicholinei i-au căzut mâinile pe lângă corp și picioarele i s-au înmuiat. A băut până când în spatele nostru s-au auzit niște plescăituri, însoțite de un strigăt pătrunzător. Strigăt de bătălie. Când prima femeie goală a sprintat pe lângă mine – cu părul argintiu unduind și tridentul scânteind – n-aș fi crezut vreodată că voi fi atât de recunoscătoare să-i văd fundul lui Elvire.

Lăsând corpul Nicholinei, Josephine s-a răsucit cu ochi înfricoșați. Sângele îi curgea din gură, dar i-a prins tridentul lui Elvire mai înainte s-o pocnească în cap. Aurélien a doborât copacul ce mă ținea prizonieră cu o singură lovitură de măciucă. M-a prins cu surprinzătoare tandrețe, în timp ce Lasimonne s-a lăsat în genunchi, lângă noi.

— Stăpâna mea îți trimite salutări! a bubuit el. Să mă ierți, dar o să te doară!

A scos ghimpii din gura mea și mi-a smuls țepii din mâini și din picioare, în timp ce Olympienne, Leopoldine și Sabatay s-au aruncat asupra lui Josephine. Alte câteva zeci au săgetat pe lângă noi, găsindu-și prada între copaci – vrăjitoarele de sânge care se adunaseră să privească execuția mea.

În timp ce eu tușeam și bolboroseam, Aurélien și Lasimonne m-au purtat la o parte din calea luptătorilor.

— Ce putem face? a întrebat cel dintâi. Cum am putea să te vindecăm?

— Nu puteți face nimic, cel puțin dacă n-aveți vreun antidot ascuns în... non-buzunare.

M-am înecat râzând, strângându-mi brațele în poală. M-au sprijinit de un alt copac. Acesta, din fericire, fără sânge.

— Duceți-vă! Corpul meu o să se vindece singur.

Numai că mai încet.

N-a fost nevoie să duc muncă de lămurire. Cu două impecabile plecăciuni, s-au năpustit din nou în luptă. Am încercat să respir, să mă ancorez în magia mea. Îmi eliminase cucuta din corp. Avea să curețe și sângele lui Josephine. Deși structurile străluceau mai stins decât înainte – întinse prea departe și prea subțiri peste întreg orașul –, m-au ajutat copacii din Brindelle. Chiar și acum, puterea acestei dumbrăvi sacre curea năvalnic prin mine, adâncindu-mi conexiunile. Restabilindu-mi echilibrul.

Aveam doar nevoie de timp.

Cu o tresărire de panică, mi-am amintit de Coco.

Încercând, dar neizbutind, să mă ridic în picioare, am căutat-o din priviri prin haos – vrăjitoarele de sânge și melusinele șerpuind printre umbrele copacilor – și am descoperit-o stând între rădăcinile altui copac. În spatele ei, Angelica o ajuta să se ridice în picioare.

Am răsuflat prelung și tremurat de ușurare – până ce amândouă s-au întors s-o înfrunte pe Josephine.

Aceasta lupta cu sânge și cu un cuțit, spintecând și lovind în melusine cu o putere și o viteză supranaturale. Dacă sângele lor nu se vărsa, al ei o făcea. Le împroșca în ochi, urechi, nasuri și vintre. În toate punctele vulnerabile ale corpului lor omenesc. Când Elvire a căzut pe spate, prinzându-se în ghimpii negri ai altei vrăjitoare, Angelica a eliberat-o tăind vițele cu egală iscusință.

Josephine a mârâit.

Cu o clătinare a capului, Angelica și-a curățat lama cuțitului de seva rugului, ștergându-l pe rochie. Ea purta rochie.

— Ai ales tabăra greșită, soră.

— Cel puțin am ales o tabără.

Josephine nu s-a dat înapoi când Angelica s-a apropiat. Coco îi pășea pe urme, cu ochii mari și neliniștiți. Am încercat din nou să mă ridic în picioare.

— Prea mult timp ai vorbit despre drept și greșit, despre bine și rău, despre concepții facile care nu există. Nu cu adevărat.

A început să meargă în jurul Angelicăi. Aceasta a făcut semn din mână, interzicându-i lui Elvire să se apropie.

— Există un singur scop, dragă soră. De cunoaștere. De putere. De *viață*. Dar tu întotdeauna te-ai temut să trăiești, nu-i așa? Ai dorit puterea, totuși ți-ai trădat propriul neam. Ai căutat dragoste și afecțiune, totuși ți-ai abandonat propriul copil. Chiar și acum tânjești după libertate, totuși rămâi captivă sub mare. Ești o *lașă*.

A spus cu dispreț apăsat ultimul cuvânt, continuând să-i dea târcoale Angelicăi.

Angelica se întorcea odată cu ea, ținând-o pe Coco în spatele ei.

— Ești așa de naivă! a șoptit ea.

— Eu sunt naiva? Cum îți închipui tu că se sfârșește asta, soră?

Josephine s-a strâmbat, gesticulând între ele două.

— Continuăm să ne prefacem? O să te rănești tu însăți ca să mă rănești pe mine? Amândouă știm că nu putem trece dincolo de atât. Una nu poate trăi fără cealaltă. Eu nu te pot ucide pe tine, nici tu nu mă poți ucide pe mine.

— Greșești.

Josephine și-a îngustat ochii la aceste cuvinte.

— Nu cred.

— Cu toții trebuie să ne jucăm rolurile.

Împletindu-și degetele printre ale lui Coco, Angelica a privit în spate și a strâns-o tare.

— Pentru o nouă orânduire!

Josephine s-a uitat de la una la alta. Poate c-a fost după felul în care Coco a clătinat din cap, cu lacrimi în ochi, sau poate după profunda acceptare din zâmbetul Angelicăi. După cum i-a atins medalionul lui Coco și a șoptit:

— Să-l porți totdeauna!

Oricare ar fi fost motivul, a făcut un pas îndărăt. Apoi încă unul. Într-adevăr, când Angelica s-a întors din nou spre ea, înaintând încet – cu cuțitul în mână –, Josephine a abandonat orice prefăcătorie. S-a întors și a fugit.

Nicholina a prins-o de gleznă.

Nevăzută de nimeni, se târâse înainte, cu gâtul ferfeniță, fiecare respirație scoțând un sunet umed, găunos. Pielea i se făcuse mai mult decât palidă. Cadaverică. Chiar și așa, se chinuia să-și țină ochii deschiși, în timp ce sângele și viața i se scurgea rapid din corp.

Nu i-a dat drumul.

Îngrozită, Josephine a încercat să dea din picioare ca să se elibereze, dar a alunecat în sângele Nicholinei, căzând grămadă la pământ. Mișcarea a costat-o. Adunându-și ultimele puteri, Nicholina s-a cățărat pe piciorul ei, în timp ce Angelica se apropia.

— Dă-te de pe mine, mică și scârboasă...

Deși Josephine s-a tras înapoi, lovind mai tare din picioare, n-a putut scăpa de servitoarea ei.

— Stă... până, a gâlgâit Nicholina.

Josephine a holbat ochii cuprinsă de panică adevărată. Întorcându-se, a încercat să-și miște picioarele, dar Nicholina s-a ținut bine, prinzându-le ca într-o cursă. Angelica s-a înălțat în spatele lor. Când Josephine s-a izbit din nou de pământ – zvârcolindu-se, mârâind –, Angelica a îngenuncheat lângă ea, trecându-și cuțitul drept peste gâtul surorii sale.

Chiar la baza craniului.

Toate trei au murit în același timp.

N-a fost poetic. N-a fost măreț, eroic sau memorabil, cum te-ai fi putut aștepta. Cerurile nu s-au despicat, iar pământul nu le-a înghițit pe de-a întregul. Aceste trei femei – cele mai în vârstă și mai puternice din lume – au murit la fel ca oricare altcineva: cu ochii deschiși și membrele reci.

Coco și-a tras mama la o parte, luptându-se să nu plângă. Nepăsătoare la luptele din jurul ei.

M-am clătinat până la ea. Când m-a văzut, mi-a strigat numele și m-a luat în brațe.

— Ești bine?

S-a desprins ca să mă cerceteze, înnebunită, ștergându-și lacrimile. Mi-a atins fața cu degetele.

— O, Doamne! Stai... lasă-mă... lasă-mă să te vindec...

— Păstrează-ți puterile! Mă vindec deja.

Și-a plecat din nou ochii la mama ei.

— Trebuie să sfârșim asta, Lou.

Încet, am îngenuncheat, închizându-le ochii, pe rând. Chiar și pe ai Nicholinei. Chiar și pe ai lui Josephine.

— O vom sfârși.

M-a sprijinit pe după umeri, în timp ce am șchiopătat printre copaci, spre stradă. Spre surprinderea lui Coco – și mai puțin a mea –, câteva vrăjitoare de sânge încetaseră lupta când recunoscuseră cadavrul lui Josephine zăcând pe pământ. Unele îngenuncheaseră lângă ea. Altele fugiseră. Alte câteva se uitau pierdute la Coco, reflectându-i propria expresie speriată. La abrupta retragere a vrăjitoarelor de sânge, melusinele au continuat înaintarea, luându-se după strigătele și zgomotele de luptă.

Claud – încă în forma de Woodwose – tuna după colț în capătul îndepărtat al străzii. Când ne-a văzut, s-a mișcat mai repede, ridicându-și vocea:

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Ți-am auzit chemarea...

Ceva s-a mișcat prea rapid între noi.

O străfulgerare albă. De păr ca razele de lună.

— PĂZEA!

Țipătul neașteptat al lui Célie aproape c-a sfâșiat cerul, dar a fost prea târziu. N-am putut s-o oprim. Paralizați de frică, am rămas pe loc când Morgane s-a ridicat să ne înfrunte. Când și-a ridicat mâna să implânte un pumnal în inima mea. Când Claud ne-a aruncat înapoi cu o rafală de vânt, iar buzele ei s-au arcuit într-un zâmbet macabru.

— O, nu!

Râsul ei macabru a reverberat prin dumbravă. O, nu, nu, nu!

Pământul de sub tălpile noastre a început să se cutremure.

— Se pare că ai încălcat regulile, dragul meu.

Țocăind, a clătinat din cap.

— Cele vechi.

Mi s-a făcut rău când am înțeles.

— A intervenit, am repetat eu, în șoaptă.

Ca la un semn, Coco și cu mine ne-am întors spre Claud, care stătea singur în mijlocul străzii, cu fața impasibilă. Caldarâmul crăpa și se fisura de jur împrejurul lui. Pământul se cutremura. El ne-a privit drept în ochi.

— Fugiți!

ABISUL

Reid

— VREI SĂ *ALERGI*?

Sceptic, am aruncat o privire peste umăr la Beau, care rămăsese în urmă. Se ținea cu mâna de coaste. La fiecare pas, aproape că se înjunghia singur cu balisarda lui.

O furase de la Philippe.

Nu ne osteniserăm să-l eliberăm.

— Aleargă *tu*!

Gâfâind, a făcut semn în jur la strada pustie cu mâna cealaltă, în care ținea un alt cuțit.

— Eu nu mai pot să *respir* dracului, și dacă n-ai observat... nu-i nimeni pe-aici!

M-am încruntat și m-am forțat să merg mai departe.

Avea o oarecare dreptate.

Strada asta, strada cealaltă, toate străzile pe care trecuserăm în ultimul sfert de oră fuseseră pustii. Reușiserăm să-i sechestrăm pe cei mai mulți oameni în casele lor, înăuntrul prăvăliilor. În orice clădire pe care o puteam fortifica. Părintele Achille și Johannes Pan convertiseră măcelăria de alături în infirmerie. Acolo îi îngrijeau pe răniți. Îi adunau pe morți.

Vrăjitoarele... se retrăseseră.

Se întâmplase lent. Aproape imperceptibil. La un moment dat, luptam cu zeci de vrăjitoare. Prea multe să le putem număra.

Vârcolaci și Vânători, bărbați și femei – chiar și melusinele, ridicându-se din Doleur ca șerpii de mare – luptaseră din răsputeri să le oprească înaintarea. Dar în decurs de o oră totuși o șterseseră din încăierare, una câte una. Ne scăpaseră printre degete. De parcă ar fi dat ascultare unui ordin nerostit.

Respirația mea se întețea cu fiecare pas. Nu era posibil să fi *dispărut*, pur și simplu.

Vocea mi s-a asprit cu hotărâre:

— Trebuie să le găsim.

— *Trebuie* să le găsim pe bietele noastre surioare.

Fluturând cuțitul la mine să mă opresc, Beau s-a îndoit de mijloc, ținându-se de genunchi. M-am încruntat, întorcându-mă și trăgându-l mai departe. Aveam să le găsim. Dacă nu, aveam să ne regrupăm, cu Lou și Coco, părintele Achille, Jean Luc și Célie, și aveam să punem la cale o altă strategie.

Când am cotit la capătul străzii totuși, intențiile de a face un plan s-au spulberat.

La capătul străzii, o ceată de vrăjitoare se strânsese în umbră.

Beau a șuierat când l-am împins într-un container de gunoi, dar nu conta – zeci de capete s-au întors brusc spre noi. Am răsuflat prelung. Resemnat. Încet, m-am ridicat în picioare. Beau m-a urmat cu o înjurătură, mormăind:

— Ai auzit vreodată de manifestație?

— Ține-ți gura!

— Tu să-ți ții gura!

Și-a înălțat balisarda și cuțitul cu nodurile degetelor albite de strânsoare, când trei vrăjitoare s-au desprins din grup. Celelalte și-au reîntors atenția către ceva din mijlocul grupului. Ceva care... huruia. Îngustându-mi ochii, m-am dus mai aproape de ele.

— De fapt, n-am auzit. Mi-ar plăcea să aud etapa următoare din planul tău cu *hai să le găsim pe vrăjitoarele însetate de sânge...*

Clinchet de metal. Zale groase.

Un lanț.

M-am încruntat când cele trei vrăjitoare s-au unit umăr la umăr, blocându-mi vederea. Era un lanț. Unul vechi, murdar. Din cât am putut zări, arăta destul de lung cât să înconjure jumătate din Cesarine. Și destul de gros, de asemenea. O amintire mă sâcâia în subconștient, pe jumătate formată. Mai văzusem lanțul ăsta în vistieria din Chateau le Blanc.

— Salutare, prințișorilor! a cârâit vrăjitoarea din mijloc.

Cu o undă de șoc, i-am recunoscut fața ca ambra de la Modraniht. Mi se părea că trecuseră ani de atunci.

— Elaina.

— Nu.

Beau a tresărit când s-au oprit în fața noastră. Păr negru identic și nasuri subțiri. Buze pline. Unduiau cu identică amenințare.

— Aceea e Elinor. I-aș recunoaște alura disprețuitoare oriunde.

Și-a dus un deget la dinții lui, etalând un zâmbet fermecător.

— Îți mai aduci aminte de mine, iubito? a continuat Beau. *Vezi* ce ocazie ai ratat?

— O, îmi amintesc de tine, *Burke*. M-ai făcut să pic de *fraieră* în fața întregului sabat.

— Nu mai contează acum, a zis sora ei, Elaina sau Elodie.

— V-am căutat pe amândoi toată noaptea, a sfârșit cea de-a treia. Vă mulțumim că ne ușurați sarcina!

Deși toate trei și-au încovoiat degetele simultan, nu s-a întâmplat nimic. Nicio structură nu s-a ivit gata să lovească. Beau și-a legănat balisarda spre ele, zâmbind din nou.

— E ceva în neregulă?

Elinor și-a dezvelit dinții.

— Întreab-o pe sora ta.

— Ce vrea să însemne...

Au atacat înainte să poată termina el, scoțându-și cuțite din mâneci și repezindu-se spre noi. Elaina și Elodie la mine, Elinor

la el. Deși rapide, deși furioase, surorile în mod limpede nu se antrenaseră pentru luptă fizică fără magie. Cu o senzație de groază la acele ultime cuvinte, am ucis-o rapid pe prima, în timp ce Beau s-a angajat în luptă cu Elinor, lovitură contra lovitură. Sângele surorii ei încă mai picura de pe lama cuțitului meu când m-am întors s-o înfrunt pe Elodie.

Pământul de sub noi s-a cutremurat.

M-am clătinat la mișcare, uitându-mă în jos, surprins. Pietrele de pavaj s-au făcut fărâme. De jur-împrejur, fundațiile crăpau. Țiglele curgeau cu duiumul în stradă. Și Zenna – de undeva de deasupra – a scos un răget asurzitor. Vrăjitoarele din față s-au încordat, reînnoindu-și grăbite eforturile. Jumătate se urcaseră pe jgheaburi, întinzând lanțul între acoperișuri, ca pe o sârmă. Magia învăluia totul.

Nu puteam înțelege rostul manevrei. Nu puteam gândi. Pământul continua să se zgâlțâie. Simțindu-mi atenția slăbită, adversara mea și-a coborât brațul înarmat pentru o lovitură cu toată puterea. Deși m-am ferit, deși mi-am ridicat cuțitul ca să parez, un alt cuțit a trecut vâjâind prin fața mea – destul de aproape ca să-i simt căldura pe obraz – și s-a înfipt în pieptul vrăjitoarei.

Cu un chițăit de surpriză, a căzut în genunchi, s-a lăsat într-o parte și n-a mai mișcat.

În spatele nostru, Beau stătea țanțoș. Elinor zăcea la picioarele lui.

— Ai *văzut*?

Deși a fluturat balisarda spre cadavrul vrăjitoarei răzbunătoare, și-a mutat repede privirea. A înghițit un nod din gât.

— Ți-am salvat viața.

I-am blocat vederea spre cadavrele lor. L-am împins în umăr cu umărul meu. L-am silit să se întoarcă.

— De asemenea, mi-ai dat foc.

— N-ai putea să conjuri niște foc și pentru restul acestor...

Cu un alt răget tunător, a apărut Zenna. Vederea aripilor ei deschise peste cer, a flăcărilor ei alb-incandescente, mi-a tăiat respirația. Și mi-am amintit. O scenă luminată de torțe. O pelerină cu stele. Și Zenna... Zenna depănând o poveste sfâșietoare despre un dragon și o fecioară.

„Un lanț magic, pe care tatăl ei să-l folosească pentru a-i lua puterile."

„Iar când Tarascul s-a pogorât din cer, tatăl ei l-a doborât la pământ."

Cu Seraphine în spinare, Zenna s-a lăsat din zbor – prea jos – cercetând străzile după persoane necunoscute. Când ne-a văzut, a coborât chiar și mai jos. N-a zărit lanțul decât când era prea târziu.

— Stai! Nu, OPREȘTE-TE!

La semnele mele disperate din brațe, a cotit, dar piciorul tot i s-a prins în zale. Lanțul s-a mișcat din proprie voință, înfășurându-se rapid pe piciorul ei până sus pe coapsă. Cu un răget de furie, a început să cadă și, în cădere, piciorul ei s-a transformat într-unul omenesc. Înfiorător! Vrăjitoarele s-au repezit ca furnicile când s-a prăbușit la pământ. Impactul a aruncat-o pe Seraphine prin aer cu o înfricoșătoare viteză. S-a izbit de containerele de gunoi din apropierea noastră.

— O, Doamne! a exclamat Beau. O, Doamne, o, Doamne, o, *Doamne!*

Răgetele Zennei s-au prefăcut în țipete, în timp ce Seraphine se lupta să se miște. Am țâșnit spre ea, aruncând containerele la o parte.

— Seraphine...

Mi-a dat mâinile la o parte cu surprinzătoare putere.

— *Pleacă!*

Deși Beau a încercat s-o ridice în picioare, l-a împins și pe el, scoțându-și o altă sabie din teaca de pe spate. Le-a învârtit pe amândouă cu surprinzătoare dexteritate.

— Găsiți-l pe Claud și pe ceilalți! Găsiți-o pe Lou! El a *intervenit.*

— Ce? a întrebat Beau, perplex.

Privirea mea s-a întors iute spre Zenna, pe care vrăjitoarele o priponiseră și o băteau cu lanțul. Se transformase complet acum. Era din nou umană. Vulnerabilă.

— Stai să te ajutăm...

— Nu sunt o domniță la ananghie.

Sărind în picioare, ne-a dat la o parte și a pornit glonț spre partenera ei.

— Găsiți-l pe Claud! Mă ocup eu de Zenna.

Pământul s-a zgâlțâit puternic drept răspuns și n-am mai avut de ales.

Am luat-o la fugă pe stradă.

— Unde mergem?

Deși strigătul lui Beau a răzbătut până la conștiința mea, l-am ignorat, dublându-mi eforturile. Mai repede. Sângele îmi vuia în urechi în timp ce urmăream fisura din pământ, prin West End, pe lângă casa din oraș a lui Tremblay și oprindu-ne brusc la marginea parcului Brindelle. Acum, clădirile se năruiau. Vrăjitoare și melusine deopotrivă se împrăștiau.

Claud stătea în mijlocul străzii, complet nemișcat. Era cu fața spre copacii filiformi din Brindelle.

Cu fața spre Coco și Lou.

Fisura trecea drept printre ele, căscându-se mai mult, silindu-le să sară în lături.

— LOU!

Numele ei mi-a sfâșiat gâtlejul, dar l-am strigat și mai tare. L-am strigat înnebunit. Când fața ei s-a ridicat și ochii i-au întâlnit pe ai mei, o gheară rece de frică mi-a încleștat inima. Deși am aruncat o structură aurie, niciuna n-ar fi putut împiedica asta. Niciuna n-ar fi putut s-o oprească. Ea a încercat oricum, îndreptându-și ambele

brațe spre pământ. Tot corpul i s-a încordat. Tremurând. Mirosul pătrunzător de magie a explodat peste iarbă, pietre, copaci – mai puternic ca niciodată –, dar fisura era mai puternică, mai adâncă, mai *veche* și decât La Dame des Sorcières.

Împreună, neajutorați, am privit cum pământul se despică în două.

Și cum Claud se prăbușește în adâncuri fără niciun cuvânt.

Și cum fisura continuă să crească, să se lărgească, până când parcul Brindelle – până când jumătate din întregul oraș – s-a fracturat, separându-se de restul printr-un abis fără fund. Care a continuat să crească. Vocea lui Coco s-a alăturat strigătelor mele, și s-a dat înapoi, pregătindu-se să facă un salt imposibil...

Beau a prins-o de cămașă în ultima secundă. A smucit-o spre el.

— Ești *nebună?*

— Dă-mi *drumul!*

L-a bătut cu pumnii în piept, a călcat pe picioarele lui, s-a răsucit trăgându-i un cot nemilos. Abia atunci el i-a dat drumul, horcăind.

— Te rog, Coco, *nu...!*

Dar n-a sărit, de data asta. În schimb, s-a aruncat spre marginea prăpastiei, apucând cu mâinile încheietura unei vrăjitoare de sânge. Și încă una. Țipând, ele atârnau disperate. Râcâiau cu unghiile în piatră, în pielea lui Coco. Înțelegându-i intenția, Beau s-a repezit s-o ajute și împreună au scos vrăjitoarele la loc sigur, căzând grămadă unii peste alții.

Când praful s-a așezat, Beau, Coco și cu mine stăteam de o parte a prăpastiei.

Lou și Célie se țineau în brațe una pe alta.

În spatele lor apăruse Morgane le Blanc.

CA LA ÎNCEPUT

Lou

GROAZA DE PE FAȚA LUI REID, *TEROAREA* ABSOLUTĂ, a fost o imagine pe care n-aveam s-o uit niciodată. Deși alerga în sus și-n jos pe marginea prăpastiei, căutând cea mai apropiată muchie, căutând o structură, un *miracol* – era mai bine așa. Sincer. Orice avea să se întâmple acum avea să fie între mine și mama.

La fel cum începuserăm.

Gândind la fel ca mine, Morgane și-a fluturat mâna și, într-o explozie de magie, Célie a zburat prin aer, izbindu-se de un copac din Brindelle. Două vrăjitoare de sânge care fuseseră prinse de partea asta a prăpastiei s-au repezit s-o prindă, s-o... Nu. Speranța s-a aprins sălbatică și strălucitoare în inima mea. S-o *ajute*. Au ajutat-o. În fracțiunea aceea de secundă, m-am gândit la Manon, la Ismay, Dame Blanche și Dame Rouge deopotrivă distruse de ura lui Morgane. Care se treziseră încolțite între Biserică și sabat. Care trăiseră într-o frică la fel de copleșitoare ca și mine.

„Speranța nu e boala. E leacul."

Dintre toți oamenii, bineînțeles că a trebuit să fie Célie cea care s-o găsească pe Morgane. S-o urmărească nevăzută, în timp ce se strecura prin oraș. Mama n-ar fi bănuit-o în veci. N-ar fi crezut niciodată că o păpușă de porțelan atât de frumoasă putea avea colți. Dacă își închipuia că Célie avea să fie descurajată – dacă-și închipuia că *eu* aveam să fiu –, ar fi fost ultima greșeală din viața ei.

De data asta, nu aveam să ezit.

— Lou! LOU! *Célie!*

Reid, Coco, Beau și Jean Luc ne strigau frenetic numele, vocile lor topindu-se într-una singură. Hotărârea mi s-a întărit ca vârf ascuțit în piept când m-am uitat la ei. Deja pierduserăm atât de mult, fiecare dintre noi. Tați și mame, surori și frați. Casele noastre. Speranțele noastre. Până și *inimile* noastre.

Destul!

I-am căutat la urmă privirea lui Reid, susținând-o mai mult decât pe a celorlalți. Când am clătinat încet din cap, cu hotărâre, el s-a oprit brusc, gâfâind. Ne-am uitat unul la altul pentru o fracțiune de secundă.

Apoi el a încuviințat.

Te iubesc, i-am spus eu.

Și eu te iubesc.

Morgane a râs batjocoritor, coborându-și gluga pelerinei din piele de leu a lui Auguste și înaintând. O furase de pe corpul lui neînsuflețit, la catedrală. Deși arsă și înnegrită pe alocuri, o purta acum ca pe un trofeu. Colții leului îi sclipeau în jurul gâtului într-un soi de rânjet macabru, iar coama se întindea mândră pe umerii ei.

— Gata cu fugitul, Louise! Gata cu ascunsul!

A arătat cu degetul acuzator dincolo de prăpastie, unde se adunaseră Blaise și rămășițele haitei lui. Unde Elvire și melusinele sale încă mai încercau să traverseze, unde Claud căzuse cu o soartă necunoscută.

— Zeul tău a căzut, dragonul tău a pierit și prețioșii tăi *aliați* nu pot ajunge la tine. Trebuie să recunosc... ești mult mai inteligentă decât te-am crezut vreodată. Câtă istețime din partea ta să te ascunzi în spatele unora mai puternici decât tine! Câtă *cruzime!* Noi două semănăm mai mult decât îți dai seama, draga mea, dar a venit, în cele din urmă, momentul adevărului. Ești singură.

Însă nu eram singură. Nu de-adevăratelea. În viață sau în moarte, aveam pe cineva care să-mi fie alături. Cineva să mă *iubească*. Mi s-a întors stomacul pe dos la vederea gâtului cu sângele închegat al Nicholinei. La chipul golit de expresie al lui Josephine. Deși cea dintâi probabil își găsise pacea cu fiul ei, oare se putea spune același lucru și despre cea din urmă? Sau despre Morgane? Ea a pășit peste cadavrele lor fără să le ia în seamă. Deja însemnau pentru ea mai puțin decât noroiul de sub cizmele ei.

— Generalii tăi sunt morți, am zis eu, calmă. Cred că *tu* ești cea singură.

Vrăjitoarele de sânge au încremenit când Morgane s-a oprit, întorcându-se să dea un picior în fața fără viață a lui Josephine.

— *Călătorie sprâncenată!*

Cu un zdrobitor sentiment de regret, m-am uitat lung la ea, în timp ce structurile mele albe s-au înfiorat slab. N-o puteam ucide cu ele. Nu direct. Moartea era naturală, ce-i drept, dar nu și crima. Oricum nu mai conta, acum. Când apucasem de cele două părți ale lumii înseși, încercând să-l salvez pe Claud – un zeu, un prieten – din propria lui magie, asta aproape că mă sfâșiase bucăți. Structurile mele se întinseseră prea mult, imposibil de reparat. Unele plesniseră de-a dreptul. Cele rămase deveniseră mult mai șterse, epuizate.

Morgane nu știa asta.

Acum, le-am verificat cu grijă pe fiecare, căutând o distragere a atenției, ceva care să-mi permită să mă apropii. Ceva care s-o blocheze destul cât să am timp s-o lovesc. Precaută, am întins structurile în afară.

— Ai iubit pe cineva pe lumea asta, *maman*?

Ea a pufnit disprețuitor și a ridicat mâinile.

— *Iubire*. Blestem cuvântul ăsta!

— Te-a iubit cineva?

Ochii i s-au îngustat, bănuitori. Gura i s-a strâmbat întrebătoare.

— E adevărat, am recunoscut, și mai încet. Eu chiar te-am iubit cândva. O parte din mine încă o mai face, în pofida a tot ce s-a întâmplat.

Mi-am mișcat puțin degetul și apa din Doleur s-a strecurat cuminte, în liniște, prin iarba de sub picioarele noastre. A topit zăpada. A curățat sângele. Dacă Morgane a observat, n-a reacționat. Deși trăsăturile îi exprimau încă ranchiună, mă studia ca vrăjită. De parcă nu mă mai auzise niciodată spunând-o, deși i-o spusesem de mii de ori. O singură lacrimă s-a scurs pe obrajii mei drept răspuns, iar structura s-a risipit. O lacrimă pentru un râu. Ambele aveau adâncimi nesfârșite.

— Tu mi-ai dat viață, am continuat, mai tare acum, cuvintele rostogolindu-se mai repede decât intenționasem, cathartic. Bineînțeles că te-am iubit. De ce crezi că le-am îngăduit să mă *înlănțuie* pe un *altar*? La șaisprezece ani eram gata să *mor* pentru tine. Mama mea.

O altă lacrimă a căzut și apa a curs mai rapid. Îi ajunsese la poale, acum.

— N-ar fi trebuit niciodată să mă întrebi. Sunt fiica ta.

— N-ai fost niciodată fiica mea.

— Tu mi-ai dat viață.

— Eu ți-am dat un *scop*. Ce ar fi trebuit să *fac*, draga mea? Să te legăn în brațe, în timp ce fiicele altora piereau? În timp ce erau *arse*? Ar fi trebuit să prețuiesc viața ta mai mult decât pe-ale lor?

— Da!

Mărturisirea a țâșnit din mine, în șocul regretului rece, și am profitat de asta, strângându-mi pumnii. Apa din jurul picioarelor lui Morgane a înghețat bocnă. A prins-o captivă.

— Ar fi *trebuit* să mă prețuiești, ar fi trebuit să mă *protejezi*, pentru că eu sunt singura persoană de pe lumea asta care încă te mai iubește!

— Ești o tâmpită! s-a răstit ea, cu foc biciuind din vârful degetelor ei. Și încă una previzibilă.

Tăind prin aer cu mâna, gheața s-a topit și pământul însuși s-a uscat într-o potecă de flăcări către mine. Nu mi-a ars pielea totuși, ci a trecut prin ea – drept în organele mele. Temperatura corpului meu a crescut brusc și sângele literalmente a început să-mi fiarbă, mușchii mi s-au contractat și vederea mi s-a învârtit. Cu un strigăt, Célie a încercat să sară în ajutorul meu, dar vrăjitoarele de sânge au ținut-o, dând înapoi din fața lui Morgane. Cu teamă. Cu ură.

Având doar câteva secunde la dispoziție, am înșfăcat o altă structură și cel mai apropiat copac Brindelle s-a uscat și s-a făcut scrum.

Leul pelerinei lui Auguste a început să revină la viață.

Am căzut în genunchi, din gură ieșindu-mi rotocoale de fum, când colții lui s-au înfipt adânc în gâtul lui Morgane. Țipând, ea s-a răsucit, a scos un cuțit din mânecă, dar leul pe jumătate format i s-a agățat de spate. Tendoane și mușchi continuau să se regenereze cu o viteză înspăimântătoare. Unde fuseseră mâneci, au apărut niște uriașe labe, apucând-o de umeri. Picioarele lui dinapoi loveau în spinarea ei.

Strânsoarea de foc a lui Morgane s-a risipit, în timp ce ea se lupta, și mi-am adunat puterile ca să mă ridic. Să *respir*.

Când ea și-a înfipt cuțitul în pieptul fiarei, acesta a mai scos un ultim mârâit și a căzut, moale. I-a azvârlit leșul între noi. Îi curgea sânge din rănile de la gât, de pe umeri, din picioare, însă ea nu le-a dat atenție, încleștându-și celălalt pumn.

— Atâta poți?

Pe sub armură, pe piele, mi s-a pornit o alarmantă furnicătură. Ca fuga unor picioare mici.

— Poți să-ți spui La Dame des Sorcières, poți să ucizi copaci și să furi râuri, dar n-ai să cunoști niciodată magia asta așa cum am cunoscut-o eu. N-o să-i cucerești niciodată puterea cum i-am cucerit-o eu înainte. Uită-te la tine! Deja ți-a slăbit spiritul plăpând.

S-a apropiat direct acum, cu o sclipire letală în ochi.

— Zeița a ales greșit, dar nu am nevoie de binecuvântarea ei ca să te înving pe tine.

M-am târât înapoi – abia auzindu-i cuvintele – și am tras grăbită de armura mea.

Sute de păianjeni au țâșnit din țesătură. Din propria mătase. Alergau în sus și-n jos pe tot corpul meu, într-un val de picioare, înțepându-mi pielea cu colții lor. Fiecare mușcătură îmi aducea o durere ascuțită și o furnicătură de amorțeală. Țipând instinctiv, cu inima bătându-mi repede, i-am strivit pe cei care-mi erau la îndemână, scuturând cadavrele lor zvârcolitoare de pe brațele mele, de pe picioare, de pe piept...

— Ai fost născută pentru a fi nemuritoare, Louise.

Morgane și-a ridicat mâinile, punând toată furia, frustrarea și *vina* ei într-un alt jet de foc. M-am rostogolit să mă feresc – strivind ultimii păianjeni – și am înșfăcat blana leului folosind-o ca scut.

— Deși menită să mori, numele tău ar fi trăit pentru totdeauna. Am fi putut scrie istorie împreună, noi două. Mă poți disprețui acum, mă poți urî mereu, dar eu am dat totul – am *sacrificat* totul – pentru tine. Pentru *iubire*.

Turnând putere în blană printr-o altă structură, m-am ghemuit mai jos. În schimb, iarba de sub picioarele ei a luat foc. Ea a făcut un salt în lături, șuierând.

— Nu-ți poți închipui mâhnirea de la nașterea ta. Nici măcar tu nu-ți poți imagina amărăciunea pe care am simțit-o. Ar fi trebuit să te ucid atunci. Ba chiar ridicasem cuțitul, pregătită să-l înfig în inima ta nou-născută, dar tu... te-ai prins de degetul meu. Cu tot pumnișorul m-ai strâns, clipind din ochii ăia lipsiți de vedere. Atât de liniștită! Atât de mulțumită! N-am putut s-o fac. Într-o singură clipă mi-ai înmuiat inima.

Flăcările s-au stins abrupt.

— Mi-am dezamăgit poporul în ziua aceea. Mi-a luat șaisprezece ani să mi-o întăresc la loc. Chiar și atunci, ți-aș fi dăruit totul. Ți-aș fi dăruit *măreție.*

— Eu nu *voiam* măreție.

Aruncându-mi scutul, m-am ridicat în sfârșit în picioare. Inima ei poate că se înmuiase pentru un copil nou-născut, dar nu mă iubise niciodată – nu pe *mine,* nu cu adevărat, nu ca persoană. Iubise ideea de fiică. Ideea de măreție, de salvare. Eu îi luasem atenția drept dragoste adevărată. Nu știam pe atunci cum arăta dragostea adevărată. Am aruncat o privire dincolo de abis, la Reid, Coco și Beau, care stăteau pe margine, unul lângă altul, palizi și tăcuți.

Acum știam cum arată – atât dragostea, *cât și* mâhnirea. Două fețe ale aceleiași blestemate de monede.

— Eu te voiam doar pe *tine.*

Când mi-am încleștat pumnul, răsuflând abrupt, mâhnirea mea a erupt într-un vânt de furtună: mâhnire pentru mama care ar fi putut fi, mâhnire pentru momentele bune, pentru momentele rele și pentru toate momentele intermediare. Mâhnire pentru mama pe care o pierdusem, de fapt, cu mult înainte de asta.

Vântul a împins-o îndărăt, dar s-a răsucit în aer și suflul a purtat-o mai aproape de Célie. În ochii lui Morgane a licărit intenția răutăcioasă. Mai înainte s-o pot opri, și-a fluturat degetele și Célie a alunecat dintre vrăjitoarele de sânge ca trasă de o frânghie invizibilă. Morgane a prins-o. Folosindu-se de corpul ei ca de un scut, i-a apăsat cuțitul în stern.

— Copil fără minte! De câte ori trebuie să-ți spun? Pe mine nu mă poți învinge. Nu poți *spera* la victorie. Cândva ai fi putut fi nemuritoare, dar acum numele tău va *putrezi* odată cu leșul tău...

S-a oprit inexplicabil, i-a căzut falca, iar gura i-a format un O comic.

Numai că nu era amuzant. Nu era deloc amuzant.

Împleticindu-se înapoi, a împins-o pe Célie cu un sunet de surpriză și... a privit în jos. I-am urmărit privirea.

O seringă îi stătea înfiptă adânc în coapsă, bâțâindu-se încă de la violentul impact.

O injecție.

M-am holbat, șocată. Ușurată. Îngrozită. Toate emoțiile m-au străbătut în voia lor. O sută de emoții. Fiecare trecând prea repede s-o pot numi. S-o pot *simți*. N-am putut decât să mă holbez, amorțită, când ea a căzut în genunchi într-o mișcare lină, fluidă. Când părul i-a fluturat pe umeri, ceva mai puțin argintiu acum, mai mult stacojiu însângerat. Cu ochii încă ațintiți asupra seringii, a alunecat într-o parte. N-a mai mișcat.

Metal rece mi-a atins palma, iar vocea lui Célie a plutit până la mine de undeva de departe:

— Ai nevoie de mine, s-o fac eu?

M-am simțit clătinând din cap. Degetele mi s-au strâns pe mânerul pumnalului ei. Înghițind anevoie, m-am apropiat de corpul fără vlagă al mamei. Când i-am dat la o parte părul de pe față, ochii ei s-au rostogolit înapoi, ca să se uite la mine. Imploratori. Nu m-am putut abține. Am luat-o pe genunchi. Gâtul i s-a zbătut câteva secunde, înainte ca sunetul să iasă afară.

— Fii...că...

Mi-am fixat în memorie ochii aceia ca smaraldul.

— Da.

Apoi am trecut apăsat lama lui Célie peste gâtul mamei mele.

SE TERMINĂ CU SPERANȚĂ

Lou

PRIMA OARĂ CÂND DORMISEM LÂNGĂ REID, VISASEM despre el.

Mai corect ar fi să spun că visasem despre cartea lui, *La Vie Éphémère*. În ziua aceea mi-o dăruise. Primul lui secret. Mai târziu, în noaptea aceea, după ce *madame* Labelle își pronunțase avertismentul – după ce mă trezisem brusc într-un ghem de cearșafuri și panică rece ca gheața –, mă strecurasem lângă el, pe podea. Respirația lui mă adormise ca un cântec de leagăn.

„Vine după tine."

Frica de mama mă aruncase literalmente în brațele lui.

Visul se înstăpânise peste mine încet, precum cenușiul de dinaintea zorilor. Ca și în poveste, Emilie și Alexandre zăceau unul lângă altul în cavoul familiei ei. Degetele lor reci se atingeau pentru totdeauna. Pe ultima pagină, părinții lor plânseseră pentru ei, deplângând pierderea vieții de atât de tineri. Promiseseră să lase deoparte răzbunarea, prejudecățile, în numele copiilor lor. Scena asta o visasem eu, numai că nu erau corpurile neînsuflețite ale lui Emilie și Alexandre, ci al meu și al lui Reid.

Când mă trezisem în dimineața următoare, neliniștea mă îmbolnăvise. O pusesem pe seama coșmarului. Pe amintirea mamei mele.

Acum, în timp ce o țineam în brațe, fără să vreau mi-am amintit de acea imagine tihnită a lui Emilie și Alexandre.

Dar nu era nimic tihnit în aceasta de acum.

Nimic ușor.

Totuși, vocea lui Reid mi-a răsunat din nou în minte, când ținea în mână *La Vie Éphémère*...

„Nu are sfârșit tragic. Se termină cu speranță."

PATISERIA LUI PAN

Reid

LOU A ȚINUT-O ÎN BRAȚE PE MAMA EI MULT TIMP. Am așteptat la marginea prăpastiei, chiar și după ce Coco și câteva vrăjitoare de sânge au construit un pod de plante agățătoare. Chiar și după ce Célie și noile ei prietene – două vrăjitoare pe nume Corinne și Barnabé – l-au traversat, cu picioare nesigure. Jean Luc o strânsese pe Célie într-o îmbrățișare disperată, în timp ce Coco le salutase, ezitând, pe vrăjitoare. Și le amintea din copilărie. Și ele și-o aminteau pe ea.

Chiar își dezgoliseră gâturile, înainte să plece să le găsească pe celelalte din sabatul lor. Un semn de supunere.

Coco le petrecuse cu privirea, vizibil zdruncinată.

Nu toate fuseseră la fel de curtenitoare. O vrăjitoare – o Dame Blanche plângând nemângâiată – mă atacase din spate în timp ce așteptam. Jean Luc fusese silit s-o injecteze. Să-i lege încheieturile. N-o ucisese totuși, nici măcar când Célie se dusese într-o parte ca vorbească cu Elvire. Aurélien murise. Și alte melusine, de asemenea. Ca Mână dreaptă a Oracolului, Elvire începuse să-și adune morții, pregătindu-se de întoarcere în Le Présage.

— Nu putem s-o lăsăm pe stăpâna noastră să aștepte, murmurase ea, făcând o plecăciune adâncă. Vă rog, spuneți că o să ne mai vizitați!

Beau și Coco se grăbiseră să le găsească pe Zenna și pe Seraphine.

Deși am dat să mă duc cu ei, Coco a clătinat din cap. Privirea i s-a îndreptat spre Lou, care nu se mișcase, cu mama ei în brațe.

— Ea are mai multă nevoie de tine, a murmurat Coco.

Încuviințând, am înghițit nodul din gât și, după un alt moment, am făcut un pas șovăielnic pe pod.

Cineva a strigat din spatele meu.

Scoțând balisarda din teacă, m-am răsucit, pregătit pentru altă vrăjitoare. În schimb, am văzut două: Babette sprijinind-o pe *madame* Labelle, venind șchiopătând pe stradă. Un zâmbet larg a înflorit pe fața mamei mele.

— Reid!

Mi-a făcut cu mâna, mișcându-și tot trupul, probabil vindecat cu sângele lui Babette. Rănile și vânătăile din timpul procesului îi dispăruseră, înlocuite de o piele radioasă, deși palidă. Am răsuflat adânc. Genunchii mi s-au muiat într-un val amețitor de ușurare.

Era aici.

Era *vie*.

Traversând strada în câțiva pași mari, i-am ieșit în întâmpinare, strivind-o în îmbrățișarea mea. Ea a râs și m-a bătut pe braț.

— Ușurel, fiule! Durează ceva mai mult până se vindecă interiorul, știi.

Deși încă zâmbea, ținându-mi obrajii în palme, ochii i se încrețiseră la colțuri. Babette arăta neobișnuit de serioasă, în spatele ei.

I-am prins privirea peste capul mamei.

— Mulțumesc!

— Nu-mi mulțumi! a fluturat ea din mână. Mama ta mi-a asigurat primul loc de muncă în orașul ăsta. I-o datoram.

— Și-mi datorezi încă multe altele, a adăugat *madame* Labelle, întorcându-se să-i arunce o privire de viespe curtezanei. Să nu crezi c-am uitat, Babette, atunci când mi-ai vopsit părul albastru.

Abia atunci Babette a zâmbit, sfios. După un alt moment, a aruncat pe furiș o privire în jur.

— Rogu-te, Vânătorule, spune-mi, ai văzut-o pe frumoasa noastră Cosette?

— E cu Beau. Au luat-o spre nord.

Zâmbetul i-a pălit puțin.

— Desigur. O să vă rog să mă scuzați!

A plecat fără întârziere și mi-am înfășurat un braț de reazem pe mijlocul lui *madame* Labelle.

— Unde ai fost? Ești bine?

— Sunt cât se poate de bine, ținând cont de circumstanțe.

A ridicat delicat din umeri.

— Am făcut ce-ar fi făcut și soția ta și ne-am ascuns la Soleil et Lune, în pod. Nu ne-a deranjat nimeni acolo. Probabil nimeni nu știa importanța locului aceluia pentru Lou. Dacă ar fi știut, bănuiesc că Morgane l-ar fi ras de pe fața pământului, de ciudă.

Când am dat din cap spre ele, peste prăpastie, expresia ei s-a crispat. A clătinat din cap.

— Vai de mine! *Vai de mine!* Ce oribil!

Ochii aceia albaștri pătrunzători s-au întors iute la mine, plini de regret.

— Babette mi-a spus că Auguste a pierit mistuit de propriul foc. Om stupid și *arogant*!

Parcă dându-și seama de lipsa de tact a cuvintelor ei, m-a bătut pe braț, din nou.

— Dar el... a fost foarte...

— Te-a torturat, am spus, întunecat.

Ea a oftat, descurajată.

— Da, într-adevăr.

— Merita lucruri mai rele decât moartea.

— Probabil. Trebuie să ne mulțumim cu gândul că, oriunde ar fi, e în mari chinuri. Probabil cu *șobolani*. Totuși...

S-a clătinat ușor, nesigură pe picioare. Brațul meu și-a întărit strânsoarea în jurul ei.

— A fost tatăl tău. Îmi pare foarte rău de asta, dar n-o să-mi pară rău niciodată pentru tine.

Mi-a mângâiat din nou obrazul, înainte de a privi spre Lou.

— Trebuie să te duci. Dacă m-ai putea conduce până la cea mai apropiată bancă totuși, ți-aș fi recunoscătoare. Mi-ar plăcea să privesc răsăritul.

M-am uitat la ea, nevenindu-mi să cred.

— Nu te pot lăsa pe o bancă.

— Prostii! Bineînțeles că poți. Nicio vrăjitoare cu capul pe umeri nu ne-ar ataca acum, iar acelea care o fac – ei bine, cred că au supraviețuit mai mult de un Vânător, iar părintele Achille are *chiar* o bună...

— O să te opresc aici.

Deși clătinam din cap, colțul gurii mi s-a ridicat involuntar.

— Părintele Achille e inaccesibil.

Nu era adevărat. Putea să-și ia însoțitor pe oricine ar fi vrut. Aveam să le fac cunoștință eu personal.

După ce am ajutat-o să se așeze pe o bancă – cu straturi de iasomie de iarnă înflorite de o parte și de cealaltă – am sărutat-o pe frunte. Deși noaptea încă mai domnea peste cer, curând aveau să vină zorii. Și, odată cu ei, o nouă zi. Am îngenuncheat ca să mă uit drept în ochii mamei.

— Te iubesc! Nu cred că ți-am spus-o vreodată.

Pufnind disprețuitor, s-a preocupat de cutele fustelor ei. Totuși, i-am văzut ochii. Scânteiau de lacrimi neașteptate.

— Mă aștept s-o aud în fiecare zi de acum înainte. O să mă vizitezi de cel puțin trei ori pe săptămână, iar tu și Louise o să vă numiți primul născut după mine. Probabil și pe cel de-al doilea. Așa sună rezonabil, nu?

Am chicotit și am tras-o în joacă de păr.

— O să văd ce pot să fac.

— Du-te, atunci!

În timp ce mă întorceam spre Lou totuși am auzit niște voci scăzute pe o străduță lăturalnică. Niște voci familiare. Un bocet ascuțit. Încruntându-mă, m-am luat după sunet, spre Gabrielle și Violette. Stăteau ghemuite pe o verandă, cu Beau care își petrecuse câte un braț pe după fiecare dintre ele. Coco ezita puțin mai în spate, cu o mână lipită la gură. La picioarele lor, Ismay și Victoire zăceau întinse nefiresc, cu fața în jos, înconjurate de vreo șase vrăjitoare. Niciuna nu mișca.

Îngrozit, incapabil să fac vreun gest, am privit cum Beau izbucnește în plâns, strângându-le pe fete la pieptul lui. Umerii lor se zguduiau, în timp ce îl strângeau, la rândul lor, în brațe. Lacrimi nemângâiate. Îndurerate. Intime. Vederea lor mi-a tăiat răsuflarea. Surorile mele. Deși n-o cunoscusem pe Victoire la fel de bine ca Beau, aș fi putut s-o cunosc. Aș fi *vrut* s-o cunosc. Durerea m-a săgetat neașteptat de ascuțit.

Ar fi trebuit să fiu eu pe pietrele acelea de pavaj. Morgane mă vânase pe *mine*, nu pe ea. Îl vânase pe Beau. Nu pe Victoire, o copilă de treisprezece ani.

Vinovăția și-a ițit capul hidos și, în cele din urmă, m-am întors. Am mers înapoi la Lou. Am așteptat.

De data asta, și-a ridicat capul să mă salute.

I-am susținut privirea.

Dând din cap, a mângâiat-o pe Morgane pe păr cu tandrețe. I-a închis ochii. Apoi s-a ridicat anevoie în picioare – încovoiată,

de parcă ar fi purtat pe umeri povara cerului întreg – și a lăsat-o acolo.

Când a traversat podul, mi-am deschis brațele spre ea în sfârșit, și ea a căzut la pieptul meu fără niciun sunet. Fața îi era palidă și trasă. Mâhnită. M-am aplecat, sprijinindu-mi fruntea de a ei.

— Îmi pare atât de rău, Lou!

Ea mi-a cuprind fața în palme. Și-a închis ochii.

— Și mie.

— O s-o scoatem la capăt împreună.

— Știu.

— Unde mergi tu...

— ... vreau să merg și eu, a încheiat ea, încet.

A deschis ochii și mi-a dat o sărutare ușoară.

— Cine a supraviețuit?

— Hai să aflăm!

CUM BĂNUISEM, prăpastia tăiase întregul oraș în două. Lou și cu mine am mers ținându-ne de mână. Lângă catedrală, i-am găsit pe Toulouse și pe Thierry. Se uitau lung în fundul prăpastiei, cu Zenna și Seraphine. Nimeni n-a scos vreun cuvânt.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el? m-a întrebat Lou în șoaptă, oprindu-se la o oarecare distanță.

Doliul ăsta nu era pentru noi. Era pentru ei. Troupe de Fortune. Familia lui Claud.

— Crezi că... a murit?

M-am încruntat la sugestie. Am simțit o presiune în piept. În spatele ochilor.

— Nu cred că zeii *pot* muri.

Când ne-am întors să plecăm, Terrance a ieșit în față din umbre. Ca și noi, el, Blaise și Liana se opriseră la o distanță respectabilă.

Fără să se uite la Lou și la mine, le-a prins privirea lui Toulouse și Thierry.

— Puteți veni cu noi.

Vocea lui a răsunat mai profundă decât mi-o aminteam. Sângele îi șiroia pe pieptul gol. Pe o jumătate de față. Urechea îi fusese smulsă complet – dacă în bătălie sau mai înainte, n-aș fi putut spune. Cu o tresărire, mi-am dat seama că trebuie să-i fi cunoscut pe Toulouse și Thierry la Chateau le Blanc. Când toți trei și Liana fuseseră... torturați.

Gândul acesta mi-a încleștat stomacul.

Blaise a venit lângă fiul lui, punându-i o mână pe umăr.

— Am fi onorați.

Și-a dres glasul de emoția care-l strângea de gât.

— Copiii mei... mi-au vorbit despre cum i-ați alinat voi. Cum le-ați dați speranță. N-o să vă pot răsplăti niciodată pentru această bunătate.

Gemenii au aruncat priviri subtile spre Zenna și Seraphine. Cea dintâi a ridicat din umeri. Deși arsurile în forma zalelor de lanț îi încondeiau pielea vizibilă – se gătise cu o rochie fucsia sclipitoare –, în rest părea relativ nevătămată. Și Seraphine la fel. Armura îi era mânjită de sânge, dar nu părea să fie al ei. Eu mă uitam uluit la ele.

— Cum au scăpat?

— Cine? a întrebat Lou. Ce s-a întâmplat?

— Vrăjitoarele... au doborât-o pe Zenna cu un lanț magic.

— Ah!

Un mic zâmbet i-a apărut pe buze.

— Lanțul Tarascului.

— Ca în povestea Zennei.

— A *spus* că ăsta nu era numele ei adevărat.

M-am încruntat, în timp ce ea m-a împins mai departe în căutarea celorlalți.

AM SFÂRȘIT în patiseria lui Pan.

Dincolo de vitrinele cu obloanele trase, părintele Achille și vreo douăzeci de Vânători încercau să-și elibereze fârtații. Philippe încă mai răcnea ordine din cușca lui de rădăcini. Nimeni nu-l asculta. Când, în sfârșit, l-au eliberat, s-a repezit să-l lovească pe părintele Achille, care s-a ferit cu viteza unui bărbat mult mai tânăr, înainte să-l pună pe Philippe la pământ. A fost nevoie de cinci Vânători să-l țină. Și de încă unul care să-i pună cătușe.

— Nu puteți să *faceți* asta!

Pe frunte i se umflaseră venele, în timp ce se zbătea.

— Eu sunt *căpitanul* Vânătorilor! *Părinte Gaspard!*

Aproape că i se spărgeau vasele de sânge.

— Să-l cheme cineva... PĂRINTE GASPARD!

Părintele Gaspard nu a dat curs chemărilor lui, rămânând în schimb ghemuit în spatele unui copac din sanctuar. Vânătorii îl scoseseră la lumină, când o căutau pe regina Oliana, pe care o găsiseră prinsă sub altarul dărâmat. Deși avea un picior fracturat, urma să aibă parte de o durere mult mai mare, curând. Nu-l invidiam pe Vânătorul care avea să-i spună despre copila ei. Pentru prima oară după multă vreme, nu-l invidiam pe niciunul dintre Vânători.

Neștiind ce să facă mai departe cu Philippe, Jean Luc și Célie au hotărât să-l lege cu lanțuri de un stâlp pentru priponit caii, de pe stradă. Departe, cât să nu-l mai audă. Din fericire.

Câteva momente mai târziu, au intrat și ei în patiserie, după noi.

Prăbușindu-se pe un scaun gol, Jean Luc și-a frecat fața cu o mână.

— Va trebui să coordonăm adăpostirea cât mai curând. Să le cerem cetățenilor să-și deschidă casele pentru cei care au rămas fără.

Célie s-a așezat lângă el, calmă și liniștită. Obrajii ei albi erau mânjiți cu funingine, iar părul îi atârna, ud, de la ploaia lui Coco. De la nădușeală. O rană încă îi mai sângera pe tâmplă. A făcut semn spre măcelăria de alături.

— Răniții vor avea nevoie de tratament. Trebuie să-i chemăm pe tămăduitorii din cele mai apropiate metropole.

— O, Doamne!

Jean Luc a gemut și-a sărit în picioare.

— Erau preoți în infirmerie? A verificat cineva dacă există supraviețuitori?

La privirile noastre pierdute, a clătinat din cap și a ieșit cu pași mari să-l caute pe părintele Achille. În loc să-l urmeze, Célie s-a uitat la noi, neliniștită. Și-a unit mâinile în poală.

— Ăăă... Lou? Crezi că... Îmi pare foarte rău, dar... ai putea să-mi dai înapoi rochia, acum?

Lou a clipit nedumerită. Râzând încetișor, Célie a făcut semn spre armura ei.

— *Oh!*

Lou a chicotit, la rândul ei, și a fluturat din mână. Mirosul pătrunzător de tămâie a invadat încăperea.

— Da, bineînțeles.

De la picioarele ei, armura lui Célie s-a destrămat într-o rochie neagră de doliu, în timp ce ea s-a bătut cu palma peste mijloc, îngrijorată. La ceea ce a găsit acolo, tensiunea i-a părăsit umerii și s-a relaxat. Puțin.

— Bine. Îți mulțumesc frumos!

Un zâmbet strălucitor spre Lou. O privire rapidă spre mine. Părea... inexplicabil de semnificativ. Când Jean Luc a strigat-o un moment mai târziu totuși, s-a strâmbat și a pornit spre ușă.

— Mă întorc imediat.

Lou a privit-o cu un zâmbet amuzat, întinzându-și gâtul s-o urmărească prin vitrină.

— Ce-a fost *asta*?

— Probabil.... chiar îi plac rochiile?

Lou și-a rostogolit ochii în cap.

După aceea, ne-au găsit Coco și Beau. Deși lacrimile încă îi mai brăzdau fața fratelui meu, și le-a șters cu un zâmbet slab, trăgându-și un scaun ca să se așeze lângă Lou. Apoi a îmbrățișat-o strâns, ciufulindu-i părul.

— Ți-a spus Reid că i-am salvat viața?

Ea nu l-a împins.

— *Nu* mi-a spus.

— Atunci e un *adevărat* măgar! Am aruncat un cuțit cu atâta precizie, încât l-ar fi umilit pe Mort Rouge...

— De asemenea, mi-ai dat foc, am spus eu, usturător. Și ei la fel.

— Prostii! De asemenea – nuanțe.

Oftând teatral, a mai ținut-o pe Lou la pieptul lui o clipă. S-au uitat unul la celălalt și, treptat, zâmbetele li s-au șters.

— Cum te simți, sora mea? a întrebat el, serios.

Mâinile ei l-au apucat de antebrat.

— Acum... mai bine, cred. Șocul a început să treacă. Parcă... parcă în sfârșit pot să respir.

L-a strâns de brat și apoi a clipit rapid.

— Îmi pare atât de rău, Beau!

Când și-a întors privirea spre Coco, i-a dat drumul lui Beau.

— Îmi pare rău pentru voi toți!

Coco își plimba degetul pe o nervură a tăbliei mesei.

— Eu mi-am pierdut mama de foarte multă vreme.

— Și eu tatăl, a adăugat Beau, liniștit.

Dar nu și pe Victoire. Vina i-a reapărut la suprafață, răzbunătoare. Eu îi supraviețuisem de îndeajuns de multe ori ca să știu

că întotdeauna reapărea. Nu exista nicio noimă în moartea fetiței aceleia. Nicio explicație care s-o poată face acceptabilă. Dar nu existase niciuna nici atunci când noi arseserăm copilele de vrăjitoare. Victoire ar fi meritat o soartă mai bună. Toate ar fi meritat.

Și noi am fi meritat.

Ridicându-mă în picioare, mi-am lungit gâtul căutându-l pe Pan. Dispăruse într-o odaie din spate la sosirea mea, dar nu se putea ascunde de mine la nesfârșit. M-am dus hotărât la tejghea și am sunat clopoțelul. Am sunat din nou. Dacă o voce firavă din cap mă certa – dacă mă numea grosolan pentru că hărțuiam un patiser după ce își riscase viața și sănătatea pentru mine –, am ignorat-o. Vrăjitoarele nu-i stinseseră cuptorul. Aveam să coc eu însumi, dacă el n-o putea face. Cu siguranță mi-aș fi dat eu seama cum.

— Ce faci?

Lou m-a privit bănuitoare de la masă.

— Trebuie să te porți frumos cu Pan.

— Întotdeauna mă port frumos cu...

— Suni clopoțelul.

— Păi nu de asta se află aici?

— Pan nu e o pisică, *Reid*, a zis Beau cu un zâmbet condescendent.

— E nepoliticos să suni clopoțelul, a încuviințat Coco.

— Foarte, a adăugat Beau.

M-am strâmbat la ei.

— Încerc să fac rost de niște rulouri cu scorțișoară pentru noi.

Spre Lou, am mormăit:

— Cred că îți datorez *ție* unul, în special.

Fața i s-a luminat numaidecât și s-a aplecat în față cu ochi strălucitori, împletindu-și degetele deasupra mesei.

— Ți-am spus pe ziua de azi ce absolut și complet atrăgător găsesc că e curul tău?

Am pufnit în râs, exact când a apărut Pan. Încruntat, și-a înșfăcat clopoțelul de pe tejghea.

— Ce e? Ce vrei? Nu vezi că am închis, nu lucrez?

A făcut semn deschizând brațul larg spre vitrină.

— A fost un *război*, tinere. Trezește-te!

Când a pocnit din degete sub nasul meu, am făcut eforturi să mă stăpânesc să-mi rostogolesc ochii în cap.

— Nu ne putem ascunde toți ca lașii, tremurând, abandonându-i pe cei dragi. O, nu! Unii dintre noi trebuie să apere regatul ăsta măreț al nostru. O tratezi pe frumoasa noastră Lucida ca pe o prințesă acum, da?

Am aruncat o privire ucigătoare peste umăr. Și umerii lui Beau, și ai lui Coco se scuturau de râs. Lou s-a uitat la mine cu o expresie perfect placidă. A fluturat din gene.

— Ca pe o regină, am spus mucalit.

Pan s-a încruntat la mine, de parcă mi-ar fi cântărit spusele.

— Prea bine. O să-ți fac rulourile cu scorțișoară – a pocnit din nou din degete –, dar o să plătești prețul întreg.

I-am zâmbit tăios.

— Mulțumesc!

Întors la masă, Lou și-a apăsat piciorul peste al meu.

— Cu adevărat un cur spectaculos!

Un moment de tăcere s-a lăsat între noi. Apoi un altul. Afară, părintele Achille încă se ocupa de organizare cu Jean Luc. Cu Célie. Trimiseseră vorbă în satele învecinate, cerând provizii. Vindecători. Doi supraviețuiseră atacului lui Morgane asupra Turnului, dar aveau ei înșiși nevoie de îngrijiri medicale. Cel puțin, credeam că spuseseră că sunt doi. În spatele tejghelei, Pan își făcea de lucru ostentativ, izbind fiecare oală și trântind fiecare ustensilă.

— Preț dublu, a mormăit el, la un moment dat.

În cele din urmă, Beau a oftat, întretăiat. Rânjetul i se dusese. Ochii îi sclipeau din nou umezi.

— Ce-ar trebui să facem acum? Catedrala e distrusă. Castelul, la fel, după cum arată. Arhiepiscopul e mort, regele e mort, La Dame des Sorcières e moartă... Ăăă, cea veche, în orice caz.

A aruncat o privire spăsită spre Lou.

Ea a ridicat din umeri, stânjenită, plimbându-și degetul pe liniile din palma mea.

— Chateau le Blanc a rămas în picioare. Presupun că e al meu acum. Putem... locui acolo.

Ochii i-au fulgerat spre Coco.

— Cu toții.

Un zâmbet larg s-a desenat pe fața lui Coco.

— Nu cred că părintele Achille ne va face vreo problemă.

— *Dacă* va fi ales.

— O să fie, a zis Beau. Părintele Gaspard aproape c-a făcut pe el când a apărut Morgane. El e politician – a făcut semn din cap spre vitrină, spre părintele Achille. Nu un lider.

— Tu ești un lider, Beau? a întrebat Coco, încet.

El a studiat-o o clipă, cu buzele pungite. Nehotărât.

— Nu știu încă.

Ea a zâmbit infatuat.

— Avem asta în comun.

— Poți s-o mai spui o dată, a murmurat Lou. Eu n-am putut organiza nici un pod, darămite un nenorocit de *castel*.

Am tăcut, căzuți pe gânduri, până când Célie și-a vârât capul în patiserie. Făcându-mi grăbită cu mâna, m-a chemat la ea. I-am sărutat mâna lui Lou înainte de a mă ridica să mă duc la ea. Jean Luc stătea de partea cealaltă a ușii. Aplecându-se pe după mine, a închis-o în urma noastră și Célie – care efectiv sălta în loc – a zis:

— Am ceva pentru tine.

Înainte să pot răspunde, a continuat:

— Când Jean Luc ți-a furat lucrurile din Turn, am hotărât să nu-l păstrez laolaltă cu restul – cu banduliera, cuțitele și celelalte –, pentru că mi s-a părut prea important. Nu voiam să-l pierzi în iureșul bătăliei.

Jean Luc a dat din cap.

— I-am spus că i-a aparținut mamei tale.

O idee a licărit în mintea mea. Speranță și nerăbdare.

— Bineînțeles, când Lou ne-a vrăjit hainele, m-am gândit că îl pierdusem.

A clătinat din cap, zâmbind, dar istovit. Ducând mâna la cingătoare, a scos un inel familiar, un cerc subțire de aur și o piatră sidefată. Scânteia chiar și în lumina cenușie. Zâmbetul i s-a lărgit când mi l-a pus în palmă.

— Poftim. Fă ce poftești cu el! E al tău.

M-am uitat la el, uluit. Căldura radia în mine din locul unde îmi atingea pielea. Inima îmi bătea cu putere.

— Îți mulțumesc, Célie!

— Și nu e tot.

Jean Luc a atins mânerul balisardei din banduliera mea. Safirul său a sclipit prin teacă.

— Am vorbit cu părintele Achille. Am fost amândoi de acord – ai un loc în rândurile noastre, dacă vrei. Balisarda asta e a ta.

Fericirea din pieptul meu s-a dezumflat puțin. Dar... nu. N-aveam să-i îngădui. Nu de data asta. Scoțând balisarda din teacă cu o mână, i-am întins-o lui Célie.

— Cred că sunt alții mult mai potriviți.

Când degetele ei s-au strâns pe mâner și a făcut ochii mari de surpriză, am spus:

— Două fetițe istețe mi-au spus cândva că doresc să fie Vânători. Nu așa cum sunt ei acum, ci cum ar trebui să fie: cavaleri

adevărați dedicați să învingă răul. Să apere pământul și să îi protejeze pe nevinovați. Una dintre ele chiar a jurat că va purta rochii.

— O, nu pot...

A clătinat din cap iute, încercând să-mi înapoieze balisarda.

— Eu nu știu să mânuiesc o sabie. N-aș fi în stare să folosesc asta.

— Nu trebuie să mânuiești o sabie ca să-i protejezi pe nevinovați, Célie, a zis Jean Luc, făcând semn din cap spre mine, apreciativ.

Strălucea de mândrie uitându-se la ea.

— Ai dovedit asta mai bine ca oricine.

Am dat și eu din cap, dându-mă la o parte din ușă. Deschizând-o larg.

— Turnul e dărâmat. E timpul să fie reconstruit.

Ea a zâmbit sfios, înainte ca Jean Luc s-o ia pe sus înăuntru.

Eu nu i-am urmat. Nu imediat. În schimb, m-am uitat lung la inelul din mână.

— Ce faci aici, afară?

Lou m-a bătut pe umăr și m-am întors, vârând inelul în buzunar. Ea s-a uitat în stânga și în dreapta cu un surâs răutăcios.

— Te distrezi cu toți prietenii tăi?

La privirea ei întrebătoare, nu m-am putut abține. Un zâmbet larg mi s-a desenat pe față și am sărutat-o pe gură. După aceea, ea mi-a dat un bobârnac și apoi mi-a mângâiat nasul cu degetul mare, mâna zăbovindu-i pe obrazul meu.

— Hai înapoi, înăuntru! Pan zice că sunt gata rulourile cu scorțișoară.

I-am sărutat ușor palma.

— Sună a paradis pentru mine!

EPILOG

Ansel

VARA A ÎNFLORIT ÎNCET ȘI LANGUROS PESTE CHAteau le Blanc. Salvia și levănțica unduiau sub vânt pe tot muntele, în nuanțe de purpuriu pudrat și albastru; margarete albe și galbene crescuseră pe întrecute printre stânci, de-a lungul malurilor izvoarelor, unde se amestecau cu rozaliul îmbujorat al limbii-peștelui și trifoiului. Nu văzusem niciodată asemenea culori în viață. Nu simțisem niciodată asemenea căldură pe obraji, precum sărutul unei mame, îmbrățișarea unui prieten. Dacă vocile – nu, râsetele – prietenilor mei nu m-ar fi atras, aș fi putut sta în tihna acelor flori sălbatice o veșnicie.

Lou a purtat un buchețel din fiecare în ziua nunții sale.

Stând cu picioarele încrucișate în patul copilăriei sale – firele de aur ale păturii scânteiau în lumina soarelui de amiază târzie –, o aștepta nerăbdătoare pe Coco să-i împletească florile într-o coroană.

— Nu te mai foi! a certat-o Coco, rânjind și trăgând-o de o șuviță de păr. Zgâlțâi tot patul.

Lou și-a mișcat șoldurile și mai mult.

— Oh, o să se tot zgâlțâie la noapte!

Obrajii lui Célie s-au încins, deopotrivă cu ai mei. Când a scos o rochie simplă, ivorie, din șifonier, ca să-și ascundă stânjeneala, am zâmbit, așezându-mă pe șezlong, alături de *madame* Labelle.

Ea nu mă putea vedea, firește, dar, după felul în care ochii i-au strălucit, după cum i-au jucat, am crezut că mă putea simți, în schimb.

— Tu, prietena mea, ești încântător de depravată!

— O, scuze!

Cu un alt rânjet larg, Lou s-a răsucit să se uite la Coco.

— *Cine* mă rog și-a pierdut virginitatea pe un...?

Tușind delicat, Célie a întrebat:

— Aș putea sugera să amânăm conversația aceasta pentru o companie mai potrivită?

Ochii i-au fulgerat spre Violette și Gabrielle, care mișunau prin încăpere, cercetând totul, pretutindeni. Frunzișul auriu de pe tavan. Praful de lună de pe pervaz. Harpa aurită din colț și soldățeii de plumb de sub șezlong. Lou le desenase mustăți, când era copil. Un cufăr de la picioarele patului încă mai avea săbiile de jucărie și mecanisme stricate, cărți pe jumătate citite și un iepure alb. De pluș, firește.

Pisica adevărată de la picioarele mele șuiera la el.

Melisandre, așa o numise Lou. Pe pisică. Nu pe iepure. Cu coada ruptă și dinții încovoiați, pisica tigrată cenușie nu era frumoasă, dar n-ai fi spus după felul în care se uita Lou la ea. Găsise pisica miorlăind indignată într-un gang după bătălia din Cesarine și o adoptase prompt pe biata creatură, spre marele necaz al lui Reid.

Melisandre nu-l plăcea pe Reid.

— Rogu-te, nu-ți face griji, *mademoiselle* Célie!

Cu flori de mac împletite în părul negru, Violette a chicotit și-a sărit în loc, în timp ce *madame* Labelle a râs, lângă mine.

— Știm totul despre păsări și albine. Nu-i așa, Gaby? E *teribil* de romantic.

— *Eu* cred că eufemismul e o prostie.

Gabrielle s-a așezat acum lângă mine, în genunchi – mototolindu-și rochia oliv –, încercând s-o înduplece pe Melisandre

să se apropie cu o bucățică de sfoară. Pisica a șuierat din nou, înainte să se uite la mine cu o expresie îndurerată. Rânjind, m-am aplecat s-o scarpin după urechi, iar sâsâitul ei s-a prefăcut în tors.

— De parcă noi am avea nevoie să ne imaginăm o pasăre depunându-și ouăle ca să înțelegem ovulația sau o albină depunând polen ca să înțelegem fertilizarea...

— Vai de mine!

Obrajii lui Célie căpătaseră trandafiriul rochiei sale, când întindea rochia ivorie la capul patului.

— *Destul* cu subiectul ăsta, după părerea mea! E aproape timpul pentru ceremonie. Să te ajutăm să-ți îmbraci rochia, Lou?

Când Lou a încuviințat și s-a ridicat în picioare, Melisandre m-a abandonat imediat, țâșnind lângă mama ei. Lou n-a șovăit s-o ia în brațe și s-o țină la pieptul ei.

— Și ce mai face *scumpa* mea albinuță? Atât de fermecătoare!

A dat din cap apreciativ spre Célie, care împletise o coroniță în miniatură ca a lui Lou pentru pisică. Melisandre a tors la cuvintele de laudă ale lui Lou, întinzându-și gâtul, din cale-afară de mulțumită de ea însăși.

Pufnind în râs, Coco a ajutat-o pe Célie să descheie șireturile rochiei de mireasă.

— Știi că Reid pune la cale s-o omoare.

Madame Labelle s-a ridicat să le ajute, chicotind.

— A fost numai vina lui. Vanitate, numele tău e pisică, la urma urmei!

Până și Manon – care ezita tăcută în colț, nesigură de locul ei printre acești oameni – s-a apropiat, sfioasă, ținând panglicile de uniune[1]. Când Lou i-a făcut cu ochiul, ea a zâmbit. Un zâmbet abia schițat, timid, totuși un zâmbet. L-am recunoscut. Și eu îl

[1] Un obicei celtic de a lega mâinile mirilor în timp ce-și rostesc jurămintele de credință cu panglici colorate sau șiraguri de mărgele, simbolizând legătura lor (n. tr.).

afișasem de multe ori. Ridicându-mă în picioare, m-am dus să stau lângă ea.

Avea să-și găsească și ea locul aici. Cu toții aveau să și-l găsească.

— El a insultat-o!

Lou i-a dat lui Melisandre un pupic apăsat pe botul cu cicatrice.

— De altfel, pipi din perna lui a ieșit la spălat. Nicio problemă!

Spre Melisandre, a zis alintat:

— N-o să mai râdă el de cântatul tău, nu-i așa, albinuță? Nu, n-o să mai râdă.

Melisandre a miorlăit drept răspuns, frecându-și capul de obrazul lui Lou.

Mi-am întors privirea, când au ajutat-o să se îmbrace cu rochia.

Deși obrajii încă îmi mai dogorau, nu mai era de stingherealã, ci de... mândrie. Aproape că plesneam de mândrie. De prea multă vreme Lou merita momentul ăsta – *toate* aceste momente, și mari și mici și intermediare. Suferise mai mult decât majoritatea, mai mult decât orice persoană vreodată. Nu puteam decât spera că se va bucura tot atât de mult din ziua aceasta încolo.

Speranță.

Nu era boala.

Doamne, o scosese la capăt atât de frumos! Cu toții reușiseră.

Reid avea s-o prețuiască, știam. Avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i asigure fericirea, iar ea avea să-i răsplătească eforturile înzecit. Deși știam prea puține despre viață când mersesem lângă ei, chiar și atunci recunoscusem că dragostea lor era una care avea să schimbe totul. O dragoste care avea să sfărâme lumea. O dragoste care avea s-o reconstruiască din temelii.

Dragostea lor fusese leacul.

— Ce ziceți?

Murmurul scăzut al lui Lou mi-a crescut presiunea în spatele ochilor.

— O să meargă?

Am așteptat să aud exclamațiile lui *madame* Labelle și Célie, râsul lui Violette și Gabrielle, pufnetul lui Coco, chiar și pe Manon trăgând iute aer în piept, înainte de a mă întoarce să mă uit la cea mai dragă prietenă a mea.

REID SE PLIMBA în sus și-n jos prin lumina începutului de seară a vechii livezi de peri. Îi poleia părul, mai mult spre aur decât spre aramă, se reflecta în cusăturile cu fir ale jachetei lui și le făcea să sclipească. Renunțase la bandulieră pentru această ocazie, încingându-și o singură sabie la șold. O ținea cu o mână, în timp ce pășea pe o potecă îndelung bătută din iarbă. Cealaltă și-o trecea prin păr.

Beau îl privea cu amuzament neascuns.

— Spune-mi că nu ești emoționat.

— Nu sunt emoționat.

Reid s-a strâmbat ca insultat, dar ochii lui încă mai săgetau spre capătul opus al livezii, unde oaspeții deja începuseră să sosească. Avea să fie o ceremonie restrânsă. Îi invitaseră numai pe cei pe care îi iubeau sau în care aveau încredere: Zenna și Seraphine, Toulouse și Thierry, Johannes Pan și soția lui. Babette se amestecase cu alte câteva vrăjitoare, toate ținând un ochi pe Jean Luc și părintele Achille. Blaise și copiii lui se țineau mai la marginea livezii, vorbind puțin, până când Toulouse le-a făcut semn să se apropie și să ia loc. Până și Elvire și Lasimonne erau între invitați, tronând regal în rochiile lor cu diamante și cerceii din cârlige de undiță.

Reid, Beau și Jean Luc își petrecuseră dimineața umplând livada cu scaune. Pe speteaza fiecăruia agățaseră cu migală panglici viu colorate și flori – maci, gălbenele și albăstrele. Stacojii și aurii, purpurii și albastre, toate în cuiburi de verde-închis. Mai multe flori se revărsau din cioturile foștilor peri prin toată livada, unde mușchiul luxuriant se cățărase peste lemnul noduros.

Reid se uita urât la cioturi, singurele elemente din scenă nelalocul lor. Cu o zi în urmă, construise meticulos pergola de viță și mănunchiuri de flori de deasupra capului. Fiecare detaliu fusese atent plănuit. Fiecare floare culeasă la perfecție.

Beau i-a urmărit privirea cu o expresie melancolică.

— Dac-ar fi fost Claud aici, ar fi putut face să crească pomi noi.

Reid l-a privit șocat.

— Ar putea, de asemenea, să fie *mort*.

— Nu știm asta. Este zeu. Probabil după ce își ispășește pedeapsa...

— Pământul s-a deschis și l-a înghițit.

— ... se va întoarce la noi, teafăr și nevătămat, a sfârșit Beau cu hotărâre, strângându-l pe Reid de umăr și silindu-l să se oprească. Relaxează-te, fratele meu! E ziua nunții tale.

— Știu.

Reid a dat din cap pentru el, eliberându-se pentru a-și reîncepe plimbatul în sus și-n jos.

— *Știu*. Vreau doar să fie perfect.

— Și *este*.

Avea dreptate. Lou avea să adore decorul.

Dacă mă durea inima că nu puteam să particip și eu la momentul acesta, la amintirea aceasta, durerea mi s-a alinat când am zărit un scaun gol pe rândul din față. Într-o ramă lăcuită ovală, un portret al meu fusese atașat de un buchet de floarea-soarelui. M-am simțit invadat de căldură când am îngenuncheat să-l studiez.

Îmi păstraseră totuși un loc.

Când Coco a înaintat grațioasă în propria rochie ivorie – cu flori împletite în buclele ei negre – căldura din pieptul meu a crescut de zece ori. Efortul îi îmbujorase obrajii, iar ochii negri scânteiau de entuziasm când s-a uitat la Reid și la Beau, ridicând buchetul de floarea-soarelui de pe scaunul meu.

— E timpul.

Și-a înclinat fruntea spre Beau.

— Ea așteaptă.

Cu un zâmbet încrezut, Beau și-a îndreptat sacoul, netezindu-și buclele imaculate.

— În sfârșit!

L-a prins de umăr pe Reid, întorcându-se pe călcâie.

— Momentul meu de glorie.

Pufnind, Coco și-a rostogolit ochii și a zis:

— Nimeni n-o să se uite la tine.

El și-a înălțat o sprânceană malițioasă:

— O să te uiți *tu*.

Ea a dat nepăsătoare dintr-un umăr, vorbindu-i peste el, în timp ce se întorcea din nou pe intervalul dintre scaune.

— Mai vedem noi.

— Da, noi...

S-a oprit brusc din urmărirea ei, când ochii i-au căzut pe Jean Luc. Florile de pe scaunul acestuia din urmă se desprinseseră și el încerca să le lipească la loc.

— Pe bune, Jean, ce ți-am spus eu? Vrem să pară artistic împrăștiate, de parcă margaretele au crescut chiar din scaunul ăsta. Tu le lipești mult prea ordonat.

Când Jean Luc s-a strâmbat, neimpresionat, Beau l-a împins la o parte, ca să le fixeze el însuși.

— Ca țâțele pe un mistreț.

— Ai grijă, Maiestate!

Cu un zâmbet ironic, Jean Luc i-a trântit în cap un pumn de flori-de-colț. Regele Belterrei a făcut un salt în lături, trăgând o înjurătură, pieptănându-se frenetic cu degetele.

— O să-ți ciufulești buclele alea voluptuoase.

— Te *omor*...

Coco l-a prins de cot și l-a condus pe interval mai înainte să se încaiere. Rânjind fără voia mea, i-am urmat după colț, unde Lou stătea ascunsă vederii cu *madame* Labelle, Célie și Manon. Beau a clătinat din cap la vederea ei, fluierând prelung și apreciativ.

— Reid o să-și piardă mințile.

Lou i-a făcut cu ochiul și a scuturat din umeri.

— Ăsta-i planul.

Madame Labelle i-a potrivit una din buclele viitoarei sale nurori, aranjându-i-o artistic în jurul obrazului pistruiat.

— Arăți minunat, *fille*! Ne vedem curând. Haideți!

Le-a făcut semn lui Célie și Manon s-o urmeze, lăsându-ne pe Lou, Coco, Beau și pe mine singuri, în umbra unui păr veștejit. Singurul care supraviețuise. Când Reid sugerase ca festivitatea să se țină aici, *madame* Labelle protestase, explicându-i din nou cum Morgane dăduse foc pomilor într-un acces de furie. Reid știa asta, desigur. Știa cum dragostea putea deforma până și cei mai frumoși oameni sau locuri în făpturi crude și lucruri întunecate. Dar mai știa, de asemenea, și cât de specială fusese odată livada asta pentru mama lui – pentru toate Dames Blanches.

Lou fusese de acord și, împreună, o făcuseră din nou frumoasă.

Când Coco i-a întins buchetul de floarea-soarelui, zâmbetul lui Lou a pălit puțin. Și-a plimbat degetul pe rama ovală.

— Crezi că ne privește?

Coco a luat-o de braț.

— Cred că n-ar lipsi pentru nimic în lume.

— Ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să mă conducă și el.

Beau a luat-o pe Lou de celălalt braț, bătând ușurel cu degetul în fața mea din ramă.

— Este încă aici.

— Sunt încă aici, am șoptit eu, zâmbind.

Drept răspuns, o briză ușoară a foșnit prin crengile de deasupra, aducând o căldură plăcută, un zumzet blând de albine și vag parfum de narcise. De nou început.

Am mers lângă ei, în timp ce au condus-o pe Lou pe intervalul dintre scaune.

Deși Claud dispăruse, scaunul lui gol rămăsese lângă al meu, iar Seraphine a cântat o minunată baladă despre dragostea pierdută și dragostea regăsită, în timp ce Reid aștepta sub pergolă. *Madame* Labelle stătea lângă el, cu panglicile de uniune împletite printre degete. I-a făcut cu ochiul părintelui Achille, din asistență.

Beau și-a dres glasul și toată lumea – om, vrăjitoare, vârcolac și sirenă – s-a întors să se uite la noi. Să se uite la Lou. Ei i s-a tăiat respirația și, instinctiv, i-a strâns mai tare de brat pe Coco și pe Beau.

— Respiră, sora mea! i-a șoptit acesta din urmă. Doar respiră!

— Haide, Lou!

Deși nu mă putea vedea, nu mă putea auzi, i-am vorbit și am împins-o ușurel înainte.

— Găsește-ți pacea!

Ea a părut să se relaxeze la mângâierea caldă a vântului pe obraji.

Apoi ochii ei l-au găsit pe Reid și întreaga lume a pălit în fața acelei legături orbitoare, profunde. Oricine putea s-o vadă. Toată lumea putea s-o *simtă*. Dacă aș fi întins o mână, eram sigur că aș fi putut s-o ating. Deși nu cunoscusem structurile magice, firul acesta care îi unea pe Lou și pe Reid – această atracție gravitațională, *cosmică* – era o magie în sine. Îi aducea împreună. Avea să-i păstreze împreună.

El a privit-o cu cel mai strălucitor dintre zâmbete, devastator.

Ea a clipit la vederea lui, zâmbind la rându-i ușor amețit, ușor copleșită, în timp ce Reid i-a studiat rochia ivorie, mânecile lungi, florile bogate sub care i se revărsa părul lung, despletit. Trandafirii

cicatricei de la gât. Soarele verii îi aurise încă o dată pielea. Îi pârguise pistruii de pe nas. Când el a făcut un pas înainte pentru a o lua de mână, și-a trecut ușor buzele peste aceștia, încercând să-i sărute pe fiecare.

— Vezi ceva ce-ți place? i-a murmurat el la ureche.

Ea l-a măsurat apreciativ din privire.

— Hai să terminăm repede cu asta!

JURĂMINTELE LOR n-au fost tradiționale. Nu de data asta. Nici ceremonia lor. S-a sfârșit exact în momentul în care soarele atingea crestele munților, lumina lui aurie lungind umbrele din livadă. Licuricii s-au trezit la viață. Focurile rătăcitoare, curioase, i-au urmat curând, lumina lor fantomatică conturând o cărare printre copacii noduroși. În două rânduri Beau a trebuit s-o tragă la o parte pe iscoditoarea Gabrielle, spre marea indignare a acesteia.

— Frate *nesuferit* ce ești! Vreau doar să le *văd*!

Protestele ei abia se auzeau peste muzică.

Mai multe vrăjitoare veniseră din castel cu mandoline, lăute și lire în brațe. Altele aduseseră vin. Într-adevăr, majoritatea celor care rămăseseră la Chateau le Blanc se strânseseră acum în livadă, curioase și temătoare. Deși se țineau la o bună distanță de Jean Luc și de părintele Achille – ca și de Elvire și de Blaise –, nimeni n-a ridicat mâna asupra lor. Toulouse a reușit chiar să farmece o vrăjitoare tânără și frumoasă ca să danseze cu el. O alta a invitat-o pe Liana.

N-a trebuit mai mult pentru ca restul să le urmeze exemplul.

Mai puțin Lasimonne, care – strigând „Are *patru* picioare!" – s-a luat după Melisandre cu fascinație abjectă. Pisica a șuierat și a miorlăit, după care a zbughit-o spre castel, la adăpost. Rostogolindu-și ochii, Elvire a continuat să examineze florile, mușcând puțin de încercare dintr-o petunie. Pan i-a dat peste mână, îngrozit.

— Nu, a zis el sever, dând din deget. Categoric nu, *ma douce*[1]. Vino în Cesarine și-o să-ți coc eu ceva dulce, bine?

Întorcându-mă de la ei, i-am privit pe Coco și pe Beau dansând pentru un lung moment dulce-amărui. El a spus ceva și a făcut-o să râdă – să râdă de-adevăratelea, genul de râs care-i transforma toată fața. Sunetul acesta l-a îmbătat. A învârtit-o mai aproape, după asta, privind-o ca vrăjit. Sorbind-o din priviri.

— Puteam să fac mai mult decât să navighez la vârsta de trei ani, i-a spus el, țanțoș. Sir D'artagnan Delmore le Devere m-a învățat să dansez de cum am putut merge în picioare.

Din nefericire, și-a ales tocmai acel moment s-o învârtă, proiectând-o drept în Jean Luc și Célie. Jean Luc a salvat lucrurile, învârtind-o pe Célie în exterior cu o mână și prinzându-i cu cealaltă talia lui Coco. Beau, care alunecase la impact, s-a dezechilibrat ciocnindu-se de un ciot, cât pe ce să cadă. Jean Luc i-a spus, zâmbind infatuat:

— Sir D'Artagnan Delmore le Devere este nașul meu, Maiestate.

Coco a râs în hohote.

I-am dorit să nu se oprească niciodată din râs.

În centrul întregii petreceri, Lou și Reid se roteau cu obraji aprinși și ochi strălucitori. Când ea l-a călcat pe picior pentru a treia oară – amețită de băutură –, el a ridicat-o în brațe și s-a învârtit nebunește, până ce Lou a țipat încântată, dându-și capul pe spate și cerându-i să se învârtă mai repede. El nu și-a pierdut nicio clipă echilibrul. Nu și-a slăbit niciodată strânsoarea.

Ba chiar i s-a alăturat când ea a răcnit „Țâțoasa Liddy". Deși amândoi cântau oribil de fals, toți le-au aplaudat efortul când au sfârșit, iar Lou a făcut o teatrală plecăciune. Cu obrajii roșii, Reid

[1] „Draga mea" (în lb. fr. în orig.) (n. red.).

a chicotit și a încercat să se îndepărteze – să iasă din luminile rampei –, dar Lou l-a tras înapoi.

— N-a fost el *minunat*? l-a lăudat ea, cu mândrie, râzând când el a roșit mai tare.

Madame Labelle a fluierat de la brațul părintelui Achille.

— Toată lumea, spuneți-i cât e de minunat! Spuneți-i cât e de *impresionant*!

Clătinând din cap, el a strâns-o ferm lângă el și a condus-o lângă cel mai apropiat ciot de pom.

— Mă faci de rușine, nevastă.

— Ia te uită ce roșu ești la față! a râs ea, prinzându-l cu brațele pe după mijloc. Așteaptă tu până în luna de miere – acele binecuvântate câteva zile când o să te am numai pentru mine!

Reid a zâmbit infatuat.

— O s-o cred când o s-o văd. Surorile tale nu te pot lăsa singură pentru mai mult de o oră.

— Tocmai de aceea plecăm de la Chateau.

El a ridicat o sprânceană.

— Așa?

— Așa, a confirmat ea, nonșalantă. Există o colibă veche pe plajă. I-a aparținut bunicii mele. Am curățat-o pentru noi doi.

Și-a frecat nasul de pieptul lui, cam ca pisica ei.

— Coco poate conduce castelul și fără mine.

Reid a ridicat din umeri, zâmbind încă în colțul gurii.

— Probabil ai dreptate. E mult mai diplomată.

— Cere-ți scuze!

Lou i-a tras un cot în coaste cu indignare prefăcută, ridicându-și vocea cât s-o audă și ceilalți.

— Să le spun și lor despre *impresionanta* mărime a piciorului tău? Sau despre celelalte *minunate* lucruri pe care le poți face cu limba?

Reid i-a pus de-a dreptul mâna la gură.

Amândoi s-au topit de râs, când o femeie bătrână și zbârcită a înaintat șchiopătând în livadă.

Eu n-am recunoscut-o, dar ceilalți în mod evident au recunoscut-o: Lou și Reid și-au îndreptat umerii, Coco și Beau au încremenit, ba chiar și Célie s-a dat mai aproape de Jean Luc. Deși niciunul nu părea deschis alarmat, un cert curent de tensiune se instaurase odată cu sosirea femeii. Destul de ciudat, Zenna zâmbea.

— Salutare, dragilor!

Brățările au zornăit pe încheieturile femeii când le-a făcut veselă cu mâna, neluând în seamă primirea mai puțin decât călduroasă. Roba stacojie îi flutura în jurul corpului.

— Ce sublimă seară pentru o nuntă! Și, într-adevăr, nici c-ați fi putut alege un loc mai de bun augur!

— *Madame* Sauvage, a salutat-o Reid, aruncând cu neliniște o privire rapidă spre Coco, Beau și Célie.

Următoarele sale cuvinte au semănat cu o întrebare:

— Fii bine-venită!

Lou și-a îngustat ochii.

— Cum de-ai găsit locul ăsta?

— Ah!

Madame Sauvage i-a luat mâinile lui Lou într-ale ei, sărutându-le.

— Felicitări, draga mea, pentru recenta ceremonie nupțială! Se pare că am pierdut o foarte agreabilă seară și voi, în schimb, ați pierdut încântătoarea mea companie.

Ochii ei încețoșați au zăbovit pe vrăjitoarea cu mandolina.

— Nădăjduiesc că ți-ai spus numele adevărat, de data asta? Fără îmbârligături de tipul *Larue*?

Lou s-a încruntat, dar nu și-a retras mâinile.

— De unde știi despre asta?

Madame Sauvage i-a ignorat întrebarea, întorcându-se în schimb spre Reid. L-a ciupit de obraz.

— Și tu, tinere? Ai plantat semințele alea cum ai promis?

— Păi...

El s-a uitat la Lou, mai panicat acum decât înainte.

— Îmi pare rău, *madame* Sauvage, dar... le-am rătăcit!

— Le-ai *pierdut*, vrei să spui?

Când Reid a dat din cap, ea a pocnit din limbă, dezamăgită. M-am apropiat, studiindu-i fața. Mi se părea... cumva cunoscută. De parcă aș mai fi întâlnit-o cândva. Iar dezamăgirea ei – m-am uitat în jur, nesigur – părea regizată. Zenna continua să zâmbească în spatele nostru, iar zâmbetul acela se întinsese și la Seraphine, Toulouse și Thierry. *Madame* Sauvage le-a făcut cu ochiul.

— Ei bine, *monsieur* le Blanc, cum ar trebui să procedăm? Am încheiat un *târg*, dacă mai ții minte.

Reid a dat din cap, posomorât.

— O să fac rost de o altă perlă pentru dumneata, *madame*. Promit!

— Ai promis să plantezi semințele, a replicat *madame* Sauvage, deschizându-și palma încet și scoțând la vedere niște semințe.

Cu toții ne-am holbat la ele.

— Cum ai...? a început Reid.

Ochii ei negri au sclipit. Punându-i semințele în mână, a zis:

— Un loc de bun augur, într-adevăr. Dacă le plantezi – dacă *ții* la ele –, o să crească.

Cum Reid nu s-a mișcat, ci doar cerceta semințele cu suspiciune neascunsă, *madame* Sauvage l-a înghiontit în piept.

— Ei, ce mai aștepți? Fă-o acum! Îmbătrânesc aici.

— Nu am o *sapă*...

Cu un suspin nerăbdător, Lou a fluturat din mână și semințele au zburat într-o izbucnire bruscă de magie, împrăștiindu-se prin livadă. În secunda următoare, s-au îngropat în pământ din proprie inițiativă.

— Poftim!

Și-a petrecut brațul pe sub al lui Reid.

— Ne-am achitat? Am onorat târgul ăsta ridicol?

Copacii au ieșit brusc din pământ, în locul răspunsului lui *madame* Sauvage.

Niște peri.

S-au înălțat spre cer cu rapiditate, încărcându-se de flori albe și apoi scuturându-se, dând la iveală fructe verzi, tari. Zece pomi cu totul – câte un păr pentru fiecare sămânță plantată. Lou a tresărit, Reid s-a uitat lung, Beau a sărit înapoi, iar *madame* Labelle a întins neîncrezătoare mâna să atingă unul dintre fructele ce atârna mai jos. Clătinând din cap, s-a întors iute spre bătrână.

— Cine *ești* tu?

Madame Sauvage s-a înclinat, uitându-se cu înțeles la Lou.

— O prietenă.

Apoi, fără alt cuvânt, l-a fel de brusc cum apăruse șchiopătând în mijlocul nostru, a plecat, lăsând în urmă doar mirosul aparte de... *pământ*. De iarbă proaspătă, cetină și pere. Încă zâmbind, Zenna, Seraphine, Toulouse și Thierry s-au dus după ea.

Lou i-a privit plecând, cu gura căscată, până când a izbucnit într-un neașteptat hohot de râs. A râs până i s-a tăiat răsuflarea. S-a întors spre Reid, cu lacrimi de veselie în ochii ei turcoaz.

— Băgăciosul ăla ticălos...

N-am auzit și restul totuși. Pentru că, la marginea livezii, *madame* Sauvage a privit înapoi, căutându-mi privirea. Privirea *mea*. Cu un mic zâmbet, și-a înclinat capul spre ceva din spatele meu.

— Ansel.

M-am întors la acea voce, la acea prezență. Am recunoscut-o firesc, ca pe a mea.

Două siluete stăteau pe poteca muntelui. Părul lui și linia feței erau ale mele. Ochii ei și pielea obrazului, la fel.

— Ești gata, dragul meu?

Femeia a întins o mână măslinie spre mine și zâmbetul ei... era la fel de cald cum visasem totdeauna c-ar fi fost. La fel de cald ca noaptea asta de vară.

— Băiatul ăla întreabă din nou de tine, a spus bărbatul, petrecându-și un braț pe după umerii ei. Etienne.

Fluturi au erupt la auzul acelui nume.

Fără să fie rugate, picioarele m-au purtat spre ei, pe buze schițând un zâmbet. Nu m-am putut abține să nu arunc o ultimă privire totuși – la Lou, la Reid, la Coco, la Beau. Se învârteau în jurul perilor, pipăind fiecare trunchi, verificând frunzele. Râzând de ei înșiși cu Terrance, Liana și Manon.

„Dacă le plantezi – dacă *ții* la ele –, o să crească."

Zâmbetul mi s-a întins pe față. *Madame* Sauvage dispăruse, lăsându-i să aibă o nouă viață.

Luând-o de mână pe mama, am făcut și eu la fel.

MULȚUMIRI

SUNT PROFUND ÎNDATORATĂ FAȚĂ DE MULȚI OAMENI nu numai pentru realizarea acestui volum, dar și pentru realizarea întregii serii. Ca să trec direct la cel mai important dintre ei, acela ești *tu*. Cititorul. *Mulțumesc* pare o expresie prea banală ca să transmită întreaga mea recunoștință, dar, de fapt, nu există cuvinte care să poată descrie emoția din pieptul meu când mă gândesc la cât de buni ați fost cu toții, cât de entuziaști. Deși pandemia a început la doar câteva luni după ce a fost publicat *Șarpe și porumbel*, fiecare dintre voi a întrecut așteptările în susținerea aceste cărți. Fotografiile frumoase, ilustrațiile, costumațiile și personificările, versurile, filmele – am un nod în gât acum, când mă gândesc la ele. Ultimii trei ani mi-au schimbat viața, iar cititorii continuă să fie inima acesteia. Din partea lui Lou și a lui Reid, Coco, Ansel și Beau, și din partea *mea*, mulțumesc, mulțumesc, *mulțumesc!*

Jordan, ți-am spus-o de un milion de ori, dar ți-o mai spun o dată – n-aș fi putut scrie această carte fără tine. Când scriitorii îmi cer sfaturi, adesea le spun să găsească ceea ce iubesc și să i se dedice fără remușcări. Tu îmi dai voie să-mi urmez propriul sfat. Această carte – toate cărțile mele – nu ar conține nici jumătate din spiritul, din săruturile și din umorul lor fără contribuția ta. Ești muza mea? Probabil. Te iubesc până la Lună și la Saturn.

RJ, Beau, James și Rose, cuvintele nu vor putea cuprinde niciodată dragostea mea pentru voi. Termenul de finalizare al acestui volum ar fi putut fi o povară, dar n-a fost. Vă mulțumesc pentru

răbdare! Vă mulțumesc pentru înțelegere! Vă mulțumesc pentru dragostea, respectul și sprijinul cu care, împreună, ne urmărim visurile nebunești! Zane și Kelly – ca și Jake, Brooke, Justin, Chelsy și Lewie –, nu depinde de noi să ne alegem familia, dar, și dacă ar depinde, eu v-aș alege pe voi oricum. Vă mulțumesc că sunteți stânca mea colectivă! Vă iubesc mai mult decât credeți!

Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrianne, Chelsea, Courtney, Austin, Jamie, Josh, Jake, Jillian, Aaron, Jon și Kendall, voi sunteți preferații mei pe acest pământ. Sprijinul vostru din toată inima, atât pentru mine, cât și pentru cărțile mele, a fost neprețuit. Nu-l merit pe niciunul dintre voi. Katie, Carolyn, Isabel, Kristin, Adrienne, Adalyn și Rachel, există ceva atât de special în prietenii prin corespondență care devin prieteni din viața reală, și eu nu pot fi mai onorată decât să vă numesc prietenii mei.

Sarah, mă simt atât de incredibil de recunoscătoare că am un agent așa de plin de căldură și de accesibil! Erica, editor extraordinar, nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns pentru răbdarea ta nesfârșită și viziunea ta infailibilă în privința acestei serii. (Și promit că o să respect următorul meu termen-limită! Promit!) Stephanie Guerdan, a fost minunat să lucrez cu tine. Alexandra Rakaczki și Jessica White, sunt foarte recunoscătoare pentru ochii voștri ageri și, totodată, promit că n-o să mai fie vreo Célie sau vreun Philippe în următoarea mea carte! Allison Brown, îți mulțumesc pentru tot timpul și energia pe care le-ai investit în această serie! Jessie Gang și Alison Donalty, copertele astea continuă să mă lase fără grai; atât de mult din succesul acestei serii se datorează măiestriei voastre și a lui Katt Phatt. Rachel Horowitz, Sheala Howley și Cassidy Miller, precum și Sophie Kossakowski, Gillian Wise, Sam Howard, Karen Radner și întreaga echipă de la departamentul de vânzări, vă mulțumesc că ați lucrat în spatele scenei pentru a face ca aceste cărți să fie de succes!

Mitch Thorpe, Michael D'Angelo, Ebony LaDelle, Audrey Diestelkamp și întreaga echipă de la Epic Reads – sunteți cu toții megastaruri. Sincer, nu vă pot mulțumi destul pentru entuziasmul vostru și sprijinul acestei serii, precum și pentru resursele și oportunitățile pe care le-ați oferit!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 40
Tiparul executat la:
EVEREST TIPOGRAFIA

Foto © Shelby Mahurin

SHELBY MAHURIN

a crescut la o mică fermă din statul Indiana, unde nuielele deveneau baghete magice, iar vacile – dragoni. Imaginația debordantă nu i s-a îmblânzit odată cu vârsta, așa că a continuat să-și cultive creativitatea, folosind însă cuvinte scrise, în loc de crenguțe. Când nu plăsmuiește romane, Shelby urmărește serialul *The Office* și citește în mod compulsiv. Locuiește încă în apropierea fermei unde a copilărit, împreună cu soțul său foarte înalt și copiii ei pe jumătate sălbatici. Pentru mai multe informații despre autoare, vizitați site-ul www.shelbymahurin.com.

PE SHELBY O PUTEȚI GĂSI ȘI PE

Ilustrația copertei
© 2021 Katt Phatt
Designul copertei: Jessie Gang

DOI ÎNDRĂGOSTIȚI CONDAMNAȚI, UNIȚI DE SOARTĂ SAU DE DIVINITATE

Lou și-a petrecut întreaga viață fugind. Acum, după o lovitură devastatoare din partea lui Morgane, a sosit vremea să-și revendice ceea ce-i aparține de drept.

DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE

Dar nu mai e acea Lou pe care o cunosc prietenii săi. Nu mai e acea Lou care a cucerit inima unui Vânător. Un întuneric i-a luat trupul în stăpânire, iar de data aceasta va fi nevoie de mult mai mult decât de iubire pentru a-l alunga.

DE ZEI SAU, POATE, DE MONȘTRI.

În vreme ce Lou se luptă cu demonii interiori, iar vrăjitoarele, Vânătorii și spiritele naturii se aliază pentru o ultimă bătălie, Reid se confruntă cu o alegere imposibilă: un sacrificiu sfâșietor sau moartea tuturor celor pe care a ajuns să-i îndrăgească.

VOM SFÂRȘI CU UN RUG ȘI UN BĂȚ DE CHIBRIT.

„O serie încântătoare, copleșitoare, fantastică. [...] Ultimul roman al seriei m-a făcut să râd, să chicotesc, să zâmbesc cu gura până la urechi și să plâng până ce n-am mai putut vedea pagina."
The Young Folks"

ISBN: 978-606-088-037-0
9 786060 880370
15+
www.corintjunior.ro